JEFFREY ARCHER

Au muscat mai mult decat pot mesteca

Toate serviciile secrete operative au în comun dragostea pentru hîrțoage. Astfel își pot dovedi utilitatea.

CARE DINTRE CEI DOI MAGNATI AI PRESEI MONDIALE VA TRIUMFA ?

A patra PUTERE

Ilustrația copertei: THEODOR PETROȘANU

THE FOURTH ESTATE by *JEFFREY ARCHER*

Copyright © 1995 by Jeffrey Archer
Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
Editurii VIVALDI

JEFFREY ARCHER

A PATRA PUTERE

Traducere: IOANA-RUXANDRA FRUNTELATĂ

Editura VIVALDI
București, 1996

NOTA AUTORULUI

În luna mai a anului 1789, regele Louis al XVI-lea i-a convocat la Versailles pe reprezentanţii "Stărilor Generale".

Prima Stare era reprezentată de trei sute de nobili.

A doua, de trei sute de preoţi.

A treia, de şase sute de oameni de rând.

Câţiva ani mai târziu, după Revoluţia Franceză, Edmund Burke, ridicând ochii spre galeria presei din Camera Comunelor[1]*, a spus: "Iată care este cea de-a patra stare, a cărei putere e mai mare decât a tuturor."*

---

[1] Camera Comunelor = organ legislativ din Marea Britanie.

Pentru Michael şi Judith

Mogulii Mass Media Luptă Să-Și Salveze Imperiile

1

THE GLOBE

5 noiembrie, 1991[1]

Armstrong în faţa falimentului

Avea toate şansele împotriva lui. Dar, în trecut, lucrul acesta nu-l deranjase niciodată pe Richard Armstrong.

— *Faites vos jeux, mesdames et messieurs.* Faceţi jocurile.

Armstrong îşi pironi privirea asupra mesei de postav verde. Muntele de jetoane roşii îngrămădite în faţa lui până în urmă cu câteva clipe se redusese la o grămăjoară. Deja pierduse patruzeci de mii de franci în seara aceea - dar ce însemnau patruzeci de mii de franci când în ultimele douăsprezece luni irosise un miliard de dolari?

Se aplecă şi-şi plasă pe zero toate jetoanele rămase.

— *Les jeux sont faits. Rien ne va plus,* spuse crupierul şi puse ruleta în mişcare cu o zvâcnitură a braţului. Bila albă îşi porni goana pe roată, căzând şi săltându-se din micile fante negre şi roşii.

---

[1] Titlul fiecărui capitol reproduce titlul unui articol închipuit, dintr-un ziar de mare tiraj. Numele ziarului este specificat împreună cu data apariţiei.

Armstrong stătea cu privirea pierdută. Nici când se opri bila nu vru să-şi coboare ochii.

— *Vingt-six,* declară crupierul şi începu imediat să scoată afară toate jetoanele care nu erau la numărul douăzeci şi şase.

Armstrong se îndepărtă de masa verde fără să mai arunce nici o privire înapoi. Trecu încet pe lângă mesele de table şi ruletă şi ajunse la uşa dublă pe unde se ieşea în lumea adevărată. Un portar înalt, cu redingotă albastră, îi ţinu uşa zâmbindu-i ca unui jucător cunoscut, de la care aştepta obişnuitul bacşiş de o sută de franci. Dar în seara aceasta n-avea să-l primească.

Trecând pe lângă fântâna arteziană din grădina luxuriantă a cazinoului, Armstrong îşi trecu mâna prin părul negru şi des. Se împliniseră paisprezece ore de la întrunirea urgentă a Consiliului londonez şi începea să se simtă epuizat. În ciuda greutăţii lui - Armstrong nu mai urcase de câţiva ani buni pe un cântar - îşi păstră ritmul, mergând pe şosea până la restaurantul lui favorit, cu vedere spre golf. Ştia că toate mesele fuseseră rezervate de cel puţin o săptămână şi zâmbi pentru prima oară în seara aceea, gândindu-se la încurcătura pe care avea s-o creeze sosirea lui.

Împinse uşa restaurantului şi chelnerul înalt şi slab încercă să-şi ascundă surprinderea, înclinându-se până la pământ.

— Bună seara, domnule Armstrong. Ce plăcere să vă revedem. Vă va însoţi cineva?

— Nu, Henri.

Ospătarul-şef îşi îndrumă oaspetele neaşteptat prin restaurantul ticsit, către o măsuţă dintr-un separeu. După ce Armstrong se aşeză, îi întinse meniul legat în coperţi de piele.

Armstrong scutură din cap:

— Lasă asta, Henri. Ştii foarte bine ce-mi place.

Ospătarul-şef se încruntă. Capete încoronate europene, staruri hollywoodiene, chiar şi fotbalişti italieni, îi suporta pe toţi fără nici o tresărire, dar, de câte ori Richard Armstrong era în restaurant, stătea cu nervii încordaţi. Şi acum trebuia să aleagă meniul lui Armstrong. Era uşurat că masa obişnuită a faimosului lui client nu fusese ocupată. Dacă ar fi sosit peste câteva minute, ar fi trebuit să aştepte la bar până când s-ar fi aşezat o masă în centrul sălii.

Când Henri aşeză un şervet în poala lui Armstrong, chelnerul responsabil cu băuturile îi turna deja un pahar din şampania favorită. Armstrong privea pe fereastră, dar ochii nu i se opriră asupra iahtului mare, ancorat în partea nordică a golfului. Gândurile îi rătăceau la sute de kilometri depărtare, acolo unde se aflau soţia şi copiii lui. Oare cum aveau să reacţioneze la aflarea veştilor?

În faţă i se aşeză un homar în aluat, încălzit doar atât cât trebuia. Lui Armstrong nu-i plăcea să aştepte să i se răcească mâncarea. Prefera să-şi ardă limba.

Spre uimirea ospătarului-şef, ochii clientului rămaseră aţintiţi în zare, în timp ce paharul îi era umplut a doua oară. Armstrong se întreba cât avea să dureze până când colegii lui din comitetul de conducere - majoritatea, oameni de vază, cu funcţii şi relaţii suspuse - aveau să înceapă să-şi acopere urmele şi să se îndepărteze de el, după ce conturile companiei aveau să fie făcute publice. Bănuia că numai Sir Paul Maitland avea să fie în stare să-şi păstreze reputaţia neştirbită.

Armstrong luă lingura şi începu să devoreze supa care i se adusese.

Clienţii de la mesele alăturate se întorceau din când în când, aruncând priviri în direcţia lui şi schimbând şoapte conspirative cu însoţitorii lor.

— E unul din oamenii cei mai bogaţi din lume, îi spunea un bancher localnic tinerei femei pe care o invitase prima oară în oraş.

Ea părea suficient de impresionată.

De obicei, lui Armstrong îi plăcea să se ştie faimos. Dar în seara aceasta, nici nu-i observa pe cei din jur. Mintea îi era la banca elveţiană, a cărei conducere luase decizia să facă dezvăluiri totale - şi asta doar pentru cincizeci de milioane de dolari.

Castronul de supă fu luat de pe masă şi Armstrong îşi tamponă buzele cu şervetul de in. Ospătarul-şef ştia prea bine că omului acestuia nu-i plăcea să facă pauză între feluri.

Un calcan de Dover, dezosat - Armstrong nu se împăca deloc cu activităţile inutile - poposi lin în faţa lui, împreună cu garnitura de cartofi prăjiţi, tăiaţi rotund, şi sosul special, păstrat în bucătăria restaurantului pentru unicul client care-l comandase vreodată. Absent, Armstrong desfăcu sticluţa şi-şi turnă o cantitate serioasă peste carnea de peşte, apoi luă cuţitul şi întinse sosul pe toată farfuria.

Întrunirea comitetului din dimineaţa aceea ameninţase să-i scape de sub control după retragerea lui Sir Paul din funcţia de preşedinte. După ce încheiaseră şi discuţia despre "Alte afaceri", Armstrong părăsise în grabă sala de şedinţe şi urcase pe acoperişul clădirii, unde îl aştepta elicopterul. Pilotul fuma tihnit o ţigară, rezemat de balustradă.

— Heathrow[1], lătrase Armstrong, fără să-i pese nici un pic de obţinerea libertăţii de decolare de la controlul traficului aerian.

Pilotul îşi strivise repede ţigara şi fugise către elicopter. Zburând peste centrul Londrei, Armstrong începuse să cântărească succesiunea evenimentelor din orele ce aveau să urmeze. Asta, bineînţeles, dacă cele cincizeci de milioane de dolari n-aveau să se materializeze de undeva, printr-un miracol.

Peste cincisprezece minute, elicopterul aterizase pe pista particulară, cunoscută sub numele de Terminalul 5 de către cei care-şi puteau permite s-o folosească. Armstrong coborî şi porni greoi către avionul particular. Un alt pilot, gata să-i asculte ordinele, îl salută din capul scării.

— Nisa, spuse Armstrong, înainte de a se aşeza.

Pilotul intră în cabină, gândindu-se că probabil "Căpitanul Dick" se ducea să se odihnească pe iahtul lui din Monte Carlo.

Aparatul decolă, luând direcţia sud. În decursul celor două ore de zbor, Armstrong nu vorbi decât o dată la telefon, cu Jacques Lacroix, în Geneva. Dar, oricât îşi pledă cauza, primi acelaşi răspuns:

— Domnule Armstrong, dacă nu depuneţi cele cincizeci de milioane de dolari până la ora de închidere a tranzacţiilor, nu voi putea decât să las chestiunea pe seama departamentului nostru juridic.

---

[1] Aeroport din Londra

Singura activitate pe care-o mai avu în timpul zborului fu să rupă filele din dosarele lăsate de Sir Paul pe masa comitetului. Apoi se duse la toaletă şi aruncă bucăţelele în closet.

Când avionul se opri pe aeroportul din Nisa, un Mercedes înaintă până în faţa scării. Armstrong se urcă în spate, fără o vorbă: şoferul nu avea nevoie să întrebe pentru a şti unde dorea să meargă stăpânul lui. De fapt, Armstrong nu scoase nici un cuvânt cât dură drumul de la Nisa la Monte Carlo; nu avea rost, doar şoferul nu era în poziţia de a-i împrumuta 50 de milioane!

Maşina coti spre port, unde căpitanul iahtului lui Armstrong aştepta să-i ureze bun venit la bord. Deşi Armstrong nu prevenise pe nimeni, alţii avuseseră grijă să dea telefoane şi echipajul de treisprezece al iahtului *Sir Lancelot* era pregătit să-l întâmpine pe boss.

— Dumnezeu ştie unde-o să vrea să mergeţi, fusese comentariul final al secretarei.

De câte ori Armstrong se hotăra să revină la aeroport, secretara lui era anunţată imediat. Era singurul mod în care personalul lui din toată lumea putea spera să-şi păstreze slujba mai mult de o săptămână.

Căpitanul era neliniştit. Şeful nu era aşteptat la bord decât peste trei săptămâni, când urma să-şi petreacă vacanţa împreună cu familia. De dimineaţă, când se primise telefonul de la Londra, căpitanul era la şantierul local, supraveghind câteva reparaţii minore la *Sir Lancelot*. Nimeni nu avea habar încotro voia să meargă Armstrong, dar nu era dispus să-şi asume nici un risc. Cu mari cheltuieli, reuşise să scoată iahtul din şantier şi să-l ancoreze la chei doar cu câteva minute înainte de sosirea şefului în Franţa.

Armstrong păşi pe punte, salutat de patru marinari îmbrăcaţi în uniforme albe şi scrobite. Îşi azvârli pantofii din picioare şi coborî în apartamentul lui. Deschizând uşa, descoperi că sosirea îi fusese anticipată: avea deja un morman de faxuri pe măsuţa de lângă pat.

Oare se răzgândise Jacques Lacroix? Alungă imediat gândul; după ani de zile de tranzacţii cu elveţienii, ajunsese să-i cunoască mult prea bine. Erau o naţiune unidimensională şi lipsită de imaginaţie, care nu aproba decât conturile pline şi exclusese cuvântul "risc" din dicţionare.

Începu să răsfoiască rolele de hârtie de fax. Prima era de la bancherii lui din New York, care-l informau că la deschiderea bursei preţul acţiunilor companiei Armstrong Communications era în continuare în scădere. Citi printre rânduri, până ajunse la cuvintele de care se temea: "Nu cumpărători, doar vânzători" se anunţa, ca într-o fişă medicală. "Dacă mişcarea va mai dura, băncii nu-i va mai rămâne decât să-şi revizuiască poziţia".

Mătură faxurile pe podea şi se îndreptă către micul seif ascuns în spatele unei fotografii înrămate, care-l reprezenta pe el dând mâna cu regina. Formă combinaţia discului: 10-06-23. Uşa blindată se deschise şi Armstrong scoase cu amândouă mâinile teancurile groase de bani gheaţă. Trei mii de dolari, douăzeci şi două de mii de franci francezi, şapte mii de drahme şi un mănunchi mare de lire italiene. După ce-şi băgă toţi banii în buzunare, coborî de pe iaht şi se îndreptă direct către cazino, fără să spună nimănui unde se ducea sau cât avea de gând să stea. Căpitanul îi ordonă unui mus să-l urmărească, pentru ca întoarcerea lui să nu-i ia prin surprindere.

I se aduse o îngheţată mare de vanilie. Ospătarul-şef turnă pe ea ciocolată topită şi, cum Armstrong nu-i comandă să se oprească, goli toată sosiera de argint. Linguriţa începu să se mişte rapid şi nu se opri decât când nici un strop de ciocolată nu mai rămăsese pe pereţii cupei.

Aceasta fu înlocuită cu o cafea neagră, aburindă. Armstrong continua să privească pe geam. Dacă zvonul că nu putea acoperi nici măcar 50 de milioane avea să se răspândească, nici o bancă din lume nu avea să mai facă afaceri cu el.

Peste câteva minute, ospătarul-şef se întoarse şi constată mirat că bogatul lui client nici nu se atinsese de cafea.

— Să vă aducem altă ceaşcă, domnule Armstrong? şopti el cu deferenţă.

Armstrong clătină din cap:

— Adu-mi nota, Henri.

Îşi goli ultimul pahar de şampanie şi luă nota împăturită de pe tăviţa de argint, întinsă în grabă de ospătarul-şef. Acesta era unicul client care nu suporta să aştepte pentru nimic, nici măcar pentru nota de plată.

Armstrong desfăcu hârtia, dar nu-l interesă conţinutul. Şapte sute doisprezece franci, *service non compris*. O semnă, rotunjind suma la o mie de franci. Pe chipul ospătarului apăru prima dată zâmbetul - un zâmbet care avea să dispară la descoperirea faptului că restaurantul era ultimul pe lista creditorilor.

Armstrong se ridică, aruncă pe masă şervetul boţit şi ieşi din restaurant. Fu urmărit de mai multe perechi de ochi şi întâmpinat afară de alţii. Nici nu-l observă pe tânărul mus grăbindu-se în direcţia lui *Sir Lancelot*.

Coborând pe promenadă, Armstrong vomită peste bărcile strânse una lângă alta şi legate pentru noapte.

De obicei, îl încălzea senzaţia de a fi proprietarul celui mai mare iaht din golf, cu excepţia ocaziilor când sultanul din Brunei sau regele Fahd se hotărau să treacă pe acolo. În seara aceasta, se gândea doar la preţul lui când avea să fie scos la licitaţie. Dar, după ce se va afla adevărul, cine o să mai vrea să cumpere un iaht care a fost al lui Richard Armstrong?

Ajutându-se de parâme, Armstrong trecu puntea şi-l găsi pe căpitan aşteptându-l împreună cu secundul.

— Ridicăm ancora imediat.

Căpitanul nu fu surprins. Ştia că lui Armstrong nu-i plăcea să lâncezească în port mai mult decât era necesar: numai legănarea dulce a valurilor îl putea adormi, chiar şi la ore foarte înaintate. Căpitanul începu să dea ordine, stabilind cursul, în timp ce Armstrong îşi azvârli pantofii şi coborî sub punte.

Deschizând uşa, privirea îi fu atrasă de un nou maldăr de faxuri. Le înşfăcă, sperând încă să se agaţe de un pai. Primul era de la Peter Wakeham, vicepreşedintele companiei Armstrong Communications, care, fără îndoială, se afla încă la biroul lui din Londra, deşi era foarte târziu. "Sună-mă urgent", scria în mesaj. Al doilea era de la New York. Stocul companiei coborâse din nou şi bancherii "consideraseră că era necesar, oricât de dificil ar fi fost", să-şi lanseze propriile acţiuni pe piaţă. Cel de-al treilea era de la Jacques Lacroix din Geneva, să-i confirme că, deoarece banca nu primise cele 50 de milioane de dolari până la ora de încheiere a tranzacţiilor, nu le mai rămăsese decât...

La New York era ora cinci şi douăsprezece minute, la Londra, zece şi douăsprezece şi unsprezece şi douăsprezece la Geneva. A doua zi la nouă dimineaţa nu va mai putea controla nici titlurile din propriile lui publicaţii, ca să nu mai vorbească de cele ale lui Keith Townsend.

Armstrong se dezbrăcă încet, lăsându-şi hainele să cadă pe podea. Luă o sticlă de coniac dintr-un dulap din perete, îşi turnă un pahar mare şi se prăbuşi pe patul dublu. Zăcu neclintit, ascultând sunetul motoarelor şi clinchetul ancorei ridicate. Ambarcaţiunea începu să iasă încet în larg.

Orele trecură rând pe rând, dar Armstrong nu se mişcă, reumplându-şi doar din când în când paharul. Deodată auzi patru bătăi ale micului ceas de pe noptieră. Se sculă în capul oaselor, aşteptă puţin, apoi îşi lăsă picioarele pe covorul gros. Se ridică nesigur şi bâjbâi prin întuneric către baie. Găsi uşa şi luă din cuier un halat larg, alb-cafeniu, cu înscripţia aurie *Sir Lancelot* pe buzunar. Îşi pipăi drumul până la uşa cabinei şi o deschise, păşind desculţ pe culoarul slab luminat. Şovăi, apoi încuie uşa şi lăsă cheia să cadă în buzunarul halatului. Nu se mişcă până când nu fu sigur că nu mai aude decât torsul constant al motoarelor iahtului.

Se împletici de la un perete la altul al culoarului strâmt, oprindu-se în faţa scării care urca pe punte. Apoi începu să urce încetişor treptele, ţinându-se strâns de parâmele de pe laturi. Ieşi pe punte, întorcând repede capul în toate direcţiile. Nu văzu pe nimeni. Era o noapte limpede şi răcoroasă, cu nimic diferită de nouăzeci şi nouă la sută din nopţile din sezonul acela.

Armstrong păşi tăcut până ajunse deasupra sălii motoarelor – unde era cel mai mult zgomot.

După încă un moment, îşi desfăcu nodul de la cordonul halatului şi-l dezbrăcă.

Gol în noaptea prietenoasă, privi marea calmă şi neagră şi se întrebă: oare nu acesta e momentul când toată viaţa trebuie să-ţi treacă pe dinainte, într-o fulgerare scurtă?

2

THE CITIZEN[1]

5 noiembrie, 1991

Townsend în faţa ruinei

— Mesaje? întrebă laconic Keith Townsend, depăşind pupitrul secretarei în trecere spre biroul lui.

— Preşedintele a sunat din Camp David chiar înainte de a vă urca în avion, spuse Heather.

— Care din ziarele mele l-a supărat de data asta? întrebă Townsend, aşezându-se.

— *New York Star*-ul. A auzit că o să-i tipăriţi situaţia bancară mâine, pe prima pagină, răspunse Heather.

— Ba mai degrabă situaţia *mea* bancară ar fi bună pentru prima pagină de mâine, spuse Townsend, cu un accent australian mai pronunţat decât de obicei. Altceva?

— Margaret Thatcher v-a trimis un fax de la Londra. E de acord să încheie contracte pentru două cărţi, deşi oferta lui Armstrong a fost mai mare.

— Să sperăm c-o să-mi ofere şi mie cineva 6 milioane de dolari pentru memoriile *mele*.

---

[1] Cetăţeanul (engl.)

Heather schiţă un zâmbet.

— Altceva?

— Gary Deakins a mai primit o citaţie.

— Ce-a mai făcut de data asta?

— L-a acuzat de viol pe arhiepiscopul de Brisbane, pe prima pagină a ziarului *Truth*[1] de ieri.

— Adevărul, tot adevărul şi numai adevărul, zâmbi Townsend. Atâta vreme cât se vinde ziarul.

— Din nefericire, s-a dovedit că femeia cu pricina e o binecunoscută predicatoare laică şi prietenă de familie a arhiepiscopului. Se pare că Gary a dat-o în bară rău de tot.

Townsend se lăsă pe spătarul scaunului, continuând să asculte miriadele de probleme care-i asaltau pe oameni peste tot: obişnuitele plângeri ale politicienilor, ale oamenilor de afaceri şi ale aşa-numiţilor "oameni de presă", care se aşteptau ca el să intervină imediat şi să le salveze carierele de la ruină. Mâine, pe vremea asta, cei mai mulţi se vor fi calmat, fiind înlocuiţi cu altă duzină de primadone la fel de nevricoase. Ştia că oricare dintre ei ar fi fost încântat să afle că şi cariera lui se afla pe marginea prăpastiei - şi asta numai pentru că preşedintele unei mici bănci din Cleveland ceruse ca împrumutul de 50 milioane dolari să-i fie restituit în seara aceea, până la ora de încheiere a tranzacţiilor.

Pe când Heather înşira mai departe conţinutul listei de mesaje - cele mai multe, de la oameni al căror nume nu-i spunea nimic -, mintea lui Townsend alunecă înapoi, spre discursul ţinut de el în seara precedentă. O mie din directorii lui din toată lumea se întâlniseră în Honolulu pentru o conferinţă de trei zile. În cuvântul de încheiere, le spusese că Global Corp era o companie pregătită să înfrunte noua revoluţie a mass-media. Şi sfârşise spunând: "Compania noastră e singura calificată pentru a conduce această industrie în secolul douăzeci şi unu." Fusese aplaudat în picioare, mai multe minute. Şi privindu-şi auditoriul bogat, cu chipuri încrezătoare, se întrebase câţi dintre ei bănuiau că Global era de fapt pe punctul de a da faliment.

---

[1] Adevărul (engl.)

— Ce să-i spun preşedintelui? întrebă Heather pentru a doua oară.

Townsend se întoarse în lumea reală:

— Care din ei?

— Al Statelor Unite.

— Aşteaptă să mai sune, spuse el. S-ar putea ca între timp să fi devenit mai calm. Până atunci, o să schimb două vorbe cu redactorul de la *Star*.

— Şi doamna Thatcher?

— Trimite-i un buchet mare de flori şi un bilet pe care să scrie: "Memoriile dvs. vor fi numărul unu, de la Moscova la New York."

— Să nu pun şi Londra?

— Nu, ştie şi ea că la Londra vor fi pe primul loc.

— Şi cu Gary Deakins ce facem?

— Telefonează-i arhiepiscopului şi spune-i c-o să-i construiesc acoperişul nou de care are nevoie pentru catedrală. Aşteaptă o lună şi pe urmă trimite-i un cec de 10 000 de dolari.

Heather dădu din cap îşi închise carneţelul şi puse ultima întrebare:

— Acceptaţi vreo convorbire?

— Numai pe Austin Pierson. Dacă sună, dă-mi-l imediat.

Heather se întoarse şi ieşi din cameră.

Townsend îşi răsuci scaunul spre fereastră. Încercă să-şi reamintească discuţia avută cu consiliera lui financiară, care-i telefonase la bordul avionului particular cu care venise din Honolulu.

— Tocmai am ieşit de la întrevederea cu Pierson, spusese ea. A durat mai mult de o oră, dar, când am plecat, încă nu era hotărât.

— Încă nu era hotărât?

— Nu. Are nevoie să se consulte cu comitetul financiar al băncii înainte de a lua decizia finală.

— Dar acum, când toate băncile au fost de acord, n-o să se apuce Pierson...

— Ba da, şi o poate face. Încearcă să-ţi aminteşti că e preşedintele unei mici bănci din Ohio. Nu-l interesează la ce înţelegere au căzut alte bănci. Şi după toată campania negativă pe care ai avut-o în presa ultimelor săptămâni, nu-i mai pasă decât de un singur lucru.

— Şi anume? întrebase el.

— Să-şi acopere spatele, replicase ea.

— Dar nu-şi dă seama că toate celelalte bănci o să-l renege dacă nu se aliniază la planul lor?

— Ba da, dar, când i-am spus asta, a ridicat din umeri şi a spus: "În cazul acesta, o să-mi asum riscul."

Townsend începuse să înjure, dar E.B. adăugase:

— Totuşi, mi-a promis ceva.

— Ce anume?

— O să-mi dea telefon de îndată ce află decizia comitetului.

— Grozav. Şi ce pot să fac dacă e împotriva mea?

— Dă presei declaraţia pe care am convenit-o, spusese ea.

Lui Townsend i se făcuse rău:

— Nu se mai poate face nimic?

— Nimic, replicase cu fermitate doamna Beresford. Să aşteptăm telefonul lui Pierson. Trebuie să mă grăbesc dacă vreau să prind primul zbor spre New York. Ne vedem în jurul prânzului.

Şi legătura fusese întreruptă.

Townsend continua să se gândească la cuvintele ei, plimbându-se în jurul mobilelor. Se opri să-şi aranjeze cravata în oglinda de la cuier - nu avusese timp să se mai schimbe după ce coborâse din avion şi se vedea. Pentru prima oară, nu se putu împiedica să nu constate că arăta mai bătrân decât cei şaizeci şi trei de ani ai lui. Nici nu era de mirare, după toate eforturile la care-l supusese E.B. în ultimele şase săptămâni. Dar ar fi fost primul gata să recunoască faptul că, dacă ar fi apelat mai devreme la sfaturile ei, n-ar fi depins atât de mult de un telefon de la o mică bancă din Ohio.

Fixă telefonul, dorindu-şi să sune. Dar nu sună. Nici nu încercă să se apropie de teancul de scrisori pe care Heather i le lăsase la semnat. Dar gândurile îi fură întrerupte de intrarea secretarei. Aceasta îi întinse o foaie de hârtie cu o listă de nume, aranjate în ordine alfabetică.

— Cred că v-ar putea fi utile, spuse ea.

După ce lucrase treizeci şi cinci de ani pentru el, ştia că patronul ei nu era genul de om care să stea cu mâinile în sân.

Townsend îşi plimbă încet degetul pe lista de nume. Nici unul dintre ele nu-i spunea ceva. Trei aveau asteriscuri în dreptul lor, ceea ce însemna că persoanele fuseseră angajate la Global Corp. Avea treizeci şi şapte de mii de angajaţi curenţi, iar pe treizeci şi şase de mii dintre ei nu-i văzuse niciodată. Dar trei dintre aceşti necunoscuţi făceau acum parte din redacţia lui *Cleveland Sentinel*, un ziar de care nici nu auzise.

— A cui e *Sentinela*? întrebă el, sperând că va putea face câteva presiuni asupra proprietarului.

— A lui Richard Armstrong, replică neutru Heather.

— Asta mai lipsea.

— N-aveţi sub control nici o publicaţie pe o rază de o sută de kilometri în jurul Cleveland-ului, continuă Heather. Numai o staţie radio locală care transmite muzică country.

În clipa aceea, Townsend ar fi negociat bucuros *New York Star*-ul pentru *Sentinela din Cleveland*. Privi din nou cele trei nume cu asterisc, dar nu-i aminteau nimic. Se întoarse spre Heather:

— Mă mai iubeşte vreunul din ei? întrebă el, forţându-se să zâmbească.

— Barbara Bennett cu siguranţă nu, răspunse Heather. Scrie rubrica de modă la *Sentinel*. A fost dată afară de la ziarul ei local din Seatle la câteva zile după ce l-aţi preluat. A intentat proces pentru concediere fără motiv şi a pretins că înlocuitoarea ei avea o legătură cu redactorul-şef. S-a ajuns până la audieri preliminare, la care a declarat că sunteţi "nimic mai mult decât un samsar de pornografii, interesat numai de nivelul cel mai de jos." Aţi dat instrucţiuni să nu mai fie angajată de nici unul din ziarele dvs.

Townsend ştia că s-ar fi găsit cu uşurinţă o mie de indivizi care să-i scrie un necrolog sângeros în ziarele din ziua următoare.

— Mark Kendall? sondă el.

— Reporter de criminalistică. A lucrat câteva luni la *New York Star*, dar nu cred că l-aţi întâlnit vreodată personal.

Townsend aşteptă ca Heather să-i furnizeze detalii pentru numele următor. Ştia că ea păstra ce-i mai bun la sfârşit: până şi ei îi plăcea să-l aibă cu ceva la mână.

— Malcom McCreedy. Redactor de rubrică la *Sentinel*. A lucrat pentru *Melbourne Courier* din 1979 până în 1984. Pe atunci îi plăcea să spună că sunteţi prieteni. A fost dat afară pentru că întârzia să-şi dea articolele la timp. Se pare că whisky-ul de malţ îi monopoliza toate gândurile după şedinţa de dimineaţă, iar după amiaza era atras de fuste. Cu toate laudele lui, n-am găsit nici o dovadă că l-aţi fi întâlnit vreodată.

Townsend se minună auzind câte informaţii reuşise Heather să adune într-un timp atât de scurt. Dar ştia că, după atâţia ani în serviciul lui, avea relaţii aproape la fel de bune ca şi ale lui.

— McCreedy a fost căsătorit de două ori, continuă ea. Şi a divorţat de amândouă soţiile. Are doi copii din prima căsătorie: Jill, de douăzeci şi şapte de ani, şi Alan, de douăzeci şi patru. Alan lucrează la *Dallas Comet*, la mica publicitate.

— Nici că se putea mai bine, spuse Townsend. McCreedy e omul nostru. Şi tocmai o să primească un telefon de la vechiul lui amic.

Heather zâmbi:

— Vă fac legătura imediat. Să sperăm că e treaz.

Townsend încuviinţă din cap şi Heather se întoarse la biroul ei. Proprietarul unei reţele de 297 publicaţii, cu peste un miliard de cititori de pe tot globul, aştepta să discute cu redactorul de rubrică al unui ziar local din Ohio, cu un tiraj mai mic de treizeci şi cinci de mii de exemplare.

Townsend se ridică şi începu să străbată biroul, gândindu-se la întrebările pe care trebuia să i le pună lui McCreedy şi la ordinea acestora. Făcând înconjurul încaperii, dădu cu ochii de ramele de pe pereţi, unde se puteau vedea câteva dintre ziarele lui cu cele mai faimoase articole de senzaţie.

New York Star, 23 noiembrie, 1963: „Kennedy asasinat la Dallas"

Continent, 30 iulie, 1981: „Până la adânci bătrâneţi", un titlu aflat deasupra unei fotografii a prinţului Charles şi a Dianei în ziua nunţii.

Globe, 17 mai, 1991: „Richard Branson m-a dezvirginat, pretinde o fecioară"

Ar fi dat bucuros o jumătate de milion de dolari pentru a putea citi de pe acum titlurile ziarelor de mâine.

Telefonul de pe birou sună ascuţit şi Townsend se aşeză repede pe scaun şi luă receptorul.

— Malcom McCreedy pe linia unu, spuse Heather, făcându-i legătura.

După ce auzi semnalul, Townsend începu:

— Tu eşti, Malcom?

— Desigur, d-le Townsend, răspunse o voce surprinsă, cu un inconfundabil accent australian.

— Ce mult timp a trecut, Malcom. Prea mult. Ce mai faci?

— Bine, Keith. Chiar bine, se auzi răspunsul, puţin mai încrezător.

— Şi copiii? întrebă Townsend, uitându-se pe hârtia lăsată de Heather. Jill şi Alan, nu-i aşa? Parcă Alan lucra pentru compania din Dallas, nu?

Urmă o tăcere lungă şi Townsend începu să se întrebe dacă nu cumva convorbirea fusese întreruptă. Până la urmă, McCreedy spuse:

— Aşa e, Keith. Amândoi sunt bine, mulţumesc. Ai tăi sunt bine?

Era limpede că nu-şi putea aminti numărul sau numele membrilor familiei.

— Şi ai mei sunt bine, Malcom, mulţumesc, spuse Townsend, imitând intenţionat dialogul celuilalt. Cum îţi place la Cleveland?

— E O.K., spuse McCreedy. Dar aş prefera să mă întorc acasă să văd meciurile „Tigrilor" sâmbăta după-masa.

— Chiar ăsta e unul din motivele pentru care te-am sunat, spuse Townsend . Dar mai întâi, aş vrea să-ţi cer un sfat.

— Sigur, Keith, orice. Poţi întotdeauna să te bazezi pe mine, spuse McCreedy. Dar poate că ar fi bine să închid uşa, adăugă el, sigur acum că toţi colegii lui de etaj îşi dăduseră seama cu cine purta conversaţia.

Townsend aşteptă nerăbdător.

— Bun, deci ce pot face pentru tine, Keith? întrebă vocea, gâfâind uşor.

— Numele Austin Pierson îţi spune ceva?

Urmă din nou o tăcere lungă.

— E sculă mare în comunitatea financiară, nu-i aşa? Cred că e în fruntea unei bănci de aici sau a unei companii de asigurări. Dă-mi un moment să-l caut pe computer.

Townsend aşteptă din nou, conştient că, dacă tatăl lui ar fi pus aceeaşi întrebare cu patruzeci de ani înainte, ar fi durat ore, poate chiar zile până când cineva i-ar fi putut răspunde.

— L-am găsit, spuse cel din Cleveland peste câteva secunde. Acum ştiu de ce mi-am amintit numele, spuse el după o scurtă pauză. Am avut o rubrică despre el acum vreo patru ani, când a preluat Manufactures Cleveland.

— Ce poţi să-mi spui despre el? întrebă Townsend, fără să mai piardă timp cu alte banalităţi.

— Nu cine ştie ce, răspunse McCreedy, studiind ecranul din faţa lui şi apăsând din când în când butoanele. Pare a fi un cetăţean model. S-a ridicat în ierarhia bancară treaptă cu treaptă, e trezorier al clubului Rotary, predicator laic metodist şi căsătorit de treizeci şi unu de ani cu aceeaşi femeie. Are trei copii, locuiesc toţi în oraş.

— Se ştie ceva despre copii?

McCreedy mai apăsă câteva taste:

— Da. Unul predă biologia la liceu, fata e infirmieră la spitalul Cleveland Metropolitan şi cel mic tocmai a intrat ca partener la cea mai prestigioasă firmă de avocatură din stat. Dacă doreşti să închei o tranzacţie cu domnul Austin Pierson, Keith, cred că te bucuri să afli că pare a avea o reputaţie nepătată.

Townsend nu se bucura:

— Deci nu e nimic în trecutul lui care să...

— Eu nu ştiu nimic, Keith, spuse McCreedy. Reciti repede notiţele făcute în urmă cu cinci ani, sperând să găsească un amănunt picant ca să-i facă plăcere fostului lui şef.

— Da, acum mi-aduc aminte tot. Omul era un constipat. Nici măcar nu m-a lăsat să-l intervievez în orele de servici şi când m-am dus seara la el acasă nu m-am ales decât cu un suc de ananas cu multă apă.

Townsend hotărî că nu ajunsese la nici un capăt cu Pierson şi McCreedy şi că nu avea rost să mai continue conversaţia.

— Mulţumesc, Malcom, interveni el. Mi-ai fost de mare ajutor. Sună-mă dacă mai găseşti ceva despre Pierson.

Era pe punctul de a închide telefonul, când fostul lui angajat îl întrebă:

— Dar lucrul celălalt, Keith? Ştii, speram c-o să găsesc o breşă în Australia, poate chiar la *Curier*. Să ştii, Keith, aş accepta chiar şi o reducere de salariu dacă aş putea lucra din nou pentru tine, continuă el după o scurtă pauză.

— O să ţin minte, Malcom, spuse Townsend şi dacă se iveşte vreo posibilitate, fii sigur că te voi anunţa.

Puse receptorul jos, convins că nu va mai vorbi niciodată cu omul acela. McCreedy nu fusese în stare să-i spună decât că domnul Austin Pierson era un model de virtute - o specie cu care Townsend nu avea prea multe în comun şi nu era sigur de modul în care putea s-o abordeze. Ca de obicei, sfatul lui E.B. se dovedise corect. Nu putea decât să stea şi să aştepte. Se lăsă pe spate şi-şi încrucişă picioarele.

Ceasurile Clevelandului arătau unsprezece şi douăsprezece, ale Londrei, patru şi douăsprezece şi ale Sydneyului, trei şi douăsprezece. La ora şase seara probabil că nu va mai putea controla nici titlurile din propriile lui ziare, ca să nu mai pomenească de ziarele lui Richard Armstrong.

Telefonul sună din nou - oare era posibil ca McCreedy să fi găsit ceva interesant despre Austin Pierson? Townsend pleca întotdeauna de la presupunerea că oricine are cel puţin un schelet ascuns în dulap.

Apucă receptorul.

— Preşedintele Statelor Unite pe linia unu, spuse Heather şi domnul Austin Pierson din Cleveland, Ohio, pe linia doi. Unde vă fac legătura?

PRIMA EDIŢIE

Naşteri, Nunţi şi Înmormântări

3

THE TIMES

6 iulie, 1923

Forţe comuniste în acţiune

Faptul de a te fi născut evreu rutean prezintă câteva avantaje şi multe dezavantaje, dar avea să treacă multă vreme până ca Lubji Hoch să descopere măcar un singur avantaj.

Lubji se născu într-o colibă de piatră de la periferiile oraşului Douski, o aşezare înghesuită între graniţele cehă, română şi polonă. Nu fu niciodată prea sigur de data naşterii, deoarece familia nu-l înregistră, dar ştia că era cam cu un an mai mare decât fratele lui şi cu unul mai mic decât sora lui.

Ţinându-şi copilul în braţe, mama lui zâmbi. Era perfect, avea până şi pata de un roşu aprins sub omoplatul drept - exact ca tatăl lui.

Coliba în care locuiau era proprietatea moşului lui, rabinul. Rabinul o implorase în repetate rânduri pe Zelta să nu se mărite cu Sergei Hoch, fiul văcarului. Tinerei fete îi fusese prea ruşine să-i spună unchiului ei că purta deja în pântece copilul lui Sergei. Deşi se împotrivise dorinţei lui, rabinul îi dărui coliba fetei, ca dar de nuntă.

Când Lubji apăru pe lume, cele patru camere erau deja supraaglomerate. Pe când învăţa să meargă, în casă se mai iviseră încă un frate şi a doua soră.

Tatăl lui pleca de acasă în zori şi nu se întorcea decât după lăsarea întunericului.

Mama lui Lubji spunea că se duce la lucru.

— Ce lucru? întrebă Lubji.

— Are grijă de vitele lăsate de bunicul.

Mama lui nu încerca să pretindă că puţinele lor vaci constituiau o cireadă.

— Şi unde lucrează tata? întrebă Lubji.

— Pe câmpia de dincolo de oraş.

— Ce e aia oraş?

Zelta continuă să-i răspundă la întrebări până când copilul îi adormi în braţe.

Rabinul nu vorbea niciodată de tatăl lui, dar îi spuse lui Lubji că, în tinereţea ei, mama lui avusese mulţi admiratori, pentru că era considerată nu numai cea mai frumoasă, dar şi cea mai isteaţă fată din oraş. Cu astfel de calităţi, ar fi putut deveni chiar profesoară la şcoala din oraş, dar acum trebuia să se mulţumească să-şi înveţe doar copiii, al căror număr sporea mereu.

Dar, dintre toţi copiii, doar Lubji se dovedea demn de eforturile ei, stându-i la picioare şi sorbindu-i fiecare cuvânt. Cu trecerea anilor, rabinul începu să se arate interesat de progresele lui Lubji şi să urmărească îngrijorat moştenirea lăsată de tată, încercând să vadă pe ce cale apuca băiatul până la urmă.

Primele temeri îi fură stârnite în ziua în care Lubji, mergând de-a buşilea, descoperi uşa de la intrare: de atunci, atenţia lui fu împărţită între mama obligată să rămână lângă sobă şi plecările tatălui din fiecare dimineaţă.

Când putu merge, Lubji apăsă clanţa şi păşi în lumea mare a tatălui lui. Timp de câteva săptămâni, se mulţumi să fie ţinut de mână pe drumul care traversa şoselele pietruite ale oraşului până la câmpia unde tatăl lui îngrijea vitele.

Dar în curând, Lubji se plictisi de vacile care aşteptau toată ziua să fie mulse sau să nască viţei. Dorea să afle ce se petrecea în oraşul care abia se trezea când îl străbăteau ei în zori.

De fapt, ar fi fost o exagerare să consideri Douski un oraş - cu cele câteva rânduri de case din piatră, o jumătate de duzină de magazine, un han, o sinagogă unde mama ducea toată familia în fiecare sâmbătă şi o primărie misterioasă, unde nu intrase nici măcar o dată. Dar pentru micul Lubji, Douski era locul cel mai atrăgător de pe pământ.

Într-o dimineaţă, fără nici o explicaţie, tatăl lui legă două vaci şi începu să le mâne spre oraş. Lubji trepăda voios pe lângă el, bombardându-l cu întrebări despre scopul călătoriei. Dar nu avea acelaşi succes ca atunci când îşi întreba mama: răspunsurile erau rare şi încâlcite.

Lubji renunţă să tot pună întrebări la care primea doar răspunsul: „Aşteaptă şi ai să vezi." Când ajunseră în Douski, mânară vitele spre piaţă.

Deodată, tatăl lui se opri într-un colţ mai puţin aglomerat. Lubji nu-l mai întrebă de ce alesese chiar locul acela, pentru că probabil nu ar fi primit nici un răspuns. Tatăl şi fiul aşteptară tăcuţi. Trecu destul timp până când cineva se arătă interesat de cele două vaci.

Lubji urmări fascinat cum oamenii începeau să se adune, pipăind vitele sau dându-şi cu părerea despre valoarea lor în limbi pe care nu le mai auzise până atunci. Înţelese că tatăl lui era dezavantajat de faptul că vorbea o singură limbă într-un loc aflat la graniţa a trei ţări. De cele mai multe ori, se uita prostit la oamenii care-şi exprimau părerea într-o altă limbă.

Când, în fine, primi o ofertă într-o limbă pe care-o înţelegea, tatăl lui o acceptă imediat, fără să se târguiască. Nişte hârtii colorate trecură din mână în mână, vacile fură transferate la noul proprietar şi tatăl porni prin piaţă, de unde cumpără un sac de grâu, o ladă de cartofi, nişte peşte mărunt, mai multe obiecte de îmbrăcăminte, o pereche de pantofi la mâna a doua, care aveau nevoie de reparaţii serioase, şi alte câteva lucruri, inclusiv o sanie şi o cataramă mare de alamă, de care probabil că unul din membrii familiei avea nevoie. Pe Lubji îl izbi faptul că, în vreme ce alţii se târguiau cu tarabagiii, tata dădea întotdeauna suma cerută, fără nici o întrebare.

Pe drumul către casă, tatăl se opri la singurul han din oraş, lăsându-şi fiul afară, să păzească târguielile. Nu ieşi decât după ce soarele dispăruse în spatele primăriei, clătinându-se ameţit de sticlele de şliboviţă golite şi fu bucuros să-şi lase fiul să se lupte cu sania încărcată şi să-l mai ducă şi pe el de mână.

Când mama le deschise uşa, tata se împletici pe lângă ea până la salteaua de paie şi peste câteva minute începu să sforăie.

Lubji îşi ajută mama să ducă în casă cumpărăturile. Dar oricât îi lăudă fiul cele dobândite, ea nu păru prea încântată de rezultatul unui an de muncă. Clătina din cap şi hotăra unde trebuia pus fiecare lucru.

Sacul cu grâu fu dus într-un colţ al bucătăriei, cartofii rămaseră în ladă, iar peştele agăţat lângă fereastră. După ce le verifică mărimea, Zelta decise care dintre copii vor primi hainele. Pantofii fură lăsaţi la uşă, la îndemâna tuturor. În cele din urmă, mama puse şi catarama într-o cutiuţă de carton pe care Lubji o văzu apoi ascunsă de ea sub o scândură din podea, de lângă locul unde dormea tatăl lui.

În seara aceea, când toţi dormeau, Lubji hotărî că nu avea să-şi mai însoţească tatăl la câmp. A doua zi, când tata se sculă, Lubji îşi puse pantofii proaspăt cumpăraţi şi descoperi că erau prea largi pentru el. Îşi urmă tatăl numai până în apropierea oraşului şi apoi se ascunse după un pom. Îl privi pe tata dispărând în zare, fără să se uite înapoi nici măcar o dată, ca să vadă dacă moştenitorul lui îl urmează.

Lubji o luă la fugă către piaţă. Îşi petrecu toată ziua pe lângă tarabe, observând ce se vindea la fiecare. Unele ofereau fructe şi legume, în timp ce altele erau specializate în mobilier sau obiecte casnice. Dar cei mai mulţi proprietari erau dornici să facă negoţ cu orice le-ar fi adus un profit. Se amuză urmărind diversele procedee folosite de negustori pentru a se târgui cu clienţii: unii strigau, alţii ademeneau şi toţi minţeau în legătură cu provenienţa mărfurilor. Pe Lubji îl fascina şi varietatea limbilor folosite. Descoperi repede că majoritatea clienţilor se alegeau, ca şi tatăl lui, cu un târg prost. În timpul după-amiezii, ascultă mai atent şi începu să înţeleagă câteva cuvinte din limbile străine de a lui.

Când se întoarse seara acasă, îi puse mamei sute de întrebări şi descoperi pentru prima oară că erau câteva la care nici chiar ea nu putea să răspundă. Singurul ei comentariu după ultima întrebare rămasă fără răspuns fu:

— E vremea să mergi la şcoală, micuţule.

Singura problemă era aceea că la şcoala din Douski nu erau primiţi copii atât de mici. Zelta se hotărî să-i vorbească unchiului ei, de îndată ce va avea ocazia. La urma urmei, cu un cap ca al lui, Lubji ar fi putut ajunge chiar rabin.

A doua zi, Lubji se sculă cu mult înaintea tatălui, îşi vârî picioarele în pantofi şi se strecură pe uşă fără să trezească pe nimeni. Fugi la piaţă şi se plimbă din nou pe lângă tarabe, urmărind cum negustorii îşi pregăteau mărfurile pentru vânzare. Le ascultă sporovăiala, înţelegând mai mult din ea decât în ziua precedentă. Începu să-şi dea seama şi el de motivul pentru care mama îi spunea că a fost dăruit de Dumnezeu cu talent pentru limbi. Dar ea nu avusese de unde să ştie că băiatul avea talent şi la troc.

Lubji urmări vrăjit cum cineva obţinu un pui pentru o duzină de lumânări şi altcineva plecă de acolo cu un dulap de bucătărie, lăsând în schimb doi saci cu cartofi. Mai departe, o capră era oferită pentru un covor uzat şi o căruţă de buşteni pentru o saltea. Îi părea tare rău că nu putea lua el salteaua, care era mai mare şi mai groasă decât cea pe care dormeau cu toţii acasă.

Revenea în piaţă dimineaţă de dimineaţă. Învăţă că un negustor avea succes nu numai în funcţie de marfa lui, ci şi în funcţie de abilitatea de a-l convinge pe client că are nevoie s-o cumpere. După numai câteva zile, văzu că cei care ştiau să se târguiască erau mai bine îmbrăcaţi decât ceilalţi şi aveau mai multe şanse de a încheia o afacere avantajoasă.

Când tatăl lui decise că venise timpul să ducă alte două vaci la piaţă, băiatul de şase ani era mai mult decât pregătit pentru a prelua tocmeala. Şi în seara aceea îşi aduse tatăl acasă ţinându-l de mână. Dar după ce omul beat se prăbuşi pe saltea, mama rămase cu ochii mari în faţa grămezii de lucruri târguite de fiul ei.

Lubji o ajută timp de o oră să pună totul la loc, dar nu-i spuse că-i mai rămăsese o bucată de hârtie colorată, pe care scria cifra zece. Voia să afle ce mai putea achiziţiona cu ea.

A două zi dimineaţa, Lubji nu se mai îndreptă direct spre piaţă, ci se aventură pentru prima oară pe strada Schull, pentru a vedea ce se vindea în magazinele pe care le vizita moşul lui din când în când. Se opri la vitrinele unui brutar, măcelar, olar, croitor şi în cele din urmă la un bijutier – dl.Lekski –, singurul care avea deasupra uşii o firmă aurită. Se holba la o broşă expusă în mijlocul vitrinei. Era chiar mai frumoasă decât cea purtată de mama lui la sărbătoarea Rosh Hashanah, şi despre care îi spusese că era o moştenire de familie. Când se întoarse seara acasă, se aşeză lângă sobă, unde mama prepara singurul lor fel de mâncare. Îi aduse la cunoştinţă că magazinele erau de fapt nişte tarabe cu sticlă în faţă şi că văzuse, lipindu-şi nasul de geam, că se cumpăra cu hârtii şi nici un client nu încerca să se târguiască.

A doua zi, Lubji se întoarse pe strada Schull. Scoase din buzunar bucata de hârtie şi o examină. Habar n-avea ce-ar fi putut obţine în schimbul ei. După o oră de holbat la vitrine, intră încrezător la brutărie şi-i dădu hârtia omului din spatele tejghelei. Brutarul o luă şi ridică din umeri. Lubji arătă plin de speranţă o franzelă de pe un raft, pe care vânzătorul i-o dădu imediat. Satisfăcut de tranzacţie, băiatul se întoarse să plece, dar omul strigă după el:

— Nu-ţi uita restul!

Lubji se întoarse, fără să înţeleagă prea bine ce i se spunea. Urmări apoi cum vânzătorul puse hârtia într-o cutie de tablă şi-i dădu din acelaşi loc nişte monede.

Ajuns înapoi în stradă, băiatul de şase ani studie monedele plin de interes. Aveau pe o parte numere, iar pe partea cealaltă, capete de oameni pe care nu-i cunoştea.

Încurajat, se duse la olar şi cumpără un castron, pe care dădu jumătate din monede, sperând că mama îl va găsi folositor.

Următoarea oprire fu la dl. Lekski, bijutierul, unde ochii îi fură din nou atraşi de frumoasa broşă din centrul vitrinei. Deschise uşa şi se duse la tejgheaua dincolo de care se afla un bătrân purtând costum şi cravată.

— Cu ce te pot ajuta, micuţule? întrebă dl.Lekski, aplecându-se să-l privească.

— Vreau să cumpăr broşa aceea pentru mama, spuse el, arătând spre vitrină şi sperând că vocea îi sunase plină de siguranţă.

Şi deschise pumnul, arătând cele trei monede mici rămase după târguielile din dimneaţa aceea.

Bătrânul nu râse, şi-i explică lui Lubji cu blândeţe că avea nevoie de mult mai multe monede pentru a dobândi broşa. Obrajii lui Lubji se înroşiră şi încleştându-şi degetele, se întoarse repede să plece.

— Nu vii şi mâine pe aici? îi sugeră bătrânul. Poate-ţi găsesc ceva. Lubji se înroşise atât de tare, încât fugi în stradă fără să mai arunce nici o privire înapoi.

În noaptea aceea, nu dormi. Îşi repeta mereu în gând cuvintele domnului Lekski. A doua zi dimineaţa, stătea în faţa magazinului când bătrânul veni să ridice obloanele. Prima lecţie învăţată de la dl.Lekski fu că oamenii care-şi permit să cumpere bijuterii nu se scoală devreme dimineaţa.

Dl. Lekski, unul din cei mai bătrâni negustori din oraş, fusese atât de impresionat de gâgâlicea de copil de şase ani care îndrăznise să-i intre în magazin cu trei monede în palmă, încât îl toleră în următoarele săptămâni pe lângă el, răspunzând la toate întrebările fiului de văcar. În curând, Lubji trecea în fiecare după-amiază pe la magazin. Dar aştepta întotdeauna afară dacă bătrânul servea pe cineva. Abia după ce clientul ieşea intra şi el şi punea întrebările la care se gândise peste noapte.

Dl. Lekski observă cu mulţumire că Lubji nu punea niciodată aceeaşi întrebare de două ori şi de câte ori intra un cumpărător, se retrăgea repede şi se ascundea în spatele ziarului la care era abonat bijutierul. Deşi întorcea paginile, bătrânul nu era sigur dacă citea ceva sau doar se uita la poze.

Într-o seară, după ce închise magazinul, dl. Lekski îl luă în spatele clădirii să-i arate automobilul lui. Ochii lui Lubji se măriră când află că obiectul acela fabulos putea să se mişte singur, fără să fie tras de cai.

— Dar n-are picioare! strigă el neîncrezător. Deschise uşa maşinii şi se urcă lângă dl. Lekski. Când bătrânul apăsă un buton ca să pornească motorul, lui Lubji i se făcu rău de frică. Dar cu toate că fruntea abia îi depăşea tabloul de bord, peste câteva minute ar fi vrut să fie în locul d-lui Lekski şi să conducă el.

Dl. Lekski îl plimbă prin oraş şi-l lăsă în faţa colibei. Copilul fugi imediat în bucătărie:

— Într-o zi, o să am şi eu un atomobil! îi strigă el mamei.

Zelta zâmbi, dar nu-i reaminti copilului că nici măcar rabinul nu avea decât o bicicletă. Continuă să-şi alăpteze ultimul născut - jurându-şi din nou că nu avea să mai urmeze altul. Bebeluşul îl dăduse jos de pe salteaua comună pe Lubji, care creştea repede. Acesta trebui să se mulţumească doar cu ziarele vechi ale rabinului, care fură aşternute pentru el lângă foc.

De îndată ce începea să se întunece, copiii porneau să se lupte pentru un loc pe saltea: familia Hoch nu-şi putea permite să irosească puţinele lumânări aprinzând din ele în fiecare seară. Nopţile, Lubji stătea lângă vatră, gândindu-se la automobilul domnului Lekski şi la modul cum ar fi putut obţine şi el unul. Gândul îi alunecă la broşa pe care mama lui o purta numai la sărbătoarea Rosh Hashanah. Începu să numere, calculând pe degete că mai avea şase săptămâni până la punerea în aplicare a planului pe care şi-l formase.

Înainte de Rosh Hashanah, Lubji rămase treaz aproape toată noaptea. A doua zi, după ce mama lui se îmbrăcă, ochii lui nu o părăsiră decât rareori, rămânând aţintiţi asupra broşei pe care o purta. După slujbă, ea fu uimită să-l vadă luând-o de mână pe drumul de întoarcere, un gest pe care nu-l mai făcuse de când avea trei ani. Odată intraţi în colibă, Lubji se aşeză lângă foc cu picioarele încrucişate şi-şi privi mama desprinzându-şi de pe rochie mica bijuterie. Zelta îşi privi o clipă moştenirea de familie, apoi îngenunche, ridică scândura, puse broşa în cutia de carton, apoi potrivi capacul ascunzătoarei din podea.

Lubji o privea atât de neclintit, încât mama se îngrijoră şi-l întrebă dacă se simţea bine.

— N-am nimic, mamă, spuse el. Dar, fiindcă e Rosh Hashanah, mă gândeam la ce ar trebui să fac în anul următor.

Mama zâmbi, sperând că măcar acesta dintre copiii ei fusese născut pentru a deveni rabin. Lubji nu mai vorbi deloc, gândindu-se la cutie. Nu se simţea vinovat de intenţia comiterii unui păcat, cum l-ar fi numit mama lui, căci era convins că va înapoia totul la sfârşitul anului viitor şi nimeni nu va avea de suferit.

În seara aceea, după ce restul familiei se înghesuise pe saltea, Lubji se făcu ghem într-un colţ al vetrei şi se prefăcu adormit, până când fu sigur că şi ceilalţi erau. Ştia că cele şase făpturi înghesuite, două la cap, două la picioare şi tatăl şi mama la capete reuşeau rareori să se bucure de un somn mai lung de câteva minute.

De îndată ce fu sigur că nimeni nu mai era treaz, Lubji începu să se târască prudent pe marginea camerei, spre capătul saltelei. Tatăl lui sforăia atât de tunător, încât îi era teamă că un frate sau o soră s-ar putea trezi în orice moment, dându-l de gol.

Lubji îşi ţinu respiraţia pipăind scândurile din podea şi încercând să descopere care dintre ele se mişca.

Secundele se transformară în minute, dar, deodată, una dintre scânduri se mişcă uşor. Apăsând-o pe un capăt cu palma, Lubji reuşi s-o ridice cu uşurinţă. Îşi băgă mâna în scobitură şi apucă marginea a ceva; trase încet afară cutia de carton, apoi puse scândura la loc.

Rămase nemişcat până fu sigur că nimeni nu-l simţise. Unul din fraţii lui se răsuci şi surorile gemură, imitându-l. Lubji profită de mişcarea lor pentru a fugi până la uşa din faţă.

Se ridică în genunchi, pipăind după clanţă. O găsi şi o apăsă încet, cu palma transpirată. Balamaua veche scârţâi într-un mod pe care nu-l observase până atunci. Ieşi afară, puse cutia pe pământ şi închise uşa încet, ţinându-şi răsuflarea.

Fugi mai departe de casă, strângând cutia la piept. Nu se uită înapoi; dacă ar fi făcut-o, l-ar fi văzut pe moşul lui privindu-l din casa aflată în spatele colibei.

— Exact cum m-am temut, bombăni rabinul. Trage spre partea tatălui.

Odată ieşit din raza colibei, Lubji cercetă cutia, dar, cu toată lumina lunii, nu putu să-i desluşească bine conţinutul. Merse mai departe, temându-se să nu fie prins de cineva. Ajungând în centrul oraşului, se opri pe treptele fântânii închise, tremurând de agitaţie. Dar abia peste câteva minute fu capabil să-şi dea seama ce comori erau ascunse în cutie.

Două catarame de alamă, mai mulţi nasturi desperecheaţi, dintre care unul strălucitor şi o monedă veche cu chipul ţarului. Şi într-un colţ, premiul cel mai râvnit: broşa de argint, mică şi rotundă, înconjurată de pietricele care scânteiau în prima lumină a zorilor.

Când ceasul primăriei bătu de şase ori, Lubji luă cutia sub braţ şi se îndreptă către piaţă. Odată ajuns între târgoveţi, se aşeză între două tarabe şi scoase tot din cutie. Apoi întoarse cutia cu faţa în jos şi aşeză obiectele pe suprafaţa cenuşie, cu broşa în mijloc, la loc de cinste. Abia terminase când un om cu un sac de cartofi pe umeri se opri să-i privească marfa.

— Ce vrei pe ăsta? întrebă el în cehă, arătând nasturele mare şi strălucitor.

Băiatul îşi aminti că dl.Lekski nu răspundea niciodată la o întrebare decât cu altă întrebare.

— Ce dai? îl întrebă pe om, pe limba lui.

Fermierul îşi lăsă jos sacul.

— Şase cartoafe, spuse el.

— Aş lua cel puţin doisprezece cartofi pentru ceva atât de valoros, clătină Lubji din cap, ridicând nasturele în lumină, pentru a-l ademeni pe potenţialul client.

Fermierul se strâmbă:

— Nouă, spuse el până la urmă.

— Nu, spuse Lubji cu fermitate. Amintiţi-vă că întotdeauna, prima mea ofertă e cea mai bună.

Spera că rostise cuvintele exact ca dl. Lekski când trata cu un client dificil.

Fermierul clătină din cap, îşi luă de jos sacul de cartofi şi porni către centrul oraşului. Lubji se întrebă dacă nu cumva greşise refuzând cei nouă cartofi. Blestemă şi aranjă mai frumos obiectele, lăsând broşa la mijloc.

— Cam cât vrei pe asta? întrebă alt client, arătând broşa.

— Ce-mi daţi? întrebă Lubji, trecând la limba maghiară.

— Un sac din grăunţele mele cele mai bune, spuse fermierul, dându-l jos cu mândrie de pe un măgar încărcat şi trântindu-l în faţa lui Lubji.

— Dar de ce vreţi broşa? întrebă Lubji, amintindu-şi o altă tehnică a d-lui Lekski.

— Mâine e ziua nevestei, explică omul, şi anul trecut am uitat să-i iau un cadou.

— Ofer această minunată moştenire, aflată în familia mea de mai multe generaţii, spuse Lubji, întinzându-i broşa, pentru inelul acela...

— Dar inelul meu e de aur, râse fermierul, iar broşa ta e doar de argint.

— ... *plus* un sac de grăunţe, spuse Lubji, căruia nu i se dăduse şansa să-şi termine propoziţia.

— Eşti nebun, spuse fermierul.

— Broşa aceasta a fost purtată de o mare boieroaică, înainte de a apuca vremuri grele, aşa că trebuie să vă întreb: nu e demnă femeia care v-a purtat copiii s-o primească?

Lubji habar nu avea dacă omul avea copii, dar atacă în continuare.

— Sau o veţi uita şi în acest an?

Maghiarul tăcu, impresionat de cuvintele copilului. Lubji puse broşa la loc, uitându-se la ea, fără să mai arunce nici o privire asupra inelului.

— Sunt de acord să dau inelul, spuse fermierul în cele din urmă, dar nu şi sacul de grăunţe.

Lubji se încruntă, prefăcându-se că se gândeşte. Ridică din nou broşa şi o examină în lumina soarelui.

— În regulă, spuse cu un oftat. Dar numai pentru că e ziua nevestei dumneavoastră.

Domnul Lekski îl învăţase să-l lase întotdeauna pe client să creadă că făcuse o afacere bună. Fermierul îşi scoase repede inelul de aur masiv şi-l dădu în schimbul broşei.

Nici nu încheiaseră bine târgul, când primul client al lui Lubji se întoarse cărând o sapă veche. Îşi lăsă sacul pe jumătate gol în faţa băiatului:

— M-am răzgândit. Îţi dau douăşpe cartoafe pe nasture.

— Acum vreau cincisprezece, clătină Lubji din cap, fără să-l privească.

— Dar azi dimineață voiai numai douăşpe!

— Da, dar de atunci ți-ai dat cei mai buni cartofi pe sapa aceea, spuse Lubji.

Fermierul şovăi.

— Vino mâine, spuse Lubji, şi atunci o să vreau douăzeci.

Cehul se strâmbă din nou, dar de data asta nu mai plecă.

— De acord, spuse el supărat şi începu să scoată cartofi din sac.

Lubji clătină din nou din cap, oprindu-l.

— Acum ce mai vrei? strigă omul. Credeam c-am căzut la învoială.

— Mi-ai văzut nasturele, spuse Lubji, dar eu n-am văzut cartofii dumitale. E corect să-i aleg eu.

Cehul ridică din umeri şi-l lăsă pe copil să scotocească prin sac după cincisprezece cartofi.

În ziua aceea, Lubji nu mai negocie nimic şi strângându-şi bunurile, vechi şi noi, începu să se îngrijoreze pentru prima dată în legătură cu posibilitatea ca mama lui să fi descoperit că lipsea cutia.

Merse agale până la marginea oraşului, unde drumul se bifurca în două cărări înguste. Una ducea la câmp, unde tatăl lui îngrijea vitele, iar cealaltă la pădure. Lubji controlă să vadă dacă nu cumva fusese urmărit, apoi dispăru printre copaci. Se opri lângă un trunchi foarte uşor de recunoscut, săpă la rădăcina lui o scobitură, cu mâinile goale şi îngropă cutia şi doisprezece cartofi.

Când i se păru că nu mai era nici un semn care să dovedească în vreun fel că acolo se ascunsese ceva, se întoarse în oraş, numărând paşii. Două sute şapte. Mai aruncă o privire către pădure, apoi fugi repede până la uşa colibei. Îşi trase sufletul, apoi intră.

Mama lui turna deja supa subţire de napi în străchini şi ar fi urmat multe întrebări despre întârzierea lui dacă băiatul n-ar fi scos repede cei trei cartofi. Fraţii şi surorile chiuiră de bucurie când văzură ce le aducea.

Mama lăsă polonicul în oală şi-l privi drept în ochi:

— L-ai furat, Lubji? întrebă ea, cu mâinile în şolduri.

— Nu, mamă, răspunse el.

Zelta păru uşurată şi luă cartofii. Îi spălă unul câte unul într-o găleată care curgea, apoi îi curăţă repede cu unghiile degetelor mari. Îi împărţi tuturor, dându-i soţului o porţie mai bună. Sergei nici nu se gândi să-şi întrebe fiul de unde căpătase hrana cea mai bună pe care o mâncaseră în ultimul timp.

În seara aceea, Lubji adormi cu mult înainte de a se întuneca, epuizat de prima lui zi de negustor.

A doua zi, plecă de acasă înainte ca tatăl lui să se trezească. Fugi până în pădure, numără două sute şapte paşi, ajunse la rădăcina copacului şi începu să sape. Îşi recuperă cutia şi ajunse la piaţă la timp, când se aranjau tarabele.

Se aşeză între două tarabe de la capătul îndepărtat al pieţei, dar, când clienţii ajungeau la el, cei mai mulţi îşi încheiaseră deja târguielile şi nu mai erau interesaţi de marfa lui. În seara aceea, dl.Lekski îi explică cele mai importante legi ale negoţului, în număr de trei: poziţia, poziţia şi iar poziţia.

A doua zi, Lubji îşi puse cutia aproape de intrarea în piaţă. Descoperi imediat că mult mai mulţi oameni se opreau să-i privească marfa, întrebându-l în diverse limbi ce voia în schimbul inelului de aur. Unii chiar şi-l încercară pe deget, dar nu găsi nici o ofertă atât de avantajoasă încât să merite schimbul.

Lubji încerca să negocieze doisprezece cartofi şi trei nasturi pentru o găleată nespartă, când văzu un domn distins care aştepta cu răbdare să-i vină rândul.

Când ridică ochii, se sculă imediat în picioare:

— Bună dimineaţa, domnule Lekski, spuse el, fără să-i mai dea atenţie celuilalt client.

Bătrânul înaintă şi aplecându-se, ridică pe rând obiectele de pe dosul cutiei. Lui Lubji nici nu-i venea să creadă că pe bijutier îl interesa marfa lui. Dl. Lekski ridică mai întâi moneda cu chipul ţarului, studiind-o o vreme. Lubji îşi dădu seama că nu-l interesa moneda: era un truc pe care-l văzuse folosit adesea, înainte ca bătrânul să întrebe preţul obiectului care-l interesa cu adevărat.

— Nu-i lăsa niciodată să vadă ce te interesează cu adevărat, îi spusese el adesea băiatului.

Lubji aşteptă cu răbdare să-l vadă revenind la centrul cutiei.

— Cât vrei să primeşti pe aşa ceva? întrebă bijutierul în sfârşit, ridicând inelul de aur.

— Cât oferiţi? întrebă băiatul, jucându-i jocul.

— O sută de coroane, răspunse bătrânul.

Lubji nu prea ştia cum să reacţioneze, pentru că până atunci nimeni nu-i oferise mai mult de zece coroane. Apoi îşi aminti maxima mentorului lui: „Cere triplu şi ia dublu." Îşi ridică ochii spre învăţătorul lui:

— Trei sute de coroane.

Bijutierul se aplecă şi puse la loc inelul pe cutie:

— Cea mai bună ofertă a mea e două sute, replică el cu fermitate.

— Două sute cincizeci, spuse Lubji, plin de speranţă.

Dl. Lekski tăcu o vreme, privind inelul.

— Două sute douăzeci şi cinci, spuse el în cele din urmă. Dar numai dacă dai şi moneda cea veche.

Lubji dădu imediat din cap, încercând să-şi ascundă încântarea.

Dl. Lekski scoase din haină un portofel, îi înmână două sute douăzeci şi cinci de coroane şi luă moneda străveche şi inelul de aur masiv. Lubji îşi ridică privirea spre bătrân şi se întrebă dacă mai avea ceva de învăţat de la el.

În ziua aceea, nu mai negocie nimic, aşa că-şi împachetă lucrurile devreme şi porni mulţumit către centrul oraşului. Ajuns pe strada Schull, cumpără o găleată nou-nouţă cu douăsprezece coroane, un pui cu cinci şi o franzelă cu o coroană.

Coborând pe stradă, tânărul negustor începu să fluiere. Ajungând la magazinul domnului Lekski, aruncă o privire în vitrină, să vadă dacă frumoasa broşă pe care voia să i-o cumpere mamei de Rosh Hashanah mai era de vânzare.

De uimire, găleata cea nouă îi căzu din mână. Făcu ochii mari, uriaşi. Broşa fusese înlocuită cu o monedă veche, iar pe etichetă scria că aceasta data din 1829 şi reprezenta chipul ţarului Nicolae I. Pe un cartonaş de sub etichetă, era afişat preţul:

„O mie cinci sute de coroane"

4

Melbourne Courier

25 Octombrie, 1929

Criză pe Wall Street: Bursa se prăbuşeşte

Faptul de a te fi născut în Australia, la a doua generaţie, prezintă multe avantaje şi câteva dezavantaje. Şi nu trecu mult şi Keith Townsend avu prilejul să ia cunoştinţă de dezavantaje.

Keith se născu la ora 2.37 după masa, în ziua de 9 februarie 1928, într-o casă mare, colonială din Toorak. Din pat, mama lui sună prima oară la directorul şcolii de gramatică St. Andrew's, pentru a-l înscrie pe primul ei născut în catalogul din 1941. Tatăl lui, de la birou, telefonă la secretariatul Clubului de Cricket din Melbourne, pentru a-şi pune fiul printre membri, deoarece era o listă de aşteptare de cincisprezece ani.

Tatăl lui Keith, Sir Graham Townsend, era originar din oraşul scoţian Dundee, dar, la începutul secolului, sosise în Australia pe o corabie care transporta vite. Cu toată poziţia lui Sir Graham, de proprietar al ziarelor

Melbourne Courier şi *Adelaide Gazette*, înnobilat în urmă cu un an cu titlul de cavaler, societatea din Melbourne – compusă din unele persoane stabilite acolo de aproape un secol şi care nu oboseau niciodată să-ţi spună că nu erau urmaşele condamnaţilor la ocnă – ori îl ignora, ori făcea referire la el la persoana a treia.

Sir Graham era nepăsător la opiniile altora; sau, dacă-i păsa, ascundea foarte bine acest lucru. Îi plăcea să se afle printre oamenii din lumea presei şi cei pe care-i numea prieteni îşi petreceau cel puţin o după amiază pe săptămână la curse. De cai sau de ogari, pentru Sir Graham erau totuna.

Dar mama lui Keith nu putea fi exclusă la fel de uşor din societatea din Melbourne, căci descindea din familia unui ofiţer naval superior din Prima Flotă a Marii Britanii. Dacă s-ar fi născut cu o generaţie mai târziu, poate că această poveste ar fi fost despre ea şi nu despre fiul ei.

Cum Keith era singurul fiu – al doilea din trei copii – Sir Graham îl destină de la naştere să-l urmeze în industria jurnalistică şi, în acest scop, începu să-l iniţieze în viaţă. Prima vizită la tiparniţele tatălui de la *Melbourne Courier*, făcută la vârsta de trei ani, îl intoxică pe Keith, căruia i se făcu rău de la mirosul de cerneală şi zgomotul maşinilor. Dar de atunci, îşi însoţea tatăl la birou ori de câte ori avea ocazia.

Sir Graham nu-l descuraja niciodată pe Keith şi-i dădea voie să vină cu el chiar şi la curse, sâmbăta după-amiaza. Lady Townsend nu aproba asemenea plecări şi insista ca micul Keith să meargă neapărat la biserică a doua zi dimineaţa. Spre dezamăgirea ei însă, unicul fiu părea mai atras de agentul de pariuri decât de predicator.

Lady Townsend se înverşună împotriva acestei decăderi timpurii şi-şi pregăti o contraofensivă. Pe când Sir Graham era plecat la Perth, într-o lungă călătorie de afaceri, mama angajă o doică pe nume Florrie, a cărei singură treabă era să ţină copilul din scurt. Dar Florrie, o văduvă în jur de cincizeci de ani, se dovedi un adversar neglijabil pentru băiatul de patru ani şi peste câteva săptămâni îi promitea să nu-i spună mamei lui când se duce la curse. Când lady Townsend descoperi păcăleala, aşteptă ca soţul ei să plece într-o călătorie şi mai lungă, în Noua Zeelandă şi dădu un anunţ pe prima pagină a ziarului londonez *Times*. Peste trei luni, d-ra Steadman debarcă la docul Pier şi se prezentă la datorie la casa din Toorak. Şi se dovedi a fi demnă de toate recomandările aduse.

Era fiica unui pastor scoţian şi primise o educaţie severă. Ştia perfect la ce se aştepta doamna de la ea. Florrie le era devotată copiilor şi ei ţineau la ea, dar d-ra Steadman părea devotată numai vocaţiei ei şi îndeplinirii a ceea ce ea considera a fi datoria ei neabătută.

Insista ca toată lumea să i se adreseze spunându-i „d-ra Steadman" în toate ocaziile şi nu lăsa nimănui nici o îndoială cu privire la treapta socială pe care îl situa. Şoferul i se adresa cu o uşoară plecăciune, Sir Graham, cu respect.

Din ziua sosirii ei, d-ra Steadman aranjă camera copiilor într-un mod care l-ar fi impresionat şi pe un ofiţer de garnizoană. Keith încercă totul, s-o farmece, să facă pe bosumflatul sau să vocifereze pentru a o aduce pe linia lui, dar descoperi repede că n-o putea abate din drum pe d-ra Steadman. Tatăl lui ar fi sărit în ajutorul băiatului, dacă mama n-ar fi fost atât de încântată de d-ra Steadman – şi mai ales de încercările ei vajnice de a-i deprinde pe copii cu engleza regelui.

Keith începu şcoala la vârsta de cinci ani şi, la sfârşitul primei săptămâni, i se plânse d-rei Steadman că nici un băieţel nu vrea să se joace cu el. Ea consideră că nu era datoria ei să-i spună copilului că tatăl lui îşi făcuse mulţi duşmani de-a lungul anilor.

Cea de-a două săptămână fu şi mai rea; Keith fu hărţuit tot timpul de un băiat pe nume Desmond Motson, al cărui tată fusese amestecat într-o încăierare minieră, amplu expusă timp de câteva zile pe prima pagină a ziarului *Melbourne Courier.* Faptul că Motson era mai înalt cu două degete şi cu cinci kilograme mai greu nu contribui la îmbunătăţirea situaţiei.

Keith se gândi să discute problema cu tatăl lui. Dar cum se vedeau numai în weekend, se mulţumea doar să intre în biroul tatălui duminică dimineaţă şi să-i asculte părerile despre *Curier* şi *Gazetă*, comparând titlurile din săptămâna precedentă cu cele ale publicaţiilor rivale.

— „Dictator Binevoitor", slab titlu, declară tatăl lui într-o astfel de dimineaţă, uitându-se pe numărul de sâmbătă din *Adelaide Gazette.* Şi articolul e şi mai slab. Ăştia nu mai trebuie lăsaţi să facă prima pagină, adăugă el după un timp.

— Dar e numai un singur nume la semnătură, spuse Keith, care-şi ascultase tatăl cu atenţie.

Sir Graham chicoti:

— Adevărat, fiule, dar titlul a fost stabilit de vreun subaltern, probabil la mult timp după ce ziaristul care a scris articolul plecase.

Keith fu foarte mirat, dar tatăl lui îi explică faptul că titlurile puteau fi schimbate până în ultima clipă înainte ca ziarul să intre sub tipar.

— Trebuie să le stârneşti curiozitatea cu titlul, altfel cititorii nici nu se vor mai deranja să citească articolul.

Sir Graham citi cu voce tare un articol despre noul conducător al Germaniei. Era prima dată când Keith auzea numele lui Adolf Hitler.

— Dar fotograful e al naibii de bun, adăugă tatăl lui, arătând imaginea unui bărbat mic, cu mustaţă, pozând cu mâna dreaptă ridicată sus în aer. Să nu uiţi niciodată, fiule, bătrâna lozincă: „O poză face cât o mie de cuvinte."

O ploaie vioaie de bătăi răpăi pe uşa biroului. Nu putea fi decât d-ra Steadman. Sir Graham nu credea că ora la care bătea variase măcar cu câteva secunde din ziua sosirii ei acolo.

— Intră, spuse cu vocea lui cea mai severă.

Se întoarse şi-i făcu băiatului cu ochiul. Bărbaţii Townsend n-ar fi dezvăluit nimănui că între ei o numeau pe d-ra Steadman „Gruppenführer".

D-ra Steadman păşi în cameră şi rosti cuvintele pe care le repetase în fiecare duminică a ultimului an:

— E timpul ca domnişorul Keith să se pregătească pentru biserică, Sir Graham.

— Doamne sfinte, d-ră Steadman, s-a făcut aşa de târziu? replica el înainte de a-i face semn fiului său să plece.

Keith părăsi cu părere de rău paradisul din biroul tatălui şi o urmă pe d-ra Steadman.

— Ştii ce mi-a zis tata, d-ră Steadman? spuse el cu un accent australian pronunţat, care sigur avea s-o enerveze pe guvernantă.

— N-am idee, domnişorule Keith, replică ea. Dar, orice ar fi fost, să sperăm că nu te va împiedica să te concentrezi cum se cuvine asupra predicii reverendului Davidson.

Keith se adânci într-o tăcere mohorâtă, urcând alături de ea scările spre dormitor. Şi nu mai rosti nici un cuvânt până când nu se întâlni cu tatăl şi mama lui pe bancheta din spate a Rolls-ului.

Keith ştia că trebuia să se concentreze şi să reţină fiecare cuvânt al pastorului, pentru că d-ra Steadman îi testa pe el şi pe surorile lui asupra celor mai mărunte detalii seara, înainte de culcare. Sir Graham era uşurat că el era scutit de un astfel de examen.

Trei nopţi în seră, - pe care d-ra Steadman o amenajase la câteva săptămâni după sosirea ei - aceasta era pedeapsa pe care o primeai dacă răspundeai la testul din predică mai slab de nota 8.

— Face bine la clădirea caracterelor, obişnuia ea să spună.

Dar Keith nu-i dezvălui niciodată că uneori îi dădea intenţionat răspunsuri greşite, pentru că trei nopţi în seră constituiau o scăpare binevenită de sub tirania ei.

Când Keith împlini unsprezece ani, fură luate două decizii care aveau să-i modeleze viaţa şi amândouă îl făcură să izbucnească în lacrimi.

După ce se declară război Germaniei, Sir Graham primi o însărcinare specială din partea guvernului australian şi îi explică fiului său că va fi obligat să petreacă mult timp în străinătate. Aceasta fu prima decizie.

A doua fu luată la doar câteva zile după plecarea lui Sir Graham. Lui Keith i se oferi, şi la sugestia mamei sale îl acceptă, un loc la St. Andrew's Grammar - o şcoală de băieţi, cu internat, la marginea oraşului Melbourne.

Keith nu ştia care dintre cele două decizii îl tulbura mai tare.

Îmbrăcat în prima lui pereche de pantaloni lungi, fu dus cu maşina în ziua de deschidere a anului şcolar şi mama lui îl dădu pe mâna unei matroane care părea sculptată din aceeaşi stâncă din care fusese făurită şi d-ra Steadman. Primul băiat pe care-l văzu după ce intră pe poartă fu Desmond Motson şi, mai târziu, descoperi îngrozit că nu numai că erau în aceeaşi clasă, dar fuseseră repartizaţi şi în acelaşi dormitor. În prima noapte nu dormi deloc.

A doua zi de dimineaţă, Keith ascultă din fundul sălii de festivităţi cuvântarea noului lui director, un domn Jessop, care-i saluta pe băieţi dintr-un loc din Anglia numit Winchester. După câteva zile, avea să descopere că ideea de distracţie a domnului Jessop consta într-un marş de zece mile pe teren accidentat, în pas alergător şi urmat de un duş rece. Acesta era rezervat băieţilor buni, de la care se aştepta să se ducă în camerele lor şi să-l citească pe Homer în original. În ultima vreme, Keith citise doar isprăvile „bravilor noştri eroi de război" în prima linie a frontului, relatate în paginile *Curierului.* După o lună la St. Andrew's, s-ar fi dus bucuros să lupte în locul eroilor.

În prima vacanţă, Keith îi spuse mamei că dacă era adevărat că anii de şcoală sunt cei mai fericiţi din viaţa unui om, el nu mai avea nici o speranţă de viitor. Ea aflase deja că fiul ei avea prieteni puţini şi devenise un singuratic.

Singura zi pe care Keith o aştepta nerăbdător era miercurea, când avea liber de la şcoală începând de la prânz şi până la stingere. După sunetul clopoţelului, se urca pe bicicletă şi parcurgea cei şapte kilometri până la cea mai apropiată pistă de curse, unde petrecea o după-amiază fericită, învârtindu-se între balustrade şi ţarcul cailor învingători. La doisprezece ani, se considera un fel de vrăjitor al pariurilor şi-i părea rău că nu are bani mai mulţi ca să mizeze serios. După ultima cursă, pedala până la redacţia *Curierului* şi se uita cum se tipărea prima ediţie, apoi se înapoia la şcoală chiar înainte de stingere.

Ca şi tatăl lui, Keith se simţea mai în largul său printre ziarişti şi obişnuiţii curselor decât printre copiii înaltei societăţi din Melbourne. Ar fi vrut să-i spună dirigintelui că tot ce-şi dorea să facă după terminarea şcolii era să fie corespondent sportiv al lui *Sporting Globe,* un ziar al tatălui lui. Dar nu-şi dezvăluia secretul nimănui, de teamă să nu afle mama, care deja îi dăduse de înţeles că are alte planuri pentru viitorul lui.

Când tatăl lui îl lua la curse – fără să-i spună mamei sau d-rei Steadman unde se duceau – Keith privea cum acesta plasa sume serioase pe fiecare cursă, dându-i din când în când şi băiatului câte şase pence să-şi încerce norocul. La început, Keith paria la fel ca tatăl lui, dar descoperi cu surprindere că acest fapt avea drept consecinţă întoarcerea acasă cu buzunarele goale. După mai multe după-amieze în care banii lui ajunseră inevitabil în geanta voluminoasă a agentului de pariuri, Keith hotărî să investească un penny pe săptămână în *Sporting Globe.* Din ziar, afla forma jockey-lor şi a cailor recunoscuţi de Clubul de Curse Victoria, dar nici aceste noi cunoştinţe nu-i erau de prea mare ajutor.

Trecuseră doar trei săptămâni din trimestru şi el îşi pierduse aproape toţi banii de buzunar.

Viaţa lui Keith se schimbă când descoperi în *Sporting Globe* o reclamă la cartea *Cum să-l baţi pe agentul de pariuri,* de „Joe Norocosul". O convinse pe Florrie să-i împrumute jumătate de liră şi comandă cartea prin poştă. Ieşi în calea poştaşului în fiecare dimineaţă timp de nouăsprezece zile, până primi cartea. De atunci, Joe Norocosul îl înlocui pe Homer ca lectură obligatorie. După ce citi cartea de două ori, fu sigur că descoperise un sistem cu care avea să câştige întotdeauna. A doua săptămână, se duse miercuri la curse, uimit că tatăl lui nu profitase şi el de învăţăturile lui Joe Norocosul.

În seara aceea, Keith pedală spre şcoală văduvit de toată rezerva lui financiară pentru întreg trimestrul. Refuză să-l acuze pe Joe Norocosul de această pierdere, ci se convinse că nu înţelesese bine sistemul. După ce citi cartea a treia oară, îşi dădu seama de greşeală: după cum explica Joe Norocosul la pagina douăzeci şi şapte, trebuie să acumulezi un anumit capital cu care să începi, altfel nu-l vei putea bate pe agent. La pagina şaptezeci şi doi, se sugera că suma de început ar trebui să fie de 10 lire, dar, cum tatăl era plecat, iar deviza mamei era „să nu dai şi să nu iei cu împrumut", nu avea încă posibilitatea de a pune în practică teoriile lui Joe Norocosul.

Prin urmare, ajunse la concluzia că trebuia să facă rost de ceva bani, dar regulamentul şcolii interzicea să câştigi bani în timpul trimestrului, aşa că fu nevoit să se rezume la recitirea cărţii de căpătâi. Dacă scrierea lui Joe Norocosul ar fi fost subiect de examen trimestrial, ar fi obţinut, fără îndoială, calificativul maxim.

După încheierea trimestrului, Keith se întoarse la Toorak şi discută cu Florrie problemele lui financiare. Ea îi povesti mai multe modalităţi prin care fraţii ei câştigaseră bani în timpul vacanţelor şcolare. După ce-i ascultă sfaturile, Keith reveni la pista de curse în sâmbăta următoare, de data asta nu pentru a plasa o miză – tot nu avea bani de cheltuială – ci pentru a strânge bălegar din spatele grajdurilor, pe care-l băgă într-un sac dăruit de Florrie. Puse apoi sacul pe bicicletă şi pedală spre Melbourne, unde răspândi îngrăşământul pe rondurile de flori ale rudelor lui. După patruzeci şi şapte de drumuri înainte şi înapoi, Keith primi treizeci de şilingi, aproviziona toate rudele şi se mută la vecini.

La sfârşitul vacanţei, avea 3 lire, 7 şilingi şi 4 centime. După ce mama îi dădu o liră pentru tot trimestrul, abia aştepta să se întoarcă la curse şi să facă o avere. Singura problemă era că sistemul lui Joe Norocosul, afirma şi repeta pe paginile 72 şi 73: „Nu încercaţi să pariaţi cu mai puţin de 10 lire."

Dacă profesorul nu l-ar fi prins răsfoind-o, Keith ar fi citit *Cum să-l baţi pe agentul de pariuri* a noua oară. Nu numai că preţioasa lui comoară fu confiscată, dar trebui să îndure ruşinea unei bătăi în public, administrate de pedagog. Printre privitori se afla şi Desmond Motson, în primul rând, care nu-şi putea ascunde satisfacţia.

Dl. Clarke, pedagogul, îi spuse lui Keith în seara aceea, înainte de stingere că, dacă nu ar fi intervenit în favoarea lui, băiatul ar fi fost exmatriculat. Ştia că lucrul acesta nu i-ar fi făcut plăcere tatălui – care trebuia să se întoarcă dintr-un loc din Crimeea, numit Yalta – sau mamei, care începuse să vorbească despre trimiterea lui la o universitate din Anglia, numită Oxford. Totuşi, preocuparea principală a lui Keith fu cum să-şi convertească micul capital într-unul de 10 lire.

Abia în cea de-a treia săptămână a trimestrului îi veni lui Keith ideea de aur prin care putea să strângă bani fără a fi prins de autorităţile şcolare.

Magazinul de mărunţişuri al şcolii se deschidea în fiecare vineri, de la ora cinci până la şase şi în restul săptămânii era închis. Luni dimineaţa, majoritatea băieţilor îşi devoraseră acadelele, îşi ronţăiseră cartofii prăjiţi şi-şi supseseră sticlele cu limonadă. Cu toate că păreau sătui, Keith ştia că în curând aveau să mai poftească ceva. Considera că, în aceste condiţii, piaţa devenea foarte bună de marţi până joi. Nu trebuia decât să stocheze câteva din produsele cele mai căutate la magazinul de mărunţişuri, apoi să le revândă cu un profit băieţilor care-şi terminaseră proviziile.

În vinerea următoare, Keith era primul la coadă la magazin. Pedagogul de servici fu uimit să-l vadă pe tânărul Townsend cheltuind 3 lire pe un cartuş de pachete de gumă mentolată, treizeci şi şase de pungi de cartofi prăjiţi, două duzini de acadele şi două lădiţe cu douăsprezece sticle de limonadă. Incidentul îi fu raportat d-lui Clarke, al cărui singur comentariu fu: „Mă surprinde că lady Townsend îi dă băiatului atâţia bani de buzunar."

Keith îşi duse cumpărăturile în vestiar şi le ascunse după dulapul lui. Apoi aşteptă răbdător ca weekendul să treacă.

Sâmbăta după-amiaza, Keith pedală până la pista de curse, deşi trebuia să asiste la o întrecere sportivă din cadrul şcolii. Se simţi frustrat de faptul că nu putea paria. Ce ciudat, se gândi el, când n-ai bani ghiceşti toţi câştigătorii.

După slujba de duminică, făcu un tur prin camerele comune ale seniorilor şi juniorilor şi descoperi încântat că deja proviziile erau pe sponci. În prima pauză de luni dimineaţa, îşi privi colegii pe coridor, sugându-şi ultimele dulciuri, desfăcând ultimele ciocolate şi sorbind ultimele înghiţituri de limonadă.

Marţi dimineaţa, văzu sticlele goale aliniate lângă coşurile de gunoi. După-amiaza era gata să-şi pună planul în aplicare.

În ora de sport se încuie în mica tipografie a şcolii, ale cărei materiale fuseseră donate de tatăl lui. Deşi tiparniţa era cam veche şi manuală, era destul de bună pentru Keith.

După o oră, avea cele treizeci de exemplare ale primei lui publicaţii, anunţând că un nou magazin de mărunţişuri se va deschide în fiecare miercuri, între orele cinci şi şase lângă dulapul numărul nouăsprezece din vestiarul seniorilor. Pe pagina a doua, erau înşirate mărfurile oferite, cu preţurile „revizuite".

La începutul ultimei ore, Keith distribui copiile tuturor băieţilor din clasă, terminând doar cu câteva secunde înainte de intrarea profesorului de geografie. Deja se gândea la conţinutul exploziv al viitorului anunţ, dacă operaţiunea urma să aibă succes.

Când sosi la vestiar a doua zi, cu câteva minute înainte de ora cinci, descoperi că se formase deja o coadă. Descuie repede uşa de metal şi scoase cutiile afară. Îşi vându toate produsele cu mult înainte de terminarea orei. Cum crescuse preţul tuturor articolelor cu cel puţin 25 la sută, obţinu un profit de peste o liră.

Numai Desmond Motson, care stătuse într-un colţ, mormăi în legătură cu preţurile de speculă ale lui Townsend. Tânărul întreprinzător îi spuse simplu:

— Ai de ales: ori stai la coadă, ori aştepţi până vineri.

Motson ieşi din vestiar proferând ameninţări printre dinţi.

Vineri după amiaza, Keith era din nou primul la coadă şi cumpără produse în funcţie de ceea ce observase că se vindea mai bine.

Când dl. Clarke fu informat că Townsend cheltuise la magazin 4 lire şi 10 şilingi, recunoscu şi el că nu era lucru curat şi se hotărî să discute cu directorul.

În sâmbăta aceea, Keith nu se mai duse la curse, ci tipări o sută de exemplare din foaia lui de publicitate, pe care le distribui apoi băieţilor din clasa lui şi celor din anii mai mici.

Marţi dimineaţa, în timpul unei lecţii de istorie despre Marea Britanie între 1815 şi 1867, calculă că, în ritmul acela, n-o să aibă nevoie decât de trei săptămâni pentru a strânge cele 10 lire necesare pentru a testa sistemul infailibil al lui Joe Norocosul.

Dar în timpul orei de latină de miercuri după-amiaza, propriul sistem infailibil al lui Keith începu să se clatine. Directorul intră neanunţat şi-i ceru lui Townsend să iasă imediat pe coridor.

— Şi adu-ţi şi cheia de la dulap, adăugă el întunecat.

Merseră în tăcere pe coridorul cenuşiu şi dl.Jessop îi întinse o foaie de hârtie. Keith studie lista pe care ar fi putut-o recita mult mai curgător decât pe oricare tabel din *Latina elementară:* „Mentolate, 8 centime, Cartofi, 4 cent., Acadele, 4 cent., Limonadă, 1 şiling. Fiţi lângă dulapul 19 din vestiarul seniorilor miercuri, la ora cinci fix. Deviza noastră este: «Primul venit, primul servit.»"

Keith reuşi să păstreze o figură impasibilă în vreme ce era mânat de la spate pe coridor.

Când intrară în vestiar, Keith îi găsi pe pedagog şi pe profesorul de sport postaţi lângă dulap.

— Descuie uşa, Townsend, spuse directorul.

Keith băgă cheia în broască şi o răsuci încet. Deschise uşa şi toţi se uitară înăuntru. Dl.Jessop descoperi surprins că nu era nimic înăuntru în afară de crosa de cricket, nişte genunchiere vechi şi o cămaşă albă boţită.

Directorul era supărat, pedagogul nedumerit, iar profesorul de sport, stânjenit.

— Oare aţi confundat persoana? întrebă Keith, cu un aer de inocenţă ofensată.

— Încuie uşa şi du-te în clasă imediat, Townsend, spuse directorul.

Keith ascultă cu o înclinare insolentă a capului şi porni agale pe coridor.

Odată aşezat în bancă, ştiu că trebuia să se hotărască. Să-şi recupereze bunurile şi să-şi salveze investiţia sau să lanseze o informaţie şi să-şi plătească o datorie veche, cu vârf şi îndesat?

Desmond Motson se întoarse să-l privească. Părea surprins şi dezamăgit să-l vadă pe Townsend la locul lui.

Keith îi zâmbi larg şi ştiu imediat ce avea să aleagă.

5

THE TIMES

9 martie, 1936

Trupe germane în regiunea Rinului

Când germanii remilitarizară zona Rinului, Lubji auzise deja de numele lui Adolf Hitler.

Mama lui citea tresărind în ziarul rabinului despre incursiunile Führer-ului. După ce termina o pagină, i-o întindea băiatului. Nu se oprea decât atunci când întunericul o împiedica să mai vadă cuvintele. Lubji putea să mai citească şi câteva minute după aceea.

— Dacă Hitler vine aici, o să purtăm toţi o stea galbenă? întrebă el.

Zelta se prefăcu adormită.

De câtva timp, mama nu le mai putea ascunde celorlaţi membri ai familiei faptul că Lubji era favoritul ei – deşi îl bănuia responsabil de dispariţia preţioasei ei broşe. Îl observa cu mândrie cum creştea, devenind un tânăr înalt şi frumos. Dar, cu tot succesul lui la negustorie, de care beneficia întreaga familie, susţinea neînduplecată că băiatul trebuia să devină rabin. Dacă ea îşi irosise viaţa, nu-l va lăsa şi pe Lubji să facă la fel.

De şase ani, Lubji îşi petrecea dimineţile în casa unchiului mamei, care îl instruia. La prânz era liber să se întoarcă la piaţă, unde îşi cumpărase de-acum taraba lui. Într-o zi, bătrânul rabin îi dădu mamei lui Lubji o scrisoare prin care i se aducea la cunoştinţă că acesta primise o bursă la universitatea din Ostrava. Fu ziua cea mai fericită din viaţa Zeltei. Ştia că fiul ei era inteligent, poate chiar excepţional, dar înţelegea că o asemenea bursă n-ar fi fost oferită fără garanţia reputaţiei unchiului ei.

Când află de bursă, Lubji încercă să-şi ascundă nemulţumirea. Deşi nu era lăsat să stea în piaţă decât după-amiaza, câştiga destul pentru a asigura tuturor membrilor familiei câte o pereche de pantofi şi două mese pe zi. Ar fi vrut să-i explice mamei lui că n-avea rost să te faci rabin când ceea ce-ţi doreai cu adevărat era să construieşti un magazin pe terenul viran de lângă cel al domnului Lekski.

Dl.Lekski îşi luă zi liberă şi-l duse pe tânărul învăţăcel cu maşina la studii şi, în decursul lungii călătorii până la Ostrava, îi spuse că spera ca băiatul să-i preia magazinul după ce va termina şcoala. Auzind asta, Lubji vru să se întoarcă acasă imediat şi numai după multe îndemnuri se hotărî să-şi ia mica geantă de piele – ultima achiziţie de la piaţă – şi să treacă pe sub portalul academic din piatră masivă. Dacă dl.Lekski nu i-ar fi spus că nu-l acceptă ca urmaş decât după ce urmează cei cinci ani la universitate, Lubji ar fi sărit imediat înapoi în maşină.

Nu trecu mult şi descoperi că nici unul dintre băieţii de acolo nu provenea dintr-un mediu aşa de umil ca al lui. Mai mulţi colegi de clasă îi arătară, direct sau indirect, că nu voiau să se amestece cu unul ca el. Cu trecerea timpului, observă că nici talentul lui de negustor nu-i era de prea mare folos aici - cu toate că până şi cei mai îmbibaţi de prejudecăţi îi recunoşteau flerul pentru limbi străine. Cât despre orele lungi, somnul pe sponci şi disciplina riguroasă, acestea nu-l speriau deloc pe băiatul din Douski.

După primul an, Lubji termină la majoritatea materiilor cu note bune, situându-se în prima jumătate a clasei. Era cel mai bun la matematică şi al treilea la maghiară, pe care o vorbea acum ca pe o a doua limbă maternă. Dar până şi directorul universităţii observă că talentatul elev are prieteni puţini şi e un singuratic. Totuşi, era uşurat că nimeni nu-l agresa pe tânărul ţăranoi - singurul care încercase ajunsese la spital.

Când se întoarse la Douski, fu surprins de cât de mic i se păru oraşul, cât de nevoiaşă familia lui şi de cât de mult ajunseseră să se bazeze pe el.

În fiecare dimineaţă, după ce tatăl pleca la câmp, Lubji se ducea acasă la rabin şi-şi continua învăţătura. Bătrânul se mira de talentul lui la limbi şi recunoştea că băiatul îl depăşea la matematică. După-amiaza, Lubji revenea la piaţă şi, în zilele bune, câştiga destul cât să hrănească întreaga familie.

Încercă să-şi înveţe fraţii să se târguiască, pentru ca ei să vândă la tarabă dimineţile, dar în curând realiză că-şi răcea gura de pomană şi-i păru rău că mama nu-l lăsa să stea acasă şi să pună pe picioare o afacere din care să profite cu toţii. Dar pe Zelta n-o interesa ce făcea la piaţă şi nu-l întreba decât despre şcoală. Îi citea mereu carnetul de note şi e sigur că-l învăţase pe de rost până la sfârşitul vacanţei. Lubji se hotărî ca în anul viitor să înveţe şi mai bine, ca să-i facă plăcere.

Când i se încheie vacanţa de şase săptămâni, Lubji îşi împachetă fără chef lucrurile şi fu dus din nou la Ostrava de dl. Lekski.

— Oferta mea de a fi parteneri rămâne deschisă, îi spuse bijutierul, dar nu înainte de a-ţi termina studiile.

În cel de-al doilea an petrecut de Lubji la Universitate, numele lui Adolf Hitler apărea în conversaţii la fel de des ca cel al lui Moise. În fiecare zi, alţi evrei treceau graniţa povestind ce orori se întâmplau în Germania, iar Lubji se întreba care erau planurile Führerului. Citea toate ziarele pe care putea pune mâna, în orice limbă şi din orice dată.

„Hitler priveşte spre Est" suna un titlu de pe prima pagină a ziarului Ostrava. Când Lubji căută pagina şapte să citească urmarea articolului, descoperi că lipsea şi rămase pe gânduri, întrebându-se când avea Führer-ul intenţia să-şi trimită tancurile în Cehoslovacia. Un lucru era sigur: marşul triumfal al lui Hitler n-avea de-a face cu unul ca el.

A doua zi, îi împărtăşi temerile lui profesorului de istorie, dar nu reuşi să-i abată acestuia atenţia mai departe de Hannibal şi incursiunea lui în Alpi. Lubji închise manualul vechi şi, fără să-i pese de consecinţe, ieşi din clasă şi se duse la camera dirigintelui. Se opri în faţa uşii pe care n-o mai deschisese niciodată, şovăi o clipă, apoi bătu cu îndrăzneală.

— Intră, se auzi o voce.

Lubji deschise încet uşa şi intră în biroul dirigintelui.

Acesta era îmbrăcat în roba academică în culorile roşu şi cenuşiu şi purta peste perciunii tradiţionali o tichie neagră. Îşi ridică ochii de pe foile din faţa lui şi spuse:

— Bănuiesc, Hoch, că e vorba de ceva foarte important.

— Da, domnule, spuse Lubji convins.

Apoi îşi pierdu curajul.

— Ei? îl îndemnă dirigintele, după ce aşteptă un timp.

— Trebuie să fim pregătiţi să părăsim locul imediat, reuşi Lubji să articuleze. Trebuie să presupunem că nu va mai trece mult până când Hitler...

Bătrânul îi zâmbi băiatului de cincisprezece ani, fluturând mâna în semn de concediere:

— Hitler ne-a spus de o sută de ori că nu mai e interesat de ocuparea altor teritorii, spuse el, de parcă ar fi corectat o mică eroare comisă la un examen de istorie.

— Îmi pare rău ca v-am deranjat, spuse Lubji, dându-şi seama că, oricât de bine ar fi expus situaţia, nu putea convinge un om atât de rupt de realitate.

Dar, cu trecerea săptămânilor, pedagogul, dirigintele şi chiar directorul fură nevoiţi să admită că istoria se scria sub ochii lor.

Într-o seară caldă de septembrie, directorul îi anunţă pe elevi să-şi strângă lucrurile, pentru că urmau să plece a doua zi în zori. Dirigintele nu fu surprins să găsească pustie camera lui Lubji.

La câteva minute după miezul nopţii, o divizie de tancuri germane traversă graniţa şi înaintă spre Ostrava, fără să întâmpine nici o împotrivire. Soldaţii prădară universitatea înainte să se sune deşteptarea şi-i încărcară pe elevi în camioane. Unul singur lipsi la apelul final.

Lubji Hoch plecase în noaptea precedentă. După ce-şi îngrămădise lucrurile în geanta de piele, se alăturase convoiului de refugiaţi ce se scurgea spre graniţa maghiară. Se ruga în gând ca mama lui să fi înţeles planurile lui Hitler şi să fi fugit cu toată familia. De curând, auzise zvonuri că germanii îi internau pe evrei în lagăre de concentrare. Încercă să nu se gândească la ce ar putea păţi ai lui dacă ar fi prinşi.

În noaptea când se strecură pe porţile universităţii, Lubji nu se uită la cei care umblau din casă în casă, adunându-şi rudele şi încărcându-şi bunurile în căruţe trase de cai, care aveau să fie ajunse cu uşurinţă de orice vehicul al armatei. Asta nu era o noapte de pierdut: lucrurile nu pot fi împuşcate, ar fi vrut Lubji să le spună. Dar nimeni nu stătea să-l asculte pe tânărul înalt şi puternic, cu perciuni negri, îmbrăcat în uniformă de elev. Când tancurile germane înconjurară universitatea, el parcursese deja câţiva kilometri spre sud, spre graniţă.

Nici nu se gândi să doarmă. Auzea deja zgomotul puştilor, pe măsură ce inamicul avansa în oraş dinspre vest. Mergea cu paşi mari, depăşindu-i pe cei împovăraţi de agoniseala de-o viaţă. Trecu de măgari încărcaţi, de căruţe ale căror roţi cedaseră sau de familii cu copii şi bătrâni, silite să meargă mai încet. Privi cum mamele tăiau perciunii fiilor lor, abandonându-şi toate lucrurile care le-ar fi putut trăda originea evreiască. S-ar fi oprit să discute cu ele, dar nu voia să piardă un timp preţios. Îşi jură că nimic nu avea să-l facă vreodată să-şi abandoneze religia.

Disciplina care-i intrase în sânge în cei doi ani de studiu îi permise lui Lubji să meargă până la ziuă, nemâncat şi nedormit. Adormi abia într-o căruţă şi, mai târziu, în cabina unui camion. Era hotărât să nu-şi oprească nici o clipă înaintarea către o ţară prietenoasă.

Deşi nu mai erau decât 180 de kilometri până la libertate, soarele răsări şi apuse de trei ori înainte ca Lubji să-i audă pe cei din fruntea convoiului strigând că au ajuns la granița cu Ungaria. Se opri la coada viitorilor emigranţi. Peste trei ore, avansase doar cu câteva sute de metri şi cei din faţa lui îşi pregăteau tabăra de noapte. Ochi neliniştiţi se întorceau să privească norii de fum din aer şi zgomotul împuşcăturilor se auzea mereu, însoţind înaintarea neobosită a germanilor. Lubji aşteptă să se întunece bine, apoi înaintă pe lângă familiile adormite, până văzu în faţa lui luminile postului de vamă. Se întinse tăcut într-un şanţ, cu geanta sub cap. Când vameşul ridică bariera a doua zi dimineaţa, Lubji era primul la coadă. Când cei de după el se sculară şi-l văzură pe tânărul elev intonând încetişor un psalm, nimeni nu se gândi să-l întrebe cum ajunsese acolo.

Vameşul nu pierdu mult timp cu bagajul lui Lubji. După ce trecu graniţa, nu se îndepărtă deloc de şoseaua către Budapesta, singurul oraş maghiar de care auzise. După alte două zile şi nopţi în care primi hrană de la familiile fericite de a fi scăpat de mânia germană, ajunse la periferia oraşului pe data de 23 septembrie, 1939.

Lui Lubji nu-i venea să-şi creadă ochilor. Acesta era, desigur, cel mai mare oraş de pe pământ! În primele ore, se plimbă pe străzi, ameţind din ce în ce mai tare. Apoi căzu pe treptele unei sinagogi masive şi când se trezi a doua zi, primul lucru pe care-l făcu fu să întrebe unde era piaţa.

Lubji rămase mut de admiraţie în faţa rândurilor de tarabe acoperite, întinzându-se cât vedeai cu ochii. Unii vindeau doar legume, alţii doar fructe, câţiva expuneau mobilă, iar unul oferea tablouri, dintre care unele erau înrămate.

Dar cu toate că vorbea fluent limba, când îşi oferi serviciile, negustorii îi puseră o singură întrebare: „Ce ai de vânzare?". Fu a doua oară în viaţă când Lubji se confruntă cu problema de a nu avea nimic de negociat. Stătu privind cum refugiaţii îşi dădeau preţioasele moşteniri de familie pe câte o franzelă sau un sac de cartofi. Înţelese repede că, în timp de război, anumiţi oameni se pot îmbogăţi serios.

Căuta de lucru în fiecare zi. Noaptea se prăbuşea pe asfalt, flămând şi epuizat, dar la fel de hotărât. După ce fu refuzat de toţi negustorii din piaţă, nu-i mai rămase decât să cerşească la colţ de stradă.

Într-o după amiază târzie, când era în culmea disperării, trecu pe lângă o bătrână de la un chioşc de ziare şi observă că purta steaua lui David la gât, agăţată de un lanţ subţire de aur. Îi zâmbi, sperând că se va milostivi de el, dar ea îl ignoră pe tânărul emigrant zdrenţăros şi-şi văzu mai departe de munca ei.

Lubji era pe punctul de a pleca, dar văzu un tânăr care-şi alese un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri şi apoi se îndepărtă fără să plătească. Bătrâna se repezi afară din chioşc, fluturându-şi braţele şi strigând: „Hoţul! Hoţul!". Dar tânărul ridică din umeri şi-şi aprinse o ţigară. Lubji fugi după el şi-i puse o mână pe umăr. Când se întoarse către el, Lubji spuse:

— N-ai plătit ţigările.

— Ia şterge-o, slovac blestemat, spuse omul, împingându-l.

Lubji fugi din nou după el şi-l apucă de braţ. Tânărul se întoarse şi, fără avertisment, îi dădu un pumn. Lubji se apleca şi se feri, apoi îi dădu un pumn în plexul solar, cu atâta forţă încât celălalt se prăbuşi, scăpând ţigările şi chibriturile. Probabil că talentul acesta fusese moştenit de Lubji de la tatăl lui.

Fu atât de surprins de propria lui putere, încât ezită înainte de a se apleca să ia ţigările şi cutia de chibrituri. Îl lăsă pe hoţ încovoiat de durere şi alergă înapoi la chioşc.

— Mulţumesc, spuse bătrâna, când îi dădu obiectele.

— Mă numesc Lubji Hoch, spuse el, înclinându-se adânc.

— Eu sunt d-na Cerani, spuse ea.

Când bătrâna plecă acasă, Lubji se culcă în spatele chioşcului. A doua zi dimineaţa, ea fu mirată să-l găsească tot acolo, stând pe un pachet nedesfăcut de ziare.

Când o văzu venind, începu să desfacă pachetele. Apoi o urmări sortându-le şi dispunându-le pe stative ca să atragă lucrătorii care plecau la muncă dimineaţa. În timpul zilei, doamna Cerani îi spuse lui Lubji despre conţinutul ziarelor şi fu uimită auzindu-l vorbind atâtea limbi străine. În curând, descoperi că băiatul putea vorbi cu toţi refugiaţii care veneau să ceară veşti din ţările lor.

A doua zi, Lubji aranjă toate ziarele în stative cu mult înainte de venirea doamnei Cerani. Ba chiar şi vânduse câteva unor clienţi matinali. Spre sfârşitul săptămânii, bătrâna moţăia liniştită într-un colţ al chioşcului, dându-i doar din când în când câte un sfat lui Lubji, dacă se întâmpla ca acesta să nu ştie să răspundă la solicitarea unui client.

După ce încuie chioşcul vineri seara, doamna Cerani îi făcu un semn lui Lubji s-o urmeze. Merseră în tăcere până la o căsuţă aflată cam la o milă depărtare de chioşc. Bătrâna îl pofti înăuntru ca să i-l prezinte soţului ei. Dl.Cerani fu şocat când îl văzu pe tânărul uriaş şi zdrenţăros, dar se mai înmuie după ce află că Lubji era evreu refugiat din Ostrava. Îl invită să rămână la cină. Era prima oară când Lubji se aşeza la masă de când părăsise universitatea.

În timpul mesei, Lubji află că dl. Cerani avea un magazin de ziare care aproviziona şi chioşcul soţiei lui. Începu să-i pună gazdei o mulţime de întrebări despre exemplarele returnate, pagube, rezerve şi stocuri alternative. Vânzătorul înţelese repede de ce profiturile chioşcului crescuseră în săptămâna aceea. În timp ce Lubji spăla vasele, domnul şi doamna Cerani se sfătuiră într-un colţ al bucătăriei. După ce terminară, d-na Cerani îi făcu semn lui Lubji, care înţelese că trebuia să plece. Dar în loc să-l conducă la uşă, ea urcă scările, făcându-i din nou semn s-o urmeze. La etaj, deschise o uşă care dădea într-o cămăruţă fără covor, mobilată cu un pat îngust, un şifonier uzat şi o masă mică. Bătrâna privi cu tristeţe patul gol, făcu un semn spre el, apoi ieşi fără să mai spună nimic.

Emigranţii de peste tot veneau să converseze cu tânărul care părea că a citit toate ziarele şi ştie ce se întâmplă în toate ţările, încât, după o lună, Lubji aproape dublase profitul chioşcului. În ultima zi a lunii, domnul Cerani îi înmână prima lui leafă. În seara aceea, la cină, îi spuse tânărului că voia să-l ia la magazin, să înveţe mai multe despre afaceri. Doamna Cerani păru dezamăgită, deşi soţul ei o asigură că avea să-l ia numai o săptămână.

La tutungerie, băiatul învăţă repede numele clienţilor regulaţi, ziarele lor obişnuite şi mărcile de ţigări preferate. În cea de-a două săptămână, află de existenţa unui domn Farkas, care conducea o afacere rivală, având o tutungerie pe partea opusă a străzii, dar nu întrebă nimic despre el, deoarece doamna şi domnul Cerani nu aduseră subiectul în discuţie. Duminică seara, dl. Cerani îi spuse soţiei lui că îl oprea definitiv pe Lubji la prăvălie. Ea nu păru mirată.

În fiecare dimineaţă, Lubji se scula la patru şi pleca să deschidă magazinul. Apoi dădea ziarele pentru chioşc şi servea primii clienţi, înainte ca dl. şi d-na Cerani să-şi fi luat micul dejun. Cu timpul, dl. Cerani începu să sosească tot mai târziu la magazin şi seara, după ce număra banii încasaţi, strecura adesea o monedă în palma lui Lubji.

Lubji aşeza monedele lângă pat şi când strângea zece, le schimba într-o bancnotă verde. Nopţile, rămânea treaz, visând să preia tutungeria şi chioşcul când dl. şi d-na Cerani vor vrea să se retragă. În ultima vreme, îl tratau ca pe fiul lor, oferindu-i mici daruri şi d-na Cerani chiar îl îmbrăţişa înainte de culcare. Îi amintea de mama lui.

Lubji începu să creadă că şi-ar putea realiza ambiţiile când dl. Cerani îşi luă o zi liberă, apoi un weekend, iar la întoarcere găsi profitul tutungeriei puţin mai mare decât de obicei.

* * *

Într-o sâmbătă dimineaţa, când se întorcea de la sinagogă, Lubji avu impresia că era urmărit. Se opri şi întorcându-se, îl văzu în spatele lui pe dl. Farkas, patronul prăvăliei rivale.

— Bună dimineaţa, d-le Farkas, spuse Lubji, ridicându-şi pălăria neagră cu boruri late.

— Bună dimineaţa, d-le Hoch.

Până atunci, nu se gândise la el însuşi ca la „domnul Hoch". De abia avea şaptesprezece ani.

— Doriţi să vorbiţi cu mine? întrebă Lubji.

— Da, d-le Hoch, spuse omul, alăturându-i-se. Apoi începu să se mute nehotărât de pe un picior pe altul. Lubji îşi aminti sfatul domnului Lekski: „Dacă-l vezi pe client nervos, nu spune nimic."

— Mă gândeam să vă ofer o slujbă într-una din prăvăliile mele, spuse domnul Farkas, ridicând ochii spre el.

Pentru prima dată, Lubji afla că dl. Farkas avea mai multe magazine.

— În ce calitate? întrebă el.

— Director adjunct.

— Şi salariul?

Auzind cifra, Lubji nu comentă, deşi i se oferea dublu faţă de cât primea la familia Cerani.

— Şi unde aş locui?

— E o cameră deasupra magazinului, spuse dl. Farkas şi am impresia că e mult mai încăpătoare decât mansarda pe care o ocupaţi în casa Cerani.

Lubji se uită la el:

— Voi lua în considerare oferta dvs., d-le Farkas, spuse el, ridicându-şi din nou pălăria.

Până acasă, se hotărî să-i relateze discuţia şi domnului Cerani, înainte de a o face altcineva.

Bătrânul îşi atinse mustaţa stufoasă şi oftă când Lubji îşi termină povestirea. Dar nu spuse nimic.

— Sigur, i-am spus clar că nu mă interesează să lucrez pentru dumnealui, spuse Lubji, pândind reacţia patronului lui.

Dl.Cerani nu spuse nimic şi nu mai pomeni subiectul decât seara, după cină. Lubji zâmbi când află că va primi o mărire la sfârşitul săptămânii.

Dar vineri, când îşi deschise plicul, fu dezamăgit de cât de puţin i se dăduse în plus.

Când dl. Farkas îl abordă din nou sâmbătă şi-l întrebă dacă se hotărâse, spuse simplu că era satisfăcut de remuneraţia pe care o primea. Se înclină adânc şi plecă, sperând că lăsase impresia că era încă dispus să primească o nouă ofertă.

În următoarele săptămâni, Lubji îşi ridica uneori ochii către camera mare de deasupra tutungeriei de pe cealaltă parte a străzii. Noaptea, se gândea cum ar fi să stea în ea.

După ce trecură şase luni de când lucra pentru familia Cerani, Lubji reuşise să-şi pună deoparte aproape toată leafa. Singura lui cheltuială fusese pentru a-şi înlocui uniforma zdrenţuită cu un costum la două rânduri, două cămăşi şi o cravată cu picăţele. Totuşi, în ciuda siguranţei materiale, se temea tot mai mult de următorul atac al lui Hitler. După ce invadase Polonia, Führer-ul ţinuse discursuri în care-i asigurase pe maghiari că-i consideră aliaţii lui. Dar, judecând după faptele precedente, nu cunoştea definiţia cuvântului „aliat".

Lubji încerca să nu se gândească la plecare, dar, cu fiecare zi care trecea, vedea tot mai mulţi oameni arătându-l cu degetul pentru că era evreu şi nu putu să nu observe că unii localnici se pregăteau să-i întâmpine cu braţele deschise pe nazişti.

Într-o dimineaţă, când se ducea la lucru, fu huiduit şi primele pietre fură azvârlite în vitrina domnului Cerani. Cu timpul, acesta deveni un lucru obişnuit şi câţiva clienţi începură să treacă drumul şi să intre în tutungeria domnului Farkas. Dar dl.Cerani continua să susţină că Hitler afirmase categoric că nu va atenta niciodată la integritatea teritorială a Ungariei.

Lubji îi aminti patronului lui că exact aceste cuvinte fuseseră rostite de Hitler şi înainte de a invada Polonia. Îi mai spuse şi despre un gentleman englez numit Chamberlain, care-şi dăduse demisia din funcţia de prim-ministru.

Ştia că încă nu adunase destui bani pentru a trece o a doua graniţă, aşa că lunea următoare, cu mult înainte ca familia Cerani să se aşeze la micul dejun, traversă îndrăzneţ strada şi intră în magazinul rival. Dl. Farkas nu-şi putu ascunde surpriza când îl văzu pe Lubji intrând pe uşă.

— Oferta dvs. de director adjunct mai e deschisă? întrebă Lubji imediat, temându-se să nu fie văzut acolo.

— Nu mai e deschisă pentru un băiat evreu, spuse dl. Farkas, privindu-l în ochi. Oricât de bun te-ai considera. Oricum, după ce vine Hitler, o să vă preiau prăvălia.

Lubji plecă fără să mai spună nimic. Când dl. Cerani veni la magazin peste o oră, îi spuse că mai primise o ofertă de la dl. Farkas „Dar i-am spus că nu pot fi cumpărat". Dl. Cerani dădu din cap tăcut şi Lubji nu fu surprins când găsi o nouă mărire în plicul cu leafa săptămânală.

Continuă să-şi economisească aproape tot câştigul. Când evreii începură să fie arestaţi pentru delicte minore, se apucă să caute o scăpare. În fiecare seară, după ce soţii Cerani se culcau, Lubji cobora scările şi studia atlasul din birou. Revăzu de mai multe ori alternativele. Trebuia să evite să treacă prin Iugoslavia: în mod sigur, avea să aibă aceeaşi soartă ca Cehoslovacia şi Polonia. Era doar o chestiune de timp. Italia ieşea din calcul, Rusia, la fel. Până la urmă, se hotărî să plece în Turcia. Deşi nu avea documente oficiale, decise să se ducă la gară la sfârşitul săptămânii şi să întrebe cum putea lua un tren care mergea la Istanbul, prin România şi Bulgaria. După miezul nopţii, Lubji închise pentru ultima dată atlasul cu harta Europei şi urcă în cămăruţa lui de la etaj.

Ştia că timpul de a-i împărtăşi domnului Cerani planurile lui era foarte apropiat, dar îl amână până când avea să-şi primească plata de vineri. Se urcă în pat şi adormi gândindu-se la viaţa din Istanbul. Oare aveau piaţă? Şi oare rasa turcilor simţea plăcerea târguielilor?

Un bocănit puternic îl trezi din somnul cel adânc. Sări din pat şi se uită pe ferestruica dinspre stradă. Strada era plină de soldaţi înarmaţi. Unii băteau în uşi cu paturile puştilor. Nu mai rămăseseră decât câteva clipe până când aveau să fie la casa Cerani. Lubji se îmbrăcă repede, îşi scoase banii de sub saltea şi-i înghesui sub centura lată de piele de la pantaloni.

Coborî în fugă scările şi intră în baie. Apucă briciul bătrânului şi-şi tăie repede perciunii rituali, care-i atârnau până la umeri. Aruncă buclele în closet şi trase apa. Apoi deschise micul dulăpior medicinal şi-şi dădu din belşug cu pomada domnului Cerani, ca să nu se vadă că se tunsese atât de recent.

Lubji îşi privi imaginea din oglindă şi se rugă ca, aşa cum era, în costumul la două rânduri, cu revere late şi cravata cu picăţele, invadatorii să-l creadă un om de afaceri maghiar în vizită prin capitală. Cel puţin, acum vorbea limba fără nici un fel de accent. Făcu o pauză înainte de a ieşi din casă. Coborând scările, auzi deja bocănituri în uşa vecinilor. Intră repede în camera de zi, dar soţii Cerani nu erau acolo. Trecu în bucătărie şi-i găsi pe cei doi bătrâni ascunşi sub masă, agăţându-se unul de celălalt. Cu cele şapte lumânări ale lui David din colţul încăperii, n-avea să le fie uşor să nege că erau evrei.

Fără o vorbă, Lubji păşi uşor spre fereastra bucătăriei, care dădea spre curtea din spate. O deschise cu grijă şi-şi scoase capul afară. Nu se vedea nici o urmă de soldaţi. Întoarse capul la dreapta şi văzu o pisică suindu-se într-un copac. Îl întoarse la stânga şi întâlni ochii unui soldat. Lângă el stătea dl.Farkas, care dădu din cap şi spuse:

— Ăsta e.

Lubji zâmbi plin de speranţă, dar soldatul îl izbi în bărbie cu patul puştii. Căzu pe fereastră cu capul înainte şi se prăbuşi pe potecă.

Deschise ochii şi văzu o baionetă proptită în fruntea lui.

— Nu sunt evreu! ţipă el. Nu sunt evreu!

Poate că soldatul ar fi fost mai convins dacă tânărul n-ar fi strigat cuvintele în idiş.

6

Daily Mail[1]

8 februarie, 1945

Yalta: Conferinţa celor trei mari

Când îşi începu ultimul an la St.Andrew's, lui Keith nu i se oferi funcţia de şef al şcolii şi nimeni nu se miră din această cauză.

Totuşi, exista o funcţie cu autoritate pe care Keith dorea s-o obţină înainte de a părăsi şcoala, deşi nici un băiat din promoţia lui nu-i dădea nici cea mai mică şansă de a o primi.

Spera să devină redactor-şef la *St. Andy,* revista şcolii, aşa cum fusese şi tatăl lui înaintea lui. Singurul rival era un băiat din clasa lui, numit „Asudatul" Tomkins, care fusese redactor adjunct în anul precedent şi era privit de director ca un „om de bază". Tomkins, care primise deja un loc de student la engleză la Oxford, era considerat favoritul de toţi cei şaizeci şi trei de elevi cu drept de vot. Dar asta fusese înainte ca ei să realizeze cât de departe voia să meargă Keith atunci când îşi dorea ceva.

---

[1] *Daily Mail* = cunoscută publicaţie britanică, al cărei titlu se traduce: *Corespondenţa zilnică*

Cu puţin înainte de a se desfăşura alegerile, Keith discută problema cu tatăl lui, în cursul unei plimbări pe proprietatea familiei.

— Alegătorii se răzgândesc adesea în ultimul moment, spuse tatăl şi cei mai mulţi sunt susceptibili şi influenţabili prin mită sau frică. Nu văd de ce elevii de clasa a VI-a de la St. Andrew's ar fi diferiţi.

Când ajunseră pe vârful dealului de unde li se vedea tot domeniul, Sir Graham se opri.

— Şi nu uita, îi aminti el lui Keith, că tu ai un avantaj faţă de majoritatea candidaţilor din alte alegeri.

— Care? întrebă tânărul de şaptesprezece ani.

— Cu un electorat atât de mic, îi cunoşti personal pe toţi alegătorii.

— Ar putea fi un avantaj dacă aş fi mai popular ca Tomkins, dar nu sunt, zise Keith.

— Puţini politicieni se bazează numai pe popularitate pentru a fi aleşi, îl asigură tatăl lui. Dacă ar face-o, jumătate din liderii mondiali ar ieşi de pe liste. Nici un exemplu nu-i mai bun ca Churchill.

Mergând alături de el spre casă, Keith asculta foarte atent cuvintele tatălui său.

Când se întoarse la St. Andrew's, îi mai rămăseseră numai zece zile în care putea să aplice sfaturile tatălui său. Încercă să-şi convingă colegii prin toate mijloacele care-i veniră în minte: bilete la meciuri, sticle de bere, pachete de ţigări. Unui alegător îi promise chiar şi o întâlnire cu sora lui mai mare. Dar, de câte ori încerca să calculeze numărul voturilor sigure în favoarea lui, nu-i ieşea o majoritate satisfăcătoare.

Nu puteai să ştii cu cine va vota fiecare în secret în caz de balotaj. Şi faptul că directorul nu-şi ascundea preferinţa pentru celălalt candidat nu era în favoarea lui Keith.

Cu patruzeci şi opt de ore înaintea alegerilor, începu să se gândească la cealaltă soluţie a tatălui lui: frica. Dar oricât chibzui asupra ideii, nu-i veni în minte nimic bun de folosit.

În după-amiaza următoare, primi o vizită de la Duncan Alexander, care fusese numit şeful şcolii.

— Aş vrea două bilete la meciul Victoria contra Australia de Sud.

— Şi eu ce primesc în schimb? îşi ridică Keith ochii spre el.

— Votul meu, replică băiatul. Fără să mai vorbesc de influenţa pe care o pot exercita asupra alegătorilor.

— Într-un balotaj secret? întrebă Keith. Cred că glumeşti.

— Vrei să sugerezi că faptul că mi-am dat cuvântul nu-ţi ajunge?

— Cam aşa ceva, răspunse Keith.

— Şi cum ai privi lucrurile dacă ţi-aş da ceva murdar despre Cyril Tomkins?

— Depinde dacă murdăria se va lipi sau nu.

— O să se lipească destul ca să-l oblige să se retragă din cursă.

— În cazul ăsta, nu numai că o să capeţi două bilete în galeria familiei, dar o să ţi-i prezint şi pe toţi jucătorii pe care vrei să-i cunoşti personal. Dar înainte de a vedea dacă e cazul să renunţ la bilete, trebuie să-mi spui ce ştii despre Tomkins.

— Să văd biletele, spuse Alexander.

— Vrei să sugerezi că faptul că mi-am dat cuvântul nu-ţi ajunge? întrebă Keith rânjind.

— Cam aşa ceva, răspunse Alexander.

Keith deschise sertarul de sus al pupitrului lui şi scoase de acolo o cutiuţă de tablă. O descuie cu cea mai mică dintre cheile de la brelocul lui. Dădu la o parte capacul şi scotoci prin cutie, extrăgând în cele din urmă din ea două bilete lungi şi înguste.

Le ridică, astfel ca Alexander să se poată uita la ele. După ce chipul şefului şcolii se lumină, Keith întrebă:

— Aşa, acum spune-mi, ce ai despre Tomkins?

— E homosexual, spuse Alexander.

— Toată lumea ştie asta, spuse Keith.

— Dar nimeni nu ştie că în trimestrul trecut a fost la un pas de exmatriculare.

— Şi eu, spuse Keith, aşa că nu-i mare noutate.

Puse biletele la loc în cutia de tablă.

— Dar nu fiindcă ai fost prins în tufişuri cu micuţul Julian Wells din cursul inferior. Amândoi cu pantalonii lăsaţi, adăugă el după o pauză.

— Dacă a fost aşa de izbitor, de ce n-a fost exmatriculat?

— Pentru că nu aveau dovezi suficiente. Pedagogul care i-a descoperit a ajuns cu o clipă prea târziu.

— Sau prea devreme, poate? sugeră Keith.

— Şi de asemenea, am informaţii solide că directorului nu-i place o astfel de publicitate pentru şcoală. Mai ales acum, când Tomkins a câştigat o bursă la Cambridge.

Zâmbetul apăru din nou pe faţa lui Keith şi el scoase din cutie unul dintre bilete.

— Mi le-ai promis pe amândouă, spuse Alexander.

— O să-l ai mâine şi pe celălat - dacă voi câştiga. Aşa, pot fi sigur c-o să alegi pătratul cel bun.

Alexander înşfăcă biletul:

— Vin mâine după celălalt, spuse el.

După ce băiatul închise uşa, Keith începu să bată cu furie la maşina de scris. Imprimă vreo două sute de cuvinte, folosind mica maşină Remington pe care tatăl lui i-o dăruise de Crăciun. După ce corectă textul şi îi mai făcu nişte amendamente, se îndreptă spre tipografia şcolii să pregătească o ediţie cu tiraj mic.

După cincizeci de minute, ieşi cu foaia caldă de sub tipar. Îşi consultă ceasul. Cyril Tomkins era unul dintre băieţii aceia care-şi petrec întotdeauna o oră din după-amiază, de la cinci la şase, revăzându-şi lecţiile. Nici ziua aceea nu făcea excepţie. Keith se îndreptă spre uşa lui şi ciocăni calm.

— Intră, răspunse Tomkins.

Tocilarul îşi ridică ochii din carte, neputându-şi ascunde surpriza: Townsend nu-l vizitase niciodată în trecut. Înainte de a apuca să-l întrebe ce vrea, Keith îi oferi răspunsul.

— M-am gândit că poate vrei să vezi prima ediţie a ziarului condus de mine.

Tomkins îşi strânse buzele subţiri:

— Cred că vei descoperi că mâine, la vot, voi câştiga în buiestru, ca să folosesc una dintre expresiile tale.

— Nu, dacă te-ai retras, nu vei mai câştiga, spuse Keith.

— Şi de ce să mă retrag? întrebă Tomkins, scoţându-şi ochelarii şi ştergându-i cu marginea cravatei. Pe mine nu poţi să mă mituieşti, aşa cum ai încercat cu restul colegilor.

— Adevărat, spuse Keith. Totuşi, am sentimentul că vei vrea să te retragi din competiţie după ce o să citeşti asta.

Îi întinse prima pagină.

Tomkins îşi puse la loc ochelarii, dar nu trecu de titlu şi de primele cuvinte ale introducerii. I se făcu rău şi vomită pe cărţile şi caietele de şcoală.

Keith recunoscu în sinea lui că nu se aşteptase la o reacţie chiar atât de bună. Era sigur că tatăl lui ar fi fost de acord că titlul captase atenţia cititorului.

„Elev de-a VI-a prins în tufişuri cu boboc. Pantalonii jos, declaraţie refuzată."

Keith începu să rupă foaia, în timp ce Tomkins, alb la faţă, încerca să-şi revină.

— Bineînţeles, spuse el, lăsând bucăţile de hârtie să cadă în coşul de lângă ei, aş fi fericit să-ţi păstrezi postul de redactor adjunct dacă te-ai retrage mâine, înainte să înceapă votul.

„Cazul Socialismului" fu titlul stindard în prima ediţie a ziarului *St. Andy* scoasă sub conducerea noului redactor-şef.

— Calitatea hârtiei şi a tipăriturii este mult mai bună decât până acum, remarcă directorul la şedinţa de a doua zi dimineaţă. Totuşi, despre conţinut nu se poate spune acelaşi lucru. Presupun că trebuie să fim recunoscători că nu trebuie să suportăm decât două numere pe trimestru.

Ceilalţi membri ai personalului didactic dădură din cap aprobator.

În continuare, dl.Clarke le aduse la cunoştinţă că Cyril Tomkins se retrăsese din postul de redactor adjunct la câteva ore după tipărirea primului număr.

— E păcat că n-a obţinut el funcţia asta, comentă directorul. Apropo, ştie cineva de ce s-a retras din competiţie în ultimul moment?

Când Keith află despre această remarcă de la cineva care o auzise la micul dejun, râse în hohote.

— Dar o să întreprindă ceva? întrebă Keith, desfăcându-i fermoarul fustei.

— Tata n-a mai spus nimic legat de asta, decât că zice mulţumesc că n-ai cerut ca Australia să devină republică.

— Ce idee bună, spuse Keith.

— Poţi să vii la aceeaşi oră sâmbăta viitoare? întrebă Penny, trăgându-şi pe cap puloverul.

— Încerc, zise Keith. Dar nu putem în sala de sport, fiindcă săptămâna viitoare e programat un meci de box acolo - dacă, bineînţeles, nu vrei s-o facem în mijlocul ringului, cu spectatorii aclamându-ne din toate părţile.

— Ar fi mai înţelept să-i lăsăm pe alţii să fie doborâţi acolo, spuse Penny. Unde altundeva ne-am putea întâlni?

— Poţi să alegi, spuse Keith. Sala de tir sau pavilionul de cricket.

— Pavilionul de cricket, spuse Penny imediat.

— Dar sala de tir ce are? întrebă Keith.

— Acolo jos e întotdeauna întuneric şi frig.

— Zău? spuse Keith, apoi adăugă: Atunci rămâne pavilionul de cricket.

— Dar cum intrăm? întrebă ea.

— Cu o cheie, răspunse el.

— Dar nu se poate, căzu ea în cursă. E încuiat când lipseşte echipa de titulari.

— Nu şi când băiatul îngrijitorului lucrează la *Curier*.

Penny îl luă în braţe când abia îşi încheiase nasturii de la pantaloni:

— Mă iubeşti, Keith?

Keith încercă să găsească o replică bună, care să nu-l angajeze:

— N-am sacrificat eu o după-amiază la curse ca să fiu cu tine?

Când se eliberă din strânsoarea ei, Penny se încruntă. Era pe punctul de a face presiuni, când el adăugă:

— Ne vedem săptămâna viitoare.

Descuie sala de sport şi inspectă coridorul. Se întoarse spre ea şi-i zâmbi:

— Capul la cutie încă cinci minute.

Se întoarse în dormitor pe o cale ocolită şi intră pe fereastra de la bucătărie.

Strecurându-se în birou, găsi pe pupitru un bilet de la director, care cerea să-l vadă la ora opt. Se uită la ceas. Era deja opt fără zece. Fu uşurat că nu cedase farmecelor lui Penny şi nu mai întârziase în sala de gimnastică. Se întrebă ce nemulţumire mai avea directorul, dar Penny îi sugerase deja un răspuns.

Se uită în oglinda de deasupra chiuvetei, ca să se asigure că faţa lui nu păstra nici unul din semnele activităţii extraşcolare din ultimele două ore. Îşi îndreptă cravata şi-şi şterse de pe obraz o urmă de ruj zmeuriu.

Traversând pietrişul scârţâitor până la casa directorului, începu să-şi repete apărarea împotriva mustrării la care se aştepta de câteva zile. Încercă să-şi aşeze gândurile într-o ordine coerentă şi fu sigur că putea răspunde absolut la toate admonestările posibile. Libertatea presei, exercitarea drepturilor democratice, neajunsurile cenzurii - şi dacă, după astea, directorul mai avea ceva să-i reproşeze, o să-i amintească scrisoarea lui deschisă către părinţi din ziua Sf. Andrei din anul trecut, când îl condamnase pe Hitler că sufocă prin toate mijloacele presa germană.

Multe din argumente, Keith le împrumutase din comentariul tatălui lui după ce întorsese de la Yalta.

Keith ajunse la uşa directorului când ceasul din capela şcolii bătea ora opt. La bătaia lui în uşă, deschise fata din casă, care-l salută:

— Bună seara, d-le Townsend.

Era prima oară când cineva îi spunea „domnule". Fata îl conduse în biroul directorului. Dl. Jessop îşi ridică ochii de pe grămada de hârtii din faţa lui.

— Bună seara, Townsend, spuse el, fără să i se mai adreseze pe numele de botez, aşa cum proceda de obicei cu elevii.

Era clar că pe Keith nu-l aşteptau vremuri bune.

— Bună seara, sir, spuse el, reuşind să facă astfel încât cuvântul *sir* să sune condescendent.

— Ia loc, spuse dl. Jessop, arătându-i scaunul opus biroului.

Keith era surprins: de obicei, dacă ţi se oferea un scaun, *nu* te aştepta o săpuneală. Doar n-avea să-i ofere...

— Ţi-ar pica bine un sherry, Townsend?

— Nu, mulţumesc, răspunse Keith uluit.

De obicei, numai şeful şcolii primea sherry.

A, se gândi Keith, mită. Are de gând să-mi spună că poate în viitor ar fi bine să-mi temperez tendinţele naturale provocatoare..., etc., etc. Bun, am o replică pregătită pentru asta. La dracu'cu tine.

— Să ştii, Townsend, că sunt conştient de câte eforturi sunt necesare pentru a încerca să obţii o bursă la Oxford şi în acelaşi timp să editezi revista şcolii.

Deci ăsta-i jocul. Vrea să abandonez. Niciodată. Să mă dea el afară. Şi dacă o face, public o revistă subversivă cu o săptămână înaintea celei oficiale.

— Totuşi, sper că ai fi dispus să-ţi mai asumi încă o responsabilitate.

Doar nu mă face şef? Nu pot să cred.

— Poate te va surprinde să auzi, Townsend, că mi se pare că pavilionul de cricket nu e potrivit..., continuă directorul.

Keith se făcu stacojiu:

— Nepotrivit, domnule? se bâlbâi el.

—... pentru reprezentativa unei şcoli cu reputaţia noastră. Aşa. Îmi dau seama că încă nu te-ai remarcat în şcoala noastră ca iubitor al sporturilor. Anul acesta, Consiliul a hotărât să se strângă fonduri pentru un nou pavilion.

Păi, să nu se aştepte să-i ajut eu, gândi Keith. Dar aş putea să-l mai las să vorbească înainte de a-l refuza.

— Ştiu că vei fi bucuros să afli că mama ta a fost de acord să fie preşedinta comitetului de strângere a fondurilor.

După o scurtă pauză, directorul adăugă:

— Ţinând cont de asta, sper că vei primi să fii reprezentantul elevilor.

Keith nu încercă să-i răspundă. Ştia că bătrânul, odată pornit pe discursuri, trebuia lăsat să termine.

—... şi cum nu ai responsabilităţile apăsătoare ale unei funcţii de conducere şi nici nu reprezinţi şcoala ca membru al vreunei echipe, mi s-a părut că ai putea fi interesat să accepţi încercarea...

Keith tăcu mai departe.

— Conducerea s-a gândit să facă apel pentru 5000 de lire sterline şi, dacă ai strânge această sumă magnifică, aş putea să informez colegiul de la Oxford unde ai depus cerere de admitere în legătură cu eforturile tale meritorii...

Se opri să consulte notiţele din faţa lui:

— Colegiul Worcester, dacă-mi amintesc bine. Simt că pot afirma cu siguranţă că dacă cererea ta ar fi însoţită de recomandarea mea personală, acest lucru ar conta foarte mult în favoarea ta.

Şi asta, gândi Keith, din partea unui om care urcă în amvon în fiecare duminică să predice împotriva corupţiei şi mitei.

— Prin urmare, Townsend, sper că vei cântări ideea cu toată atenţia.

Deoarece această propoziţie fu urmată de o tăcere care se prelungi mai mult de trei secunde, Keith presupuse că directorul îşi terminase discursul. Prima lui reacţie fu să-i spună bătrânului să se mai gândească şi să găsească alt fraier să strângă banii - mai ales că pe el nu-l interesau câtuşi de puţin nici cricketul, nici admiterea la Oxford. Era hotărât ca, odată ieşit de pe băncile şcolii, să se facă reporter la *Courier*. Totuşi, accepta că, pentru moment, mama lui avea întotdeauna câştig de cauză în discuţia despre cariera lui, cu toate că, dacă pica la examenul de admitere, ea n-ar mai fi avut ce să facă.

În ciuda acestor gânduri, Keith ştia câteva motive bune pentru care ar fi putut accepta propunerea directorului. Suma nu era chiar atât de mare şi dacă ar fi strâns-o pentru şcoală, i s-ar fi deschis multe uşi care până atunci i se trântiseră în faţă. Şi apoi, mai era mama lui: trebuia s-o fenteze mult ca s-o împace cu ideea unei ratări a admiterii la Oxford.

— Nu stă în firea ta să chibzuieşti atât de mult înainte de luarea unei decizii, îi întrerupse directorul şirul gândurilor.

— Cântăream ideea cu toată atenţia, domnule director, spuse Keith grav.

Nu avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe bătrân să creadă că putea fi cumpărat atât de uşor. De data aceasta, directorul tăcu. Keith numără până la trei:

— Vă voi spune ce am hotărât, domnule, spuse el, sperând că vorbise ca un director de bancă în faţa unui client care-i solicitase un mic împrumut.

— Şi când va fi asta, Townsend? întrebă directorul, puţin iritat.

— Peste cel mult două, trei zile, domnule.

— Mulţumesc, Townsend, spuse directorul, ridicându-se de pe scaun pentru a arăta că întrevederea se sfârşise.

Keith se întoarse să plece şi ajunsese la uşă când directorul adăugă:

— Înainte de a lua o hotărâre, stai de vorbă şi cu mama ta.

— Tatăl tău vrea să fiu reprezentantul elevilor pentru apelul de anul ăsta, spuse Keith, căutându-şi pantalonii.

— De data asta ce mai vor să construiască? întrebă Penny, cu ochii în tavan.

— Un pavilion nou de cricket.

— Nu văd de ce nu le place ăsta.

— S-a aflat că se foloseşte în alte scopuri, spuse Keith, trăgându-şi pantalonii.

— Nu văd de ce.

Ea îl trase de un crac al pantalonilor. El îşi plecă ochii spre trupul ei gol şi firav.

— Şi ce-ai de gând să-i spui?

— O să-i spun „da".

— Dar de ce? O să-ţi mănânce tot timpul liber.

— Ştiu. Dar o să se dea jos din cârca mea şi, în orice caz, ar putea fi o poliţă de asigurare.

— O poliţă de asigurare? se miră Penny.

— Da, dacă aş fi prins vreodată la curse - sau mai rău..., o privi el din nou.

—... în scutece cu fata directorului? se ridică ea, începând din nou să-l sărute.

— Avem timp? întrebă el.

— Nu face pe tine, Keith. Dacă reprezentativa joacă azi la Wesley şi meciul se termină la şase, o să se întoarcă abia pe la nouă, aşa că avem tot timpul din lume.

Se lăsă în genunchi şi începu să-i desfacă pantalonii.

— Numai să nu plouă, spuse Keith.

Penny fusese prima fată cu care făcuse dragoste. Îl sedusese într-o seară când fusese obligat să asiste la un concert dat de o orchestră în turneu. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că era loc destul în toaleta doamnelor. Era uşurat că nu se văzuse în nici un fel că fusese virgin. Şi era sigur că nu fusese prima experienţă a lui Penny pentru că nu trebuise s-o înveţe absolut nimic.

Dar toate astea se întâmplaseră la începutul trimestrului trecut şi acum îşi pusese ochii pe o fată pe nume Betsy, care lucra la poştă. În ultimul timp, scrisorile trimise acasă fuseseră atât de dese, încât mama lui începuse să se minuneze.

Keith stătea întins pe salteaua din pavilion şi se întreba cum ar arăta Betsy goală. Se hotărî să termine cu întâlnirile cu Penny. Prinzându-şi sutienul, ea întrebă în treacăt:

— Săptămâna viitoare?

— Imi pare rău, nu pot săptămâna viitoare, spuse Keith. Am o întâlnire în Melbourne.

— Cu cine? întrebă Penny. Că în echipa de cricket nu te-au luat, asta e sigur.

— Nu, nu sunt chiar atât de disperaţi, râse Keith. Dar trebuie să particip la un interviu cu o comisie pentru Oxford.

— De ce te deranjezi? spuse Penny. Dacă o să ajungi acolo, o să ţi se adeverească temerile cele mai negre cu privire la englezi.

— Ştiu, dar ma..., începu el, trăgându-şi a doua oară pantalonii.

— Şi oricum, l-am auzit pe tata spunându-i domnului Clarke că ţi-a adăugat numele pe lista finală doar ca să-i facă plăcere mamei tale.

Penny îşi regretă cuvintele în clipa în care le rostea. Nu era o fată care roşea uşor, dar o făcu sub privirea lui Keith.

Keith îşi expuse părerile cu privire la învăţământul particular în cel de-al doilea număr al revistei şcolii.

„Cu cât ne apropiem de jumătatea secolului 20, ne dăm seama că banii singuri nu sunt de ajuns pentru garantarea unei bune educaţii", scria în editorial. „Admiterea la şcolile cele mai bune va fi decisă de capacităţile pe care le dovedeşte copilul, nu de clanul în care s-a născut."

Keith aştepta ca mânia directorului să se reverse asupra lui, dar nu se întâmplă nimic. Dl.Jessop nu primi provocarea. Poate că fusese influenţat de faptul că elevul lui strânsese deja 1470 din cele 5000 de lire sterline necesare pentru construirea unui pavilion de cricket. Trebuia să recunoscă însă că banii fuseseră obţinuţi de Keith de la cunoştinţele tatălui lui, care-i dăduseră, probabil, în speranţa că numele lui nu vor apărea în viitor pe primele pagini ale ziarelor australiene.

De fapt, singurul efect al articolului fu o ofertă de 10 lire de la ziarul *Melbourne Age,* principalul rival al lui sir Graham, care voia să preia articolul şi să-l reproducă în întregime. Keith acceptă bucuros prima lui remuneraţie de ziarist, dar o pierdu pe toată miercurea viitoare, obţinând în sfârşit dovada că sistemul lui Joe Norocosul nu era infailibil.

Cu toate acestea, Keith era nerăbdător să-şi impresioneze tatăl. Îşi reciti articolul din *Melbourne Age* sâmbătă: nu-i schimbaseră nici un cuvânt, dar îi dăduseră un titlu complet înşelător - *Moştenitorul lui Sir Graham cere burse pentru aborigeni.* Jumătate de pagină era rezervată vederilor radicale ale lui Keith, iar cealaltă jumătate conţinea un articol al corespondentului pentru învăţământ al ziarului, argumentând convingător cauza învăţământului particular. Cititorii ziarului erau rugaţi să-şi spună părerile şi, în sâmbăta următoare, ziarul *Melbourne Age* avu vânzare bună pe cheltuiala lui Sir Graham.

Keith fu uşurat că tatăl lui nu abordă subiectul, deşi îl auzi spunându-i mamei:

— Cred că băiatul a învăţat mult din experienţa asta. Şi oricum, sunt de acord cu multe dintre părerile lui.

În schimb, mama nu era la fel de dornică să-l susţină.

În vacanţă, Keith era instruit de d-ra Steadman zi de zi, pentru a fi pregătit la examenele de absolvire.

— Învăţarea e doar o formă a tiraniei, declară el, la încheierea unei şedinţe solicitante.

— Asta e nimic pe lângă tirania de a fi un ignorant tot restul vieţii, îl asigură guvernanta.

După ce d-ra Steadman îi mai dădea câteva subiecte de pregătit pentru a doua zi, Keith pleca la redacţia *Curierului.* Ca şi tatăl lui, se simţea mai bine printre oamenii de presă decât printre băieţii de bogătaşi de la St.Andrew's, de la care încerca să stoarcă bani pentru pavilion.

Prima lui îndatorire oficială la *Curier* fu accea de a-l seconda pe reporterul de criminalistică, Barry Evans. Acesta îl trimitea în fiecare după amiază la tribunal să asiste la procese mici - hoţie, tâlhărie, atacarea unui magazin şi chiar bigamie.

— Caută nume care ar putea fi cunoscute, spuse Evans. Sau şi mai bine, rude ale unor oameni foarte cunoscuţi. Dar cel mai bine, oameni *foarte* cunoscuţi.

Keith lucră sârguincios, dar fără prea mari rezultate. De câte ori reuşea să strecoare câte o notiţă în ziar, descoperea că fusese tăiată fără milă.

— Nu mă interesează opiniile tale, îi spunea bătrânul reporter de criminalistică. Vreau doar fapte.

Evans îşi făcuse ucenicia la ziarul britanic *Manchester Guardian* şi nu obosea niciodată să repete maxima: „Comentariul e liber, dar faptul e sfânt." Keith luă hotărârea să nu angajeze pe nimeni care-şi făcuse ucenicia la *Manchester Guardian,* dacă avea să fie vreodată proprietarul unui ziar.

Reveni la St.Andrew's pentru trimestrul doi şi scrise în revista şcolii un editorial în care declara că a sosit timpul ca Australia să-şi mai slăbească legăturile cu

Anglia şi susţinea că Churchill a abandonat Australia pentru a se concentra asupra războiului din Europa.

Din nou, *Melbourne Age* îi oferi ocazia de a-şi împărtăşi vederile unui număr mare de cititori, dar, de data aceasta, Keith refuză, cu toată ispita onorariului de 20 de lire sterline, de patru ori suma pe care o câştigase lucrând două săptămâni ca reporter de teren la Courier. Se hotărî să dea articolul la *Adelaide Gazette,* unul din ziarele tatălui lui, dar redactorul îl respinse înainte de a ajunge la al doilea paragraf.

Prin a doua săptămână a trimestrului, Keith descoperi că cea mai mare problemă a lui era cum să se descotorosească de Penny, care nu-l mai credea nici când spunea adevărul. O rugase deja pe Betsy să meargă sâmbătă cu el la cinema. Totuşi, nu ştia cum avea să se întâlnească cu ea dacă nu scăpase de predecesoarea ei.

La ultima lor întâlnire din sala de sport, când îi sugerase că poate venise timpul să... Penny ameninţase că-i va spune tatălui ei cum îşi petreceau ei după-amiezele de sâmbătă. Lui Keith nu-i păsa deloc cui îi spunea, dar nu voia să-şi supere mama. Toată săptămâna rămase în biroul lui, studiind cu o ardoare neobişnuită şi evitând toate locurile unde ar fi putut să se ciocnească de Penny.

Sâmbătă după-amiaza, plecă în oraş pe căi ocolite şi se întâlni cu Betsy în faţa cinematografului Roxy. Nimic nu se compară cu încălcarea regulamentului de trei ori în aceeaşi zi, gândi el. Cumpără două bilete la *Şobolanii din Tobruk* cu Chips Rafferty şi o conduse pe Betsy spre o bancă din ultimul rând. Când pe ecran apăru cuvântul *Sfârşit,* nu văzuse mare lucru din film şi îl durea limba.

Abia aştepta sâmbăta viitoare, când reprezentativa şcolii avea meci şi o putea introduce pe Betsy în atmosfera pavilionului de cricket.

Fu uşurat că Penny nu încercă să ia legătura cu el în timpul săptămânii. Aşa că joi, când se duse să pună scrisoarea pentru mama lui, îşi dădu întâlnire cu Betsy sâmbătă după amiaza. Îi promise că o va duce într-un loc unde n-a fost niciodată.

După ce autobuzul echipei dispăru în zare, Keith se postă printre copacii din nordul terenului, aşteptând-o pe Betsy. După o jumătate de oră, începu să se întrebe dacă mai venea sau nu, dar o zări peste câteva secunde înaintând spre el şi-şi uită nerăbdarea. Avea părul lung şi blond prins într-o coadă şi legat cu un elastic. Purta un pulover galben, foarte strâmt, care o făcea să semene cu Lana Turner şi o fustă neagră înfăşurată bine în jurul ei, care o obliga să facă paşi foarte mici.

Keith o aşteptă, apoi o luă de braţ şi porni repede cu ea spre pavilion. Se oprea s-o sărute din metru în metru şi-i localizase fermoarul fustei cu mult înainte de a ajunge.

Ajungând la uşa din spate, scoase din buzunar o cheie mare şi o potrivi în broască. O răsuci încet, apoi deschise uşa şi bâjbâi după comutator. Aprinse lumina şi atunci auzi gemetele. Keith se holbă uluit la priveliştea din faţa ochilor lui. Patru ochi clipeau zăpăciţi. Una dintre persoane îşi acoperise faţa, dar Keith recunoştea picioarele acelea. Îşi mută privirea la trupul aflat deasupra ei.

În mod sigur, Duncan Alexander n-avea să uite niciodată ziua în care şi-a pierdut virginitatea.

7

THE TIMES

21 noiembrie, 1940

Ungaria atrasă în plasa Axei: Ribbentrop se laudă că „vor urma şi alţii"

Lubji zăcea pe pământ, ghemuit şi cu fălcile încleştate. Soldatul îi ţinea în continuare baioneta între ochi şi, cu o mişcare a capului, îi comandă să se urce în camionul care aştepta.

Lubji încercă să protesteze în maghiară, dar ştia că era prea târziu.

— Scuteşte-mă, evreule, şuieră soldatul, că altfel te liniştesc eu de tot.

Baioneta îi sfâşie pantalonii şi pielea piciorului drept. Lubji se ridică repede şi se împletici spre camion, unde se alătură grupului de neajutoraţi încremeniţi, care aveau în comun un singur lucru: cu toţii erau consideraţi evrei. Dl. şi d-na Cerani fură azvârliţi şi ei în remorcă, apoi camionul ieşi încet din oraş. Peste o oră ajunseră la închisoarea locală şi Lubji şi ceilalţi pasageri fură descărcaţi ca nişte vite.

Bărbaţii fură aliniaţi, apoi traversară curtea şi fură băgaţi într-o sală mare, cu pereţi de piatră. Peste câteva minute, intră un sergent SS, urmat de o duzină de soldaţi germani. Acesta lătră un ordin.

— Ne spune să ne dezbrăcăm, traduse Lubji în şoaptă.

Îşi scoaseră cu toţii hainele, iar soldaţii începură să-i alinieze goi, unii tremurând şi câţiva plângând. Ochii lui Lubji cercetau încăperea, încercând să găsească vreo cale de scăpare.

Peste câteva minute, în cameră intră un ofiţer SS elegant, fumând un trabuc subţire. Se opri în mijlocul camerei şi îi informă pe scurt că erau prizonieri de război.

— Heil Hitler, spuse el apoi şi se întoarse să plece.

Când ofiţerul trecu pe lângă el, Lubji făcu un pas înainte şi zâmbi:

— Bună ziua, domnule.

Ofiţerul se opri, privindu-l dezgustat pe tânărul care îi explica într-o germană stricată că se făcuse o mare greşeală şi îi oferea un teanc de bancnote pe care le ţinuse în palmă.

Zâmbind, ofiţerul luă banii şi le dădu foc de la trabucul lui. Flacăra crescu, topind hârtiile şi când nu le mai putu ţine, ofiţerul le dădu drumul la picioarele lui Lubji şi plecă. Lubji nu putea să se gândească decât la câte luni îi trebuiseră ca să strângă banii aceia.

Prizonierii stăteau tremurând în sala de piatră. Paznicii îi ignorau; unii fumau, iar alţii vorbeau între ei de parcă oamenii goi nici n-ar fi existat. Mai dură o oră până când sosiră nişte bărbaţi cu halate albe şi mănuşi de cauciuc. Ei începură să se plimbe de-a lungul rândurilor, oprindu-se din când în când ca să examineze penisul unui prizonier. Trei oameni fură daţi deoparte, li se ordonă să se îmbrace, apoi fură lăsaţi să se întoarcă acasă. Nu aveau nevoie decât de o dovadă. Lubji se întrebă la ce examinare erau supuse femeile.

După ce oamenii în alb plecară, prizonierilor li se ordonă să se îmbrace şi fură conduşi afară din sală. Traversând a doua oară curtea, ochii lui Lubji alergau în toate părţile căutând o portiţă de scăpare, dar pretutindeni erau numai soldaţi cu baionetele la arme. Fură duşi de-a lungul unui coridor îngust, apoi coborâră nişte trepte de piatră, luminate slab de nişte lămpi cu gaz. Pe ambele laturi se aflau celule ticsite de oameni, care strigau şi pledau în tot felul de limbi. Lubji nu îndrăzni să se uite. Deodată, uşa unei celule se deschise şi fu înşfăcat de guler şi aruncat înăuntru. Dacă n-ar fi căzut pe o masă de trupuri omeneşti, s-ar fi lovit cu capul de podeaua de piatră.

După ce se dezmetici, încercă să-i privească pe cei din jur, dar nu reuşi decât într-un târziu să le distingă feţele în lumina săracă venită prin fereastra mică şi zăbrelită.

Un rabin cânta un psalm - dar nimeni nu i se alătură. Lubji încercă să se ferească de un om în vârstă care vomita peste el. Se depărtă şi dădu peste alt prizonier, cu pantalonii lăsaţi. Se aşeză într-un colţ, cu spatele la perete, ca să nu poată fi surprins din nici o parte.

Când uşa se deschise din nou, Lubji nu mai ştia de când stătea în duhoarea din celulă. Un grup de soldaţi intrară cu torţe şi examinară prizonierii. Cei care nu mai clipeau erau târâţi afară. Fu ultima oară când Lubji îl mai văzu pe dl.Cerani.

Nu-ţi puteai da seama de trecerea zilelor decât dacă urmăreai cum se lumina şi se întuneca pe rând ferestruica zăbrelită sau dacă numărai prânzurile care li se aduceau prizonierilor. Soldaţii veneau la intervale de câteva ore şi luau cadavrele, până când rămaseră în celulă numai cei mai rezistenţi. Lubji aştepta să moară şi el, pentru că vedea că era singura cale de ieşire din închisoare. Cu fiecare zi, costumul atârna tot mai larg pe el şi începu să-şi strângă cureaua, gaură după gaură.

Iată însă că, într-o dimineaţă, un grup de soldaţi pătrunseră în celulă şi-i târâră afară pe supravieţuitori. Li se ordonă să meargă pe coridor şi să urce treptele spre curtea interioară. Păşind în lumina soarelui, Lubji îşi duse mâinile la ochi. Petrecuse zece, cincisprezece, poate douăzeci de zile în hruba din temniţă şi făcuse ceea ce prizonierii numesc „ochi de pisică".

Apoi auzi ciocăniturile. Întoarse capul la stânga şi văzu un grup de prizonieri ridicând un eşafod de lemn. Numără opt ştreanguri. I se făcu rău, dar nu avea nimic în stomac, aşa că nu vomită. O baionetă îi atinse şoldul şi-i urmă repede pe ceilalţi prizonieri, gata să fie îmbarcaţi în camioane.

Pe drumul spre oraş, un paznic surâzător le spuse că li se oferea onoarea unui proces înainte de a fi spânzuraţi cu toţii. Speranţa lui Lubji se transformă în disperare, aflând că îi era dat să moară. Şi pentru prima dată, nici nu ştia dacă-i mai pasă.

Camioanele se opriră la tribunal şi prizonierii fură vârâţi înăuntru. Lubji văzu că nu mai erau împunşi cu baionetele. Înăuntru, li se permise să stea pe băncile de lemn ale unui culoar bine luminat şi li se oferiră felii de pâine. Lubji deveni suspicios şi începu să tragă cu urechea la conversaţia paznicilor. Adunând fragmentele auzite, înţelese că germanii se străduiau să obţină „dovezi" că toţi evreii erau criminali, pentru că un observator de la Crucea Roşie din Geneva asista la procesele din dimineaţa aceea. Fără îndoială, se gândi Lubji, omul avea să observe că toţi incriminaţii erau evrei. Înainte de a chibzui cum să profite de informaţia aflată, un caporal îl apucă de braţ şi-l duse în sala de judecată. Lubji rămase în bancă, privindu-l pe judecător. Un om în vârstă aşezat pe un scaun mai înalt decât celelalte. Procesul - dacă putea fi numit astfel - dură doar câteva minute. Înainte ca judecătorul să pronunţe sentinţa de condamnare la moarte, un funcţionar îi ceru lui Lubji să-şi repete numele, pe care-l uitaseră.

Tânărul înalt şi slab se uită la observatorul de la Crucea Roşie, care stătea undeva în dreapta. Acesta privea în pământ şi părea plictisit; îşi ridică ochii abia când se pronunţă sentinţa.

Un alt soldat îl luă pe Lubji să-l scoată din sală, pentru a fi adus următorul prizonier. Deodată, observatorul se ridică şi-l întrebă ceva pe judecător, într-o limbă pe care Lubji n-o înţelegea.

Judecătorul se încruntă şi se întoarse spre prizonierul din boxă:

— Câţi ani ai? îl întrebă în maghiară.

— Şaptesprezece, răspunse Lubji.

Procurorul veni la banca juraţilor şi-i şopti ceva judecătorului. Acesta îl privi pe Lubji, se strâmbă şi spuse:

— Sentinţa se comută în închisoarea pe viaţă.

Apoi zâmbi şi adăugă:

— Se rejudecă peste douăsprezece luni.

Observatorul păru satisfăcut şi dădu din cap. Paznicul, care părea să considere că Lubji fusese tratat prea indulgent, îl înşfăcă şi-l scoase pe coridor. I se puseră cătuşe la mână şi fu dus în curte, unde fu azvârlit în remorca unui camion. Ceilalţi prizonieri îl întâmpinară tăcuţi, de parcă ar fi fost ultimul pasager al cursei locale.

Remorca fu închisă şi peste câteva clipe camionul se urni. Lubji căzu, incapabil să-şi ţină echilibrul cu mâinile legate.

Rămase în genunchi şi privi în jur. Aveau doi gardieni cu ei, ambii înarmaţi cu puşti, dar unul îşi pierduse un braţ în război şi părea la fel de resemnat cu soarta ca prizonierii.

Lubji se târî spre capătul remorcii şi se aşeză jos lângă gardianul cu ambele braţe. Îşi aplecă fruntea şi încercă să se concentreze. Călătoria până la închisoare dura cam patruzeci de minute şi era sigur că era ultima lui şansă de a scăpa de spânzurătoare. Dar oare cum? gândi el, tocmai când camionul traversa un tunel. Când ieşiră, încercă să-şi amintească prin câte tunele trecuseră la ducere. Trei, poate patru, nu era sigur.

Peste câteva minute, când trecură din nou printr-un tunel, începu să numere rar. „Unu, doi, trei." Fură în întuneric timp de patru secunde. Nu avea decât un singur avantaj faţă de gardieni: după trei săptămâni de temniţă, vedea în întuneric mult mai bine decât ei. Dar ei erau doi. Aruncă o privire spre celălalt gardian. Mă rog, unul şi jumătate.

Lubji examină locurile prin care treceau. Trebuia să fie la jumătatea drumului între tribunal şi închisoare. Pe partea dreaptă a şoselei curgea un râu. Putea fi dificil, chiar imposibil de traversat. Pe partea cealaltă, se întindea o câmpie lată de trei-patru sute de metri, mărginită de un pâlc de copaci.

Oare cât avea să-i ia să alerge trei sute de metri cu mâinile legate? Întoarse capul să vadă dacă mai venea vreun tunel, dar nu zări nimic şi-i fu teamă că trecuseră prin ultimul. Putea să rişte o încercare de evadare în plină lumină? Ajunse la concluzia că dacă nu mai era nici un tunel în următorii doi kilometri, nu-i rămânea decât să rişte.

Mai trecu un kilometru şi ştiu că trebuia să se hotărască. Îşi adună încet genunchii sub bărbie, întinzându-şi în faţă mâinile încătuşate. Îşi apăsă şira spinării de remorcă şi-şi mută greutatea pe vârful picioarelor. Apoi îşi pironi privirea înainte, aşteptând să treacă de curbă.

Fu cât pe ce să strige „Mazeltov!" când văzu tunelul la cinci sute de metri în faţă. După lucirea slabă a luminii de la celălalt capăt, trebuia să fie lung de cel puţin patru secunde.

Rămase pe vârfurile picioarelor, încordat şi gata să ţâşnească. Inima îi bătea atât de tare încât nu se putea ca gardienii să nu simtă pericolul. Îi aruncă o privire celui cu două mâini, care îşi aprindea alene o ţigară, căutând cutia de chibrituri. Lubji privi din nou spre tunel, care se apropia. Ştia că, odată intraţi în beznă, avea la dispoziţie numai câteva secunde.

Cincizeci de metri... patruzeci... treizeci... douăzeci... zece. Lubji inspiră adânc, apoi ţâşni în picioare şi înlănţui gâtul gardianului cu mâinile încătuşate, răsucind cu atâta forţă, încât germanul ţipă şi căzu din remorcă.

Camionul opri, derapând la capătul celălalt al tunelului. Lubji sări de pe o latură a remorcii şi se refugie în întuneric. Fu urmat de încă doi sau trei prizonieri. Ajungând la intrarea tunelului, o zbughi spre câmpie fără să mai arunce nici o privire înapoi. Acoperise cam o sută de metri când auzi primul glonte şuierându-i deasupra capului. Încercă să-şi continue alergarea cu aceeaşi viteză, dar fiecare pas îi era însoţit de o ploaie de gloanţe. Se abătea într-o parte şi în alta. Deodată, auzi un ţipăt. Privi înapoi şi văzu că unul din cei doi prizonieri care-l urmaseră rămăsese nemişcat la pământ, în timp ce celălalt alerga la câţiva metri în spatele lui. Lubji speră că cel care trăgea era gardianul cu un singur braţ.

Pâlcul de copaci se afla doar la vreo sută de metri în faţa lui. Trupul îi zvâcnea înainte, impulsionat de pocnetul gloanţelor. Atunci auzi cel de-al doilea ţipăt. Nu se mai uită înapoi. Mai avea cincizeci de metri şi-şi aminti că un prizonier îi spusese odată că puştile germane aveau raza de acţiune de trei sute de metri. Asta însemnă că mai avea doar cinci sau şase secunde până la libertate. Un glonţ îi sfărâmă umărul. Forţa impactului îl mai împinse câţiva paşi, apoi căzu cu faţa în ţărână. Încercă să se târască, dar nu izbuti decât câţiva metri înainte de a se prăbuşi definitiv. Rămase cu faţa în jos, resemnat cu moartea.

Peste câteva clipe, nişte mâini aspre îl înşfăcară, apucându-l de umeri şi de glezne. Lubji se gândi că nu ştia cum de germanii îl ajunseseră atât de repede. Dacă n-ar fi leşinat, ar fi aflat.

Când se trezi, Lubji nu ştia în ce moment al zilei era. Probabil că, fiind întuneric beznă, era înapoi în celulă, aşteptându-şi execuţia. Apoi simţi durerea chinuitoare din umăr. Încercă să se scoale sprijinindu-se în palme, dar nu se putea mişca. Îşi îndoi degetele şi constată surprins că i se scoseseră cătuşele.

Clipi şi încercă să strige, dar nu reuşi să scoată decât un sunet care semăna cu geamătul unui animal rănit. Încercă din nou să se ridice şi eşuă din nou. Deschise ochii mari, nevenindu-i să creadă că vedea într-adevăr în faţa lui o fată tânără, în genunchi, umezindu-i fruntea cu o cârpă. Îi vorbi în mai multe limbi, dar ea clătina din cap. Când spuse ceva, era într-o limbă pe care n-o mai auzise niciodată. Apoi îi zâmbi, se arătă pe ea şi spuse simplu:

— Mari.

El adormi. Când se trezi, în faţa ochilor lui răsărea soarele. De data asta, izbuti să-şi ridice capul. Era înconjurat de copaci. Privi spre stânga şi văzu un cerc de căruţe cu coviltire colorate, pline de tot felul de lucruri. Dincolo de ele, câţiva cai păşteau iarba de la rădăcina copacilor. Întoarse capul în partea celaltă şi văzu o fată, vorbind cu un bărbat înarmat. Atunci fu conştient prima oară de marea ei frumuseţe.

Când strigă, amândoi se îndreptară spre el. Bărbatul se aşeză lângă el şi-l salută în limba cehă.

— Mă cheamă Rudi, spuse el, apoi îi explică situaţia lor.

Erau ţigani şi trecuseră de câteva luni graniţa cehă, dar nemţii erau pe urmele lor; trebuiau să meargă departe, pentru că rasa ariană îi considera pe ţigani inferiori chiar şi evreilor.

Lubji îl copleşi cu întrebări:

— Cine sunteţi? Unde sunt eu? Unde sunt nemţii?...

Se opri numai când Mari - sora lui Rudi, după cum spuse el - veni cu o strachină de supă fierbinte şi o bucată de pâine. Îngenunche lângă el şi începu să-i bage în gură, lingură după lingură. După fiecare înghiţitură îi dădea şi câte o bucăţică de pâine, în timp ce Rudi îi explica lui Lubji cum de ajunsese cu ei. Auzise împuşcăturile şi alergase la marginea crângului, crezând că germanii au descoperit şatra. Atunci îi văzuse pe prizonieri, împuşcaţi pe rând, dar Lubji fusese destul de aproape pentru a putea fi salvat.

Nemţii nu-i mai urmăriseră în pădure.

— Poate că le-a fost frică, deşi noi suntem nouă oameni şi avem doar două puşti, un pistol şi ce se mai nimereşte, de la furci până la cuţite de pescari, râse Rudi. Sau le-o fi fost frică să nu le fugă ceilalţi prizonieri dacă plecau după tine. Un lucru era sigur: a doua zi aveau să se întoarcă mulţi. De-asta le-am poruncit la ai mei să plecăm imediat după ce-ţi scoatem glonţul din umăr.

— Cum o să vă pot răsplăti vreodată? murmură Lubji.

Când Mari termină să-l hrănească, targa îi fu ridicată şi caravana îşi continuă drumul prin pădure. Evitau satele şi drumurile, îndepărtându-se tot mai mult de urmăritori. Mari îl îngriji pe Lubji până când, într-o zi, tânărul fu pus pe picioare. Ea fu încântată de cât de repede le învăţă el limba. Exersă mai multe ore o anumită propoziţie pe care voia să i-o spună fetei. Apoi, seara, când veni să-i aducă mâncare, îi spuse fluent în romani că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse. Ea se îmbujoră şi fugi şi nu mai reveni decât a doua zi dimineaţa.

Datorită îngrijirii atente a lui Mari, Lubji putu în curând să ia loc în cercul din jurul focului, unde salvatorii lui se adunau seară de seară. După câteva săptămâni, începu să ia în greutate şi să-şi lărgească din nou cureaua.

Într-o seară, întorcându-se cu Rudi de la vânătoare, Lubji îi spuse că în curând trebuia să plece.

— Trebuie să găsesc un port şi să fug cât mai departe de nemţi, explică el.

Mai târziu, când îşi împărţeau un iepure lângă foc, Rudi dădu din cap. Dar nici unul nu văzu tristeţea din ochii lui Mari.

Când se duse în seara aceea să se culce, o găsi pe Mari aşteptându-l. Se urcă în căruţă lângă ea şi vru să-i spună că rana i se vindecase şi nu mai avea nevoie de ajutor ca să se dezbrace. Ea zâmbi, apoi îi scoase cu grijă cămaşa, desfăcându-i bandajul şi curăţind rana, căută în traista ei nişte cârpe curate, apoi se încruntă şi începu să-l bandajeze cu fâşii pe care şi le rupea din rochie.

Lubji îi privea picioarele lungi şi cafenii în timp ce ea îşi trecea încet palma peste pieptul lui, până la mijloc. Îi zâmbi şi începu să-i descheie pantalonii. El îi puse mâna rece pe coapsă şi se înroşi când ea-şi ridică fusta, arătându-i că nu purta nimic pe dedesubt.

Mari îl aştepta să continue, dar el nu putea decât să se uite. Ea se aplecă şi-i trase pantalonii, apoi se lăsă peste el. El rămase încremenit, ca atunci când îl lovise glonţul, până când ea începu să se mişte în sus şi în jos, cu capul pe spate. Îi luă mâna şi i-o băgă sub rochia ei, cutremurându-se când i-o simţi pe sânul cald. El nu se mişcă nici atunci, deşi ritmul ei devenea tot mai rapid. Când îi veni să strige, o trase spre el şi o sărută aspru pe buze. Peste câteva clipe, zăcea epuizat, întrebându-se dacă o rănise, dar deschise ochii şi-i văzu expresia feţei. Ea se lăsă pe umărul lui şi căzu într-un somn adânc.

Rămase treaz, gândindu-se că ar fi putut să moară fără să cunoască o asemenea plăcere. Peste câteva ore, o trezi. De data asta nu mai rămase nemişcat şi mâinile lui descopereau mereu alte părţi din trupul ei şi a doua oară, experienţa îi plăcu şi mai mult. După aceea adormiră amândoi.

A două zi, Rudi îi spuse că în timpul nopţii căruţele trecuseră o altă graniţă şi erau acum în Iugoslavia.

— Şi dealurile alea înzăpezite cum se cheamă? întrebă Lubji.

— De la distanţa asta arată ca nişte dealuri, spuse Rudi, dar sunt munţii Dinarici, foarte înşelători. Şatra mea nu-i poate trece ca să ajungă pe coastă.

Tăcu o vreme, apoi adăugă:

— Dar un bărbat hotărât ar putea să o facă.

Mai călătoriră trei zile şi trei nopţi, evitând satele şi drumurile, odihnindu-se doar câteva ore, până când ajunseră la poalele munţilor.

În noaptea aceea, Lubji rămase treaz, cu Mari dormindu-i în braţe. Începu să se gândească la bucuriile din care gustase în ultimele săptămâni, întrebându-se dacă era bine să părăsească mica ceată şi să fie din nou de capul lui. Dar, dacă voia să scape de mânia nemţilor, trebuia să traverseze munţii şi să găsească o corabie care să-l ducă departe de ei. A doua zi se îmbrăcă înainte ca Mari să se trezească. După ce mâncară, dădu mâna cu toţi ţiganii, luându-şi la revedere de la toţi şi terminând cu Rudi.

Mari îl aşteptă să se întoarcă la căruţă. El se aplecă, o luă în braţe şi o sărută pentru ultima oară. Ea rămase agăţată de el şi după ce braţele lui se desprinseră. Apoi îi dădu o boccea mare cu mâncare. El zâmbi, apoi se îndepărtă repede către munţi. Deşi o auzi urmându-l câţiva paşi, nu întoarse capul.

Lubji urcă pe munte până când se întunecă prea mult şi nu mai văzu poteca. Se adăposti după o piatră, dar vântul rece îl îngheţă aproape imediat. Petrecu o noapte de veghe, mâncând din proviziile de la Mari şi gândindu-se la căldura trupului ei.

Imediat după răsăritul soarelui, era din nou în picioare şi înaintă fără să se oprească mai mult de câteva minute. Noaptea, se întrebă dacă nu cumva asprimea vântului avea să-l îngheţe cât era adormit. Dar dimineaţa, soarele îl încălzi din nou.

După trei zile, terminase mâncarea şi oriunde se uita, nu vedea în jurul lui decât munţi. Începu să regrete că plecase din ceata lui Rudi.

În cea de-a patra dimineaţă, abia mai putea pune un picior în faţa altuia: poate că foamea avea să le facă treaba nemţilor. În seara celei de-a cincea zile, înainta fără vlagă, când i se păru că vede un fum în depărtare. Dar mai îngheţă o noapte înainte ca părerea să i se confirme. În faţa lui se afla un sat şi dincolo de el se zărea o fâşie de mare.

Poate că urcarea fusese mai grea decât coborârea munţilor, dar şi aceasta se dovedi la fel de înşelătoare. Căzu de mai multe ori şi nu atinse câmpul decât după apusul soarelui, când lumina lunii se strecura capricioasă din spatele norilor, poleindu-i drumul.

Lămpile din case erau stinse când ajunse la marginea satului dar se forţă să meargă, sperând că va găsi un suflet treaz. Prima casă, o gospodărie înstărită, avea ferestrele întunecate, aşa că nu se hotărî să bată în poartă. Aşteptă să apară din nou luna şi atunci văzu un hambar în curte. Se îndreptă spre el, abia târându-şi picioarele. Intră şi puii ţâşniră speriaţi într-o parte şi în alta şi fu cât pe ce să se lovească de vaca neagră care nu se feri din calea străinului. Se prăbuşi pe paie şi căzu într-un somn adânc.

A doua zi dimineaţă, când se trezi, Lubji descoperi că nu-şi putea mişca gâtul; era ţintuit la pământ. O clipă, crezu că era din nou în închisoare, dar când deschise ochii, văzu o siluetă masivă deasupra lui. Omul ţinea în mână o furcă mare, ai cărei dinţi erau motivul pentru care nu-şi putea mişca gâtul.

Gospodarul ţipă la el într-o limbă cunoscută, dar Lubji fu uşurat că nu era germana. Îşi binecuvântă educaţia, apoi îi explică stăpânului furcii că venise peste munţi, fugind de nemţi. Omul păru neîncrezător, dar apoi văzu cicatricea de pe umărul lui Lubji. Tatăl lui condusese gospodăria înainte şi-i spusese că nu auzise de nimeni care să poată traversa munţii aceia.

Îl conduse pe Lubji spre casă, strângând bine furca în mână. Mâncând ouă cu slănină şi cu pâine, Lubji le povesti mai mult prin gesturi decât prin cuvinte prin ce trecuse în ultimele luni. Soţia gospodarului părea miloasă şi-i tot umplea farfuria. Omul vorbea puţin şi era încă bănuitor.

Când Lubji îşi termină istorisirea, gospodarul îi spuse că, deşi Tito, conducătorul partizanilor, era un viteaz, nu credea că avea să mai dureze mult până când germanii vor invada Iugoslavia. Lubji se întrebă dacă exista vreo ţară pe lume ferită de ambiţiile Führer-ului. Poate că avea să-şi petreacă tot restul vieţii fugind de el.

— Trebuie să ajung la ţărm, spuse el. Acolo, dacă pot să mă sui pe o corabie şi să trec oceanul...

— Nu contează unde pleci, spuse gospodarul, doar să fie cât mai departe.

Muşcă dintr-un măr:

— Dacă te prind, n-or să te mai lase să scapi. Găseşte-ţi o corabie, un vapor, oricare. Du-te în America, Mexic, Indiile de Vest, chiar şi în Africa.

— Dar cum ajung la cel mai apropiat port?

— Dubrovnik-ul e la două sute de kilometri spre sud-est, spuse omul, aprinzându-şi pipa. Acolo o să găseşti multe corăbii care vor naviga bucuroase cât mai departe de război.

— Trebuie să plec imediat, spuse Lubji, sărind de pe scaun.

— Nu te grăbi aşa de tare, băiete, pufăi fermierul. Mai e ceva timp până să treacă şi nemţii peste munţi.

Lubji se aşeză la loc şi nevasta gospodarului îi mai întinse o felie de pâine cu slănină.

Când se ridică a doua oară, pe farfuria lui Lubji nu mai rămăsese decât o grămăjoară de coji. Ajungând la uşă, femeia îi mai dădu pâine, brânză şi mere, iar gospodarul îl duse până la marginea satului, lăsându-l pe şoseaua care ducea la mare.

Lubji porni pe şosea, făcând semn la toate maşinile care se apropiau. În primele două ore fu ignorat. Abia după-amiaza târziu, o Tatra veche opri la câţiva metri în faţa lui.

Alergă către şoferul care-şi cobora geamul.

— Unde mergi? întrebă acesta.

— Dubrovnik, zâmbi Lubji.

Şoferul ridică din umeri, apoi închise geamul şi demară.

Fu depăşit de mai multe tractoare şi un camion înainte ca o altă maşină să mai oprească să-l întrebe unde mergea.

— Nu merg atât de departe, spuse şoferul, aflându-i destinaţia, dar te-aş putea lua o bucată de drum.

Călători până la Dubrovnik în trei zile, cu o maşină, două camioane, trei căruţe cu cai şi o motocicletă. Între timp, consumă toată mâncarea de la nevasta gospodarului şi află cum să caute un vapor, odată ajuns în port.

Coborând la periferia oraşului aglomerat, îşi dădu seama că i se adevereau presimţirile cele mai negre: oriunde se întorcea, vedea locuitorii pregătindu-se pentru invazia germană.

Lubji n-avea nici o intenţie să-i vadă încă o dată mărşăluind cu pas de paradă prin oraşul altei ţări. De data asta n-avea să mai fie luat din somn.

Ascultând sfaturile primite, se îndreptă spre chei. Acolo se învârti vreo două ore, încercând să afle de unde veniseră şi unde se duceau vapoarele ancorate. Ajunse la concluzia că putea încerca pe trei dintre ele, dar n-avea idee unde navigau sau când plecau. Continuă să hoinărească pe chei, ascunzându-se când vedea apropiindu-se vreo uniformă. Odată intră chiar şi într-un bar aglomerat, deşi n-avea nici un ban.

Se strecură la o masă din spate a localului slab luminat, trăgând cu urechea la conversaţiile în diverse limbi care se purtau în jurul lui. Află unde puteai să cumperi o femeie, cine-i plătea cel mai bine pe docheri, chiar şi unde-ţi puteai face un tatuaj cu Neptun la preţ redus. De asemenea, din toată pălăvrăgeala mai culese informaţia că următorul vas care pleca se numea *Arridin* şi avea să ridice ancora de îndată ce termina de încărcat nişte grâu. Dar nu putu afla încotro se îndrepta.

Unul dintre marinari repeta mereu cuvântul „Egipt". Lubji se gândi la Moise şi la pământul făgăduinţei.

Ieşi din bar şi se întoarse pe chei. De data asta, privi atent numele fiecărui vapor, până văzu pe un vas cu aburi literele *Arridin*. Lubji studie steagul care atârna pleoştit de unul din catargele vaporului. Nu bătea vântul, aşa că nu putea vedea unde era înregistrat. Dar era sigur de un lucru: pe steag nu era desenată svastica.

Stătu într-o parte şi văzu cum vasul era încărcat; docherii luau câte un sac pe umăr, porneau pe scândură cu el şi-l lăsau să cadă într-o gaură din mijlocul punţii. Şeful de echipaj stătea lângă ea, însemnând fiecare sac încărcat. Mereu apărea câte o pauză în lucru, pentru că docherii se întorceau pe ţărm mai repede sau mai încet. Lubji aşteptă răbdător momentul când se putea strecura în şir fără a fi observat. Porni înainte ca un trecător, apoi se aplecă brusc, luă un sac pe umăr şi merse spre vapor, ascunzându-şi faţa de omul care scria pe hârtie. Ajungând pe punte, lăsă sacul să cadă în cală.

Repetă acţiunea de câteva ori, examinând mereu alcătuirea vasului. În minte i se contură o idee. După vreo doisprezece saci, descoperi că putea, dacă se grăbea, să stea în călcâiele celui din faţa lui şi la o distanţă mare de cel din spate. Cum grămada de saci de pe chei scădea, îşi dădu seama că nu mai are multe şanse. Trebuia să se încadreze exact în timp.

Ridică un nou sac pe umăr. Ajunse în spatele celui din faţă, care-şi aruncă povara şi se întoarse pe scândură. Lubji îl imită, dar, în loc să se întoarcă, sări după sac, fără să îndrăznească să mai privească înapoi şi ateriză greoi pe grămada de marfă. Se grăbi să se dea la o parte din calea sacilor şi aşteptă temător să audă vocile oamenilor strigând că cineva căzuse. Dar mai trecură câteva secunde până apăru următorul încărcător. Acesta îşi lăsă povara să cadă, fără să se obosească să se aplece deasupra deschizăturii.

Lubji încercă să se aşeze în aşa fel încât să nu fie văzut şi să nu fie nici lovit de vreun sac. Reuşi să se ascundă bine, dar fu gata să se sufoce, deşi, după căderea fiecărui sac, ridica repede capul şi lua o gură de aer înainte de a se băga la loc în cotlonul lui. Când în cală fu aruncat şi ultimul sac, Lubji era plin tot de vânătăi şi respira ca un om în pragul înecului.

Tocmai când se gândea că mai rău de atât nu se poate, trapa fu închisă şi zăvorâtă. Lubji încercă disperat să urce pe grămada de saci şi să soarbă hulpav aerul proaspăt care trecea prin crăpăturile capacului.

Abia ajunsese în vârf, când auzi zgomotul motoarelor, apoi începu să simtă legănarea uşoară a vasului care ieşea lin din port. Auzea voci pe punte şi din când în când, unele picioare călcau chiar deasupra capului lui. Când micul vapor ieşi din port, legănatul şi săltatul se transformară în smucituri şi balansuri după ce se avântară în ape mai adânci. Lubji se aşeză între doi saci şi se ţinu cu braţele de amândoi, ca să nu fie azvârlit de colo-colo.

Era clătinat tot mai tare, cu saci cu tot, până-i veni să strige după ajutor, dar se întunecase. Prin crăpături vedea câteva stele şi marinarii nu mai erau pe punte. Chiar dacă ar fi strigat, se îndoia că l-ar fi auzit cineva.

N-avea nici o idee despre durata călătoriei până în Egipt şi se întrebă dacă ar fi supravieţuit unei furtuni acolo, în cală. Când răsări soarele, se bucură că e încă în viaţă. La căderea nopţii, ar fi vrut să moară.

Nu era sigur câte zile trecuseră până pătrunseră în ape mai calme, dar ştia că fusese treaz majoritatea nopţilor. Oare intrau într-un port? Acum nu se mai mişcau aproape deloc, iar motorul lucra în gol. Înţelese că vasul se oprea şi apoi auzi ancora lăsându-se, deşi stomacul i se întorcea pe dos de parcă ar fi fost încă în mijlocul oceanului.

Mai trecu aproape o oră până când un marinar se aplecă şi scoase zăvorul trapei. Peste câteva clipe, Lubji auzi voci vorbind într-o limbă necunoscută. Bănui că era egipteana şi fu din nou recunoscător că nu era germana. Capacul calei fu în sfârşit desfăcut şi se trezi ochi în ochi cu doi bărbaţi solizi.

— Ce-am pescuit? întrebă unul, când îl văzu pe Lubji ridicându-şi disperat mâinile spre cer.

— Un spion german, ascultă la mine, spuse tovarăşul lui, cu un râs morocănos.

Primul se aplecă şi apucându-l pe Lubji de braţele ridicate, îl săltă pe punte de parcă n-ar fi fost nimic mai mult decât un sac de grâu. Lubji stătu pe punte cu picioarele depărtate, sorbind nesăţios aerul înainte de a fi băgat în altă închisoare.

Ridică privirea, clipind des în soarele de dimineaţă.

— Unde sunt? întrebă în cehă.

Dar marinarii nu părură să-l înţeleagă. Încercă în maghiară, în rusă şi chiar, şovăielnic, în germană, dar nu primi alt răspuns în afară de râsete şi ridicări din umeri. Îl mânară din spate către ţărm, fără să se străduiască deloc să mai comunice cu el.

Picioarele lui Lubji aproape nici nu atingeau pământul, căci era tras mai mult pe sus de cei doi mateloţi vânjoşi. Îl duseră la o clădire de la capătul docului. Pe uşa acesteia era o inscripţie care nu-i spunea nimic emigrantului ilegal:

POLIŢIA PORTUARĂ, LIVERPOOL, ANGLIA

8

St. Andy

12 septembrie, 1945

Zorii unei noi Republici

„Aboliţi sistemul *Honours*[1]" suna titlul editorialului din cel de-al treilea număr al lui *St. Andy.*

În opinia redactorului, sistemul Honours nu era bun decât pentru a permite unei adunături de politicieni nesăraţi să-şi aroge titluri pe care nu le meritau. „Aproape întotdeauna, diplomele sunt obţinute de cei care nu le merită. Această etalare ofensatoare de împăunări false e doar un alt exemplu al moştenirii imperiului colonial şi trebuie să înceteze. Vom arunca acest sistem învechit în pubela istoriei."

Mai mulţi colegi de-ai lui îi scriseră la redacţie, atrăgându-i atenţia că şi tatăl lui acceptase să fie înnobilat „pe încredere" şi că ultima frază din articol era un plagiat.

Keith nu avu cum să afle ce opinie exprimase directorul la şedinţa săptămânală, pentru că el şi Penny nu mai vorbeau. Duncan Alexander şi alţii îl priveau deschis ca pe un trădător al propriei clase sociale. Şi, spre necazul tuturor, lui Keith nu părea că-i pasă deloc de părerea lor.

---

[1] Honours System = „sistemul de încredere" în învăţământul american; le permite elevilor să dea probele scrise fără supraveghere

Spre finalul trimestrului, începu să se întrebe dacă nu va fi chemat la armată mai degrabă decât la Oxford. Cu toate îndoielile, nu mai lucra după-amiezele la *Curier,* rămânând să înveţe, şi-şi dublă eforturile când tatăl lui îi promise o maşină sport dacă va trece exemenele. Gândul de a-i dovedi directorului că nu avea dreptate şi de a avea şi maşina lui era de o atracţie irezistibilă. D-ra Steadman, care-i rămăsese instructoare în serile lungi, păru să se mire că i se cerea să-i dubleze volumul de teme.

Când reveni la St.Andrew's pentru ultimul trimestru, Keith se simţea în stare să facă faţă şi examinatorilor şi directorului; suma pentru construirea unui nou pavilion nu mai avea nevoie decât de o sută de lire pentru a fi completată, aşa că se hotărî să-şi anunţe succesul în ultimul număr din *St. Andy.* Spera că, astfel, directorul va închide ochii la un alt articol despre abolirea monarhiei, pe care voia să-l scrie în numărul viitor.

„Australia n-are nevoie să fie condusă de o familie de burghezi germani care locuieşte la o depărtare de peste zece mii de mile. De ce să trecem de jumătatea secolului 20 încurajând un astfel de sistem elitist? Hai să ne descotorosim de ei", trâmbiţa editorialul, „şi de imnul naţional, de steagul englez şi de liră. După terminarea războiului, Australia va trebui să se declare republică."

Dl. Jessop îşi strânse buzele, iar *Melbourne Age* îi oferi lui Keith 50 de lire sterline pentru articol, o sumă pe care-i fu foarte greu s-o refuze. Duncan Alexander lansă zvonul că aflase de la cineva din anturajul directorului că ar fi fost mare minune ca Townsend să scape neexmatriculat până la sfârşitul trimestrului.

În primele săptămâni, Keith îşi dedică mult timp învăţăturii, făcând doar câte o pauză ocazională ca s-o vadă pe Betsy sau ducându-se miercurea după amiaza la curse.

În miercurea aceea nu s-ar fi dus dacă nu ar fi aflat „un pont sigur" de la unul dintre băieţii de la grajduri. Îşi controlase finanţele. Mai avea ceva din banii câştigaţi în vacanţă, plus banii de buzunar. Se hotărî să parieze doar la prima cursă, apoi să se întoarcă la şcoală şi să-şi continue recapitularea. Îşi luă bicicleta din spatele poştei, promiţându-i lui Betsy că va trece s-o vadă când se va întoarce la şcoală.

„Pontul" se numea Rum Punch şi trebuia să alerge în cursa de la ora două. Informatorul fusese atât de sigur de pedigree-ul iepei, încât Keith parie cinci lire că va câştiga, la o cotă de şaptezeci la unu. Înainte de a se da startul, se gândea deja cum îşi va cheltui câştigul. Rum Punch conduse toată cursa şi deşi termină la limită înaintea altui cal, Keith îşi ridică braţele în aer şi se duse la agenţie să-şi primească banii.

— Rezultatul primei curse, se anunţă prin difuzorul hipodromului, va fi anunţat peste câteva minute, pentru că a fost un final la fotografie între Rum Punch şi Colonus.

Keith o văzuse limpede pe Rum Punch câştigând şi nu înţelegea de ce chemaseră un fotograf. Probabil ca să arate că-şi făceau datoria. Se uită la ceas şi începu să se gândească la Betsy.

— Iată rezultatul primei curse, bubui vocea din difuzor. Câştigător, Colonus, numărul 11, cu 5 la 4, la un centimentru de Rum Punch, cu 7 la 1.

Keith înjură cu glas tare. Dacă ar fi pariat pe locurile unu şi doi ar fi câştigat. Îşi rupse biletul şi porni spre ieşire. Înainte de a se urca pe bicicletă aruncă o privire spre tabloul cursei următoare. Alerga şi Drumstick, dintr-o poziţie bună. Keith câştigase de două ori pariind pe Drumstick şi era sigur c-o să-i meargă de trei ori la rând. Însă problema era că-şi pusese toate economiile pe Rum Punch.

Îşi aminti că putea să retragă bani dintr-un cont de peste 4000 de lire sterline de la Banca Naţională a Australiei.

Se uită la cai şi nu văzu nici unul care l-ar fi putut învinge pe Drumstick. Avea să pună 5 lire pe locurile unu şi doi, aşa că îşi va recupera oricum banii. Se urcă pe bicicletă şi pedală furios cam un kilometru, până zări prima bancă. Alergă înăuntru şi scrise un cec de zece lire.

Mai era un sfert de oră până la începerea cursei a doua, aşa că era convins că avea timp să încaseze cecul şi să ajungă la timp pentru a paria.

Funcţionarul îl privi pe client, studie cecul, apoi telefonă sucursalei din Melbourne. De acolo i se confirmă imediat că dl.Townsend avea împuternicirea de a retrage bani din contul respectiv. La două şi cincizeci şi trei de minute, funcţionarul îi înmână zece lire tânărului nerăbdător.

Keith pedală înapoi cu o viteză care l-ar fi impresionat cu siguranţă pe profesorul de sport, îşi lăsă bicicleta jos şi fugi la agentul de pariuri. Plasă 5 lire pe

Drumstick în ambele variante. Keith alergă spre balustradă la timp ca să vadă grupul de cai într-un nor de praf învolburat. Când trecură pe lângă el, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Probabil că Drumstick pierduse startul, pentru că era la coadă şi, cu tot efortul lui lăudabil, nu putu trece linia de sosire decât al patrulea.

Keith controlă repede tabloul cursei a treia şi se repezi spre bancă, fără să mai atingă şaua bicicletei. Ceru să încaseze 20 de lire. Din nou se dădu telefon şi de data asta, directorul adjunct din Melbourne ceru să vorbească personal cu Keith. Asigurându-se de identitatea lui, autoriză onorarea cecului.

Keith nu avu mai mult noroc nici în cursa a treia şi când prin difuzor se anunţă câştigătorul cursei a şasea, retrăsese 100 de lire din fondurile pentru pavilionul de cricket. Se înapoie încet la poştă, cântărind consecinţele după-amiezei. Ştia că autorităţile şcolare vor verifica la sfârşitul lunii contul şi că, dacă nu erau lămuriţi cu privire la depuneri sau încasări, aveau să aducă faptul la cunoştinţa directorului, iar acesta avea să-i întrebe pe directorii băncii. Directorul adjunct l-ar informa că dl. Townsend telefonase miercuri după amiaza de cinci ori de la o sucursală din apropierea pistei de curse, insistând de fiecare dată ca cecul să-i fie onorat. Keith avea să fie exmatriculat cu siguranţă - anul trecut fusese exmatriculat un băiat care furase o sticlă de cerneală. Dar, ceea ce era mult mai rău, ştirea avea să apară pe primele pagini ale tuturor ziarelor din ţară care nu erau proprietatea tatălui lui.

Betsy fu surprinsă că prietenul ei nu se opri nici să-i vorbească după ce-şi lăsă bicicleta în spatele poştei. Se întoarse la şcoală, conştient că avea la dispoziţie doar trei săptămâni pentru a face rost de 100 de lire. Se duse în biroul lui şi încercă să se concentreze asupra unor teste mai vechi, dar gândul îi fugea către încasările neregulamentare. Inventă o duzină de poveşti care ar fi sunat veridic în alte împrejurări. Dar cum ar fi putut explica încasările repetate din jumătate în jumătate de oră, de la o bancă atât de apropiată de curse?

În dimineaţa următoare, se gândea să se ducă la armată şi să navigheze spre Burma înainte ca cineva să afle ce făcuse. Poate că dacă era decorat post-mortem cu Victoria Cross nu vor menţiona cele 100 de lire în necrologul lui. Singurul lucru pe care nu-l luă în consideraţie fu să mai parieze o dată în săptămâna următoare, cu toate că acelaşi băiat de la grajduri îi mai dăduse „un pont sigur". Şi când citi în ziarul *Sporting Globe* de joi că „pontul" câştigase cu o cotă de zece la unu, nu fu prea fericit.

Se întâmplă luni, când Keith se străduia la un eseu despre măsura de aur. I se aduse în cameră un bilet scris de mână, în care se spunea doar: „Directorul doreşte să vii imediat în biroul lui."

Lui Keith i se făcu rău. Îşi lăsă eseul neterminat pe masă şi porni fără tragere de inimă spre casa directorului. Cum de aflaseră atât de repede? Oare banca îi anunţase, ca să fie în siguranţă? Cum de nu presupuseseră că suma fusese folosită pentru „cheltuieli legitime"?

„Deci, Townsend, care sunt «cheltuielile legitime» care-ţi motivează retragerea de sume repetate de la o bancă aflată la o milă de pista de curse într-o miercuri după-amiaza?" îl auzea deja pe director întrebându-l sarcastic.

Urcă scările, simţindu-se rău şi înfrigurat. Camerista îi deschise uşa înainte de a bate şi-l conduse în biroul domnului Jessop fără nici o vorbă. Intrând, i se păru că nu mai văzuse niciodată o expresie atât de severă pe faţa directorului. Pedagogul se aşezase şi el pe o canapea din colţul camerei şi Keith ştia că, de data aceasta, nu i se va mai oferi loc sau un pahar de sherry.

— Townsend, începu directorul, investighez o problemă foarte serioasă în care, îmi pare rău s-o spun, eşti personal implicat.

Keith îşi înfipse unghiile în palme ca să nu mai tremure.

— După cum vezi, dl. Clarke este şi el aici, doar pentru a ne asigura de prezenţa unui martor, în caz că chestiunea va ajunge pe mâinile poliţiei.

Keith simţi că-l lasă picioarele.

— O să trec direct la subiect, Townsend.

Directorul făcu o pauză, căutându-şi parcă vorbele. Keith nu-şi putea opri tremurul.

— Fiica mea, Penny, se pare că este... este... însărcinată, spuse dl. Jessop, şi a afirmat că a fost violată. Se presupune că tu - Keith era gata să protesteze - ai fost singurul martor la acest episod. Deoarece acuzatul face parte din promoţia ta şi este şi şeful şcolii, consider de cea mai mare importanţă să adopţi o atitudine cooperantă faţă de această anchetă.

Keith lăsă să-i scape un suspin de uşurare:

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, domnule, spuse el, în timp ce directorul îşi plecă ochii asupra unor însemnări scrise.

— Sâmbătă, 6 octombrie, la ora cincisprezece, ai intrat, dintr-un motiv sau altul, în pavilionul de cricket?

— Da, domnule, spuse Keith. Vizitez adesea pavilionul de când sunt responsabil cu strângerea fondurilor.

— Da, desigur, spuse directorul. Aşa se cuvine să faci.

Dl. Clarke dădu din cap, aprobând grav.

— Poţi să-mi spui, cu cuvintele tale, ce ai întâmpinat când ai intrat în pavilion la data respectivă?

Lui Keith îi veni să mustăcească auzind cuvântul „întâmpinat", dar reuşi să-şi păstreze expresia serioasă.

— Nu te grăbi, spuse dl. Jessop. Şi, oricare ţi-ar fi sentimentele, să ştii că asta nu este pâră.

N-avea grijă, spuse Keith. Se gândi dacă nu cumva venise timpul să-şi plătească nişte poliţe mai vechi. Dar poate ar fi câştigat mai mult dacă...

— De asemenea, ai putea ţine seama că mai multe reputaţii depind de interpretarea pe care o vei da faptelor din după-amiaza aceea nefericită.

Cuvântul „reputaţie" îl ajută pe Keith să se hotărască. Se încruntă, de parcă ar fi cântărit greutatea celor ce urmau şi se întrebă cât mai putea să prelungească agonia.

— Când am intrat în pavilion, domnule director, începu el pe un ton neobişnuit de responsabil, am găsit camera în întuneric, ceea ce m-a uimit, până mi-am dat seama că fuseseră lăsate obloanele. Am fost şi mai uimit auzind zgomote în vestiarul oaspeţilor, căci ştiam că reprezentativa joacă în deplasare. Am pipăit după comutator şi când l-am răsucit, am văzut şocat..., Keith ezită, vrând să pară prea stânjenit pentru a mai continua.

— Nu trebuie să te mâhneşti că dezamăgeşti un prieten, îl îndemnă directorul. Te poţi baza pe discreţia noastră.

Dar voi nu pe a mea, gândi Keith.

— ... am văzut-o pe fiica dumneavoastră cu Duncan Alexander, goi pe saltele.

Keith făcu din nou o pauză şi, de data asta, directorul nu-l mai presă să continue. Aşa că aşteptă şi mai mult.

— Ceea ce se întâmpla a încetat în clipa când am aprins lumina.

Apoi şovăi din nou.

— Nu e uşor nici pentru mine, Townsend, aşa cum poţi aprecia foarte bine, spuse directorul.

— Chiar apreciez, domnule, spuse Keith, satisfăcut de modul cum manevra încordarea celui din faţa lui.

— După părerea ta, avea loc sau avusese loc un contact sexual?

— Sunt destul de sigur, domnule director, că un contact sexual avusese deja loc, spuse Keith, sperând că replica lui nu sunase prea concludent.

— Dar poţi fi sigur? îl întrebă directorul.

— Da, cred că da, domnule, spuse Keith după o pauză, pentru că...

— Nu te simţi stânjenit, Townsend. Trebuie să înţelegi că sunt interesat doar să ajung la adevăr.

Dar poate eu sunt interesat şi de altceva, gândi Keith, care nu era câtuşi de puţin stânjenit, cu toate că în mod evident, ceilalţi doi bărbaţi din încăpere erau.

— Trebuie să ne spui exact ce ai văzut, Townsend.

— Mai mult am auzit decât am văzut, domnule, spuse Keith.

Directorul îşi lăsă capul în jos, încercând să-şi revină.

— Următoarea întrebare nu-mi face deloc plăcere, Townsend. Şi va fi necesar să ne bazăm nu numai pe memoria, ci şi pe judecata ta.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă, domnule.

Fu rândul directorului să şovăie şi Keith îşi muşcă limba ca să nu-i spună „Nu vă grăbiţi, domnule."

— După judecata ta şi aminteşte-ţi că vorbim strict confidenţial, Townsend, ţi s-a părut, după câte se pot spune, că fiica mea era, ... se complăcea?

Keith se îndoia că directorul mai alcătuise vreodată în viaţa lui o frază atât de greoaie. Îl mai lăsă să transpire câteva secunde înainte de a răspunde ferm:

— Cu privire la aceasta, domnule, nu am nici o îndoială.

Amândoi îl priviră în ochi. El continuă:

— Nu a fost un caz de viol.

Dl. Jessop nu-şi arătă emoţiile, dar întrebă:

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Pentru că, domnule, nici una dintre vocile pe care le-am auzit înainte de a aprinde lumina nu exprima supărare sau teamă. Păreau doi oameni care - cum să vă spun? - se simţeau bine.

— Poţi fi sigur de asta dincolo de orice îndoială, Townsend? întrebă directorul.

— Da, cred că da.

— Şi de ce?

— Pentru că... pentru că am experimentat aceeaşi plăcere cu fiica dumneavoastră doar cu două săptămâni înainte, domnule.

— În pavilion? îngăimă directorul neîncrezător.

— Nu, ca să fiu sincer, domnule, în cazul meu a fost în sala de sport. Am sentimentul că fiica dumneavoastră preferă sala de sport pavilionului. Spunea că e mai uşor să te relaxezi pe saltelele de cauciuc decât pe cele de la cricket.

Pedagogul rămăsese înlemnit.

— Mulţumesc, Townsend, pentru francheţe, reuşi directorul să spună.

— N-aveţi pentru ce, domnule. Mai aveţi nevoie de mine?

— Nu, pentru moment nu.

Keith se întoarse să plece.

— Totuşi, ţi-aş rămâne obligat dacă ai păstra o discreţie totală în această problemă.

— Bineînţeles, domnule, spuse Keith, întorcându-se cu faţa spre el. Domnule director, îmi pare rău că vă simţiţi stânjenit, dar, aşa cum ne-aţi amintit în predica de duminica trecută, indiferent cu ce situaţie ne confruntăm în viaţă, nu trebuie să uităm cuvintele lui George Washington: „Nu pot rosti o minciună."

În următoarele săptămâni, Penny nu fu de văzut. Când era întrebat, directorul spunea că fata şi mama ei plecaseră în vizită la o mătuşă din Noua Zeelandă.

Keith nu se mai preocupă de necazul directorului, concentrându-se asupra problemelor lui. Încă nu găsise nici o soluţie pentru a înlocui cele 100 de lire care lipseau din contul pavilionului.

Într-o dimineaţă, după rugăciune, Duncan Alexander bătu în uşa biroului lui Keith.

— Am intrat să-ţi mulţumesc, spuse Alexander. Foarte drăguţ şi decent din partea ta, bătrâne, zise el, mai britanic decât englezii.

— Oricând, colega, îi răspunse Keith, cu un accent neaoş australian. De fapt, nu i-am spus bătrânului decât adevărul.

— Cam aşa, spuse şeful şcolii. Cu toate astea, îţi datorez mult, bătrâne. Noi, Alexanderii, avem memorie lungă.

— Şi noi, cei din neamul Townsend, spuse Keith, fără să-şi ridice privirea.

— Bun, dacă te pot ajuta cu ceva în viitor, nu ezita să apelezi.

— N-o să ezit, promise Keith.

Duncan deschise uşa să iasă, apoi întoarse capul şi adăugă:

— Trebuie să-ţi spun, Townsend, că nu eşti chiar un rahat, aşa cum zic toţi.

După ce uşa se închise, Keith murmură cuvintele citate într-un eseu pe care tocmai îl scria: „Mai bine aşteaptă să mă vezi."

— Te caută cineva la telefonul din biroul domnului Clarke, îi spuse elevul de servici.

Cum luna se apropia de sfârşit, lui Keith îi era groază să-şi deschidă corespondenţa sau, şi mai rău, să primească un telefon neaşteptat. Întotdeauna se gândea că a fost descoperit. Şi în fiecare zi aştepta să-l sune directorul adjunct şi să-i comunice că venise timpul ca situaţia contului să fie verificată de autorităţile şcolare.

— Dar am strâns peste 4000 de lire sterline, repeta el cu voce tare.

— Nu despre asta e vorba, Townsend, îl auzea pe director răspunzând.

Încercă să nu-i arate elevului mai mic cât de neliniştit era. Ieşi din camera lui şi văzu de pe coridor uşa deschisă de la biroul pedagogului. Paşii îi erau din ce în ce mai înceţi. Intră şi dl. Clarke îi întinse telefonul. Keith îşi dori ca acesta să plece, dar el rămase, corectând lucrările din ziua precedentă.

— Keith Townsend, spuse el.

— Bună dimineaţa, Keith. Aici Mike Adams.

Keith recunoscu imediat numele redactorului-şef de la *Sydney Morning Herald.* Cum de aflase despre bani?

— Mă auzi? întrebă Adams.

— Da, spuse Keith. Cu ce vă pot ajuta?

Era uşurat că celălalt nu-l putea vedea tremurând.

— Tocmai am citit ultimul număr din *St. Andy* şi articolul tău despre republică. Cred că e de prima mână şi aş vrea să-l reproduc la noi pe tot, dacă ne înţelegem asupra unui onorariu.

— Nu e de vânzare, spuse Keith cu fermitate.

— Mă gândeam să-ţi ofer 75 de lire, spuse Adams.

— Nu v-aş lăsa să-l reproduceţi, nici dacă mi-aţi oferi...

— Cât?

Cu o săptămână înainte de a-şi da examenele pentru Oxford, Keith se întoarse la Toorak pentru o ultimă confruntare cu d-ra Steadman. Revăzură toate întrebările posibile şi răspunsurile model la ele. Instructoarea nu reuşi totuşi să-l facă să se relaxeze. Nu-i putea spune că nervozitatea lui nu se datora examenelor.

— Sunt sigură c-o să iei, spuse mama lui încrezătoare, la micul dejun de duminică.

— Sper şi eu, spuse Keith, conştient că a doua zi, în *Sydney Morning Herald* avea să apară articolul lui, *Zorii unei noi Republici.*

Dar atunci avea să-şi înceapă şi examenele, aşa că spera ca părinţii lui să amâne cearta cu zece zile şi poate că atunci...

— E o întoarcere la milimetru, îi întrerupse tatăl lui gândurile. Sunt sigur că o să te bucuri şi de sprijinul directorului, după succesul înregistrat cu fondurile pentru pavilion. Apropo, am uitat să-ţi spun că bunica a fost atât de impresionată de eforturile tale, încât a mai depus 100 de lire în cont, în numele tău.

Fu prima oară când mama lui Keith îşi auzi fiul înjurând.

Luni dimineaţa, Keith era mai pregătit decât oricând să înfrunte comisia de examen şi, după ce termină ultima teză, cu zece zile mai târziu, era impresionat de numărul de întrebări anticipate de d-ra Steadman. Ştia că făcuse bine la istorie şi geografie şi spera ca membrii comisiei să nu pună prea mare accent pe limbile clasice.

Îi telefonă mamei lui s-o asigure că făcuse cât de bine putuse şi că, dacă nu era admis la Oxford, lucrul s-ar fi datorat doar ghinionului.

— Foarte bine, Keith, îi spuse mama lui. Dar te sfătuiesc să te fereşti de tatăl tău vreo câteva zile.

Era inevitabil ca furtuna să izbucnească la sfârşitul examenelor. Aşteptând rezultatele, Keith încercă să strângă şi cele 100 de lire care mai lipseau pentru completarea sumei destinate pavilionului. Parie la curse pe sume mici, cu banii lui, şi-şi petrecu o noapte cu nevasta unui bancher, care sfârşi prin a-i dona 50 de lire.

În ultima luni a trimestrului, dl.Jessop informă profesorii prezenţi la şedinţă că se continua tradiţia şcolii de a trimite elevii cei mai buni la Oxford şi Cambridge, menţinându-se astfel legătura dintre St. Andrew's şi cele două mari universităţi. Apoi citi numele celor care fuseseră admişi:

Alexander, D.T.L.
Tomkins, C.
Townsend, K.R.

— Un ticălos, un tocilar şi un talent, dar nu neapărat în ordinea asta, mormăi în barbă directorul.

A DOUA EDIŢIE

Învingătorului, trofeele

9

DAILY MIRROR

7 iunie, 1944

Succesul debarcării în Normandia

Când Lubji Hoch își termină relatarea, toți cei din sala tribunalului îl priviră neîncrezători. Ori era un fel de superman, ori un mincinos patologic - nu se puteau hotărî încă drept ce să-l ia.

Translatorul din cehă ridică din umeri:

— Unele lucruri se leagă, îi spuse el ofițerului anchetator. Dar altele prea sună a basm.

Președintele tribunalului chibzui câteva clipe asupra cazului lui Lubji Hoch, apoi alese ieșirea cea mai ușoară:

— Trimiteți-l înapoi în lagărul de refugiați și o să-i acordăm o nouă audiere peste șase luni. Atunci o să vedem dacă ne spune aceeași poveste sau dacă mai schimbă o parte din ea.

Lubji stătea în boxă fără să priceapă nici o vorbă, dar cel puțin îi dăduseră un interpret, așa că putea urmări procedura tribunalului. Pe drumul de întoarcere în lagăr, luă o decizie. Când i se va audia din nou cazul, peste şase luni, n-o să mai aibă nevoie de translator.

Nu-i fu chiar atât de uşor să-şi îndeplinească hotărârea, pentru că, în lagăr, compatrioţii lui nu erau interesaţi să vorbească decât în cehă. Singurul lucru pe care-l învăţă de la ei fu să joace poker şi în curând, îşi bătea profesorii la propriul lor joc. Cei mai mulţi tovarăşi de refugiu sperau să se întoarcă acasă după terminarea războiului.

Lubji se scula primul în fiecare dimineaţă şi îşi exaspera toţi colegii prin zelul lui neobosit de a-i depăşi pe toţi la exerciţiile fizice, la muncă şi la poker. Cei mai mulţi cehi îl priveau ca pe un bădăran rutean, dar, pentru că trecuse de un metru optzeci şi continua să crească, nimeni nu cuteza să-şi exprime părerea cu voce tare.

Când o observă prima oară, Lubji era internat în lagăr de vreo săptămână. Se întorcea la baraca lui după gustarea de dimineaţă, când văzu o femeie în vârstă, împingându-şi pe deal bicicleta cu pachete de ziare. Când trecu pe lângă poarta lagărului nu-i putu distinge trăsăturile, pentru că-şi acoperise faţa pe jumătate cu o basma, ca să se apere de vântul aspru. Ea începu să împartă ziarele, întâi la popotă, apoi pe la barăcile subofiţerilor. Lubji ocoli careul şi o urmă, sperând că ea ar fi putut fi persoana capabilă să-l ajute. Când îşi termină pachetul de ziare legat pe bicicletă, femeia o luă înapoi spre poartă. Când trecu pe lângă el, Lubji îi strigă:

— Hello.

— Bună dimineaţa, răspunse ea, apoi se urcă pe bicicletă şi coborî dealul fără să mai scoată nici o vorbă.

A doua zi dimineaţa, Lubji nu se mai duse la masă, ci rămase la pândă în apropierea porţilor. Când o văzu împingându-şi bicicleta pe deal, fugi la ea înainte ca santinela să-l poată opri.

— Bună dimineaţa, spuse, luându-i bicicleta.

— Bună dimineaţa, spuse ea. Eu sunt d-na Sweetman. Ce mai faci?

Lubji i-ar fi răspuns dacă ar fi înţeles măcar o iotă din cuvintele ei.

Când ea îşi împărţi ziarele, el îi cără plin de râvnă fiecare pachet. Unul din primele cuvinte pe care le învăţă în engleză fu „ziar". După asta, îşi fixă singur sarcina de a învăţa zece cuvinte noi în fiecare zi.

Spre sfârşitul lunii, santinela nici nu mai tresărea când Lubji se strecura pe poartă în fiecare dimineaţă s-o întâmpine pe bătrână la poalele dealului.

În cea de-a doua lună, stătea în pragul tutungeriei d-nei Sweetman în fiecare dimineaţă la ora şase, pentru a putea aranja toate ziarele. Apoi lua de coarne bicicleta încărcată şi o împingea pe deal. Când femeia ceru o audienţă la comandantul lagărului în cea de-a treia lună, acesta nu avu nici o obiecţie la ideea ca Hoch să lucreze în fiecare zi câteva ore la tutungeria din sat, cu condiţia să se întoarcă în tabără înainte de apelul de seară.

Doamna Sweetman descoperi repede că prăvălia ei nu era prima tutungerie în care lucrase tânărul şi nu avu nici o obiecţie când el aranjă altfel rafturile, reorganiză livrările şi, peste o lună, preluă contabilitatea. Şi nu fu surprinsă că, la câteva săptămâni după ce urmase sugestiile lui Lubji, încasările ei înregistrară prima creştere de după 1939.

De câte ori erau singuri în magazin, d-na Sweetman îl ajuta pe Lubji să înveţe engleza, citindu-i cu glas tare editorialele din ziarul *Citizen.* Lubji încerca să citească şi el şi, de multe ori, ea râdea cu poftă auzindu-i „urletele". Lubji îşi adăugă şi acest cuvânt la vocabularul lui.

Când iarna lăsă locul primăverii, Lubji nu mai „urla" decât rareori. Acum stătea liniştit într-un colţ şi citea pentru el, întrebând-o pe doamna Sweetman numai când nu înţelegea vreun cuvânt. Cu mult înainte de data când trebuia să apară în faţa tribunalului, trecuse la editorialele din *Manchester Guardian* şi, într-o dimineaţă, văzând-o pe doamna Sweetman perplexă în faţa cuvântului „dezabuzat", se hotărî s-o scutească de stânjeneală şi să apeleze pentru lămuriri la dicţionarul Oxford nou-nouţ, lăsat să adune praf într-un colţ al magazinului.

— Doreşti un interpret? îl întrebă preşedintele comisiei.

— Nu, mulţumesc, domnule, răspunse Lubji imediat.

Preşedintele ridică o sprânceană. Era sigur că în urmă cu şase luni, când îl audiase, uriaşul ăsta nu pricepea deloc limba engleză. Nu era el ăla care-i încântase cu o fantasmagorie de poveste despre isprăvile pe care le făcuse înainte de a poposi la Liverpool? Acum repeta întocmai aceeaşi poveste şi, lăsând la o parte câteva erori gramaticale şi accentul oribil, făcea asupra comisiei o impresie şi mai puternică decât prima oară.

— Şi acum, ce-ai dori să faci, Hoch? întrebă el, la sfârşitul audierii.

— Doresc să alătur unui regiment şi să joc rol în câştigarea războiului, îşi spuse Lubji propoziţiile îndelung repetate.

— S-ar putea să nu fie chiar aşa de uşor, Hoch, zâmbi preşedintele.

— Dacă nu-mi daţi puşcă, omor germani cu mâinile goale, spuse Lubji sfidător. Daţi-mi şansa să dovedesc.

Preşedintele zâmbi din nou, apoi îi făcu semn unui sergent, care-l escortă pe Lubji afară din sală.

Nu află rezultatul deliberărilor decât peste câteva zile. Ducea ziarele la cartierul general al ofiţerilor, când un caporal înaintă spre el şi-i spuse fără alte explicaţii:

— Och, la comandant.

— Când? întrebă Lubji.

— Acum, spuse caporalul, apoi îşi văzu de drum.

Lubji lăsă să cadă ziarele neîmpărţite şi o luă la fugă după el prin ceaţa dimineţii. Se opriră amândoi în faţa unei uşi cu o tăbliţă pe care scria „Ofiţer Comandant". Caporalul bătu şi când auzi „Intră", deschise uşa şi, luând poziţie de drepţi în faţa biroului superiorului, salută.

— Och la raport, domnule, răcni el, de parcă ar fi fost pe câmpul de manevre.

Lubji se opri în spatele caporalului gata să fie trântit la pământ când acesta făcu un pas înapoi.

Îl privi pe colonelul elegant aşezat la birou. Până atunci, nu-l văzuse decât de la distanţă, o dată sau de două ori. Luă poziţie de drepţi şi-şi duse palma la frunte, încercând să-l imite pe caporal. Comandantul îşi ridică ochii spre el o clipă, apoi se uită pe foaia de hârtie din faţa lui.

— Uite, Hoch, începu el, urmează să fii transferat de aici la o unitate de instrucţie din Staffordshire. Vei face parte din Corpul de Pionieri, ca simplu soldat.

— Da, domnule, strigă Lubji bucuros.

Ochii colonelului rămaseră pe foaia de hârtie.

— Părăseşti tabăra mâine dimineaţă la orele 7.

— Da, domnule.

— Înainte de asta, treci pe la soldatul de servici, care o să-ţi dea toate documentele necesare, inclusiv un permis de transport pe calea ferată.

— Da, domnule.

— Ai întrebări, Hoch?

— Da, domnule, spuse Lubji. Corpul de Pionieri omoară germani?

— Nu, Hoch, nu omoară, râse colonelul, dar o să fii de un ajutor nepreţuit pentru cei care luptă.

Lubji ştia ce înseamnă „preţuit", dar nu era prea sigur cu privire la înţelesul cuvântului „nepreţuit". Când se întoarse la baracă, şi-l notă imediat.

În după-amiaza aceea se duse, aşa cum i se ordonase, să primească permisul de transport şi zece şilingi. După ce-şi împachetă puţinele lucruri, coborî dealul pentru ultima oară, ca să-i mulţumească doamnei Sweetman. Căută cuvântul cel nou în dicţionar şi-i spuse că ajutorul dat de ea la învăţarea englezei fusese pentru el „nepreţuit". Ea nu-i mărturisi tânărului străin că acum el vorbea limba mai bine decât ea.

A doua zi dimineaţa, Lubji luă un autobuz până la gară şi prinse trenul de 7.20 care mergea la Stafford. După ce schimbă trei trenuri şi avu parte de câteva întârzieri, citise ziarul Times de la prima la ultima pagină.

La Stafford îl aştepta un jeep. La volan se afla un caporal de la Regimentul North Staffordshire, atât de spilcuit, încât Lubji îi spuse „domnule". Pe drumul spre barăci, caporalul îi risipi lui Lubji toate speranţele. „Negrii" - îi spuse el şi lui Lubji îi fu greu să priceapă termenul de argo - erau categoria cea mai de jos.

— Sunt doar o adunătură de trepăduşi care ar face orice numai ca să scape de lupta adevărată.

— Eu vreau să iau parte la lupta adevărată, spuse Lubji ferm şi nu sunt un trepăduş. Sau sunt? adăugă el după o scurtă ezitare.

— Numai omul se cunoaşte pe el, spuse caporalul, oprind jeep-ul în faţa cartierului general.

Înzestrat cu o uniformă de soldat, pantaloni prea scurţi, două cămăşi kaki, două perechi de şosete gri, o cravată de bumbac maronie, o gamelă, cuţit, furculiţă, lingură, două pături, un cearşaf şi o faţă de pernă, Lubji fu condus la dormitorul lui. Fusese repartizat în cameră cu douăzeci de recruţi din zona Staffordshire, care, înainte de a fi mobilizaţi, lucraseră ca olari sau mineri. Dură destul de mult până când realiză că şi ei vorbeau aceeaşi limbă pe care o învăţase de la doamna Sweetman.

În următoarele săptămâni, Lubji nu făcu altceva decât să sape tranşee, să cureţe latrine şi să conducă din când în când un camion cu gunoi la o groapă aflată la câteva mile depărtare de tabără. Spre neplăcerea camarazilor lui, lucra întotdeauna mai mult şi mai din greu decât ei. Află în curând şi de ce caporalul spusese că negrii nu sunt altceva decât o adunătură de trepăduşi.

De câte ori golea coşurile de gunoi de la popotă, Lubji recupera orice ziar, oricât de vechi. Mai târziu, noaptea, stătea pe marginea patului şi întorcea încet pagină cu pagină. Cel mai mult îl interesa mersul războiului, dar, citind articolele, îşi dădea seama că luptele se apropiau de sfârşit şi-i era teamă că n-avea să aibă ocazia de a omorî nici un german.

Lubji era „negru" de vreo şase luni când citi în ordinul de dimineaţă că Regimentul North Staffordshire urma să-şi ţină turneul anual de box, în urma căruia se selectau reprezentanţi pentru campionatul armatei din acelaşi an. Sectorul lui Lubji primi misiunea de a aranja ringul şi scaunele, astfel încât tot regimentul să poată privi finala. Ordinul era semnat de ofiţerul de serviciu, locotenentul Wakeham.

După ce se amenajă ringul, Lubji începu să desfacă scaunele pliante şi să le aşeze pe şiruri, de jur împrejur. Sectorul primi o pauză de un sfert de oră la zece şi cei mai mulţi plecară din sala de gimnastică. Lubji rămase să-i vadă pe boxeri antrenându-se.

Când campionul de categorie grea al regimentului urcă în ring, instructorul nu-i putu găsi un partener pe măsură, aşa că sportivul trebui să se mulţumească să lovească un sac ţinut de cel mai solid soldat care fu găsit. Dar nici unul nu reuşea să ţină sacul prea mult, aşa că, după ce mai mulţi oameni ieşiră dintre corzi epuizaţi, campionul fu îndemnat de antrenor să mimeze boxul cu un partener nevăzut.

Lubji privi admirativ până când un tânăr cu o tresă pe umăr, care arăta de parcă abia ar fi terminat şcoala, intră în sală. Atunci se apucă să mai aşeze scaune. Locotenentul Wakeham se opri lângă ring şi se încruntă când îl văzu pe campion boxând în gol.

— Care-i problema, sergent? Nu găseşti pe nimeni care să-i ţină piept lui Matthews?

— Nu, domnule, răspunse acesta imediat. Nici un om de greutatea lui nu rezistă mai mult de două minute „la el".

— Păcat, spuse locotenentul. O să cam ruginească dacă n-o să aibă parte de o competiţie adevărată. Încearcă să găseşti pe cineva să facă două runde cu el.

Lubji lăsă jos scaunul pe care-l ţinea şi fugi spre ring, salutându-l pe locotenent.

— Îi ţin eu companie cât doriţi, domnule, spuse el.

Campionul îl privi din ring şi începu să râdă:

— Nu boxez cu negrii, spuse el. Sau cu fetele din Armata Salvării, dacă te-ntreabă cineva.

Lubji urcă imediat în ring şi strânse pumnii, înaintând spre campion.

— Bine, gata, spuse locotenentul Wakeham. Cum te cheamă? îl întrebă el pe Lubji.

— Soldat Hoch, domnule.

— Bun; du-te şi pune-ţi costumul şi o să vedem cât poţi să-i rezişti lui Matthews.

Când se întoarse Lubji, Matthews boxa în continuare cu aerul şi continuă să-şi ignore noul adversar care intrase în ring. Antrenorul îi legă lui Lubji mănuşile.

— Bun, hai să aflăm din ce eşti făcut, Hoch, spuse locotenentul Wakeham.

Lubji avansă îndrăzneţ către campionul regimentului, repezindu-i un pumn în nas. Matthews fentă la dreapta şi apoi îi dădu lui Lubji un pumn în plină figură.

Lubji se împletici cu spatele în corzi, dar ţâşni din ele tot spre campion. Reuşi să evite a doua lovitură, dar următoarea îl nimeri în bărbie. Peste câteva secunde, era la pământ. La sfârşitul rundei, avea nasul rupt şi arcada spartă, iar camarazii lui lăsaseră scaunele şi râdeau în hohote, privind divertismentul gratuit din ring.

Când locotenentul Wakeham le ceru să se oprească, îl întrebă pe Lubji dacă mai boxase vreodată. Lubji clătină din cap.

— Bun; cu un antrenament potrivit, ai putea să ne fii destul de util. Încetează-ţi orice alte îndatoriri în următoarele două săptămâni şi să te prezinţi la sală la ora şase în fiecare dimineaţă. Sunt sigur că eşti bun şi la altceva decât la aranjat scaune.

La deschiderea campionatelor naţionale, ceilalţi negri încetaseră să mai râdă. Chiar şi Matthews trebui să recunoască în Hoch un partener mult mai bun decât un sac de box şi să admită că poate îi datora faptul că ajunsese în semifinală.

În dimineaţa de după terminarea campionatului, lui Lubji i se permise să se întoarcă la îndatoririle obişnuite. Ajută la strângerea scaunelor şi la ducerea lor înapoi în sala de conferinţe. Când făcea sul o saltea, un sergent intră în sala de gimnastică, privi în jur, apoi răcni:

— Och!

— Să trăiţi! luă Lubji poziţie de drepţi.

— Nu citeşti ordinele companiei, Och? zbieră sergentul.

— Ba da, domnule. Adică nu, domnule.

— Hotărăşte-te, Och, pentru că treb'ia să fi fost la ofiţerul de recrutare al regimentului acum cinsprezece minute, spuse sergentul.

— Nu mi-am dat seama... începu Lubji.

— Nu vreau să-ţi aud scuzele, Och, spuse sergentul. Vreau doar să te văd mişcându-te în pas alergător.

Lubji ţâşni afară din sala de gimnastică, fără să ştie încotro mergea. Îl ajunse din urmă pe sergent, care nu spuse decât:

— După mine, Och. Pronto.

— Pronto, repetă Lubji.

Era primul cuvânt nou pe care-l auzea după multe zile. Sergentul merse vioi de-a lungul câmpului de defilare şi, peste două minute, Lubji stătea gâfâind în faţa ofiţerului de recrutare. Şi locotenentul Wakeham revenise la datoria lui obişnuită. Îşi strivi ţigara pe care o fuma.

— Hoch, spuse Wakeham, după ce Lubji luă poziţie de drepţi şi salută, te-am recomandat să fii transferat la regiment, ca simplu soldat.

Lubji încercă să-şi recapete suflul.

— Am înţeles. Mulţumesc, domnule, spuse sergentul.

— Am înţeles. Mulţumesc, domnule, repetă Lubji.

— Bun, spuse Wakeham. Ai întrebări?

— Nu, domnule, mulţumesc, răspunse imediat sergentul.

— Nu, domnule, mulţumesc, spuse Lubji. Doar...

Sergentul se încruntă.

— Da? ridică Wakeham privirea.

— Asta înseamnă că voi avea şansa să omor germani?

— Dacă nu te omor eu mai întâi, Och, spuse sergentul.

Tânărul ofiţer zâmbi:

— Da, o s-o ai. Acum trebuie să completăm formularul de recrutare.

Locotenentul Wakeham îşi muie tocul în cerneală şi se uită la el:

— Care ţi-e numele întreg?

— Mulţumesc, domnule, spuse Lubji, luând tocul. Pot să completez singur formularul.

Cei doi priviră cum Lubji completă căsuţele, apoi semnă cu o înfloritură în josul paginii.

— Foarte impresionant, Hoch, spuse locotenentul, verificând formularul. Dar îmi pot permite să-ţi dau un sfat?

— Da, domnule, mulţumesc, spuse Lubji.

— Poate că e timpul să-ţi schimbi numele. Nu cred că vei ajunge prea departe în Regimentul North Staffordshire cu numele ăsta, Hoch.

Lubji ezită, privind tăblia biroului. Ochii i se opriră asupra pachetului de ţigări cu desenul celebru al marinarului bărbos. Trase o linie peste numele „Lubji Hoch" şi-l înlocui cu „John Player."

*

* *

De îndată ce-şi încheie până la gât tunica noii uniforme, primul lucru pe care-l făcu soldatul Player din Regimentul North Staffordshire fu să dea ocol barăcilor, salutând tot ce mişca.

În luna următoare, fu trimis la Aldershot pentru a începe un curs de instruire de două săptămâni. Dimineaţa se scula tot la ora şase şi, deşi mâncarea nu se îmbunătăţise, cel puţin simţea că făcea un lucru util. Învăţa să ucidă germani. Acum ştia să folosească o puşcă şi o carabină, o grenadă de mână şi compasul şi să citească hărţile ziua şi noaptea. Putea să mărşăluiască normal şi rapid, să înoate o milă şi să reziste trei zile fără provizii. Când reveni în tabără după trei luni, locotenentul Wakeham observă că recrutul din Cehoslovacia căpătase un aer ţanţoş şi nu fu surprins să remarce, citind rapoartele, că fostul „negru" fusese recomandat pentru avansare rapidă.

Prima oară, soldatul John Player fu repartizat în Batalionul al doilea, la Cliftonville. Trecură câteva ore de la cazare şi-şi dădu seama că regimentul lui şi încă douăsprezece altele se pregăteau să invadeze Franţa. În primăvara anului 1944, tot sudul Angliei devenise un vast câmp de manevre şi soldatul Player luă parte la tot felul de bătălii închipuite, cu americani, canadieni şi polonezi.

Făcea instrucţie zi şi noapte cu toată divizia, nerăbdător să audă comanda generalului Eisenhower şi să ajungă în sfârşit să-i înfrunte pe germani. Deşi i se amintea mereu că se pregătea să intre într-o bătălie decisivă pentru soarta războiului, aşteptarea aceea continuă aproape îl înnebunea. La Cliftonville îşi adăugă la bagajul de cunoştinţe căpătat la Aldershot istoria regimentului, geografia ţărmului normand şi chiar regulile jocului de cricket, dar, în ciuda pregătirii intense, era încă silit să aştepte în baracă un semnal de declanşare a acţiunii.

Şi deodată, fără avertisment, în noaptea de 4 iunie, 1944, fu trezit de duduitul motoarelor a mii de camioane şi înţelese că pregătirile se terminaseră. Difuzorul de pe terenul de defilare transmitea ordine tunătoare şi soldatul Player ştiu că, în sfârşit, începea invazia.

Se urcă într-un camion împreună cu alţi soldaţi din grupa lui şi nu se putu împiedica să nu-şi amintească de ultima oară când fusese mânat spre un camion. Regimentul North Staffordshire ieşi din tabără în convoi când ceasul bătea o singură dată. Soldatul Player se uită la stele şi socoti că se îndreptau spre sud.

Călătoriră pe şoselele întunecate, ţinându-şi strâns puştile. Nu vorbeau aproape deloc; toţi se întrebau dacă vor mai fi în viaţă peste douăzeci şi patru de ore. Trecând prin Winchester, indicatoarele noi le arătară drumul către coastă. Alte trupe erau pregătite pentru ziua de 5 iunie. Soldatul Player îşi controlă ceasul. Trecuse puţin de ora trei.

Mergeau şi mergeau, fără să aibă idee de destinaţia convoiului.

— Sper numa' că cineva ştie încotro mergem, şuieră un caporal care stătea în faţa lui.

Mai trecu o oră până se opriră, pe un chei din Portsmouth. Camioanele se goliră şi, încolonate, diviziile rămaseră în aşteptarea ordinelor.

Grupa lui Player se alinie pe trei rânduri şi soldaţii aşteptară să se îmbarce, tremurând, unii de frig, alţii de frică. Stăteau acolo la ordin, divizie după divizie. În faţa lor se întindea fâşia de mare de vreo sută de kilometri care-i despărţea de pământul Franţei.

Soldatul Player îşi amintea că ultima oară când se urcase pe un vapor fusese pentru a fugi de germani. De data asta nu se va mai sufoca înghesuit între sacii de grâu.

Difuzorul pârâi şi toţi oamenii de pe chei tăcură.

— Aici brigadierul Hampson, spuse o voce. Suntem pe cale de a ne îmbarca pentru operaţiunea Overlord, invadarea Franţei. Cea mai mare flotă cunoscută în istorie e gata să vă treacă peste Canalul Mânecii. Veţi fi sprijiniţi de nouă vase de război, douăzeci şi trei de crucişătoare, o sută patru distrugătoare şi şaptezeci şi una de corvete, fără să mai menţionăm numeroasele ambarcaţiuni de ajutor din marina comercială. Veţi primi ordine de la comandanţii de plutoane.

Când apăru prima geană de lumină la răsărit, locotenentul Wakeham termină informarea şi ordonă plutonului său să se îmbarce pe *Neîmblânzitul*. La câteva minute după ce urcară la bord, motoarele distrugătorului porniră şi nava începu să salte pe valurile Canalului, fără ca vreunul din soldaţi să cunoască precis destinaţia traversării.

În prima jumătate de oră a călătoriei pe marea agitată şi vremea proastă - căci Eisenhower alesese o noapte instabilă, în ciuda sfaturilor primite de la cei mai buni meteorologi -, cântară, glumiră şi povestiră despre aventuri şi cuceriri incredibile. Când soldatul Player îi regală pe toţi povestindu-le cum îşi pierduse el virginitatea cu o ţigancă tânără care-i scosese din umăr un glonţ german, râseră şi sergentul spuse că era povestea cea mai gogonată pe care o auziseră până atunci.

Locotenentul Wakeham, care îngenunchease la prova, îşi ridică deodată mâna dreaptă în aer şi tăcură cu toţii. Peste câteva clipe, acostară lângă o plajă puţin ospitalieră. Soldatul Player îşi verifică echipamentul. Avea mască de gaze, puşcă, două banduliere cu muniţie, câteva provizii esenţiale şi o sticlă cu apă. Era la fel de greu cum fusese şi cu cătuşele. Când distrugătorul îşi coborî ancora, îl urmă pe locotenentul Wakeham, ajungând la ţărm cu prima barcă de cauciuc. După ce se adunară, se îndreptară către plaja Normandiei. Privind în jur, văzu că mulţi soldaţi erau încă ameţiţi din cauza răului de mare. Asupra lor se abătură rafale de mitralieră şi soldatul Player îi văzu pe oamenii din celelalte ambarcaţiuni ucişi sau răniţi încă înainte de a atinge plaja.

Când coborâră, Player sări într-o parte după locotenentul Wakeham. Îi vedea la dreapta şi la stânga pe colegii lui de grupă alergând pe plajă sub o ploaie de foc. Prima schijă se înfipse în nisip la stânga lui după ce străbătuse vreo douăzeci de metri. Apoi, la câteva secunde, văzu un caporal împleticindu-se înainte de a cădea cu pieptul străbătut de un mănunchi de gloanţe. Instinctul de conservare îi spunea să se adăpostească, dar nu avea unde, aşa că îşi forţă picioarele să meargă înainte. Şi continuă să tragă, deşi nu avea habar de poziţia inamicului.

Urca mereu pe plajă, fără să ştie câţi din camarazii lui cădeau în spate, dar văzând înainte un covor de trupuri doborâte în dimineaţa aceea de iunie. Player nu era sigur câte ore trecuseră de când se afla pe plajă, străbătând câţiva metri şi apoi culcându-se la pământ şi aşteptând ca gloanţele să-i treacă pe deasupra capului. De câte ori se ridica, tot mai puţini camarazi erau alături de el. Locotenentul Wakeham se opri doar când se află la adăpostul falezei. Soldatul Player era doar la un metru în spatele lui. Tânărul ofiţer tremura atât de tare, încât trecu ceva timp înainte de a putea să articuleze nişte ordine.

Când ieşiră în sfârşit de pe plajă, locotenentul Wakeham numără unsprezece din cei douăzeci şi opt de oameni care fuseseră în ambarcaţiune. Radiotelegrafistul spuse că li se ordona să înainteze fără oprire. Player păru singurul care asculta bucuros. În următoarele două ore, se mişcară lent către linia de tragere inamică. Înainte, mereu înainte, protejaţi doar de garduri vii sau şanţuri, seceraţi la fiecare pas. Abia la apusul soarelui li se permise în fine să se odihnească. Încropiră iute tabăra, dar puţini reuşiră să doarmă pe fundalul sonor al gloanţelor duşmane. Unii jucau cărţi, alţii încercau să se odihnească, iar morţii zăceau încremeniţi pe vecie.

Dar soldatul Player dorea să fie primul care să-i înfrunte pe germani. Când fu sigur că nu-l zărea nimeni, se furişă afară din cort şi avansă spre inamic, lăsându-se călăuzit de lumina trasoarelor. După patruzeci de minute de alergat, mers şi târât, auzi voci vorbind în germană. Ocoli ceea ce părea a fi tabăra lor, până când zări un soldat german care se uşura în tufişuri. Se târî în spatele lui şi tocmai când omul voia să-şi tragă pantalonii, sări pe el. Îi trecu un braţ peste gât, răsucindu-l şi rupându-i vertebrele, apoi îl lăsă să cadă în tufişuri.

Îi luă cartonul de identitate şi chipiul şi porni înapoi spre tabăra lui. Mai avea cam o sută de metri, când auzi somaţia:

— Stai! Cine e?

— Little Red Riding Hood, spuse Player, amintindu-şi la timp parola.

— Înaintează şi stai pe loc.

Player făcu patru paşi înainte şi simţi pe gât vârful a două baionete. Fără alte vorbe, fu dus la cortul locotenentului Wakeham. Tânărul ofiţer îl ascultă concentrat, oprindu-l din când în când şi punându-l să mai repete o informaţie.

— Bine, Player, spuse locotenentul, după ce cercetaşul neoficial îşi încheie relatarea. Vreau să desenezi pe o hartă exact poziţia unde crezi că se află inamicul. Am nevoie de particularităţi ale terenului, distanţe, cifre, orice ne va ajuta după reluarea înaintării. După ce termini, încearcă să te odihneşti. Va trebui să ne fii ghid când vom porni în zori.

— Să-l pun sub pază pentru că a părăsit tabăra fără permisiune? întrebă sergentul de serviciu.

— Nu, spuse Wakeham. Voi întocmi imediat ordinul de companie pentru înaintarea lui Player la gradul de caporal.

Caporalul Player zâmbi, salută şi se întoarse la cortul lui. Înainte de a adormi, îşi cusu două trese pe mânecile tunicii.

Odată cu înaintarea prudentă a regimentului spre inima Franţei, Player continuă să pătrundă în spatele liniilor inamice, întorcându-se întotdeauna cu informaţii vitale. Cel mai mare succes îl repurtă când izbuti să captureze un ofiţer german pe care-l surprinsese cu pantalonii în vine.

Locotenentul Wakeham fu şi mai impresionat când văzu că, pe lângă faptul că-l capturase pe ofiţer, caporalul Player putea servi şi ca interpret la interogatoriul acestuia.

A doua zi dimineaţa, năvăliră în satul Orbec, ocupându-l până la lăsarea serii. Locotenentul Wakeham trimise la cartierul general un raport în care menţiona că informaţiile obţinute de caporalul Player scurtaseră durata bătăliei.

La trei luni după ce pusese piciorul pe plaja normandă, nou-promovatul sergent Player mărşăluia cu Regimentul North Staffordshire pe Champs Élysées, gândindu-se la un singur lucru: cum să găsească o femeie dispusă să-şi petreacă cele trei nopţi de permisie cu el sau - dacă era chiar norocos - trei femei, câte una pentru fiecare noapte.

Dar înainte de a fi lăsaţi să iasă în oraş, toţi gradaţii fură chemaţi la comitetul de întâmpinare a aliaţilor, pentru a li se da informaţii turistice cu privire la Paris. Sergentul Player nu-şi putea imagina o mai mare pierdere de timp. Ştia perfect cum să-şi poarte de grijă în orice capitală europeană. Nu voia decât să i se dea drumul înainte ca trupele americane să pună mâna pe toate femeile sub patruzeci de ani.

Sosind la cartierul general al comitetului, în piaţa Madeleine, sergentul Player se aşeză la coadă pentru pliantul în care i se spunea cum să se comporte pe teritoriul aliat - cum să localizeze turnul Eiffel, ce cluburi şi restaurante îşi putea permite să frecventeze şi cum să evite să contracteze un sifilis. Sfaturile acestea veneau, după toate probabilităţile, de la un grup de doamne bătrâioare care nu mai văzuseră de douăzeci de ani interiorul unui club de noapte.

Când ajunse în sfârşit în faţă, rămase fermecat, incapabil să mai rostească vreun cuvânt. În spatele mesei stătea o fată zveltă, cu ochii adânci şi căprui şi păr negru buclat, zâmbindu-i sergentului înalt şi timid. Îi întinse pliantul, dar el nu se mişcă din loc.

— Ai întrebări? îl întrebă ea în engleză, cu un puternic accent francez.

— Da, răspunse el. Cum te cheamă?

— Charlotte, se îmbujoră ea, deşi i se mai pusese aceeaşi întrebare de zece ori în ziua aceea.

— Eşti franţuzoaică? întrebă el.

Ea dădu din cap.

— Hai odată, sergent, îi spuse caporalul de după el.

— Ai vreun program în următoarele trei zile? întrebă el, trecând la limba ei.

— Nu chiar. Dar mai am de lucru aici încă două ore.

— Atunci te aştept, spuse el.

Se îndepărtă şi se aşeză pe o bancă de lemn de lângă perete.

În următoarele o sută douăzeci de minute, privirea lui John Player o părăsi rareori pe fata cu păr negru şi buclat şi atunci doar ca să urmărească progresul anevoios al minutarului pe ceasul mare de perete din spatele ei. Era bucuros că nu se gândise să plece şi să se întoarcă mai târziu, pentru că, în cele două ore, văzu mulţi militari aplecându-se spre fată şi punându-i aceeaşi întrebare ca şi el. De fiecare dată, ea se uita către sergent, zâmbea şi refuza cu o clătinare a capului. Când îşi termină tura lăsând în locul ei o matroană destul de vârstnică, veni la el şi fu rândul ei să pună o întrebare:

— Ce-ai vrea să facem mai întâi?

El nu-i spuse, dar încuviinţă bucuros s-o lase să-i arate Parisul.

În următoarele trei zile, n-o părăsi pe Charlotte decât spre dimineaţă, când ea se întorcea în apartamentul ei. Se căţără şi în turnul Eiffel, merse pe malurile Senei, vizită Luvrul şi respectă majoritatea indicaţiilor pliantului şi, de fiecare dată, zecile de soldaţi singuri care făceau acelaşi lucru nu-şi putură ascunde privirile invidioase văzându-l însoţit de o femeie frumoasă.

Mâncară în restaurante ticsite, dansară în cluburi de noapte unde densitatea de pe ring era atât de mare încât de-abia puteau să se frece unul de altul stând pe loc şi vorbiră despre toate cele, cu excepţia războiului care le dăruise poate doar aceste preţioase trei zile împreună. Când beau o cafea la hotelul *Cancelier,* el îi povesti despre familia lui din Douski, de care nu mai ştia nimic de patru ani.

Până la urmă, îi povesti toate întâmplările prin care trecuse de când părăsise Cehoslovacia, lăsând la o parte doar experienţa cu Mari. Ea îi povesti despre viaţa ei din Lyon, unde părinţii ei aveau un mic aprozar şi despre cât de fericită fusese când aliaţii eliberaseră Franţa ei iubită. Acum îşi dorea doar ca războiul să ia sfârşit.

— Dar nu înainte de a primi şi eu Crucea Victoria, îi spuse el.

Ea se cutremură, pentru că citise că mulţi primeau postum această decoraţie.

— Când se va sfârşi războiul, îl întrebă, ce vei face?

De data asta, el şovăi, pentru că îi pusese o întrebare la care nu putea răspunde pe loc.

— O să mă-'ntorc în Anglia, îi spuse într-un târziu, şi-o să fac avere.

— Cum? întrebă ea.

— N-o să mai vând ziare, răspunse el, asta e sigur.

În cele trei zile şi nopţi nu-şi petrecură în pat decât câteva ore - singurele ore când fură despărţiţi.

Când o lăsă ultima oară pe Charlotte la uşa micului ei apartament, îi promise:

— De îndată ce luăm Berlinul, mă întorc.

Chipul Charlottei se întunecă după ce bărbatul de care se îndrăgostise plecă, pentru că atâtea prietene o avertizaseră că, odată plecaţi, nu-i mai vedeai niciodată.. Şi aveau dreptate, pentru că pe John Player nu-l mai întâlni.

Sergentul Player se prezentă la garnizoană doar cu câteva minute înainte de începerea parăzii. Se bărbieri repede şi-şi schimbă cămaşa, apoi citi în ordinul de companie că trebuia să se prezinte la comandant la orele 9,00.

Intră în birou, luă poziţie de drepţi şi salută exact când ceasul din piaţă bătea ora nouă. Putea găsi o sută de motive plauzibile pentru care să-l fi chemat comandantul. Dar nici unul dintre ele nu se dovedi cel real.

Colonelul îşi ridică ochii de la foile de pe birou:

— Îmi pare rău, Player, spuse el cu blândeţe, dar va trebui să părăseşti regimentul.

— De ce, domnule colonel? întrebă Player, nevenindu-i să creadă. Cu ce-am greşit?

— Cu nimic, îi răspunse ofiţerul râzând. Dimpotrivă. Înaltul comandament a aprobat recomandarea mea de a ţi se acorda un brevet regal şi gradul de locotenent.

Este necesar să te muţi, ca să nu comanzi oameni care ţi-au fost recent superiori.

Sergentul Player luă poziţie de drepţi cu gura căscată de uimire.

— Mă supun regulamentului militar, îi explică simplu comandantul. Natural, regimentului îi vor lipsi îndemânarea şi experienţa ta. Dar nu mă îndoiesc că ne vom reîntâlni în viitor, cu alte ocazii. Şi acum, Player, nu-mi rămâne decât să-ţi urez mult noroc în noul regiment.

— Mulţumesc, domnule colonel, răspunse el. Vă mulţumesc foarte mult.

Era pe punctul de a saluta, când colonelul adăugă:

— Îmi permiţi să-ţi ofer un sfat înainte de a pleca la noul tău regiment?

— Vă rog, domnule colonel, răspunse proaspătul locotenent.

— „John Player" e un nume uşor ridicol. Schimbă-l cu unul care să nu-i provoace pe subordonaţii tăi să rânjească după ce te întorci cu spatele.

Locotenentul Richard Ian Armstrong se prezentă la popota ofiţerilor din Regimentul Regal a doua zi dimineaţa, la orele 7,00.

Când traversă câmpul de defilare în uniforma lui ajustată pe talie, îi trebui puţin timp ca să se obişnuiască să fie salutat de toţi soldaţii. Aşezându-se la masă lângă ceilalţi ofiţeri, îi privi cu atenţie manevrând cuţitul şi furculiţa. După micul dejun, cu totul frugal, se prezentă la colonelul Oakshott, noul lui ofiţer comandant. Oakshott era un om prietenos, glumeţ şi roşu la faţă, care îl întâmpină fără să-i ascundă că era la curent cu reputaţia lui de pe câmpul de luptă.

Richard, sau Dick, aşa cum ajunse în curând să fie cunoscut de fraţii lui de arme, se desfăta încercând sentimentul de a face parte dintr-un regiment vechi şi faimos. Dar şi mai mult se bucura de statutul lui de ofiţer britanic şi de accentul curat şi precis al englezei lui, în care nu se mai simţea nimic străin. Ajunsese departe, plecând din coliba din Douski; stând lângă foc şi bând porto la cartierul general al regimentului, în ambianţa confortabilă de acolo, nu vedea nici un motiv să nu ajungă şi mai departe.

Fiecare ofiţer din Regimentul Regal aflase de isprăvile lui şi, pe măsură ce avansau pe pământ german, vitejia lui exemplară pe câmpul de luptă îi convinse chiar şi pe cei mai sceptici că faima lui nu era o invenţie. Cu toate acestea, comportarea lui din Ardeni, la numai trei săptămâni după ce se alăturase regimentului, îi înmărmuri pe toţi camarazii.

Expediţia condusă de Armstrong intră cu prudenţă într-un mic sat, având informaţii că germanii se retrăseseră pentru a-şi întări poziţia pe dealurile apropiate. Dar abia făcuseră soldaţii din plutonul lui Armstrong câţiva paşi pe drumul principal, când fură opriţi de un baraj de foc inamic. Locotenentul Armstrong, înarmat numai cu un pistol automat şi o grenadă de mână, reperă imediat locul de unde se trăgea şi „nepăsător faţă de propia lui viaţă" - aşa cum se scrise mai târziu în ordinul de zi -, se avântă către adăpostul duşmanului.

Împuşcase mortal trei soldaţi germani, cucerind prima tranşee înainte ca măcar sergentul lui să ajungă la locul faptei. Apoi se apropie de al doilea şanţ şi-şi aruncă grenada în el, omorând încă doi soldaţi. Din ultimul adăpost apăru un steag alb şi trei soldaţi tineri ieşiră afară cu mâinile ridicate. Unul dintre ei făcu un pas înainte şi zâmbi. Armstrong îi întoarse zâmbetul, apoi îl împuşcă în cap. Ceilalţi doi germani se întoarseră spre el imploratori, pe când camaradul lor se prăbuşea la pământ. Armstrong îi împuşcă în piept pe amândoi, continuând să zâmbească.

Sergentul alergă lângă el cu răsuflarea tăiată. Tânărul locotenent se răsuci spre el la fel de zâmbitor. Sergentul se holbă la trupurile căzute. Armstrong îşi puse pistolul la centură.

— Nu poţi să rişti cu ticăloşii ăştia, spuse el.

— Nu, domnule locotenent, răspunse paşnic sergentul.

În seara aceea, după ce aşezară tabăra, Armstrong primi o permisie de patruzeci şi opt de ore şi goni până la Paris pe o motocicletă germană, ajungând la uşa Charlottei a doua zi în zori.

Când portarul îi spuse că întreba de ea un locotenent pe nume Armstrong, Charlotte spuse că nu-l cunoştea, bănuind că era doar un alt ofiţer dornic să fie însoţit prin Paris. Dar când văzu cine era, îl luă în braţe şi nu mai ieşiră din camera ei toată ziua şi toată noaptea. Portarul fu şocat, cu toate că era francez, şi-i spuse soţiei lui:

— Înţeleg şi eu că e război, dar nu se mai văzuseră niciodată.

Plecând de la Charlotte duminică seara, Dick îi spuse că se va întoarce după ce vor cuceri Berlinul şi o va lua de nevastă. Apoi sări pe motocicletă şi porni spre front. Ea rămase în cămaşă de noapte la fereastră, urmărindu-l până când îl pierdu din vedere:

— Dacă nu te omoară până atunci, dragul meu, murmură ea.

Regimentul regal fu ales să ia parte la asediul Hamburgului şi Armstrong vru să fie primul ofiţer care va intra în oraş. După trei zile de rezistenţă feroce, germanii cedară în sfârşit.

În dimineaţa următoare, generalul de brigadă, Sir Bernard Montgomery, intră în oraş şi se adresă trupelor din jeep-ul lui. Spuse că fusese o bătălie decisivă şi că în curând războiul se va termina şi vor merge cu toţii acasă. După urale, comandantul coborî din jeep şi împărţi medalii pentru bravură. Printre cei decoraţi fu şi căpitanul Armstrong.

Peste două săptămâni, capitularea necondiţionată a germanilor fu semnată de generalul Jodl şi acceptată de Eisenhower. A doua zi, căpitanul Richard Armstrong primi o permisie de o săptămână. Dick îşi mână motocicleta până la Paris, sosind la Charlotte cu câteva minute înainte de miezul nopţii. De data asta, portarul îl lăsă să urce direct la camera ei.

A doua zi dimineaţa, Charlotte, cu un costum alb şi Dick, în uniformă, merseră la primărie. Peste treizeci de minute ieşiră de acolo doamna şi domnul căpitan Armstrong, fiind asistaţi de portar. Luna de miere de trei zile fu petrecută în cea mai mare parte în micul apartament al Charlottei. Când o părăsi ca să se întoarcă la regiment, Dick îi spuse că acum războiul se terminase şi intenţiona să iasă din armată, s-o ducă în Anglia şi să-şi clădească un mare imperiu de afaceri.

— Ce planuri ai, Dick, acum, că războiul s-a sfârşit? îl întrebă colonelul Oakshott.

— Mă gândeam să mă întorc în Anglia şi să-mi caut o slujbă, domnule colonel, răspunse Armstrong.

Oakshott deschise dosarul cu coperţi de piele de pe birou:

— Să ştii că s-ar putea să am ceva pentru tine aici, în Berlin.

— Ce anume, domnule colonel?

— Înaltul comandament caută o persoană capabilă să conducă PRISC-ul şi cred că eşti candidatul ideal pentru treaba asta.

— Dar ce Dumnezeu înseamnă...

— Serviciul pentru controlul relaţiilor publice şi al informaţiilor. Slujba pare făcută anume pentru tine. Căutăm pe cineva care să apere convingător cauza britanică şi să se asigure că presa nu se repede, ca întotdeauna, la osul interzis. Una a fost să câştigăm războiul şi alta e acuma să dovedim lumii că ne tratăm echitabil duşmanul. Se pare că e mult mai dificil. Americanii, ruşii şi francezii îşi numesc propriii lor reprezentanţi şi trebuie să fim cu ochii şi pe aceştia. Tu vorbeşti multe limbi străine şi ai toate calificările necesare. Şi, ce să mai vorbim, Dick, tu n-ai în Anglia o familie care moare de dorul tău.

Armstrong dădu din cap. Peste câteva minute, întrebă:

— Şi ce arme îmi pui la îndemână pentru a-mi îndeplini misiunea?

— Un ziar, spuse Oakshott. *Der Telegraf* este unul dintre cotidienele oraşului. În prezent, este condus de un german, Arno Schultz, care se plânge continuu că nu poate da drumul la prese, nu face faţă la criza de hârtie şi e oprit de penele de curent. Vrem ca *Der Telegraf* să apară în fiecare zi, prezentând lucrurile în viziunea noastră. Şi cred că nimeni nu e mai potrivit decât tine pentru a pune în practică această idee.

— *Der Telegraf* nu e unicul ziar din Berlin, spuse Armstrong.

— Nu, admise colonelul. Un alt german conduce *Der Berliner,* preluat de sectorul american. Acesta e un motiv în plus pentru a face din *Der Telegraf* un succes. În prezent, *Der Berliner* se vinde de două ori mai bine decât *Der Telegraf* şi-ţi imaginezi că am vrea ca situaţia să se inverseze.

— Şi ce autoritate aş avea?

— Ţi s-ar da mână liberă. Îţi poţi înfiinţa un birou propriu şi angajezi cât personal socoţi de cuviinţă. Ţi se pune la dispoziţie şi un apartament, aşa că-ţi poţi aduce soţia.

Oakshott făcu o mică pauză, apoi încheie:

— Poate că ai nevoie de puţin timp că să te gândeşti la asta, Dick.

— N-am nevoie de timp de gândire, domnule colonel. Aş fi fericit să primesc slujba.

— Ce băiat bun. Începe prin a-ţi stabili relaţii. Cunoaşte-i pe toţi cei care ţi-ar putea fi de folos. Dacă ai probleme, trimite-i pe toţi la mine. Dacă te blochezi, cuvintele „Comisia de Control Aliată" deschid de obicei şi cele mai înţepenite uşi.

Căpitanul Armstrong nu avu nevoie decât de o săptămână pentru a rechiziţiona un sediu în inima sectorului britanic, aceasta deoarece folosi cât de des putu sintagma „Comisia de Control".

Dură ceva mai mult până-i găsi pe cei unsprezece oameni de care avea nevoie ca personal, pentru că cei mai capabili lucrau deja pentru comisie. Începu prin a o racola pe Sally Carr, secretara unui general care lucrase înainte de război pentru ziarul *Daily Chronicle* din Londra.

După ce veni Sally, biroul fu pus pe picioare şi operativ în câteva zile. A doua lovitură, Armstrong o dădu când află că locotenentul Wakeham era mobilizat în

Berlin şi Sally îi spuse că era plictisit de moarte de completat permise de transport. Armstrong îi oferi postul de adjunct al lui şi, spre mirarea lui, fostul lui superior acceptă postul cu bucurie. Avu nevoie de destule zile pentru a se obişnui să-i spună lui Wakeham pe numele mic, Peter.

Armstrong îşi completă echipa cu un sergent, doi caporali şi şase soldaţi din regimentul Regal, posesori ai unicei calificări necesare: cu toţii erau foşti precupeţi din cartierul răsăritean al Londrei. Cel mai isteţ dintre ei, soldatul Reg Benson, deveni şoferul lui. În continuare, Armstrong rechiziţionă un apartament din Paulstrasse, ocupat până atunci de un general care se întorsese în Anglia. După ce avu documentele semnate, Armstrong o puse pe Sally să-i trimită o telegramă Charlottei.

— Ce să-i spun? întrebă ea, dând pagina carnetului.

— Am găsit locuinţă potrivită. Împachetează şi vino imediat.

În timp ce Sally scria ce-i dictase, Armstrong se ridică de pe scaun:

— Mă duc la *Der Telegraf* să văd ce face Arno Schultz. Ai grijă de toate până mă întorc.

— Cu asta ce fac? întrebă Sally, întinzându-i o scrisoare.

— Despre ce e vorba? întrebă el, aruncând o privire.

— E de la un ziarist bun din Oxford, care vrea să viziteze Berlinul şi să scrie cum sunt trataţi germanii de ocupanţii britanici.

— Mult prea bine, spuse Armstrong, ajungând la uşă. Fixează-i o întâlnire.

10

NEWS CHRONICLE

1 octombrie, 1946

Judecata de la Nuremberg: Goering enorm de vinovat

Când ajunse la Oxford, la Worcester College, unde urma să audieze cursuri de politică, filosofie şi economie, Keith Townsend îşi întări impresia pe care o avea despre Anglia: o ţară de oameni delăsători, snobi, îngâmfaţi şi demodaţi. Ori erai ofiţer ori nu erai, căci numai gradul militar le acorda distincţie celor veniţi din colonii. Iar Keith venea din colonii şi nu era ofiţer, aşa că englezii îl clasară de la început într-o categorie inferioară.

Aproape toţi colegii lui păreau nişte domni Jessop în versiuni mai tinere şi, pe la sfârşitul primei săptămâni, Keith i-ar fi părăsit cu bucurie pe toţi, cu excepţia îndrumătorului. Dr. Howard era un personaj diametral opus fostului lui director şi nu păru surprins când Keith îi dezvălui, la un pahar de sherry, cât de mult dispreţuia învăţământul şi burghezia britanică. Nu făcu nici un comentariu când văzu bustul lui Lenin în camera lui Keith, pe cuier, şi se abţinu să-l judece în vreun fel.

Dr. Howard nu avea nici o soluţie imediată la problemele de clasă. Singurul sfat pe care i-l dădu lui Keith fu să ia parte la balul bobocilor, unde ar fi putut afla care erau cluburile şi societăţile în care studenţii se puteau înscrie. Keith îl ascultă şi petrecu o zi întreagă auzind argumente pentru care ar fi fost magnific să facă parte din Clubul de Vâslaşi, Societatea Filatelică, Societatea Dramatică, Clubul de Şah, Unitatea de Instrucţie Militară şi mai ales din redacţia ziarului studenţilor. Totuşi, aflând părerile noului redactor-şef despre modul cum trebuia condus ziarul, se hotărî să se concentreze asupra politicii. Completă formularele de înscriere în sindicatul Oxford şi Clubul Laburist.

În marţea următoare, Keith descoperi drumul către Localul Cărămidarilor, iar barmanul îi indică să urce scările până la cămăruţa de la etaj în care se întruneau membrii Clubului Laburist.

Preşedintele clubului, Rex Siddons, se arătă imediat bănuitor faţă de fratele Keith, aşa cum insista să i se adreseze de la tribună. Townsend era prins în plasa conservatorilor - tatăl, cavaler, educaţie, la o şcoală scumpă, venit şi maşină proprie, chiar dacă la a doua mână.

Dar, cu trecerea săptămânilor, membrii clubului aflară în serile de marţi toate părerile lui Keith despre monarhie, şcoli particulare, sistemul "honours" şi elitismul de la Oxford şi Cambridge şi deveni cunoscut ca "tovarăşul Keith". Unul sau doi colegi merseră cu el în cameră după întruniri şi rămaseră până noaptea târziu, discutând cum vor schimba ei lumea după ce vor scăpa din "locul ăsta îngrozitor".

În primul trimestru, Keith constată surprins că, dacă lipsea la un curs sau chiar la seminarul unde trebuia să citească un eseu, nu era pedepsit automat şi nici măcar sancţionat. Avu nevoie de mai multe săptămâni ca să se deprindă cu sistemul acesta bazat în întregime pe autodisciplină şi tatăl lui îi scrise că, dacă nu punea mâna pe carte, o să-i oprească subvenţia şi-l va chema acasă să facă o muncă utilă.

În timpul trimestrului doi, Keith scrise acasă în fiecare vineri, povestindu-i amănunţit tatălui lui ce activităţi desfăşura. Metoda păru să stăvilească potopul de reproşuri. Făcea chiar efortul de a se prezenta din când în când la cursuri, unde încerca să perfecţioneze o strategie pentru ruletă, sau la seminare, unde încerca să rămână treaz.

În timpul verii, Keith descoperi pistele de la Cheltenham, Newmarket, Ascot, Doncaster şi Epson şi, din cauza curselor, nu avea bani nici să-şi cumpere o cămaşă sau o pereche de ciorapi.

În timpul vacanţei, mâncă de multe ori în restaurantul gării, care, fiind foarte aproape de Worcester, era privit de mulţi ca un fel de cantină a colegiului. Într-o seară, după ce bău puţin mai mult la Cărămidari, Keith zgârie pe peretele vechi, ~~din~~ secolul optsprezece, al colegiului Worcester: "C'est magnifique, mais ce n'est pas la gare[1]."La sfârşitul primului an, Keith nu prea avea ce să arate pentru cele douăsprezece luni de universitate, cu excepţia celor câţiva prieteni decişi, ca şi el, să schimbe sistemul social în favoarea majorităţii de îndată ce vor avea prilejul.Mama lui, căreia îi scria regulat, îi sugeră să profite de vacanţă pentru a cutreiera Europa. Atras de perspectivă, începu să-şi alcătuiască un traseu, pe care l-ar fi respectat dacă nu s-ar fi întâlnit cu un redactor de la Oxford Mail într-un bar unde intrase să bea ceva.

---

[1] E magnific, dar nu e asta gara (fr.). Citatul poate fi interpretat ca o expresie a dezamăgirii lui Keith, care nu descoperise în clubul laburist ideile lui despre viaţă.

Dragă mamă,

Tocmai am primit scrisoarea în care-mi dai idei despre ce să fac în vacanţă. La început, mă gândeam să-ţi ascult sfatul şi să parcurg coasta Franţei, poate până la Deauville. Dar m-am întâlnit cu un redactor de la *Oxford Mail* şi mi-a oferit o şansă să vizitez Berlinul.

Vor să scriu patru articole de o mie de cuvinte despre viaţa în Germania sub ocupaţia forţelor aliate şi pe urmă să merg la Dresda să scriu un reportaj despre reconstruirea oraşului. Îmi dau douăzeci de guinee pentru fiecare articol, la livrare. Din cauza situaţiei mele financiare precare – vina mea, nu a voastră – Berlinul are câştig de cauză faţă de Deauville.

Dacă au şi în Germania ceva asemănător cărţilor poştale, o să-ţi trimit una şi o să-i trimit şi tatii copii după articole. Poate că ar fi interesante pentru *Curier.* Las totul la aprecierea lui.

Îmi pare rău că nu ne vom vedea în vara asta.

Cu drag,
Keith

La sfârşitul trimestrului, Keith plecă în aceeaşi direcţie în care plecau majoritatea studenţilor. Îşi conduse MG-ul până la Dover şi de acolo trecu spre Calais cu ferry-ul. Dar, în vreme ce alţii coborâră pe continent şi se îndreptară către oraşele istorice, el îşi întoarse maşina spre nord-est, unde se afla Berlinul. Era atât de cald încât, pentru prima oară de când o avea, putu conduce maşina cu capota lăsată.

Parcurgând drumurile şerpuitoare ale Franţei şi Belgiei, Keith vedea pretutindeni urmele războiului abia încheiat. Câmpii brăzdate de şenilele tancurilor, ferme bombardate şi râuri întinate de fierul ruginit al echipamentelor militare. Trecând pe lângă clădirile bombardate şi prin peisajul devastat, gândul la cazinoul şi pista de curse din Deauville i se părea lui Keith tot mai atrăgător.

Când se întunecă şi nu mai putu vedea gropile din asfalt, părăsi autostrada şi conduse câţiva kilometri pe o alee lăturalnică. Parcă maşina şi adormi cât ai bate din palme. Fu trezit înainte de a se lumina de zgomotul camioanelor care se îndreptau către frontiera germană şi mâzgăli în carnetul de însemnări: "Armata se scoală fără să ţină seama de soare." Maşina porni abia la a doua sau a treia cheie. Se frecă la ochi, întoarse şi reveni la autostradă, continuându-şi drumul.

Ajunse la graniţă după două ore şi trebui să stea la o coadă lungă: toţi cei care voiau să intre în Germania erau percheziţionaţi meticulos. Ajunse în faţă şi un ofiţer vamal îi studie paşaportul. Când descoperi că era australian, făcu doar un comentariu zeflemitor şi-i dădu voie să treacă.

Nimic din ceea ce citise sau auzise nu-l pregătise pe Keith pentru priveliştea unei naţiuni învinse. Înainta tot mai încet, căci crăpăturile din asfalt se transformaseră în găuri, iar găurile, în cratere.

Nu putea conduce fără întrerupere mai mult de câţiva metri şi se simţea de parcă ar fi fost scuturat de una din maşinuţele din parcurile de distracţii. Abia reuşise să urce acul vitezometrului până la patruzeci când fu silit să încetinească din nou, ca să lase să treacă un convoi de camioane pictate cu stele şi dungi.

Se hotărî să profite de una din numeroasele întreruperi pentru a lua masa la un han de pe marginea şoselei. Mâncarea nu era comestibilă, berea era slabă, iar privirile posomorâte ale patronului şi chelnerilor îi dădeau de înţeles că nu era binevenit. Nu mai comandă felul doi, plăti repede şi plecă.

Conduse spre capitala germană, kilometru după kilometru, şi ajunse la periferia oraşului chiar înainte de a se aprinde felinarele. Începu să caute imediat un hotel mai mic de pe o stradă dosnică. Ştia că dacă s-ar fi apropiat de centru, n-ar mai fi putut achita tarifele de cazare.

Până la urmă găsi o mică pensiune în colţul unei străzi bombardate. Clădirea rămăsese în picioare, nepăsătoare parcă la prăpădul din jurul ei. Iluzia dispăru însă de îndată ce deschise uşa de la intrare. Coridorul sordid era luminat doar de o lumânare şi portarul, în pantaloni largi şi cămaşă cenuşie, stătea mohorât în spatele unei mese. Nu se strădui deloc să-l ajute pe Keith să închirieze o cameră. El nu cunoştea decât câteva cuvinte în limba germană, aşa că nu-i rămase decât să întindă mâna cu degetele răsfirate, pentru ca portarul să înţeleagă că voia să stea cinci nopţi.

Omul dădu din cap ursuz, luă o cheie de pe panoul din spatele lui şi-l conduse pe oaspete la o cămăruţă de la etajul doi. Keith îşi puse jos bagajul, privind patul îngust, scaunul, şifonierul cu trei mânere din opt şi masa uzată. Se uită pe geam la grămezile de gunoi de afară şi se gândi la pastoralul heleşteu pe care-l vedea de la fereastra colegiului. Se întoarse să-i mulţumească portarului, dar acesta deja plecase.

După ce-şi despachetă lucrurile, Keith trase scaunul şi, aşezându-se la masă, scrise preţ de vreo două ore – simţindu-se contaminat de vinovăţie – primele lui impresii despre naţiunea învinsă.

* * *

A doua zi dimineaţă, Keith se sculă când primele raze de soare luminau fereastra fără perdea. Îi luă destul timp să se spele cu firul de apă rece care curgea la chiuvetă. Se hotărî să nu se mai bărbierească. Se îmbrăcă şi coborî, deschizând mai multe uşi ca să găsească bucătăria. O femeie se întoarse de la plită şi izbuti să-i zâmbească, făcându-i semn să stea la masă. Ea îi explică într-o engleză stricată că toate proviziile erau pe sponci, cu excepţia făinii. Îi puse în faţă două felii mari de pâine unse cu o părere de untură. El mulţumi şi fu răsplătit cu un zâmbet. După al doilea pahar de ceva ce ea îl asigură că era lapte, Keith urcă în camera lui, se aşeză pe marginea patului şi încercă să găsească pe o hartă învechită a Berlinului adresa unde trebuia să meargă. Când ieşi din pensiune abia trecuse de ora opt, dar nu voia să întârzie tocmai la întâlnirea aceea.

Keith hotărâse deja să-şi petreacă cel puţin câte o zi în fiecare sector al oraşului divizat, lăsând la urmă sectorul rusesc, pentru a-l putea compara cu celelalte trei, controlate de aliaţi. Era convins că va fi o comparaţie măgulitoare socialişti, ceea ce i-ar fi încântat pe colegii lui laburişti de la Oxford.

Se opri de mai multe ori în drum pentru a întreba de Siemensstrasse. Până la urmă, găsi cartierul general al Serviciului britanic de control al relaţiilor publice şi informaţiilor. Mai erau câteva minute până la ora nouă. Parcă maşina şi coborî, urmând un şir lung de bărbaţi şi femei purtând diferite uniforme, care urcau treptele de piatră şi intrau pe uşa turnantă. Tăbliţa de pe lift îl avertiza că era defect, aşa că urcă pe scări cele cinci etaje până la sediul PRISC. Deşi ajunsese mai devreme, se duse la primul birou.

— Cum vă pot ajuta, domnule? întrebă o tânără cu grad de caporal.

Lui Keith nu-i mai spusese nici o femeie "domnule" până atunci şi nu-i plăcu.

Scoase o scrisoare din buzunar şi i-o întinse:

— Am întâlnire cu directorul la ora nouă.

— Nu cred că a ajuns încă, domnule. Staţi să verific.

Ridică receptorul unui telefon şi vorbi cu o colegă.

— Vine imediat cineva, spuse ea după ce termină. Vă rog să luaţi loc.

Acel "imediat" se transformă într-o oră, în care Keith citi în întregime cele două ziare aflate la îndemână pe o măsuţă, dar nu i se oferi nici o cafea. *Der Berliner* nu era mult mai bun decât *Cherwell,* ziarul studenţilor de la Oxford, pe care-l dispreţuia profund. *Der Telegraf* era şi mai rău.

Dar cum pe fiecare pagină din *Der Telegraf* era pomenit numele directorului de la PRISC, spera că nu va fi pus să-şi spună opinia despre publicaţie.

În cele din urmă, apăru o altă femeie şi întrebă de domnul Townsend. Keith sări în picioare şi se îndreptă spre ea.

— Mă numesc Sally Carr, spuse femeia cu un uşor accent de mahala. Sunt secretara directorului. Cu ce vă pot ajuta?

— V-am scris de la Oxford, spuse Keith, sperând că părea mai vârstnic decât era în realitate. Sunt ziarist la *Oxford Mail* şi am fost desemnat să scriu o serie de articole despre condiţiile din Berlin. Am întâlnire cu...

Făcu o pauză şi întoarse scrisoarea ei:

— ... căpitanul Armstrong.

— A, da, îmi amintesc, spuse d-ra Carr. Dar mi-e teamă că domnul căpitan vizitează astăzi sectorul rusesc şi nu mai e aşteptat la birou. Dacă vă puteţi întoarce mâine dimineaţă, sunt sigură că va fi încântat să vă primească.

Keith încercă să nu-şi arate dezamăgirea şi o asigură că se va întoarce a doua zi la ora nouă. Poate că ar fi renunţat să-l mai vadă pe Armstrong dacă nu i s-ar fi spus că numai acest căpitan ştia cum mergeau lucrurile în Berlin mai bine decât ceilalţi membri ai personalului militar din oraş.

Îşi petrecu restul zilei explorând sectorul britanic şi oprindu-se adesea să-şi ia notiţe. Îşi însemna tot ce i se părea demn de amintit: felul cum se purtau englezii cu germanii învinşi; magazine goale, încercând să servească prea mulţi clienţi; cozi la mâncare peste tot; capete plecate ori de câte ori încercai să priveşti un german în ochi. Când un ceas îndepărtat bătu ora douăsprezece, intră într-un bar plin de soldaţi şi se aşeză la capătul tejghelei. Când un chelner îl întrebă ce vrea, comandă o halbă mare de bere şi un sandviş cu brânză – cel puţin asta spera că ceruse în germana lui nu prea fluentă. Mai scrise câte ceva şi la bar. Văzându-i pe chelneri alegând clienţii, îşi dădu seama că, dacă erai îmbrăcat civil, erai servit după oricine purta uniformă. Absolut oricine.

Felul cum vorbeau militarii din local, trădându-şi după accent şi pronunţie originea socială, îi aminti că diferenţa dintre clase se perpetua chiar şi în mediul acela. Unii soldaţi se plângeau – cu un accent care ar fi supărat-o pe d-ra Steadman – că le întârziau hârtiile de lăsare la vatră. Alţii păreau resemnaţi să-şi petreacă tot restul vieţii în uniformă, interesându-se de locul şi data începerii războiului următor. Keith se strâmbă când îl auzi pe unul dintre ei zicând:

— Dacă-i scrijeleşti puţin, vezi că pe dedesubt toţi sunt nişte afurisiţi de nazişti.

Totuşi, continuându-şi explorarea după masă, recunoscu faptul că în sectorul englez soldaţii erau disciplinaţi, cel puţin la suprafaţă şi tratau populaţia ocupată cu o curtenie rezervată.

Când vânzătorii începură să-şi tragă obloanele şi zăvoarele, Keith se întoarse la micul lui MG. Îşi găsi maşina înconjurată de admiratori, ale căror priviri invidioase deveniră mânioase când îl văzură purtând haine civile. Conduse încet până la pensiune. După ce mâncă la bucătărie o farfurie de cartofi cu varză, se duse în cameră şi scrise timp de două ore tot ce-şi amintea din ziua aceea. Mai târziu, se sui în pat şi citi *Ferma animalelor*, până i se consumă lumânarea.

În noaptea aceea, Keith dormi bine. După ce se spălă din nou cu apă rece, făcu un efort nu prea entuziasmat de a se bărbieri, apoi coborî în bucătărie. Acolo îl aşteptau deja feliile de pâine cu untură. După masă, îşi adună hârtiile şi se duse din nou la întâlnire. Dacă s-ar fi concentrat mai mult asupra volanului şi mai puţin asupra întrebărilor pe care voia să i le pună căpitanului Armstrong, poate că nu ar fi luat-o la stânga la semnul giratoriu. Tancul venea spre el cu toată forţa şi cu toate că apăsă tare pe frână şi reuşi să-l evite, MG-ul lui Keith se răsuci în loc în cerc şi intră pe trotuar, izbindu-se de piciorul de beton al unui felinar. Keith rămase tremurând în spatele volanului.

Traficul din jurul lui se opri şi un ofiţer tânăr coborî din tanc şi veni să vadă dacă nu cumva Keith se rănise. Keith coborî grijuliu din maşină, dar după ce făcu nişte mişcări cu braţele şi câţiva paşi, văzu că nu avea decât o tăietură pe mâna dreaptă şi o gleznă scrântită.

Tancului nu i se luase decât un strat de vopsea de pe o latură. Dar MG-ul arăta ca ieşit dintr-o bătălie serioasă. Abia atunci, Keith îşi aminti că în străinătate nu putea obţine decât a treia parte din asigurarea maşinii. Îl asigură pe ofiţer că el purta toată vina şi după ce acesta îi explică unde era cel mai apropiat garaj, se despărţiră.

Keith îşi abandonă maşina şi o luă la fugă spre garaj. Ajunse peste vreo douăzeci de minute, îl găsi cu greutate pe singurul mecanic care vorbea engleza şi i se promise că cineva îi va aduce maşina din stradă.

— Când? întrebă Keith.

— Depinde, spuse mecanicul, mângâindu-şi buricele degetelor cu degetul mare. Vedeţi, e o treabă de... priorităţi.

Keith scoase din portofel o hârtie de zece şilingi.

— Dolari aveţi? întrebă mecanicul.

— Nu, spuse ferm Keith.

După ce-i explică unde lăsase maşina, porni spre Siemensstrasse. Era deja cu zece minute în întârziere şi oraşul avea doar câteva autobuze şi taxiuri şi mai puţine. Ajungând la sediul PRISC, ştia că se lăsase aşteptat patruzeci de minute.

Tânăra caporal îl recunoscu imediat, dar nu-i dădu veşti prea bune:

— Căpitanul Armstrong a plecat la o întâlnire în sectorul american acum câteva minute. V-a aşteptat peste o oră.

— Ce ghinion, spuse Keith. Am avut un accident pe drum şi am ajuns aici cât de repede am putut după aceea. L-aş putea întâlni mai târziu?

— Mi-e teamă că nu, i se răspunse. Are treburi în sectorul american toată după-amiaza.

Keith ridică din umeri:

— Îmi puteţi spune cum ajung în sectorul francez?

Mergând pe alte străzi decât cele străbătute cu o zi înainte, nu-şi îmbogăţi prea mult experienţa şi realiză acut că în oraş se vorbeau două limbi pe care el nu le ştia. Din cauza asta, comandă un meniu care nu-i plăcea şi o sticlă de vin prea scumpă.

După masă, se duse la garaj să vadă cum mergea lucrul la maşina lui. Ajunse după ce felinarele se aprinseseră şi singurul vorbitor de engleză plecase acasă. Keith îşi văzu MG-ul zăcând într-un colţ al curţii în aceeaşi stare ca de dimineaţă. Responsabilul nu putu decât să-i arate pe ceas cifra opt.

A doua zi, Keith fu la garaj la opt fără un sfert, dar omul pe care-l aştepta nu sosi decât după jumătate de oră. Acesta se învârti în jurul MG-ului, apoi își exprimă opinia:

— Îmi trebuie o săptămână ca s-o pun iar pe şosea, spuse el trist.

De data asta, Keith îi dădu o liră.

— Dar poate aş reuşi s-o fac în două zile...

E o treabă de priorităţi, repetă mecanicul.

Keith nu-şi putea permite să obţină o prioritate absolută.

Înghesuindu-se într-un tramvai, reflectă asupra veniturilor lui, sau mai degrabă a lipsei lor. Dacă voia să mai rămână zece zile, nota de la hotel şi cea pentru maşină aveau să-l oblige să doarmă tot restul drumului în MG.

Sări din tramvai la staţia devenită de acum familiară, urcă în goană şi ajunse cu câteva minute înainte de ora nouă. De data asta, fu ţinut douăzeci de minute, fără altceva de citit decât ziarele vechi. Apoi apăru secretara directorului, părând stânjenită:

— Îmi pare foarte rău, domnule Townsend, spuse ea, dar căpitanul Armstrong a trebuit să plece în Anglia pe neaşteptate. Adjunctul său, locotenentul Wakeham, vă va primi imediat.

Keith stătu aproape o oră la locotenentul Wakeham, care-i spuse tot timpul "bătrâne" şi făcu aluzii glumeţe la originea lui australiană. Când plecă, lui Keith i se părea că aflase mai multe despre cricketul englez decât despre starea de lucruri din Berlin. Îşi petrecu restul zilei în sectorul american, oprindu-se să stea de vorbă cu soldaţii. Aceştia îi spuseră cu mândrie că nu ieşiseră niciodată din sector de când erau în Berlin şi nici nu aveau de gând s-o facă.

Mai târziu, când trecu pe la garaj, mecanicul care vorbea engleza îi spuse că maşina avea să fie gata în seara următoare.

A doua zi, Keith luă tramvaiul spre sectorul rusesc. După cele văzute până atunci, nu se aştepta la nici o diferenţă, dar descoperi că se înşelase. Membrii clubului laburist de la Oxford nu aveau să fie încântaţi de faptul că locuitorii Berlinului de Est erau mai abătuţi şi mai împovăraţi decât cei din sectoarele ocupate de aliaţi şi nu-şi vorbeau nici măcar unii altora, cu atât mai puţin lui Keith. În piaţa principală, statuia lui Hitler fusese înlocuită de una şi mai mare a lui Lenin şi fotografii uriaşe ale lui Stalin erau lipite pe toate zidurile. După mai multe ore de hoinăreală pe străzile pustii şi prin magazinele goale, încercând zadarnic să găsească vreun bar sau restaurant, Keith se întoarse în sectorul englez.

Se hotărî să plece la Dresda de dimineaţă şi să încerce să-şi rezolve treburile mai repede, pentru a putea petrece vreo două zile şi în Deauville, unde spera să-şi redreseze finanţele. Când se urcă în tramvaiul care ducea la garaj, începu să fluiere.

MG-ul strălucea în curtea atelierului. Fusese spălat şi capota roşie arăta magnific.

Mecanicul îi dădu cheia. Keith sări la volan şi porni motorul.

— Grozav, spuse el.

Mecanicul aprobă din cap. Când Keith se dădu jos din maşină, un lucrător de acolo se aplecă şi scoase cheia din contact.

— Cât mă costă? întrebă Keith, deschizându-şi portofelul.

— Douăzeci de lire, spuse mecanicul.

Keith îl privi stupefiat:

— Douăzeci de lire? izbucni el. Dar nu am douăzeci de lire. Deja mi-ai luat o mulţime de bani şi, în primul rând, toată maşina m-a costat treizeci de lire.

Mecanicul nu păru prea impresionat de această informaţie.

— A trebuit să înlocuim axul motor şi să refacem carburatorul, explică el. Şi n-a fost uşor să facem rost de piese; apoi, mai e şi lucrul. Asemenea maşini de lux nu prea se întâlnesc în Berlin. Douăzeci de lire, repetă.

Keith îşi deschise portofelul şi începu să numere bancnotele:

— Cât face asta în mărci?

— Nu primim mărci, spuse mecanicul.

— De ce nu?

— Englezii ne-au avertizat să ne ferim de bani falşi.

Keith hotărî să încerce cu altă tactică:

— Asta-i nici mai mult, nici mai puţin decât extorcare! strigă el. O să aranjez să vă închidă!

Germanul nu fu mişcat:

— Poate că aţi câştigat războiul, domnule, spuse el sec, dar asta nu înseamnă că vă puteţi lăsa notele neachitate.

— Crezi că scapi cu asta? ţipă Keith. O să-i relatez totul prietenului meu de la PRISC, căpitanul Armstrong. Atunci ai să afli cine face regulile.

— Poate că ar fi mai bine să chemăm poliţia ca să decidă cine face regulile.

Keith fu redus la tăcere şi, după ce făcu mai multe ture înainte şi înapoi prin curte, recunoscu:

— Nu am douăzeci de lire.

— Atunci poate că va trebui să vindeţi maşina.

— Niciodată, spuse Keith.

— În cazul acesta, va trebui să v-o ţinem în garaj - la preţul obişnuit - până când veţi putea plăti.

Keith se congestionă la faţă, în vreme ce mecanicii se postaseră lângă MG. Arătau extraordinar de netulburaţi.

— Cât mi-aţi da pe ea? întrebă el în cele din urmă.

— Păi, maşinile sport la mâna a doua şi cu volanul pe dreapta n-au prea mare căutare în Berlin, spuse omul. Dar presupun că aş reuşi să dau 100.000 de mărci.

— Dar mai devreme mi-aţi spus că nu faceţi tranzacţii în mărci.

— Numai vânzări. Când cumpărăm, se schimbă treaba.

— Ăştia 100.000 depăşesc nota mea de plată?

— Nu, spuse mecanicul, apoi zâmbi şi adăugă: Dar vom avea grijă să obţineţi o rată bună de schimb.

— Nazişti blestemaţi, murmură Keith.

Când îşi începu anul doi la Oxford, Keith fu solicitat de colegii lui din clubul laburist să facă parte din comitetul de conducere. El îşi dădu seama imediat că, deşi clubul avea şase sute de membri, numai comitetul se întâlnea cu miniştrii când aceştia vizitau Oxfordul şi numai el avea dreptul de a aplica rezoluţiile. Tot cei din comitet îi alegeau pe participanţii la congresul partidului, având astfel o şansă de a influenţa politica.

Când fu anunţat rezultatul scrutinului, Keith fu surprins de majoritatea cu care fusese ales. În lunea următoare, participă la prima întrunire a comitetului de la localul Cărămidarilor. Stătu liniştit într-un rând din spate, nevenindu-i să creadă ceea ce vedea. Tot ceea ce ura în politica britanică era ilustrat de activitatea comitetului. Erau reacţionari, plini de prejudecăţi şi ultra-conservatori ori de câte ori era nevoie să ia o decizie. Dacă cineva venea cu o idee originală, aceasta era întoarsă pe toate părţile şi uitată imediat ce întâlnirea se încheia în barul de la parter. Keith conchise că noua lui poziţie de membru al comitetului nu era suficientă dacă voia să-şi pună în practică unele idei radicale. Trebuia să devină preşedintele clubului în ultimul an universitar. Când îşi expuse proiectul ambiţios într-o scrisoare către tatăl lui, Sir Graham îi răspunse că-l interesa mai mult ca fiul lui să obţină o diplomă, deoarece funcţia de preşedinte al clubului laburist n-avea să-i folosească prea mult pentru viitoarea lui slujbă de proprietar al unui trust de presă.

Singurul rival al lui Keith la dobândirea conducerii era vice-preşedintele grupului, Gareth Williams. Fiu de mineri şi posesor al unei burse sociale, acesta avea în mână toate atuurile.

Alegerile fură programate în cea de-a doua săptămână a primului trimestru. Keith îşi dădu seama că, dacă voia să fie preşedinte, trebuia să acţioneze neîntrerupt în prima săptămână. Şi cum Gareth Williams era mai popular în comitet decât printre membrii de rând, Keith ştiu unde trebuia să-şi concentreze eforturile. În primele zece zile ale trimestrului invită mai mulţi membri ai clubului, inclusiv nou-admişi, în camera lui, la o băutură. În fiecare seară se consumau bere şi vin slab alcoolizat, pe cheltuiala lui Keith.

Cu douăzeci şi patru de ore înainte de alegeri, credea că avea toate firele în mână. Verifică lista membrilor clubului, însemnându-i pe cei în care avea încredere că vor vota pentru el şi punând o cruce în dreptul celor despre care ştia că-l vor sprijini pe Williams.

Întrunirea comitetului se desfăşură ca de obicei cu o seară înainte de alegeri, dar Keith se mângâie cu gândul că aceasta era ultima oară când trebuia să mai suporte discuţiile nesfârşite, concretizate în rezoluţii a căror soartă era să fie aruncate la coş. Stătu în spate, fără să aducă nici o contribuţie la nenumăratele amendamente atât de îndrăgite de Gareth Williams şi cei de teapa lui. Comitetul discută aproape o oră creşterea alarmantă a numărului şomerilor, la peste 300.000. Keith le-ar fi spus fraţilor lui de idei că, după părerea lui, în Marea Britanie existau cel puţin 300.000 de oameni neîncadrabili în muncă, dar ar fi fost neînţelept să spună deschis acest lucru cu numai o zi înainte de vot.

Tocmai se lăsase pe spate în scaun, cu barba în piept, când căzu bomba. Trecuseră la secţiunea "Diverse", când Hugh Jenkins - o persoană cu care Keith vorbea foarte rar, nu numai pentru că Jenkins îl făcea pe Lenin să apară ca un liberal, dar şi pentru că era aliatul cel mai fidel al lui Gareth Williams - se ridică plin de importanţă din primul rând:

— Frate conducător, spuse el, mi s-a adus la cunoştinţă că s-a comis o încălcare a regulii statutare numărul nouă, alineatul c, cu privire la alegerea membrilor de frunte ai comitetului.

— Dă-i drumul, îl îndemnă Keith, care, odată ales, avea pentru fratele Jenkins planuri clare, niciodată amintite în vreun alineat.

— Imediat, frate Townsend, spuse Hugh întorcându-se spre el, mai ales deoarece chestiunea te priveşte direct.

Keith se îndreptă, devenind atent pentru prima oară în seara aceea.

— Frate conducător, se pare că fratele Townsend a urzit în ultimele zece zile planuri pentru a fi ales preşedintele acestui club.

— Bineînţeles, spuse Keith. Altfel cum pot să mă aştept să fiu ales?

— Sunt încântat că fratele Townsend recunoaşte acest lucru atât de sincer şi nu mai e nevoie să deschidem o anchetă internă.

Văzându-l pe Keith nedumerit, Jenkins îi explică:

— Este deosebit de clar că fratele Townsend nu s-a deranjat să consulte statutul partidului, unde se spune clar că orice formă de încurajare a alegerii unui anumit om pentru o funcţie este strict interzisă. Regula statutară numărul nouă, alineatul c.

Keith trebui să recunoască faptul că nu avea un statut al partidului şi că nu-l consultase niciodată nici măcar parţial, cu atât mai puţin regula statutară numărul nouă, alineatul c şi alte alineate.

— Regret, dar este de datoria mea să propun o rezoluţie, continuă Jenkins. Fratele Townsend să fie descalificat pentru alegerile de mâine şi să fie îndepărtat din acest comitet.

— Ca problemă de formă, frate conducător, spuse un alt membru, din rândul al doilea, cred că vei considera că acestea sunt două rezoluţii, nu una.

Prin urmare, comitetul discută preţ de patruzeci de minute dacă ceea ce urma să voteze era o rezoluţie sau două rezoluţii. În cele din urmă, se stabili un amendament şi, cu unsprezece voturi la şapte, se decise că era vorba de două rezoluţii. Apoi se discută pe îndelete chestiunea dacă fratele Townsend putea lua parte la vot sau nu. Keith spuse că accepta să nu voteze la prima rezoluţie.

— Câtă mărinimie, chicoti Williams.

Apoi comitetul aprobă cu zece voturi la şapte rezoluţia descalificării de la alegeri a fratelui Townsend. Williams insistă ca rezultatul votului să fie înregistrat în procesul verbal al întrunirii, pentru ca mai târziu să fie exclusă posibilitatea unui recurs. Williams era incapabil de a-şi controla expresia zeflemitoare.

Keith nu mai aşteptă să afle rezultatul celei de-a doua votări şi se întoarse în camera lui. Pierdu o discuţie lungă în legătură cu necesitatea retipăririi buletinelor de vot pentru a doua zi, cu numele singurului candidat la preşedinţia clubului.

Mai mulţi membri ai clubului îşi exprimară a doua zi regretul că Keith fusese descalificat. Dar el hotărâse deja că Partidul Laburist nu putea însemna ceva în politică decât poate spre sfârşitul secolului şi el nu avea cum să contribuie la întărirea lui, chiar dacă era ales preşedinte.

Decanul fu de acord cu el în aceeaşi seară, când băură împreună un pahar de sherry şi profesorul îi spuse în repetate rânduri că nu-i părea rău de această întâmplare, deoarece "Townsend, îndrumătorul tău mi-a spus că dacă-ţi vei continua munca în acelaşi mod nesatisfăcător, e puţin probabil să obţii vreo calificare de la universitatea noastră".

Înainte ca studentul să se poată apăra, decanul continuă:

— Sunt, bineînţeles, conştient că e puţin probabil ca o diplomă de la Oxford să fie foarte importantă pentru cariera pe care ţi-ai ales-o, dar te rog să ţii seama de sugestia că părinţii tăi ar putea fi dezamăgiţi grav dacă ai pleca de la noi după trei ani fără să ai nici o dovadă a activităţii tale din această perioadă.

Când se întoarse în camera lui, Keith se lungi în pat, gândindu-se la admonestarea decanului. Dar abia scrisoarea pe care o primi peste câteva zile îl îmboldi în sfârşit la acţiune. Mama lui îi aducea la cunoştinţă că tatăl lui suferise un atac de cord, nu prea grav, dar ea spera ca fiul lor să-şi poată asuma în curând o parte din responsabilităţile familiei.

Keith făcu imediat comandă telefonică să vorbească la Toorak. Când i se dădu într-un târziu legătura, o întrebă pe mama lui dacă voia să se întoarcă acasă.

— Nu, răspunse ea fermă. Dar tatăl tău speră că vei face un efort mai mare pentru a obţine o diplomă de la Oxford, ca să dovedeşti că ai dobândit ceva de pe urma anilor de învăţătură.

Keith se pregăti din nou să înfrunte o comisie de examen. În următoarele opt luni, fu prezent la toate cursurile şi seminarele. Cu ajutorul doctorului Howard, reuşi să studieze şi în vacanţe, asaltat de cunoştinţele pe care nu le acumulase în cei doi ani trecuţi. Începu să-i pară rău că n-o luase cu el pe d-ra Steadman în loc de MG.

În prima zi a celei de-a şaptea săptămâni a ultimului trimestru, se îmbrăcă în costum închis, îşi puse un guler tare, cravată albă şi roba de student şi se prezentă la comisia de examinare. În următoarele cinci zile stătu în bancă şi răspunse la cât de multe întrebări putu din cele unsprezece teze. În după-amiaza celei de-a cincea zile, ieşi şi se aşeză cu colegii lui pe treptele Universităţii luminate de soare, bând şampanie cu oricine se oprea.

Peste şase săptămâni, Keith îşi găsi uşurat numele pe lista celor cărora li se acordase o diplomă de absolvenţă Bachelor of Arts. De atunci, nu pomeni nimănui ce fel de diplomă avea, fiind de altfel de acord cu decanul că aceasta nu avea nici o relevanţă pentru viitoarea lui carieră.

Keith vru să se întoarcă în Australia chiar în ziua aflării rezultatului la examen, dar tatăl lui nu-l lăsă:

— Mă aşteptam să lucrezi o vreme pentru prietenul meu de la *Express*, Max Beaverbrook, spuse el la un telefon parazitat. Beaver te va învăţa în şase luni mai multe decât tot ce-ai învăţat la Oxford în trei ani.

Keith se abţinu să-i spună că asta n-ar fi însemnat cine ştie cât.

— Mă preocupă starea sănătăţii tale, tată, spuse el. Nu vreau să stau în Anglia când acasă te-aş mai scuti de unele presiuni.

— Nu m-am simţit niciodată mai bine, băiatule, răspunse sir Graham, doctorii spun că aproape am revenit la normal şi atâta vreme cât nu exagerez, o să mai fiu printre voi încă mult timp. Îmi eşti mult mai folositor dacă înveţi meserie pe Fleet Street decât dacă vii aici şi mi te încurci printre picioare. Îl sun acum pe Beaver. Aşa că vezi să-i dai şi tu telefon tot azi.

Keith îi scrise în aceeaşi zi lui Lord Beaverbrook şi după trei săptămâni, proprietarul ziarului *Express* îi acordă fiului lui Sir Graham Townsend o întrevedere de cincisprezece minute.

Keith sosi la întâlnire mai devreme şi se mai plimbă pe strada St. James înainte de a intra în imobilul impunător numit Arlington House. Fu lăsat să aştepte douăzeci de minute, apoi o secretară îl introduse în biroul larg, cu vedere spre parcul St. James, al lordului Beaverbrook.

— Cum se simte tatăl tău? întrebă Beaverbrook.

— Bine, domnule, spuse Keith, rămânând în picioare, pentru că nu i se oferise un loc.

— Şi tu vrei să-i continui munca? spuse bătrânul, ridicând ochii spre el.

— Da, domnule, vreau.

— Bun, atunci prezintă-te mâine la zece în biroul lui Frank Butterfield de la *Express*. E cel mai bun redactor-şef adjunct din Fleet Street. Întrebări?

— Nu, domnule, spuse Keith.

— Bun, răspunse Beaverbrook. Te rog să-i transmiţi salutări tatălui tău.

Îşi lăsă ochii în jos, semn că întrevederea se sfârşise. Peste treizeci de secunde, Keith era din nou pe stradă, nesigur dacă întâlnirea chiar avusese loc sau o visase.

A doua zi dimineaţa se prezentă în Fleet Street, la biroul lui Frank Butterfield. Redactorul-şef adjunct părea că aleargă continuu de la un ziarist la altul. Keith încercă să ţină pasul cu el şi descoperi curând de ce Butterfield divorţase de trei ori. Puţine femei normale ar fi tolerat modul lui de viaţă. Butterfield stătea până la închiderea tipografiei în fiecare noapte, cu excepţia sâmbetelor. Ziarul era pentru el o metresă neîndurătoare.

Odată cu trecerea săptămânilor, Keith se plictisi să se tot ţină după Frank şi începu să fie nerăbdător să vadă cum se face şi se conduce un ziar. Frank era conştient de neliniştea tânărului şi-i alcătui un program care-l ţinea în permanenţă ocupat. Keith petrecu trei luni la distribuţie, trei la publicitate şi încă trei la parterul unui magazin, urmărind vânzarea. Descoperi că membrii sindicatului presei îşi permiteau adesea să joace cărţi între două atribuţii şi să-şi ia pauze pentru cafea sau pentru pariuri la cel mai apropiat agent de curse. Unii colaborau la ziar sub două sau trei nume, fiind plătiţi mai mult.

Aflat de şase luni la *Express,* începu să se îndoiască de faptul că succesul unui ziar e asigurat doar de conţinutul editorial. Oare el şi tatăl lui n-ar fi trebuit să-şi petreacă dimineţile de duminică observând paginile de publicitate din *Curier* cu aceeaşi atenţie cu care se uitau la prima pagină? Şi când stăteau în biroul bătrânului, criticând titlurile din *Gazette,* n-ar fi fost mai înţelept să cerceteze dacă nu cumva personalul era prea numeros sau cheltuielile ziariştilor scăpaseră de sub control? De fapt, până la urmă, oricât de mare ar fi fost circulaţia unui ziar, principalul lui scop era să fie cât mai rentabil. Discuta adesea această problemă cu Frank Butterfield, a cărui convingere era că deja obiceiurile practicate în raionul de vânzări nu mai puteau fi îndreptate.

Keith scria regulat acasă, epistole lungi în care-şi expunea teoriile. Acum simţea pe propria-i piele multe din grijile tatălui lui şi-i era teamă că practicile sindicale atât de uzitate în Fleet Street aveau să-şi croiască în curând drum spre Australia.

La sfârşitul unui an de muncă, îi trimise un lung memoriu lui Beaverbrook, deşi Frank Butterfield îl sfătuise să n-o facă. În el susţinea că în departamentul de vânzări lucrau de trei ori mai mulţi oameni decât era nevoie şi că, în ritmul actual al creşterii salariilor şi în condiţiile expuse mai sus, era imposibil să susţii un trust de presă modern şi profitabil. În viitor, cineva trebuia să ia de piept sindicatele. Beaverbrook nu-i trimise nici un răspuns.

Neabătut, Keith îşi începu cel de-al doilea an la *Express,* descoperind că ziua era mult mai lungă decât crezuse când era la Oxford. Părerea că, mai devreme sau mai târziu, situaţia din presă trebuia să se schimbe i se întări şi pregăti un lung memoriu pe care voia să-l discute cu tatăl lui la întoarcerea în Australia. Acolo expunea exact modificările care trebuiau făcute la *Curier* şi *Gazetă,* dacă voiau ca ziarele să fie solvabile în cea de-a doua jumătate a secolului XX.

Tocmai îşi rezerva un bilet spre Melbourne prin telefonul din biroul lui Butterfield când cineva intră şi-i puse în mână telegrama.

11

THE TIMES

5 iunie, 1945

Se stabileşte controlul asupra Germaniei: Întâlnire preliminară a comandanţilor aliaţi

Când vizită pentru prima dată *Der Telegraf,* căpitanul Armstrong fu uimit să vadă cât de sordide şi mici erau birourile. Fu întâmpinat de un om care se recomandă Arno Schultz, redactorul-şef al ziarului.

Schultz era mic de statură, cu ochi cenuşii şi mohorâţi şi părul tuns scurt. Purta un costum din trei piese, după moda de dinaintea războiului, care fusese probabil făcut pentru el când cântărea cu cinci kilograme în plus. Cămaşa îi era roasă la guler şi la manşete şi purta o cravată subţire, neagră şi lucioasă.

Armstrong îi zâmbi:

— Noi doi avem ceva în comun.

Schultz se mută nervos de pe un picior pe altul, privindu-l pe impunătorul ofiţer britanic:

— Ce anume?

— Amândoi suntem evrei, zise Armstrong.

— N-aş fi ghicit niciodată, spuse Schultz, părând sincer surprins.

Armstrong nu-şi putu ascunde zâmbetul satisfăcut:

— Vreau să fie clar de la început, spuse el, că intenţionez să-ţi acord toată asistenţa pentru ca *Der Telegraf* să fie în permanenţă pe străzi. Am un singur scop pe termen lung: să întrec *Der Berliner* la vânzări.

Schultz păru că se îndoieşte:

— În mod curent, ziarul lor se vinde de două ori mai bine decât al nostru. Faptul era adevărat chiar şi înainte de război. Au prese mult mai bune, mai mulţi angajaţi şi avantajul că sunt în sectorul american. Nu cred că e un obiectiv realist, domnule căpitan.

— În cazul ăsta, va trebui să schimbăm totul, nu-i aşa? replică Armstrong. De acum înainte, priveşte-mă ca proprietar al ziarului şi ocupă-te de munca de redacţie. De ce nu începi prin a-mi spune ce probleme ai?

— De unde să încep? se întrebă Schultz, ridicând ochii spre noul lui şef. Tipografia noastră e depăşită. Multe piese s-au uzat şi n-a fost chip să le putem înlocui.

— Fă o listă cu tot ce ai nevoie şi o să am grijă să primeşti.

Schultz nu păru convins. Începu să-şi şteargă ochelarii cu o batistă pe care o scoase din buzunarul de la piept:

— Apoi, curentul electric ne face mereu probleme. Nici nu pun bine maşinile în funcţiune că se opreşte şi cel puţin de două ori pe săptămână nu mai tipărim nimic.

— O să am grijă să nu se mai întâmple, promise Armstrong, fără să ştie cum avea să rezolve. Altceva?

— Securitatea, spuse Schultz. Cenzura ne controlează la cuvânt toate articolele şi atunci când le lasă să apară, sunt vechi de două-trei zile şi pasajele cele mai interesante sunt tăiate.

— Bun, zise Armstrong. De azi înainte, eu o să resping articole. O să stau de vorbă şi cu cenzorul, ca să nu mai aveţi astfel de probleme în viitor. Asta e tot?

— Nu, domnule căpitan. Cea mai mare problemă apare când merge curentul toată săptămâna.

— Nu înţeleg, spuse Armstrong. De ce-ar fi asta o problemă?

— Fiindcă atunci mi se termină întotdeauna hârtia.

— Care e tirajul curent?

— O sută, o sută douăzeci de mii de exemplare pe zi, în cazul cel mai bun.

— Şi la *Der Berliner?*

— Ceva în jurul a un sfert de milion de copii. În fiecare zi, adăugă Schultz după o mică pauză.

— O să-ţi asigur hârtie pentru un sfert de milion de exemplare zilnic. Dă-mi termen până la sfârşitul lunii.

Schultz, deşi era un om politicos, nici măcar nu-i mulţumi lui Armstrong când acesta plecă. În ciuda încrederii de sine afişate de ofiţerul britanic, nu credea că era posibil să facă tot ce promisese.

Ajuns în biroul lui, Armstrong o puse pe Sally să dactilografieze o listă cu toate problemele expuse de Schultz. O verifică şi apoi îi spuse s-o copieze în douăsprezece exemplare, după care îi convocă pe toţi membrii personalului. După o oră, stăteau toţi în biroul lui.

Sally le dădu fiecăruia câte o copie a listei. Armstrong citi repede foaia, apoi spuse:

— Vreau să rezolvăm tot ce e pe lista asta, pronto. Când o să tai toate rândurile, aveţi permisie trei zile. Până atunci, lucraţi zi-lumină, inclusiv în weekend. Am fost clar?

Câţiva dădură din cap, dar nimeni nu spuse nimic.

Peste nouă zile, Charlotte sosi la Berlin şi Armstrong îl trimise pe Benson s-o ia cu maşina de la gară.

— Unde e soţul meu? întrebă ea, când puneau bagajele în jeep.

— Are o întâlnire importantă de la care nu putea lipsi, doamnă Armstrong. A spus că va ajunge acasă spre seară.

Când se întoarse în apartamentul lui, Dick văzu că Charlotte despachetase bagajul şi-i pregătise cina. Când intră pe uşă, ea îi înconjură gâtul cu braţele.

— E minunat că eşti aici, draga mea, spuse el.

Îmi pare rău că n-am putut să vin la gară să te iau.

Apoi o depărtă de el şi o privi în ochi:

— Muncesc cât şase. Sper să înţelegi asta.

— Bineînţeles, spuse Charlotte. Vreau să-mi spui totul despre noua ta slujbă, la masă.

Dick vorbi continuu din clipa când se aşeză şi până se băgară în pat, lăsând vasele nespălate pe masă. Şi pentru prima oară de când lucra acolo, întârzie la birou a doua zi dimineaţa.

Băieţii de corvoadă ai căpitanului Armstrong avură nevoie de nouăsprezece zile pentru a descoperi de unde puteau lua toate materialele de pe listă, iar Dick le rechiziţionă în opt zile, folosind o combinaţie de forţă, farmec şi mită. Când în birou apăru un pachet sigilat cu şase maşini de scris Remington noi, îi spuse locotenentului Wakeham să închidă ochii la faptul că nu erau însoţite de nici un ordin de rechiziţie.

De câte ori întâlnea un obstacol, Armstrong rostea cuvintele "colonelul Oakshott" şi "Comisia de Control". De obicei, rezultatul era că vreun oficial semna împotriva voinţei lui hârtia necesară, în trei exemplare.

Când se puse în discuţie aprovizionarea cu electricitate, Peter Wakeham raportă că, din cauză că reţeaua era supraîncărcată, câte unul dintre cele patru sectoare ale oraşului trebuia să rămână fără lumină cel puţin trei ore din douăsprezece, alternativ. Programul de aprovizionare cu electricitate era întocmit de un căpitan din sectorul american, Max Sackville, care spuse că n-are timp să-l primească pe locotenent.

— Lasă-mi-l mie, spuse Armstrong.

Dar Dick descoperi repede că Sackville nu se lăsa impresionat nici de forţă, nici de mită, nici de farmec, în parte pentru că americanii aveau un surplus de produse din toate domeniile şi îşi închipuiau că aveau întotdeauna autoritatea ultimă. Dar descoperi că acest căpitan avea o slăbiciune, căreia îi ceda în fiecare sâmbătă seara. Fu nevoie să asculte de mai multe ori cum căpitanul îşi câştigase medalia de bravură pe front înainte ca Sackville să-l invite la poker.

În următoarele trei săptămâni, Dick pierdu în jur de 50 de lire în fiecare sâmbătă, pe care le trecea lunea următoare, în diverse rubrici, la "cheltuieli de servici". În modul acesta, obţinu ca în sectorul britanic să fie curent în fiecare noapte între orele douăsprezece şi trei, cu excepţia sâmbetelor, când *Der Telegraf* nu se tipărea.

Lista lui Arno Schultz fu rezolvată în douăzeci şi şase de zile, iar la sfârşitul perioadei, *Der Telegraf* tipărea 140.000 exemplare pe noapte. Locotenentul Wakeham primi sarcina de a se ocupa de difuzare şi ziarul nu lipsea niciodată în zori de pe străzile oraşului. Când Dick îi aduse la cunoştinţă ultimele cifre de circulaţie ale Telegrafului, colonelul Oakshott fu încântat de eficienţa protejatului său şi fu de acord că întreaga echipă merita o permisie de trei zile.

Nimeni nu fu mai încântat de această veste decât Charlotte. De când era la Berlin, Dick venea rareori acasă înainte ca ea să se trezească. Dar în acea după-amiază de vineri, Dick apăru la volanul unui Mercedes împrumutat, îl încărcară cu bagaje şi plecară la Lyon, să petreacă un lung weekend cu familia ei.

Pe Charlotte o îngrijora faptul că Dick nu putea să se relaxeze niciodată mai mult de câteva minute, dar era recunoscătoare că nu aveau telefon în căsuţa din Lyon. Sâmbătă seara, merseră cu toţii la cinematograf să-l vadă pe David Niven în *Căsătoria perfectă*. A doua zi, Dick se hotărî să-şi lase mustaţă.

Când se întoarse la Berlin, căpitanul Armstrong ascultă sfatul colonelului, începând să-şi facă relaţii utile în toate sectoarele oraşului – o îndatorire uşurată mult de faptul că avea controlul asupra unui ziar cu un milion de cititori (după estimările lui personale).

Aproape toţi germanii care-l cunoşteau presupuneau, după felul cum se purta, că era general. Ceilalţi nu aveau nici îndoială că, deşi nu era, se bucura de protecţia celor mai strălucitori epoleţi. Se asigură că numele anumitor ofiţeri din statul major erau pomenite regulat în *Der Telegraf* şi după asta, aceştia nu-i mai refuzau nici o rugăminte, oricât de insolentă. De asemenea, profită de paginile ziarului pentru a-şi face necontenit publicitate şi deveni repede o celebritate într-un oraş de uniforme anonime.

La trei luni după prima întâlnire dintre Armstrong şi Arno Schultz, *Der Telegraf* apărea regulat şase zile din şapte într-un tiraj ce depăşea 200.000 de exemplare, astfel că-i putu raporta colonelului Oakshott că, în ritmul acela, aveau să întreacă *Der Berliner* foarte curând. Colonelul spuse simplu:

— Dick, faci o treabă de prima mână.

Nu prea era sigur de modul cum acţiona Armstrong, dar observase că deja cheltuielile tânărului căpitan depăşeau 20 de lire pe săptămână.

Deşi Dick îi reproduse Charlottei laudele colonelului, ea simţi că slujba începuse să-l plictisească. Der Telegraf avea un tiraj foarte apropiat de al ziarului rival şi ofiţerii superiori din toate sectoarele vestice îl întâmpinau oricând cu bucurie pe căpitanul Armstrong. Cum ar fi putut face altfel, când era suficient să-i şopteşti câteva vorbe la ureche şi acestea apăreau a doua zi tipărite? Drept rezultat, avea întotdeauna din belşug trabucuri cubaneze, Charlotte şi Sally nu duceau lipsă de ciorapi de nylon, Peter Wakeham se putea delecta cu marca lui favorită de gin şi băieţii de corvoadă aveau destulă votcă şi ţigări pentru a organiza piaţa neagră cu profituri bune.

Dar Dick se simţea frustrat de faptul că el personal nu înregistra nici un progres în carieră. Deşi i se pomenise de mai multe ori de promovare, aceasta nu se petrecuse într-un oraş şi aşa prea plin de maiori şi colonei, dintre care cei mai mulţi stăteau cu mâinile încrucişate, aşteptând să fie trimişi acasă.

Dick începu să discute cu Charlotte despre întoarcerea în Anglia, mai ales de când noul prim-ministru, laburistul Clement Atlee, le ceruse soldaţilor să vină acasă, unde-i aştepta un surplus de slujbe. În ciuda vieţii confortabile din Berlin, Charlotte era încântată să plece şi-l sprijini pe Dick atunci când lui îi veni ideea să ceară demobilizarea. A doua zi, Armstrong se duse la colonel.

— Eşti sigur că asta vrei? întrebă Oakshott.

— Da, domnule, răspunse Dick. Acum totul merge de la sine şi Schultz poate conduce ziarul şi fără mine.

— Mi se pare corect. O să încerc să urgentez procesul.

Peste câteva ore însă, Armstrong auzi pentru prima oară de Klaus Lauber şi nu mai fu atât de grăbit.

Când vizită tipografia în aceeaşi dimineaţă, Schultz îi spuse că ziarul se vânduse pentru prima dată mai bine decât *Der Berliner* şi poate trebuia să se gândească să scoată şi un supliment de duminică.

— Nu văd de ce nu, spuse Dick, niţel plictisit.

— Îmi pare rău că nu putem ajunge la preţul de dinainte de război, oftă Schultz. Cu cifrele astea de vânzare, am avea un profit frumos. Ştiu că-ţi va veni greu să mă crezi, domnule căpitan, dar în zilele acelea eram considerat un om prosper şi de succes.

— Poate că vei fi din nou aşa, spuse Armstrong. Mai devreme decât crezi, adăugă el, privind pe geamul prăfuit la mulţimea de oameni istoviţi de pe stradă.

Era pe punctul de a-i spune lui Schultz că-i lăsa ziarul pe mână şi se întorcea în Anglia, când germanul spuse:

— Nu cred că mai e posibil.

— De ce nu? întrebă Armstrong. Ziarul e al tău şi se ştie că restricţia deţinerii de acţiuni de către cetăţenii germani se va ridica în curând.

— Poate că da, domnule căpitan, dar, din nefericire, eu nu mai posed nici un fel de acţiune în companie.

Armstrong făcu o pauză, alegându-şi cu grijă cuvintele:

— Zău? Dar de ce le-ai vândut? întrebă el, uitându-se în continuare pe fereastră.

— Nu le-am vândut, spuse Schultz. Practic, le-am dat de pomană.

— Nu sunt sigur că înţeleg, spuse Armstrong, întorcându-se spre el.

— E destul de simplu, explică Schultz. La scurt timp după ce a venit la putere, Hitler a dat o lege prin care-i oprea pe evrei să mai aibă proprietate asupra publicaţiilor. Am fost nevoit să-mi cedez acţiunile.

— Şi al cui e acum *Der Telegraf?* întrebă Armstrong.

— Al unui prieten vechi de-al meu, Klaus Lauber, răspunse Schultz. Era funcţionar în Ministerul Muncii. Ne-am întâlnit la un club de şah, cu mulţi ani în urmă şi jucam în fiecare marţi şi joi - nici asta nu m-au mai lăsat să fac după ce a venit Hitler la putere.

— Bine, dar dacă Lauber ţi-e prieten bun, poate să-ţi vândă înapoi acţiunile.

— Presupun că e posibil. La urma urmei, a plătit pentru ele doar o sumă simbolică şi ne-am înţeles că mi le va înapoia după terminarea războiului.

— Sunt sigur că se va ţine de cuvânt, spuse Armstrong, mai ales dacă eraţi prieteni aşa de buni.

— Şi eu sunt sigur că ar face-o, dar ne-am pierdut unul de altul. Nu l-am mai văzut din 1942, din decembrie. Ca atâţia germani, a dispărut şi el şi a rămas doar o cifră în statistici.

— Dar trebuie să ştii unde locuia, spuse Armstrong, bătându-se uşor pe coapsă cu nuieluşa din mână.

— Familia lui a fost silită să se mute din Berlin imediat după începerea bombardamentelor şi de atunci nu mai ştiu nimic de el. Dumnezeu ştie pe unde se află acum, adăugă Schultz oftând.

Dick simţi că storsese toate informaţiile utile.

— Ce se mai aude cu articolul despre deschiderea unui nou aeroport? schimbă el subiectul.

— Avem deja un fotograf acolo şi mă gândeam să trimit un reporter pentru interviuri, începu Schultz îndatoritor.

Dar gândurile lui Armstrong erau în altă parte. De îndată ce se întoarse la birou, o puse pe Sally să sune Comisia de Control şi să întrebe cine era proprietarul *Telegrafului.*

— Eram sigură că e al lui Arno, spuse ea.

— Şi eu, spuse Armstrong, dar se pare că nu-i aşa. A fost obligat să-şi vândă acţiunile unui prieten pe nume Klaus Lauber, după ce a venit Hitler la putere. Aşa că trebuie să ştiu: unu, mai are Lauber acţiunile? Doi, dacă le are, mai trăieşte? Şi trei, dacă mai trăieşte, unde naiba e? Ai grijă, Sally, nimeni nu trebuie să afle despre asta. Nici măcar Peter Wakeham.

Sally lucră trei zile ca să afle că la Comisia Aliată de Control, maiorul Klaus Otto Lauber era încă înregistrat ca proprietarul legal al lui *Der Telegraf.*

— Dar mai trăieşte? întrebă Armstrong.

— Da, spuse Sally. E închis în Wales, în Anglia.

— În Wales? o îngână Armstrong. Cum aşa?

— Se pare că, în prezent, maiorul Lauber e deţinut într-un lagăr de concentrare de lângă Bridgend, unde şi-a petrecut ultimii trei ani. A fost capturat în Africa, făcea parte din trupele lui Rommel.

— Ce-ai mai aflat? întrebă Armstrong.

— Asta-i tot, spuse Sally. Războiul n-a fost prea îndurător cu maiorul.

— Bravo, Sally. Vreau să ştiu tot ce ce mai poţi afla despre el. Orice: data şi locul naşterii, educaţia, cât timp a lucrat la Ministerul Muncii, totul până în ziua când a ajuns în Bridgend. Profită de tot ce ni se datorează şi stoarce de pe unde poţi. Mă duc la Oakshott. Mai e ceva?

— Un ziarist tânăr de la *Oxford Mail* te aşteaptă de aproape o oră.

— Amână-l pe mâine.

— Dar v-a cerut o întâlnire şi i-aţi confirmat-o în scris.

— Amână-l pe mâine, repetă Armstrong.

Sally ajunsese să cunoscă tonul acela şi după ce-l expedie pe Townsend, îşi lăsă orice alte treburi şi se strădui să afle cât mai multe despre banala carieră a maiorului Klaus Lauber.

Dick părăsi biroul şi soldatul Benson îl duse cu maşina la comandamentul din partea opusă a sectorului.

— Dar zău că vii cu cererile cele mai ciudate, spuse colonelul Oakshott după ce-i auzi ideea.

— Cred că vă veţi da seama, domnule colonel, că, în timp, faptul acesta va contribui la strângerea relaţiilor între forţele ocupante şi cetăţenii Berlinului.

— Dick, eu ştiu că tu pricepi lucrurile astea mai bine decât mine, dar nu ştiu cum vor reacţiona şefii noştri.

— Le puteţi arăta că dacă noi le dovedim germanilor că prizonierii de război - soţii, fiii şi taţii lor - sunt trataţi de britanici în mod corect şi decent, vom obţine repede prioritatea în stabilirea de contacte cu ei, mai ales ţinând cont de felul cum i-au tratat naziştii pe evrei.

— O să fac tot ce-mi stă în putinţă, promise colonelul. Câte lagăre vrei să vizitezi?

— Pentru început, unul singur, zise Armstrong. Şi poate încă două - trei în viitor, dacă prima incursiune se va bucura de succes. Sper ca asta să le mai reducă "stăpânilor" din motivele de panică, zâmbi el.

— Te-ai gândit la un loc anume? întrebă colonelul.

— Informaţiile primite mă fac să cred că lagărul ideal pentru un astfel de exerciţiu este cel din afara Bridgendului.

Colonelul obţinu aprobarea pentru Dick în mai mult timp decât îi trebui lui Sally ca să descopere tot ce se putea şti despre Klaus Lauber. Dick îi reciti notiţele în repetate rânduri, căutând un unghi de abordare.

Lauber se născuse la Dresda în 1896. Luptase în primul război, fiind avansat căpitan. După armistiţiu, intrase la Ministerul Muncii, la Berlin. Deşi fusese trecut în rezervă, fusese totuşi mobilizat în decembrie, 1942 şi promovat la gradul de maior. Plecase în Africa de Nord, supraveghind construcţiile de poduri şi, după asta, curând, comandase o unitate care distrusese aceleaşi poduri. Căzuse prizonier în martie, 1943, în bătălia de la El-Agheila, fusese îmbarcat pe un vas care mergea în Anglia şi internat în lagărul de lângă Bridgend, unde era deţinut şi în prezent. În dosarul de prizonier al lui Lauber nu se menţiona că ar fi posedat acţiunile lui *Der Telegraf.*

După ce mai citi încă o dată notiţele, Armstrong o mai întrebă ceva pe Sally. Ea căută repede în Cartea Ofiţerilor Berlinezi şi-i dădu trei nume.

— E vreunul de la Regal sau de la North Staffs? întrebă Armstrong.

— Nu, răspunse Sally, dar unul e la Brigada de Puşcaşi Regali şi are aceeaşi popotă ca noi.

— Bun, spuse Dick. E omul nostru.

— Apropo, spuse Sally, ce fac cu ziaristul de la *Oxford Mail?*

Dick se gândi puţin:

— Spune-i că trebuia să văd pe cineva în sectorul american şi că poate ne întâlnim mâine, mai târziu.

Armstrong nu lua în mod obişnuit masa la popota ofiţerilor britanici, pentru că, la relaţiile şi influenţa lui, era oricând binevenit în casele de vază din Berlin. De altfel, toţi ofiţerii ştiau că dacă voiai să mănânci bine, trebuia să cauţi o scuză ca să te afli în sectorul francez la ora mesei.

Totuşi, în seara aceea, căpitanul Armstrong sosi la popotă la câteva minute după ora şase şi-l întrebă pe caporalul care servea la bar dacă îl cunoştea pe căpitanul Stephen Hallet.

— Da, domnule, spuse caporalul. Căpitanul Hallet vine de obicei pe la şase şi jumătate. Cred că lucrează în departamentul juridic, îi împărtăşi el lui Armstrong o informaţie pe care acesta deja o cunoştea. Rămase la bar, sorbind dintr-un whisky şi aruncându-le câte o privire tuturor ofiţerilor care intrau. Apoi îl privea pe caporal, care clătină din cap până în clipa când pe uşă pătrunse un bărbat sfrijit, cu un început prematur de chelie. Când comandă de băut, barmanul îi făcu lui Armstrong un semn rapid şi acesta se mută pe scaunul de lângă noul-venit.

Se prezentă şi află curând că Hallet abia aştepta să fie demobilizat şi să se întoarcă acasă, pentru a-şi continua cariera de avocat.

— O să văd dacă nu pot grăbi procesul, spuse Armstrong, deşi ştia bine că nu are nici o influenţă în departamentul juridic.

— Frumos din partea ta, bătrâne, mulţumi Hallet. Dacă-ţi pot face vreun serviciu, nu ezita să apelezi.

— Luăm ceva în gură? sugeră Armstrong şi alunecă de pe scaun, conducându-l pe avocat către o masă de două persoane, liniştită şi retrasă.

După ce comandară din meniul fix şi cerură o sticlă de vin din cel mai bun, Armstrong începu să direcţioneze conversaţia spre subiectul care-l interesa.

— Înţeleg prea bine problemele cu care se confruntă germanii, îi umplu el paharul celuilalt, mai ales pentru că sunt şi eu evreu.

— Mă surprinzi, spuse Hallet. Dar de fapt, căpitane Armstrong, adăugă el, sorbind din vin, este evident că eşti un om plin de surprize.

Armstrong îşi privi atent însoţitorul, dar nu citi în expresia lui nici urmă de ironie.

— Poate îmi poţi da o mână de ajutor la un caz care mi-a ajuns recent pe birou, se aventură el.

— Aş fi încântat să te ajut dacă pot, spuse Hallet.

— Frumos din partea dumitale, continuă Armstrong, fără să-şi atingă paharul. Mă întrebam ce drepturi are un evreu german care şi-a vândut acţiunile companiei înainte de război, unui non-evreu. Poate să ridice pretenţii asupra lor, acum, când războiul s-a sfârşit?

Avocatul tăcu un timp, părând puţin nedumerit.

— Numai dacă persoana care le-a cumpărat are decenţa să i le revândă, spuse el. Altfel nu poate face absolut nimic. Legile din Nuremberg din 1935, dacă-mi aduc bine aminte.

— Nu e drept, spuse Armstrong.

— Nu, răspunse avocatul, luând încă o sorbitură. Dar aşa a fost făcută legea şi în situaţia actuală, nu există nici o autoritate civilă care s-o modifice. Pe onoarea mea, licoarea asta e chiar excelentă. Cum ai reuşit să pui mâna pe ea?

— Un prieten bun de-al meu din sectorul francez pare să aibă o rezervă inepuizabilă. Dacă-ţi place, o să-ţi trimit o baterie.

În dimineaţa următoare, colonelul Oakshott primi aprobarea pentru a-i permite căpitanului Armstrong să viziteze un lagăr de prizonieri din Marea Britanie în cursul lunii următoare.

— Dar nu poţi merge decât la Bridgend, preciză colonelul.

— E de înţeles, spuse Armstrong.

— Şi de asemenea, continuă colonelul, citind dintr-un carnet de notiţe, e specificat clar că nu poţi discuta cu mai mult de trei prizonieri, cu grade nu mai mari decât colonel - ordine stricte de la securitate.

— Sunt sigur că mă voi descurca şi cu limitările astea, spuse Armstrong.

— Să sperăm că o să merite osteneala, Dick. Eu tot am îndoielile mele.

— Sper să vă dovedesc că nu sunt întemeiate, domnule colonel.

Întors la birou, Armstrong o puse pe Sally să-i aranjeze călătoria.

— Când plecaţi? întrebă ea.

— Mâine, răspunse el.

— Ce întrebare stupidă am pus, zâmbi ea.

Sally reuşi să-i găsească bilet într-un avion de Londra, care pleca a doua zi. De asemenea, aranjă să fie aşteptat la aeroport de o maşină cu şofer care să-l ducă în Wales.

— Dar căpitanii n-au dreptul la maşină cu şofer, spuse el când Sally îi dădu biletul şi celelalte documente.

— Ba da, dacă generalul de brigadă vrea ca poza fiicei lui să apară pe prima pagină din *Der Telegraf* luna viitoare, când vizitează Berlinul.

— Dar de ce vrea asta? se miră Armstrong.

— Pun pariu că n-a putut să şi-o mărite în Anglia, spuse Sally. Şi ştiu din experienţă că aici sar toţi pe orice poartă fustă.

Armstrong râse:

— Dacă aş fi patron, ai avea o mărire de salariu de la mine, Sally. Între timp, ţine-mă la curent cu orice mai afli despre Lauber. Nu uita: orice.

În seara aceea, la cină, Dick îi spuse Charlottei că unul din motivele plecării lui în Anglia era să vadă ce slujbă ar fi putut găsi după ce era demobilizat. Deşi se strădui să zâmbească, în ultima vreme ea nu mai era sigură că soţul ei îi spune tot adevărul. Dacă-l sâcâia, se ascundea invariabil după cuvintele "secret de stat" şi-şi atingea nasul cu degetul arătător, aşa cum îl văzuse făcând pe colonelul Oakshott.

*

A doua zi dimineaţă, soldatul Benson îl duse la aeroport. Difuzorul din sala de plecări anunţa: "Căpitanul

Armstrong este rugat să se prezinte la cel mai apropiat telefon militar înainte de îmbarcare." Armstrong s-ar fi dus la telefon, dacă avionul lui n-ar fi fost gata de plecare.

Peste trei ore, avionul ateriză la Londra şi Armstrong merse către un automobil Austin, negru şi strălucitor, de care se rezema un caporal care ţinea în mână un carton cu numele "Căpitan Armstrong" tipărit pe el. Când îl văzu pe ofiţer venind către el, caporalul sări în poziţie de drepţi şi salută.

— Trebuie să ajung imediat la Bridgend, spuse Armstrong, înainte ca omul să deschidă gura.

Urmară şoseaua A40 şi în câteva minute, Dick aţipi. Nu se trezi decât când caporalul spuse că mai aveau vreo doi kilometri şi ajungeau.

Când sosiră la lagăr, îl asaltară amintirile despre propria lui internare la Liverpool. Dar, de data asta, când maşina trecu de poartă, santinelele salutară în poziţie de drepţi. Caporalul opri automobilul în faţa biroului comandantului.

Când intră, un căpitan se ridică să-l salute.

— Numele meu e Roach, spuse el. Încântat să te cunosc.

Îi întinse mâna şi Armstrong i-o strânse. Căpitanul Roach nu purta nici o decoraţie şi arăta de parcă nu traversase Canalul Mânecii nici în excursie, darmite în război.

— Nimeni nu mi-a explicat cu ce-ţi pot fi de folos, spuse el, făcându-i semn lui Armstrong să se aşeze pe un scaun confortabil de lângă foc.

— Am nevoie de lista prizonierilor din acest lagăr, spuse Armstrong, fără să piardă vremea cu banalităţi.

Trebuie să-i interoghez pe trei dintre ei pentru un raport pe care-l pregătesc pentru Comisia de Control din Berlin.

— Asta e destul de simplu, spuse căpitanul. Dar de ce au ales Bridgend? Cei mai mulţi generali nazişti sunt închişi la Yorkshire.

— Ştiu asta, spuse Armstrong, dar n-am avut de ales.

— Bun. Ai idee despre tipul de persoană pe care vrei s-o interoghezi sau alegem trei la întâmplare?

Îi dădu un tabel şi Armstrong îşi trecu degetul peste numele dactilografiate.

— Voi sta de vorbă cu un caporal, un locotenent şi un maior, zâmbi el, punând semne în dreptul a trei nume, apoi îi înapoie tabelul căpitanului.

Roach aruncă o privire:

— Cu primii doi nu va fi complicat, spuse el. Dar mi-e teamă că nu-l vei putea interoga pe maiorul Lauber.

— Dar sunt investit cu autoritate deplină...

— Poţi să ai autoritate deplină şi de la primul ministru, tot nu contează, îl întrerupse Roach. Dacă-l vrei pe Lauber, n-am ce să fac.

— De ce nu? se răsti Armstrong.

— Pentru că a murit acum două săptămâni. L-am trimis în sicriu la Berlin lunea trecută.

12

MELBOURNE COURIER

12 septembrie, 1950

A murit Sir Graham Townsend

Cortegiul se opri în faţa catedralei. Keith coborî din prima maşină, o luă de braţ pe mama lui şi urcară scările, urmaţi de surorile lui. Când intrară, asistenţa se ridică în picioare. Un ajutor îi conduse în prima strană. Keith simţea o sumedenie de ochi sfredelindu-l, toţi cu aceeaşi întrebare: "Eşti pregătit?" Apoi sicriul fu purtat pe lângă ei şi pus pe catafalcul din faţa altarului.

Serviciul funebru fu condus de episcopul de Melbourne, iar reverendul Charles Davidson citi rugăciunile. Imnurile alese de Lady Townsend l-ar fi făcut pe bătrân să chicotească: "A fi pelerin", "Piatra vârstelor" şi "Luptă lupta cea dreaptă". David Jakeman, fost redactor-şef la *Courier,* citi un discurs. Vorbi despre energia lui Sir Graham, despre entuziasmul şi dragostea lui de viaţă şi de familie şi spuse că toţi cei care-l cunoscuseră îi vor simţi foarte mult lipsa. În încheiere, aminti congregaţiei că Sir Graham lăsa în urmă un fiu şi un moştenitor.

După binecuvântare, Lady Townsend îşi luă din nou fiul de braţ şi-i urmară pe purtătorii de giulgiu afară din catedrală, spre locul de înhumare.

— "Cenuşa în cenuşă, ţărâna în ţărână se întoarce", intonă episcopul, pe când coşciugul de stejar era coborât în pământ.

Keith îşi ridică ochii spre cei din jurul gropii tatălui său. Prieteni, rude, colegi, politicieni, rivali, agenţi de pariuri, chiar şi un vultur stingher venit probabil să ciugulească resturile - priveau cu toţii în gaura căscată.

După ce episcopul îşi făcu semnul crucii, Keith îşi conduse încet mama către limuzina care aştepta. Înainte de a urca, ea se întoarse către cei care-i urmau tăcuţi. Le strânse mâna pe rând, tuturor, timp de un sfert de oră.

Keith şi mama lui nu schimbară nici o vorbă pe drumul către Toorak. La scurt timp după ce ajunseră acasă, ea se retrase în dormitorul ei. Keith se duse în bucătărie, unde Florrie pregătea o masă uşoară. Puse o porţie pe o tavă şi i-o duse mamei. Urcă scările şi bătu la uşă, apoi intră încet. Ea stătea pe scaunul ei preferat de lângă fereastră. Nu făcu nici o mişcare când el aşeză tava pe masa din faţa ei. O sărută pe frunte şi plecă. Ieşi pe domeniul lor, urmând traseul pe care-l parcursese de atâtea ori cu tatăl lui. Ştia că acum, după terminarea funeraliilor, vor trebui să abordeze subiectul pe care mama lui îl evitase.

Lady Townsend apăru puţin înainte de ora opt şi merseră împreună în sufragerie. Ea vorbi numai de tatăl lui, repetând aceleaşi cuvinte rostite cu o seară înainte. Abia ciuguli din mâncare şi după ce terminară felul principal, se ridică pe neaşteptate şi porni spre salon.

Îşi ocupă locul favorit de lângă cămin şi Keith şovăi o clipă înainte de a se aşeza pe scaunul tatălui lui.

După ce subreta le aduse cafeaua, mama se aplecă, îşi încălzi mâinile la foc şi-i puse întrebarea pe care o aşteptase atât de răbdător:

— Ce-ai de gând să faci acum?

— În primul rând, mâine mă voi duce să-l văd pe redactorul-şef de la *Courier*. Trebuie făcute repede câteva mişcări dacă vrem să concurăm *Epoca*.

Apoi tăcu, aşteptându-i reacţia.

— Keith, spuse ea în cele din urmă, îmi pare rău, dar trebuie să-ţi spun că nu mai suntem proprietarii *Curierului*.

Keith fu atât de năucit de această veste, încât nu ştiu ce să spună. Mama lui continua să-şi încălzească mâinile:

— După cum ştii, tatăl tău mi-a lăsat totul prin testament şi eu am avut întotdeauna oroare de datoriile de orice fel. Poate dacă ţi-ar fi lăsat ţie ziarele...

— Dar, mamă, eu..., începu Keith.

— Încearcă să ţii cont de faptul că eşti plecat de aproape cinci ani, Keith. Ultima oară când te-am văzut erai un licean nu prea dornic să se îmbarce pe vapor. Nu aveam cum să ştiu dacă...

— Dar tata n-ar fi dorit să vinzi *Curierul*. A fost primul ziar la care a lucrat.

— Pierdea bani în fiecare săptămână. Când corporaţia Kenwright s-a oferit să-l preia odată cu toate obligaţiile, consiliul administrativ mi-a recomandat să accept.

— Dar nu mi-ai dat nici măcar şansa de a îndrepta lucrurile. Ştiu prea bine că amândouă ziarele apăreau în pierdere. Din cauza asta am întocmit un plan de redresare, cu care tata părea de acord.

— Mi-e teamă că nu va fi posibil, spuse mama. Sir

Colin Grant, proprietarul lui *Adelaide Messenger,* tocmai mi-a făcut o ofertă de 150.000 lire sterline pentru *Gazette* şi consiliul o va discuta la următoarea întrunire.

— Dar de ce să vinzi *Gazeta?* întrebă Keith neîncrezător.

— Pentru că de ani de zile concurăm fără succes *Messenger* şi oferta lor mi se pare extrem de generoasă în condiţiile actuale.

— Mamă, spuse Keith, ridicându-se în picioare, eu nu m-am întors acasă ca să vând *Gazette,* ba dimpotrivă, obiectivul meu pe termen lung este să preiau *Messenger.*

— Keith, asta dovedeşte o gândire nerealistă.

În situaţia noastră financiară, consiliul nu te va sprijini niciodată.

— Poate că acum nu, dar o va face când cifra vânzărilor noastre o va întrece pe a lor.

— Semeni atât de bine cu tatăl tău, Keith, îşi ridică mama ochii spre el.

— Dă-mi ocazia să-ţi arăt ce pot, spuse Keith. O să vezi că am învăţat multe din slujba din Fleet Street. Am venit acasă ca să-mi folosesc cunoştinţele.

Înainte de a-i răspunde, Lady Townsend privi multă vreme jocul flăcărilor.

— Sir Colin mi-a acordat nouăzeci de zile pentru a-i cântări oferta, spuse ea în cele din urmă. Exact acelaşi timp ţi-l acord ţie, pentru a-mi dovedi că trebuie să-l refuz.

A doua zi dimineaţă, când ieşea de pe aeroportul din Adelaide, Keith observă că *Messenger* era pus deasupra *Gazetei* în standul de ziare. Îşi lăsă jos bagajele şi inversă ziarele între ele, punând *Gazette* deasupra, apoi le cumpără pe amândouă.

Stând la coadă pentru un taxi, văzu că dintre cei şaptezeci şi trei de călători care ieşiră din aeroport, doisprezece duceau *Messenger* şi numai şapte *Gazette.* În taxi, îşi notă observaţiile pe spatele biletului de avion, pentru a i le spune lui Frank Bailey, redactorul-şef de la *Gazette,* când avea să ajungă la birou. Restul drumului şi-l petrecu răsfoind ambele ziare şi trebui să admită că *Messenger* oferea o lectură mult mai interesantă. Totuşi, ştia că nu-şi putea spune deschis părerea încă din prima zi.

Coborî în faţa redacţiei ziarului *Gazette.* Îşi lăsă bagajele la recepţie şi luă liftul până la etajul trei. Nu-l băgă nimeni în seamă când trecu printre şirurile de birouri cu maşini de scris, la care băteau ziariştii. Fără să bată, intră la redactorul-şef în mijlocul şedinţei de dimineaţă.

Frank Bailey se ridică surprins, îi întinse mâna şi exclamă:

— Îmi pare bine să te văd, Keith.

— Şi mie, spuse Townsend.

— Nu te aşteptam decât mâine.

Bailey se întoarse spre ziariştii aşezaţi în potcoavă în jurul biroului lui.

— Vi-l prezint pe Keith, fiul lui Sir Graham, care va prelua activitatea tatălui. Cei dintre dumneavoastră care lucrează aici de mai multă vreme îşi amintesc probabil când a fost aici ultima oară, ca...

Frank ezită.

— Ca fiul tatălui meu, spuse Townsend.

Comentariul provocă o rumoare veselă.

— Vă rog să nu mă luaţi în seamă, spuse Townsend. Nu intenţionez să fiu un patron care se amestecă în deciziile editoriale.

Se duse şi se aşeză pe pervazul unei ferestre, urmărind modul cum Bailey conducea şedinţa. Nu-şi pierduse nimic din abilitate şi nici din dorinţa de a folosi ziarul pentru a-i promova pe toţi nedreptăţiţii.

— Hai să auzim ceva care să semene cu editorialul de mâine, ceru el.

Trei mâini ţâşniră în aer.

— Dave, spuse şeful, arătând cu creionul spre reporterul criminalist. Ce licitezi?

— Se pare că azi se va da verdictul în procesul lui Sammy Taylor. Judecătorul trebuie să-şi adune toate probele până azi după-masă.

— Păi, dacă e să ne luăm după cum a condus procesul până acum, bietul ticălos n-are nici urmă de şansă. O să-l strângă în menghină pe Taylor.

— Ştiu, spuse Dave.

— Dacă se dă verdict de vinovăţie, îl punem la prima pagină cu un titlu despre mascarada de justiţie de care are parte un aborigen în sălile noastre de tribunal. Mai e acolo pichetul de protestatari aborigeni?

— Bineînţeles. Stau acolo zi şi noapte. De când am publicat pozele cu liderii lor bruscaţi de poliţie, dorm pe trotuar, în faţa tribunalului.

— Bun. Dacă se dă "vinovat", ai prima pagină. Jane, se întoarse el spre redactorul de rubrică, vreau o mie de cuvinte despre drepturile aborigenilor şi modul ruşinos în care a fost condus procesul. Mascarada de justiţie, prejudecăţi rasiale, ştii tu ce vreau.

— Şi dacă se dă verdict de nevinovăţie? întrebă Dave.

— În cazul acesta, puţin probabil, o să ai coloana din dreapta de la pagina întâi şi Jane îmi face cinci sute de cuvinte la pagina şapte, cu forţa justiţiei, Australia care iese în sfârşit din întuneric, etc., etc...

Bailey se întoarse spre direcţia opusă, arătând cu creionul către o femeie a cărei mână rămăsese ridicată:

— Maureen, spuse el.

— S-ar putea să existe o boală misterioasă la spitalul regal din Adelaide. În ultimele zece zile au murit trei copii mici şi administratorul-şef al spitalului, Gyles Dunn, refuză să facă orice declaraţie, oricât îl presez.

— Copiii sunt de aici?

— Mda, spuse Maureen. Toţi sunt din zona Port Adelaide.

— Vârsta? întrebă Frank.

— Patru, trei şi patru ani. Două fete şi un băiat.

— Bun. Du-te la părinţi, mai ales la mame. Vreau poze, povestea familiilor, tot ce poate fi interesant. Încearcă să vezi dacă există vreo legătură între familii, oricât de îndepărtată. Sunt înrudite, se cunosc, lucrează în acelaşi loc? Caută ceva care să unească cele trei cazuri. Şi vreau totuşi o declaraţie de la Gyles Dunn, fie ea şi "Nu comentez".

Maureen dădu repede din cap şi Bailey se întoarse spre fotoreporter:

— Fă-mi rost de o fotografie a lui Dunn arătând hărţuit, bună pentru prima pagină. Maureen, dacă verdictul din cazul Taylor e "nevinovat", începi prima pagină, dacă nu, ai pagina patru, eventual cu continuare pe cinci. Încearcă să obţii poze cu toţi trei copiii. Din alea ca în albumele de familie-copii sănătoşi şi fericiţi, de preferat în vacanţă. Şi du-te la spital. Dacă Dunn refuză să vorbească, găseşte pe cineva s-o facă. Un doctor, o soră, chiar portarul, dar asigură-te să ai martori la declaraţie sau să fie înregistrată. Nu mai vreau un fiasco aşa ca cel de luna trecută, cu doamna Kendal aia şi plângerile ei împotriva brigăzii de pompieri. Şi Dave - se întoarse redactorul-şef spre reporterul de la criminalistică - vreau să afli cât mai repede cum e cu verdictul lui Taylor, ca să ne apucăm să paginăm. Mai aveţi ceva de oferit?

— Thomas Playford face o declaraţie importantă astăzi la unsprezece, spuse Jim West, comentatorul politic.

În cameră se auziră murmure.

— Nu mă interesează, spuse Frank, decât dacă-şi anunţă demisia. Dacă e obişnuita poză şi adresarea pentru imaginea publică, pune-o pe o singură coloană la pagina unsprezece. Ceva sport, Harry?

Un bărbat supraponderal, aşezat exact în colţul opus celui al lui Townsend, clipi şi se întoarse spre tânărul din spatele lui. Acesta îi şopti ceva la ureche.

— Aha, spuse redactorul sportiv. Azi, selecţionerii anunţă componenţa echipei de cricket pentru primul test contra Angliei, de joi.

— Şi o să fie şi băieţi din Adelaide în ea?

Townsend rămase tăcut tot timpul şedinţei, deşi avea multe întrebări. Aşteptă să plece toţi ziariştii şi-i dădu lui Frank notiţele din taxi. Redactorul-şef le aruncă o privire şi-i promise că o să le acorde mai multă atenţie în primul moment liber. Fără să-şi dea seama, băgă hârtia într-un sertar.

— Vino oricând mai ai ceva, Keith, spuse el. Uşa mea e totdeauna deschisă.

Townsend dădu din cap şi se întoarse spre uşă, când Frank adăugă:

— Ştii, tatăl tău şi cu mine am avut întotdeauna relaţii bune de lucru. Până de curând, venea de la Melbourne cel puţin o dată pe lună.

Townsend zâmbi şi închise uşa după el. Parcurse din nou culoarul dintre maşinile de scris şi luă liftul până la ultimul etaj.

Când intră în biroul tatălui lui se înfioră, conştient pentru prima dată că nu mai avea şansa de a-i dovedi că era un urmaş demn de el. Îşi roti ochii prin cameră, observând fotografia mamei lui pe un colţ al biroului. Zâmbi, gândindu-se că ea era singura persoană care nu trebuia să se teamă că va fi înlocuită în viitorul apropiat.

Auzi o tuse uşoară şi, întorcându-se, o văzu pe d-ra Bunting la uşă. Fusese secretara tatălui său timp de treizeci şi şapte de ani. Când era copil, Townsend o auzise adesea pe mama lui referindu-se la Bunty ca la "un spiriduş de fată." Probabil că nu avea nici un metru cincizeci, cu tot cocul bine strâns din vârful capului. N-o văzuse niciodată pieptănată altfel şi era clar că Bunty nu făcea modei nici o concesie. Fusta dreaptă şi puloverul închis abia îi lăsau la vedere gâtul şi gleznele, nu purta bijuterii şi nu părea să fi aflat despre existenţa ciorapilor supraelastici.

— Bine ai venit acasă, domnule Keith, spuse ea, cu un accent scoţian neestompat de cei patruzeci de ani de când locuia în Adelaide. Am aranjat toate lucrurile ca să le găseşti în ordine când te întorci. În curând voi ieşi la pensie, dar dacă vrei să aduci pe cineva să mă înlocuiască încă de pe acum, voi înţelege.

Townsend simţea că auzise un discurs repetat de multe ori şi pe care ea era decisă să i-l servească înainte de a apuca şi el să deschidă gura. Îi zâmbi:

— Nu voi căuta să te înlocuiesc, d-ră Bunting.

Habar n-avea care era numele ei mic, ştia doar că tatăl lui îi spunea "Bunty".

— Ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai spune Keith, ca şi înainte.

Ea îi zâmbi la rândul ei:

— Cu ce-ai vrea să începi?

— Azi o să răsfoiesc dosarele şi încep lucrul mâine la prima oră.

Bunty păru că vrea să spună ceva, apoi îşi muşcă buzele.

— Prima oră înseamnă aceeaşi ca pentru tatăl tău? întrebă ea calmă.

— Mi-e teamă că da, surâse Townsend.

A doua zi la şapte dimineaţa se afla în biroul de la *Gazette.* Coborî la etajul doi şi se plimbă printre mesele goale ale celor de la reclame şi anunţuri publicitare. Chiar fără nici un om acolo, simţea că departamentul era prost organizat. Birourile erau pline de hârtii împrăştiate şi dosare deschise şi era evident că unele becuri fuseseră uitate aprinse toată noaptea. Începu să-şi dea seama de roadele absenţei prelungite a tatălui său.

Primul angajat intră pe uşă la nouă şi zece.

— Cine eşti? o întrebă Townsend.

— Ruth' spuse ea. Dar tu?

— Sunt Keith Townsend.

— A, da, fiul lui Sir Graham, spuse ea sec şi se duse la biroul ei.

— Cine conduce departamentul ăsta? întrebă Townsend.

— Domnul Harris, spuse ea, aşezându-se şi scoţând un compact-disc din geantă.

— Şi când îl pot vedea?

— De obicei, ajunge pe la nouă jumătate, zece.

— Zău? spuse Townsend. Şi care-i biroul lui?

Tânăra îi arătă colţul îndepărtat al etajului.

Domnul Harris îşi făcu apariţia la 9, 47, oră la care Townsend îi răsfoise deja majoritatea dosarelor.

— Ce dracu' îţi închipui că faci acolo? fură primele cuvinte ale lui Harris, când îl văzu pe Townsend la biroul lui, studiindu-i hârtiile.

— Te aşteptam, spuse Townsend. Nu mă aşteptam însă ca directorul meu cu publicitatea să vină la birou abia la ora zece.

— Nici un ziarist nu-şi începe munca mai devreme de ora zece. Şi băiatul care aduce cafea şi ceai ştie asta, spuse Harris.

— Când eram eu băiatul cu ceaiul la *Daily Express,* Lord Beaverbrook stătea la biroul lui la ora opt în fiecare dimineaţă.

— Dar eu nu scap decât rareori înainte de şase seara, protestă Harris.

— Un ziarist decent scapă rareori înainte de ora opt, iar reporterii mărunţi trebuie să se considere fericiţi dacă ajung acasă la miezul nopţii. Începând de mâine, ne vedem la opt treizeci în biroul meu, iar restul personalului să fie la birouri la ora nouă. Dacă nu-i convine cuiva treaba asta, poate să înceapă să studieze rubrica de oferte de servici de pe ultima pagină a ziarului. A fost clar?

Harris îşi strânse buzele şi dădu din cap.

— Bun. Mâine vreau bugetul pentru următoarele trei luni, cu o comparaţie bine subliniată între linia noastră de preţuri şi cea a lui *Messenger.* Să fie mâine dimineaţă pe biroul meu, se ridică el de pe scaunul lui Harris.

— S-ar putea să fie imposibil să facem rost de toate cifrele până mâine, protestă directorul.

— În cazul ăsta, poţi studia şi dumneata ofertele de serviciu. Dar nu în timpul slujbei, zise Townsend.

Ieşi cu paşi mari pe coridor şi luă liftul până la etajul superior, unde era departamentul de difuzare şi nu fu surprins să întâlnească şi acolo aceeaşi atmosferă indolentă de *laissez-faire.* După o oră, când plecă, mulţi redactori tremurau, dar totuşi întâlnise un tânăr din Brisbane, Mel Carter, numit de curând director adjunct al departamentului, care-i făcuse o impresie bună.

Frank Bailey fu surprins să-l revadă atât de curând pe "tânărul Keith" şi încă mai surprins când acesta îşi luă locul de pe pervazul ferestrei pentru a asista la şedinţă. Bailey fu uşurat că Townsend nu interveni în discuţie, dar nu putu să nu observe că patronul îşi lua tot timpul notiţe.

Când Townsend se întoarse în biroul lui, era ora unsprezece. Se apucă imediat să parcurgă toată corespondenţa, ajutat de d-ra Bunting. Ea i-o aşezase în teancuri pe birou, subliniind expeditorii cu carioci diferit colorate, în funcţie de importanţa lor.

După două ore, Townsend înţelese de ce tatăl lui o preţuise atât de mult pe "Bunty" şi începu să se întrebe cât avea ea să fie dispusă să mai rămână în slujba lui.

— Am lăsat la urmă lucrul cel mai important, spuse Bunty. Ultima ofertă de la *Messenger.* Sir Colin Grant a sunat mai de dimineaţă să-ţi ureze bun venit acasă şi să se asigure că i-ai primit scrisoarea.

— Zău? zâmbi Keith, desfăcând plicul cu mesajul de la firma de avocaţi Jervis, Smith şi Thomas, care reprezenta de foarte mulţi ani ziarul *Messenger*.

Parcurse repede rândurile, încruntându-se când ajunse la cifra 150.000 lire sterline. Apoi citi rezumatul întâlnirii anterioare a consiliului de administraţie din care rezulta atitudinea binevoitoare a directorului faţă de ofertă. Dar întâlnirea avusese loc înainte ca mama lui să amâne sentinţa cu nouăzeci de zile.

— Dragă domnule, dictă Townsend, iar Bunty dădu pagina carnetului, v-am primit scrisoarea din data de douăsprezece a lunii curente. Paragraf nou. Ca să nu vă mai pierdeţi timpul, vă voi spune foarte clar că *Gazette* nu este şi nu va fi niciodată de vânzare. Cu multă consideraţie...

Townsend se lăsă pe spate, amintindu-şi de ultima oară când îl văzuse pe proprietarul ziarului *Messenger*. Ca mulţi alţi politicieni rataţi, Sir Colin era pompos şi avea opinii bine conturate, mai ales când vorbea cu tinerii. Dacă-şi amintea bine, el numea copiii "brigada celor văzuţi, dar neauziţi." Se întrebă cât avea să mai dureze până când îl va vedea sau auzi din nou.

*
* *

La două zile după aceea, Townsend studia raportul lui Harris când Bunty băgă capul pe uşă şi spuse că Sir Colin Grant aştepta la telefon. Townsend dădu din cap şi luă receptorul.

— Bine ai venit acasă, Keith, băiatule, spuse bătrânul. Tocmai ţi-am citit scrisoarea şi mă întreb dacă ştiai că am o înţelegere verbală cu mama ta pentru a-mi vinde *Gazeta*.

— Sir Colin, mama v-a spus că va acorda ofertei dumneavoastră cea mai serioasă consideraţie. Nu şi-a luat nici un angajament verbal şi oricine ar sugera contrariul este...

— Stai aşa, tinere, îl întrerupse Sir Colin. Eu te întrebam de bună credinţă. Aşa cum ştii bine, am fost prieten apropiat cu tatăl tău.

— Tata nu mai e printre noi, Sir Colin, aşa că în viitor va trebui să trataţi cu mine. Cu mine nu sunteţi prieten apropiat.

— Păi, dacă asta ţi-e atitudinea, presupun că nu are nici un sens să-ţi spun că voiam să-mi ridic oferta la 170.000 lire sterline.

— Absolut nici un sens, Sir Colin. N-am de gând s-o iau în consideraţie.

— Cu timpul ai s-o iei, ameninţă bătrânul, pentru că în şase luni te arunc în stradă şi o să fii fericit dacă o să primeşti 50.000 pe rămăşiţe.

După o pauză de efect, Sir Colin adăugă:

— Nu ezita să mă suni dacă te răzgândeşti.

Townsend puse receptorul la loc şi-i spuse lui Bunty să-l cheme imediat pe redactorul-şef. D-ra Bunting şovăi.

— E vreo problemă, Bunty?

— Tatăl tău obişnuia să coboare el şi să stea de vorbă cu redactorul-şef.

— Zău? spuse Townsend, fără să se ridice.

— Îi spun să urce imediat.

Townsend aşteptă studiind lista cu apartamente de închiriat. Hotărâse deja că-şi consuma prea mult timp preţios zburând în fiecare weekend la Melbourne. Se întrebă cât mai putea ascunde de mama lui faptul că voia să se mute.

Frank Bailey năvăli în biroul lui peste câteva minute, dar Townsend nu-i văzu expresia chipului, rămase cu ochii la pagina de ziar, prefăcându-se absorbit de ceea ce citea. Încercui un anunţ, apoi îi întinse redactorului-şef o foaie de hârtie:

— Frank, vreau să tipăreşti mâine pe pagina întâi scrisoarea asta de la Jervis, Smith şi Thomas şi într-o oră îţi dau trei sute de cuvinte pentru editorial.

— Dar..., spuse Frank.

— Găseşte-i lui Sir Colin Grant cea mai proastă poză şi pune-o lângă scrisoare.

— Dar voiam să fac un editorial cu Taylor mâine. A fost judecat strâmb, e nevinovat şi ziarul nostru e cunoscut ca o publicaţie militantă, spuse redactorul-şef.

— Şi mai e cunoscut şi ca o publicaţie care pierde bani, spuse Townsend. Oricum, procesul lui Taylor e o noutate veche. Puteţi să-i daţi cât spaţiu vreţi, dar nu pe prima pagină de mâine.

— Altceva? întrebă Frank sarcastic.

— Da, spuse calm Townsend. Vreau să văd macheta paginii întâi pe birou diseară, înainte de a pleca.

Frank ieşi cu paşi mari din birou, amuţit de supărare.

— Acum vreau să-l văd pe directorul de la publicitate, îi spuse Townsend lui Bunty.

Deschise dosarul pe care Harris i-l dăduse cu întârziere şi privi cifrele azvârlite neglijent pe coloane. Noua întâlnire fu chiar mai scurtă decât cea cu Frank şi, în timp ce Harris îşi strângea lucrurile de pe birou, Townsend trimise după directorul adjunct de la difuzare, Mel Carter.

Când intră în cameră, pe faţa tânărului se citea limpede că şi el se aştepta să i se spună să-şi strângă lucrurile şi să elibereze biroul înainte de amiază.

— Stai jos, Mel, spuse Townsend, cu ochii în dosar. Văd că lucrezi aici de probă, pentru trei luni. Ţin să-ţi atrag atenţia de la început că nu mă interesează decât rezultatele: ai nouăzeci de zile, începând de azi, să dovedeşti că eşti un bun director de publicitate.

Tânărul păru surprins şi uşurat.

— Spune-mi, zise Townsend, dacă ai avea dreptul să schimbi un singur lucru la *Gazette,* care ar fi acela?

— Ultima pagină, spuse Mel imediat. Aş pune anunţurile mici pe o pagină interioară.

— De ce? întrebă Townsend. E pagina care ne aduce venitul cel mai mare: puţin peste 3.000 de lire pe zi, dacă ţin bine minte.

— Îmi dau seama de asta, spuse Mel. Dar recent, *Messenger* a mutat sportul pe ultima pagină şi ne-a mai luat 10.000 de cititori. Şi-au dat seama că poţi pune mica publicitate pe orice pagină, fiindcă oamenii sunt mai interesaţi de tirajul ziarului decât de locul unde va fi plasat anunţul. Dacă doriţi să vă convingeţi, vă pot prezenta o dare de seamă cu cifre până după amiază, la ora şase.

— E foarte bine, spuse Townsend. Şi, Mel, dacă mai ai şi alte idei strălucite, nu ezita să mi le împărtăşeşti. Uşa mea e deschisă întotdeauna.

Pentru el fu o schimbare să vadă un om că iese zâmbind din biroul lui. Bunty intră şi Townsend se uită la ceas.

— E timpul să pleci la masă. Iei prânzul cu directorul de difuzare al lui *Messenger.*

— Mă întreb dacă-mi pot permite, spuse Townsend, privindu-şi din nou ceasul.

— Sigur că poţi, spuse ea. Tatăl tău a găsit întotdeauna că la Coxton Grill se mănâncă rezonabil. Lui i se părea extravagant Pilligrini şi abia dacă a dus-o de câteva ori pe mama ta acolo.

— Nu de preţul meniului mi-e teamă, Bunty. Mă întreb cât o să ceară ca să plece de la *Messenger* şi să vină la noi.

Townsend aşteptă o săptămână, apoi îl sună pe Frank Bailey şi-i spuse că mica publicitate nu va mai apărea la ultima pagină.

— Dar a fost acolo timp de şaptezeci de ani, fu prima reacţie a redactorului-şef.

— Dacă e adevărat, e cel mai bun motiv s-o mutăm, spuse Townsend.

— Cititorilor noştri nu le place schimbarea.

— Dar celor de la *Messenger* da? replică Townsend. Acesta e unul din motivele pentru care ziarul lor se vinde mai bine decât al nostru.

— Doreşti să sacrifici o lungă tradiţie doar ca să mai câştigi câţiva cititori?

— În sfârşit, ai înţeles, spuse Townsend fără să clipească.

— Dar mama ta m-a asigurat că...

— Mama nu se ocupă de problemele zilnice ale ziarului. Ea mi-a dat mie responsabilitatea asta.

Nu adăugă însă că doar pentru nouăzeci de zile.

Redactorul-şef aşteptă câteva clipe, apoi întrebă calm:

— Speri să-mi dau demisia?

— Bineînţeles că nu, spuse Townsend hotărât. Dar sper să mă ajuţi să conduc o publicaţie profitabilă.

Următoarea întrebare a redactorului-şef îl umplu de uimire:

— Poţi să mai amâni decizia cu două săptămâni?

— De ce? întrebă Townsend.

— Pentru că redactorul meu sportiv se întoarce din concediu abia la sfârşitul lunii.

— Un redactor sportiv care-şi ia liber trei săptămâni în plin sezon de cricket nici n-o să observe dacă-i ocupă altcineva biroul, spuse tăios Townsend.

Când se întoarse din concediu, redactorul sportiv îşi dădu demisia, ceea ce-l privă pe Townsend de plăcerea de a-l da afară. Îl înlocui după câteva ore cu tânărul corespondent de cricket.

Frank Bailey veni bătăios în biroul lui la câteva momente după aflarea veştii:

— Redactorul-şef numeşte ceilalţi şefi de departamente, începu el cu mâna încă pe clanţă, nu...

— De acum înainte, eu numesc, spuse Townsend.

Cei doi bărbaţi se priviră lung, înainte ca Frank să încerce din nou:

— În orice caz, e mult prea tânăr pentru a-şi asuma o asemenea responsabilitate.

— E cu trei ani mai mare decât mine, spuse Townsend.

Frank îşi muşcă buza:

— Îmi permiţi să-ţi reamintesc faptul că atunci când ai intrat prima oară în biroul meu, cu doar patru săptămâni în urmă, m-ai asigurat, citez, că "nu intenţionez să fiu genul de patron care se amestecă în deciziile editoriale"?

Townsend își ridică ochii spre el și obrajii i se colorară ușor:

— Regret, Frank, spuse el. Am mințit.

Cu mult înainte de trecerea celor nouăzeci de zile, distanța dintre popularitatea lui *Messenger* și cea a *Gazettei* începu să se micșoreze, iar Lady Townsend uită până și faptul că fixase un termen limită de discutare a ofertei de vânzare pentru 150.000 lire sterline.

După ce vizită mai multe apartamente, Townsend găsi până la urmă unul în poziția ideală și semnă imediat contractul de închiriere. În seara aceea îi explică mamei lui la telefon că era foarte ocupat și că în perioada următoare nu mai putea veni la Toorak în fiecare weekend, ca s-o vadă. Ea nu păru deloc surprinsă.

Când luă parte la cea de-a treia întrunire a consiliului de administrație, Townsend ceru să fie ales președinte executiv, astfel că le spulberă directorilor iluzia că se afla acolo doar în calitate de fiu al tatălui său. Totuși, cererea îi fu respinsă la o diferență de un singur vot. Când îi povesti mamei lui despre eșec, întrebând-o de ce credea că-l refuzaseră, ea îi spuse că, probabil, majoritatea considerase că titlul de proprietar de publicații era suficient pentru o persoană care abia împlinise douăzeci și trei de ani.

Noul director al difuzării îi raportă la șase luni după ce acceptase să plece de la *Messenger* ca să lucreze pentru *Gazette* - că nu mai exista decât o diferență de 32.000 exemplare între vânzările celor două ziare. Townsend ascultă vestea încântat și la viitoarea întrunire anunță consiliul că venise timpul să facă o ofertă pentru a prelua *Messenger*. Unul sau doi dintre membrii mai în vârstă abia se abţinură să nu izbucnească în hohote de râs, dar Townsend le prezentă cifrele, nişte grafice prospective şi acordul băncii.

După ce-i convinse să-l susţină pe aproape toţi colegii, Townsend îi trimise o scrisoare lui Sir Colin, oferindu-i 175.000 lire sterline pentru *Messenger*. Deşi nu i se aduse nici o confirmare oficială a primirii ofertei, avocaţii lui Townsend îl informară că Sir Colin îşi convocase de urgenţă consiliul de administraţie în după amiaza următoare.

Luminile etajului executiv de la *Messenger* rămaseră aprinse până noaptea târziu. Townsend, căruia i se interzisese accesul în clădire, se plimbă înainte şi înapoi pe trotuarul din faţă, aşteptând să afle decizia consiliului. După două ore, merse să-şi ia un hamburger de la o cafenea şi când se întoarse la locul lui de patrulare, luminile de la ultimul etaj erau încă aprinse. Dacă l-ar fi văzut vreun poliţist, l-ar fi arestat pentru hoinăreală cu intenţii necinstite.

În cele din urmă, luminile se stinseră şi directorii de la *Messenger* începură să iasă. Townsend îi privi cu speranţă, dar toţi trecură pe lângă el tăcuţi, uitându-se înainte.

Townsend rămase până când fu sigur că nu mai erau în clădire decât oamenii cu curăţenia. Apoi se întoarse pe jos la *Gazette*, unde asistă la scoaterea ziarului de sub tipar. Ştia că nu va putea dormi, aşa că însoţi dubele care distribuiau ziarul în zori. Cel puţin, se asigură că *Gazette* era pusă în stative deasupra lui *Messenger*.

Peste două zile Bunty îi aşeză o scrisoare în teancul prioritar:

Dragă domnule Townsend,

Am primit scrisoarea dvs. din 26 a lunii curente. Ca să nu vă mai pierdeţi timpul, vă informez de la început că *Messenger* nu este şi nu va fi niciodată de vânzare.

Al dvs. sincer,
Colin Grant

Townsend zâmbi şi aruncă scrisoarea la gunoi.

În următoarele luni, angajaţii lui Townsend munciră ca nişte robi pentru a depăşi ziarul rival. Toţi ştiau foarte clar că nici o slujbă nu era sigură - nici măcar cea a redactorului-şef. Mulţi demisionară pentru că nu mai puteau ţine pasul, dar locurile lor fură ocupate de ziarişti care părăsiră *Messenger* pentru *Gazette,* când aflară că avea să fie o "bătălie până la moarte" - acestea erau cuvintele folosite de Keith la şedinţa lunară a personalului.

La un an de la întoarcerea lui Townsend din Anglia, cele două ziare aveau aceleaşi cifre de vânzare şi era momentul ca patronul lui *Messenger* să fie abordat din nou.

Când i se dădu convorbirea telefonică, Townsend nu se mai obosi cu politeţurile obişnuite. Deschise jocul cu:

— Dacă 175.000 nu sunt suficiente, Sir Colin, care consideraţi că e valoarea reală a ziarului?

— Mult mai mare decât îţi poţi permite, tinere. Dar oricum, ţi-am explicat deja că *Messenger* nu e de vânzare.

— Pentru încă şase luni, nu, spuse Townsend.

— Pentru totdeauna! strigă Sir Colin în telefon.

— Atunci va trebui să vă scot în stradă, spuse Townsend. Şi o să fiţi fericit să primiţi 50.000 pe rămăşiţe.

După o pauză, adăugă:

— Nu ezitaţi să sunaţi dacă vă răzgândiţi.

De data asta, Sir Colin fu cel care trânti telefonul.

În ziua în care vânzările *Gazettei* le depăşiră pe ale lui *Messenger,* Townsend dădu o petrecere la etajul patru şi anunţă vestea cea mare cu litere de-o şchioapă deasupra unei fotografii de-a lui Sir Colin, făcută cu un an înainte, la înmormântarea soţiei lui. Odată cu trecerea lunilor, avansul luat de *Gazette* creştea şi Townsend nu pierdea nici un prilej pentru a-i pune la curent pe cititori cu ultimele cifre de vânzare. Când Sir Colin îi telefonă sugerându-i că ar fi cazul să se întâlnească, nu fu deloc surprins.

După câteva săptămâni de negocieri, se luă hotărârea ca cele două ziare să fuzioneze, iar Townsend obţinu cele două concesii care-l interesau: noua publicaţie avea să fie tipărită la presele lui şi numită *Gazette Messenger.*

Când noul consiliu de conducere se întruni pentru prima oară, Sir Colin fu numit preşedinte iar Townsend preşedinte executiv.

După şase luni, cuvântul *Messenger* dispăru din titulatura ziarului şi toate deciziile erau luate fără a se avea măcar pretenţia că preşedintele sau consiliul sunt consultaţi. Când Sir Colin îşi prezentă demisia nu fură şocaţi prea mulţi şi nici miraţi că Townsend i-o acceptă.

Când mama lui îl întrebă ce anume îl împinsese pe Sir Colin să demisioneze, Townsend răspunse că fusese un acord mutual şi că bătrânul se retrăsese pentru a face loc altora mai tineri. Lady Townsend nu putu fi pe deplin convinsă de explicaţia fiului ei.

A TREIA EDIŢIE

Acolo unde este o voinţă...[1]

---

[1] Prima parte a zicalei englezeşti: "Where there's a will, there's a way", care se traduce: "Acolo unde este o voinţă, se găseşte şi o cale de a o îndeplini."

13

Der Telegraf

31 august, 1947

Criza de alimente din Berlin continuă

— Dacă Lauber şi-a făcut un testament, trebuie să pun mâna pe el.

— Dar de ce e aşa de important? întrebă Sally.

— Pentru că vreau să ştiu cine-i moşteneşte acţiunile de la *Der Telegraf*.

— Presupun că soţia lui.

— Nu, mai degrabă Arno Schultz. În care caz, îmi pierd timpul, aşa că ar fi bine să aflu cât mai repede cum stau.

— Nu ştiu de unde ar trebui să începem.

— Încearcă la Ministerul de Interne. După ce trupul lui Lauber a fost înapoiat Germaniei, ei se ocupă de moştenire.

Sally părea că se îndoieşte.

— Foloseşte-te de toate obligaţiile pe care şi le-au creat alţii la noi şi promite orice, numai să dai de urma testamentului.

Se întoarse să plece:

— Bun, eu am plecat sa mă văd cu Hallet.

Apoi Armstrong părăsi biroul şi Benson îl duse cu maşina la popota ofiţerilor britanici. Se aşeză pe un scaun dintr-un colţ al barului şi comandă un whisky, uitându-se la ceas la intervale de câteva minute.

Stephen Hallet îşi făcu apariţia la scurt timp după ce ceasul bătrânesc din perete anunţase ora şase şi jumătate. Văzându-l pe Armstrong, îi zâmbi larg şi veni lângă el.

— Dick, îţi mulţumesc mult pentru vinul ăla Mouton - Rothschild '29. Excepţional, absolut excelent. Îţi mărturisesc că încerc să-l raţionalizez până-mi vin hârtiile de demobilizare.

Armstrong zâmbi:

— N-avem decât să aranjăm o aprovizionare mai regulată. De ce nu vii la mine la masă? O să vedem de ce se face atâta tapaj pentru vinul ăsta, Chateau Beychevelle' 33.

La o friptură cam arsă, căpitanul Hallet gustă pentru prima dată din Beychevelle, iar Armstrong află tot ce trebuia să ştie despre legalizarea actelor. Dacă nu se descoperea nici un testament al lui Lauber, acţiunile îi reveneau automat doamnei Lauber, în calitate de cea mai apropiată rudă.

— Dar dacă a murit şi ea? intrebă Armstrong, făcându-i semn ospătarului să destupe a doua sticlă de vin.

— Dacă e moartă sau nu i se dă de urmă, sorbi Hallet din paharul plin, şi zâmbetul îi apăru din nou pe buze, proprietarul anterior trebuie să aştepte cinci ani. După asta, probabil că i se va îngădui să-şi pretindă acţiunile.

Armstrong nu-şi putea lua notiţe la masă, aşa că fu nevoit să repete unele întrebări, ca să poată reţine toate informaţiile necesare. Hallet nu păru că se sinchiseşte de stăruinţa lui şi Armstrong bănuia că ştia exact ce punea el la cale, dar nu-i păsa, atâta vreme cât avea paharul mereu plin. După ce înţelese exact situaţia legală a problemei care-l interesa, Armstrong se scuză, spunând că i-a promis soţiei că nu va întârzia de la masă, lăsându-l pe avocat cu o sticlă plină pe jumătate.

Dar nici nu se gândi să se ducă acasă. N-avea chef să-şi petreacă seara explicându-i Charlottei de ce întârziau atât de mult hârtiile de demobilizare, când majoritatea prietenilor lor plecaseră deja spre casă. Îi ordonă obositului Benson să-l ducă în sectorul american.

Prima dată se opri la Max Sackville, cu care jucă poker vreo două ore. Pierdu câţiva dolari, dar se alese cu informaţii despre mişcările trupelor americane, care aveau să-i fie utile colonelului Oakshott.

Plecă de la Max după ce pierdu destul ca să fie sigur că avea să fie invitat din nou şi porni în josul străzii, oprindu-se la barul lui preferat din sectorul american. Se alătură unui grup de ofiţeri care-şi sărbătoreau întoarcerea apropiată în Statele Unite. Bău câteva whisky-uri şi plecă posedând alte informaţii utile. Dar ar fi dat bucuros tot ce obţinuse dacă i s-ar fi arătat testamentul lui Lauber. Nu observă că un bărbat îmbrăcat civil se ridică şi-l urmări pe stradă.

Se apropia de jeep-ul lui, când o voce îl strigă din spate:

— Lubji!

Armstrong încremeni şi i se făcu rău. Se răsuci şi se pomeni în faţa unui bărbat care trebuie să fi avut aceeaşi vârstă cu el, doar că era mai scund şi mai îndesat. Purta un costum simplu, gri, cămaşă albă şi cravată bleumarin. În întuneric, Armstrong nu-i putu distinge trăsăturile feţei.

— Probabil eşti ceh, spuse liniştit Armstrong.

— Nu, Lubji, nu sunt ceh.

— Atunci eşti un blestemat de german, îşi încleştă Armstrong pumnii, înaintând spre el.

— Iar ai greşit, spuse omul, fără nici o tresărire.

— Atunci cine dracu' eşti?

— Hai să spunem că sunt un prieten.

— Dar eu nu te cunosc, spuse Armstrong. Ce-ar fi să termini cu jocurile astea şi să-mi spui ce dracu' vrei?

— Doar să te ajut, spuse omul liniştit.

— Şi cum ai de gând s-o faci? mârâi Armstrong.

— Furnizându-ţi testamentul pe care eşti atât de decis să-l obţii, zâmbi omul.

— Testamentul? repetă Armstrong nervos.

— Aaa, văd că în sfârşit am atins ceea ce britanicii numesc "nervul sensibil".

Armstrong tăcu şi omul scoase din buzunar o carte de vizită, întinzându-i-o:

— De ce nu-mi faci o vizită când mai treci prin sectorul rusesc?

În lumina slabă, Armstrong nu-i putu desluşi numele tipărit. Când îşi ridică ochii, omul dispăruse în noapte.

Merse sub un felinar şi privi din nou cartea de vizită:

MAIOR S. TULPANOV
Ataşat diplomatic
Leninplatz, Sectorul Rusesc

A doua zi dimineaţa, Armstrong îi raportă colonelului Oakshott tot ce i se întâmplase în sectorul american şi la sfârşit îi întinse cartea de vizită a maiorului Tulpanov. Totuşi, nu-i spuse că Tulpanov îl chemase pe numele lui vechi, Lubji. Oakshott îşi luă notiţe pe un carneţel:

— Nu mai pomeni nimic despre asta până nu fac nişte cercetări, spuse el.

Armstrong fu surprins să primească un telefon imediat cum ajunse la birou: colonelul îi cerea să revină la cartierul general. Benson îl conduse repede înapoi. Intrând a doua oară în dimineaţa aceea în biroul comandantului lui, îl văzu aşezat lângă doi bărbaţi în haine civile, pe care nu-i cunoştea. Aceştia se prezentară, căpitanul Woodhouse şi maiorul Forsdyke.

— Se pare că ai dat marea lovitură, Dick, îi spuse Oakshott. Aparent, maiorul Tulpanov lucrează la KGB. Noi credem că el e numărul trei în sectorul rusesc. E considerat o vedetă promiţătoare. Aceşti doi domni, îi arătă el pe civili, lucrează pentru serviciul de securitate. Ar dori să dai curs invitaţiei lui Tulpanov şi să-i faci o vizită, apoi să ne raportezi tot ce observi, inclusiv marca ţigărilor pe care le fumează.

— Aş putea ajunge astăzi după-masă, spuse Armstrong.

— Nu, spuse Forsdyke. Ar bate la ochi. Am prefera să aştepţi o săptămână, două, ca să pară o vizită formală. Dacă te duci prea repede, o să fie suspicios. A fi suspicios face oricum parte din meseria lui, dar de ce să-i dai apă la moară? Prezintă-te mâine dimineaţă la ora opt la biroul meu din Franklinstrasse şi vei primi o informare completă.

În următoarele zece zile, Armstrong îşi petrecu dimineţile la securitate, fiind iniţiat în procedurile de rutină. I se arătă deschis că nu era considerat un recrut natural. Cunoştinţele lui despre Anglia se mărgineau la un lagăr de refugiaţi din Liverpool, o etapă de soldat în Corpul de Pionieri şi apoi trecerea în trupele active, călătoria de o noapte spre Franţa şi frontul. Majoritatea ofiţerilor care-l instruiră considerau că şcolile ca Eton şi colegiile ca Trinity constituiau un suport educativ mult mai potrivit pentru cariera de agent de informaţii.

— Cu ăsta, Dumnezeu nu e de partea noastră, oftă Forsdyke, luând masa cu un coleg.

Nici măcar nu le trecuse prin minte să-l invite şi pe Armstrong.

În ciuda acestor piedici, peste zece zile, căpitanul Armstrong se duse în sectorul rusesc, sub pretextul că vrea să obţină piese pentru tipografie. După ce se convinse că relaţia lui nu-l putea ajuta - aşa cum de altfel, fusese sigur - se îndreptă cu paşi repezi spre Leninplatz şi începu să caute biroul lui Tulpanov.

În partea de nord a pieţei se afla o clădire masivă şi cenuşie şi nici intrarea, nici secretara aşezată la o masă într-o cameră sordidă de la etajul trei nu păreau să confirme că locatarul de acolo era o vedetă promiţătoare. Secretara îi luă cartea de vizită şi nu păru surprinsă că un ofiţer britanic se prezenta acolo fără să aibă fixată o întâlnire.

Îl conduse tăcută pe Armstrong de-a lungul unui coridor cu pereţi coşcoviţi, plini de fotografii cu Marx, Engels şi Lenin şi se opri în faţa unei uşi pe care nu scria nimic. Ciocăni, deschise uşa şi apoi se dădu la o parte, pentru a-l lăsa pe căpitanul Armstrong să intre la maiorul Tulpanov.

Armstrong păşi surprins într-un salon luxos, cu mobile vechi şi tablouri semnate pe pereţi.

Fusese odată la generalul Templer, guvernatorul militar al sectorului britanic şi biroul aceluia nu i se păruse atât de impunător ca acesta.

Maiorul Tulpanov se ridică de la birou şi păşi pe covor în întâmpinarea oaspetelui. Armstrong nu putu să nu remarce că uniforma maiorului era mult mai bine croită decât a lui.

— Fii binevenit în umilul meu sălaş, căpitane Armstrong, spuse rusul. Nu aşa se spune în engleză?

Nu făcu nici un efort să-şi ascundă zâmbetul:

— Pici cum nu se poate mai bine. Mă însoţeşti la masă?

— Mulţumesc, spuse Armstrong în ruseşte.

Tulpanov nu păru surprins de trecerea la limba lui şi-şi conduse oaspetele într-o altă cameră, unde era aşezată masa pentru două persoane. Armstrong trebui să se întrebe dacă nu cumva i se anticipase vizita.

Se aşeză în faţa lui Tulpanov şi un ospătar le aduse două farfurii cu icre negre şi o sticlă de votcă. Aperitivul nu avu darul să-l facă să se simtă în largul lui.

Maiorul îşi ridică paharul umplut ochi şi toastă:

— Pentru prosperitatea noastră viitoare.

— Pentru prosperitatea noastră viitoare, repetă Armstrong, în clipa când secretara maiorului intră în încăpere. Ea aşeză lângă Tulpanov, pe masă, un plic umflat, cafeniu.

— Când spun "a noastră", nu-i o vorbă goală, întări maiorul, fără să ia în seamă plicul.

Armstrong îşi puse paharul pe masă fără să spună nimic. Una din instrucţiunile primite era să nu facă nici o încercare de a conduce discuţia.

— Uite, Lubji, spuse Tulpanov, n-o să pierd timpul minţind în legătură cu rolul meu în sectorul rusesc, şi asta pentru că ţi-ai petrecut ultimele zece zile învăţând de ce mă aflu în Berlin şi care-i rolul meu în acest nou "război rece" - nu aşa îl numesc ai voştri? - şi bănuiesc că acum mă cunoşti mai bine decât secretara mea.

Zâmbi şi înghiţi o lingură plină de caviar. Armstrong se juca stânjenit cu furculiţa.

— Dar adevărul e, Lubji - sau preferi să te numesc John sau Dick? - că eu ştiu cu siguranţă despre tine mai multe lucruri decât, mama, nevasta şi secretara ta laolaltă.

Armstrong tăcu în continuare. Îşi puse jos furculiţa, fără să se atingă de caviar.

— Vezi, Lubji, noi doi semănăm şi de aceea cred că ne putem ajuta unul pe celălalt.

— Nu sunt sigur că înţeleg, spuse Armstrong, privindu-l în ochi.

— Păi, de exemplu, eu îţi pot spune exact unde se află doamna Klaus Lauber şi că ea nu ştie că soţul ei era proprietarul *Telegrafului.*

Armstrong luă o înghiţitură de votcă. Fu uşurat că nu-i tremura mâna, pentru că inima îi bătea de două ori mai repede decât de obicei.

.Tulpanov luă plicul de lângă el, îl deschise şi scoase dinăuntru un document. I-l întinse peste masă.

— Dacă noi ne înţelegem, nu văd nici un motiv ca ea să afle despre asta.

Armstrong desfăcu testamentul maiorului Klaus Otto Lauber, în timp ce Tulpanov se servea cu a doua porţie de caviar.

— Dar aici scrie..., spuse Armstrong, ajungând la pagina a treia.

Tulpanov zâmbi din nou:

— Aşa, văd că ai ajuns la paragraful unde se confirmă că Arno Schultz va primi toate acţiunile lui *Der Telegraf* înapoi.

Armstrong îl privi în ochi, dar nu zise nimic.

— Bineînţeles, lucrul nu e relevant decât dacă testamentul există, spuse Tulpanov. Dacă documentul nu iese niciodată la lumină, acţiunile îi revin automat doamnei Lauber şi nu văd motivul să nu...

— Ce doreşti în schimb? întrebă Armstrong.

Maiorul nu răspunse imediat, de parcă ar fi cântărit întrebarea. Apoi spuse:

— O, din când în când câte o mică informaţie. La urma urmei, Lubji, dacă te ajut să ai un ziar al tău înainte de a împlini douăzeci şi cinci de ani, trebuie să capăt şi eu un mic cadou, nu-i aşa?

— Nu prea înţeleg, spuse Armstrong.

— Cred că înţelegi foarte bine, spuse Tulpanov, dar lasă-mă să-ţi explic.

Armstrong luă furculiţa şi gustă prima dată în viaţă din caviar, în timp ce maiorul vorbea:

— Hai să recunoaştem pentru început, Lubji, că nici măcar nu eşti cetăţean britanic. Ai ajuns acolo din întâmplare. Şi deşi te-au primit în armată - se opri să soarbă din votcă -, cred că te-ai convins că asta nu înseamnă că te-au primit şi în inimile lor. Aşa că a venit timpul să te hotărăşti la ce echipă vrei să joci.

Armstrong mai gustă o dată din caviar. Îi plăcea.

— Cred că vei găsi apartenenţa la echipa noastră nu prea solicitantă şi sunt sigur că ne-am putea ajuta din când în când unul pe altul să facem progrese în ceea ce englezii insistă să numească "marele joc".

Armstrong înghiţi şi ultima lingură de caviar, sperând că va mai primi.

— Gândeşte-te bine, Lubji, spuse Tulpanov, întinzându-se să ia testamentul şi să-l bage la loc în plic.

Armstrong se uita tăcut la farfuria goală.

— Între timp, spuse maiorul KGB, hai să-ţi dau o mică informaţie pentru prietenii tăi de la serviciul de securitate.

Scoase din buzunar o hârtie. Armstrong o despături şi, citind-o, constată bucuros că încă mai putea gândi în ruseşte.

— Ca să fiu cinstit, Lubji, trebuie să-ţi spun că ai voştri au pus deja mâna pe documentul ăsta, dar o să le facă plăcere să-i mai confirme o dată conţinutul. Ştii, toate serviciile secrete operative au în comun dragostea pentru hârţoage. Astfel îşi pot dovedi utilitatea.

— Şi cum am obţinut asta? întrebă Armstrong, luând hârtia.

— Mi-e teamă că azi secretara a plecat şi şi-a lăsat biroul descuiat. E angajată temporar.

Dick zâmbi şi, împăturind hârtia, o băgă în buzunarul de la piept.

— Apropo, Lubji, tipii ăia de la informaţii nu-s aşa de proşti cum par. Ascultă sfatul meu: păzeşte-te de ei. Dacă te hotărăşti să intri în joc, până la urmă va trebui să alegi de ce parte eşti şi dacă te prind vreodată că-i trădezi, te vor înlătura fără nici o urmă de remuşcare.

Armstrong simţi că inima lui îşi îndeseşte din nou bătăile.

— Nu e nevoie să te hotărăşti imediat, spuse maiorul. Pot să mai aştept câteva zile înainte de a-i aduce la cunoştinţă domnului Schultz că i s-a întors norocul.

— Am veşti bune pentru tine, Dick, îi spuse colonelul Oakshott a doua zi la cartierul general. Hârtiile tale de demobilizare sunt gata în sfârşit şi, în cel mult o lună, vei fi în Anglia.

Colonelul fu surprins de reacţia ursuză a lui Armstrong, dar presupuse că acesta avea alte gânduri pe cap.

— Forsdyke nu va fi încântat să afle că pleci atât de curând după succesul cu Tulpanov.

— Poate că n-ar trebui să mă grăbesc, spuse Armstrong, acum, când am ocazia să stabilesc o relaţie cu KGB-ul.

— Zău că eşti patriot, bătrâne, spuse colonelul. S-o lăsăm în aer cu finalizarea documentelor până-mi dai lumină verde?

Armstrong vorbea engleza la fel de fluent ca oricare alt ofiţer britanic, dar tot mai avea ocazia să-şi adauge la vocabular o expresie nouă.

Charlotte continuă să facă presiuni asupra lui să părăsească Berlinul şi în seara aceea îi explică motivul nerăbdării ei. Auzind vestea, Dick îşi dădu seama că nu mai putea tergiversa mult. Nu mai ieşi seara în oraş, rămase în bucătărie cu Charlotte, povestindu-i despre planurile lui de familist legate de Anglia.

A doua zi găsi un pretext pentru a vizita sectorul rusesc şi după o discuţie lungă cu Forsdyke, ajunse în faţa uşii lui Tulpanov la ora prânzului.

— Ce mai faci, Lubji? întrebă KGB-istul, ridicându-se de la birou. Şi mai ales, prietene, ai ajuns la vreo hotărâre în privinţa echipei pe care o vei susţine?

Fără să-i lase răgaz să răspundă, maiorul continuă:

— Pentru englezi, jocul de cricket este foarte important şi nu poate începe până nu se dă cu banul. Îţi poţi imagina ceva mai stupid decât să-i acorzi o şansă adversarului? Dar mă tot întreb, Lubji, dacă tu ai dat cu banul. Şi dacă da, ce ţi-a ieşit, cap sau pajură?

— Înainte de a lua o hotărâre definitivă, vreau să vorbesc cu doamna Lauber, spuse Dick.

Maiorul străbătu camera de la un capăt la altul, cu buzele strânse, de parcă ar fi cântărit atent cererea lui Armstrong.

— Ştii, Lubji, un proverb englez spune că acolo unde este o voinţă...[1]

Armstrong îl privi nedumerit.

— Un alt lucru pe care trebuie să-l înţelegi e că jocurile de cuvinte englezeşti sunt groaznice. Şi cu toate că se pretind campioni ai sportivităţii, ar face orice ca să-şi dovedească dreptatea, chiar dacă n-o au. Acum, dacă doreşti s-o vizitezi pe doamna Lauber, va fi necesar să călătorim până la Dresda.

— Dresda?

— Da. Doamna Lauber se află în siguranţă în zona rusească. Acest lucru te avantajează. Dar n-o putem vedea în următoarele câteva zile.

— De ce nu? întrebă Armstrong.

— Mai ai multe de învăţat despre englezi, Lubji. Să nu-ţi imaginezi că dacă le stăpâneşti limba le poţi înţelege şi mintea. Englezii adoră rutina. Dacă vii din nou mâine, te vor bănui. Dacă vii săptămâna viitoare, nici nu vor observa.

---

[1] joc de cuvinte intraductibil; în limba engleză, will înseamnă şi voinţă" şi"testament".

— Ce să le raportez acum?

— Spui că am fost circumspect şi încă "sondezi terenul", zâmbi din nou Tulpanov. Dar poţi să le spui că te-am întrebat despre un om pe nume Piers Arbuthnot, dacă e posibil să ocupe un post important în Berlin. Tu mi-ai spus că n-ai auzit de el, dar vei încerca să afli ceva.

Armstrong se întoarse spre sfârşitul după-amiezii în sectorul britanic şi-i relată lui Forsdyke cea mai mare parte a conversaţiei. Se aştepta să i se spună cine era Arbuthnot şi când urma să vină în Berlin, dar Forsdyke nu spuse decât:

— Te pune la încercare. Ştie foarte bine cine e Arbuthnot şi când îşi va lua postul în primire. Când poţi găsi o scuză convingătoare pentru o nouă vizită în sectorul rusesc?

— Miercurea viitoare am întâlnirea obişnuită cu ruşii pentru furnizarea hârtiei.

— Bun. Dacă poţi să treci şi pe la Tulpanov, spune-i că n-ai scos de la mine nici un cuvânt despre Arbuthnot.

— Dar n-o să fie bănuitor?

— Nu, o să devină bănuitor dacă-i spui ceva despre omul acesta.

A doua zi, la micul dejun, Dick şi Charlotte se certară din nou pe tema întoarcerii în Anglia.

— Câte scuze o să mai găseşti ca să amâni? întrebă ea.

Dick nu încercă să-i răspundă. Fără s-o mai privească, îşi luă bastonul şi chipiul şi ieşi furios din apartament.

Soldatul Benson îl duse la birou, unde Armstrong o sună pe Sally. Secretara intră cu zâmbetul pe buze şi cu un teanc de scrisori şi documente de semnat şi ieşi peste o oră, istovită, avertizându-i pe toţi să se ferească din calea căpitanului, pentru că era prost dispus în ziua aceea. Lucrurile nu se îmbunătăţiră până miercuri şi personalul fu uşurat să afle că patronul îşi va petrece în altă parte ziua de joi.

Benson îl duse în sectorul rusesc înainte de ora zece. Armstrong coborî din jeep cu o sacoşă şi-şi trimise şoferul în sectorul britanic. Intră pe sub bolta din Leninplatz şi fu surprins s-o vadă pe secretara lui Tulpanov aşteptându-l în curtea clădirii.

Fără nici un cuvânt, ea îl conduse pe strada pietruită până la un Mercedes negru. Îi ţinu uşa să se urce în spate, lângă Tulpanov. Motorul era pornit şi, fără să aştepte instrucţiuni, şoferul îndreptă maşina spre autostradă.

Maiorul nu păru surprins când Armstrong îi relată conversaţia cu Forsdyke şi eşecul lui de a afla ceva despre Arbuthnot.

— Încă n-au încredere în tine, Lubji, spuse Tulpanov. Vezi, nu eşti de-al lor. Poate nu vei fi niciodată.

Armstrong se întoarse să se uite pe geam cu o figură bosumflată.

Ajunşi la periferia Berlinului, o luară spre sud, către Dresda. După câteva minute, Tulpanov se aplecă şi-i dădu lui Armstrong un geamantan mic şi uzat, marcat cu iniţialele "K.L.".

— Ce e asta? întrebă el.

— Toate bunurile lumeşti ale răposatului maior, răspunse Tulpanov. Sau cel puţin, cele pe care la va moşteni văduva lui.

Îi dădu apoi un plic gros, cafeniu.

— Şi asta? Alte bunuri lumeşti?

— Nu. Astea sunt cele 40.000 de mărci pe care Lauber i le-a plătit lui Schultz pentru acţiunile la *Der Telegraf.* Vezi, când am de-a face cu englezi, încerc să respect regulile. Joacă, joacă, joacă jocul bine, spuse ironic Tulpanov. Cred că eşti în posesia celuilalt document necesar, adăugă el după o pauză.

Armstrong dădu din cap şi-şi vârî în sacoşă plicul cafeniu. Se uită pe geam la peisajul rural, observând cât de puţin se reconstruise de la începutul războiului. Încercă să se concentreze asupra apropiatei întâlniri cu doamna Lauber şi nu mai vorbi până la intrarea în Dresda.

— Şoferul ştie drumul? întrebă Armstrong când trecură de un semn de reducere a vitezei la 40 km.

— A, da, spuse Tulpanov. Nu eşti singura persoană pe care şoferul o duce la bătrână. Are "cunoştinţă" de drum.

Armstrong îl privi mirat.

— Când o să te stabileşti la Londra, Lubji, o să-ţi explice cineva toate expresiile astea noi.

Peste câteva minute, se opriră în faţa unui bloc din beton care arăta de parcă tocmai suferise un bombardament.

— E numărul şaizeci şi trei, spuse Tulpanov. Mi-e teamă că nu au lift, aşa că va trebui să faci un pic de ascensiune, dragă Lubji. Dar asta e o specialitate de-a ta.

Armstrong coborî din maşină, luându-şi sacoşa şi geamantanul cel vechi al maiorului.

Merse pe poteca invadată de buruieni până la intrarea unui bloc de zece etaje de tip antebelic. Începu să urce pe scări, bucuros că doamna Lauber nu locuia la ultimul etaj. Ajungând la şase, o luă pe o pasarelă îngustă şi periculoasă până la uşa lângă care, pe perete, era notat cu vopsea numărul 63.

Bătu cu bastonul şi îi deschise o bătrână care nu păru deloc mirată să vadă un ofiţer britanic în faţa ei. Îl conduse pe un coridor meschin şi slab luminat până la o cămăruţă friguroasă, cu vedere la un bloc cu zece etaje identic cu acela în care erau. Armstrong se aşeză în faţa ei, lângă un radiator cu două rezistenţe, dintre care numai una era aprinsă.

Se cutremură când o văzu pe bătrână ghemuindu-se pe un scaun şi acoperindu-şi umerii cu un şal de aţă.

— V-am vizitat soţul în Wales, chiar înainte de a muri, începu el. M-a rugat să vă dau asta.

Şi-i întinse geamantanul.

Doamna Lauber îl complimentă pentru germana lui, apoi deschise geamantanul. Armstrong o văzu scoţând o fotografie înrămată a ei cu soţul, în ziua nunţii, şi o altă fotografie a unui tânăr, probabil fiul lor. După tristeţea privirii ei, Armstrong presupuse că şi el îşi dăduse viaţa în război. Urmau câteva obiecte, printre care o carte de versuri de Rainer Maria Rilke şi un joc de şah vechi, cu piese de lemn.

După ce scoase şi cele trei medalii ale soţului, ea-şi ridică privirea:

— Mi-a lăsat vreun mesaj? întrebă cu speranţă.

— Numai că îi e dor de dumneavoastră. Şi v-a rugat să-i daţi lui Arno şahul.

— Arno Schultz, spuse ea. Mă îndoiesc că mai trăieşte. Vedeţi, bietul om era evreu.

Am pierdut legătura cu el în timpul războiului.

— Atunci voi încerca eu să aflu dacă a supravieţuit, spuse Armstrong, luându-i mâna.

— Sunteţi bun, spuse ea, strângându-l cu degetele ei osoase încă o bucată de vreme.

Apoi luă şahul şi i-l dădu:

— Sper din suflet să fie în viaţă, spuse ea. Arno era un om atât de bun!

Armstrong dădu din cap.

— Mi-a mai transmis soţul meu şi altceva?

— Da. Mi-a spus că dorinţa lui este să-i înapoiaţi lui Arno acţiunile.

— Ce acţiuni? întrebă ea, părând neliniştită prima oară. Nu mi-au spus de nici un fel de acţiuni când au venit să mă vadă.

— Se pare că Arno i-a vândut domnului Lauber nişte acţiuni ale unei publicaţii, la scurt timp după venirea la putere a lui Hitler şi soţul dumneavoastră i-a promis că i le înapoiază după terminarea războiului.

— Păi, bineînţeles că i le-aş da cu bucurie, spuse bătrâna tremurând. Dar, din păcate, nu am acţiunile acelea. Poate Klaus a făcut un testament...

— Din păcate, nu, doamnă Lauber, spuse Armstrong. Sau n-am fost noi capabili să-l găsim.

— Nu-i stătea deloc în fire, spuse ea. Klaus a fost atât de meticulos. Dar cine ştie, poate a dispărut, cu ruşii... Să ştiţi că nu pot avea încredere în ruşi, şopti ea.

Armstrong o aprobă din cap.

— Nu este o problemă, spuse el, luându-i mâna din nou. Sunt în posesia unui document care-i dă dreptul lui Arno Schultz, dacă mai trăieşte, să redevină proprietar al acţiunilor.

— Vă mulţumesc, spuse doamna Lauber. E o mare uşurare să ştii că lucrurile au fost luate în mână de un ofiţer britanic.

Armstrong scoase contractul şi întorcând ultima din cele patru pagini, îi arătă doamnei Lauber unde să semneze. Ea scrise un nume cu litere şovăitoare, fără să încerce să citească nici măcar un paragraf din document. După ce cerneala se uscă, Armstrong băgă contractul la loc şi-i zâmbi doamnei Lauber.

— Acum trebuie să mă întorc la Berlin, spuse el, unde voi face toate eforturile de a da de urma domnului Schultz.

— Mulţumesc, spuse doamna Lauber, ridicându-se cu greutate şi conducându-l spre uşă. La revedere, aţi fost foarte amabil venind până aici pentru mine.

Îi zâmbi timid şi închise uşa.

— Ei? întrebă Tulpanov, când Armstrong îşi reluă locul în maşină.

— A semnat înţelegerea.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Tulpanov. Maşina întoarse şi porni înapoi spre Berlin.

— Şi acum ce se întâmplă? întrebă Armstrong.

— Acum ai dat cu banul, spuse maiorul KGB. Ai câştigat şi ai ales capul. Deşi trebuie să spun că ceea ce i-ai făcut doamnei Lauber nu prea seamănă a meci de cricket.

Armstrong îl privi enigmatic.

— Chiar şi eu am crezut că-i vei da cele 40.000 de mărci, spuse Tulpanov. Dar fără îndoială că lui Arno îi vei da şahul.

În dimineaţa următoare, căpitanul Richard Armstrong îşi înregistră dreptul de proprietate asupra ziarului *Der*

Telegraf la Comisia Britanică de Control. Deşi unul dintre oficiali ridică o sprânceană şi altul îl lăsă să aştepte mai mult de o oră, până la urmă documentul fu ştampilat şi el recunoscut ca singur proprietar al ziarului.

Aflând de "lovitura" soţului ei, Charlotte încercă să-şi ascundă adevăratele sentimente. Era sigură că plecarea lor spre Anglia va fi din nou amânată. Dar fu uşurată când Dick încuviinţă ca ea să plece la părinţii ei, la Lyon şi să stea acolo până la naşterea primului lor copil. Era hotărâtă ca toţi copiii ei să-şi înceapă viaţa pe pământul Franţei.

Arno Schultz fu surprins de noul entuziasm al lui Armstrong pentru *Der Telegraf.* Acesta începu să participe la şedinţa redacţională şi să supravegheze personal difuzarea ziarului. Arno bănui că energia şefului lui era direct legată de plecarea Charlottei la Lyon.

Peste câteva săptămâni, vindeau 300.000 de exemplare pe zi şi Arno recunoscu faptul că elevul lui devenise profesor.

După o lună, căpitanul Armstrong îşi luă o permisie de zece zile pentru a fi la Lyon la naşterea copilului. Fu încântat că Charlotte îi născu un băiat, pe care-l botezară David. Stând pe marginea patului cu copilul în braţe, îi promise Charlottei că în curând aveau să plece toţi trei spre Anglia, unde-i aştepta o viaţă nouă.

Sosi la Berlin peste o săptămână, hotărât să-i spună colonelului Oakshott că venise timpul să-şi primească hârtiile de demobilizare.

Şi ar fi făcut-o, dacă Arno Schultz nu ar fi dat o petrecere cu ocazia împlinirii a şaizeci de ani.

14

ADELAIDE GAZETTE

13 martie, 1956

Menzies la locul lui

Townsend o observă pentru prima oară într-o cursă aeriană spre Sydney. Citea *Gazette*: editorialul nu merita decât un loc pe pagina a treia şi titlul era slab. Acum, *Gazette* deţinea monopolul în oraşul Adelaide, dar devenea un ziar din ce în ce mai inconsistent. Ar fi trebuit să se descotorosească de Frank Bailey după fuziune, dar preferase să scape mai întâi de Sir Colin. Se încruntă.

— Doriţi frişcă la cafea, domnule Townsend? fu întrebat.

Townsend se uită la fata zveltă, cu o cafetieră în mână, şi zâmbi. Trebuia să fi avut vreo douăzeci şi cinci de ani, avea părul blond cârlionţat şi ochi albaştri, în care te pierdeai cu uşurinţă.

— Da, răspunse, deşi nu voia frişcă.

Ea îi întoarse zâmbetul - un zâmbet de stewardesă, care nu se schimba dacă acel căruia i-l adresa era slab, gras, sărac sau bogat.

Townsend lăsă *Gazeta* din mână şi încercă să se concentreze asupra întâlnirii la care se ducea. Achiziţionase recent, la un cost de jumătate de milion de lire, un mic combinat tipografic specializat în tipărirea ziarelor distribuite în suburbiile de vest ale Sydney-ului. Târgul îi asigurase doar o bază de pătrundere în cel mai mare oraş al Australiei.

Şi iată că la Întâlnirea Anuală a Ziariştilor şi Publiciştilor de la hotelul Cook, un bărbat de vreo douăzeci şi şapte - douăzeci şi opt de ani, de statură mijlocie, cu falca pătrată, părul roşu şi umeri laţi, veni la masa lui după terminarea discursurilor şi-i şopti la ureche:

— Ne vedem la toaletă.

Townsend nu ştia dacă să râdă sau să-l ignore pe individ. Dar curiozitatea din el învinse şi peste câteva minute se ridică şi se duse la toaletă. Bărbatul cu părul roşu se spăla pe mâini la chiuveta de la margine. Townsend dădu drumul la robinetul chiuvetei următoare.

— La ce hotel stai? fu întrebat.

— Town House, răspunse Keith.

— La ce cameră?

— Habar n-am.

— Aflu eu. Vin în camera ta pe la miezul nopţii. Bineînţeles, dacă te interesează să pui mâna pe *Sydney Chronicle*.

Apoi roşcovanul închise robinetul, îşi uscă mâinile şi plecă.

După miezul nopţii, Townsend află că fusese acostat de Bruce Kelly, redactorul-şef adjunct al ziarului *Chronicle*. Acesta îi spuse fără ocolişuri că Sir Somerset Kenwright, proprietarul, se gândea să vândă ziarul, deoarece acesta nu se mai potrivea cu restul publicaţiilor trustului.

— Nu vă place cafeaua? întrebă ea.

Townsend o privi, apoi se uită la ceaşca neatinsă.

— A fost bună, mulţumesc, spuse el. Eram preocupat de altceva.

Ea îi zâmbi din nou, luă ceaşca şi trecu la şirul celălalt. El încercă să se concentreze.

Când îi pomenise ideea mamei lui, ea îi spusese că ambiţia de o viaţă a lui Sir Graham fusese să devină proprietarul *Cronicii*[1], dar ea nu ştia ce să creadă. Acum călătorea a treia oară până la Sydney pentru o altă întâlnire cu directorii lui Sir Somerset. Unul dintre aceştia îi era dator.

În ultimele luni, avocaţii lui Townsend lucraseră în tandem cu cei ai lui Sir Somerset şi amândouă părţile simţeau acum că erau aproape de a ajunge la o înţelegere.

— Bătrânul crede că eşti cel mai mic dintre două rele, îl avertizase Kelly. A acceptat faptul că fiul lui nu-i poate continua munca, dar nu vrea ca ziarul să încapă pe mâna lui Wally Hacker, de care nu-i place şi nici nu are încredere în el. Nici de tine nu e sigur, deşi a ţinut la tatăl tău.

De când Kelly îi încredinţase aceste informaţii preţioase, Townsend îl pomenea pe tatăl lui ori de câte ori se întâlnea cu Sir Somerset.

Când avionul ateriză pe aeroportul Kingsford-Smith, Townsend îşi descheie centura, îşi luă servieta şi porni spre ieşirea din faţă.

---

[1] *Sydney Chronicle* (engl.) = *Cronica Sydney-ului.*

— O zi bună, domnule Townsend, spuse ea. Sper că veţi zbura şi altă dată cu Austair.

— Aşa voi face, promise el. De fapt, mă întorc astă seară.

Şi numai nerăbdarea pasagerilor din spatele lui îl împiedică s-o întrebe dacă avea să fie şi ea în avionul de seară.

Taxiul îl lăsă pe strada Pitt. Uitându-se la ceas, Townsend văzu că mai avea câteva minute libere. Plăti cursa şi traversă printre maşini, apoi privi de pe trotuarul celălalt clădirea care adăpostea ziarul cel mai bine vândut din Australia. Îi părea rău doar că tatăl lui nu apucase să asiste la încheierea contractului.

Traversă înapoi, intră în clădire şi aşteptă până când o femeie bine îmbrăcată, de vârstă mijlocie, ieşi dintr-un lift şi veni spre el:

— Sir Somerset vă aşteaptă, domnule Townsend.

Intrând în biroul imens, cu vedere la port, fu întâmpinat de un om pe care-l privise cu admiraţie înfricoşată din primii ani ai copilăriei. Sir Somerset îi strânse mâna călduros:

— Îmi pare bine că te văd, Keith. Cred că ai fost coleg cu directorul meu executiv, Duncan Alexander.

Cei doi tineri îşi strânseră mâinile tăcuţi.

— Să-ţi fac cunoştinţă cu redactorul-şef al *Cronicii,* Nick Watson.

— Încântat, spuse Townsend, strângând mâna lui Watson. Vă cunosc reputaţia.

Sir Somerset le indică să se aşeze la o masă mare de şedinţe, luând şi el loc în capăt.

— Ştii, Keith, începu el, sunt foarte mândru de ziarul ăsta. Chiar şi Beaverbrook a încercat să mi-l cumpere.

— De înţeles, spuse Townsend.

— În clădirea asta, se respectă un standard jurnalistic care, îmi place s-o cred, l-ar fi umplut de mândrie şi pe tatăl tău.

— Îmi vorbea întotdeauna cu cel mai mare respect de publicaţiile dumneavoastră. Ba chiar, vorbind de *Chronicle*, cred ca ar fi şi mai potrivit cuvântul "invidie".

— Drăguţ din partea ta să vorbeşti aşa, fiule, zâmbi Sir Somerset. Bun, continuă el după o pauză, în ultimele săptămâni, echipele noastre s-au pus de acord asupra majorităţii detaliilor. Aşa că, dacă poţi egala oferta de 1,9 milioane lire sterline a lui Wally Hacker şi dacă - lucru la fel de important pentru mine - eşti de acord să-i păstrezi pe Nick pe postul de redactor-şef şi pe Duncan pe cel de director executiv, putem spune că ne-am înţeles.

— Ar fi o prostie să nu mă bazez pe cunoştinţele şi specializarea lor, spuse Townsend. Amândoi sunt profesionişti foarte respectaţi şi natural că voi fi încântat să lucrez cu ei. Totuşi, trebuie să vă spun că face parte din politica mea să nu intervin în afacerile interne ale ziarului şi mai ales în conţinutul editorial. Nu e genul meu.

— Văd că ai învăţat multe de la tatăl tău, spuse Sir Somerset. Ca şi el şi ca tine, nici eu nu mă implic în activitatea de zi cu zi a ziarului. Nu se sfârşeşte bine.

Townsend încuviinţă din cap.

— Bun, cred că nu ne-au mai rămas prea multe de discutat în stadiul acesta, aşa că sugerez să ne îndreptăm spre sala de mese şi să mâncăm ceva.

Bătrânul îl luă pe Keith de umeri şi mergând lângă el, spuse:

— Aş vrea să fie şi tatăl tău astăzi cu noi.

Pe drumul de întoarcere către aeroport, zâmbetul nu mai dispăru de pe faţa lui Townsend. Dacă avea să fie şi ea în avion, ar fi avut o primă în plus. Repetându-şi în minte ce urma să-i spună, zâmbi din nou.

— Sper că aţi avut o călătorie fructuoasă, domnule Townsend, spuse ea, oferindu-i ziarul de seară.

— Nici că se putea mai fructuoasă, răspunse el. N-ai vrea să cinezi cu mine diseară şi să sărbătorim?

— E foarte amabil din partea dumneavoastră, domnule, spuse ea, apăsând pe cuvântul *domnule,* dar mi-e teamă că e împotriva politicii companiei.

— Şi să-ţi ştiu numele e împotriva politicii companiei?

— Nu, domnule, spuse ea. Susan.

Îi zâmbi impersonal şi trecu în spate.

Când ajunse în apartamentul lui, îşi făcu un sandviş cu sardine. Abia muşcase o dată, când sună telefonul. Era Clive Jervis, seniorul firmei Jervis, Smith & Thomas. Clive era neliniştit din pricina unor detalii de fineţe ale contractului, incluzând compensaţiile şi distribuirea dividendelor.

Nici nu pusese bine Townsend receptorul jos, când telefonul sună din nou şi avu o convorbire şi mai lungă cu Trevor Meacham, avocatul lui, căruia i se părea că 1,9 milioane lire e un preţ prea mare.

— Nu am de ales, îi spuse Townsend. Wally Hacker a oferit deja aceeaşi sumă.

— Hacker e în stare să dea prea mult, i se răspunse. Cred că trebuie să eşalonăm şi să luăm în considerare tirajul de anul ăsta, nu din ultimii zece ani.

— De ce? întrebă Townsend.

— Pentru că ziarul *Chronicle* pierde an de an 2,3 la sută din cititori. Trebuie să insistăm să ni se prezinte cifrele la zi.

— Sunt de acord cu tine, dar nu vreau să pierd tranzacţia din cauza asta.

— Nici eu, spuse contabilul. Dar nici nu vreau să dai faliment doar pentru că ai dat prea mult din motive sentimentale. Fiecare tranzacţie trebuie încheiată după reguli, nu doar ca să dovedeşti că eşti la fel de bun ca tatăl tău.

Urmară câteva secunde de tăcere.

— Nu-ţi face griji, spuse Townsend în cele din urmă. Am deja planuri să dublez tirajul *Cronicii.* Într-un an, 1,9 milioane o să pară ieftin. Şi tata m-ar fi sprijinit sigur să închei afacerea asta.

Puse jos telefonul înainte ca Trevor să mai apuce să spună ceva.

Ultima convorbire o avu cu Bruce Kelly, care-l sună după ora unsprezece, când Townsend îşi pusese pijamaua şi sandvişul pe jumătate mâncat râncezea pe farfurie.

— Sir Somerset e nervos, fu avertizat.

— De ce? întrebă Townsend. Mi se pare că întâlnirea de azi a decurs cât se poate de bine.

— Nu întâlnirea l-a tulburat. După ce ai plecat, a sunat Sir Colin Grant şi au vorbit aproape o oră. Şi Duncan Alexander nu ţi-e chiar cel mai bun prieten.

Townsend dădu cu pumnul în masă:

— Blestematul, spuse el. Fii atent, Bruce, am să-ţi spun exact ce carte să joci. De câte ori vine vorba de Sir Colin, aminteşte-i lui Sir Somerset că, avându-l preşedinte, *Messenger* pierdea cititori în fiecare săptămână. Iar pe Alexander lasă-l în seama mea.

Townsend fu dezamăgit vazând că Susan nu era în avionul de Sydney. Un steward îl servi cu o cafea şi-l întrebă dacă Susan fusese repartizată la alt zbor.

— Nu, domnule, îi răspunse omul. Susan nu mai lucrează la compania noastră de la sfârşitul lunii.

— Ştiţi unde lucrează acum?

— N-am idee, domnule.

Townsend îşi petrecu dimineaţa făcând turul birourilor de la *Chronicle*, condus de Duncan Alexander, care păstră un ton de afaceri şi nu făcu nici o încercare de a fi prietenos. Townsend aşteptă să fie singuri în lift, se întoarse spre el şi spuse:

— "Noi, Alexanderii, avem memorie lungă. Caută-mă dacă ai nevoie". Aşa mi-ai spus odată.

— Aşa este, recunoscu Duncan.

— Bine. A sosit timpul să-ţi aduc aminte.

— Ce aştepţi de la mine?

— Vreau ca lui Sir Somerset să i se spună că sunt o persoană bună.

Liftul se opri şi uşile se deschiseră.

— Dacă fac asta, îmi garantezi că-mi voi păstra postul?

— Ai cuvântul meu, spuse Townsend, ieşind pe coridor.

După masă, Sir Somerset - care părea mai reţinut decât la întâlnirea anterioară - îl însoţi pe Townsend la etajul editorial, unde-l prezentă diverşilor ziarişti. Toţi constatară uşuraţi că noul proprietar doar le zâmbea şi dădea din cap, devenindu-le agreabil chiar şi începătorilor. În ziua aceea, cu toţii fură surprinşi plăcut de Townsend, despre care auziseră atâtea de la reporterii *Gazettei.* Chiar şi Sir Somerset începu să se întrebe dacă nu cumva Sir Colin exagerase în legătură cu cinismul lui Townsend.

— Nu uitaţi ce s-a întâmplat cu vânzările ziarului după ce a luat Sir Colin conducerea, şopti Bruce Kelly în mai multe urechi, inclusiv cea a redactorului-şef, la puţin timp după plecarea lui Townsend.

Personalul de la *Chronicle* nu i-ar fi acordat lui Townsend prezumţia de nevinovăţie dacă ar fi văzut ce notiţe îşi lua pe drumul de întoarcere, în avion. I se părea că dacă voia să dubleze vânzările publicaţiei, trebuia să facă o curăţenie generală, de la coadă la cap.

Din timp în timp, Townsend se trezea gândindu-se la Susan. Când un alt steward îi oferi ziarul de seară, îl întrebă dacă ştia unde lucrează ea.

— Vă referiţi la Susan Glover? vru să ştie omul.

— Blondă, cârlionţi, douăzeci de ani, spuse Townsend.

— Da, Susan e. A plecat de la noi când i s-a oferit o slujbă la Moore's. Spunea că nu mai suportă programul neregulat şi să fie tratată ca un şofer de autobuz. Bănuiesc că ştiu cum se simţea.

Townsend zâmbi. Moore's fusese întotdeauna magazinul din Adelaide preferat de mama lui. Era sigur că n-avea sa dureze prea mult ca să descopere în ce raion lucra Susan.

A doua zi, după ce trecu în revistă corespondenţa cu Bunty, o aşteptă să închidă uşa, apoi formă numărul de la Moore's.

— Mi-o puteţi da, vă rog, pe d-ra Glover?

— În ce sector lucrează?.

— Nu ştiu, spuse Townsend.

— E o urgenţă?

— Nu, e un apel personal.

— Sunteţi rude?

— Nu, răspunse el nedumerit.

— Atunci regret, dar nu vă pot ajuta. Nu intră în politica noastră să primim telefoane personale în timpul orelor de serviciu.

Apoi se auzi tonul.

Townsend puse jos telefonul şi, sculându-se, trecu în biroul lui Bunty.

— Lipsesc o oră, o oră şi ceva, Bunty. Trebuie să cumpăr un cadou pentru aniversarea mamei.

Domnişoara Bunting fu surprinsă, pentru că respectiva aniversare era abia peste patru luni. Dar cel puţin, era mai bine decât cu tatăl lui, căruia trebuia întotdeauna să-i aducă aminte să cumpere cadoul.

Când Townsend ieşi din clădire, afară era atât de cald, încât îi spuse lui Sam, şoferul lui, că va merge pe jos cei două sute de metri până la Moore's, ocazie cu care va arunca şi o privire asupra chioşcurilor de ziare. Nu-i plăcu faptul că la primul se terminase deja *Gazette*, deşi nu era nici ora zece. Îşi însemnă să vorbească despre difuzare cu directorul departamentului.

Apropiindu-se de imensul magazin de pe strada Rundle, se întrebă cât avea să mai dureze până se va întâlni cu Susan. Intră pe uşa turnantă şi începu să se plimbe printre raioanele de la parter: bijuterii, mânuşi, parfum. Dar n-o vedea nicăieri. Luă ascensorul până la etajul doi şi-şi continuă recunoaşterea: mercerie, lenjerie, menaj, tot fără succes. La etajul trei era îmbrăcăminte pentru bărbaţi şi-şi aminti că are nevoie de un costum nou. Dacă lucra acolo, avea să ceară unul pe loc, dar nu se vedea nici o femeie.

Intrând în lift ca să urce la etajul patru, lui Townsend i se păru că-l recunoaşte pe bărbatul îmbrăcat corect de lângă el.

— Ce mai faci? întrebă acesta văzându-l.

— Bine, spuse Townsend, încercând cu disperare să-şi amintească cine era.

— Ed Scott, spuse omul, rezolvând problema. Eram cu doi ani mai mic decât tine la St. Andrew's şi mi-aduc şi azi aminte de editorialele tale din revista şcolii.

— Sunt flatat, spuse Townsend. Şi acum cu ce te ocupi?

— Sunt director adjunct al magazinului.

— Deci ai reuşit bine, spuse Townsend, aruncând o privire asupra spaţiului din jur.

— Nu chiar, spuse Ed. Tatăl meu e director administrativ. Dar nu ţie trebuie să-ţi explic treburile astea.

Townsend se încruntă.

— Cauţi ceva anume? îl întrebă Ed, înainte de a se despărţi.

— Da, răspunse Townsend, un cadou pentru mama. A ales deja ceva şi eu am venit să iau. Nu mai ţin minte la ce etaj e, dar am numele vânzătoarei care a servit-o.

— Spune-mi numele şi aflu raionul.

— Susan Glover, spuse Townsend, încercând să nu roşească.

Ed se duse într-un colţ, formă un număr la telefonul celular şi repetă numele. Peste câteva clipe, pe faţă îi apăru o expresie surprinsă:

— Se pare că e la departamentul de jucării, spuse el. Eşti sigur că ţi s-a dat numele corect?

— Da, spuse Townsend. Puzzle-uri.

— Puzzle-uri?

— Da, mama mea e înnebunită după puzzle-urile din bucăţi. Şi nu ne dă voie să i le alegem noi, pentru că îi luăm întotdeauna unele pe care deja le are.

— Aha, spuse Ed. Du-te la etajul unu. O să găseşti jucăriile imediat la dreapta.

Townsend îi mulţumi şi directorul adjunct se îndepărtă, iar el coborî la "Lumea jucăriilor". Dădu ocol standurilor, dar Susan nu era şi se gândi că poate era ziua ei liberă. Se hotărî să nu apeleze la o femeie cu alură oficială, care purta pe pieptul amplu o insignă cu "Asistent de vânzări" şi porni agale prin raion.

Tocmai se gândea să revină a doua zi, când o uşă a personalului se deschise şi pe ea intră Susan, cărând o cutie mare cu un joc. Se duse cu el la o clientă care aştepta.

Townsend rămase încremenit. Era mult mai atrăgătoare decât şi-o amintea.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Townsend tresări şi se răsuci, aflându-se chiar în faţa asistentei de vânzări.

— Nu, mulţumesc, spuse el nervos. Caut un cadou pentru... pentru nepotul meu.

Femeia îl fulgeră cu privirea şi el se mută într-un loc de unde o putea urmări pe Susan fără să bată la ochi.

Clienta ei pierdea nemaipomenit de mult timp şovăind dacă să ia jocul sau nu. Susan trebui să deschidă capacul, ca să arate că înăuntru era ce scria pe cutie. Luă câteva piese galbene şi roşii, încercând să le asambleze, dar clienta plecă peste câteva minute tot cu mâinile goale.

Townsend aşteptă ca asistenta să înceapă să servească pe altcineva, apoi porni spre stand. Susan ridică ochii şi-i zâmbi, de data asta un zâmbet de recunoaştere.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Townsend? întrebă ea.

— Iei masa cu mine diseară, sau e tot împotriva regulilor companiei?

— Da, este domnule Townsend, zâmbi ea, dar...

Asistenta de vânzări veni lângă Susan arătând mai bănuitoare ca oricând.

— Trebuie să aibă peste o mie de piese, spuse Townsend. Mama vrea un puzzle care să-i dea de lucru cel puţin o săptămână.

— Sigur, domnule, spuse Susan şi-l duse la o masă unde erau aşezate mai multe puzzle-uri.

El începu să le examineze îndeaproape, fără s-o privească.

— La Pilligrini, la opt? şopti el.

— E perfect. N-am mai fost acolo, dar îmi doream să merg, spuse ea, luându-i din mână un puzzle cu portul Sydney.

Se întoarse la casă şi-i dădu chitanţa, băgând cutia într-o sacoşă cu Moore's.

— Face 2 lire şi 10 şilingi, domnule.

Townsend plăti şi ar fi vrut să-i mai repete ora întâlnirii, dacă asistenta nu s-ar fi lipit de Susan, spunând:

— Sper ca nepotului dvs. să-i placă jocul, domnule.

Ieşi din magazin urmărit de două perechi de ochi.

Când se întoarse la birou, Bunty fu cam surprinsă de conţinutul sacoşei. În cei treizeci şi doi de ani de când lucra pentru Sir Graham, nu-l văzuse niciodată dăruindu-i soţiei lui un puzzle.

Ignorându-i privirea cercetătoare, Townsend spuse:

— Bunty, cheamă-l pe directorul de la difuzare. Chioşcul din colţul străzii King William terminase ziarul la ora zece.

Şi când secretara deschise uşa, adăugă:

— A, şi poţi să-mi rezervi diseară o masă de două persoane la Pilligrini?

Când Susan intră în restaurant, mai mulţi bărbaţi întoarseră capul s-o vadă trecând spre masa din colţ. Purta un compleu roz aprins care-i sublinia silueta zveltă şi, deşi fusta îi trecea bine de genunchi, Townsend nu-şi putu ridica ochii decât când ajunse lângă el. Se aşeză în faţa lui şi unii meseni îl priviră cu invidie.

O voce rosti intenţionat mai tare:

— Afurisitul ăla obţine tot ce vrea.

Râseră amândoi şi Townsend îi turnă un pahar de şampanie. În curând, descoperi că se simţea foarte bine cu ea. Începură să ţeasă poveşti despre ce făcuseră ei în ultimii douăzeci de ani, de parcă erau prieteni de când lumea. Townsend ii explică de ce călătorise atât de des la Sydney în ultimul timp, iar Susan îi spuse de ce nu-i plăcea să lucreze în raionul de jucării de la Moore's.

— Întotdeauna e aşa de groaznică? întrebă Townsend.

— Ai prins-o în toane bune. După ce ai plecat, a făcut comentarii sarcastice toată dimineaţa în legătură cu venirea ta pentru mamă, nepot sau altcineva. Şi când am întârziat două minute în pauza de prânz, mi-a zis: "Ai intârziat o sută douăzeci de secunde, d-ră. Glover. O sută douăzeci de secunde din timpul companiei. Dacă se mai întâmplă, va trebui să-ţi scădem din salariu suma corespunzătoare".

O imitase aproape perfect, făcându-l pe Townsend să izbucnească în râs.

— Ce-o fi cu ea?

— Cred că şi-a dorit să fie stewardesă.

— Mi-e teamă că-i lipsesc vreo câteva din calităţile necesare, sugeră Townsend.

— Ce-ai mai făcut astăzi? întrebă Susan. Tot mai călătoreşti cu Austair, agăţând stewardese?

— Nu, zâmbi el. Asta am făcut săptămâna trecută şi n-am avut succes. Azi am încercat să aflu dacă-mi pot permite să dau două milioane pe *Sydney Chronicle*.

— Aşa de mult? întrebă ea neîncrezătoare. Atunci, să plătesc eu măcar nota de aici. Ultima oară când mi-am luat *Sydney Chronicle* costa 6 pence.

— Da, dar eu vreau toate numerele, spuse Townsend.

După ce li se luară ceştile de cafea, continuară să vorbească până când plecă şi personalul. Mai rămaseră doar doi ospătari obosiţi, privindu-i din când în când cu speranţă. Când îl văzu pe unul înăbuşindu-şi un căscat, Townsend ceru nota şi lăsă un bacşiş mare.

Când ieşiră în stradă, o luă de mână pe Susan:

— Unde stai?

— În nordul oraşului, dar mi-e teamă că am pierdut ultimul autobuz. O să iau un taxi.

— E o seară minunată, de ce n-am lua-o pe jos?

— Îmi convine, zâmbi ea.

Vorbiră tot timpul până ajunseră acasă la ea, după o oră. Ea se întoarse spre el:

— Mulţumesc pentru seara asta, Keith. Ai dat un nou sens expresiei "a duce cu vorba".

— Hai s-o mai facem şi altă dată, spuse el.

— Mi-ar plăcea.

— Când ţi-ar conveni?

— Aş fi spus mâine, dar depinde dacă ne vom întoarce pe jos de fiecare dată. În cazul ăsta, ar trebui să găsim un restaurant mai apropiat şi să-mi pun pantofi de teren.

— Nici gând, spuse Townsend. Îţi promit că mâine te duc cu maşina. Dar trebuie să ajung la Sydney să semnez un contract, aşa că nu mă întorc decât pe la opt.

— E perfect. O să am timp să merg acasă şi să mă schimb.

— Îţi place L'Etoile?

— Numai dacă ai ceva de sărbătorit.

— O să fie ceva, îţi promit.

— Atunci ne vedem la nouă, la l'Etoile.

Se înălţă şi-l sărută pe obraz:

— Să ştii că nu mai găseşti taxiuri pe aici la ora asta, Keith, spuse ea puţin îngrijorată. Mi-e teamă că o să ai ceva de mers.

— Merită, spuse Townsend şi Susan se îndepărtă pe mica alee de la intrare.

O maşină se opri lângă el. Şoferul sări şi-i deschise uşa:

— Unde mergem, şefule?

— Acasă, Sam, spuse el. Dar hai prin gară, ca să văd ediţia de dimineaţă a ziarului.

A doua zi, Townsend se urcă în primul avion de Sydney, încadrat de avocatul Clive Jervis şi de contabilul lui, Trevor Meacham.

— Nu prea-mi place clauza de resciziune, spuse Clive.

— Şi eşalonarea plăţilor trebuie gradată mai lent, adăugă Trevor.

— Cât o să dureze să rezolvăm problemele astea? întrebă Townsend. Am o întâlnire la cină în Adelaide şi trebuie să prind cursa de după-amiază.

Cei doi bărbaţi îl priviră neliniştiţi.

Temerile lor se dovediră justificate. Avocaţii celor două companii studiară contractul toată dimineaţa, iar contabilii fură şi mai înceţi în verificarea cifrelor. Nu făcură pauză de masă şi, pe la ora trei, Townsend începu să se uite mereu la ceas. Cu toate că străbătea încăperea de la un cap la altul, răspunzând monosilabic la întrebări kilometrice, documentul final nu putu fi semnat decât la câteva minute după ora cinci.

Când avocaţii se ridicară în sfârşit de la masă şi începură să se dezmorţească, Townsend oftă uşurat. Îşi privi din nou ceasul şi fu sigur că avea să prindă un avion pentru a ajunge la timp în Adelaide. Le mulţumi avocaţilor şi dădea mâna cu partenerii când Sir Somerset intră în cameră, însoţit de redactorul-şef şi directorul executiv.

— Mi s-a spus că avem un contract, spuse bătrânul, cu un zâmbet larg.

— Cred că da, spuse Townsend, încercând să nu arate cât de nerăbdător era să plece.

Ştia că dacă suna la Moore's să-i spună că întârzie n-aveau să-i facă legătura.

— Hai să bem ceva, să sărbătorim înainte de a semna documentul final, spuse Sir Somerset.

După cel de-al treilea whisky Townsend sugeră că poate venise timpul să semneze contractul. Nick Watson fu de acord, mai ales că mai avea de lucru pentru ziarul din ziua aceea.

— Corect, spuse Sir Somerset, scoţând un stilou din buzunarul interior al hainei. Nu ne putem permite să scădem standardul, mai ales că voi fi încă şase săptămâni proprietarul *Cronicii.* Apropo, Keith, sper că-mi vei ţine companie la cină, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că nu pot în seara asta, răspunse Townsend. Am o întâlnire în Adelaide.

Sir Somerset se răsuci spre el:

— Ar fi bine să fie o femeie frumoasă, spuse el, fiindcă blestemat să rămân dacă te las pentru altă afacere.

— Vă garantez că e frumoasă, râse Townsend. Şi e abia a doua întâlnire.

— În cazul acesta, nu te mai reţin, spuse Sir Somerset, îndreptându-se spre masa de şedinţe unde aşteptau cele două copii. Se opri o clipă, privind contractul şi păru să ezite. În aer se răspândi nervozitatea; unul dintre avocaţii lui Sir Somerset se juca cu degetele.

Bătrânul îi făcu lui Townsend cu ochiul:

— Trebuie să-ţi spun că Duncan a fost cel care m-a convins să fac târgul cu tine şi nu cu Hacker, spuse el.

Se aplecă şi semnă copiile, apoi îi dădu stiloul lui Townsend, care îşi scrise numele alături. Apoi îşi strânseră mâinile destul de formal:

— Mai e timp pentru un păhărel, sugeră Sir Somerset. Dar tu dă-i bătaie, Keith şi noi o să vedem ce profituri obţinem în absenţa ta. Să ştii, băiatule, că sunt încântat că ziarul *Chronicle* va aparţine fiului lui Sir Graham Townsend.

Nick Watson înaintă şi-l luă pe Townsend de umeri:

— Să ştii că abia aştept să lucrez cu tine. Sper că te vei întoarce curând la Sydney.

— Şi eu aştept cu nerăbdare să lucrez cu tine, spuse

Townsend şi sunt sigur că o să ne mai ciocnim unul de altul din când în când.

Apoi se întoarse spre Duncan Alexander:

— Mulţumesc, spuse el. Suntem chit.

Duncan îi întinse mâna, dar Townsend se repezea deja pe uşă. Uşile liftului se închiseră în faţa lui înainte de a apuca să apese pe buton. Şoferul taxiului refuză să încalce limita de viteză, în ciuda încercărilor de a-l mitui şi a ameninţărilor. Când ajunse la aeroport, văzu avionul înălţându-se în aer.

— De data asta a plecat la timp, ridică din umeri şoferul taxiului.

Din păcate, nu se putu spune la fel şi despre următorul zbor, programat peste o oră, dar care întârzie patruzeci de minute.

Townsend îşi privi ceasul, se duse la o cabină telefonică şi căută numărul Susanei. I se spuse că era ocupat. Când sună din nou, nu răspunse nimeni. Poate făcea un duş. Încercă să-şi imagineze scena, pe când difuzorul anunţa: "Ultimul apel pentru pasagerii zborului Sydney - Adelaide".

O rugă pe telefonistă să mai încerce o dată şi i se răspunse că era din nou ocupat.

Înjură, puse receptorul jos şi fugi la avion, îmbarcându-se la limită. Bătu în braţele fotoliului tot timpul zborului, dar nerăbdarea lui nu făcu avionul să meargă mai repede.

Sam stătea lângă maşină şi părea îngrijorat când stăpânul lui ieşi din aeroport. Îl duse cu toată viteza în Adelaide, dar când ajunseră la L'Etoile, ospătarul-şef luase deja ultima comandă.

Townsend încercă să explice ce se întâmplase, dar Susan păru să înţeleagă înainte de a deschide el gura.

— Te-am sunat de la aeroport, dar era sau ocupat, sau nu răspundea nimeni, spuse el, privindu-i tacâmurile neatinse. Să nu-mi spui că n-ai mâncat.

— Nu mi-a fost chiar aşa de foame, spuse ea, luându-l de mână. Dar tu trebuie să fii flămând şi pun pariu că vrei să-ţi sărbătoreşti triumful. Aşa că, spune, ce ţi-ar plăcea să facem acum?

* * *

Când sosi la servici a doua zi dimineaţă, o găsi pe Bunty aşteptând lângă biroul lui cu o foaie de hârtie în mână. După cum arăta, părea că stătea de mult acolo.

— Probleme? întrebă Townsend închizând uşa.

— Nu. Doar că pari să fi uitat că eu ies la pensie la sfârşitul săptămânii.

— Nu uitasem, spuse Townsend, aşezându-se. Dar mă gândeam că....

— Regulile companiei sunt clare în această privinţă, spuse Bunty. Când o angajată împlineşte şaizeci de ani...

— Tu n-o să ai niciodată şaizeci, Bunty!

—... are dreptul la pensionare din ultima vineri a respectivei luni calendaristice.

— Regulile sunt făcute pentru a fi încălcate.

— Tatăl tău spunea că de la această regulă nu trebuie făcute excepţii şi sunt de acord cu el.

— Dar acum n-am timp să caut pe altcineva, Bunty. Cu preluarea *Cronicii* şi toate...

— Am anticipat această problemă, spuse ea fără să clipească, şi am găsit înlocuitoarea ideală.

— Dar ce calificare are? întrebă Townsend, gata s-o pronunţe imediat insuficientă.

— E nepoata mea, i se răspunse şi ceea ce e mai important, provine din ramura pur scoţiană a familiei.

Townsend nu găsi nici o replică potrivită.

— Bun, programează-mi o întâlnire cu ea. Pe luna viitoare, adăugă el după o scurtă pauză.

— În momentul de faţă aşteaptă în biroul meu şi o poţi vedea imediat.

— Ştii ce ocupat sunt, spuse Townsend, uitându-se la pagina albă din agendă.

Bunty se asigurase să nu aibă nici o întâlnire în dimineaţa aceea. Ea îi întinse foaia de hârtie pe care o adusese.

Începu să studieze curriculum-ul domnişoarei Younger, căutând un pretext ca s-o respingă. Ajungând la ultimul rând, mormăi împotriva voinţei lui:

— Cheam-o înăuntru.

Când intră Heather Younger, Townsend se ridică în picioare şi rămase aşa până când tânăra se aşeză. Domnişoara Younger avea un metru şaptezeci şi cinci şi Townsend citise că avea douăzeci şi opt de ani, dar arăta mai în vârstă. Purta un pulover verde şi o fustă groasă. Ciorapii ei maronii îi aminteau lui Townsend de cupoanele de raţionalizare şi purta o pereche de pantofi pe care mama lui i-ar fi găsit "solizi".

Părul ei arămiu era strâns într-un coc din care nu scăpa nici un singur fir. Prima impresie a lui Townsend fu că o revedea pe d-ra Steadman şi impresia fu întărită când d-ra Younger începu să-i răspundă la întrebări cazon şi eficient.

Interviul dură unsprezece minute şi d-ra Younger îşi ocupă postul în lunea următoare.

Townsend avu de aşteptat şase săptămâni pentru a deveni proprietarul legal al *Cronicii.* În timpul acesta, se întâlni aproape zilnic cu Susan. De câte ori ea îl întreba de ce rămânea în Adelaide când simţea că trebuie să investească timp şi energie în *Chronicle*, el nu spunea decât: "Până nu e ziarul meu, nu pot face nimic. Şi dacă ar avea idee de ce-i aşteaptă, ar rupe contractul cu mult înainte de expirarea celor şase săptămâni".

Dacă n-ar fi fost Susan, aceste şase săptămâni i s-ar fi părut interminabile. Şi acum întârzia la întâlniri şi ea îl tachina mereu pe tema aceasta. Până la urmă, el rezolvă problema prin sugestia ca ea să se mute la el.

În duminica dinaintea intrării în vigoare a contractului cu *Chronicle*, el şi Susan luară avionul de Sydney. Townsend îi ceru taximetristului să oprească la redacţia ziarului înainte de hotel. O luă pe Susan de cot şi trecură strada, apoi priviră clădirea impunătoare a *Cronicii.*

— La miezul nopţii e a mea, spuse el cu o pasiune pe care ea nu i-o mai simţise.

— Eu speram mai degrabă să fii tu al meu, îl tachină ea.

Când sosiră la hotel, Bruce Kelly aştepta în foaier. Şi Susan fu foarte surprinsă când Keith îl invită să ia masa cu ei.

Apoi îl auzi vorbind despre planurile lui de parcă ea nici n-ar fi fost acolo. O mira faptul că nu fusese invitat la masă şi redactorul-şef al *Cronicii.* Când plecă Bruce, ea şi Keith luară liftul până la ultimul etaj şi intrară fiecare în camera lui. Keith trecea în revistă nişte cifre, aşezat la birou, când ea se strecură la el prin uşa de comunicare dintre camere.

A doua zi dimineaţa, proprietarul *Cronicii* se trezi cu câteva minute înainte de ora şase şi părăsi hotelul lăsând-o pe Susan adormită. Porni spre stada Pitt, aruncând câte o privire fiecărui chioşc cu ziare de pe drum. Nu era o situaţie chiar aşa de proastă ca a *Gazetei,* dar *Chronicle* ar fi putut să se prezinte mult mai bine.

Ajungând în hol, îi spuse paznicului că vrea să-i vadă pe redactorul-şef şi pe directorul executiv imediat cum soseau. Apoi ceru un lăcătuş. De data aceasta, nimeni nu-l mai întrebă cine era.

Townsend se aşeză pentru prima dată pe scaunul lui Sir Somerset şi începu să răsfoiască ediţia de dimineaţă a ziarului. Îşi făcu toate însemnările necesare şi după ce citi absolut tot, se ridică şi începu să se plimbe prin birou, oprindu-se din când în când să arunce o privire asupra portului Sydney. În curând veni lăcătuşul şi primi comenzile lui precise.

— Când? întrebă omul.

— Acum, spuse Townsend.

Se aşeză la birou, întrebându-se care dintre cei doi va sosi primul. Mai aşteptă încă patruzeci de minute până auzi prima bătaie în uşă. Nick Watson, redactorul-şef, intră şi-l găsi pe Townsend răsfoind un dosar voluminos.

— Îmi pare nespus de rău, Keith, începu el. Nu m-am gândit că vei veni atât de devreme în prima zi.

Townsend ridică ochii şl Watson adăugă:

— Putem să ne grăbim? Conduc şedinţa editorială la zece.

— Astăzi n-o să faci şedinţa, spuse Townsend. I-am spus lui Bruce Kelly s-o ţină.

— Ce? Dar eu sunt redactorul-şef, spuse Nick.

— Nu mai eşti de acum, spuse Townsend. Te promovez.

— Mă promovezi? repetă Nick.

— Da. O să citeşti anunţul în *Cronica* de mâine. O să fii primul Redactor Emeritus al ziarului.

— Asta ce înseamnă?

— "E" înseamnă "ex", iar "meritus" înseamnă că ai meritat-o.

Townsend făcu o pauză, văzând cum înţelegerea cobora asupra celuilalt.

— Nu-ţi fă griji, Nick. Ai un titlu frumos şi salariul plătit pe un an de acum înainte.

— Dar i-ai spus lui Sir Somerset, în prezenţa mea, că aştepţi cu nerăbdare să lucrezi cu mine.

— Ştiu, Nick, admise el, roşind uşor. Îmi pare rău, am...

Ar fi terminat propoziţia dacă nu s-ar fi auzit o nouă bătaie în uşă.

— Îmi cer scuze că te deranjez, Keith, spuse Duncan Alexander intrând, dar cineva mi-a schimbat broasca de la uşa biroului.

15

Evening Chronicle

20 noiembrie, 1947

Ziua cea fericită – Radioasa prinţesă Elizabeth se mărită cu ducele marinar –

Charlotte nu participă la sărbătoarea aniversării de şaizeci de ani a lui Arno Schultz pentru că nu avea încă încredere să-l lase pe pe micuţul David doar cu doica germană. De când se întorsese de la Lyon, Dick era mai atent şI reuşea chiar să ajungă la timp pentru a asista la culcarea primului lor copil.

În seara aceea, Armstrong plecă la Arno la ora şapte. O asigură pe Charlotte că se ducea doar să bea un pahar cu sărbătoritul şi că se va întoarce repede. Ea-i zâmbi şi-i promise că-l va aştepta cu masa.

Se grăbea să ajungă înainte de a se aşeza cina, sperând că astfel va putea pleca doar după un pahar. Apoi ar fi putut să joace vreo două mâini de poker cu Max Sackville înainte de a se întoarce acasă.

Cu câteva minute înainte de ora opt, Armstrong bătu la uşa lui Arno. Gazda îl conduse în salonul plin de invitaţi şi fu evident că toţi îl aşteptau pe el ca să se aşeze la masă. Fu prezentat prietenilor lui Arno şi toţi îl tratară ca pe oaspetele de onoare.

Arno îi dădu un pahar de vin alb - Armstrong îşi dădu seama după prima înghiţitură că nu provenea din sectorul francez - şi-l conduse în sufrageria mică, unde îl aşeză lângă un om numit Julius Hahn, pe care i-l prezentă ca "vechiul meu prieten şi rival.".

Armstrong mai auzise numele, dar nu-l cunoştea. La început îl ignoră pe Hahn şi se concentră asupra mâncării din farfurie. Tocmai începuse supa subţire, nesigur de originea ei animală, când Hahn începu să-l întrebe ce mai era prin Londra. Armstrong îşi dădu seama repede că germanul cunoştea capitala britanică mult mai bine decât el.

— Sper să nu dureze prea mult până se vor ridica restricţiile de călătorie în străinătate, spunea Hahn. Trebuie neapărat să ajung cât mai repede în ţara dvs.

— Nu cred că aliaţii vor permite asta prea curând, spuse Armstrong, în timp ce doamna Schultz îi înlocuia supa cu plăcintă cu carne de iepure.

— Asta mă întristează, spuse Hahn. Îmi e din ce în ce mai greu să controlez nişte interese de afaceri pe care le am la Londra.

Atunci îşi dădu seama şi-şi lăsă pentru prima dată furculiţa şi cuţitul pe farfurie. Hahn era proprietarul lui *Der Berliner*, ziarul rival, publicat în sectorul american. Dar mai avea şi alte proprietăţi.

— De mult doream să vă cunosc, spuse Armstrong.

Hahn păru surprins, pentru că, până atunci, căpitanul Armstrong nu-i acordase deloc atenţie.

— Ce tiraj are *Der Berliner*? întrebă Armstrong.

Ştia răspunsul, dar voia să-l lase să vorbească înainte de a-l întreba ceea ce dorea cu adevărat să afle.

— În jur de 260.000 exemplare zilnic, răspunse Hahn. Şi celălalt cotidian al nostru din Frankfurt, sunt bucuros s-o spun, vinde peste 200.000 de bucăţi.

— Şi câte ziare aveţi cu totul? întrebă Armstrong neglijent, luând din nou furculiţa şi cuţitul.

— Numai acestea două. Înainte de război aveam şaptesprezece şi mai multe reviste ştiinţifice. Dar nu pot spera să le obţin înapoi decât după ce se ridică toate restricţiile.

— Dar credeam că evreii - şi eu sunt evreu, să ştiţi - nu aveau dreptul să fie proprietari de publicaţii înainte de război.

— E adevărat, domnule căpitan, dar eu mi-am vândut toate acţiunile partenerului meu, care nu era evreu şi el mi le-a returnat la preţul pe care-l plătise, imediat după sfârşitul războiului.

— Şi revistele? întrebă Armstrong, luând o înghiţitură de plăcintă. Au scos vreun profit în timpurile acestea grele?

— Da. De fapt, pe termen lung, se vor dovedi o sursă mai puternică de venituri decât ziarele. Înainte de război, compania mea avea partea leului din publicaţiile ştiinţifice germane. Dar după ce Hitler a intrat în Polonia, ni s-a interzis să mai publicăm materiale care ar fi putut fi utile duşmanilor celui de-al treilea Reich. Acum sunt în posesia lucrărilor de cercetare din ultimii opt ani, inclusiv toate articolele ştiinţifice elaborate în Germania în timpul războiului. Lumea publicistică ar cumpăra materialele astea cu bani frumoşi dacă le-aş putea da drumul cumva.

— Şi de ce nu le puteţi publica? întrebă Armstrong.

— Editura londoneză cu care aveam un aranjament nu doreşte să-mi mai distribuie lucrările.

Becul de pe tavan se stinse şi în mijlocul mesei fu aşezat un tort mic, cu o singură lumânare.

— Dar de ce? întrebă Armstrong, hotărât să nu întrerupă firul conversaţiei, în timp ce Arno Schultz sufla în lumânare în mijlocul aplauzelor.

— Din păcate, unicul fiu al preşedintelui editurii a pierit ucis pe front, spuse Hahn, pe când în farfuria lui Armstrong era aşezată cea mai mare bucată de tort. I-am scris de multe ori să-mi exprim condoleanţele, dar nu-mi răspunde.

— Mai sunt şi alte edituri în Anglia, spuse Armstrong, îndesându-şi prăjitura în gură.

— Da, dar contractul nu-mi permite să abordez în prezent pe altcineva. Trebuie să mai aştept câteva luni. M-am şi hotărât în privinţa celei mai potrivite edituri londoneze de a-mi reprezenta interesele.

— Da? îl îndemnă Armstrong, ştergându-se la gură.

— Dacă v-aţi găsi timp, domnule căpitan, spuse magnatul german, aş considera o onoare să vă arăt tipografia mea.

— Programul meu e absolut imposibil pentru moment.

— Desigur, spuse Hahn. Vă înţeleg.

— Dar poate mă opresc data viitoare când voi vizita sectorul american.

— Vă rog, spuse Hahn.

După cină, Armstrong îi mulţumi gazdei pentru o seară remarcabilă şi plecă în acelaşi timp cu Julius Hahn.

— Sper să ne mai întâlnim, spuse Hahn la despărţire.

— Cu siguranţă, răspunse Armstrong, dând mâna cu prietenul cel mai apropiat al lui Arno Schultz.

Când ajunse acasă, la câteva minute după miezul nopţii, Charlotte dormea. Se dezbrăcă şi-şi puse pijamaua, apoi se strecură în camera lui David. Stătu lângă pătuţ un timp, privindu-şi întâiul născut.

— O să-ţi clădesc un imperiu şi vei fi mândru de el, îi şopti.

A doua zi, Armstrong îi raportă colonelului Oakshott că fusese la sărbătorirea lui Arno Schultz, dar nu-i spuse că-l cunoscuse pe Julius Hahn. Singura noutate a lui Oakshott era că maiorul Forsdyke telefonase să-i ceară lui Dick să mai facă o călătorie până în sectorul rusesc. Armstrong promise că va lua legătura cu Forsdyke, dar nu spuse că avea de gând să treacă mai întâi prin sectorul american.

— Apropo, Dick, spuse colonelul, nu ţi-am văzut articolul despre felul cum ne purtăm cu prizonierii germani din lagăre.

— Nu l-am scris, domnule. Îmi pare rău s-o spun, dar Fritzii ăştia afurisiţi nu vor să coopereze. Mi-e teamă că a fost o mică pierdere de timp.

— Nu mă mir, spuse Oakshott. Eu te-am prevenit...

— Şi aţi avut dreptate, domnule colonel.

— Totuşi, îmi pare rău, spuse colonelul, pentru că încă mai cred că e important să construim o punte şi să le recâştigăm încrederea acestor oameni.

— Vă dau toată dreptatea, domnule colonel, spuse Armstrong. Şi vă asigur că voi face tot posibilul.

— Ştiu, Dick. Cum mai merge *Der Telegraf*?

— Mai bine ca oricând. Începând cu luna viitoare, vom scoate un supliment de duminică, iar vânzarea bate toate recordurile.

— Asta e o veste formidabilă, spuse colonelul. Apropo, tocmai mi s-a spus că ducele de Gloucester s-ar putea să vină luna viitoare la Berlin, într-o vizită oficială. Ar putea ieşi un articol bun.

— V-ar plăcea să apară în *Der Telegraf*, pe prima pagină? întrebă Armstrong.

— Nu înainte de a obţine permisiunea de la securitate. Atunci poţi avea ceva - cum se spune? - exclusiv.

— Foarte interesant, spuse Armstrong, cunoscând slăbiciunea colonelului pentru vizitele demnitarilor, mai ales ale membrilor familiei regale.

Se ridică să plece.

— Nu uita să te prezinţi la Forsdyke, îi aminti colonelul când Armstrong îl salută.

Dar el avea probleme mult mai apăsătoare decât un maior al serviciului de informaţii. După ce-şi rezolvă corespondenţa de pe birou, îi spuse lui Sally că intenţiona să-şi petreacă restul zilei în sectorul american.

— Dacă sună Forsdyke, spuse el, programează-mi o întâlnire mâine.

În vreme ce soldatul Benson conducea maşina către sectorul american, Armstrong recapitula rezolvările situaţiilor neprevăzute care ar fi putut să apară. Îi ceru lui Benson să oprească la Holt & Co, unde-şi retrase 100 de lire din cont, aproape tot ce avea. Lăsă doar o sumă simbolică, deoarece un ofiţer britanic nu avea voie, sub pedeapsa Curţii Marţiale, să aibă o balanţă negativă.

Când ajunseră în sectorul american, Benson trase la altă bancă, unde Armstrong îşi schimbă sterlinele în 410 dolari americani. Spera că suma era suficient de mare pentru a-l convinge pe Max Sackville să se ralieze la planul lui. Luară amândoi masa pe îndelete la popota americană şi Armstrong se învoi să participe mai pe seară la obişnuita partidă de poker a căpitanului. Apoi sări în jeep şi-i ordonă lui Benson să-l ducă la birourile ziarului *Der Berliner.*

Julius Hahn fu surprins să-l revadă atât de repede pe căpitanul Armstrong, dar îşi lăsă toate treburile pentru a-i arăta distinsului oaspete întreprinderea. Armstrong realiză foarte repede amploarea afacerii controlate de Hahn, deşi acesta susţinea minimalizator că "Nu mai e ca pe vremuri".

După ce făcuse şi turul celor douăzeci şi una de prese de la subsol, Armstrong înţelese cât de nesemnificativ era *Telegraful* în comparaţie cu *Der Berliner*, mai ales că Hahn aminti şi de alte tipografii de dimensiuni comparabile pe care le avea în diverse părţi ale Germaniei, inclusiv una în sectorul rusesc al Berlinului.

Când părăsi clădirea, la câteva minute după ora cinci, îi mulţumi lui Julius, aşa cum începuse să-i zică şi-l invită:

— Sper să ne mai întâlnim. Ce-ar fi să luăm odată prânzul împreună?

— Foarte amabil din partea dumitale, căpitane. Dar sunt sigur că ştii că nu mi se permite să intru în sectorul britanic.

— Atunci va trebui să vin eu la dumneata, zâmbi Armstrong.

Hahn îşi conduse vizitatorul la uşă şi-i strânse mâna călduros. Armstrong trecu strada şi o porni în josul ei, ignorând şoferul. Se opri la un bar numit *La Joe* şi se întrebă cum se numea înainte de război. Intră înăuntru şi Benson opri jeep-ul pe marginea străzii, la câţiva metri mai încolo.

Armstrong ceru o Coca-cola şi se aşeză la una din marginile tejghelei. Era uşurat că nu-l recunoscuse nimeni. După cel de-al treilea suc, îşi controlă portmoneul, să vadă dacă cei 410 dolari erau la locul lor. Îl aştepta o noapte lungă.

— Unde naiba e? întrebă Forsdyke.

— Căpitanul Armstrong a plecat în sectorul american chiar înainte de prânz, domnule, spuse Sally. După întâlnirea cu domnul colonel Oakshott, a apărut ceva urgent. Înainte de a pleca, mi-a spus să vă fixez o întâlnire dacă sunaţi.

— Ce grijuliu e, spuse Forsdyke sarcastic. Şi în sectorul britanic a apărut ceva urgent şi i-aş fi obligat căpitanului Armstrong dacă s-ar prezenta în biroul meu mâine la ora nouă dimineaţa.

— Îi voi transmite mesajul dvs. de îndată ce se întoarce, domnule maior, spuse Sally.

Ar fi vrut să ia imediat legătura cu Dick, dar n-avea idee pe unde umbla şeful ei.

— Cinci cărţi, ca de obicei? întrebă Max, împingând pe postavul verde o sticlă de bere şi un desfăcător.

— Îmi convine, spuse Armstrong, amestecând pachetul.

— Am un presentiment în seara asta, bătrâne, spuse Max, scoţându-şi jacheta şi punând-o pe spătarul scaunului. Sper că ai ce pierde.

Îşi turnă bere în pahar.

— Am destul, spuse Armstrong.

El doar sorbea din bere, conştient că va trebui să rămână treaz în orele următoare. Amestecă şi Max tăie cărţile, apoi îşi aprinse o ţigară.

După o oră, Armstrong câştigase 70 de dolari şi în jurul mesei se auzea cuvântul "norocos". Începu cea de-a doua oră cu un fond de aproape 500 dolari.

— Până acum ai avut o mână norocoasă, spuse Max, desfăcându-şi cea de-a patra sticlă de bere. Dar noaptea nu s-a terminat.

Armstrong zâmbi şi dădu din cap, împărţindu-i o carte adversarului şi luând una şi pentru el. Îşi filă cărţile: patru şi nouă de pică. Puse 5 dolari pe masă şi mai luă două cărţi.

Max miză şi el 5 dolari şi întoarse colţul cărţii date de Dick. Încercă să nu zâmbească şi dublă miza.

Armstrong luă a cincea carte şi-şi studie un timp mâna înainte de a aşeza pe masă o bancnotă de 10 dolari. Max nu ezită să scoată 10 dolari din buzunarul de la piept al hainei şi să-i pună la bătaie.

— Hai să te vedem, bătrâne, spuse el, lingându-şi buzele.

Armstrong îşi întoarse cărţile şi dădu la iveală o pereche de pătrari. Zâmbetul lui Max se lăţi şi el arătă o pereche de decari:

— Nu poţi să mă păcăleşti, spuse el, trăgând teancul de bancnote spre el.

La sfârşitul celei de-a doua ore, Max avea un mic avantaj.

— Ţi-am spus că va fi o noapte lungă, jubila el.

Renunţase de câtva timp la pahar şi bea direct din sticlă.

După ce Max câştigă trei mâini la rând, Dick pomeni numele lui Julius Hahn:

— Pretinde că te cunoaşte.

— Mda, sigur, spuse Max. El răspunde de apariţia ziarului în sectorul nostru. Asta nu înseamnă că-l şi citesc.

— Pare de succes, spuse Armstrong, făcând cărţile.

— Sigur că e, dar numai datorită mie.

Armstrong puse zece dolari pe masă, cu toate că nu avea decât asul cel mare. Max puse şi el zece şi mai ceru o carte.

— Cum adică "datorită ţie"? întrebă Armstrong, punând 20 de dolari peste celelalte bancnote.

Max ezită, îşi privi cărţile, se uită la miză şi întrebă:

— Ai pus 20 de dolari?

Armstrong dădu din cap şi americanul scoase o bancnotă de 20 din buzunarul tunicii.

— Dacă nu i-aş da eu hârtie, n-ar avea nici cu ce să se şteargă la fund, spuse Max, studiindu-şi concentrat cărţile. Eu îi fac abonament lunar şi-i verific aprovizionarea cu hârtie. Eu decid câtă electricitate primeşte şi când se dă drumul şi când se întrerupe, aşa cum tu şi Arno Schultz ştiţi prea bine.

Ridică ochii şi-l văzu surprins pe Armstrong scoţând din portofel un teanc de bancnote.

— Blufezi, puştiule, spuse Max. Te miros.

După o şovăire, întrebă:

— Cât ai pus acum?

— Cincizeci de dolari, spuse Armstrong neglijent.

Max scotoci în buzunar şi puse cu grijă pe masă două hârtii de zece şi şase de cinci dolari:

— Hai să vedem ce ai de data asta, spuse el neliniştit.

Armstrong arătă o pereche de şeptari. Max izbucni imediat în râs, etalând trei valeţi.

— Ştiam eu că n-aveai decât rahat, mai trase el un gât din sticlă.

Începu să împartă cărţile pentru mâna următoare şi zâmbetul nu-l părăsi:

- Nu ştiu pe care mi-ar fi mai uşor să-l curăţ, pe tine sau pe Hahn, spuse el.

Limba începuse să i se împleticească.

— Vorbeşti la băutură, spuse Dick, studiindu-şi cărţile fără prea mare interes.

— Mai vedem noi, răspunse Max. Într-o oră te las în cămaşă.

— Nu mă gândeam la mine, spuse Armstrong, punând 5 dolari pe masă. Eu vorbeam de Hahn.

Urmă o pauză lungă, în care Max mai trase un gât din stică. Apoi îşi studie cărţile şi le aşeză pe masă cu faţa în jos. Armstrong mai trase o carte şi spori miza cu 10 dolari. Max mai ceru o carte şi, văzând-o, începu să-şi lingă buzele. Scoase şi el 10 dolari din teancul lui.

— Hai să te vedem, bătrâne, spuse Max, încrezător că avea să câştige cu două perechi, aşi şi valeţi.

Armstrong întoarse trei de cinci. Max se strâmbă, văzându-şi câştigul tras peste masă:

— N-ar fi mai bine să pui nişte bani în locul sporovăielii? spuse el.

— Am pus, spuse Dick, băgând dolarii în buzunar.

— Nu, mă gândeam la chestia cu Hahn. Dick tăcu.

— Eşti un găinaţ, spuse Max după un timp.

Dick puse pachetul de cărţi pe masă, îşi privi adversarul în ochi şi spuse rece:

— Pun pariu pe o mie de dolari că nu poţi să-l scoţi pe Hahn din afaceri.

Max puse sticla jos, holbându-se de parcă nu auzise bine.

— Cât timp îmi dai? întrebă.

— Şase săptămâni.

— Nu e destul. Trebuie să fac să pară că n-are nici o legătură cu mine. Am nevoie de cel puţin şase luni.

— Eu n-am şase luni, spuse Armstrong. Eu pot oricând să închid redacţia *Telegrafului* în şase săptămâni, dacă vrei să pariezi.

— Dar Hahn conduce o afacere mult mai mare decât Arno Schultz, spuse Max.

— Îmi dau seama de asta. Poftim, ai trei luni.

— Vreau o cotă.

Armstrong se prefăcu din nou că se gândeşte:

— Doi la unu, spuse el în cele din urmă.

— Trei la unu şi primesc, spuse Max.

— S-a făcut, zise Armstrong şi se întinseră amândoi peste masă să-şi strângă mâinile.

Apoi americanul se ridică nesigur şi se duse la calendarul cu poza unei femei sumar îmbrăcate, numără lunile cu voce tare şi încercui cu un creion data de şaptesprezece.

— În ziua asta îmi voi primi mia de dolari, spuse el.

— N-ai nici urmă de şansă, răspunse Armstrong. L-am văzut pe Hahn şi nu-i aşa de uşor de doborât.

— Uită-te la mine, spuse Max, întorcându-se la masă. O să-i fac lui Hahn ce n-au reuşit germanii să-i facă.

Max începu să împartă din nou cărţile. În ora care urmă, Dick îşi recuperă cea mai mare parte a pierderilor. Totuşi, înainte de miezul nopţii, când plecă acasă, Max tot îşi mai lingea buzele.

Când ieşi din baie a doua zi de dimineaţă, Dick o văzu pe Charlotte în pat, trează.

— La ce oră ai ajuns aseară acasă? îl întrebă ea rece, în timp ce el îşi căuta o cămaşă curată.

— Douăşpe, poate unu, spuse Dick. Am mâncat, aşa că nu trebuia să-ţi faci griji.

— Aş prefera să vii la o oră civilizată şi să mâncăm şi din ceea ce-ţi gătesc eu, în fiecare seară.

— Tot ce fac e în interesul nostru, aşa cum ţi-am mai spus.

— Încep să cred că nu ştii ce e în interesul meu, spuse Charlotte.

Dick o privi în oglinda şifonierului, dar nu zise nimic.

— Dacă n-ai de gând să faci un efort să ieşim din gaura asta de iad, poate că a venit timpul să mă întorc la Lyon.

— Hârtiile mele o să fie gata în curând, spuse Dick, aranjându-şi nodul de la cravată. Colonelul Oakshott m-a asigurat că mai durează maximum trei luni.

— Încă trei luni? repetă Charlotte neîncrezătoare.

— A intervenit ceva care poate fi foarte important pentru viitorul nostru.

— Şi, ca de obicei, nu-mi poţi spune despre ce e vorba.

— Nu. E secret de stat.

— Ce convenabil, spuse Charlotte. De câte ori vreau să discutăm despre viaţa noastră, n-ai de spus decât "A intervenit ceva". Şi când îţi cer amănunte, spui întotdeauna că e secret de stat.

— N-ai dreptate, spuse Dick. *Este* secret de stat. Şi tot ce încerc să realizez este pentru tine şi David.

— De unde ştii? Nu eşti niciodată aici când se culcă şi pleci la birou lăsându-l adormit. În ultimul timp, te vede aşa de puţin, încât nici nu mai ştie cine îi e tată, tu sau soldatul Benson.

— Am responsabilităţi, spuse Dick, ridicând vocea.

— Da, replică Charlotte. Ai responsabilităţi faţă de familia ta. Şi cea mai importantă, fără discuţie, e să ne scoţi cât mai repede din blestematul ăsta de oraş.

Dick îşi puse tunica şi se întoarse cu faţa spre ea:

— Încerc să fac asta. Acum nu e uşor. Încearcă să înţelegi.

— Cred că înţeleg chiar prea bine, pentru că pare foarte uşor pentru o mulţime de cunoştinţe de-ale mele. Şi în *Der Telegraf* scrie că zilnic din Berlin pleacă cel puţin două trenuri. Poate ar trebui să mă urc într-unul, cu David cu tot.

— Ce vrei să spui? strigă Dick, înaintând spre ea.

— Pur şi simplu că într-o noapte s-ar putea să vii acasă şi să afli că nu mai ai nevastă şi copil.

Dick mai făcu un pas spre ea cu pumnul ridicat, dar ea nu tresări. El se opri, privind-o în ochi.

— Ai de gând să mă tratezi la fel ca pe subordonaţii tăi, nu-i aşa?

— Nu ştiu de ce mă mai necăjesc, spuse Dick, coborându-şi braţul. Tu nu mă sprijini când am cea mai mare nevoie de asta şi de câte ori încerc să fac ceva pentru voi, tu te plângi.

Charlotte îl privea îndârjită.

— Dacă vrei, întoarce-te la familia ta, găină proastă, şi să nu-ţi închipui că o să vin alergând după tine.

Ieşi val-vârtej din dormitor, îşi înşfăcă din cuier chipiul şi bastonul, alergă pe scări şi ieşi cu paşi mari în stradă. Benson îl aştepta cu motorul pornit.

— Şi unde drăcia dracului crezi c-o să sfârşeşti dacă mă laşi? spuse Armstrong, urcându-se în jeep.

— Poftim, domnule? întrebă Benson.

Armstrong se întoarse spre şoferul lui:

— Eşti însurat, Reg?

— Nu, domnule. Hitler m-a salvat la timp.

— Hitler?

— Da, domnule. Am fost concentrat cu trei zile înainte de nuntă.

— Şi te mai aşteaptă?

— Nu, domnule. S-a măritat cu prietenul meu cel mai bun.

— Şi-ţi pare rău?

— Îmi pare rău de el.

Armstrong râse şi Benson parcă în faţa birourilor. Prima persoană pe care o întâlni în clădire fu Sally.

— Ai primit mesajul meu? întrebă ea.

— Ce mesaj? se opri Armstrong.

— Ţi-am telefont ieri acasă să-ţi comunic că maiorul Forsdyke te aşteaptă în biroul lui astăzi dimineaţă la nouă.

— Afurisită femeie, spuse Armstrong, întorcându-se din nou spre ieşire. Ce mai am azi? strigă el din mers.

— Agenda e aproape goală, alergă ea după el, în afară de o cină în onoarea generalului de brigadă Auchinleck. Charlotte e şi ea invitată. Trebuie să fiţi la popotă la şapte, începe la şapte şi jumătate. Ofiţerii superiori sunt aşteptaţi în uniformă de paradă.

Ajungând la uşă, Armstrong spuse:

— Nu vin decât pe la prânz.

Benson strivi repede ţigara pe care tocmai şi-o aprinsese:

— Unde mergem, domnule căpitan?

— La biroul maiorului Forsdyke, trebuie să fiu acolo pe la nouă, spuse Armstrong, sărind pe locul din faţă al maşinii.

— Domnule..., începu Benson, apăsând ambreiajul, dar se răzgândi şi nu-i mai spuse căpitanului că nici măcar un campion de curse n-ar fi putut ajunge în şaptesprezece minute la celălalt capăt al sectorului. Armstrong fu adus la destinaţie cu şaizeci de secunde înainte de nouă. Benson era uşurat că nu fuseseră opriţi de poliţia militară.

— Bună dimineaţa, Armstrong, îl întâmpină Forsdyke, aşteptând să fie salutat, lucru care nu se întâmplă. A intervenit o urgenţă. Avem nevoie de tine ca să-i predai un pachet prietenului tău, maiorul Tulpanov.

— Nu e prietenul meu, replică scurt Armstrong.

— Nu-i nevoie să fii sensibil, bătrâne, spuse Forsdyke. Ar trebui să ştii că nu-ţi poţi permite asta dacă lucrezi pentru mine.

— Nu lucrez pentru dumneavoastră, lătră Armstrong. Forsdyke îşi ridică ochii spre el. Buzele i se strânseră într-o cută:

— Sunt conştient de influenţa dumitale în sectorul britanic, căpitane Armstrong, dar ţi-aş reaminti că încă sunt mai mare în grad. Şi să ştii că n-am nici un interes să apar pe prima pagină a fiţuicii dumitale groaznice. Aşa că să nu ne mai preocupăm de ego-ul dumitale super-inflamat şi să ne facem treaba.

Urmă o tăcere lungă.

— Vroiaţi să fac o livrare, spuse Armstrong în cele din urmă.

— Da, răspunse maiorul.

Trase un sertar de la birou, scoase din el un pachet de mărimea unei cutii de pantofi şi i-l dădu lui Armstrong:

— Te rog să ai grijă ca maiorul Tulpanov să-l primească foarte repede.

Armstrong luă pachetul, şi-l puse sub braţul stâng, salută emfatic şi ieşi din încăpere.

— Sectorul rusesc, mârâi el, urcându-se în jeep.

— Da, domnule căpitan, spuse Benson, mulţumit că de data asta avusese timp măcar să tragă de câteva ori din ţigară.

După ce intrară în zonă, Armstrong îi ceru să oprească într-o parcare.

— Aşteaptă aici şi nu te mişca până nu mă întorc, spuse el, sărind din jeep şi îndreptându-se spre Leninplatz.

— Scuzaţi-mă, domnule, alergă Benson după el.

Armstrong se răsuci pe călcâie, fulgerându-l cu privirea:

— Ce naiba faci?

— N-aveţi nevoie de ăsta? întrebă şoferul, întânzindu-i un pachet ambalat în hârtie cafenie.

Armstrong îl înşfăcă şi se îndepărtă fără să mai rostească nici un cuvânt. Benson se întrebă dacă şeful lui nu vizita o amantă, cu toate că ceasul catedralei abia anunţase ora zece.

Armstrong ajunse în Leninplatz fără să se fi calmat. Intră în clădire şi se repezi pe scări, depăşind-o pe secretara lui Tulpanov şi înaintând direct spre biroul maiorului.

— Scuzaţi-mă, domnule, ţâşni secretara de pe scaun.

Dar era prea târziu. Armstrong ajunse la uşa biroului lui Tulpanov cu mult înaintea ei. Apăsă clanţa şi intră.

Dar în clipa în care văzu cu cine vorbea Tulpanov, rămase pe loc.

— Îmi pare rău, îngăimă el şi vrând să iasă repede, fu cât pe ce să se ciocnească de secretară.

— Nu, Lubji, nu pleca, te rog, spuse Tulpanov. Rămâi cu noi.

Armstrong simţea că îi ard obrajii.

— Mareşale, spuse KGB-istul, vi-l prezint pe căpitanul Armstrong, responsabil cu relaţiile publice în sectorul britanic.

Armstrong îi strânse mâna comandantului sectorului rusesc şi se scuză din nou că-i întrerupsese, în limba rusă.

— Încântat să te cunosc, îi răspunse mareşalul Jukov. Dacă nu mă înşel, diseară vom lua parte amândoi la o cină festivă.

— Nu cred, domnule mareşal, spuse Armstrong, puţin surprins.

— Ba da, spuse Jukov. M-am uitat pe lista invitaţilor şi voi avea plăcerea să stau lângă soţia dumitale.

Urmă o tăcere stânjenitoare şi Armstrong renunţă să-şi mai exprime vreo opinie.

— Vă mulţumesc că aţi trecut pe la mine, domnule mareşal, spuse în cele din urmă Tulpanov. Şi pentru că am lămurit mica neînţelegere.

Salută fără sobrietate şi Jukov îi răspunse amabil. Apoi plecă fără să mai spună nimic. După ce uşa se închise în urma lui, Armstrong nu se putu abţine:

— În armata voastră mareşalii se duc la maiori?

— Numai când maiorii sunt din KGB, zâmbi Tulpanov.

Apoi ochii lui se opriră asupra pachetului:

— Văd că vii cu daruri.

— Nu ştiu ce este, spuse Armstrong, dându-i pachetul. Nu ştiu decât că Forsdyke mi-a cerut să mă asigur că îţi parvine imediat.

Tulpanov începu să desfacă încet ambalajul, ca un copil care a primit un cadou neaşteptat de Crăciun. Ridică şi capacul cutiei şi scoase din ea o pereche de bocanci maronii.

— Îmi vin perfect, spuse el încercându-i şi uitându-se la vârfurile lustruite. Forsdyke o fi el ceea ce prietenul tău Max ar califica drept un pui de căţea arogant, dar englezii rămân întotdeauna nişte producători de bază ai unor bunuri din acestea minunate.

— Deci eu nu sunt decât un comisionar? întrebă Armstrong.

— Te asigur, Lubji, că în meseria noastră nu există vocaţie mai înaltă.

— I-am spus lui Forsdyke şi-ţi spun şi dumitale..., începu Armstrong pe un ton ridicat, dar se opri în mijlocul propoziţiei.

— După cum văd, spuse maiorul KGB-ist, te-ai sculat cu faţa la cearşaf de dimineaţă, ca să folosesc o expresie englezească.

Armstrong tremura de supărare.

— Nu, nu, continuă, Lubji. Te rog să-mi spui ce i-ai spus lui Forsdyke.

— Nimic, zise Armstrong. N-am spus nimic.

— Mă bucur să aud asta, spuse maiorul. Pentru că trebuie să înţelegi că eu sunt singura persoană căreia îţi poţi permite să-i spui orice.

— De ce eşti atât de sigur? întrebă Armstrong.

— Pentru că, Lubji, tu ai semnat, ca Faust, un contract cu diavolul. Şi poate şi pentru că - adăugă el după o scurtă pauză - eu ştiu deja de micul tău complot de a destabiliza (un cuvânt care-ţi exprimă admirabil intenţiile, nu-i aşa?) afacerea domnului Julius Hahn.

Armstrong fu pe punctul de a protesta. Maiorul ridică o sprânceană, dar interlocutorul lui tăcu.

— Ar fi trebuit să-mi împărtăşeşti de la început micul tău secret, Lubji, continuă Tulpanov. Ne-am fi putut aduce şi noi contribuţia. Am fi oprit alimentarea cu electricitate, ca să nu mai vorbim de aprovizionarea cu hârtie a întreprinderii lui Hahn din sectorul rusesc. Sau poate nu aveai cunoştinţă că el îşi tipăreşte toate revistele într-o clădire aflată la o aruncătură de băţ de aici. Dacă te-ai fi încrezut în noi, am fi crescut considerabil şansele căpitanului Sackville de a-şi primi mia de dolari.

Armstrong tăcea în continuare.

— Sau poate că asta aveai de gând. Trei la unu e o cotă bună, Lubji, atâta vreme cât eu sunt unul dintre cei trei.

— Dar cum...

— Din nou ne-ai subestimat, Lubji. Dar fii sigur că încă mai ţinem la interesele tale, porni Tulpanov spre uşă. Şi spune-i maiorului Forsdyke neapărat că bocancii îmi vin perfect.

Era clar că de data aceasta nu intenţiona să-l invite la masă. Armstrong salută, ieşi din birou şi se întoarse posomorât la maşină.

— *Der Telegraf*, îi spuse el posac lui Benson.

Fură reţinuţi câteva minute la punctul de control de la intrarea în sectorul britanic. Intrând în tipografia ziarului, Armstrong fu surprins să vadă că rotativele mergeau. Se îndreptă spre Arno, care supraveghea împachetarea ziarelor.

— De ce mai tipărim la ora asta? strigă Armstrong, ca să acopere zgomotul preselor.

Arno îi arătă uşa biroului şi înainte de a o închide după ei nu mai vorbiră niciunul.

— N-ai auzit? îl întrebă Arno, făcându-i semn să se aşze.

— Ce să aud?

— Aseară am vândut 350.000 de bucăţi şi cererea e mare.

— Trei sute cincizeci de mii şi mai vor? De ce?

— *Der Berliner* n-a apărut de două zile. Julius Hahn mi-a telefonat de dimineaţă să-mi spună că electricitatea i s-a întrerupt de patruzeci şi opt de ore.

— Ce ghinion extraordinar, spuse Armstrong, încercând să pară afectat.

— Şi pe deasupra, adăugă Arno, n-a mai primit nici hârtie din sectorul rusesc. Voia să ştie dacă şi noi avem aceleaşi probleme.

— Ce i-ai spus? întrebă Armstrong.

— Că n-am mai avut nici o problemă de când eşti în frunte, răspunse Arno.

Armstrong zâmbi şi se ridică de pe scaun.

— Dacă nu apar nici mâine, spuse Arno, va trebui să tipărim cel puţin 400.000 de exemplare.

— Ce ghinion extraordinar, repetă Armstrong, închizând uşa.

16

Sydney Morning Herald

30 ianuarie, 1957

Un design contradictoriu câştigă concursul operei

— De când ne-am anunţat logodna, nu te-am mai văzut aproape deloc, spuse Susan.

— Încerc să scot un ziar în Adelaide şi altul în Sydney, explică Keith, întorcându-se spre ea. Nu e posibil să fiu în acelaşi timp în două locuri.

— Zilele astea, nu poţi fi cu totul nici măcar într-un singur loc, spuse Susan. Şi dacă pui mâna şi pe revista aceea duminicală din Perth, despre care am citit că o vrei, n-o să te mai văd nici în weekend.

Keith îşi dădu seama că nu era cazul să-i spună atunci că încheiase deja contractul cu proprietarul lui *Perth Sunday Monitor.* Se ridică din pat fără să mai comenteze.

— Şi acum unde te duci? întrebă ea, văzându-l dispărând în baie.

— Am o întâlnire la micul dejun, strigă Keith de dincolo de uşă.

— Duminică dimineaţă?

— Numai azi se poate întâlni cu mine. Omul a venit special de la Brisbane.

— Dar trebuia să ieşim în larg azi. Sau ai uitat şi asta?

— Bineînţeles că nu, spuse Keith, ieşind din baie. De-asta am şi fixat întâlnirea la micul dejun. O să fiu acasă cu mult înainte de a te îmbrăca tu.

— Aşa cum ai fost duminica trecută?

— Atunci a fost altceva, zise Keith. Perth Monitor e ziar duminical şi dacă-l cumpăr, cum pot afla ce fel de treabă face dacă nu sunt acolo în ziua apariţiei?

— Deci l-ai cumpărat? întrebă Susan.

Keith îşi trase pantalonii, apoi se întoarse spre ea inofensiv:

— Da, urmează clauzele juridice. Dar are nişte manageri de prima clasă, aşa că n-o să am motive să mă duc prea des la Perth.

— Şi personalul redacţional? întrebă Susan, pe când Keith îşi îmbrăca jacheta sport. Dacă vei urma şi aici tiparul pe care l-ai urmat la alte preluări de ziare, o să le sufli în ceafă încă şase luni de acum înainte.

— Nu, n-o să fie aşa de rău, îţi promit, spuse Keith. Fii gata de plecare când mă întorc.

Se aplecă şi o sărută pe obraz:

— N-ar trebui să dureze decât o oră, cel mult două.

Şi închise uşa dormitorului înainte ca ea să mai comenteze ceva.

Când se urcă în maşină, şoferul porni motorul.

— Spune-mi, Sam, şi soţia ta îţi face zile fripte pentru orele suplimentare pe care le lucrezi la mine?

— Greu de spus, domnule. În ultima vreme, nu mai vorbeşte deloc cu mine.

— De când eşti însurat?

— Unsprezece ani.

Se hotărî să nu-i mai pună lui Sam şi alte întrebări legate de căsătorie. Pe când maşina gonea spre oraş, încercă să şi-o scoată din minte pe Susan şi să se concentreze asupra întâlnirii cu Alan Rutledge. Nu-l mai întâlnise până atunci, dar în lumea jurnalistică se cunoştea bine reputaţia lui Rutledge de ziarist talentat şi băutor de temut. Ca să-i reuşească ultimul proiect, Townsend avea nevoie de un om cu abilitatea lui Rutledge pentru a-l demara.

Sam întoarse pe strada Elisabeth şi opri în faţa hotelului Town House. Zâmbi văzând *Sunday Chronicle* mai sus decât celelalte ziare în stativ. Ştia titlul editorialului. Ziarul le spunea din nou cititorilor că venise timpul ca domnul Menzies să se dea la o parte şi să-i facă loc unui om mai tânăr, mai la curent cu aspiraţiile australienilor moderni.

Maşina intră în parcare.

— Ies într-o oră, cel mult două, spuse Townsend.

Văzându-şi stăpânul sărind din maşină şi împingând energic uşile batante, Sam zâmbi pentru el.

Townsend intră repede în sala de mese. Privi în jur şi-l descoperi pe Alan Rutledge aşezat lângă o fereastră, fumând şi citind *Sunday Chronicle.*

Văzându-l pe Townsend, se ridică şi-şi strânseră mâna formal. Lăsând ziarul, Rutledge spuse zâmbind:

— Văd că scoateţi tare *Cronica* pe piaţă.

Townsend aruncă o privire titlului:" Cap stafidit găsit pe acoperişul unui autobuz din Sydney".

— Nu prea e un titlu în tradiţia lui Sir Somerset Kenwright.

— Nu, spuse Townsend, dar nici suma nu mai e aceeaşi. Vindem cu 100.000 de exemplare pe zi mai mult decât el şi profiturile au crescut la 17 la sută. O cafea neagră şi nişte pâine prăjită, îi comandă el chelneriţei care aştepta.

— Sper că nu vă gândeaţi să fiu următorul redactor-şef al *Cronicii*, spuse Rutledge, aprinzându-şi încă o ţigară. Privind scrumiera, Townsend văzu că era a patra de când ziaristul se aşezase la masă.

— Nu, spuse el. Bruce Kelly e omul potrivit la *Chronicle*. Pentru dumneata m-am gândit la ceva mult mai atrăgător.

— Ce anume? întrebă Rutledge.

— Un ziar care nici nu există încă, spuse Townsend, decât în imaginaţia mea. Unul pentru care, ca să-l creez, am nevoie de dumneata.

— Şi la ce oraş v-aţi oprit? întrebă Rutledge. Cele mai multe au deja prea multe ziare, iar cele care au mai puţine şi-au creat un monopol. Nici un exemplu nu e mai bun decât Adelaide.

— Nu pot să nu fiu de acord, spuse Townsend, privind cum i se turna cafeaua neagră şi aburindă. Dar ceea ce-i lipseşte ţării noastre în prezent este un ziar naţional pentru toţi australienii. Vreau să înfiinţez un ziar numit *Continent*, care se va vinde de la Sydney la Perth şi în toate oraşele. Vreau să fie ca *Times*-ul britanic şi să fie privit de toată lumea drept mai de calitate ziar naţional. Şi vreau ca dumneata să fii redactorul-şef.

— Şi cât credeţi că va dura concepţia?, întrebă Rutledge, strivindu-şi cea de-a cincea ţigară.

— Sper să-l avem pe străzi în şase luni, răspunse Townsend.

— Şi ce tiraj anticipaţi? întrebă Rutledge, aprinzând bricheta.

— Două sute, două sute cincizeci de mii în primul an, cu urcare până la patru sute de mii.

— Şi cât îl veţi păstra dacă nu obţineţi vânzarea cea mai bună?

— Doi ani, poate trei. Dar dacă se menţine profitabil, am să-l păstrez nelimitat.

— Şi ce remuneraţie vă gândiţi să-mi oferiţi? întrebă Alan.

— Zece mii pe an, cu toate suplimentările obişnuite.

Rutledge zâmbi şi Townsend ştia că era o sumă aproape dublă faţă de câştigul lui de până atunci.

Când termină să-i răspundă la întrebări, ziaristul îşi desfăcea un nou pachet de ţigări, şi era deja ora prânzului. Îşi strânseră mâinile şi Rutledge promise că-l va căuta la sfârşitul săptămânii.

Pe când Sam îl ducea înapoi la Darling Point, Townsend se întreba cum ar putea să-i prezinte cât mai atrăgător lui Susan noul lui program de lucru, cu şapte zile de călătorie continuă între Sydney, Canberra, Adelaide şi Perth. În realitate nu-şi făcea iluzii cu privire la reacţia ei.

Când Sam trase maşina la intrare, Keith o văzu pe Susan venind pe alee cu un coş mare cu nuiele într-o mână şi cu o plasă cu costume de baie în cealaltă.

— Încuie uşa, îi spuse ea lui Keith, înaintând spre maşină.

Degetele lui Keith tocmai atingeau clanţa, când sună telefonul. O clipă şovăi, apoi se hotărî să ridice receptorul şi să-i spună oricui ar fi sunat să revină spre seară.

— Bună ziua, Keith. Aici Dan Hadley.

— Bună ziua, domnule senator, răspunse Keith. Sunt puţin grăbit. Este posibil să reveniţi cu un telefon mai pe seară?

— N-o să mai fii grăbit când o să auzi ce am să-ţi spun, zise senatorul.

— Te ascult, Dan, dar trebuie să terminăm repede.

— Tocmai am vorbit cu directorul poştelor. Mi-a spus că Bob Menzies doreşte să sprijine înfiinţarea unei noi reţele radiofonice de stat. De asemenea, a lăsat să se înţeleagă că Hacker şi Kenwright nu vor concura, deoarece ei îşi controlează deja propriile reţele. Aşa că de data asta ai avea şanse să pui mâna pe ea.

Keith se aşeză pe scaunul de lângă telefon şi ascultă planul de bătaie al senatorului. Hadley ştia că Townsend licitase deja fără succes pentru alte reţele radiofonice. Amândouă încercările lui de a prelua cele două posturi rivale fuseseră respinse, pentru că Hacker tot mai era supărat că nu pusese mâna pe *Chronicle*, iar Kenwright nici măcar nu mai vorbea cu Townsend.

După patruzeci de minute, Townsend trânti receptorul şi alergă afară. Maşina nu mai era acolo. Înjură şi porni din nou spre casă. Dar, dacă Susan tot plecase fără el, se hotărî să asculte sugestia senatorului. Luă telefonul şi formă numărul direct al redactorului-şef din Sydney.

— Da, îi răspunse vocea foarte cunoscută.

— Bruce, ce editorial ai la ziarul de mâine? întrebă el fără nici o introducere.

— De ce Sydney-ul nu are nevoie de o operă, ci de un pod, spuse Bruce.

— Scoate-l, spuse Townsend. Îţi dau două sute de cuvinte într-o oră.

— Pe ce temă, Keith?.

— Le voi spune cititorilor ce treabă de primă clasă face Bob Menzies ca ministru şi ce prostie ar fi să-l înlocuim cu vreun funcţionar neexperimentat şi cu caş la gură.

În următoarele şase luni, Townsend stătu mai mult la Canberra, lucrând cu Alan Rutledge pentru lansarea noului ziar. Toate întârziau, de la găsirea birourilor până la angajarea celui mai bun personal administrativ şi racolarea celor mai experimentaţi ziarişti. Dar cea mai mare problemă a lui Townsend era să-şi facă destul timp pentru Susan, deoarece ~~dacă~~ nu era la Canberra, trebuia să fie la Perth.

Continent apăruse de peste o lună şi directorul financiar începuse să-i atragă atenţia că fluxul banilor se scurgea într-un singur sens - afară. Susan îi spunea că şi în weekenduri se gândeşte tot la servici.

Stătea de vorbă cu Alan Rutledge în biroul de ştiri când sună telefonul. Redactorul-şef acoperi receptorul şi-l avertiză că era Susan.

— Cristoase, uitasem. E ziua ei şi trebuia să luăm masa la sora ei, la Sydney. Spune-i că sunt la aeroport. Orice ar fi, să nu-i spui că mai sunt aici.

— Bună, Susan, spuse Alan. Tocmai mi s-a spus că a plecat la aeroport de ceva timp şi cred că e deja în drum spre Sydney.

Apoi îi ascultă replica.

— Da, spuse el, bine. OK. O să-i zic.

Se uită la Townsend în timp ce punea jos receptorul.

— Spune că dacă pleci chiar acum, s-ar putea să ajungi la timp pentru cursa de 8.25.

Townsend plecă din biroul lui Alan fără ca măcar să-şi ia la revedere, sări într-o camionetă de difuzare şi conduse singur până la aeroport, unde-şi petrecuse şi o mare parte din noaptea precedentă. Când alesese Canberra ca reşedinţă a ziarului, nu se gândise la numărul zilelor din săptămână în care avioanele nu puteau ateriza pe aeroportul local din cauza ceţii. În ultimele patru săptămâni, i se părea că-şi cheltuise jumătate din viaţă consultând buletine de prognoză meteo şi cealaltă stând pe pistă şi oferindu-le bani piloţilor ursuzi, care deveniseră cei mai bine plătiţi distribuitori de ziare din lume.

Era mulţumit de primirea care i se făcuse ziarului *Continent* şi vânzările atinseseră repede 200.000 de exemplare. Dar noutatea unui ziar naţional deja nu mai era actualitate şi cifrele erau în scădere constantă. Alan Rutledge scotea ziarul pe care i-l ceruse, dar *Continent* nu se dovedea a fi publicaţia dorită de australieni.

Pentru a doua oară în dimineaţa aceea, Townsend intră în parcajul aeroportului. Dar de data aceasta soarele strălucea şi ceaţa se ridicase. Avionul de Sydney decolă la timp, dar nu era cursa de 8.25. Stewardesa îi oferi un *Continent*, dar numai pentru că toate avioanele care plecau din capitală primeau ziarul pe gratis. În felul acesta, tirajul rămânea la 200.000 şi reclama se putea susţine.

Întoarse paginile unui ziar de care simţea că tatăl lui ar fi fost mândru. Era cel mai apropiat în Australia de englezescul *Times*. Şi mai avea şi altceva în comun cu distinsa publicaţie – pierdea bani repede. Townsend îşi dădea deja seama că dacă voia să scoată un profit, trebuia să coboare standardul ziarului. Se întrebă cât avea să rămână Alan Rutledge alături de el după ce avea să-i afle planurile.

Continuă să întoarcă paginile până când ochii i se opriră pe o rubrică intitulată "Evenimente apropiate". Căsătoria lui cu Susan peste şase zile era considerată "nunta anului". Toată lumea bună avea să participe, spunea ziarul, în afară de primul ministru şi de Sir Somerset Kenwright. În ziua aceea, Keith trebuia să rămână de dimineaţă până seara la Sydney, ca să nu întârzie la propria lui nuntă.

Întoarse ultima pagină ca să vadă ce transmitea radioul. Victoria juca un meci de cricket cu echipa New South Wales, dar niciuna dintre reţele nu-l transmitea, aşa că nu putea asculta. După luni de blocaje, investiţii în cauze în care nu credea şi campanie pentru politicieni pe care-i detesta, nu i se acordase licenţa pentru o nouă reţea radiofonică. Stătuse în galeria vizitatorilor din Camera Reprezentanţilor doar ca să-l audă pe directorul poştelor anunţând că licenţa i se acordase unui susţinător vechi al Partidului Liberal. În aceeaşi seară, mai târziu, senatorul Hadley îi spusese lui Townsend că primul ministru se opusese personal cererii lui. Adăugând la asta scăderea vânzărilor de la *Continent*, banii pierduţi pentru a căuta să obţină licenţa şi plângerile mamei lui şi ale lui Susan că nu apucau să-l vadă niciodată, nu se dovedise un an prea glorios pentru el.

Avionul ateriză pe aeroportul Kingsford - Smith şi Townsend alergă prin terminal către ieşire, unde Sam îl aştepta lângă maşină.

— Ce e acolo? întrebă Townsend, arătând pachetul mare şi frumos împachetat de pe bancheta din spate.

— Cadoul pentru aniversarea lui Susan. Heather s-a gândit că poate n-ai găsit ceva potrivit în Canberra.

— Domnul s-o binecuvânteze, spuse Townsend.

Deşi Heather lucra pentru el abia de patru luni, se dovedea deja o succesoare demnă a lui Bunty.

— Cât mai durează până ajungem? întrebă Townsend, privindu-şi neliniştit ceasul.

— Dacă traficul rămâne la fel de uşor, nu mai mult de douăzeci de minute, şefu'.

Townsend încercă să se relaxeze, dar nu putea trece peste gândul la toate treburile care-i mai rămâneau de făcut până la nuntă. Deja începea să regrete că se angajase la o lună de miere de două săptămâni.

Maşina se opri lângă o casă mică din suburbia sudică şi Sam îi dădu şefului cadoul. Townsend zâmbi, sări din maşină şi alergă pe potecă. Susan îi deschise uşa înainte de a apăsa pe sonerie. Era pe punctul de a-i reproşa întârzierea când el o sărută lung şi-i dădu pachetul. Ea zâmbi şi-l conduse repede în sufragerie, unde tocmai se aducea tortul.

— Ce e? întrebă ea, clătinând pachetul.

Townsend îşi înghiţi primul răspuns: "Habar n-am" şi reuşi un:

— Nu-ţi spun, dar cred că o să-ţi placă ce-am ales.

Nu se hazardă în sugestii, o sărută pe obraz şi ocupă locul gol dintre sora şi mama lui Susan. Toţi se uitau cum logodnica lui îşi desfăcea pachetul. Susan ridică uşor capacul şi scoase o haină lungă din caşmir de un albastru palid, pe care o admirase într-o vitrină în urmă cu o lună. Ar fi putut să jure că Keith nu fusese cu ea atunci.

— De unde ai ştiut că e culoarea mea preferată? întrebă ea.

Keith n-avea idee de lucrul acesta, dar zâmbi atotştiutor şi-şi îndreptă atenţia spre felia de tort din faţa lui. Petrecură restul după-amiezii discutând aranjamentele de nuntă şi Susan îl avertiză din nou că nu voia ca discursul lui Bruce Kelly de la recepţie să fie la fel de sarcastic ca editorialele lui din ziar.

După ce se ridicară de la masă, Susan le ajută pe sora şi mama ei să strângă, iar bărbaţii se strânseră în jurul radioului din camera cealaltă. Keith fu surprins să audă că se transmitea meciul de cricket.

— Ce post e? îl întrebă el pe tatăl lui Susan.

— 2WW din Wollongong.

— Dar 2WW nu se prinde în Sydney.

— În suburbia de sud se prinde.

— Wollongong e un oraş foarte mic, nu-i aşa? spuse Keith.

— Când eram copil, aveau acolo un cal, două mine de cărbuni şi un hotel. Dar în ultimii zece ani populaţia s-a dublat.

Keith continuă să asculte comentariul minge cu minge, dar mintea îi zburase deja la Wollongong. Când prinse momentul, se duse la bucătărie, unde găsi femeile discutând despre apropiata nuntă.

— Susan, ai venit cu maşina ta? întrebă Keith.

— Da, am venit de ieri şi am dormit aici.

— Bun. Acum îl găsesc pe Sam să mă ducă şi pe mine. Mă simt cam vinovat că l-am ţinut să aştepte atât. Ne vedem într-o oră, da?

O sărută pe obraz şi ajunsese la jumătatea potecii când Susan îşi dădu seama că i-ar fi putut da drumul lui Sam de câteva ore, pentru că se puteau întoarce cu maşina ei.

— Înapoi la Darling Point, şefu'?

— Nu, spuse Keith. La Wollongong.

Sam întoarse în loc şi la capătul şoselei făcu la stânga pentru a se putea înscrie pe autostrada Princes. Keith bănuia că nici dacă i-ar fi ordonat "Wagga Wagga" sau "Fundu' Văii", Sam tot n-ar fi tresărit.

Keith adormi după câteva minute, presimţind că era probabil o pierdere de timp. Când trecură de pancarta cu "Bine aţi venit la Wollongong", Sam luă brusc o curbă, trezindu-şi şeful.

— Mergem undeva anume?, întrebă el. Sau doreaţi să cumpăraţi o mină de cărbuni?

— Nu, un post de radio, spuse Keith.

— Atunci, spuse Sam, cred că trebuie să fie destul de aproape de antena aia mare de acolo.

— Pun pariu că ai avut o insignă de cercetaş când erai la şcoală.

După câteva minute, Sam îl lăsă în faţa unei clădiri pe al cărei acoperiş de tablă ondulată erau pictate literele "WW", cu vopsea albă şi cam ştearsă.

Townsend coborî din maşină, urcă în fugă scările şi împinse uşa unui mic birou de la parter. Secretara se opri din împletit:

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă ea.

— Ştiţi cine e proprietarul postului? întrebă Townsend.

— Da, răspunse ea.

— Cine? repetă Townsend.

— Unchiul meu.

— Şi cine-i unchiul dumneavoastră?

— Ben Ampthill, îşi ridică ea privirea. Nu sunteţi de pe-aici, nu?

— Nu, nu sunt, recunoscu Townsend.

— Mă gândeam eu că nu v-am mai văzut.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Cine?

— Unchiul dumneavoastră.

— Da, bineînţeles.

— Şi este posibil să-mi comunicaţi adresa? spuse Townsend, încercând să nu arate exasperat.

— Sigur. E casa mare de pe dealul Woonona, chiar afară din oraş. O găsiţi imediat.

Townsend alergă afară, sări din maşină şi-i transmise indicaţiile lui Sam.

Secretara avusese dreptate: casa cea mare şi albă de pe dealuri era uşor de descoperit. Sam ieşi de pe şoseaua principală, încetini când trecu de porţile de fier forjat şi parcurse aleea lungă până la intrare. Parcă lângă un portic elegant.

Townsend bătu cu ciocănelul mare şi negru în uşă şi aşteptă răbdător, cu discursul pregătit: Îmi cer scuze că vă deranjez duminică după masă, dar doream foarte mult să schimb două vorbe cu domnul Ampthill.

Uşa fu deschisă de o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o cochetă rochie cu model floral, care părea că-l aşteptase.

— Doamna Ampthill?

— Da. Cu ce vă pot ajuta?

— Numele meu e Keith Townsend. Îmi cer scuze că vă deranjez duminică după masă, dar doream foarte mult să schimb două vorbe cu soţul dumneavoastră.

— Nepoata mea avea dreptate, spuse doamna Ampthill. Nu eşti localnic, altfel ai fi ştiut că Ben poate fi găsit la mină de luni până vineri, îşi ia zi liberă sâmbăta ca să joace golf, se duce la biserică duminică dimineaţa şi îşi petrece după amiaza la postul de radio, ascultând cricket. Cred că acesta e de fapt singurul motiv pentru care a cumpărat staţia.

Zâmbind, Townsend îi mulţumi doamnei Ampthill şi-i ceru scuze pentru deranj.

— Nu-i nici un deranj, spuse ea, privindu-l cum se întorcea la maşină.

— Înapoi la postul de radio, spuse Townsend, nedorind ca Sam să-i afle greşeala.

Întorcându-se la biroul de recepţie, întrebă imediat:

— De ce nu mi-ai spus că unchiul dumitale era aici?

— Pentru că n-aţi întrebat, îi răspunse femeia, fără să se obosească să-şi ridice ochii de pe tricotaj.

— Deci unde e dânsul exact? întrebă Townsend rar.

— În biroul lui.

— Şi unde e biroul lui?

— La etajul trei.

— Al acestei clădiri?

— Bineînţeles, spuse ea, privindu-l de parcă ar fi avut de-a face cu un idiot.

Cum nu se vedea nici un lift, Townsend alergă pe scări până la etajul trei. Se uită în lungul coridorului, dar nu găsi nici un indiciu care să-l ducă la biroul domnului Ampthill. Ciocăni la mai multe uşi până când cineva strigă:

— Intră!

Townsend deschise uşa şi văzu un bărbat rotofei şi cu început de chelie, purtând o bluză cu mânecă lungă şi pantaloni de golf şi stând cu picioarele pe masă. Urmărea ultimele mingi ale meciului pe care-l ascultase şi Townsend mai devreme. Se întoarse, îl privi pe Townsend şi spuse:

— Luaţi-vă un scaun, domnule Townsend. Dar nu spuneţi nimic deocamdată, fiindcă mai avem nevoie de zece ture ca să învingem.

— Şi eu ţin cu New South Wales, spuse Townsend.

Când următoarea minge atinse marginea cea mai îndepărtată, Ben Ampthill zâmbi. Tot fără să-l privească, îi întinse lui Townsend o sticlă de bere şi un desfăcător.

— Încă vreo două mingi ar ajunge, spuse el.

Tăcură până când şi următoarele şapte ture fură punctate. Apoi domnul Ampthill ridică pumnul în aer victorios.

— Cu asta luăm sigur cupa.

Apoi îşi dădu jos picioarele de pe birou, se răsuci şi întinzând mâna, se prezentă:

— Sunt Ben Ampthill.

— Keith Townsend.

— Ştiu cine sunteţi, dădu Ampthill din cap. Mi-a telefonat soţia să-mi spună că aţi fost acasă. Se gândea că sunteţi un fel de comis-voiajor, cu un costum strident şi cravată într-o după-amiază de duminică.

Townsend încercă să nu râdă:

— Nu, domnule Ampthill, nu sunt...

— Spune-mi Ben, ca toată lumea.

— Nu, Ben, nu sunt vânzător, sunt cumpărător.

— Şi ce speri să cumperi, tinere?

— Postul dumitale de radio.

— Nu e de vânzare, Keith. Numai dacă vrei şi ziarul local, un hotel fără nici o stea şi vreo două mine de cărbuni. Toate fac parte din aceeaşi companie.

— Cine e proprietarul companiei? întrebă Townsend. E posibil ca acţionarii să considere...

— Nu sunt decât doi acţionari, îi explică Ben. Pearl şi cu mine. Aşa că tot ar trebui s-o conving şi pe ea.

— Dar dacă dumneata eşti proprietarul, ezită Townsend, dumneata cu soţia dumitale, înseamnă că ai puterea de a-mi vinde postul.

— Sigur, spuse Ben. Dar n-am s-o fac. Dacă vrei postul, trebuie să le cumperi şi pe toate celelalte.

După mai multe beri şi o oră de hărţuială, Townsend ajunse să-şi dea seama că nepoata lui Ben nu moştenise nici o genă de la ramura aceea a familiei.

Când ieşi din biroul lui Ben, era întuneric beznă şi secretara plecase. Se trânti în maşină şi-i spuse lui Sam să-l ducă înapoi la casa Ampthill.

— Şi apropo, spuse el, pe când maşina întorcea, aveai dreptate cu minele de cărbuni. Acum sunt fălosul proprietar a două bucăţi, plus ziarul local şi-un hotel, dar cel mai important e că am şi un post de radio. Numai că târgul nu poate fi pecetluit până nu iau masa şi cu celălalt acţionar, ca să-i fac o părere bună.

Strecurându-se în casă la ora unu noaptea, Keith nu fu surprins s-o găsească pe Susan dormind dusă. Închise încet uşa dormitorului şi coborî în biroul de la parter, unde-şi făcu o serie de însemnări. În curând, începu să se întrebe cât de devreme îşi putea suna avocatul. Se hotărî asupra orei şase treizeci şi cinci şi până atunci îşi umplu timpul făcând un duş, schimbându-se, împachetându-şi lucruri într-un geamantan, pregătindu-şi un mic dejun şi citind ediţiile matinale ale ziarelor din Sydney, care i se aduceau întotdeauna la uşă la cinci dimineaţa.

La şapte fără douăzeci şi cinci ieşi din bucătărie, se întoarse la birou şi formă numărul de acasă al avocatului. Îi răspunse o voce somnoroasă.

— Bună dimineaţa, Clive. Mi s-a părut că trebuie să-ţi spun că tocmai am cumpărat o mină de cărbuni. De fapt, două.

— Şi de ce ai făcut asta, Keith, pentru Dumnezeu? întrebă o voce mai trează.

Lui Townsend îi trebuiră patruzeci de minute ca să explice cum îşi petrecuse după-amiaza precedentă şi la ce preţ convenise să cumpere. Stiloul lui Clive nu se opri nici o clipă, alergând pe carnetul pe care-l ţinea lângă pat pentru cazul când telefona Townsend.

— Prima mea impresie e că domnul Ampthill a făcut un târg avantajos, spuse Clive, când clientul lui se opri din vorbit.

— Cred şi eu, spuse Townsend. Şi dacă ar fi vrut, m-ar fi lăsat lat şi la băutură.

— Bun, te sun puţin mai târziu să ne vedem şi să formulăm tranzacţia.

— Nu pot, spuse Townsend. Dacă vreau să profit de pe urma afacerii, trebuie să prind primul avion de New York. Va fi nevoie să stabileşti detaliile cu Ben Ampthill. Nu e genul de om care să-şi ia cuvântul înapoi.

— Dar am nevoie de nişte lămuriri.

— Tocmai ţi le-am dat, spuse Townsend. Aşa că o să am contractul gata de semnat când mă întorc.

— Cât o să fii plecat? îl întrebă Clive.

— Patru, maximum cinci zile.

— Poţi să obţii ce vrei în cinci zile?

— Dacă nu pot, o să mă apuc de minerit.

Puse jos telefonul, se întoarse în dormitor şi-şi luă geamantanul. Se hotărî să n-o trezească pe Susan: zborul atât de neaşteptat la New York ar fi cerut o mulţime de explicaţii. Îi mâzgăli un bilet şi i-l lăsă pe măsuţa din hol.

Văzându-l pe Sam lângă maşină, Townsend observă că nici şoferul nu părea să fi dormit prea mult. La aeroport îi spuse că se întorcea vineri.

— Nu uita că te însori sâmbătă, şefu.

— Nici măcar eu n-aş putea uita asta, spuse Townsend. Nu te-ngrijora, o să fiu înapoi cu cel puţin douăzeci şi patru de ore înainte.

În avion, adormi imediat după ce-şi prinse centura de siguranţă. După câteva ore, când se trezi, nu mai ţinea minte nici unde se ducea, nici de ce. Apoi memoria îi reveni. Vizitase de trei ori New York-ul anul acela, însoţit de o echipă de oameni de radio, pentru a stabili relaţii cu reţele şi agenţii care ar fi colaborat la postul lui, dacă ar fi obţinut licenţa. Încercarea îi eşuase, dar acum intenţiona să profite de toată munca aceea.

Un taxi galben îl duse de la aeroport la hotelul Pierre. Cu toate că geamurile erau coborâte, Townsend îşi desfăcuse cravata şi nasturele de la gât cu mult înainte de a ajunge la hotel.

Portarul îl întâmpină de parcă l-ar mai fi văzut de cincizeci de ori anul acela şi fu condus cu pompă în "camera obişnuită" a domnului Townsend. Alt duş, alt schimbat, un mic dejun târziu şi câteva telefoane, apoi Townsend începu să se foiască prin oraş, de la agent la agent, de la reţea la reţea şi de la studio la studio, într-o încercare continuă de a încheia afaceri la micul dejun, prânz, cină şi, uneori, şi în primele ore ale dimineţii.

După patru zile, cumpărase drepturi de difuzare a celor mai bune programe americane din sezonul următor, cu posibilităţi de opţiune pentru încă patru ani. Semnă ultimul contract doar cu două ore înainte ca avionul de Sydney să decoleze. Îşi împachetă rufele murdare în geamantan - nu-i plăcea să plătească şi pentru spălat - şi luă un taxi până la aeroport.

După ce decolară, se apucă să scrie un articol de 500 de cuvinte, să-l revadă şi să-l corecteze până când fu potrivit pentru prima pagină. Când ajunseră la Los Angeles, Townsend căută primul telefon şi-l sună la birou pe Bruce Kelly. Fu surprins de faptul că redactorul-şef nu era la lucru. Adjunctul lui Kelly îl asigură că mai aveau timp să modifice numărul şi îi dădu repede legătura cu o dactilografă. Dictându-şi articolul, Townsend se întreba cât avea să mai dureze până când Hacker şi Kenwright aveau să ia legătura cu el, rugându-l să le vândă şi lor câte ceva din ce obţinuse.

Îşi auzi numele rostit în difuzor şi fugi înapoi la avion. Închiseră uşile imediat după ce urcă la bord. Odată cuibărit pe scaun, nu mai deschise ochii până în dimineaţa următoare, când avionul ateriză la Sydney.

Ajungând la banda de bagaje, îl sună pe Clive Jervis în timp ce-şi aştepta geamantanul. Auzind vocea lui Clive, se uită la ceas:

— Sper că nu te-am scos din pat.

— Deloc. Tocmai îmi puneam costumul alb, răspunse avocatul.

Townsend l-ar fi întrebat la a cui nuntă se ducea, dar nu-l interesa decât dacă Ampthill semnase contractul.

— Hai să-ţi spun, începu Clive. Acum eşti demnul proprietar al ziarului *Wollongong Times* al hotelului *Wollongong* Grand Hotel, a două mine şi al unui post de radio, 2WW, care se recepţionează la sud până la Nowra şi la nord până la periferia sudică a Sydney-ului. Sper doar că ştii ce faci, Keith, fiindcă eu al naibii să fiu dacă ştiu.

— Citeşte prima pagină din *Chronicle*, îi spuse Townsend. S-ar putea să-ţi dea nişte indicii.

— Nu citesc niciodată ziare sâmbăta dimineaţa, spuse Clive. Cred că sunt îndreptăţit la o zi liberă pe săptămână.

— Dar azi e vineri, spuse Townsend.

— O fi vineri la New York, răspunse Clive, dar aici la Sydney te asigur că e sâmbătă. Abia aştept să te văd la biserică peste o oră.

— O, Doamne, strigă Townsend.

Aruncă telefonul şi fugi fără bagaj afară din aeroport, unde-l găsi pe Sam aşteptându-l uşor neliniştit.

— Credeam că e vineri, sări el pe locul din faţă.

— Nu, domnule, mi-e teamă că e sâmbătă spuse Sam. Şi trebuie să vă căsătoriţi peste cincizeci şi şase de minute.

— Dar n-am timp nici să ajung acasă şi să mă schimb.

— Lăsaţi, spuse Sam. Heather v-a pus pe bancheta din spate tot ce vă trebuie.

Keith se întoarse şi găsi un teanc de haine, o pereche de butoni de aur şi o garoafă roşie, toate aranjate cu grijă. Îşi scoase repede haina şi începu să-şi desfacă nasturii de la cămaşă.

— O să ajungem la timp? întrebă el.

— Ajungem la biserică aproximativ cu cinci minute înainte, îi spuse Sam lui Keith, care-şi arunca hainele pe jos în spatele maşinii. Dacă traficul e liber şi toate stopurile verzi.

— De ce mai trebuie să mă ocup? întrebă Keith, încercând să-şi bage braţul stâng în mâneca scrobită a cămăşii.

— Cred că Heather şi Bruce s-au ocupat de toate, spuse Sam.

Keith reuşi să-şi pună cămaşa şi întrebă dacă Susan ştia că abia se întorsese.

— Nu cred, spuse Sam. În ultimele zile a stat la sora ei şi merge de acolo direct la biserică. A telefonat de câteva ori de dimineaţă, dar i-am spus că eşti la duş.

— Mi-ar prinde bine un duş.

— Ar fi trebuit să-i telefonez dacă nu veneai.

— În mod sigur, Sam. Să sperăm că mireasa va respecta tradiţia şi va întârzia.

Keith apucă o pereche de pantaloni gri cu bretele pe care nu-i purtase. Sam încercă să-şi ascundă un căscat.

— Să nu-mi spui că aştepţi în faţa aeroportului de douăzeci şi patru de ore, spuse Keith.

— Treizeci şi şase, domnule. Ai spus doar că te întorci vineri.

— Îmi pare rău, spuse Keith. Nevasta ta trebuie să fie foc pe mine.

— N-o să-i pese, domnule.

— De ce? întrebă Keith, încercând să-şi încheie nasturii de la pantaloni într-o curbă întortocheată, parcursă cu viteză maximă.

— Pentru că m-a părăsit luna trecută şi a început acţiunea de divorţ.

— Îmi pare rău, spuse Keith încet.

— Nu-ţi face griji dumneata, şefu. Ea nu putea să se împace cu genul de viaţă pe care-o duce un şofer.

— Deci a fost vina mea?

— Sigur că nu, spuse Sam. Era şi mai rău când eram şofer de taxi. Nu, adevărul e că mie îmi place munca asta, dar ea nu se împăca deloc cu orele peste program.

— Şi v-au trebuit unsprezece ani ca să descoperiţi asta, spuse Keith, aplecându-se ca să-şi poată pune fracul gri.

— Cred că ne-am dat seama amândoi în acelaşi timp, spuse Sam. Dar până la urmă n-am mai suportat bombănitul ei permanent că nu vin acasă la oră fixă.

— Că nu vii acasă la oră fixă? repetă Keith.

— Da. Nu putea să înţeleagă de ce nu terminam în fiecare zi la cinci după-masa, ca orice soţ normal.

— Înţeleg foarte bine problema asta, spuse Keith. Nu eşti singurul care trebuie s-o înfrunte.

Nu mai vorbiră tot restul călătoriei. Sam era atent să descopere o rută mai liberă şi să câştige secunde, iar Keith se gândea la Susan, făcându-şi pentru a treia oară nodul la cravată.

Tocmai îşi punea garoafa la rever când maşina coti pe strada care ducea la biserica sf. Petru. Auzea dangătul clopotelor şi prima persoană pe care o văzu în mijlocul şoselei, aruncând priviri îngrijorate în direcţia lor, era Bruce Kelly. Când recunoscu maşina, pe faţă îi apăru o expresie de uşurare.

— Aşa cum am promis, domnule, spuse Sam, trecând în viteza a treia. Mai avem cinci minute.

— Sau unsprezece ani de regretat, spuse Keith încet.

— Poftim, domnule?, spuse Sam, atingând frâna, trecând în viteza a doua şi încetinind.

— Nimic, Sam. Dar tu m-ai făcut să-mi dau seama că nu vreau să risc un asemenea joc.

Făcu o pauză şi, chiar înainte ca maşina să se oprească, spuse cu fermitate:

— Nu te opri, Sam. Mergi înainte.

17

THE TIMES

24 martie, 1948

Puterile occidentale boicotează întrunirile de la Berlin după retragerea rusească

— A fost foarte amabil din partea dumneavoastră să răspundeţi atât de repede la apelul meu, domnule căpitan.

— Nu-i nimic, Julius. În vremuri grele, noi, evreii, trebuie să ne unim, îl bătu Armstrong pe umăr. Spune-mi, cum te pot ajuta?

Julius Hahn se ridică de la birou şi începu să se plimbe prin cameră, aducându-i la cunoştinţă lui Armstrong toate dezastrele suferite de compania lui în ultimele două luni. Armstrong îl asculta cu atenţie. Hahn se aşeză din nou şi-l întrebă:

— Credeţi că se poate face ceva?

— Aş vrea să pot, Julius. Dar dumneata înţelegi foarte bine că sectoarele american şi rusesc îşi fac singure legile.

— Mi-era teamă de răspunsul ăsta, spuse Hahn. Dar Arno mi-a spus adesea că influenţa dumneavoastră se întinde cu mult dincolo de sectorul britanic. Nu m-aş fi gândit să vă deranjez dacă situaţia mea n-ar fi fost disperată.

— Disperată? întrebă Armstrong.

— Mi-e teamă că acesta e cuvântul potrivit, întări Hahn. Dacă problema se agravează şi luna viitoare, unii dintre clienţii mei cei mai vechi îşi vor pierde încrederea în capacitatea mea de a-i aproviziona şi s-ar putea să fiu nevoit să închid una, chiar două dintre întreprinderile mele.

— Nu ştiam că e atât de rău, spuse Armstrong.

— E mai rău decât atât. Deşi n-o pot dovedi, bănuiesc că sub toate astea se ascunde reaua voinţă a căpitanului Sackville - cu care ştiţi că nu m-am înţeles bine niciodată. Credeţi că e posibil să fie vorba de antisemitism? întrebă Hahn după o scurtă pauză.

— N-aş fi crezut, spuse Armstrong. Dar nu-l cunosc prea bine. O să încerc să te ajut prin relaţiile mele, dacă se poate face ceva.

— Vă mulţumesc, domnule căpitan. Dacă m-aţi putea ajuta, v-aş fi etern recunoscător.

— Sunt convins, Julius.

Armstrong plecă de la Hahn şi-i spuse şoferului să-l ducă în sectorul francez, unde schimbă o duzină de sticle de Johnnie Walker Black Label pe o ladă de vin alb pe care nu-l gustase nici generalul de brigadă Auchinleck la vizita lui recentă.

La întoarcere, se hotărî să treacă pe la Arno Schultz să afle dacă Hahn îi spusese tot adevărul. Intrând la *Der*

Telegraf, fu surprins să nu-l găsească pe Arno în birou. Adjunctul lui, al cărui nume Armstrong nu-l putea reţine, îi spuse că domnul Schultz primise o permisie de douăzeci şi patru de ore pentru a-şi vizita fratele, aflat în sectorul rusesc. Armstrong nu ştiuse până atunci că Arno avea un frate.

— Domnule căpitan, adăugă adjunctul, cred că vă va face plăcere să aflaţi că şi azi-noapte am tipărit 400.000 de exemplare.

Armstrong dădu din cap şi plecă, încrezător în desfăşurarea planurilor lui. Dacă voia să-şi păstreze afacerea, Hahn va fi de acord cu termenii lui în mai puţin de o lună. Se uită la ceas şi-i spuse lui Benson să oprească la biroul căpitanului Hallet. Ajungând acolo, puse lada de vin pe biroul lui Hallet, înainte ca acesta să poată spune ceva.

— Nu ştiu cum reuşeşti? spuse Hallet, deschizând un sertar şi scoţând de acolo un document oficial.

— Fiecare cu ce-i al lui, spuse Armstrong, încercând o expresie pe care o auzise la colonelul Oakshott cu o zi înainte.

În ora următoare, Hallet îi explică lui Armstrong fiecare clauză din contract, până când acesta înţelese toate implicaţiile şi cerinţele formulate.

— Şi dacă Hahn e de acord să semneze, întrebă el când ajunseră la paragraful final, pot să fiu sigur că documentul e valabil pentru jurisdicţia britanică?

— Fără îndoială, spuse Stephen.

— Dar în Germania?

— Se aplică aceleaşi reguli. Te asigur că e absolut legal, deşi mă nedumereşte - avocatul ezită o clipă - dorinţa lui Hahn de a se despărţi de o întreprindere atât de serioasă în schimbul ziarului *Der Telegraf*.

— Să spunem că şi eu sunt capabil să-i răspund la câteva solicitări, spuse Armstrong, punându-şi braţul pe lada cu sticle.

— Se prea poate, spuse Hallet, ridicându-se de pe scaun. Apropo, Dick, mi-au venit în sfârşit hârtiile de demobilizare. Mă aştept să plec acasă foarte curând.

— Felicitări, bătrâne, spuse Armstrong. E o veste minunată.

— Da, nu-i aşa? Şi bineînţeles, dacă vei avea nevoie vreodată de un avocat când te întorci în Anglia...

După douăzeci de minute, când se întoarse la servici, Sally îl avertiză că în birou îl aştepta un vizitator care se pretindea prieten bun cu el, deşi ea nu-l văzuse niciodată.

Armstrong deschise uşa şi-l văzu pe Max Sackville plimbându-se prin cameră. Primul lucru pe care-l auzi de la el fu:

— Pariul a căzut, bătrâne.

— Cum adică "a căzut"? întrebă Armstrong strecurând contractul într-un sertar al biroului şi încuindu-l.

— Cum am spus. A căzut. Mi-au venit hârtiile şi mă îmbarc la sfârşitul lunii. Nu e grozav?

— Sigur că da, spuse Armstrong, fiindcă dacă pleci, Hahn va supravieţui şi eu îmi voi primi mia de dolari.

Sackville îl privi cu atenţie:

— Doar n-o să ţii un camarad legat de un pariu, dacă situaţia s-a schimbat?

— Ba cu siguranţă că da, camarade, spuse Armstrong. Şi mai mult, dacă vrei să renunţi, tot sectorul american va afla asta în douăzeci şi patru de ore.

Se aşeză la birou, urmărind cum sudoarea îmbrobonează fruntea americanului. Aşteptă câteva momente, apoi spuse:

— Hai să-ţi spun cum facem, Max. Mă mulţumesc doar cu 750 de dolari, dar numai dacă plăteşti azi.

Trecu aproape un minut până când Max îşi linse buzele:

— Nici gând, spuse el. Pot să-l sap pe Hahn până la sfârşitul lunii. Trebuie doar să grăbesc puţin lucrurile - camarade.

Ieşi val-vârtej din cameră, fără ca Armstrong să obţină siguranţa că-l putea învinge pe Hahn. Poate că era timpul să-i dea americanului o mână de ajutor. Ridică receptorul telefonului şi-i spuse lui Sally că nu voia să fie deranjat timp de o oră.

După ce termină de bătut două articole cu un singur deget, le verifică atent pe amândouă şi mai făcu mici retuşuri la texte. Apoi îl puse pe primul într-un plic netimbrat şi-l lipi. Pe celălalt îl împături şi-l băgă în buzunarul hainei. Îi telefonă lui Sally să-l cheme pe şofer şi când veni Benson, îi explică pe îndelete ce trebuia să facă. Apoi, ca să fie sigur, îl puse să repete fiecare instrucţiune, în special partea cu schimbatul în haine civile.

— Şi să nu pomeneşti nimănui de asta, Reg. Nimănui. E clar?

— Da, domnule căpitan, spuse Benson.

Luă plicul, salută şi ieşi din cameră.

Armstrong zâmbi, apăsă butonul de apel şi-i ceru lui Sally corespondenţa. Ştia că *Telegraful* nu va fi în chioşcurile de la gară decât până la miezul nopţii. Iar exemplare noi nu puteau ajunge în sectoarele american şi rusesc decât la o oră după aceea. Trebuia să calculeze timpul perfect.

Rămase la birou până seara, verificând cifrele de difuzare cu locotenentul Wakeham. Îl sună şi pe colonelul Oakshott şi-i citi articolul scris mai devreme. Colonelul găsi că nici un cuvânt nu trebuia înlocuit şi fu de acord ca textul să apară în dimineaţa următoare pe prima pagină a *Telegrafului*.

La ora şase, soldatul Benson, din nou în uniformă, îl duse pe Armstrong acasă, unde acesta petrecu o seară relaxată în familie. Charlotte fu surprinsă şi încântată că îl vedea acasă atât de devreme. După ce-l culcară pe David, mâncară şi el ceru trei porţii din garnitura lui favorită, aşa că ea se hotărî să nu-i spună că i se părea că se îngrăşase puţin.

După ora unsprezece, Charlotte sugeră să se bage în pat. Dick fu de acord:

— Ies numai să iau ziarul şi vin imediat, spuse el.

Se uită la ceas; era 11.50. Coborî în stradă şi merse agale către gară, ajungând cu câteva minute înainte de a fi adusă ediţia matinală a ziarului *Telegraf*.

Se uită din nou la ceas: era aproape douăsprezece. Probabil că întârziau. Sau poate asta era doar o consecinţă a faptului că Arno era plecat în sectorul rusesc, la fratele lui. Dar nu mai trecură decât câteva minute şi zări familiara camionetă roşie dând colţul şi oprindu-se la intrarea în gară. Se ascunse după o coloană şi văzu cum un pachet mare de ziare aterizează pe pavaj cu un zgomot înfundat, apoi camioneta porneşte spre sectorul rusesc.

Un bărbat ieşi din clădirea gării şi se apucă să desfacă sfoara, iar Armstrong se opri în spatele lui. Omul îl văzu şi recunoscându-l, îi dădu ziarul de deasupra.

Reciti repede editorialul, ca să fie sigur că nu-i schimbaseră nici un cuvânt. Totul, inclusiv titlul, era exact aşa cum fusese scris de el.

Un publicist distins ajuns la faliment

Julius Hahn, preşedintele faimosului trust de presă care-i poartă numele, a fost supus aseară la mari presiuni pentru a da o declaraţie publică în legătură cu viitorul companiei sale.

Ziarul său de căpătâi, *Der Berliner*, n-a mai fost văzut de şase zile pe străzile capitalei şi se ştie că mai multe dintre revistele lui şi-au întârziat data apariţiei cu câteva săptămâni. Unul dintre distribuitorii de bază a declarat ieri: "Nu ne mai putem baza în continuare pe publicaţiile lui Hahn şi trebuie să luăm în consideraţie alternativele".

Herr Hahn,. care şi-a petrecut toată ziua cu avocaţii şi contabilii, nu a putut fi contactat,

> dar un purtător de
> cuvânt al companiei
> a recunoscut că nu-şi
> vor atinge obiectivele
> fixate în anul viitor.
> Un reporter de-al nostru
> a luat legătura aseară
> cu domnul Hahn, dar
> el a refuzat să dea
> o declaraţie publică
> în legătură cu viitorul
> companiei."

Armstrong zâmbi şi se uită la ceas. Cea de-a doua ediţie ieşea chiar atunci de sub prese, dar nu putea fi gata încă pentru distribuire. Porni decis către redacţia lui *Der Telegraf* şi ajunse după şaptesprezece minute. Intră şi strigă răsunător că voia să-l vadă imediat pe ocupantul biroului lui Herr Schultz. Un bărbat pe care nu l-ar fi recunoscut dacă-l vedea pe stradă se grăbi să-l ajungă.

— Cine-i responsabil de asta? strigă Armstrong, aruncând pe birou ziarul.

— Dumneavoastră, domnule căpitan, spuse surprins redactorul.

— Cum adică eu? ţipă Armstrong.

— Dar articolul a fost trimis la noi direct de la biroul dumneavoastră.

— Nu l-am trimis eu, eu nu ştiu nimic, spuse Armstrong.

— Dar omul ne-a spus ca l-aţi trimis personal să ni-l aducă.

— Ce om? L-aţi mai văzut înainte? întrebă Armstrong.

— Nu, domnule, dar m-a asigurat că venea direct de la biroul dumneavoastră.

— Cum era îmbrăcat?

Redactorul amuţi pentru câteva clipe.

— Într-un costum gri dacă-mi aduc bine aminte, domnule căpitan, spuse el în cele din urmă.

— Dar angajaţii mei poartă uniformă, spuse Armstrong.

— Ştiu, domnule, dar...

— V-a dat numele lui? şi-a arătat vreun act de identitate, vreo autorizaţie, ceva?

— Nu, domnule căpitan, dar... Am presupus...

— Ai "presupus"? De ce n-ai pus mâna pe telefon să te asiguri că era trimis de mine?

— Nu mi-am dat seama...

— Ceruri sfinte, omule! Nici măcar nu ţi-a dat de bănuit conţinutul articolului?

— Nimeni nu citeşte textele dumneavoastră, domnule căpitan, spuse directorul adjunct. Când le primim, le dăm direct la tipărit.

— Nici măcar n-ai aruncat o privire?

— Nu, domnule căpitan, spuse redactorul adjunct, cu capul plecat.

— Deci numai dumneata eşti vinovat.

— Da, domnule căpitan, spuse omul, tremurând.

— Eşti concediat, strigă Armstrong, privindu-l fioros. Vreau să părăseşti imediat sediul. Imediat, ai înţeles?

Redactorul adjunct părea că vrea să protesteze, dar Armstrong mugi:

— Dacă nu-ţi aduni toate lucrurile de pe birou şi nu pleci în cinsprezece minute, chem poliţia militară.

Redactorul se strecură pe uşă fără să mai rostească nici un cuvânt.

Armstrong zâmbi, îşi scoase haina şi şi-o puse pe spătarul scaunului lui Arno. Îsi controlă ceasul şi ştiu că trecuse timp destul. Îşi suflecă mânecile, ieşi din birou şi apăsă un buton roşu de pe perete. Toate presele se opriră scrâşnind.

Când fu sigur că se bucura de atenţia tuturor, începu să răcnească ordine.

— Spuneţi-le şoferilor să se ducă şi să-mi aducă înapoi toate ziarele de azi pe care le găsesc.

Directorul sectorului de transport fugi în curte şi Armstrong se întoarse spre şeful tipografilor.

— Vreau editorialul cu Hahn scos şi înlocuit cu ăsta, spuse el, extrăgând o foaie de hârtie din buzunarul hainei şi înmânându-i-o omului uluit.

Acesta începu imediat să schimbe matriţele primei pagini, lăsând un spaţiu în colţul din dreapta de sus pentru cea mai recentă poză a ducelui de Gloucester pe care o aveau.

Armstrong se întoarse spre grupul de stivuitori care aştepta următoarea serie de ziare.

— Hei, le strigă el, vedeţi dacă mai avem în sediu vreo copie a seriei dinainte. Vreau să le distrugeţi pe toate.

Oamenii se împrăştiară şi începură să adune toate ziarele pe care le găseau, indiferent din ce dată.

După patruzeci de minute, un şpalt al primei pagini fu trimis în viteză la biroul lui Schultz. Armstrong controlă celălalt text pe care-l scrisese de dimineaţă, despre apropiata vizită la Berlin a ducelui de Gloucester.

— Bun, spuse el, terminând de citit. Haideţi să-i dăm bătaie cu ediţia asta.

Când Arno veni în grabă la birou, cam peste o oră, fu surprins să-l vadă pe căpitanul Armstrong, cu mânecile suflecate, ajutând la încărcarea ediţiei retipărite în camionete. Armstrong îi făcu semn să aştepte în birou. După ce veni şi închise uşa, îi spuse ce făcuse din clipa în care văzuse editorialul acela.

— Am reuşit să iau majoritatea exemplarelor înapoi şi să le distrug, îi spuse el lui Schultz. Dar nu pot face nimic cu cele douăzeci de mii care au fost distribuite în sectoarele rusesc şi american. După ce au trecut de punctul de control, se pierde orice speranţă de a le recupera.

— Ce noroc am avut că aţi luat ediţia chiar când a ajuns pe stradă, spuse Arno. Mă simt vinovat că n-am venit mai devreme.

— Nu ai nici un fel de vină, spuse Armstrong. Dar adjunctul tău şi-a depăşit autoritatea dând articolul la tipar fără confirmarea mea.

— Sunt surprins. De obicei e om de încredere.

— N-am avut de ales, l-am dat afară pe loc, spuse Armstrong, privindu-l în ochi pe Schultz.

— Într-adevăr, spuse Schultz. N-aveaţi de ales.

Arăta abătut.

— Mă tem că răul făcut nu se mai poate îndrepta.

— Nu sunt sigur că înţeleg, spuse Armstrong. Am reuşit să adun toate exemplarele, în afară de câteva.

— Da, îmi dau seama de asta. N-aţi fi putut face mai mult. Dar chiar înainte de a trece de punctul de control, am luat ziarul din sectorul rusesc. Abia ajunsesem acasă, când Julius m-a sunat să-mi spună că telefonul lui sună continuu de o oră - apeluri de la distribuitorii neliniştiţi. I-am promis că vin până aici să văd cum s-a putut întâmpla.

— Îi poţi spune prietenului tău că voi iniţia o anchetă completă de dimineață, promise Armstrong. Şi mă voi ocupa personal.

Îşi lăsă jos mânecile şi-şi îmbrăcă haina.

— Tocmai ajutam la încărcarea noii ediţii când ai venit, Arno. Poate că ai amabilitatea să preiei tu de aici. Soţia mea...

— Bineînţeles, bineînţeles, spuse Arno.

Armstrong părăsi clădirea cu ultimele cuvinte ale lui Arno răsunându-i în minte: "Nu puteaţi face mai mult, domnule căpitan, aţi făcut tot posibilul."

Trebuia să fie de acord cu Schultz.

Armstrong nu fu surprins când Julius Hahn îi dădu un telefon devreme în dimineaţa următoare.

— Îmi pare foarte rău, spuse el, înainte ca Hahn să apuce să vorbească.

— N-a fost vina dumitale, spuse Hahn. Arno mi-a explicat cât de rău ar fi putut ieşi totul dacă nu interveneai. Dar acum mi-e teamă că am nevoie de altă favoare.

— Aş face orice stă în puterea mea ca să te ajut, Julius.

— Foarte amabil din partea dumitale, domnule căpitan. Ai putea cumva să treci pe la mine?

— Ţi-ar conveni o dată săptămâna viitoare? întrebă Armstrong, răsfoindu-şi agenda.

— Mi-e teamă că e o chestiune mai urgentă, spuse Hahn. Credeţi că e posibil să ne vedem chiar în cursul zilei de azi?

— Pentru moment, nu văd când, spuse Armstrong, uitându-se la pagina albă, dar azi am o întâlnire în sectorul american şi cred că pot trece pe la dumneata în jur de cinci - dar numai un sfert de oră, te rog să mă înţelegi.

— Înţeleg, domnule căpitan. V-aş fi foarte recunoscător dacă mi-aţi acorda un sfert de oră.

Armstrong zâmbi şi puse jos receptorul. Deschise sertarul de sus al biroului şi scoase contractul, verificându-i din nou clauzele, ca să se asigure că acopereau orice eventualitate. Singura întrerupere îi fu provocată de telefonul colonelului Oakshott, care-l felicită pentru articolul despre apropiata vizită a ducelui de Gloucester.

— De prima clasă, spuse el. De prima clasă.

După ce mâncă pe îndelete la popotă, Armstrong îşi făcu ordine pe birou, răspunzând la scrisori care aşteptau de câteva săptămâni. La patru şi jumătate îi spuse lui Benson să-l ducă în sectorul american; jeep-ul trase în faţa redacţiei lui *Der Berliner* la câteva minute după ora cinci.

Hahn îl aştepta nervos pe scările instituţiei şi-i făcu repede semn să intre în biroul lui.

— Îmi cer scuze pentru prima noastră ediţie de aseară, începu Armstrong. Eu am luat masa cu un general din sectorul american, iar Arno îşi vizita fratele în sectorul rusesc, aşa că nici unul dintre noi n-am prevăzut ce punea la cale adjunctul lui. L-am concediat imediat, desigur, şi-am iniţiat o anchetă. Dacă n-aş fi trecut pe la gară la miezul nopţii...

— Nu, nu, nu purtaţi nici o vină, domnule căpitan, spuse Hahn, apoi, după o pauză, continuă: Totuşi, puţinele copii care au ajuns în sectoarele rusesc şi american au fost suficiente pentru a provoca panică printre câţiva dintre cei mai vechi clienţi ai mei.

— Îmi pare foarte rău să aflu asta, spuse Armstrong.

— Mi-e teamă că au căzut în mâinile cui nu trebuia. Câţiva dintre furnizorii mei de bază au sunat astăzi cerând ca pe viitor să fie plătiţi în avans şi lucrul nu se va dovedi uşor după toate cheltuielile suplimentare pe care le-am avut în ultimele două luni. Amândoi ştim că în spatele acestor sabotaje stă căpitanul Sackville.

— Îţi dau un sfat, Julius, spuse Armstrong. Nici să nu-i pomeneşti numele când te referi la incidentul ăsta. Nu ai nici o dovadă, absolut nici una şi e genul de om care te-ar închide imediat dacă i-ai oferi cea mai mică scuză.

— Dar îmi îngenunchează sistematic întreprinderile, spuse Hahn. Şi nu ştiu ce i-am făcut ca să se poarte aşa sau cum să-l opresc.

— Nu fi aşa abătut, prietene. De câtva timp am făcut nişte cercetări pentru dumneata şi s-ar putea să fi apărut o soluţie.

Hahn se forţă să zâmbească, nu prea convins.

— Ce-ai zice, spuse Armstrong, dacă aş aranja ca domnul căpitan Sackville să fie expediat în America la sfârşitul lunii?

— Asta mi-ar rezolva toate problemele, suspină Hahn din greu, dar îndoiala nu-i părăsi expresia. Dacă s-ar putea să fie trimis acasă...

— Pe la sfârşitul lunii, repetă Armstrong. Să ştii, Julius, că va trebui să forţez multe mâini, la cel mai înalt nivel, ca să nu mai spun de...

— Orice, fac orice. Spuneţi-mi ce vreţi.

Armstrong scoase contractul din buzunarul interior şi-l împinse în faţa celuilalt.

— Semnează asta, Julius şi o să mă ocup să-l trimit pe Sackville de aici.

Hahn citi cele patru pagini, întâi repede şi apoi mai atent. Apoi puse documentul la loc pe masă, ridică privirea şi spuse liniştit:

— Lăsaţi-mă să înţeleg consecinţele acestui contract, în cazul în care l-aş semna.

Apoi tăcu şi luă din nou foile în mână.

— Primiţi dreptul de distribuţie în străinătate al tuturor publicaţiilor mele, spuse el într-un târziu.

— Da, spuse Armstrong liniştit.

— Presupun că asta înseamnă Marea Britanie. Şi Commonwealth, adăugă el după o pauză.

— Nu, Julius. Toată lumea.

Hahn verifică din nou contractul, dând din cap când ajunse la clauza respectivă.

— Şi în schimb, eu aş primi 50 la sută din profituri.

— Da, spuse Armstrong. La urma urmei, chiar dumneata mi-ai spus, Julius, că eşti în căutarea unei companii britanice care să-ţi reprezinte interesele după expirarea contractului actual.

— Adevărat, dar atunci nu-mi dădeam seama că sunteţi în industria publicistică.

— Toată viaţa m-am ocupat cu asta, spuse Armstrong. Şi după ce voi fi demobilizat, mă voi întoarce în Anglia să mă ocup mai departe de afacerile familiei.

Hahn părea intrigat.

— Şi în schimbul acestor drepturi, spuse el, eu aş deveni proprietarul lui *Der Telegraf*. Habar n-aveam că ziarul e al dumneavoastră, adăugă el şovăitor.

— Nici Arno nu ştie, aşa că te rog să păstrezi informaţia confidenţială. A trebuit să plătesc mult peste preţul pieţei pentru acţiunile lui.

Hahn dădu din cap, apoi se încruntă:

— Dar dacă semnez documentul ăsta, aţi deveni milionar.

— Şi dacă nu-l semnezi, spuse Armstrong s-ar putea să dai faliment până la sfârşitul lunii.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi.

— Este evident că aţi acordat timp de gândire considerabil problemei mele, domnule căpitan, spuse Hahn în cele din urmă.

— Numai în interesul dumitale, replică Armstrong.

Hahn nu comentă, aşa că Armstrong continuă:

— Lasă-mă să-mi dovedesc buna credinţă, Julius. Nu semna documentul dacă Sackville mai e încă în ţară în prima zi a lunii următoare. Dacă e înlocuit până atunci, mă voi aştepta să semnezi imediat. Pentru moment, Julius, îmi ajunge o strângere de mână.

Hahn mai tăcu un timp, apoi se hotărî:

— Nu am argumente împotriva acestei propuneri. Dacă omul acela părăseşte ţara la sfârşitul lunii, voi semna contractul în favoarea dumneavoastră.

Se ridicară amândoi şi-şi strânseră mâinile în mod solemn.

— Ar fi bine să plec, spuse Armstrong, deja am întârziat şi am multe întâlniri astăzi şi multe hârtii de rezolvat pentru a mă asigura că Sackville va pleca în America în săptămânile următoare.

Hahn dădu din cap şi nu mai zise nimic.

Armstrong îşi trimise acasă şoferul şi merse pe jos cele câteva sute de metri până la Max, unde se ţinea, ca în fiecare vineri, seara lor de poker. Aerul rece îi limpezi capul şi ajunse pregătit să-şi pună în aplicare partea a doua a planului.

Max amesteca nerăbdător cărţile.

— Toarnă-ţi o bere, bătrâne, îi spuse el lui Armstrong, care se aşezase. În seara asta, prietene, vei pierde la sigur.

După două ore, Armstrong avea un avans de 80 de dolari şi Max nu-şi linsese buzele nici măcar o dată. Luă o înghiţitură mare de bere în timp ce Dick amesteca pachetul.

— Nu mă prea ajută să ştiu că dacă Hahn mai e pe picioare la sfârşitul lunii îţi mai datorez o mie de dolari. Cu asta, sunt aproape curăţat, remarcă Max.

— Pentru moment, pariul e în favoarea mea, recunoscu Armstrong, împărţindu-i o carte. Dar să ştii că, în anumite condiţii, aş putea fi de acord să-l anulez.

— Spune-mi ce trebuie să fac, spuse Max, lăsându-şi cărţile să cadă cu faţa în sus pe masă.

Armstrong se prefăcu atent la cărţile lui şi nu spuse nimic.

— Orice, Dick. Fac orice. În afară de crimă. Nu-l omor pe afurisitul Fritz, spuse Max.

— Dar dacă l-ai readuce la viaţă?

— Nu sunt sigur că înţeleg.

Armstrong îşi puse cărţile pe masă şi-l privi în ochi pe american:

— Vreau să te asiguri că Hahn va primi electricitate, hârtie şi o mână de ajutor ori de câte ori ia legătura cu biroul tău.

— Dar de unde schimbarea asta bruscă de sentimente? întrebă Max suspicios.

— În realitate e simplu, Max. Am pus pariu şi cu mai mulţi fraieri din sectorul britanic. Eu am pariat că Hahn mai e în afaceri şi peste o lună. Aşa că dacă ai inversa roată, aş câştiga mult mai mult decât o mie de dolari.

— Ticălos viclean ce eşti, spuse Max, lingându-şi pentru prima oară buzele în seara aceea. S-a făcut, bătrâne.

Şi întinse exuberant mâna peste masă.

Armstrong pecetlui cu o strângere de mână cea de-a doua înţelegere încheiată în ziua aceea.

După trei săptămâni, căpitanul Max Sackville urcă la bordul avionului care avea să-l ducă în Carolina de Nord. Nu-i plătise căpitanului Armstrong decât vreo câţiva dolari pierduţi în ultimul joc de poker. La începutul lunii următoare fu înlocuit de un maior, Bernie Goodman.

În aceeaşi după amiază, Armstrong se duse în sectorul american, unde Julius Hahn îi înmână contractul semnat.

— Nu sunt prea sigur cum aţi reuşit, spuse Hahn, dar trebuie s-o recunosc, Dumnezeu e sus şi judecă.

Apoi îşi strânseră mâinile.

— Mă aştept la o colaborare lungă şi prosperă, fură cuvintele lui Armstrong la despărţire.

Hahn nu făcu nici un comentariu.

În seara aceea, Armstrong ajunse devreme acasă şi-i spuse Charlottei că-i veniseră în sfârşit hârtiile de demobilizare şi că urmau să plece din Berlin înainte de ultima zi a lunii. De asemenea, o înştiinţă că i se oferiseră drepturile de reprezentare în străinătate a publicaţiilor lui Julius Hahn şi asta însemna că avea de lucru din prima zi după ce ajungeau la Londra.

Începu s-o bombardeze cu planurile lui, gesticulând prin cameră, dar Charlotte nu-l întrerupse, fericită că plecau din Berlin. Când, în cele din urmă, el se opri din vorbit, ea-şi înălţă ochii spre el:

— Te rog, Dick, stai jos, pentru că am şi eu ceva să-ţi spun.

Armstrong le promise locotenentului Wakeham, soldatului Benson şi lui Sally că-i va angaja imediat ce vor părăsi armata şi toţi îi spuseră că-l vor căuta după demobilizare.

— Ai făcut o treabă grozavă aici, la Berlin, Dick, îi spuse colonelul Oakshott. De fapt, nici nu ştiu cum o să te putem înlocui. Dar să ştii că după ideea ta strălucită de a fuziona *Der Telegraf* cu *Der Berliner*, s-ar putea să nici nu mai fie nevoie de înlocuitor.

— Părea o soluţie evidentă, spuse Armstrong. Daţi-mi voie să vă spun că a fost o plăcere să fac parte din echipa dumneavoastră, domnule colonel.

— Drăguţ din partea ta să spui asta, Dick, spuse colonelul, apoi îşi coborî vocea: În curând voi fi lăsat şi eu la vatră. După ce vei fi în civilie, te rog să-mi spui dacă auzi de vreo slujbă care i s-ar potrivi unui bătrân soldat.

Armstrong nu se obosi să-l viziteze pe Arno Schultz, dar Sally îi spuse că Hahn îi oferise postul de redactor-şef al noului ziar rezultat din fuziune.

Înainte de a-şi preda uniforma la cartierul general, Armstrong dădu un ultim telefon, apoi se duse să-l viziteze pe maiorul Tulpanov în sectorul rusesc şi, de data aceasta, omul KGB-ului îl invită la masă.

— A fost o plăcere să urmărim lovitura ta cu Hahn, Lubji, spuse Tulpanov, făcându-i semn să ia loc, chiar dacă numai de la distanţă.

O ordonanţă le turnă votcă şi rusul îşi ridică sus paharul:

— În sănătatea ta.

— Mulţumesc, spuse Armstrong. Nici rolul jucat de dumneata n-a fost neînsemnat.

— Ba da, spuse Tulpanov, punându-şi paharul pe masă. Dar s-ar putea să nu fie întotdeauna la fel, Lubji.

Armstrong deveni atent.

— Oricât ţi-ai asigurat tu drepturile de distribuţie în străinătate a rezultatelor cercetării germane, în curând acestea vor fi depăşite şi vei avea nevoie de cele mai recente materiale ruseşti. Asta, bineînţeles, dacă vrei să rămâi în joc.

— Şi ce aşteptaţi în schimb? întrebă Armstrong, luând o lingură de caviar.

— Hai să spunem, Lubji, că vom lua legătura din când în când.

18

Daily Mail

13 aprilie, 1961

Vocea din spaţiu: „Cum am reuşit" – Gagarin îi vorbeşte lui Hruşciov despre planeta albastră –

Heather îi aşeză în faţă o ceaşcă de cafea neagră. Townsend regreta deja că acceptase interviul, mai ales cu un reporter angajat de probă. Regula lui de aur era să nu lase nici un ziarist să-i înregistreze vreo declaraţie. Unor proprietari le plăcea să citească despre ei înşişi în ziarele lor. Townsend nu făcea parte dintre ei, dar Bruce Kelly îl prinsese într-un moment fără gardă şi insistase că ar fi fost bine pentru ziar şi pentru imaginea lui, aşa că acceptase, fără chef.

Fusese aproape de a anula interviul de două sau trei ori în dimineaţa aceea, dar, din cauza unor telefoane şi întâlniri programate una după alta, nu reuşise s-o facă.

Apoi Heather intră şi-i spuse că tânăra reporteră aştepta afară.

— S-o trimit? întrebă ea.

— Da, spuse el, uitându-se la ceas. Dar nu vreau să dureze prea mult. Mai sunt unele lucruri pe care trebuie să le trecem în revistă înainte de consiliul de mâine.

— Mă întorc în cincisprezece minute şi-ţi spun că ai o convorbire internaţională.

— Bună idee, spuse Townsend. Zi că-i de la New York. Nu ştiu de ce, dar asta-i face întotdeauna să se grăbească. Şi dacă situaţia e disperată, foloseşte schema cu Andrew Blacker.

Heather dădu din cap şi ieşi din cameră, iar Townsend urmări cu degetul pe agendă punctele de discutat la consiliul de a doua zi. Se opri la punctul şapte. Avea nevoie să se informeze mai bine în legătură cu West Riding Group, dacă voia să convingă consiliul să-l sprijine. Şi chiar dacă-i dădeau acordul lor, tot trebuia să facă o călătorie în Anglia pentru a încheia târgul. Dacă i se părea că merita, trebuia să se ducă direct la Leeds.

— Bună dimineaţa, domnule Townsend.

Keith ridică ochii, dar nu spuse nimic.

— Secretara dumneavoastră m-a avertizat că sunteţi ocupat, aşa că voi încerca să nu vă răpesc mult timp, spuse ea repede.

El tăcu şi acum.

— Sunt Kate Tulloh, reporter la *Chronicle*.

Keith se ridică de la birou, îi strânse mâna tinerei ziariste şi-i făcu semn să se aşeze pe un scaun comod, rezervat de obicei membrilor consiliului de administraţie, redactorilor-şefi sau persoanelor cu care se aştepta să încheie afaceri importante. După ce stătu ea, se aşeză şi el pe scaunul din faţă.

— De când eşti la ziar? o întrebă, în timp ce ea îşi scotea din geantă un creion şi un carnet de stenografie.

Îşi încrucişă picioarele şi răspunse:

— Numai de câteva luni, domnule Townsend. Am intrat de probă la *Chronicle* după ce am terminat colegiul. Acesta e primul meu interviu important.

Keith se simţi bătrân pentru prima oară în viaţa lui, deşi abia-şi sărbătorise cea de-a treizeci şi treia aniversare.

— Ce accent e ăsta? întrebă el. Nu prea pot să-l localizez.

— M-am născut în Ungaria, dar părinţii mei au părăsit Budapesta în timpul revoluţiei. Nu ne-am putut urca decât pe vaporul spre Australia.

— Şi bunicul meu a emigrat în Australia, spuse el.

— Din cauza unei revoluţii? întrebă ea.

— Nu. Era scoţian şi voia să fugă cât mai departe de englezi.

Kate râse.

— Ai câştigat de curând un premiu pentru tinerii scriitori, nu-i aşa? întrebă el, încercând să-şi amintească notiţa informativă pe care i-o pregătise Heather.

— Da. Anul trecut, Bruce a înmânat premiile şi aşa am ajuns să lucrez la *Chronicle*.

— Cu ce se ocupă tatăl tău?

— În Ungaria era arhitect, dar aici n-a reuşit să prindă decât câteva slujbe de muncitor. Guvernul refuză să-i recunoască specializarea, iar sindicatele n-au fost prea înţelegătoare.

— Nici cu mine n-au fost, spuse Keith. Dar mama ta?

— Îmi cer scuze dacă sunt nepoliticoasă, domnule Townsend, dar cred că eu sûnt cea care vă ia un interviu.

— Da, sigur, spuse Keith. Dă-i drumul.

O privi în ochi, fără să-şi dea seama câtă nervozitate îi provoca fetei atitudinea lui. Nu văzuse niciodată o apariţie mai atrăgătoare. Părul lung şi negru îi cădea pe umeri şi ovalul perfect al feţei nu fusese ruinat de soarele australian. Bănuia că taiorul albastru marin, simplu şi bine croit, pe care-l purta era o îmbrăcăminte mai formală decât gustul ei. Probabil că-l alesese fiindcă-şi intervieva patronul. Ea îşi puse din nou picior peste picior şi fusta i se ridică puţin, iar el încercă să nu-şi coboare ochii.

— Să repet întrebarea, domnule Townsend?

— Ăăă... Îmi pare rău.

Heather intră şi fu surprinsă să-i vadă aşezaţi în colţul rezervat directorilor.

— Ai o convorbire cu New York-ul pe linia unu, spuse ea. Domnul Lazar. Vrea să discutaţi o contraofertă pe care a primit-o pentru o emisiune de pe canalul şapte.

— Spune-i că sun eu mai târziu, spuse Keith, fără s-o privească. Kate, se aplecă el spre ea, vrei o cafea?

— Da, mulţumesc, domnule Townsend.

— Cu lapte?

— Da, dar fără zahăr. Mulţumesc, spuse ea, privind-o pe Heather.

Heather părăsi camera fără să-l întrebe pe Keith dacă nu mai voia şi el o cafea.

— Iartă-mă, ce întrebai? zise Keith.

— Aţi scris sau aţi publicat ceva în timpul şcolii?

— Da, am fost redactorul-şef al revistei şcolii în ultima clasă, spuse el. Ca şi tatăl meu.

Kate începu să scrie repede.

Când apăru Heather cu cafeaua, el tot îi mai povestea lui Kate ce succes avusese cu banii colectaţi pentru pavilion.

— Dar la Oxford de ce n-aţi editat ziarul studenţesc sau n-aţi colaborat la *Isis,* revista universităţii?

— În anii aceia mă interesa mai mult politica - şi oricum, ştiam că-mi voi petrece în lumea presei tot restul vieţii.

— E adevărat că, întorcându-vă în Australia, aţi fost distrus aflând că mama dvs. vânduse *Melbourne Courier?*

— Da, este, recunoscu Keith. Şi într-o zi, îl voi lua înapoi, adăugă el printre dinţi, privind cum Heather intra în cameră. Ce e, Heather? întrebă el, când ea ajunse mai aproape.

— Îmi pare rău că te întrerup din nou, dar Sir Kenneth Stirling încearcă să te contacteze de azi-dimineaţă. Vrea să discutaţi despre apropiata călătorie în Marea Britanie.

— Deci va trebui să-i dau şi lui un telefon.

— M-a avertizat că va lipsi cea mai mare parte a după-amiezei.

— Spune-i că-l sun acasă diseară.

— Văd că sunteţi ocupat, spuse Kate. Pot să aştept sau să mă întorc altădată.

Keith clătină din cap, deşi Heather nu se urnea de acolo. Chiar începu să se întrebe dacă nu cumva Ken aştepta cu adevărat la telefon.

— Se zvonesc multe despre felul cum aţi preluat *Adelaide Messenger,* încercă din nou Kate, şi despre felul cum v-aţi purtat cu regretatul Sir Colin Grant.

— Sir Colin a fost bun prieten cu tatăl meu, spuse Keith şi fuziunea a urmărit interesul ambelor ziare.

Kate nu părea convinsă.

— Sunt sigur că ai citit în colecţie că Sir Colin a fost primul preşedinte de după fuziune.

— Dar a prezidat un singur consiliu.

— Cred că vei descoperi că au fost două.

— N-a avut şi Sir Somerset Kenwright de îndurat acelaşi tratament când aţi preluat *Chronicle*?

— Nu, nu e chiar aşa. Te asigur că nimeni nu l-a admirat pe Sir Somerset mai mult decât mine.

Kate aruncă o privire pe notiţele ei.

— Dar Sir Somerset v-a descris odată ca pe un „om care e fericit să zacă în mlaştină şi să-i lase pe alţii să urce munţii."

— Cred că vei afla că Sir Somerset, ca şi Shakespeare, e adesea citat greşit.

— E greu de dovedit, spuse Kate, pentru că şi el a murit.

— Aşa este, spuse Keith, puţin defensiv. Dar îmi voi aminti întotdeauna aceste cuvinte ale lui Sir Somerset: „N-aş putea fi mai încântat decât sunt că ziarul *Chronicle* va trece în mâinile fiului lui Sir Graham."

— Dar n-a spus Sir Somerset asta – îşi privi din nou Kate notiţele – cu şase săptămâni înainte de a prelua dumneavoastră efectiv ziarul?

— Ce importanţă are? încercă Keith să riposteze.

— În prima zi în care aţi fost proprietarul *Cronicii* i-aţi concediat pe redactorul-şef şi pe directorul executiv. După o săptămână, au dat o declaraţie comună, spunând, voi cita direct...

— V-a sosit persoana următoare, domnule Townsend, spuse Heather, gata parcă să introducă pe cineva în birou.

— Cine e? întrebă Keith.

— Andrew Blacker.

— Aranjeaz-o altă dată.

— Nu, nu, vă rog, spuse Kate. Am destul material.

— Aranjeaz-o altă dată, spuse Keith ferm.

— Cum doreşti, spuse Heather, la fel de ferm.

Ieşi din birou lăsând uşa larg deschisă.

— Îmi pare rău că v-am răpit atât de mult timp, domnule Townsend, spuse Kate. O să încerc să scurtez, îşi privi ea lunga listă de întrebări. Ne putem întoarce la lansarea ziarului *Continent?*

— Dar nu ţi-am spus totul despre Sir Somerset Kenwright şi despre starea în care era *Chronicle* când am preluat-o.

— Îmi pare rău, spuse Kate, dar ştiu că aveţi de dat telefoane şi mă simt cam vinovată pentru domnul Blacker.

Urmă o tăcere lungă, apoi Keith recunoscu:

— Nu există domnul Blacker.

— Nu sunt sigură că înţeleg, spuse Kate.

— E un nume cifrat. Heather le foloseşte ca să-mi spună cu cât am depăşit timpul la o întâlnire: New York înseamnă cincisprezece, Andrew Blacker înseamnă treizeci de minute. Într-un sfert de oră îmi va spune că am o teleconferiţă cu Londra şi Los Angeles. Şi dacă e chiar supărată pe mine, adaugă şi Tokio.

Kate începu să râdă.

— Hai să vedem ce-o să inventeze dacă rezişti aici o oră.

— Ca să fiu sinceră, domnule Townsend, nu mă aşteptam să-mi acordaţi mai mult de cincisprezece minute, spuse Kate, privindu-şi din nou întrebările.

— Începusei să mă întrebi despre *Continent,* o îndemnă Keith.

— O, da, spuse Kate. Se spune că aţi fost devastat când Alan Rutledge a demisionat din funcţia de redactor-şef.

— Da, am fost, recunoscu Keith. Era un ziarist bun şi devenisem prieteni. Dar tirajul scăzuse la sub cincizeci de mii de exemplare şi pierdeam în jur de 100.000 de lire pe săptămână. Cu noul redactor-şef, vindem din nou 200.000 exemplare zilnic şi la începutul anului viitor vom lansa un supliment duminical.

— Dar acceptaţi, desigur, că ziarul nu mai poate fi descris ca „*Times*"-ul Australiei?

— Da şi îmi pare rău, spuse Keith, recunoscând faptul pentru prima oară de faţă cu altcineva decât mama lui.

— *Sunday Continent* va urma acelaşi tipar sau intenţionaţi să produceţi publicaţia de calitate de care Australia are atâta nevoie?

Keith începea să înţeleagă de ce d-ra Tulloh îşi câştigase premiul şi de ce Bruce vorbise atât de laudativ despre ea. De data aceasta, îşi alese mai atent cuvintele:

— Voi face eforturi pentru ca australianul să-şi dorească să citească ziarul acesta la micul dejun. Ţi-am răspuns la întrebare, Kate?

— Mi-e teamă că da, domnule Townsend, zâmbi ea.

Keith îi întoarse zâmbetul, dar acesta îi pieri iute când auzi noua întrebare:

— Mă pot întoarce acum la un incident din viaţa dvs. care a făcut să curgă multă cerneală în ziarele de scandal?

Keith se îmbujoră uşor. Instinctul îi spunea să sfârşească pe loc interviul, dar, în loc s-o facă, dădu din cap.

— E adevărat că în ziua nunţii i-aţi ordonat şoferului să nu oprească la biserică, abandonându-vă mireasa?

Keith fu uşurat când o văzu în clipa aceea pe Heather intrând în cameră şi anunţând cu fermitate:

— Teleconferinţa dumneavoastră începe peste două minute, domnule Townsend.

— Teleconferinţa? se învioră el.

— Da, domnule, spuse Heather.

Îi spunea „domnule" pe tonul acela numai când era foarte supărată.

— Londra şi Los Angeles, spuse ea şi după o mică pauză, continuă: Şi Tokio.

E foarte supărată, se gândi Keith. Dar cel puţin îi dăduse o şansă de scăpare. Kate îşi închisese carnetul de stenografie.

— Pune-o după masă, spuse el liniştit.

Nu fu sigur care dintre cele două femei arăta mai surprinsă. Heather plecă fără să mai spună nimic şi de data aceasta închise şi uşa. Nici unul dintre ei nu mai vorbi, până când Keith rupse tăcerea:

— Da, e adevărat. Dar ţi-aş rămâne obligat dacă nu te-ai referi la asta în interviu.

Kate puse creionul pe masă, iar Keith întoarse capul spre fereastră.

— Îmi pare rău, domnule Townsend, spuse ea, a fost nedelicat din partea mea.

— „Îmi făceam meseria", asta spun de obicei reporterii, o corectă el încet.

— Poate ar fi bine să trecem la un eveniment neobişnuit, chiar bizar, preluarea postului 2WW.

Keith se îndreptă şi se relaxă puţin pentru prima oară.

— Când povestea a apărut pentru prima oară în *Chronicle* - în dimineaţa nunţii dvs. -, Sir Somerset v-a calificat „un pirat".

— Sunt convins că intenţia dumnealui a fost să-mi facă un compliment.

— Un compliment?

— Da. Presupun că voia să spună că acţionam în spiritul marii tradiţii piratereşti.

— La cine vă gândiţi? întrebă Kate cu nevinovăţie.

— La Walter Raleigh şi Francis Drake, răspunse Keith.

— Bănuiesc că Sir Somerset se gândea mai degrabă la Barbă Albastră sau la căpitanul Un Ochi, îi întoarse Kate zâmbetul.

— Poate. Dar dacă vei căuta, vei afla că ambele părţi au fost satisfăcute de afacerea respectivă.

Kate îşi privi din nou notiţele:

— Domnule Townsend, acum sunteţi proprietar sau principal deţinător de acţiuni la şaptesprezece publicaţii, unsprezece posturi de radio, o companie aviatică, un hotel şi două mine de cărbuni. Ce planuri aveţi în continuare? îşi ridică ea ochii spre el.

— Aş vrea să vând hotelul şi minele, aşa că, dacă se întâmplă să auzi de cineva interesat...

— Nu, întrebam serios, râse Kate, pe când Heather intra în cameră.

— Primul ministru e în lift, urcă la dumneavoastră, spuse ea, cu accentul ei scoţian mai pronunţat decât de obicei. Aşa cum desigur vă amintiţi, luaţi masa împreună în sala de consiliu.

Keith îi făcu lui Kate cu ochiul şi ea izbucni în râs. Heather ţinu uşa deschisă, permiţându-i să intre unui domn distins, cu părul argintiu.

— Bună dimineaţa, domnule prim-ministru, spuse Keith, ridicându-se şi înaintând să-l salute pe Robert Menzies.

Îşi strânseră mâinile, apoi Keith se întoarse s-o prezinte pe Kate, care încerca să se ascundă într-un colţ al camerei.

— Nu cred că aţi întâlnit-o pe Kate Tulloh, domnule prim-ministru. Este unul dintre reporterii tineri şi foarte promiţători ai *Cronicii*. Ştiu că încerca să obţină un interviu cu dumneavoastră.

— Aş fi încântat, spuse Menzies. De ce nu-mi daţi un telefon la birou să fixăm data, d-ră Tulloh?

În următoarele două zile, lui Keith îi fu imposibil să şi-o scoată din minte pe Kate. De un lucru era sigur: ea nu încăpea în nici unul dintre planurile lui bine ordonate.

Când se aşezară la masă, primul ministru nu înţelegea de ce gazda lui părea atât de preocupată. Townsend nu fu prea încântat de propunerile inovatoare de a slăbi puterea sindicatelor, cu toate că ziarele lui presau de mai mulţi ani guvernul să se ocupe de problema respectivă.

Townsend nu fu mai concentrat nici în dimineaţa următoare, când prezidă consiliul. Ba chiar, pentru un om care controla cel mai mare imperiu de comunicaţii din Australia, fu uimitor de necomunicativ. Unul sau doi dintre membrii consiliului se întrebară dacă nu cumva suferise vreo lovitură. Când expuse participanţilor punctul şapte, scopul călătoriei în Marea Britanie, nu reuşi să convingă pe nimeni că ar putea rezulta ceva profitabil dintr-o asemenea acţiune.

După ce şedinţa se sfârşi şi directorii se împrăştiară, Townsend se-ntoarse la birou şi rezolvă hârtii până seara, când Heather plecă. Se uită la ceas când secretara închise uşa. Trecuse puţin de ora şapte, lucru care-i aminti cât de târziu lucra ea de obicei. Când fu sigur că plecase de-a binelea, formă numărul direct de la biroul redactorului-şef.

— Bruce, în legătură cu plecarea la Londra. Am nevoie să iau un ziarist cu mine, pentru că, dacă povestea rezistă, tu trebuie să afli primul despre ea.

— Ce speri să cumperi de data asta? întrebă Bruce. *Times*-ul?

— Nu, de data asta nu, replică Townsend. Caut doar ceva care mi-ar putea aduce un profit.

— Ce-ar fi să-l sun pe Ned Brewer de la biroul din Londra? E omul cel mai potrivit.

— Nu sunt sigur că e o treabă pentru un şef de birou, spuse Townsend. O să mă învârtesc mai multe zile prin nordul Angliei, uitându-mă la tipografii, vorbind cu ziariştii ca să mă hotărăsc pe care-i voi păstra. N-aş vrea ca Ned să stea aşa de mult departe de birou.

— Presupun c-aş putea să mă lipsesc o săptămână de Ed Makins. Dar am nevoie de el la deschiderea sesiunii parlamentare - mai ales dacă mişcarea ta reuşeşte şi Menzies anunţă într-adevăr o lege care să slăbească puterea sindicatelor.

— Nu, nu, n-am nevoie de o persoană atât de calificată. Şi nici nu ştiu cât voi fi plecat.

Făcu o pauză, dar Bruce nu-l mai ajută cu nici o sugestie.

— Am fost impresionat de fata aia pe care ai trimis-o alaltăieri să-mi ia un interviu, continuă el. Cum o chema?

— Kate Tulloh, spuse Bruce. Dar e mult prea tânără şi neexperimentată pentru aşa ceva.

— Aşa erai şi tu când ne-am cunoscut, Bruce. Asta nu m-a oprit să-ţi ofer postul de redactor-şef.

După un moment de tăcere, Bruce spuse:

— O să văd dacă e disponibilă.

Townsend zâmbi şi puse jos receptorul. Nu putea pretinde că aşteptase cu nerăbdare călătoria în Anglia, deşi ştia că venise timpul să-şi extindă orizontul dincolo de Australia.

Îşi coborî ochii spre teancul de însemnări de pe birou. Cu toate că avea o echipă întreagă de consultanţi manageriali care adunau informaţii despre fiecare grup de presă din Marea Britanie, nu reuşiseră să scoată la iveală decât un singur prospect bun.

I se pregătise un dosar pentru weekend. Întoarse prima pagină şi începu să citească despre specificul grupului West Riding. Avea sediul principal în oraşul Leeds. Zâmbi. Fusese cel mai aproape de Leeds când vizitase pista de călărie Doncaster, când învăţa la Oxford. Şi dacă-şi aducea bine aminte, atunci pariase pe un câştigător.

◆

19

News Chronicle

25 octombrie, 1951

Churchill conduce după votul final

— Şi cum veţi plăti, domnule Armstrong? întrebă agentul imobiliar.

— De fapt, domnule căpitan Armstrong.

— Scuzaţi-mă, domnule căpitan.

— Voi plăti printr-un cec.

Lui Armstrong îi trebuiseră zece zile ca să găsească o locuinţă potrivită şi tocmai semnase pentru închirierea unui apartament în zona Stanhope Gardens, când agentul menţionă că la etajul superior locuia un general în rezervă.

Căutarea unui sediu dură chiar şi mai mult, pentru că adresa noului birou trebuia să-l convingă pe Julius Hahn că Armstrong lucra de o viaţă în presă.

Când John D. Wood întrebă ce ordin de plată intenţiona să dea, i se repartiză un agent imobiliar tânăr şi nou în meserie.

După două săptămâni, Armstrong se instală într-un birou mai mic decât apartamentul din Stanhope Gardens. Deşi nu putea fi cu totul de acord cu modul ideal al agentului de a prezenta camera de 20 de metri pătraţi cu un spălător la etajul de deasupra, locul avea totuşi două avantaje. Era situat pe strada presei, Fleet Street şi avea o chirie pe care şi-o putea permite - cel puţin pentru primele trei luni.

— Fiţi amabil şi semnaţi pe ultima linie, domnule căpitan.

Armstrong scoase capacul noului lui stilou Parker şi semnă contractul.

— Bun. Deci s-a stabilit, spuse tânărul agent, aşteptând să se usuce cerneala. Aşa cum ştiţi, domnule căpitan, chiria pentru această proprietate este de 10 lire pe săptămână şi se plăteşte lunar în avans. Poate aveţi amabilitatea să-mi lăsaţi un cec.

— O să trimit pe cineva din personalul meu cu un cec în după-amiaza asta, spuse Armstrong, potrivindu-şi nodul la cravată.

Agentul ezită o clipă, apoi puse contractul în servietă.

— Sunt sigur că totul e în regulă, domnule căpitan, spuse el, întinzându-i cheile micului birou.

Armstrong avea încredere că Hahn, când avea să sune la FLE 6093 şi avea să audă cuvintele "Armstrong Communications", va fi departe de a bănui că trustul lui de presă consta dintr-o cameră, două birouri, un dulap cu dosare şi un telefon recent instalat. Cât despre "cineva din personalul meu", "cineva" era o singură persoană. Sally Carr se întorsese la Londra de o săptămână şi primise postul de secretară a lui în dimineaţa aceea.

Armstrong nu putea da banii pe loc pentru că tocmai îşi deschisese un cont la Barclays şi banca nu-i elibera carnete de cecuri până când nu i se transferau fondurile lui de la Holt & Co din Berlin. Faptul că el era căpitanul Armstrong nu părea să impresioneze pe nimeni.

Când banii veniră în sfârşit, directorul îi mărturisi funcţionarului de la conturi că se aştepta ca domnul căpitan Armstrong să aibă ceva mai mult decât 217 lire, 9 şilingi şi 6 pence.

În timp ce aştepta transferul banilor, Armstrong luă legătura cu Stephen Hallet la biroul acestuia şi-l rugă să înregistreze Armstrong Communications ca firmă particulară. Asta îl mai costă 10 lire.

Abia înfiinţaseră compania când le mai fu adusă o chitanţă. De data aceasta, Armstrong nu mai putea onora avocatul cu o ladă de sticle, aşa că-l invită să facă parte din personalul lui.

După ce-şi plăti toate datoriile, contul lui Armstrong rămase cu puţin sub 40 de lire. Îi spuse lui Sally că în viitor n-avea să mai plătească nici o notă de peste 10 lire decât dacă era somat de cel puţin trei ori.

Charlotte, gravidă în luna a şasea cu cel de-al doilea copil, veni la Dick în Londra la câteva zile după ce el închiriase apartamentul. Văzând cele patru camere, ea nu comentă că erau foarte mici în comparaţie cu apartamentul lor din Berlin. Era atât de fericită că scăpaseră de Germania!

Călătorind în fiecare zi cu autobuzul până la serviciu şi înapoi, Armstrong se întreba când va avea în sfârşit maşină şi şofer. După ce-şi înregistră firma, luă avionul până la Berlin şi-l convinse cu greu pe Hahn să-i acorde un împrumut de 1 000 de lire. Se întoarse la Londra cu un cec şi cu o duzină de manuscrise, promiţând că vor fi traduse în câteva zile şi banii îi vor fi înapoiaţi germanului imediat după semnarea primei tranzacţii de distribuţie. Dar avea o problemă pe care nu i-o putea împărtăşi lui Hahn. Deşi Sally stătea ore întregi la telefon, încercând să obţină audienţe la mai-marii editurilor ştiinţifice din Londra, descoperiră curând că uşile nu li se mai deschideau peste tot, aşa cum se întâmpla la Berlin.

În serile când ajungea acasă înainte de miezul nopţii, Charlotte îl întreba cum mergeau afacerile.

— Tot aşa, răspundea el, înlocuind obişnuitul "secret de stat" cu o nouă expresie.

Dar nu putea să nu observe că notele de plată se îngrămădeau la uşa lor în plicuri cafenii şi el le înghesuia într-un sertar, nedesfăcute. Când se duse la Lyon pentru naşterea celui de-al doilea copil, Dick o asigură că până la întoarcerea ei va semna primul mare contract.

După zece zile, când Armstrong îi dicta lui Sally răspunsul la o scrisoare, se auzi o bătaie în uşă. Sally se repezi la uşă şi se pomeni în faţa primului lor client. Geoffrey Bailey, un canadian care reprezenta o mică editură din Montreal, greşise de fapt etajul la care coborâse. Dar peste o oră plecă strângând în mână trei manuscrise ştiinţifice germane. După ce i se traduseră şi-şi dădu seama ce potenţial aveau, se întoarse cu un cec şi semnă contractul pentru drepturile canadiene de publicare a celor trei lucrări. Armstrong depuse cecul, dar nu se obosi să-l informeze pe Julius Hahn că încheiase o tranzacţie.

Datorită domnului Bailey, Charlotte fu întâmpinată peste şapte săptămâni, când coborî pe aeroportul

Heathrow strângând-o pe mica Nicole în braţe, de un Dick radios, care mai semnase încă două contracte, cu editori din Spania şi Belgia. Fu surprinsă şi văzând că achiziţionase un automobil Dodge mare, condus de soldatul Benson. Dar el nu-i spuse că nu-şi putea permite întotdeauna să-i plătească lui Benson chenzina la timp.

— Impresionează clienţii, spuse el, şi o asigură că afacerile mergeau din ce în ce mai bine.

Ea încercă să ignore micile nepotriviri din povestirile lui şi faptul că plicurile cu note de plată rămăseseră în sertar. Dar totuşi fu impresionată aflând că până şi colonelul Oakshott îl vizitase pe Dick la întoarcerea lui în ţară şi-l întrebase dacă nu putea angaja un bătrân soldat.

Armstrong fusese a cincea persoană pe care o vizitase colonelul. Cei dinainte nu-i putuseră oferi nimic potrivit cu vârsta şi gradul lui. Dar Oaskshott fu încadrat imediat la Armstrong Communications, cu un salariu de 1 000 de lire pe an, care însă nu-i era plătit întotdeauna la sfârşitul lunii, cu regularitate.

După ce primele trei manuscrise fură publicate în Canada, Belgia şi Spania, tot mai multe persoane începură să coboare din lift la etajul lor şi în curând întocmiră liste cu lucrările ale căror drepturi se puteau cumpăra.

Pe măsură ce numărul tranzacţiilor încheiate le creştea, Armstrong amâna să se ducă la Berlin, trimiţându-l pe colonelul Oakshott în locul lui şi dându-i însărcinarea ingrată de a-i explica lui Julius Hahn de ce încasările lui erau atât de slabe. Oakshott credea tot ce-i spunea Armstrong - la urma urmei, nu fuseseră ofiţeri în acelaşi regiment? - şi, pentru un timp, crezu şi Hahn.

Cu toate loviturile ocazionale date la editurile străine, lui Armstrong îi era în continuare greu să convingă o editură britanică de prestigiu să lucreze cu el. După luni de răspunsuri tip "Vă vom suna noi, domnule Armstrong", începu să se întrebe când va ajunge cu adevărat să deschidă uşa care-l despărţea de lumea presei britanice.

Era într-o dimineaţă de octombrie şi Armstrong se uita la clădirile masive de peste drum, care adăposteau redacţiile ziarelor *Globe* şi *Citizen*, când Sally îi spuse că-l căuta la telefon un ziarist de la *Times*.

— Vă fac legătura, anunţă ea în receptor.

Armstrong veni lângă ea şi luă telefonul.

— Aici Dick Armstrong, preşedintele companiei Armstrong Communications. Cu ce vă pot ajuta?

— Mă numesc Neville Andrade şi sunt corespondent ştiinţific al ziarului *Times*. Am pus mâna recent pe ediţia franceză a cărţii editate de Julius Hahn, *Germanii şi bomba atomică* şi eram curios să ştiu câte alte titluri mai aveţi pentru tradus.

Armstrong îl ţinu o oră la telefon pe Andrade, îi spuse povestea vieţii lui şi-i promise că-i va trimite la birou lista cu titluri până la ora douăsprezece.

A doua zi ajunse la serviciu mai târziu şi Sally îi spuse că primiseră şapte telefoane în douăzeci de minute. Telefonul suna chiar în clipa aceea şi ea îi făcu semn să se uite pe birou, unde era un *Times* deschis la pagina de ştiinţă. Armstrong se aşeză şi citi un articol lung al lui Andrade despre bomba atomică şi despre faptul că, deşi pierduseră războiul, oamenii de ştiinţă germani rămâneau avansaţi cu mult faţă de restul lumii în diverse domenii.

Telefonul sună din nou şi înţelese de ce Sally era asaltată abia când ajunse la ultima frază a articolului: "Cheia tezaurului de informaţii e deţinută de căpitanul Richard Armstrong, care controlează drepturile de distribuţie în străinătate a tuturor publicaţiilor prestigiosului imperiu Hahn".

În câteva zile, fraza tip: "Vă mai sunăm noi, domnule căpitan" se transformă în "Sunt sigur că putem cădea de acord, Dick." şi începu să aleagă editurile care aveau să primească dreptul de a-i publica manuscrisele şi de a-i vinde revistele. Oameni cu care în trecut nu reuşise nici măcar să stabilească o întâlnire îl invitau acum la clubul Garrick. E drept că luau doar masa acolo şi nimeni nu-i sugerase încă să devină membru.

Spre sfârşitul anului, Armstrong restitui în sfârşit împrumutul de 1 000 de lire şi colonelului Oakshott îi fu imposibil să-l mai convingă pe Hahn că patronul lui avea dificultăţi cu obţinerea contractelor. Oakshott era bucuros că Hahn nu putea vedea că automobilul Dodge fusese înlocuit cu un Bentley şi că Benson purta acum o frumoasă uniformă cenuşie şi cu şapcă. Acum, problema lui Armstrong era să găsească un sediu mai potrivit şi să angajeze personal calificat, ca să poată ţine pasul cu extinderea rapidă a companiei. Când se eliberară etajele de dedesubt şi de deasupra, le închirie fără nici o şovăire.

La reuniunea anuală a regimentului North Staffordshire de la Cafe Royal, Armstrong dădu nas în nas cu maiorul Wakeham. Descoperi că Peter tocmai fusese demobilizat şi era pe punctul de a accepta o slujbă la Compania de Căi Ferate. Armstrong îşi petrecu seara străduindu-se să-l convingă pe Peter că Armstrong Communications i-ar fi oferit o carieră mult mai promiţătoare. În lunea următoare, îl angajă pe Wakeham ca director general.

După ce Peter i se alătură, Armstrong începu să călătorească în toată lumea – de la Montreal şi New York la Tokio şi Christchurch – vânzând manuscrisele lui Hahn şi pretinzând întotdeauna avansuri mari. Începu să plaseze banii în diverse conturi bancare, cu rezultatul că nici măcar Sally nu mai ştia ce depuneri avea compania şi unde se aflau acestea. De câte ori revenea în Anglia, îşi găsea modestul personal copleşit de cererea cărţilor. Iar Charlotte se săturase să-l tot audă mirându-se de cât crescuseră copiii.

Când imobilul din Fleet Street putu fi cumpărat, îl înhăţă imediat. Acum până şi cel mai sceptic potenţial client care l-ar fi vizitat la sediu s-ar fi convins că putea face afaceri cu Armstrong în deplină siguranţă. Zvonurile despre succesul lui Armstrong ajunseră şi la Berlin, dar toate scrisorile lui Hahn care solicitau descrierea contractelor ţară cu ţară şi cifrele de vânzare rămaseră fără răspuns.

Colonelul Oakshott, care avea misiunea de a-i raporta lui Armstrong pierderea încrederii din partea lui Hahn, era tot mai mult tratat ca un biet comisionar, în ciuda faptului că fusese numit recent director adjunct al companiei. Dar chiar şi după ce Oakshott ameninţă că demisionează şi Stephen Hallet îl avertiză că primise o scrisoare de la avocaţii londonezi ai lui Hahn care aveau mandat să sfârşească parteneriatul, Armstrong rămase netulburat. Era încrezător în faptul că, atâta vreme cât legea îl împiedica pe Hahn să părăsească Germania, acesta nu avea cum să descopere cât de mult se lărgise imperiul său şi, în consecinţă, ce însemna de fapt procentul de 50 la sută care i se cuvenea.

În 1951, când guvernul lui Winston Churchill reveni la putere, restricţiile de călătorie pentru cetăţenii germani fură ridicate. Armstrong nu se miră când auzi de la colonel că prima destinaţie a lui Schultz şi Hahn era Londra.

După o consultare îndelungă cu avocaţii, cei doi germani luară un taxi până în Fleet Street. Deşi îmbătrânise, Hahn rămăsese la fel de punctual. Sally îi aşteptă pe amândoi la intrare, îi conduse în biroul lui Dick şi speră că erau destul de impresionaţi de agitaţia şi acţiunea din jurul lor.

Intrând în biroul lui Armstrong, fură întâmpinaţi cu zâmbetul expansiv pe care amândoi şi-l aminteau prea bine. Schultz fu şocat mai degrabă de kilogramele în plus ale căpitanului decât de cravata lui viu colorată.

— Fiţi bineveniţi, vechii şi scumpii mei prieteni, începu Armstrong, desfăcându-şi braţele ca un urs mare. A trecut prea mult timp de când nu ne-am văzut.

Păru surprins de răceala oaspeţilor, dar le arătă două fotolii confortabile, apoi se aşeză şi el pe scaunul înalt de la birou, care-i permitea să-i domine. În spatele lui, pe perete, era atârnată o fotografie mare, reprezentându-l pe căpitan tânăr, decorat cu Crucea Militară de către generalul Montgomery.

După ce Sally le turnă cafea braziliană în ceşcuţele chinezeşti de os, Hahn începu să-i prezinte deschis lui Armstrong - căci aşa i se adresa acum - motivul pentru care veniseră. Dar abia rostise câteva cuvinte, când unul din cele patru telefoane de pe birou începu să sune. Armstrong luă receptorul şi Hahn presupuse că-i va spune secretarei să amâne celelalte convorbiri. Dar el începu să converseze pe îndelete în ruseşte. Abia o terminase, când sună alt telefon şi discuţia reîncepu în franţuzeşte. Hahn şi Schultz îşi ascunseră amărăciunea şi aşteptară răbdători ca Armstrong să termine de vorbit.

— Îmi pare rău, spuse acesta, punând jos cel de-al treilea receptor, dar, după cum vedeţi, afurisitele astea sună tot timpul. Şi cincizeci la sută e al vostru, adăugă el cu un zâmbet larg.

Hahn era pe punctul de a-şi reîncepe discursul, când Armstrong scoase dintr-un sertar al biroului o cutie de trabucuri cubaneze, de care oaspeţii lui nu mai văzuseră de zece ani. Le împinse cutia pe birou, dar Hahn făcu un gest de refuz şi Schultz fu nevoit să-şi imite patronul.

Hahn încercă să vorbească a treia oară.

— Apropo, spuse Armstrong. Am rezervat pentru prânz o masă la Savoy Grill. Oricine se respectă mănâncă la Savoy Grill.

Şi-i privi cu acelaşi zâmbet expansiv.

— Avem alt program la prânz, spuse Hahn scurt.

— Dar avem atâtea de discutat, spuse Armstrong şi trebuie să mai vorbim şi de timpurile de altădată.

— Avem foarte puţine de discutat, spuse Hahn. Mai ales despre timpurile de altădată.

Armstrong fu redus un moment la tăcere.

— Regret că trebuie să te informez, domnule căpitan, spuse Hahn, dar ne-am decis să încheiem aranjamentul nostru cu dumneata.

— Dar nu este posibil, spuse Armstrong. Avem un contract legal.

— Este evident că n-ai mai citit de mult documentul, spuse Hahn. Dacă ai fi făcut-o, ai fi foarte conştient de penalizările impuse de nesocotirea obligaţiilor financiare faţă de noi.

— Dar intenţionez să îndeplinesc...

— "În cazul neplăţii, după douăsprezece luni, toate drepturile din străinătate se întorc automat la compania iniţială", recită Hahn clauza.

— Dar îmi pot onora obligaţiile pe loc, spuse Armstrong, deşi nu era deloc sigur că putea.

— Asta nu-mi va influenţa decizia, replică Hahn.

— Dar contractul stipulează că trebuie să-mi daţi un avertisment scris cu nouăzeci de zile înainte, spuse Armstrong, amintindu-şi una din clauzele menţionate recent de Stephen Hallet.

— Am făcut-o de unsprezece ori, replică Hahn.

— Dar eu nu am cunoştinţă de nici o astfel de înştiinţare, spuse Armstrong. Prin urmare,...

— Ultimele trei, continuă Hahn, au fost trimise recomandat şi avem recipisă de primire.

— Asta nu înseamnă că le-am primit.

— Toate au fost semnate de secretara dumitale sau de colonelul Oakshott. Ultimul avertisment i-a fost înmânat personal avocatului dumitale, Stephen Hallet, cel care a alcătuit contractul, din câte am înţeles.

Armstrong fu din nou redus la tăcere.

Hahn îşi deschise servieta uzată, pe care Armstrong şi-o amintea foarte bine, şi scoase de acolo trei documente, pe care le puse în faţa fostului lui partener. Apoi scoase şi al patrulea document.

— Acum te înştiinţez că în decurs de o lună trebuie să ne returnezi toate publicaţiile, manuscrisele şi materialele furnizate de noi în ultimii doi ani, împreună cu un cec de 170 000 lire sterline, care acoperă drepturile care ni se cuvin. Contabilii noştri consideră aceasta o estimare echitabilă.

— Nu-mi mai daţi încă o şansă, după tot ce-am făcut pentru voi? încercă Armstrong să pledeze.

— Deja ţi-am dat prea multe şanse şi nici unul dintre noi, arătă el spre colegul lui, nu mai e la vârsta când poate să spere că-ţi vei onora angajamentele.

— Dar cum poţi spera că vei supravieţui fără mine? îl sfidă Armstrong.

— Destul de simplu, spuse Hahn. De dimineaţă am semnat un contract pentru a fi reprezentaţi de distinsa editură Macmillan, cu care sunt sigur că eşti familiarizat. Vom face un anunţ şi-l vom publica vinerea viitoare în *Bookseller,* aşa că toţi clienţii noştri din lume vor afla că nu ne mai reprezentaţi.

Hahn se ridică de pe scaun şi Armstrong îi privi pe el şi pe Schultz îndreptându-se spre uşă.

— Vă vor căuta avocaţii mei! strigă el şi, după ce uşa se închise, se îndreptă încet spre fereastra din spatele biroului.

Nu se mişcă din loc până nu-i văzu urcându-se într-un taxi. După ce maşina plecă, se aşeză la birou şi dădu un telefon.

— Cumpără timp de şapte zile toate acţiunile Macmillan pe care poţi pune mâna, îi dictă el interlocutorului nevăzut.

Trânti telefonul şi formă un alt număr.

Stephen Hallet ascultă cu atenţie raportul făcut de clientul său asupra întâlnirii cu Hahn şi Schultz. Hallet nu fu surprins de atitudinea lor, pentru că fusese informat recent de către avocaţi de încheierea parteneriatului, dorită de Hahn. După ce Armstrong îi relată întâlnirea, îi puse o singură întrebare:

— Cât crezi că pot să mai amân ruptura? În următoarele săptămâni trebuie să încasez sume mari.

— Un an, poate chiar optsprezece luni, dacă îi citezi la proces şi urmezi calea tribunalului.

După doi ani, Armstrong îi epuizase pe toţi, inclusiv pe Stephen Hallet. Abia atunci el şi Hahn ajunseră la un acord. Hallet elaboră un document lung, care prevedea ca Armstrong să-i returneze lui Hahn toate materialele, publicaţii, lucrări şi manuscrise, împreună cu suma de 75 000 lire sterline, ca parte din profitul dobândit în cei cinci ani anteriori.

— Slavă Domnului că am scăpat, în sfârşit, de omul ăsta, fură singurele cuvinte ale lui Hahn când ieşi afară din sala de judecată.

După semnarea acordului, colonelul Oakshott îşi dădu imediat demisia din conducerea firmei Armstrong Communications, fără nici o explicaţie. Muri trei săptămâni mai târziu, în urma unui atac de cord. Armstrong nu avu timp să meargă la înmormântare şi-l trimise pe Peter Wakeham, în calitate de adjunct al lui.

În ziua funeraliilor lui Oakshott, Armstrong semna la Oxford concesionarea unei clădiri mari la marginea oraşului.

În următorii doi ani, Armstrong stătu mai mult în avion decât pe pământ, călătorind prin toată lumea şi încercând să convingă autorii cu care intrase în relaţii să rupă contractul cu Hahn şi să lucreze cu Armstrong Communications. Foarte mulţi oameni de ştiinţă germani refuzară să i se alăture, dar deficitul îi fu compensat de accesul în Rusia oferit de colonelul Tulpanov şi de contactele americane pe care şi le crease în vremea când Hahn nu putea trece graniţa Germaniei.

Mulţi cercetători, dintre aceia care se aventurau rareori afară din laboratoare, fură flataţi de abordarea personală a lui Armstrong şi de promisiunea că munca lor va fi prezentată cititorilor din toată lumea. Adesea, habar n-aveau care era valoarea reală a rezultatelor atinse de ei şi semnau bucuroşi contractul oferit. Apoi îşi trimiteau lucrările pe adresa Headley Hall, Oxford, bănuind că are vreo legătură cu prestigioasa universitate Oxford.

După ce semnau înţelegerea, angajându-se să-i predea lui Armstrong toate lucrările lor viitoare în schimbul unui avans derizoriu, nu mai auzeau niciodată de el. Aceste tactici făcură posibil pentru Armstrong Communications să declare un profit de 90.000 lire după ce se separase de Hahn, iar în anul viitor, ziarul *Manchester Guardian* îl numi pe Richard Armstrong "Tânărul Întreprinzător al Anului". Charlotte îi aminti că se apropia mai degrabă de patruzeci decât de treizeci de ani.

— Aşa e, răspunse el, dar nu uita că toţi rivalii mei au început cu un avans de douăzeci de ani.

După ce se stabiliră la Oxford, la Headley Hall, Dick primi mai multe invitaţii de a participa la evenimente universitare. Pe cele mai multe le refuză, pentru că ştia că era chemat ca să i se ceară bani. Dar apoi îi scrise Allan Walker. Walker era preşedintele clubului laburist de la Oxford şi voia să ştie dacă domnul căpitan Armstrong voia să sponsorizeze o masă în onoarea lui Hugh Gaitskell, liderul opoziţiei.

— Acceptăm, spuse Dick. Dar cu o condiţie: să stau lângă el.

După asta, sponsoriză toate vizitele parlamentarilor laburişti la universitate şi, în doi ani, îi cunoştea pe toţi membrii cabinetului de opoziţie şi pe câţiva demnitari străini, inclusiv pe primul ministru al Israelului, David Ben-Gurion. Acesta îl invită la Tel-Aviv şi-i sugeră să se dedice cauzei evreilor care nu fuseseră la fel de norocoşi ca el.

După ce Allan Walker absolvi, îşi depuse cererea de angajare la Armstrong Communications. Fu luat imediat pe lângă preşedinte, ca să-l sfătuiască în problema extinderii influenţei politice. Prima sugestie a lui Walker fu să ia sub patronajul lor revista universităţii, *Isis*, care se confrunta, ca întotdeauna, cu probleme financiare. În schimbul unei mici investiţii, Armstrong deveni eroul universitarilor de stânga şi folosi fără ruşine revista pentru a-şi susţine cauza personală. Chipul lui apărea pe copertă cel puţin o dată pe trimestru, dar, cum redactorii revistei se schimbau în fiecare an şi nu ştiau cum ar fi putut găsi o altă sursă de venituri, nici unul dintre ei nu obiectă.

Când Harold Wilson deveni liderul Partidului Laburist, Armstrong începu să facă declaraţii publice în favoarea lui; cinicii spuneau că trecuse la laburişti doar pentru că partidul conservatorilor nu i-ar fi acordat niciodată vreun pic de atenţie. Întotdeauna avea grijă să le amintească fruntaşilor partidului că el suporta orice pierderi financiare pentru ca revista *Isis* să trezească în studenţii de la Oxford avântul pentru cauza laburistă. Unii politicieni găseau avansurile lui cam grosolane. Dar Armstrong începu să creadă că dacă Partidul Laburist avea să fie la cârma guvernului următor, el îşi putea îndeplini, folosindu-şi influenţa dobândită, un nou ideal: acela de a deveni proprietarul unui ziar naţional.

Şi chiar se întreba cine ar mai fi fost în stare să-l oprească.

20

THE TIMES

16 octombrie, 1964

Hruşciov renunţă – "bătrân şi bolnav" Brejnev şi Kosâgin în fruntea Rusiei

La câteva minute după decolarea avionului Comet, Keith Townsend îşi desprinse centura de siguranţă, îşi deschise servieta şi scoase din ea un teanc de hârtii. Aruncând o privire spre Kate, o văzu adâncită deja în lectura ultimului roman de succes.

Începu să citească dosarul grupului West Riding. Să fi fost oare acesta cel mai bun mijloc de a-şi stabili o bază în Anglia? La urma urmei, şi în Sydney începuse cu un grup de ziare mici, care-i permiseseră să achiziţioneze *Sydney Chronicle*. Era convins că din momentul în care ar fi controlat un ziar regional în Marea Britanie, ar fi putut licita pentru o publicaţie naţională de pe o poziţie mult mai puternică.

Omul care înfiinţase grupul la începutul secolului, citi el, se numea Harry Shuttleworth. Începuse cu o publicaţie de seară ataşată pe lângă întreprinderea lui textilă din Huddersfield.

Townsend recunoscu tiparul presei locale acaparate de cel mai mare patron din zonă - aşa se alesese şi el cu un hotel şi două mine de cărbuni. De fiecare dată când deschidea o fabrică în alt oraş, Shuttleworth înfiinţa şi un ziar peste câţiva ani. Când se retrase din afaceri, avea patru fabrici şi patru publicaţii în provincia West Riding.

Frank, fiul cel mai mare al lui Shuttleworth, preluă firma când se întoarse din primul război mondial şi, deşi era în principal interesat de textile,...

— Doriţi ceva de băut, domnule?

— Un whisky şi puţină apă, vă rog.

... preluase şi el ziare locale în Doncaster, Bradford şi Leeds. De mai multe ori, fusese abordat cu interes de nume mari din lumea presei, ca Beaverbrook, Northcliffe sau Rothermere. Se pare că Frank le dăduse la toţi trei acelaşi răspuns, citat frecvent: "Aici nu-i nimic pentru voi, băieţi."

Dar se părea că cea de-a treia generaţie a familiei Shuttleworth nu era făcută din acelaşi aliaj. Textilele importate ieftin din India de unicul fiu al lui Frank, a cărui dorinţă era de fapt să fie botanist, începuseră să scadă rapid profiturile companiei extinse la opt fabrici, şapte cotidiene, cinci săptămânale şi un almanah local. În cele din urmă, fabricile fură vândute la sfârşitul anilor '40, iar grupul de publicaţii abia mai reuşea să egaleze investiţiile prin profituri. Acum se baza mai mult pe loialitatea cititorilor, dar ultimele cifre de afaceri arătau că nici asta nu va mai dura multă vreme.

Townsend îşi înălţă privirea, văzând cum i se ridica măsuţa pliantă şi era acoperită cu un şervet de pânză. Când stewardesa îi aranjă măsuţa şi lui Kate, ea lăsă din mână cartea, dar rămase tăcută, ca să nu-i întrerupă gândurile patronului ei.

— Uită-te pe astea, îi întinse el primele pagini ale raportului. Ca să înţelegi de ce fac această călătorie în Anglia.

Townsend deschise al doilea dosar, pregătit de Henry Wolstenholme, fost coleg cu el la Oxford şi apoi avocat la Leeds. Nu-şi mai amintea despre Wolstenholme decât că devenea foarte elocvent după mai multe pahare băute la cantină. Nu s-ar fi gândit să facă afaceri cu o persoană ca el, dar firma lui reprezenta grupul West Riding de la fundare, aşa că nu avea de ales. Wolstenholme fusese primul care-i atrăsese atenţia asupra potenţialului companiei: îi scrisese la Sydney, spunându-i că deşi grupul nu era de vânzare - preşedintele curent ar fi negat vehement - ştia că dacă John Shuttleworth s-ar gândi vreodată să vândă, ar căuta un ofertant cât mai departe de ţinutul Yorkshire. Townsend zâmbi, privind castronul cu supă de broască ţestoasă aşezat în faţa lui. Cum el era foarte departe de Yorkshire, era candidatul ideal pentru a cumpăra.

După ce Townsend răspunsese la scrisoare exprimându-şi interesul, Wolstenholme sugerase să se întâlnească şi să discute termenii. La cererea lui Townsend de a vizita tipografiile, i se răspunse imediat că nu era posibil. "Shuttleworth nu vrea să apară în ziarele lui pe prima pagină decât după ce se încheie tranzacţia." Townsend ştia că nici o negociere prin intermediar nu este uşoară, dar de data asta avea nevoie ca Wolstenholme să-i răspundă la foarte multe întrebări.

Cu furculiţa în mână, începu să se uite peste cifrele pe care i le pregătise Clive Jervis. Clive estimase că grupul valora între o sută şi o sută cincizeci de mii de lire sterline, dar accentuase că nu văzuse decât balanţa de investiţii şi de aceea nu era în poziţia de a se angaja. Era clar că voia o clauză de scăpare, în caz că survenea ceva neplăcut în ultimul moment, se gândi Townsend.

— E mult mai palpitant decât romanul meu, spuse Kate, punând jos primul dosar. Eu ce rol va trebui să joc?

— Asta depinde de final, răspunse Keith. Dacă urnesc lucrurile, am nevoie de articole în toate ziarele noastre din Australia şi vreau o informare separată - mai puţin ostentativă - pentru agenţiile Reuter şi Association Press. Cel mai important este ca presa mondială să fie înştiinţată că am devenit un jucător serios pe tot terenul.

— Cât de bine îl cunoaşteţi pe Wolstenholme? întrebă Kate. Mi se pare că va trebui să ne bazăm foarte mult pe judecata lui.

— Nu-l ştiu prea bine, admise Keith. Era cu doi ani mai mare decât mine la facultate şi era considerat cam inimos.

— Inimos? repetă Kate, părând nedumerită.

— Îşi petrecea vacanţele pe lângă echipa de rugby şi semestrele încurajând cursele navale studenţeşti. Cred că a fost ales să arbitreze echipa de vâslaşi pentru că avea o voce care se auzea până pe malul celălalt al Tamisei şi-i plăcea să bea cu băieţii o halbă de bere după asfinţit. Dar asta era acum zece ani; după câte ştiu, s-a aşezat în Yorkshire şi a devenit un avocat insipid, cu nevastă şi mulţi copii.

— Aveţi idee de cât valorează în realitate grupul West Riding?

— Nu, dar dacă văd cele şase tipografii, îmi pot da seama. Trebuie să văd şi cât de buni sunt ziariştii. În Anglia, cea mai mare problemă o constituie sindicatele. Dacă grupul e controlat de unul puternic, nu mă interesează, pentru că oricât de bună ar fi tranzacţia, sindicatul mă poate falimenta în câteva luni.

— Şi dacă nu e? întrebă Kate.

— Atunci aş putea urca până la o sută, o sută douăzeci de mii. Dar n-o să sugerez nici o cifră până când nu aflu la cât s-au gândit ei.

— E mai interesant decât să asişti la procesele minorilor, spuse Kate.

— De acolo am început şi eu, spuse Keith. Dar redactorul n-a considerat eforturile mele demne de un premiu ca acela luat de tine şi de obicei îmi tăia articolele după ce citea primul paragraf.

— Poate voia să dovedească doar că nu se temea de tatăl dumneavoastră.

Keith îi aruncă o privire şi o văzu neliniştită că mersese prea departe.

— Poate, spuse el. Dar asta a fost înainte de a prelua eu *Chronicle* şi de a-l da afară.

Kate tăcu în timp ce stewardesa lua tăvile de pe mese.

— Vom stinge lumina acum, spuse ea, dar aveţi lumină deasupra scaunelor dacă vreţi să mai citiţi.

Keith dădu din cap şi şi-o aprinse pe a lui. Kate se întinse şi-şi lăsă spătarul scaunului pe spate, apoi se acoperi cu o pătură şi închise ochii. Keith o privi câteva clipe înainte de a deschide cel de-al patrulea dosar şi a continua să citească.

Când colonelul Tulpanov îl sună să se întâlnească într-o problemă de interes reciproc cu asociatul lui de afaceri, Iuri Valcek, Armstrong sugeră să se vadă la restaurantul Savoy.

În ultimul deceniu, Armstrong făcuse călătorii regulate la Moscova şi, în schimbul exclusivităţii drepturilor de distribuţie în străinătate a lucrărilor savanţilor sovietici, continuase să îndeplinească micile însărcinări date de Tulpanov, convingându-se singur că nu-i făcea astfel nici un rău ţării lui de adopţiune. Iluzia se întreţinuse şi pentru că-i raportase lui Forsdyke toate aceste călătorii şi uneori îi adusese mesaje, transmiţând în schimb sovieticilor răspunsuri impenetrabile. Armstrong îşi dădea seama că ambele servicii secrete îl considerau omul lor şi bănuia că Valcek nu era un simplu afacerist, ci era trimis să afle cât de departe putea el să meargă. Alegând restaurantul Savoy, Armstrong spera să-l convingă pe Forsdyke că nu-i ascundea nimic.

Ajunse la Savoy cu câteva minute mai devreme şi fu condus la masa lui obişnuită din separeul din colţ. Nu luă whisky cu sifon ca de obicei, ci vodcă, semn pentru agenţi că nu se va vorbi în limba engleză. Privi către intrarea restaurantului, întrebându-se dacă-l va recunoaşte pe Valcek. Acum zece ani ar fi fost uşor şi-i avertizase mereu pe cei tineri că băteau la ochi în costumele lor ieftine şi cu cravatele pătate de sos. De atunci, mulţi dintre vizitatorii regulaţi ai capitalei se obişnuiseră cu moda londoneză şi-i plăteau tributul cuvenit, deşi Armstrong bănuia că se schimbau în avioanele Aeroflot care-i duceau înapoi la Moscova.

Doi oameni de afaceri intrară în sală adânciţi într-o conversaţie. Armstrong îl recunoscu pe unul dintre ei, dar nu-şi amintea cum îl chema. Erau urmaţi de o tânără izbitor de frumoasă şi de alţi doi bărbaţi. O femeie la prânz în restaurantul acela constituia o apariţie neobişnuită şi o urmări cu privirea până când dispăru în separeul alăturat.

— V-a sosit oaspetele, domnule, îl întrerupse şeful restaurantului.

Armstrong se ridică şi strânse mâna unui om care ar fi putut trece cu uşurinţă drept directorul unei firme englezeşti şi căruia nu era nevoie să i se spună cum să se îmbrace. Armstrong comandă două vodci.

— Cum a fost zborul? îl întrebă în ruseşte.

— Nu prea bun, tovarăşe, răspunse Valcek. Spre deosebire de dumneata, eu n-am de ales, călătoresc doar cu Aeroflotul. Dacă vei fi nevoit s-o faci vreodată, ia un somnifer şi nu te atinge de mâncare.

Armstrong râse.

— Ce mai face colonelul Tulpanov?

— *Generalul* Tulpanov e pe cale de a fi numit al doilea în ierarhie şi vrea să-i spui lui Forsdyke că încă îl depăşeşte în grad.

— Cu plăcere, spuse Armstrong. Mai sunt şi alte schimbări la vârf de care ar trebui să aflu?

— Pentru moment, nu. Deşi bănuiesc că tovarăşul Hruşciov nu va mai sta mult timp în fruntea mesei.

— Atunci s-ar putea ca şi dumneavoastră să vă strângeţi lucrurile şi să plecaţi, îl privi Armstrong în ochi.

— Atâta vreme cât Tulpanov e şef, rămânem pe loc.

— Şi cine va fi succesorul lui Hruşciov? întrebă Armstrong.

— Eu aş pune banii pe Brejnev, spuse vizitatorul. Dar Tulpanov deţine dosarele tuturor, aşa că nimeni nu se va gândi să-l înlocuiască.

Armstrong zâmbi la gândul că Tulpanov nu-şi pierduse abilitatea. Un chelner îi mai aduse lui Valcek o vodcă.

— Generalul vorbeşte elogios despre dumneata, spuse acesta după plecarea chelnerului, şi fără îndoială că atunci când va fi numit oficial, va creşte şi influenţa dumitale.

Făcu o pauză şi-şi alese meniul, spunându-i-l în engleză chelnerului care aştepta.

— Spune-mi, întrebă el când fură din nou singuri, de ce generalul te numeşte întotdeauna Lubji?

— E un nume cifrat ca oricare altul, spuse Armstrong.

— Dar nu eşti rus.

— Nu, nu sunt, spuse Armstrong ferm.

— Dar nici englez nu eşti, tovarăşe, nu-i aşa?

— Sunt mai englez decât englezii, spuse Armstrong şi oaspetele păru redus la tăcere.

În faţă i se aşeză un platou cu somon afumat.

După ce termină felul unu, Valcek începu să-şi taie friptura şi să-şi dezvăluie scopul vizitei:

— Institutul Naţional de Ştiinţă vrea să publice un volum comemorativ al succeselor explorării spaţiale, spuse el, alegându-şi un muştar de Dijon. Preşedintelui i se pare că domnul Kennedy e ridicat prea mult în slăvi pentru programul lui NASA când, de fapt, Uniunea Sovietică e cea care a trimis primul om în spaţiu. Am pregătit un document în care detaliem realizările noastre de la fondarea Academiei Spaţiale până în prezent. Am un manuscris de 200 000 de cuvinte compilate de savanţii noştri din domeniu, peste o sută de fotografii recente şi diagrame şi explicaţii detaliate pentru programele Luna IV şi V.

Armstrong nu făcu nici o încercare de a opri debitul verbal al lui Valcek. Mesagerul era desigur conştient că o astfel de carte ar fi fost depăşită chiar înainte de data apariţiei. În mod clar, avusese şi alt motiv pentru a veni tocmai de la Moscova ca să ia masa cu el. Dar oaspetele pălăvrăgea înainte, adăugând tot felul de detalii nesemnificative. Într-un târziu, îl întrebă pe Armstrong ce credea despre proiect.

— Câte exemplare vrea generalul Tulpanov să se tipărească?

— Un milion, distribuite pe reţelele obişnuite.

Armstrong se îndoia că o astfel de carte ar fi avut pe tot cuprinsul lumii măcar o fracţiune dintr-un milion de cititori.

— Înţelegem foarte bine ce risc ţi-ai asuma cu asemenea carte. Aşa că-ţi vom avansa o sumă de cinci milioane dolari, pe care-i vei împărţi în ţările unde cartea se va traduce, tipări şi vinde. Bineînţeles, cu un comision de zece la sută pentru agenţi. Aş adăuga şi faptul că n-ar fi o mare surpriză pentru generalul Tulpanov dacă această carte nu se va vinde foarte bine. Dacă poţi arăta în raportul anual că s-au tipărit un milion de exemplare, el e mulţumit. Ceea ce contează cu adevărat e distribuirea profiturilor, adăugă Valcek, sorbind din vodcă.

— O singură ediţie? întrebă Armstrong.

— Dacă vei avea succes cu - Valcek făcu o pauză pentru a alege cuvântul potrivit - acest proiect, vom cere după un an o retipărire şi vom acorda, desigur, un nou avans de cinci milioane. După asta ar mai putea fi alte ediţii revizuite.

— Ca să se asigure sediilor voastre operative valuta necesară, spuse Armstrong.

— Iar ca reprezentant al nostru, îi ignoră Valcek comentariul, vei primi zece la sută din fiecare avans. La urma urmei, nu avem nici un motiv pentru a te trata altfel decât pe orice agent literar. Şi am încredere că oamenii noştri de ştiinţă vor produce an de an manuscrise demne de publicare. Atâta vreme cât drepturile le sunt plătite la timp şi în valuta cerută de noi, adăugă el după o pauză.

— Când capăt manuscrisul? întrebă Armstrong.

— Am o copie la mine, spuse Valcek, coborând ochii spre servieta pe care o lăsase lângă masă. Dacă eşti de acord să fii editorul lucrării, ţi se vor depune cinci milioane până la sfârşitul săptămânii, în contul din Liechtenstein. Am înţeles că în modul acesta s-a mai colaborat cu dumneata şi în trecut.

Armstrong dădu din cap:

— Am nevoie de încă o copie pentru Forsdyke.

Valcek ridică o sprânceană.

— Are un agent plasat în colţul celălalt al încăperii, spuse Armstrong. Aşa că dă-mi manuscrisul înainte de a pleca şi eu voi ieşi cu el sub braţ. Nu-ţi fă griji, spuse el, văzând că Valcek părea tulburat. Nu ştie nimic despre edituri şi cei din departamentul lui o să piardă luni întregi căutând mesaje cifrate prin Sputnikuri.

Valcek râse, dar nu se uită în colţul celălalt al restaurantului, aşteptând ca un desert sofisticat să fie aşezat pe masă.

În tăcerea care urmă, Armstrong prinse un singur cuvânt din separeul alăturat: "tipografii". Începu să asculte conversaţia celor de acolo, dar Valcek îl întrerupse ca să-l întrebe ce părere avea despre un ceh tânăr numit Havel, care fusese închis recent.

— E politician?

— Nu, e...

Armstrong îşi puse degetul pe buze, pentru a arăta că interlocutorul lui trebuia să vorbească în continuare, fără să se aştepte la vreun răspuns. Ruşii n-aveau nevoie de lecţii în arta disimulării.

Armstrong se concentră asupra celor aşezaţi în separeul din faţă. Bărbatul slab, cu vorba moale, nu putea fi decât australian după accent, dar nu reuşea să desluşească nici un cuvânt din ce spunea. Lângă el stătea femeia care-i atrăsese atenţia când intrase. După figură, părea central europeană, dintr-un loc nu prea îndepărtat de ţara lui natală. La dreapta ei, cu faţa la australian, stătea un bărbat cu accent din nordul Angliei şi o voce sonoră, care l-ar fi încântat pe fostul lui sergent major. Era evident că nimeni nu-i explicase vreodată înţelesul cuvântului "confidenţial".

Valcek vorbea încet în ruseşte, iar Armstrong scosese un stilou din buzunar şi-şi nota cuvinte izolate pe dosul meniului. Nu era un exerciţiu uşor decât dacă-l deprindeai de la un maestru. Armstrong îi era recunoscător lui Forsdyke pentru specializarea lui.

"John Shuttleworth, preşedinte GWR", scrise el, apoi *Ecoul din Huddersfield* şi numele a încă şase publicaţii. Privindu-l în ochi pe Valcek, însemnă: "Leeds, mâine, ora 12". Şi în timp ce cafeaua i se răcea, urmă: "120.000 preţ bun". Şi, în final, "fabrici închise de o vreme".

După ce în separeul de alături subiectul conversaţiei se mută la cricket, Armstrong simţi că are în mână mai multe piese ale jocului, dar şi că trebuie să se întoarcă imediat la birou dacă vrea să aibă informaţii complete până a doua zi la douăsprezece. Se uită la ceas şi deşi i se adusese abia a doua porţie de budincă, ceru nota. Când plăti, Valcek scoase din servietă un manuscris voluminos şi i-l înmână ostentativ peste masă. Armstrong îl luă sub braţ şi trecu pe lângă separeul de alături vorbind cu Valcek în ruseşte. Îi aruncă o privire femeii şi i se păru că citeşte pe figura ei o expresie de uşurare când îi auzi vorbind într-o limbă străină.

Ajungând la uşă, Armstrong îi dădu o bancnotă de o liră ospătarului-şef:

— Un prânz excelent, Mario, spuse el. Şi mulţumesc că ai aşezat o femeie atât de frumoasă în separeul de alături.

— Cu plăcere, domnule, spuse Mario, băgând banii în buzunar.

— Să îndrăznesc să întreb pe ce nume a fost rezervată masa?

Mario îşi trecu degetul de-a lungul listei de rezervări:

— Un domn Keith Townsend, sir.

Informaţia meritase cu prisosinţă o liră, se gândi Armstrong, ieşind cu oaspetele lui din restaurant. Afară strânse mâna rusului şi-l asigură că se va ocupa fără întârziere de editare.

— Îmi pare bine, tovarăşe, spuse Valcek cu un subtil accent britanic. Acum mă grăbesc să nu întârzii la croitor.

Şi se amestecă repede în şuvoiul de oameni de pe bulevard.

Pe când Benson îl ducea înapoi la birou, mintea lui Armstrong nu stătea la Tulpanov, Iuri Gagarin sau Forsdyke. Ajungând la ultimul etaj, se repezi în biroul lui Sally şi o găsi vorbind la telefon. Se apleca şi-i întrerupse convorbirea.

— De ce ar fi interesat Keith Townsend de un grup GWR? întrebă el fără să răsufle.

— Grupul Western Railway? sugeră Sally, ţinând încă receptorul.

— Nu, nu cred, Townsend e interesat numai de ziare, nu şi de drumuri.

— Vrei să încerc să aflu?

— Da, spuse Armstrong. Dacă Townsend a venit la Londra să cumpere ceva, vreau să aflu ce. Lasă numai echipa de la Berlin să lucreze la asta, ceilalţi să nu ştie nimic.

Sally, Peter Wakeham, Stephen Hallet şi Reg Benson obţinură piesele lipsă în două ore, timp în care Armstrong îşi sună contabilul şi bancherul avertizându-i să-i stea la dispoziţie în următoarele douăzeci şi patru de ore.

La 4,15, Armstrong studia raportul pe care abia îl primise despre grupul West Riding. După ce trecu cifrele în revistă a doua oară, fu de acord cu Townsend că 120.000 de lire era un preţ bun. Dar asta, desigur, înainte ca John Shuttleworth să primească o contraofertă.

Toată echipa stătea la ora şase în jurul mesei din biroul lui Armstrong, gata să-şi împărtăşească ultimele descoperiri.

Stephen Hallet descoperise cine era celălalt om de la masă şi cărei firme de avocaţi îi aparţinea:

— Reprezintă familia Shuttleworth de peste cincizeci de ani, îi spuse el lui Armstrong. Townsend se întâlneşte mâine la Leeds cu actualul preşedinte, John Shuttleworth, dar n-am descoperit nici locul, nici ora întâlnirii.

Sally zâmbi.

— Bravo Stephen. Peter, tu ce ai?

— Am numărul de la servici şi de acasă al lui Wolstenholme, ora la care va lua trenul spre Leeds şi numărul maşinii cu care o să-l ia soţia lui de la gară. Am reuşit să-i conving secretara că-i sunt un vechi prieten din şcoală.

— Bun, am mai completat câteva pătrate albe, spuse Armstrong. Dar tu, Reg?

Îi trebuise ani de zile până se obişnuise să nu-i mai zică "soldat Benson".

— Townsend şi fata locuiesc la Ritz. Ea se numeşte Kate Tulloh. Douăzeci şi doi de ani, lucrează la *Sunday Chronicle.*

— Cred că vorbeşti de *Sydney Chronicle*, îl întrerupse Sally.

— Din cauza afurisitului de accent australian, se scuză Reg cam neaoş. D-ra Tulloh are cameră separată de a şefului şi cu două etaje mai jos.

— Deci nu e amanta lui, spuse Armstrong. Sally, tu ce ai găsit?

— Townsend şi Wolstenholme se cunosc de la Oxford, unde secretara mi-a confirmat că au fost colegi. Partea proastă e că John Shuttleworth e singurul deţinător al acţiunilor grupului West Riding şi trăieşte practic în recluziune. Nu pot să-i aflu nici adresa, nici telefonul. De fapt, nimeni din conducerea grupului nu l-a mai văzut de câţiva ani buni. Aşa că ideea de a-i face o contraofertă până mâine la ora douăsprezece nu pare realistă.

Noutăţile lui Sally îi amuţiră pe toţi şi Armstrong fu cel care vorbi în cele din urmă:

— Bun. Atunci, singura noastră speranţă e să-l împiedicăm pe Townsend să vină la întâlnirea din Leeds şi să-i luăm locul.

— Nu va fi uşor dacă nu ştim exact unde se întâlnesc, spuse Peter.

— La hotelul Queen, spuse Sally.

— De unde ai certitudinea asta? întrebă Armstrong.

— Am sunat la toate hotelurile mari din Leeds şi i-am întrebat dacă au vreo rezervare pe numele Wolstenholme. De la Queen mi-au spus că au o cameră rezervată de la douăsprezece la trei şi li se va servi un prânz de patru persoane la ora unu. Pot să-ţi spun şi care-i meniul.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Sally, oftă Armstrong.

— Haideţi să profităm de ce am aflat. Unde e Wolst...

— Pe drumul de întoarcere la Leeds, o întrerupse Peter, în trenul care pleacă la 6,50 de la gara King's Cross. E aşteptat la birou mâine dimineaţă la ora nouă.

— Dar Townsend şi fata, Reg? întrebă Armstrong.

— Townsend a comandat o maşină să-i ducă mâine la King's Cross la trenul de 8,12, care ajunge în Leeds la 11,47, astfel că pot ajunge la prânz la hotelul Queen.

— Deci până mâine la 7,30, când vine maşina, trebuie să-l oprim cumva pe Townsend.

Armstrong îi privi pe rând, dar membrii echipei lui nu păreau prea optimişti.

— Trebuie să găsim ceva bun, adăugă el, pentru că Townsend e mult mai viclean decât Julius Hahn. Şi am impresia că nici d-ra Tulloh nu e proastă.

Urmă o tăcere lungă, apoi Sally spuse:

— Nu-i o idee strălucită, dar am aflat că Townsend era în Anglia când i-a murit tatăl.

— Şi ce dacă? spuse Armstrong.

21

Daily Mirror

17 octombrie, 1964

Primul deziderat al lui Wilson: "E treaba noastră să guvernăm şi o vom face"

Keith se înţelesese cu Kate să se vadă la ora şapte la micul dejun. Se aşeză la o masă din colţ şi deschise ziarul *Times*. Nu-l surprindea profitul mic al publicaţiei şi nu înţelegea de ce proprietarii nu-l lichidau. Sorbi din cafeaua neagră şi gândurile îi alunecară spre Kate. Rămânea atât de distantă şi oficială încât începea să se întrebe dacă nu exista alt bărbat în viaţa ei şi dacă nu fusese un prost cerându-i să-l însoţească.

Veni la masă imediat după şapte, cu un exemplar din *Guardian*. Nu era chiar modul cel mai încântător de a-ţi începe ziua, se gândi Keith, deşi trebui să recunoască şi de data aceasta că vederea ei îl entuziasmă.

— Ce mai faceţi? întrebă ea.

— Mai bine ca oricând, răspunse Keith.

— Pare o zi bună de preluat o companie? surâse ea.

— Da, spuse el. Am sentimentul că mâine la ora asta voi avea primul meu grup de publicaţii în Anglia.

Un chelner îi turnă lui Kate cafea cu lapte. O impresiona faptul că, după o singură zi, nu mai era nevoie să spună personalului că dorea şi lapte.

— Henry Wolstenholme a telefonat aseară la mine, spuse Keith. Vorbise cu Shuttleworth şi când ajungem la Leeds, contractele vor fi gata de semnat.

— Nu e cam riscant? Nici n-aţi văzut presele.

— Nu, semnez sub o clauză de bună funcţionare, aşa că pregăteşte-te să petreci câteva zile în nordul Angliei. La data asta, cred că vremea e "brumăroasă", cum zic ei.

— Domnul Townsend, domnul Townsend.

Un comisionar cu numele lui Keith scris pe o tăbliţă veni direct spre ei.

— Un mesaj pentru dumneavoastră, domnule, îi întinse el un plic lui Townsend.

Keith îl deschise şi găsi un bilet de la ambasada Australiei: "Sună urgent. Alexander Downer."

I-l arătă lui Kate şi ea se încruntă:

— Îl cunoşti pe Downer?

— L-am întâlnit o dată la cupa Australiei, cu mult înainte de a deveni ambasador. Nu cred că-şi aminteşte de mine.

— Ce-ar putea dori atât de dimineaţă? întrebă Kate.

— N-am idee. Probabil vrea să ştie de ce i-am refuzat invitaţia la cină diseară, râse Keith. Putem să-l vizitam şi când ne întoarcem din nord. Totuşi, o să încerc să vorbesc cu el înainte de a pleca la Leeds, poate e important.

Se ridică de pe scaun:

— Urc la mine şi ne vedem în hol înainte de 7,30, spuse Kate.

— Bine, spuse Keith şi ieşi să caute un telefon.

În hol, portarul îi arătă un aparat din faţa recepţiei, aşezat pe o măsuţă. Keith formă numărul de pe bilet şi o voce de femeie îi răspunse aproape imediat:

— Bună dimineaţa, Înaltul Emisariat al Australiei.

— Pot vorbi cu înaltul emisar? întrebă Keith.

— Dl. Downer n-a venit încă, domnule, i se răspunse. Vreţi să reveniţi după 9,30?

— Sunt Keith Townsend. Am fost rugat să sun urgent.

— Da, domnule, mi s-a spus să vă fac legătura la domiciliu imediat cum telefonaţi. Aşteptaţi vă rog.

Keith se uită la ceas în timp ce aştepta să i se facă legătura. Era 7,20.

— Aici Alexander Downer.

— Sunt Keith Townsend, domnule ambasador. M-aţi rugat să sun urgent.

— Da, mulţumesc, Keith. Ne-am întâlnit o dată la Cupa Australiei, dar nu cred că-ţi mai aminteşti.

Avea un accent mult mai pronunţat decât îl ştia Townsend.

— Ba îmi amintesc, spuse el.

— Îmi pare rău, Keith, n-am veşti bune. Se pare că mama ta a suferit un atac de cord. E la spitalul Royal Melbourne. Starea ei e stabilă, dar e la terapie intensivă.

Townsend rămase fără grai. Nu era în ţară când îi murise tatăl şi n-avea de gând...

— Eşti pe fir, Keith?

— Da, da, spuse el. Dar am luat masa la ea cu o seară înainte de a pleca şi arăta mai bine ca oricând.

— Îmi pare rău, Keith. Ce ghinion să se întâmple când eşti plecat din ţară. Ţi-am oprit două bilete de clasa întâi la zborul spre Melbourne care e fixat pentru ora nouă. Dacă pleci imediat, mai ajungi la aeroport. Sau poţi să-l iei pe cel de mâine.

— Nu, plec imediat, spuse Townsend.

— Vrei să-ţi trimit maşina mea la hotel să te ducă?

— Nu e nevoie. Am deja o maşină comandată.

— I-am înştiinţat la aeroport să nu te întârzie, dar nu ezita să mă suni dacă mai e nevoie să intervin. Sper să ne reîntâlnim în împrejurări mai fericite.

— Mulţumesc, spuse Townsend.

Puse jos receptorul şi alergă la recepţie.

— Eliberez imediat camerele, îi spuse el recepţionerului. Vă rog să-mi faceţi nota până cobor.

— Desigur, domnule. Mai aveţi nevoie de maşina care aşteaptă afară?

— Da, spuse Townsend.

Urcă pe scări până la etajul unu şi porni pe coridor, citind numerele camerelor. Ajungând la 124, bătu cu pumnul în uşă. Kate îi deschise peste câteva momente şi-i ghici neliniştea din expresia feţei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Mama a avut un atac de cord. Adu-ţi bagajul jos. Plecăm în cinci minute.

— Îmi pare foarte rău, spuse ea. Vreţi să-l sun pe Henry Wolstenholme să-i spun ce s-a întâmplat?

— Nu, facem asta la aeroport, spuse Townsend, plecând în grabă.

După câteva minute, ieşi din lift la parter. În timp ce i se ducea bagajul la maşină achită hotelul, îi dădu un bacşiş băiatului şi se aşeză lângă Kate pe bancheta din spate.

— Heathrow, îi spuse el şoferului.

— Heathrow? întrebă şoferul. Pe foaia mea de parcurs scrie că trebuie să vă duc la gara King's Cross, nu la aeroport.

— Nu-mi pasă ce scrie pe foaia aia blestemată, spuse Keith. Du-ne la Heathrow.

— Îmi pare rău, domnule, dar am şi eu instrucţiuni. Gara e în oraş şi Heathrow e în afara oraşului, nu pot chiar să...

— Dacă nu te mişti repede, te strâng de gât, spuse Townsend.

— Nu sunt obligat să suport asemenea insulte de la nimeni, spuse şoferul.

Se dădu jos din maşină, descuie portbagajul şi începu să le aşeze sacoşele pe trotuar.

Townsend era pe cale să sară după el, când Kate îl luă de mână:

— Staţi liniştit şi lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta, spuse ea cu fermitate.

Townsend nu putu auzi discuţia de afară, dar văzu că peste câteva momente, bagajul era pus din nou în spate.

— Mulţumesc, îi spuse el lui Kate când ea reveni lângă el.

— Nu mie, lui, îi şopti ea.

Şoferul scoase maşina din parcare, o luă la stânga şi se înscrise în trafic. Era o uşurare că maşinile de pe banda aceea nu erau atât de numeroase ca şuvoiul de pe sensul opus, al vehiculelor care intrau în capitală.

— Trebuie să-l sun pe Downer imediat cum ajungem la aeroport, spuse Keith liniştit.

— De ce vreţi să vorbiţi din nou cu el? întrebă Kate.

— Mă gândeam să încerc să vorbesc cu doctorul mamei din Melbourne înainte de a decola şi n-am numărul lui de telefon.

Kate dădu din cap. Degetele lui Townsend răpăiau cu nervozitate pe geamul maşinii. Încercă să-şi aducă aminte ultima întâlnire cu mama lui. O informase că voia să preia grupul West Riding şi ea îi pusese, ca de obicei, o mulţime de întrebări subtile. După cină plecase, promiţându-i că o va suna din Leeds dacă încheia tranzacţia.

— Şi cine-i fata care merge cu tine? îl întrebase.

Îi răspunsese evaziv, dar ştia că n-o păcălise. Îi aruncă o privire lui Kate şi vru s-o ia de mână, dar ea părea preocupată. Nu mai schimbară nici o vorbă până la aeroport. Când maşina trase la capătul terminalului, Keith sări să caute un căruţ de bagaje. Le încărcară şi la sfârşit îi dădu şoferului un bacşiş mare, îi mulţumi de mai multe ori şi porni spre punctul de control, urmat de Kate.

— Am sosit la timp pentru zborul de Melbourne? întrebă el, întinzându-şi paşaportul.

— Da, domnule Townsend, îi răspunse funcţionarul. A sunat mai devreme înaltul emisar. Avem rezervate două bilete pentru dvs. şi d-ra Tulloh.

— Eu sunt, spuse Kate, arătând şi paşaportul ei.

— Sunteţi la clasa întâi, locurile 3D şi E. Duceţi-vă, vă rog, la poarta şaptesprezece.

Când ajunseră în sala de aşteptare, cei de la clasa economică se îmbarcau deja şi Townsend o lăsă pe

Kate să prezinte tichetele şi se duse să caute un telefon. Aşteptă să vorbească două persoane înaintea lui, apoi formă numărul de acasă al lui Henry. Suna ocupat. Mai încercă de trei ori, dar obţinu acelaşi rezultat. Tocmai când începuse să formeze numărul de pe biletul ambasadorului, se anunţă că pasagerii trebuiau să-şi ocupe locurile, pentru că se închideau porţile. Telefonul suna şi Townsend privi în jur şi văzu că în sala de aşteptare nu mai rămăseseră decât el şi Kate. Îi făcu semn să pornească spre avion.

Lăsă telefonul să sune, dar nu răspunse nimeni. Renunţă şi puse receptorul în furcă, apoi alergă spre Kate, care-l aştepta la uşa avionului. După ce intrară, uşa se închise.

— Aţi avut noroc? întrebă Kate, legându-şi centura de siguranţă.

— Nu, spuse Townsend. La Henry era ocupat şi la înaltul comisariat nu răspundea nimeni.

Kate tăcu, în timp ce avionul pornea pe pistă. Când se opri o clipă, spuse:

— În timp ce eraţi la telefon, m-am gândit şi eu şi mi se pare că nu se potriveşte.

Avionul începu să accelereze şi Townsend îşi prinse şi el centura.

— Cum adică nu se potriveşte?

— Ultima oră, spuse Kate.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti.

— Păi, de exemplu, biletul meu.

— Biletul tău? se miră Keith.

— Da. De unde au ştiut cei de la agenţie pe ce nume să facă rezervarea?

— Presupun că le-a spus ambasadorul.

— Cum aşa? spuse Kate. Când v-a trimis invitaţia la cină, eu n-am fost inclusă pentru că nu ştia că sunt cu dumneavoastră.

— Putea să-l întrebe pe directorul hotelului.

— Posibil. Dar mă mai sâcâie ceva.

— Ce anume?

— Băiatul cu biletul a ştiut exact la ce masă să vină.

— Şi ce dacă?

— Stăteaţi în faţa mea la masa din colţ şi eu m-am uitat întâmplător şi l-am văzut intrând în sală. Mi-aduc aminte că mi s-a părut ciudat că a ştiut imediat unde să vină, deşi stăteaţi cu spatele la el.

— Putea să-l întrebe pe ospătarul-şef.

— Nu, spuse Kate. A trecut pe lângă ospătarul-şef fără să-i arunce nici o privire.

— Ce vrei să insinuezi?

— Şi telefonul lui Henry, ocupat continuu, deşi abia trecuse de ora 8 şi jumătate.

Trenul de aterizare părăsi pământul.

— Şi de ce la înaltul emisariat vi s-a răspuns la 7,20, dar nu şi la 8,30?

Keith o privi în ochi.

— Am fost duşi, Keith, lăsă ea politeţea la o parte. De către cineva care voia să fie sigur că nu vei fi în Leeds la 12 ca să semnezi contractul.

Keith îşi smulse centura şi se repezi în cabina pilotului înainte ca stewardul să-l poată opri. Pilotul îi ascultă necazul cu simpatie, dar îi spuse că nu avea ce face, deoarece avionul era deja înscris pe ruta spre Bombay.

— Zborul 009 a decolat spre Melbourne cu amândouă coletele la bord, spuse Benson de la un telefon din turnul de observaţie.

Apoi privi cum aparatul dispărea în nori:

— Vor fi în aer în următoarele paisprezece ore.

— Bravo, Reg, spuse Armstrong. Acum întoarce-te la Ritz. Sally a rezervat camera în care a stat Townsend. Aşteaptă acolo să sune Wolstenholme. Bănuiesc că se va întâmpla curând după douăsprezece. Până atunci ajung până la hotelul Queen şi-ţi dau numărul camerei.

Keith bătea în braţele scaunului cu palmele:

— Cine sunt şi cum au reuşit s-o facă?

Kate era aproape sigură că ştia cine şi în mare parte şi cum.

După trei ore, la hotelul Ritz sună un telefon pentru domnul Townsend. Operatoarea respectă instrucţiunile pe care i le dăduse mai de dimineaţă un domn foarte generos şi transferă convorbirea la camera 319, unde Benson stătea pe marginea patului.

— Keith e acolo? întrebă o voce neliniştită.

— Cine-l caută, vă rog?

— Henry Wolstenholme, bubui vocea.

— Bună dimineaţa, domnule Wolstenholme. Dl. Townsend a încercat să vă sune de dimineaţă, dar linia dvs. era în permanenţă ocupată.

— Ştiu. M-a sunat cineva la ora şapte, era greşeală. După aceea, linia n-a mai funcţionat. Dar unde e Keith?

— E în avionul de Melbourne. Mama lui a avut un atac de cord şi înaltul emisar i-a găsit bilete.

— Îmi pare rău de mama lui Keith, dar mi-e teamă că dl. Shuttleworth nu va mai respecta contractul acum. Şi-aşa ne-a fost greu să-l convingem să se deplaseze la întâlnirea de azi.

Benson citi exact cuvintele pe care i le scrisese Armstrong:

— Dl. Townsend m-a însărcinat să vă transmit că a trimis un reprezentant la Leeds, împuternicit să semneze orice contract, dacă nu aveţi nici o obiecţie.

— N-am nici o obiecţie, spuse Wolstenholme. Când e aşteptat să vină?

— Trebuie să fie deja la hotelul Queen. A plecat la Leeds după ce dl. Townsend a luat maşina spre aeroport. Nu m-ar surprinde să fie deja în hotel şi să vă caute.

— Ar fi bine să cobor în hol, spuse Wolstenholme.

— Apropo, spuse Benson, contabilul nostru m-a rugat să mai verific o dată cifra totală - 120.000 de lire.

— Plus cheltuielile legale, spuse Wolstenholme.

— Plus cheltuielile legale, repetă Benson. Nu vă mai reţin, domnule Wolstenholme.

Şi puse jos receptorul.

Wolstenholme ieşi din cameră şi se duse la lift, convins că dacă avocatul lui Keith avea împuternicirea de a executa operaţiunile financiare, se putea aranja totul înainte de sosirea domnului Shuttleworth. Dar exista un impediment: nu ştia pe cine căuta.

Benson o rugă pe operatoare să-i dea un număr din Leeds. Când i se răspunse, ceru să i se dea legătura la camera 217.

— Bravo, Benson, spuse Armstrong după ce i se confirmă cifra de 120.000. Acum achită nota de la hotel cu bani gheaţă şi ia-ţi liber restul zilei.

Armstrong luă liftul până la parter. Ajungând în hol, îl văzu pe Hallet vorbind cu omul pe care-l spionase la Savoy. Se duse direct la ei:

— Bună dimineaţa. Mă numesc Richard Armstrong şi dânsul e avocatul companiei. Cred că ne aşteptaţi.

Wolstenholme se uită la Armstrong. Putea să jure că-l mai văzuse undeva.

— Da. Am rezervat o cameră unde nu vom fi deranjaţi.

Cei doi îl urmară.

— Proastă veste cu mama lui Keith, spuse Wolstenholme când intrară în lift.

— Aşa este, spuse Armstrong, grijuliu să nu adauge nimic care l-ar fi putut incrimina mai târziu.

Luând loc la masa mare din camera hotelului, Armstrong şi Hallet trecură în revistă contractul punct cu punct, în timp ce Wolstenholme bău o cafea. Era surprins că studiau documentul atât de amănunţit, deşi Keith deja îl văzuse şi-l aprobase, dar recunoştea că şi el ar fi procedat la fel în locul lor. Din când în când, Hallet punea câte o întrebare, urmată invariabil de un schimb de şoapte cu Armstrong. După o oră îi înapoiară contractul lui Wolstenholme, confirmând că totul era în ordine.

Wolstenholme se pregătea să pună şi el nişte întrebări, când în cameră se strecură un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat într-un costum antebelic, care încă nu revenise la modă. Wolstenholme li-l prezentă pe John Shuttleworth, care zâmbi timid. După ce-şi strânseră mâinile, Armstrong spuse că nu le mai rămânea decât să semneze contractul.

John Shuttleworth dădu din cap în semn de încuviinţare şi Armstrong îşi scoase stiloul din buzunarul interior al hainei şi se aplecă să semneze în locul unde-i arăta Stephen cu degetul tremurător. Îi dădu stiloul lui Shuttleworth, care semnă fără să spună nimic. Apoi Stephen îi înmână lui Wolstenholme o poliţă de 120.000

de lire. Avocatul dădu din cap când Armstrong îi reaminti că, fiind o poliţă pentru bani lichizi, era bine s-o depună imediat la bancă.

— Trec peste drum în timp ce ni se aranjează masa, spuse Wolstenholme. Durează câteva minute.

Când se întoarse, îl găsi pe Shuttleworth singur la masă.

— Unde sunt ceilalţi doi? întrebă el.

— S-au scuzat foarte mult că nu mai pot să rămână. Trebuiau să se întoarcă la Londra.

Wolstenholme era perplex. Mai erau nişte întrebări la care voia răspunsuri şi nu ştia cine-i va achita onorariul. Shuttleworth îi turnă un pahar cu şampanie:

— Felicitări, Henry. N-ai fi putut proceda cu mai mult profesionalism. Trebuie să recunosc că prietenul tău, Townsend, e un om de acţiune.

— Fără îndoială, aprobă Wolstenholme.

— Şi pe deasupra şi generos, adăugă Shuttleworth.

— Generos?

— Da, ar fi putut pleca fără să-şi ia la revedere, dar au adus şi două sticle de şampanie.

În seara aceea, când ajunse acasă, telefonul lui Wolstenholme tocmai sună. Ridică receptorul şi-l auzi pe Townsend la celălalt capăt al firului.

— Îmi pare rău pentru mama ta, începu Henry.

— Mama mea n-are nimic, spuse tăios Townsend.

— Ce? se miră Henry. Dar...

— Mă întorc cu primul avion. Mâine seară voi fi în Leeds.

— Nu-i nevoie, bătrâne, spuse Henry, cam buimăcit. Shuttleworth a semnat deja.

— Dar trebuie să semnez şi eu, spuse Townsend.

— Nu. Reprezentantul tău a semnat peste tot pentru tine, spuse Henry, şi te asigur că toate hârtiile sunt în ordine.

— Reprezentantul meu?

— Da, un domn Richard Armstrong. I-am încasat poliţa de 120 000 înainte de prânz. Chiar nu e nevoie să faci tot drumul înapoi. Grupul West Riding e al tău acum.

Townsend trânti receptorul şi se întoarse spre Kate, care stătea în spatele lui.

— Eu mă întorc la Sydney, dar vreau ca tu să te întorci la Londra şi să afli totul despre un om numit Richard Armstrong.

— Deci aşa se numea omul care stătea la masa de lângă noi la Savoy.

— Aşa s-ar părea, şuieră Townsend.

— Şi acum e proprietarul grupului?

— Da.

— Nu mai poţi face nimic?

— L-aş putea da în judecată pentru falsă reprezentare sau fraudă, dar procesul va dura ani de zile. În orice caz, un om care îndrăzneşte atâta are grijă să rămână la marginea legii. Şi un lucru e sigur. Shutteworth n-o să fie de acord să apară vreodată în boxa martorilor.

Kate se încruntă.

— Păi atunci, nu e nici o grabă să mă întorc imediat la Londra. Bănuiesc că bătălia cu Richard Armstrong e abia la început. Am putea rămâne peste noapte la Bombay. N-am mai fost până acum în India.

Townsend o privi, dar nu spuse nimic până nu văzu un funcţionar apropiindu-se de ei.

— Care e cel mai bun hotel din Bombay? întrebă el.

Omul se opri:

— Lumea spune că Grand Palace e cel mai select, dar eu n-am stat acolo niciodată.

— Mulţumesc, spuse Townsend şi împinse căruciorul de bagaje spre ieşire.

Exact când ieşiră din aeroport, începu să plouă. Townsend urcă bagajele într-un taxi care, era sigur, în altă ţară ar fi fost dat la fier vechi. Se urcă în spate lângă Kate şi începură lunga călătorie prin Bombay. Deşi unele străzi erau luminate, farurile taxiului nu mergeau, şi nici ştergătoarele de parbriz. Şi şoferul nu părea să ştie să scoată maşina din viteza a doua. Dar repeta la fiecare câteva minute că hotelul Grand Palace era "select".

Când intrară în sfârşit pe aleea hotelului, un tunet rupse norii de deasupra lor. Keith trebui să admită că arhitectura clădirii albe şi ornamentate era demnă de un palat, deşi un călător mai rutinat ar fi adăugat că era cam ponosit.

— Bine aţi venit, le ură un bărbat îmbrăcat într-un elegant costum negru când intrară în foaier. Mă numesc domnul Baht şi sunt directorul general, se înclină el adânc. Îmi puteţi spune pe ce nume aveţi rezervarea?

— N-avem rezervare. Avem nevoie de două camere, spuse Keith.

— Din nenorocire, spuse dl Baht, sunt aproape sigur că avem totul ocupat la noapte. Staţi să verific.

Se duse la biroul de rezervări şi vorbi cu funcţionarul de acolo, care clătină de mai multe ori din cap. Dl Baht studie şi el foaia de rezervări, apoi se întoarse la ei.

— Îmi pare foarte, foarte rău, dar avem o singură cameră liberă, spuse el, împreunându-şi mâinile de parcă ar fi aşteptat ca un miracol să transforme o cameră în două. Mi-e teamă...

— Vă e teamă... ? îl îmboldi Keith.

— E apartamentul regal, sahib.

— Ce potrivit, spuse Kate, ţinând seama de opinia ta despre monarhie.

Se străduia să nu râdă.

— Are canapea? întrebă ea.

— Mai multe, răspunse surprins directorul, căruia nu i se mai pusese până atunci întrebarea.

— Atunci îl luăm, spuse Kate.

După ce completară fişa de înregistrare, dl Baht bătu din palme şi un hamal cu tunică, pantaloni şi turban roşu se repezi către ei.

— Foarte frumos apartament, spuse hamalul, urcându-le bagajele pe scările largi.

De data asta, Kate râse de-a binelea.

— A dormit aici şi un lord şi mulţi maharajahi, adăugă omul cu mândrie evidentă. Foarte frumos.

Le aşeză bagajele la intrare, puse cheia mare în broască şi împinse uşile duble, apoi aprinse lumina şi se dădu la o parte, ca să-i lase să intre.

Păşiră amândoi într-o cameră imensă, cu un pat dublu, vast şi opulent, în care ar fi putut dormi o jumătate de duzină de maharajahi. Şi, spre dezamăgirea lui Keith, cu mai multe canapele, aşa cum promisese dl Baht.

— Foarte frumos pat, spuse hamalul, punându-le bagajele în centrul camerei.

Keith îi dădu o liră. Hamalul se înclină adânc, apoi ieşi din cameră, în vreme ce cerul era brăzdat de un fulger. Luminile se stinseră brusc.

— Cum ai reuşit? întrebă Kate.

— Dacă te uiţi pe geam, vei vedea că a acţionat o autoritate mult mai mare decât a mea.

Kate se întoarse şi văzu tot oraşul în întuneric.

— Stăm aşa şi-aşteptăm să vină lumina sau căutăm un loc unde să ne aşezăm? spuse Keith.

Întinse mâna şi atinse şoldul lui Kate.

— Tu conduci, spuse ea, luându-l de mână.

El se întoarse în direcţia patului şi începu să facă paşi mici, fluturând braţul prin aer în faţa lui până când întâlni un stâlp lateral. Se prăbuşiră amândoi râzând pe salteaua lată.

— Foarte frumos pat, spuse Kate.

— Unde au dormit mulţi maharajahi, spuse Keith.

— Şi un lord, spuse Kate râzând. Apropo, Keith, nu trebuia să cumperi toată regia de electricitate a Bombayului doar ca să mă aduci în pat. În ultima săptămână, ajunsesem să cred că te interesează doar creierul meu.

EDIŢIA A PATRA

Armstrong și Townsend se luptă pentru *Globe*

22

THE TIMES

1 aprilie, 1996

Laburiştii la putere: majoritatea de 100 asigurată

Armstrong îi aruncă o privire dactilografei pe care n-o mai văzuse şi intră în biroul lui, unde o găsi pe Sally la telefon.

— Cu cine am prima întâlnire?

— Cu Derek Kirby, spuse ea, acoperind receptorul cu palma.

— Cine mai e şi ăsta?

— Fost redactor-şef la *Daily Express.* Bietul om n-a rezistat acolo decât opt luni, dar pretinde că deţine nişte informaţii interesante. Să-i spun să intre?

— Nu, lasă-l să mai aştepte, spuse Armstrong. La telefon cine e?

— Phil Barker. Sună din Leeds.

Armstrong dădu din cap şi luă receptorul să discute cu noul director executiv al grupului West Riding.

— Au fost de acord cu condiţiile mele?

— S-au oprit la 1,3 milioane lire, de plătit în următorii şase ani în rate egale, atâta vreme cât vânzările rămân constante. Dacă vânzările scad, scad şi plăţile în consecinţă.

N-au observat nimic la contract?

— Nu, spuse Barker. Au presupus că în primul an vei vrea să măreşti tirajul.

— Bun. Atunci vezi să fixezi rata la cea mai scăzută cifră posibilă şi o să începem să ne consolidăm din al doilea an. În felul ăsta o să economisesc o avere. Ce se aude de *Hull Echo* şi *Grinsby Times*?

— E încă prea devreme pentru o estimare, dar acum, când au aflat că tu eşti cumpărătorul, Dick, n-o să am o sarcină prea uşoară.

— N-avem decât să oferim mai mult şi să plătim mai puţin.

— Şi cum propui să facem asta? întrebă Barker.

— Inserând clauze conţinând promisiuni pe care n-avem absolut deloc intenţia să le respectăm. Nu uita că vechile concerne familiale nu se angajează uşor într-un proces. Aşa că profită întotdeauna de litera legii. N-o încălca, du-te până la limită şi stai în locul unde nu poţi fi înhăţat. Dă-i drumul.

Şi Armstrong închise telefonul.

— Derek Kirby aşteaptă, îi reaminti Sally.

— De când stă afară? îşi privi Armstrong ceasul.

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de minute.

— Hai să vedem corespondenţa.

După douăzeci şi unu de ani, Sally ştia ce invitaţii accepta Armstrong, ce acţiuni filantropice nu sprijinea, la ce adunări voia să vorbească şi la ale cui petreceri nu-i plăcea să fie văzut. Regula lui era să spună da la tot ce-i putea avansa cariera şi nu la restul.

După patruzeci de minute, când îşi închise carnetul, îi spuse că Derek Kirby aştepta de peste o oră.

— În regulă, trimite-l la mine. Dar dacă primeşti vreun telefon interesant, fă-mi legătura.

Când intră Kirby, Armstrong nu făcu nici un gest de a se ridica, ci pur şi simplu îi arătă cu degetul un scaun din faţa biroului.

Kirby părea nervos. Armstrong descoperise că dacă ţineai pe cineva aşteptând mai mult timp, îl aduceai întotdeauna la marginea exasperării. Vizitatorul părea să aibă vreo patruzeci şi cinci de ani, deşi ridurile de pe frunte şi începutul de chelie îl făceau să arate mai bătrân. Avea un costum elegant, dar nu croit după ultima modă şi cămaşa, deşi curată şi bine călcată, începuse să se roadă la guler şi manşete. Armstrong bănuia că trăise din expediente de când plecase de la *Express* şi ducea lipsa venitului substanţial dinainte. Orice avea Kirby de vândut, îi putea cumpăra oferind jumătate de preţ şi plătind un sfert.

— Bună dimineaţa, domnule Armstrong, spuse Kirby înainte de a se aşeza.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, spuse Armstrong, dar a intervenit ceva urgent.

— Înţeleg, spuse Kirby.

— Deci, cu ce te pot ajuta?

— Nu, eu vă pot ajuta, spuse Kirby, părând că repetă o replică bine învăţată.

— Ascult, dădu Armstrong din cap.

— Am acces la nişte informaţii confidenţiale care v-ar putea ajuta să deveniţi proprietarul unui ziar naţional.

— Nu *Express*, spuse Armstrong uitându-se pe geam, pentru că atâta vreme cât trăieşte lordul Beaverbrook...

— Nu, e mai mult.

Armstrong rămase un moment tăcut, apoi spuse:

— Nu doreşti o cafea, domnule Kirby?

— Aş prefera ceai, spuse fostul redactor-şef.

— Sally, ne aduci nişte ceai? vorbi Armstrong la telefon, anunţând-o astfel pe secretară că întâlnirea putea să dureze mai mult decât se aşteptase şi că nu voia să fie întrerupt.

— Ai fost redactor-şef la *Express*, dacă-mi amintesc bine, spuse el.

— Da, unul din cei şapte care s-au schimbat în ultimii opt ani, răspunse Kirby.

— N-am înţeles niciodată de ce te-au dat afară.

Sally intră cu o tavă şi puse ceştile de ceai, una în faţa lui Armstrong şi una în faţa lui Kirby.

— Tipul care a venit după tine era un rinocer şi nu ţi s-a dat timp să dovedeşti de ce erai în stare.

Pe faţa lui Kirby apăru un zâmbet şi el îşi turnă lapte în ceai, îşi puse două bucăţi de zahăr şi se lăsă pe spătarul scaunului. Simţea că nu era momentul să-i spună lui Armstrong că "rinocerul" fusese angajat de el la unul din ziarele lui.

— Deci, dacă nu e *Express,* despre ce ziar vorbim?

— Înainte de a spune mai mult, e nevoie să-mi limpezesc poziţia, spuse Kirby.

— Nu sunt sigur că înţeleg.

Armstrong îşi puse coatele pe masă şi-l privi fix.

— Păi, după experienţa de la *Express,* vreau să fiu sigur că am o acoperire.

Armstrong nu spuse nimic. Kirby îşi deschise servieta şi scoase un document:

— Avocaţii mei au schiţat asta ca să protejeze...

— Spune-mi ce vrei, Derek. Sunt cunoscut ca un om care-şi respectă angajamentele.

— Documentul afirmă că dacă veţi obţine controlul ziarului, eu voi fi numit redactor-şef sau voi primi o despăgubire de 100 000 de lire.

Şi-i dădu lui Armstrong foaia, pe care acesta o parcurse repede. De îndată ce-şi dădu seama că nu se specifica salariul redactorului-şef, îşi puse semnătura în josul textului. Scăpase de un om din Bradford înţelegându-se să-l pună redactor-şef şi apoi plătindu-i doar o liră pe an. L-ar fi avertizat pe Kirby că avocaţii ieftini obţin doar rezultate ieftine, dar se mulţumi să-i înapoieze documentul semnat.

— Mulţumesc, spuse Kirby, părând mai încrezător.

— Aşa, acum spune-mi ce ziar vrei să conduci.

— *Globe*.

Armstrong fu luat prin surprindere a doua oară în dimineaţa aceea. *Globe* era un monstru sacru în lumea presei. Nimeni nu se gândea că ar fi putut fi de vânzare.

— Dar acţiunile sunt deţinute de o singură familie, spuse Armstrong.

— Aşa este, spuse Kirby. Doi fraţi şi o cumnată. Sir Walter, Alexander şi Margaret Sherwood. Şi pentru că Sir Walter e preşedintele, toată lumea îşi imaginează că el controlează compania. Dar nu e aşa: acţiunile sunt împărţite în mod egal între cei trei.

— Asta ştiam şi eu, spuse Armstrong. Se scrie în orice caracterizare a lui Sir Walter.

— Da. Dar ceea ce nu se scrie e că a apărut o neînţelegere între ei.

Armstrong ridică o sprânceană.

— S-au întâlnit vinerea trecută la cină, în apartamentul lui Alexander din Paris. Sir Walter a venit de la Londra şi Margret de la New York ca să sărbătorească cea de-a şaizeci şi doua aniversare a lui Alexander. Dar n-a fost o atmosferă prea festivă, pentru că Alexander şi Margaret i-au spus lui Walter că s-au săturat de neglijenţa lui faţă de ziar şi l-au învinuit pentru scăderea cifrelor de vânzare. Au scăzut de la patru milioane la sub două milioane de când el e preşedinte - o circulaţie mai mică decât cea a lui *Daily Citizen*, care se laudă acum că e cel mai citit ziar din ţară. L-au acuzat că-şi petrece prea mult timp la masa verde şi la curse. A urmat o ceartă în toată regula şi Alexander şi Margaret au evidenţiat foarte clar că, deşi au refuzat în trecut mai multe oferte de a-şi vinde acţiunile, nu au de gând să-şi sacrifice în continuare stilul de viaţă din cauza incompetenţei lui.

— Cum de ştii toate astea? întrebă Armstrong.

— Bucătăreasa lui, răspunse Kirby.

— Bucătăreasa lui? repetă Armstrong.

— O cheamă Lisa Milton. A mai lucrat pentru alţi patroni din Fleet Street înainte de a-i oferi Alexander slujba de la Paris. Alexander n-a fost un stăpân prea uşor de mulţumit şi Lisa s-ar întorce în Anglia dacă...

—... dacă şi-ar permite? sugeră Armstrong.

Kirby dădu din cap.

— Lisa le-a auzit fiecare cuvânt în timp ce pregătea cina în bucătărie. De fapt, mi-a spus că nu s-ar mira dacă discuţia ar fi fost auzită şi la etajele de deasupra şi de dedesubt.

— Bravo, Derek, zâmbi Armstrong. Mai ai şi alte informaţii utile pentru mine?

Kirby scoase din servietă un dosar gros.

— Găsiţi aici caracterizări amănunţite ale tuturor. Adrese, numere de telefon, numele amantei lui Alexander. Dacă mai aveţi nevoie de ceva, sunaţi-mă.

Şi-şi puse pe masă cartea de vizită.

Armstrong luă dosarul şi-şi băgă în portofel cartea de vizită.

— Mulţumesc, spuse el. Dacă bucătăreasa mai află ceva nou sau vrei să-mi comunici ceva, îţi stau oricând la dispoziţie. Foloseşte numărul direct.

Şi-i dădu şi el lui Kirby cartea de vizită.

— Dacă aflu ceva, vă sun, se ridică Kirby să plece.

Armstrong îl conduse până la uşă şi, când intrară în biroul lui Sally, o luă de umeri. Îşi strânseră mâinile şi Armstrong îl spuse secretarei.

— Derek trebuie să mă găsească întotdeauna, zi şi noapte, oriunde m-aş afla.

După ce Kirby plecă, Sally veni în biroul lui şi-l găsi studiind dosarul Sherwood.

— Ai vorbit serios când ai spus să ţi-l dau pe Kirby oricând, zi sau noapte?

— Da, pentru viitorul apropiat. Dar acum vreau să-mi găseşti loc în agendă pentru o excursie la Paris, la un domn Alexander Sherwood. Dacă am succes, va trebui să plec mai departe la New York, la cumnata lui.

Sally începu să răsfoiască paginile:

— Ai agenda plină de întâlniri, spuse ea.

— Ca un blestemat de dentist, se răsti Armstrong. Anulează-le pe toate până mă întorc de la masă. Şi între timp, studiază şi dosarul ăsta, filă cu filă. Aşa o să-ţi dai seama de ce e aşa de important să-l văd pe domnul Sherwood - dar nu lăsa pe nimeni altcineva să vadă dosarul.

Se uită la ceas şi ieşi cu paşi mari din birou. Parcurgând coridorul, ochii i se opriră asupra noii dactilografe, pe care o remarcase şi de dimineaţă. De data asta, ea-şi ridică ochii şi zâmbi.

În maşină, pe când se ducea la Savoy, îi ceru lui Reg să afle cât mai multe date despre ea.

Lui Armstrong îi fu greu să se concentreze în timpul prânzului - cu toate că oaspetele lui era un ministru - pentru că-şi imagina deja ce-ar fi însemnat să fie proprietarul ziarului *Globe*. În orice caz, auzise că acest ministru avea să se întoarcă pe băncile din spate ale Camerei Comunelor după următoarea remaniere. Nu-i păru deloc rău când ministrul se scuză că trebuie să plece mai devreme. Armstrong ceru nota.

Îl urmări pe ministru dispărând în maşina condusă de un şofer stilat şi speră că bietul om nu se obişnuise prea tare cu asta. Se urcă şi el în maşina lui şi gândurile i se întoarseră la *Globe*.

— Scuzaţi-mă, domnule, spuse Benson, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.

— Ce e? se răsti Armstrong.

— M-aţi rugat să aflu despre fata aceea.

— A, da, se îmblânzi Armstrong.

— E temporară - Sharon Levitt, o înlocuieşte pe secretara domnului Wakeham cât e în concediu. O să fie la noi doar două săptămâni.

Armstrong dădu din cap. Când ieşi din lift şi se îndreptă spre biroul lui, fu dezamăgit că n-o mai văzu aşezată la biroul din colţ.

Sally intră după el cu agenda şi un teanc de hârtii.

— Dacă nu mai vorbeşti la întrunirea de sâmbătă seara şi nu mai iei masa duminică în familie...

— Armstrong flutură din mână nepăsător –..., e ziua soţiei, îi aminti Sally.

— Trimite-i un buchet de flori, alege-i un cadou de la Harrods şi adu-mi aminte să-i telefonez de ziua ei.

— În cazul ăsta, ai agenda liberă în weekend.

— Dar Alexander Sherwood?

— I-am sunat secretara la Paris şi, spre mirarea mea, peste câteva minute a sunat chiar Sherwood la noi.

— Şi? întrebă Armstrong.

— Nici n-a întrebat de ce vrei să-l vezi, dar te-a invitat la masă la el sâmbătă la ora unu, în apartamentul din Montmartre.

— Bravo, Sally. Înainte de a mă întâlni cu el, trebuie s-o văd şi pe bucătăreasă.

— Lisa Milton, spuse Sally. Vine la micul dejun la hotelul George V sâmbătă dimineaţa.

— Atunci, în după-amiaza asta, nu mai avem decât să terminăm corespondenţa.

— Ai uitat că am la patru oră la dentist. Deja am amânat de două ori şi durerea mea începe să...

Armstrong era pe punctul de a o amâna a treia oară, dar se controlă.

— Bineînţeles că trebuie să te duci, Sally. Pune-o pe secretara domnului Wakeham să-ţi ţină locul.

Sally nu-şi putu masca surpriza; Dick nu-i dăduse voie niciodată să-şi ia o înlocuitoare, din prima zi de când lucra pentru el.

— Cred că are o temporară săptămânile astea, spuse ea cam stânjenită.

— În regulă. E doar muncă de rutină.

— Mă duc s-o aduc, spuse Sally.

Telefonul personal de pe biroul lui Armstrong începu să sune. Era Stephen Hallet, care-i confirma că terminase o citaţie pentru calomnie pentru redactorul-şef de la *Daily Mail* şi-l sfătuia să nu se afişeze prea mult în zilele următoare.

— Ai descoperit cine a scăpat vorbe? întrebă Armstrong.

— Nu, dar bănuiesc că cineva din Germania, spuse Hallet.

— Dar asta a fost cu ani în urmă, spuse Armstrong. Oricum, am asistat la înmormântarea lui Julius Hahn, aşa că nu poate fi el. Cred că e tot Townsend.

— Nu ştiu cine e, dar cineva vrea să te discrediteze şi cred că s-ar putea să emitem mai multe citaţii în zilele următoare. Cel puţin aşa o să-i obligăm să se gândească de două ori înainte de a tipări ceva.

— Trimite-mi copii după orice articol sau publicaţie unde apare numele meu, spuse el. Dacă ai nevoie urgentă de mine, sunt la Paris în weekend.

— Norocul tău, spuse Hallet. Transmite-i Charlottei sărutări de mâini.

Sally se întoarse în birou urmată de o blondă înaltă şi zveltă, într-o fustă mini care ar fi putut fi purtată doar de cineva cu picioare foarte suple.

— Sunt pe cale de a iniţia o afacere foarte importantă, spuse Armstrong puţin mai tare.

— Înţeleg, spuse Stephen. Fii sigur că voi avea şi eu ceva de făcut.

Armstrong trânti telefonul şi-i zâmbi dulce fetei.

— Ea e Sharon. I-am spus că o să fie doar treburi de rutină şi o să-i dai drumul pe la cinci, spuse Sally. Mă întorc mâine dimineaţă.

Ochii lui Armstrong se fixară pe gleznele lui Sharon şi apoi urcară încetişor. Nici nu se uită la Sally când îi spuse:

— Pe mâine.

Townsend termină de citit articolul din *Daily Mail,* se răsuci pe scaun şi se uită la portul Sydney. Articolul cuprindea un portret prea puţin măgulitor al ascensiunii lui Lubji Hoch şi a dorinţei lui de a fi acceptat ca baron al presei britanice. Se folosiseră diferite citate neconsemnabile de la camarazii de regiment ai lui Armstrong, de la germani cu care se întâlnise în Berlin şi de la foşti angajaţi.

Cea mai mare parte a articolului era reprodusă din caracterizarea scrisă de Kate cu câteva săptămâni mai devreme pentru *Sunday Continent.* Townsend ştia că pe australieni nu-i interesa câtuşi de puţin viaţa lui Richard Armstrong. Dar articolul urma să ajungă pe mesele redactorilor din Fleet Street, iar după aceea reproducerea lui în presa britanică devenea doar o chestiune de timp. Nu se întrebase decât ce ziar îl va prelua primul.

Ştia că nu va trece mult şi Armstrong va descoperi de unde provenea articolul original, lucru care-i făcea o deosebită plăcere. Ned Brewer, şeful biroului lui de presă din Londra, îi raportase că articolele despre viaţa particulară a lui Armstrong încetaseră să apară imediat după ce pe birourile ziariştilor începuse să plouă cu citaţii.

Townsend urmărise din ce în ce mai mânios cum Armstrong transformase GWR într-o puternică bază de putere în nordul Angliei. Dar nu se îndoia cu privire la adevăratele ambiţii ale rivalului lui. Townsend îşi infiltrase deja doi oameni în cartierul general al lui Armstrong din Fleet Street şi aceştia-i raportau absolut toate întâlnirile care aveau loc acolo. Cel mai recent vizitator, Derek Kirby, fost redactor-şef la *Express,* ieşise ţinut de umeri de Armstrong. Consilierii lui Townsend se gândeau că poate Kirby era angajat la vreunul dintre ziarele locale ale GWR. Townsend nu era chiar atât de sigur şi lăsă instrucţiuni să i se raporteze imediat dacă Armstrong licitează pentru ceva. "Pentru orice", repetase el.

— GWR e chiar atât de important pentru tine? îl întrebase Kate.

— Nu, dar un om care se coboară până la a-mi folosi mama ca să câştige un târg o să capete ceea ce merită.

Până atunci, Townsend fusese pus la curent cu toate achiziţiile lui Armstrong, acesta controla acum nouăsprezece ziare locale şi regionale şi cinci reviste districtuale şi dăduse lovitura obţinând 25 la sută din televiziunea din Lancashire şi 49 la sută din postul regional de radio în schimbul unor acţiuni preferenţiale ale companiei lui. Ultima lui ispravă fusese să lanseze ziarul *London Evening Post.* Dar Townsend ştia că, la fel ca el, Armstrong tânjea să fie proprietarul unui ziar naţional.

În ultimii patru ani, Townsend cumpărase şi el încă trei cotidiene australiene şi o revistă de ştiri cu supliment duminical. Controla acum ziare din toate statele Australiei şi nu exista în ţară nici un politician sau om de afaceri care să nu fie disponibil când îl căuta. În anul care trecuse, vizitase de multe ori America, alegând oraşele cu mari patroni ai oţelului, cărbunilor sau automobilelor, pentru că descoperise că aproape întotdeauna industriaşii din aceste domenii controlau şi ziarele locale. De câte ori descoperea că vreuna din companii avea probleme cu fluxul de capital, acţiona rapid şi de obicei reuşea să cumpere ziarul. Aproape de fiecare dată descoperea că publicaţia era condusă prost şi avea prea mult personal, deorece directorii nu aveau experienţa necesară în domeniul presei. Dădea afară jumătate din angajaţi şi punea manageri din oamenii lui şi, de obicei, reuşea să inverseze balanţa de plăţi în câteva luni.

Cu asemenea metode, reuşise să achiziţioneze nouă ziare orăşeneşti, din Seattle în Carolina de Nord şi îşi construise astfel o bază de unde putea licita pentru unul dintre ziarele emblematice ale Americii, oricând s-ar fi ivit ocazia.

Kate mersese cu el în mai multe călătorii şi, deşi nu se îndoia că voia s-o ia de nevastă, tot nu era sigur, după experienţa cu Susan, că-i putea cere unei femei să-şi petreacă restul vieţii făcând şi desfăcând geamantane.

Şi nu-l invidia pe Armstrong decât pentru că avea un fiu căruia să-i lase imperiul.

23

THE TIMES

29 octombrie, 1966

Tunelul Canalului Mânecii pornit în 1975. Construcţia va dura 4 ani

— Domnişoara Levitt mă va însoţi la Paris, spuse Armstrong. Ia-mi două bilete de clasa întâi şi apartamentul meu obişnuit de la "George V".

Sally îi îndeplini ordinul ca pe o datorie de serviciu obişnuită. Zâmbi gândindu-se la toate promisiunile nerespectate pe care şeful ei avea să le facă în weekend şi la toate cadourile oferite doar din gură. Luni dimineaţa ea va trebui să rezolve cu fata, în bani gheaţă, ca şi cu predecesoarele ei - dar la un preţ mult mai ridicat decât orice angajată temporară.

Luni dimineaţa, când Armstrong veni de la Paris, nu spuse nimic de Sharon. Sally presupuse că avea să audă de ea mai târziu.

— Cum a decurs întâlnirea cu Alexander Sherwood? întrebă ea, punându-i corespondenţa pe birou.

— Ne-am înţeles la preţ pentru treimea lui din *Globe*, spuse Armstrong triumfător.

Sally nu mai apucă să-l întrebe despre detalii, pentru că el continuă:

— Mai departe, fă-mi rost de catalogul unei licitaţii de la Sotheby's din Geneva, care are loc joi dimineaţa.

Ea nici nu clipi, dădu trei pagini din agendă şi recită:

— Joi dimineaţa ai întâlniri la zece, unsprezece şi unsprezece patruzeci şi cinci şi prânzul cu William Barnetson, preşedintele agenţiei Reuters, pe care l-ai amânat deja de două ori.

— O să-l mai amânăm o dată, spuse Armstrong, fără să ridice privirea.

— Şi întâlnirea cu secretarul-şef de la finanţe?

— Şi toate, spuse el. Ia-mi două bilete la avionul de Geneva de miercuri seara şi camera mea de la Richemond, cu vedere la lac.

Deci Sharon şi-cum-o-mai-chema se calificase pentru a doua deplasare.

Sally bară toate cele şapte întâlniri scrise în agendă pentru ziua de joi, conştientă că Dick avea un motiv foarte serios să amâne un secretar ministerial şi pe preşedintele de la Reuters. Oare ce voia să cumpere? Singurul lucru pe care-l cumpărase până atunci fuseseră ziarele şi astea nu se luau de la o casă de licitaţie precum Sotheby's.

Sally îl rugă pe Benson să se ducă la sediul din strada Bond şi să cumpere de la Sotheby's o copie a catalogului lor pentru licitaţia din Geneva. Când şoferul i-o aduse după o oră, fu şi mai surprinsă. Dick nu fusese interesat până atunci în ouăle din pietre preţioase. Să fi fost sângele lui rusesc? Pentru că desigur, Sharon nu putea pretinde un Faberge pentru două nopţi de muncă.

Miercuri seara, Dick şi Sharon luară avionul spre capitala Elveţiei şi se cazară la Le Richemond. Înainte de cină făcură o plimbare până la sala de licitaţie din centrul oraşului, de la hotelul Bergues.

Armstrong privi oamenii de serviciu aşezând scaune pentru o sută de persoane. Dădu încet ocol camerei, alegând locul de unde, odată aşezat, putea vedea tribuna şi masa cu nouă telefoane, situată pe o platformă de pe o latură a încăperii. Înainte de a pleca, se mai opri să arunce o ultimă privire.

Ajunşi înapoi la hotel, se pregătiră să cineze. Armstrong porni cu paşi mari către o masă retrasă, dintr-un colţ, cu vedere la lac, şi se aşeză înainte ca şeful sălii să-i poată spune că masa aceea era rezervată pentru alt oaspete. Comandă, apoi îi dădu meniul lui Sharon.

Aşteptând primul fel, îşi unse cu unt chifla de pe farfurie, o mâncă şi o luă şi pe a lui Sharon. Ea continua să întoarcă paginile catalogului de la Sotheby's.

— Pagina patruş'nouă, spuse el printre îmbucături.

Sharon dădu repede mai multe pagini. Ochii i se opriră asupra unui obiect al cărui nume nu-l putea pronunţa.

— Va fi adăugat unei colecţii? întrebă ea, sperând că avea să-l primească în dar.

— Da, răspunse el cu gura plină, dar nu colecţiei mele. Eu nici nu auzisem de Faberge până săptămâna trecută, recunoscu. Face parte dintr-o tranzacţie mai mare de-a mea.

Ochii lui Sharon alunecară pe pagină, citind cum capodopera fusese scoasă din Rusia prin contrabandă în 1917 şi o descriere amănunţită; apoi văzu preţul.

Armstrong întinse mâna pe sub masă şi i-o puse pe coapsă.

— Cât o să urci? întrebă ea.

Un chelner apăru cu un castron cu caviar şi-l puse pe masă. Armstrong îşi trase repede mâna şi-şi îndreptă atenţia asupra mâncării.

De la weekendul din Paris îşi petrecuseră toate nopţile împreună şi Dick nu mai ţinea minte de când nu mai fusese obsedat în aşa măsură de o femeie - dacă fusese vreodată. Spre marea mirare a lui Sally, începuse să plece de la birou seara devreme şi să nu revină decât a doua zi la zece.

În fiecare dimineaţă, la micul dejun, se oferea să-i cumpere cadouri, dar ea îl refuza întotdeauna, făcându-l să se teamă că o va pierde. Ştia că nu era dragoste, dar, orice ar fi fost, spera să ţină multă vreme. Îi fusese mereu groază de divorţ, deşi în ultimul timp n-o mai vedea pe Charlotte decât la reuniuni sociale şi nici nu mai ţinea minte când se culcaseră împreună ultima oară. Dar, spre uşurarea lui, Sharon nu pomeni nimic de căsătorie. Ea îi sugera doar să încerce să creeze împreună o viaţă pastorală cât mai fericită şi el începea, încetul cu încetul, să-i facă pe plac în toate privinţele.

După ce terminară caviarul, Armstrong îşi atacă friptura care umplea farfuria, astfel încât garniturile de legume comandate fură puse pe alte platouri. Folosind două furculiţe, mânca în acelaşi timp din două farfurii, în timp ce Sharon ciugulea o frunză de lăptucă şi se juca distrată cu o bucăţică de somon afumat. El ar fi comandat şi a doua prăjitură dacă ea n-ar fi început să-i netezească interiorul coapsei cu vârful degetelor de la picioare.

Îşi azvârli şervetul şi porni spre lift, lăsând-o pe Sharon să-l urmeze la distanţă de un pas. Intră şi apăsă butonul cu numărul şapte tocmai la timp pentru a împiedica un cuplu în vârstă să li se alăture.

Când ajunseră la etajul lor, fu uşurat că nu era nimeni pe coridor, pentru că oricine ar fi observat cu uşurinţă în ce stare era.

După ce închise uşa dormitorului cu călcâiul, ea-l trase spre podea şi începu să-i scoată cămaşa.

— Nu mai pot să aştept, îi şopti.

A doua zi dimineaţa, Armstrong se aşeză la masa pusă în apartament. Mâncă ambele gustări în timp ce verifica într-un ziar rata conversiei francilor elveţieni în lire.

Sharon se admira într-o oglindă lungă din capătul celălalt al camerei, îmbrăcându-se pe îndelete. Îi plăcea ce vedea şi zâmbi înainte de a se îndrepta spre masă. Îşi puse piciorul lung şi suplu pe braţul fotoliului lui Armstrong. Când începu să-şi tragă ciorapul negru, el scăpă cuţitul pe covor. Când îşi schimbă picioarele, el se ridică şi oftă când ea-şi strecură braţele înăuntrul halatului lui.

— Avem timp? întrebă el.

— Nu-ţi fă griji cu timpul, dragule, licitaţia începe la zece, şopti ea, desprinzându-şi sutienul şi trăgându-l pe podea.

Părăsiră hotelul cu câteva minute înainte de ora zece, dar cum obiectul care-l interesa pe Armstrong urma la rând mult mai târziu, probabil pe la unsprezece, se plimbară la braţ spre centrul oraşului, bucurându-se de căldura soarelui de dimineaţă.

Când intrară în holul hotelului, Armstrong simţi o nelinişte ciudată. În ciuda faptului că se târguise pentru tot ce-şi dorise în viaţă, acum era prima oară când participa la o licitaţie. Dar fusese bine informat de procedură şi începu imediat să aplice instrucţiunile. Intrând, îşi dădu numele uneia dintre femeile îmbrăcate festiv care stăteau la o masă lungă. Vorbiră în franceză şi el îi explică repede că-l interesa doar obiectul patruzeci şi trei. Armstrong fu surprins să constate că toate locurile din sală erau ocupate, inclusiv cel pe care-l alesese în seara precedentă. Sharon îi arătă două scaune libere în spate, în partea stângă a sălii. Armstrong dădu din cap. Când se aşezară, un tânăr fără cravată se strecură pe un scaun din spatele lor.

Armstrong se asigură că vedea bine tribuna de licitaţie şi masa telefoanelor cu operatoare supercalificate. Nu stătea chiar aşa de bine cum prevăzuse, dar nu vedea de ce nu şi-ar fi îndeplinit obiectivul.

— Numărul şaptesprezece, începe licitaţia de pe podium. Armstrong dădu la pagina respectivă din catalog şi privi un ou de Paşti argintat, sprijinit pe patru cruci cu numele emailat albastru al ţarului Nicolae al II-lea, comandat în 1904 la Peter Carl Faberge pentru ţarină. Începu să fie atent la desfăşurarea procesului.

— Aud 10 000? întrebă licitatorul, privind în sală şi făcu semn cu capul cuiva din spate. Cincisprezece mii.

Armstrong încercă să urmărească ofertele, deşi nu era sigur din ce colţuri ale sălii veneau. Când numărul şaptesprezece fu vândut pentru suma de 45 000 franci, nu-şi dădu seama cine era cumpărătorul. Fu surprins că licitatorul îşi lăsă ciocănelul jos fără triplul avertisment obişnuit.

Când se ajunse la douăzeci şi cinci, Armstrong se simţea puţin mai sigur pe el şi la treizeci crezu că-i observă pe ofertanţi. La numărul treizeci şi cinci se simţea expert, dar la patruzeci, Oul de Iarnă din 1913, îl încercă din nou nervozitatea.

— Începem de la 20.000 de franci, strigă licitatorul.

Armstrong urmări cum ofertele urcau repede spre 50.000, treceau de această sumă, apoi ciocănelul se lăsă jos la 120.000 de franci, iar anonimatul cumpărătorului fu garantat de faptul că acesta se afla la celălalt capăt al unei linii telefonice.

Armstrong simţi cum încep să-i transpire palmele când numărul patruzeci şi unu, Oul Chanticleer din 1896, încrustat cu perle şi rubine, fu vândut cu 280 000 de franci. Începu să-şi frământe degetele în timpul vânzării Oului Galben Juberov, numărul patruzeci şi doi, mutându-şi permanent ochii de la licitator la catalog.

Când se ajunse la patruzeci şi trei, Sharon îl strânse de mână şi el reuşi să zâmbească nervos.

În sală se auzi un murmur.

— Numărul patruzeci şi trei, repetă licitatorul, cel de-al paisprezecelea Ou Imperial Aniversar. Această piesă unică a fost comandată de ţar în 1910. Picturile au fost executate de Vasily Zulev şi este considerat una dintre cele mai măiestrite realizări ale lui Fabergé. Obiectul a stârnit deja mult interes, aşa că începem de la 100.000 franci.

În cameră tăcu toată lumea, cu excepţia licitatorului. Acesta ţinea strâns ciocănelul în mâna dreaptă, încercând să depisteze ofertanţii.

Armstrong îşi aminti instrucţiunile în legătură cu preţul de la care trebuia să intre. Dar îşi simţea tâmplele zvâcnind când licitatorul pronunţă: "O sută cincizeci de mii", apoi, întorcându-se spre stânga, "La telefon se licitează 150.000 franci, 150.000". Privi cu atenţie auditoriul, apoi zâmbi: "Două sute de mii în centrul sălii". Făcu o pauză şi privi spre asistenta de la telefon; aceasta şopti ceva în receptor, apoi dădu din cap şi se auzi imediat: "Două sute cicizeci de mii". Îşi mută din nou atenţia asupra sălii şi văzu o nouă ofertă: "Am 300.000 franci".

Femeia îşi informă clientul de la telefon şi, după câteva momente, dădu din nou din cap. Toate capetele se întorceau de la ea la licitator, de parcă ar fi urmărit un meci de tenis filmat cu încetinitorul. "Trei sute cincizeci de mii", spuse omul, privind în centrul sălii.

Armstrong se uită la catalog. Ştia că nu venise încă timpul să înceapă să liciteze, dar nu se putea opri să nu-şi frământe degetele.

— Patru sute de mii, spuse licitatorul, privind-o pe femeia de la telefon. Patru sute cincizeci de mii în centrul sălii.

Femeia de la telefon reacţionă imediat.

— Cinci sute de mii. Şase sute de mii, spuse licitatorul, privind printre rândurile de scaune, în gol.

Cu asta, Armstrong mai învăţă unul dintre trucurile licitaţiilor.

Armstrong îşi întinse gâtul până văzu în sfârşit cine licita din sală. Ochii îi reveniră la femeia de la telefon, care dădu din nou din cap.

— Şapte sute de mii, spuse calm licitatorul.

Un bărbat aşezat chiar în faţa lui îşi ridică puţin catalogul.

— Opt sute de mii, strigă licitatorul. Un nou ofertant în spate.

Se întoarse spre femeia de la telefon, care stătu destul de mult să discute cu clientul ei.

— Nouă sute de mii? sugeră el, de parcă ar fi încercat s-o curteze.

Deodată, ea încuviinţă.

— Am o ofertă de 900.000 la telefon, spuse el, privind spre fundul sălii. Nouă sute de mii, repetă.

Dar de data asta nu primi nici un răspuns.

— Mai sunt oferte? întrebă licitatorul. Las obiectul la 900.000 franci. Avertizez, îşi ridică el ciocănelul. Las...

Când Armstrong îşi ridică mâna cu catalogul, licitatorului i se păru că-l flutura. Dar de fapt îi tremura mâna.

— Am un ofertant nou în stalul din dreapta, în spate.

Omul îşi îndreptă din nou atenţia către femeia de la telefon.

— Un milion o sută de mii? întrebă el, arătând spre telefon cu coada ciocănelului.

Armstrong stătea tăcut şi nesigur de ce trebuia să mai facă, pentru că se convenise să dea doar un milion de franci. Oamenii începură să se întoarcă să-l vadă. El rămase tăcut, ştiind că femeia de la telefon va clătina din cap.

Ea clătină din cap.

— Am o ofertă de un milion, spuse licitatorul, arătând spre Armstrong. Mai sunt şi alte oferte? Atunci las obiectul la un milion.

Ochii lui cercetară auditoriul plini de speranţă, dar nu primi nici un răspuns. În cele din urmă, lăsă ciocănelul jos şi privindu-l pe Armstrong, spuse:

— Vândut domnului din stal pentru un milion de franci.

Spectatorii îl răsplătiră cu un ropot de aplauze. Sharon îi strânse din nou mâna. Dar înainte ca Dick să-şi recapete suflul, o femeie îngenunche lângă el:

— Completaţi formularul acesta, domnule Armstrong, şi cineva de la recepţie vă va da obiectul cumpărat.

Armstrong dădu din cap. După ce completă formularul, nu se duse însă la recepţie, ci la cel mai apropiat telefon din holul clădirii. Formă un număr internaţional şi când i se răspunse, ceru "cu directorul". Dădu ordin să fie trimis un milion de franci la casa Sotheby's din Geneva prin mandat telegrafic, aşa cum conveniseră.

— Fă-o repede, adăugă Armstrong, pentru că nu intenţionez să rămân aici mai mult decât e necesar.

Lăsă telefonul şi se duse la funcţionara de la recepţie, căreia-i explică în ce fel se va face plata. În timpul acesta, tânărul fără cravată începu să formeze un număr internaţional, cu toate că ştia că-şi va trezi şeful din somn.

Townsend se ridică în capul oaselor şi ascultă atent:

— De ce-ar plăti Armstrong un milion de franci pentru un ou Faberge? întrebă el.

— Nu-mi dau seama, spuse tânărul. Aşteptaţi, acum urcă sus cu fata. Mai bine mă ţin după el. Vă sun imediat cum aflu ce pune la cale.

La prânz Armstrong părea atât de preocupat, încât Sharon socoti de bun-simţ să tacă din gură până începea el să vorbească. Era evident că oul nu fusese cumpărat pentru ea. După ce-şi puse jos ceaşca de cafea goală, el îi ceru să-şi împacheteze lucrurile, pentru că plecau spre aeroport într-o oră.

— Mai am doar o întâlnire, spuse el, şi n-o să dureze mult.

Când o sărută pe obraz la intrarea în hotel înainte de a se despărţi, tânărul fără cravată ştiu pe cine ar fi preferat să urmărească.

— Ne vedem într-o oră, îl auzi el pe bărbat.

Apoi Armstrong se întoarse şi aproape că alergă până la sala unde avusese loc licitaţia. Se duse direct la femeia aşezată la masa lungă, care verifica facturi de cumpărare.

— Ce plăcere să vă revedem, domnule Armstrong, îi zâmbi ea de un milion de franci. Fondurile dumneavoastră au fost depuse prin transfer telegrafic. Dacă sunteţi amabil să-l urmaţi pe colegul meu în birou, îi arătă ea o uşă din spatele ei, vă veţi putea ridica obiectul.

— Mulţumesc, spuse Armstrong, luând chitanţa pentru opera de artă.

Se întoarse, gata să se lovească de un tânăr care stătea foarte aproape de el şi intră în cameră, unde-i întinse chitanţa unui bărbat în frac, aşezat în spatele unei mese înalte.

Funcţionarul verifică atent hârtiuţa, îl privi scrutător pe domnul Armstrong, zâmbi şi-l instrui pe omul de pază să aducă numărul patruzeci şi trei. Oul Imperial Aniversar din 1910. Când omul se întoarse, era însoţit de licitator, care admiră încă o dată minunatul obiect înainte de a i-l prezenta clientului:

— Magnific, nu-i aşa?

— Magnific, repetă Armstrong, înhăţând obiectul de parcă ar fi fost o minge de rugby rătăcită.

Se întoarse apoi şi plecă repede, aşa că nu-l mai auzi pe licitator şoptindu-i funcţionarului:

— Ciudat că nu l-am mai întâlnit până acum pe domnul Armstrong.

Portarul hotelului Bergues îşi duse mâna la şapcă în timp ce Armstrong urca în taxi ţinând bine oul cu amândouă mâinile. Îi ordonă şoferului să-l ducă la banca Genevei şi nu observă că un tânăr se urcă în taxiul care trecu imediat după al lui.

Intrând în banca unde nu mai călcase până atunci, Armstrong fu salutat de un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat în costum deschis, care n-ar fi fost deplasat propunând un toast pentru mireasă la o nuntă de societate din Hampshire. Omul se înclină, semn că-l aşteptase. Nu se oferi să ducă obiectul pe care-l ţinea domnul Armstrong.

— Vă rog să mă urmaţi, domnule, spuse el în engleză, conducându-l pe Armstrong pe dalele de marmură, la lift.

Armstrong se întrebă cum îl recunoscuse. Intrară în lift şi uşile se închiseră. Nu scoaseră nici un cuvânt în timpul urcării lente până la ultimul etaj. Uşile se deschiseră şi bărbatul îl însoţi pe un coridor lung, acoperit cu un covor gros, până ajunseră la ultima uşă. Acolo ciocăni discret, deschise uşa şi anunţă:

— Domnul Armstrong.

Un om în costum pepit, cu guler scrobit şi cravată argintie înaintă şi se prezentă ca Pierre de Montiaque, directorul executiv al băncii. Se întoarse către alt bărbat, aşezat mai departe, la masa mare de şedinţe, şi-i arătă vizitatorului să stea în faţa acestuia. Armstrong ocupă scaunul, puse oul Faberge pe masă şi Alexander Sherwood se ridică şi, aplecându-se, îi strânse călduros mâna.

— Îmi pare bine că vă revăd, spuse el.

— Şi mie, zâmbi Armstrong, privindu-l în ochi pe omul cu care făcuse o înţelegere la Paris.

Sherwood luă Oul Imperial Aniversar din 1910 şi-l examină îndeaproape. Pe chip îi apăru un zâmbet.

— Va fi mândria colecţiei mele şi fratele sau cumnata mea nu vor avea nici un motiv să fie suspicioşi.

Zâmbi din nou şi făcu semn bancherului care deschise un sertar, scoase un document şi i-l dădu lui Armstrong.

Dick studie contractul pe care-l întocmise Stephen Hallet în săptămâna premergătoare vizitei la Paris. După ce verifică să nu existe modificări, semnă la capătul celei de-a cincea pagini şi întinse documentul peste masă. Sherwood nu arătă nici un interes pentru conţinut, ci doar întoarse foile şi îşi puse semnătura lângă cea a lui Richard Armstrong.

— Prin urmare, putem conveni că părţile s-au înţeles? întrebă bancherul. Am în depozit 20 de milioane de dolari şi aştept instrucţiunile domnului Armstrong pentru a transfera banii în contul domnului Sherwood.

Armstrong dădu din cap. Alexander şi Margaret Sherwood fuseseră de acord că 20 de milioane era un preţ corect pentru treimea lor din ziarul *Globe* şi Margaret spusese că va vinde după cumnatul ei, pentru aceeaşi sumă.

Ceea ce nu ştia Margaret era că Alexander ceruse o mică recompensă pentru că iniţiase tranzacţia: un ou Faberge, care n-avea să fie menţionat în contractul oficial.

Armstrong plătise cu un milion în plus, dar era acum în posesia a 33,3 procente dintr-un ziar naţional care se lăudase cândva cu cel mai mare tiraj din lume.

— Deci afacerea noastră e încheiată, spuse De Montiaque, ridicându-se de pe locul lui din capul mesei.

— Nu chiar, spuse Sherwood, care rămase pe scaun.

Directorul executiv se aşeză din nou stânjenit şi Armstrong se foi pe loc. Simţea cum ceafa i se acoperă de sudoare sub guler.

— Deoarece domnul Armstrong a fost atât de cooperant, spuse Sherwood, mi se pare cinstit să-l răsplătim la fel.

După expresiile lor, fu clar că nici Armstrong, nici De Montiaque nu se aşteptau la o asemenea intervenţie. Alexander Sherwood începu să dezvăluie o informaţie legată de testamentul tatălui lui. Buzele lui Richard Armstrong se destinseră într-un zâmbet.

Peste câteva minute, când părăsi banca şi porni spre hotelul Richemond, considera că nu cheltuise degeaba un milion de franci.

Townsend nu mormăi când fu trezit din somn a doua oară în noaptea aceea. Ascultă concentrat şi şopti răspunsurile, de teamă să n-o deranjeze pe Kate. Când puse jos telefonul, nu mai simţea nevoia să doarmă. De ce-ar plăti Armstrong un milion de franci pentru un ou Faberge pentru a-l depune apoi la o bancă elveţiană, de unde plecase după o oră cu mâinile goale?

Ceasul de lângă pat îi aminti că nu era decât 3,30 noaptea. O privi pe Kate, care dormea adânc. Mintea îi zbură la Susan; apoi înapoi la Kate şi la cât de diferită era de cealaltă; la mama lui şi la faptul că nu-l înţelegea; şi, inevitabil, gândurile i se întoarseră la Armstrong şi la felul cum ar putea să descopere ce punea la cale.

Când se ridică din pat mai târziu, Townsend era încă în dilemă. Şi n-ar fi aflat nimic dacă peste câteva zile n-ar fi acceptat o convorbire cu taxă inversă de la o femeie din Londra.

24

Daily Telegraph

6 februarie, 1967

Astăzi, Kosâghin se întâlneşte cu Wilson la Londra

Întorcându-se în apartament, Armstrong găsi biletul de la Sharon şi se înfurie. Ea îi scria simplu că nu voia să-l mai vadă până nu se hotăra.

Se prăbuşi pe o canapea şi-i citi cuvintele încă o dată. Îi dădu telefon şi-l lăsă să sune în gol un minut întreg înainte de a-l pune în furcă.

Nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atât de fericit în viaţă şi biletul lui Sharon îi amintea cât de mult făcea ea parte din această viaţă. Începuse chiar să-şi vopsească părul şi să-şi facă regulat manichiura, pentru ca ei să nu-i bată mereu la ochi diferenţa dintre vârstele lor. După mai multe nopţi nedormite şi buchete de flori returnate, după zeci de telefoane zadarnice, îşi dădu seama că n-o putea aduce înapoi decât dacă ceda rugăminţii ei. Încercase să se convingă înainte că ea nu vorbea serios, dar acum era clar că aceştia erau termenii în care era de acord să ducă o viață de întreținută a lui. Se hotărî să se ocupe vineri de problema aceasta.

În dimineața aceea, sosi la birou neobişnuit de târziu şi o puse imediat pe Sally să-i facă legătura cu soția lui. După ce i-o dădu pe Charlotte, secretara începu să pregătească hârtiile pentru călătoria la New York şi întâlnirea cu Margaret Sherwood. Era conştientă că Dick fusese un pachet de nervi toată săptămâna - o dată măturase ceaşca de cafea de pe birou cu palma, făcând-o țăndări. Nimeni nu părea să ştie ce-l nemulțumea. Benson se gândea că era o femeie la mijloc; Sally bănuia că după ce pusese mâna pe 33,3 la sută din *Globe*, se simțea frustrat că trebuia să aştepte ca Margaret Sherwood să se întoarcă din croaziera anuală înainte de a folosi informația obținută de la Alexander Sherwood.

— Fiecare zi îi dă lui Townsend o şansă în plus de a-mi lua urma, bombănea el iritat.

Dispoziția lui o determinase pe Sally să amâne discuția lor anuală despre mărirea salariului ei, care-l făcea întotdeauna pe Armstrong să-şi iasă din fire. Dar începuse deja să amâne plata unor facturi şi ştia că în curând avea să fie nevoită să-l înfrunte, indiferent de proasta lui dispoziție.

Armstrong termină convorbirea cu soția lui şi îi ceru lui Sally să vină la el. Ea sortase deja corespondența de dimineață, rezolvase scrisorile de rutină, schițase răspunsuri la celelalte şi le puse pe toate în ordinea importanței. La cele mai multe era nevoie doar de o semnătură. Dar încă înainte de a închide uşa, el începu să-i dicteze cu furie. Cuvintele se rostogoleau şi ea le îndrepta automat gramatica şi ştia că avea să fie nevoită să le tempereze.

După ce termină dictarea, el ieşi în trombă pe uşă ca să se ducă la o întâlnire şi ea nu mai apucă să-i spună nimic. Se hotărî să ridice problema salariului ei imediat după ce se întorcea. La urma urmei, de ce să-şi amâne ea vacanţa doar pentru că şefului nu-i păsa de vieţile altora?

Când Armstrong se întoarse, Sally bătuse la maşină dictarea şi pusese scrisorile care trebuiau semnate pe biroul lui. Nu se putu împiedica să nu-şi dea seama că, în mod neobişnuit, respiraţia lui miroasea a whisky. Dar ştia că nu mai putea amâna.

Prima întrebare pe care o puse el, înainte de a se aşeza, fu:

— Cine naiba mi-a aranjat masa cu ministrul telecomunicaţiilor?

— A fost cererea ta expresă, spuse Sally.

— În mod sigur nu, spuse Dick. Dimpotrivă, îmi aduc aminte că ţi-am spus că nu vreau să-l mai văd pe dobitocul ăla niciodată.

Tonul îi era din ce în ce mai răstit:

— E incompetent, ca jumătate din guvernul ăsta afurisit.

Sally îşi încleştă pumnii:

— Dick, simt că trebuie să...

— Ce mai avem despre Margaret Sherwood?

— Nici o schimbare, spuse Sally. Se întoarce din croaziera ei la sfârşitul lunii şi am aranjat să vă întâlniţi a doua zi la New York. Şi-am rezervat biletul de avion şi apartamentul obişnuit de la Pierre, cu vedere la Central Park. Pregătesc un dosar cu ultimele informaţii de la Alexander Sherwood. Înţeleg că şi-a înştiinţat deja cumnata de preţul la care ţi-a vândut acţiunile şi a sfătuit-o să procedeze la fel ca el.

— Bun. Mai e şi altceva?

— Da. Eu, spuse Sally.

— Tu? întrebă Armstrong. De ce? Ce ai?

— Creşterea mea anuală de salariu a întârziat deja cu două luni şi devin...

— Nu mă gândeam să-ţi indexez anul ăsta.

Sally era gata să râdă, dar se opri văzând expresia patronului ei.

— Zău, Dick, ştii că nu pot trăi din cât mă plăteşti.

— De ce nu? Alţii par să se descurce destul de bine şi nu se plâng.

— Fii rezonabil, Dick. De când m-a lăsat Malcom...

— Bănuiesc că ai de gând să pretinzi că e vina mea că te-a lăsat!

— Foarte probabil.

— Ce sugerezi?

— Nimic, dar cu orele suplimentare...

— Atunci poate a venit timpul să-ţi cauţi o slujbă cu solicitări mai puţine.

Lui Sally nu-i venea să-şi creadă urechilor:

— După douăzeci şi unu de ani de muncă pentru tine, spuse ea, nu cred că ar mai fi cineva amator să mă angajeze.

— Adică ce vrei să spui? ţipă Armstrong.

Sally se dădu înapoi, întrebându-se ce-l apucase. Era beat şi nu ştia ce vorbea? Sau băuse tocmai pentru a spune toate astea? Îl privi în ochi:

— Ce-i cu tine, Dick? Îţi cer doar o mărire în acord cu inflaţia, nu un spor adevărat.

— O să-ţi spun ce-i cu mine, răspunse el. Mi-e silă de ineficienţa din locul ăsta şi de faptul că te-ai obişnuit să-ţi fixezi întâlniri particulare în orele de servici.

— Nu e 1 aprilie, nu-i aşa, Dick? încercă ea să detensioneze atmosfera.

— Să nu fii sarcastică aici cu mine, că o să vezi că sunt mai degrabă Idele lui Marte. Atitudinea asta mă convinge că a venit timpul să aduc pe cineva care o să-şi facă treaba fără să se plângă tot timpul. Cineva cu idei noi, care să aducă în biroul ăsta disciplina de care ducem lipsă.

Şi lovi cu pumnul maldărul de scrisori nesemnate.

Sally tremura în faţa lui şi-l privea uluită. Benson avusese dreptate tot timpul.

— E fata aia, nu-i aşa? spuse ea. Cum o chema? Sharon?

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Deci de-asta n-a mai trecut pe la mine.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, ţipă Armstrong. E doar că...

— Ba ştii exact despre ce vorbesc, îl repezi Sally. Nu mă poţi prosti după atâţia ani, Dick. I-ai oferit slujba mea, nu-i aşa? Pot să-ţi spun şi cu ce cuvinte: "Astfel ni se vor rezolva toate problemele, draga mea. Vom fi mereu împreună."

— N-am zis nimic de felul ăsta.

— A, ai folosit o replică diferită, nu?

— Pur şi simplu am nevoie de o schimbare, spuse el şovăitor. O să am grijă să primeşti compensaţiile cuvenite.

— Compensaţii? se supără Sally. Ştii al naibii de bine că la vârsta mea îmi e aproape imposibil să-mi mai găsesc o slujbă. Şi în orice caz, cum propui să mă "compensezi" pentru toate sacrificiile făcute pentru tine de-a lungul anilor? Cu un weekend mizerabil la Paris, poate.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa cu mine?

— O să vorbesc cum vreau eu cu tine.

— Continuă tot aşa şi-ai să regreţi, fetiţo.

— Nu sunt fetiţa ta, spuse Sally. De fapt, sunt unica persoană din organizaţia asta pe care n-o poţi nici seduce, nici brusca. Te cunosc prea bine şi prea de multă vreme.

— Aşa e, prea de multă vreme. Din cauza asta, a sosit timpul să pleci.

— Pentru a fi înlocuită de Sharon, fără îndoială.

— Nu e treaba ta.

— Sper că e bună la pat, spuse Sally.

— Ce vrei să spui?

— Numai că atunci când a lucrat aici două ore a trebuit să-i rebat şapte din nouă scrisori pentru că nu scria corect şi i le-am schimbat şi pe celelalte două, fiindcă aveau adresa greşită. Dacă nu cumva voiai ca primul-ministru să-ţi afle măsurile de costum.

— Era prima ei zi. O să înveţe.

— Nu şi dacă o să stai tot timpul cu pantalonii desfăcuţi.

— Ieşi afară înainte să pun paza să te arunce în stradă.

— Va trebui s-o faci singur, Dick, pentru că nimeni din personalul tău n-o să vrea s-o facă, spuse ea calmă.

El se ridică de pe scaun roşu la faţă şi se sprijini cu palmele de birou, fulgerând-o cu privirea. Ea îi zâmbi, se întoarse şi ieşi liniştită din cameră. Din fericire, el nu auzi ropotul de aplauze care o întâmpină când intră în biroul ei, pentru că altfel ar fi fost şi alţii daţi afară.

Armstrong ridică telefonul şi formă un interior:

— Poarta. Cu ce vă pot ajuta?

— Sunt Dick Armstrong. D-ra Carr va părăsi clădirea în minutele următoare. Nu cumva s-o lăsaţi să plece cu maşina de scris şi asiguraţi-vă că nu va mai călca niciodată în incinta companiei. E clar?

— Da, domnule, răspunse vocea neîncrezătoare de la celălalt capăt al firului.

Armstrong trânti receptorul, apoi îl ridică din nou şi formă alt număr.

— Contabilitatea, spuse o voce.

— Daţi-mi-l pe Fred Preston.

— Vorbeşte la telefon.

— Luaţi-l de la telefon.

— Cine îl caută?

— Dick Armstrong, mârâi el şi linia amuţi un moment.

Apoi auzi vocea contabilului-şef:

— Aici Fred Preston, Dick. Îmi pare rău că...

— Fred, Sally tocmai şi-a dat demisia. Anulează-i cecul lunar şi trimite-i înştiinţarea acasă imediat.

Nu i se răspunse nimic.

— Mă auzi? ţipă Armstrong.

— Da, Dick. Presupun că va primi compensaţiile la care are dreptul şi salariul în avans corespunzător cu anii de muncă, nu?

— Nu. Nu va primi decât ce i se datorează prin lege şi e specificat în contractul de muncă.

— Sunt sigur că ştii, Dick, Sally n-a avut niciodată contract. De fapt, ea e cea mai veche angajată a companiei. Nu crezi că în asemenea condiţii...

— Mai zi o vorbă, Fred şi o să primeşti şi tu o înştiinţare.

Armstrong trânti din nou receptorul şi îl ridică a treia oară. De data asta formă un număr pe care-l ştia pe de rost. I se răspunse imediat, dar interlocutorul nu scoase nici o vorbă.

— Sunt Dick, începu el. Înainte de a închide, află că tocmai am concediat-o pe Sally. A părăsit deja clădirea.

— E o veste minunată, dragul meu, spuse Sharon. Când încep?

— Luni dimineaţă. Ca secretară a mea, adăugă el după o scurtă şovăire.

— Ca asistenta ta personală, îi reaminti ea.

— Da, desigur, ca asistentă personală. De ce n-am discuta detaliile în weekend? Am putea zbura la iaht...

— Dar soţia ta?

— Am sunat-o de dimineaţă şi i-am spus că n-o să fiu acasă în weekend.

După o pauză lungă, Sharon se învoi:

— Mi-ar plăcea să petrec weekendul pe iaht cu tine, Dick, dar dacă ne întâlnim cu cineva în Monte Carlo, să nu uiţi să mă prezinţi ca asistenta ta personală, da?

Sally aşteptă zadarnic ultimul salariu şi Dick nu făcu nici o încercare să ia legătura cu ea. Prietenii de la birou îi spuseră că d-ra Levitt - cum insista să fie numită - îi luase locul şi peste tot se instaurase haosul. Armstrong nu mai ştia unde trebuia să se ducă, scrisorile rămâneau fără răspunsuri şi era în permanenţă mânios. Nimeni nu se încumeta să spună că stătea în puterea lui să rezolve problema. Trebuia doar să dea un telefon.

Un avocat prieten îi spuse lui Sally în faţa unui pahar, într-un local public, că, după douăzeci şi unu de ani de muncă fără întreruperi, îl putea da în judecată cu succes pe Armstrong, pentru concediere nejustificată. Ea îi aminti că nu avea contract de angajare şi ştia foarte bine ce tactici ar folosi Armstrong dacă i-ar servi o citaţie. Într-o lună ar fi fost silită să-şi abandoneze cazul pentru că n-ar mai fi avut cu ce să plătească toate cheltuielile de judecată. Văzuse lucrul acesta întâmplându-se de prea multe ori în trecut cu cei care vruseseră să-şi capete drepturile.

Într-o după-amiază, Sally tocmai se întorsese de la o slujbă temporară când sună telefonul. Ridică receptorul şi fu rugată să aştepte o legătură cu oraşul Sydney. Se întrebă de ce nu pusese jos receptorul şi aşteptase până auzise vocea:

— Bună seara, doamnă Carr; numele meu e Keith Townsend şi sunt...

— Da, domnule Townsend, ştiu foarte bine cine eşti.

— Am sunat să-ţi spun cât de neplăcut am fost impresionat de felul cum te-a tratat fostul dumitale patron.

Sally nu făcu nici un comentariu.

— S-ar putea să te surprindă că aş vrea să-ţi ofer o slujbă.

— Ca să afli ce pune la cale Dick Armstrong şi ce ziar încearcă să cumpere?

Urmă o tăcere lungă şi numai pârâitul de pe fir o anunţa că nu se întrerupsese convorbirea.

— Da, spuse Townsend în cele din urmă. Exact la asta mă gândeam. Dar cel puţin aşa-ţi vei putea permite vacanţa în Italia pentru care economiseai.

Sally nu ştia ce să răspundă.

— De asemenea, ţi-aş oferi toate compensaţiile la care eşti îndreptăţită după douăzeci şi unu de ani de muncă, urmă Townsend.

Sally tăcu puţin, dându-şi seama dintr-o dată de ce Dick îl considerase pe omul acesta un adversar redutabil.

— Mulţumesc, domnule Townsend, dar nu mă interesează, spuse ea cu fermitate şi închise telefonul.

Prima ei reacţie fu să sune la contabilitatea firmei Armstrong şi să întrebe de ce nu-şi primise banii. Fu lăsată să aştepte înainte de a i se face legătura la contabilul-şef.

— Când primesc ultimul salariu, Fred? întrebă ea. A întârziat mai mult de două săptămâni.

— Ştiu, dar, din păcate, am primit instrucţiuni să nu-l trimit, Sally.

— De ce nu? întrebă ea. Am tot dreptul.

— Îmi dau seama, spuse Fred, dar...

— Dar ce?

— Se pare că în ultima săptămână ai avut un accident pentru care ai fost taxată. Mi s-a spus că era o ceaşcă de porţelan fin chinezesc.

— Ticălosul, spuse Sally. Nici măcar nu eram în cameră când a făcut-o ţăndări.

— Şi ţi-a mai scăzut două zile fiindcă ţi-ai luat liber din orele de servici.

— Dar ştie foarte bine că el mi-a spus să nu-i stau în drum, ca să...

— Toţi ştim asta, Sally. Dar el nu mai vrea să asculte.

— Ştiu, Fréd, spuse ea. Nu e vina ta. Apreciez că rişti vorbind acum cu mine. Mulţumesc.

Închise şi se aşeză la masa din bucătărie, cu ochii în gol. După o oră, ridică din nou receptorul şi ceru o comandă internaţională.

În Sydney, Heather băgă capul pe uşă:

— Ai o convorbire cu taxă inversă de la Londra, spuse ea. O doamnă Sally Carr. Vorbeşti?

Peste două zile, avionul lui Sally ateriză la Sydney. După ce se odihni o noapte, începu golirea de informaţii. Townsend plătise cu 5 000 de dolari un fost conducător al serviciului australian de informaţii ca să conducă interviul. La capătul unei săptămâni, Sally spusese tot şi Townsend se întreba dacă mai exista ceva de aflat despre Richard Armstrong.

În ziua în care ea trebuia să se întoarcă în Anglia, el îi oferi o slujbă cu normă întreagă la biroul lui din Londra.

— Mulţumesc, domnule Townsend, spuse ea, luând cecul de 25 000 de dolari şi adăugă cu un zâmbet dulce: Mi-am petrecut aproape o jumătate de viaţă slujind un monstru şi, după o săptămână în apropierea dumitale, nu cred că vreau să-mi petrec şi cealaltă jumătate tot în slujba unui monstru.

După ce Sam o duse pe Sally la aeroport, Townsend şi Kate ascultară înregistrările ore în şir. Şi se învoiră amândoi că trebuia s-o contacteze pe Margaret Sherwood înaintea lui Armstrong dacă Townsend voia să pună mâna pe restul acţiunilor ziarului *Globe*. Margaret Sherwood era cheia cu care puteau obţine controlul absolut asupra trustului.

După ce Sally le explicase de ce Armstrong licitase un milion de franci la Geneva pentru un ou preţios, Townsend trebuia doar să descopere care era echivalentul unui Faberge pentru doamna Margaret Sherwood.

Kate sări din pat în toiul nopţii şi dădu drumul la banda a treia. Keith îşi ridică adormit capul de pe pernă când auzi cuvintele "amanta senatorului".

25

Ocean Times

6 iunie, 1967

Bun venit la bord!

Keith ateriză pe aeroportul Kingston cu patru ore înainte ca vasul să acosteze. Trecu de vamă şi luă un taxi către biroul de rezervări de pe chei. Un bărbat îmbrăcat cu o elegantă uniformă albă şi cu lanţuri de aur cam multe pentru un simplu funcţionar îl întrebă cu ce-l putea servi.

— Aş vrea să rezerv o cabină de clasa întâi pe vasul de croazieră *Regina Elisabeth,* până la New York, spuse Townsend. Mătuşa mea e deja la bord în călătoria ei anuală şi mă gândeam să găsesc o cabină aproape de a ei.

— Cum se numeşte mătuşa dvs.? întrebă funcţionarul.

— Doamna Margaret Sherwood, răspunse Townsend.

Omul urmări cu degetul lista pasagerilor:

— A, da. Doamna Sherwood are apartamentul Trafalgar, ca de obicei. E la nivelul trei. Avem doar o singură cabină de clasa întâi acolo, dar e aproape de a doamnei.

Funcţionarul desfăşură o schemă mare a interiorului vasului şi-i arătă cele două cabine. A doua era mult mai mare decât prima.

— Cum nu se poate mai bine, spuse Townsend, întinzând una din cărţile lui de credit.

— S-o înştiinţăm pe mătuşa dumneavoastră că urcaţi la bord? întrebă îndatoritor funcţionarul.

— Nu, spuse Townsend, fără să-şi piardă cumpătul. Ar strica surpriza.

— Dacă doriţi să vă lăsaţi bagajele la mine, vor fi urcate la bord imediat după ce vaporul acostează.

— Mulţumesc, spuse Townsend. Îmi puteţi spune cum să ajung în centrul oraşului?

Îndepărtându-se de chei, începu să se gândească la Kate şi se întrebă dacă reuşise să plaseze articolul în publicaţia vaporului.

Intră în trei tutungerii pe drumul spre centrul Kingstonului şi cumpără *Time, Newsweek* şi toate ziarele locale. Apoi se opri la primul restaurant cu specific de american express, se aşeză la o masă din colţ şi mâncă în linişte şi pe îndelete.

Ziarele altor popoare îl fascinaseră întotdeauna, dar ştia că va părăsi insula fără cea mai mică dorinţă de a fi proprietarul *Times*-ului din Jamaica, un ziar care nu oferea mai mult de cinsprezece minute de lectură, chiar dacă-i acordai toată atenţia. Printre articolele despre cum îşi petrecuse ziua nevasta ministrului agriculturii sau despre motivele pentru care echipa naţională de cricket pierdea în mod constant, gândurile îi reveneau la informaţiile înregistrate în Sydney de la Sally Carr. Îi era greu să creadă că Sharon era chiar atât de incompetentă cum pretindea secretara, dar, dacă se lua după ea, însemna că fata era într-adevăr remarcabilă în pat.

Plătind prânzul banal, Townsend ieşi din restaurant şi începu să se plimbe prin oraş. Era prima dată când privea un loc cu ochi de turist, de la vizita la Berlin, din studenţie. Se uita la ceas la fiecare câteva minute, dar gestul nu făcea timpul să treacă mai repede. În cele din urmă, auzi în depărtare sunetul unei sirene de ceaţă: vasul intra în sfârşit în port. Porni imediat către chei. Când ajunse, echipajul aşeza puntea mobilă. Pasagerii se revărsară pe ţărm, părând recunoscători că se află din nou pe pământ. Townsend urcă la bord şi rugă un steward să-i arate cabina lui.

După ce-şi despachetă lucrurile, începu să inspecteze nivelul trei. Fu încântat să descopere că doamna Sherwood stătea la mai puţin de un minut depărtare de el, dar nu făcu nici o încercare de a o aborda. Îşi folosi ora următoare familiarizându-se cu vasul şi-şi încheie incursiunea în ospătăria Reginei.

Stewardul-şef îi zâmbi bărbatului nepotrivit îmbrăcat care intră în uriaşa şi pustia sală de mese, pregătită pentru cină.

— Vă pot ajuta, domnule? întrebă el, încercând să nu sugereze prin ton că i se părea că pasagerul din faţa lui greşise puntea.

— Aşa sper, spuse Townsend. Tocmai am urcat pe vas şi voiam să ştiu unde m-aţi aşezat pentru cină.

— Restaurantul acesta este numai pentru pasagerii de la clasa întâi, domnule.

— Atunci am nimerit bine, spuse Townsend.

— Numele dumneavoastră este... ? întrebă fără convingere stewardul.

— Keith Townsend.

— Sunteţi la masa opt, domnule Townsend, spuse omul după ce consultă lista pasagerilor.

— E şi doamna Margaret Sherwood la masa aceea, din întâmplare?

Stewardul controlă din nou:

— Nu, domnule, doamna e la masa trei.

— N-aţi putea să-mi găsiţi un loc la masa trei? întrebă Townsend.

— Mi-e teamă că nu, domnule. Nici unul dintre pasagerii de la masă nu a părăsit vasul la Kingston.

Townsend îşi scoase portofelul şi extrase din el o bancnotă de o sută de dolari.

— Dar presupun că dacă-l mutăm pe arhiepiscop la masa căpitanului, problema se poate rezolva.

Townsend zâmbi şi se întoarse să plece.

— Scuzaţi-mă, domnule, doriţi să staţi chiar lângă doamna Sherwood?

— Ar fi minunat, spuse Townsend.

— S-ar putea să fie cam dificil. Vedeţi, a fost cu noi de la începutul croazierei şi a trebuit s-o mutăm deja de două ori pentru că nu-i băga în seamă pe tovarăşii de masă.

Townsend îşi scoase a doua oară portofelul şi de data asta plecă sigur că va fi aşezat lângă persoana care-l interesa.

Când se întoarse în cabină, ceilalţi pasageri începeau să se întoarcă la bord. Făcu un duş, se schimbă şi reciti caracterizarea doamnei Sherwood, întocmită de Kate. Cu câteva minute înainte de ora opt, se îndreptă spre sala de mese.

Un cuplu era deja acolo. Bărbatul se ridică imediat şi se prezentă:

— Doctorul Arnold Percival din Ohio, spuse el, scuturând mâna lui Townsend. Şi ea e iubita mea soţie, Jenny, tot din Ohio, râse el dogit.

— Keith Townsend, le spuse el. Sunt din...

— Australia, dacă nu greşesc, domnule Townsend, spuse doctorul. Ce bine că te-au pus la masa noastră. Tocmai m-am pensionat şi eu şi Jenny ne dorim să mergem într-o croazieră de ani de zile. Dumneata cu ce prilej eşti la bord?

Înainte ca Townsend să poată răspunde, la masă veni un alt cuplu.

— Dânsul e Keith Townsend, din Australia, spuse doctorul Percival. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe doamna şi domnul Osborne din Chicago, Illinois.

Tocmai dăduseră mâna, când doctorul spuse:

— Bună seara, doamnă Sherwood. Vi-l prezint pe Keith Townsend.

Keith ştia din caracterizarea lui Kate că doamna Sherwood avea şaizeci şi şapte de ani, dar era clar că-şi cheltuia mult timp şi bani încercând să nege acest lucru. Se îndoia că fusese vreodată frumoasă, dar expresia "bine conservată" îi veni imediat în minte. Rochia ei de seară era modernă, deşi poate puţin cam scurtă. Townsend îi zâmbi de parcă ar fi avut cu douăzeci şi cinci de ani mai puţin.

Când auzi prima oară accentul australian al lui Keith Townsend, doamna Sherwood îşi ascunse cu greu dezaprobarea, dar, din fericire, sosirea celorlalţi pasageri îi distrase atenţia. Townsend nu reţinu numele generalului, dar femeia se prezentă Claire Williams şi se aşeză lângă doctorul Percival la capătul îndepărtat al mesei. Townsend îi zâmbi, dar ea nu-i răspunse.

Înainte ca Townsend să se aşeze, doamna Sherwood vru să ştie de ce fusese mutat arhiepiscopul.

— Cred că-l văd la masa căpitanului, spuse Claire.

— Sper să revină mâine, spuse doamna Sherwood şi începu imediat o conversaţie cu domnul Osborne, care stătea la dreapta ei.

Nu vorbi deloc cu Townsend, aşa că el fu obligat să pălăvrăgească cu doamna Percival, străduindu-se în acelaşi timp să asculte conversaţia doamnei Sherwood, o încercare destul de dificilă.

Abia dacă schimbase câteva cuvinte cu doamna Sherwood când terminară felul principal. La cafea, Claire îl întrebă din capătul celălalt al mesei dacă vizitase vreodată Anglia.

— Da, am fost la Oxford după război, recunoscu Townsend, pentru prima dată după cincisprezece ani.

— La ce colegiu? întrebă doamna Sherwood, răsucindu-se spre el.

— Worcester, răspunse el încântător.

Dar aceasta se dovedi a fi singura întrebare pe care i-o adresă ea în cursul serii. Când o văzu plecând, Townsend se ridică de la masă, întrebându-se dacă trei zile aveau să fie suficiente. Terminându-şi cafeaua, le spuse noapte bună lui Claire şi generalului şi se întoarse să studieze din nou dosarul. Caracterizarea nu cuprindea calificative ca "snoabă" sau "cu prejudecăţi", dar Sally n-o întâlnise niciodată pe Margaret Sherwood în carne şi oase.

A doua zi la micul dejun, singurul loc liber era cel de la dreapta lui Townsend, dar, deşi el plecă ultimul, doamna Sherwood nu apăru. Îi aruncă o privire lui Claire, întrebându-se dacă s-o urmeze sau nu, dar renunţă, pentru că nu făcea parte din plan. Se plimbă o oră pe punte, sperând s-o întâlnească, dar n-o mai revăzu în dimineaţa aceea.

Când sosi la prânz cu câteva minute mai târziu, fu deconcertat văzând că doamna Sherwood se mutase pe cealaltă latură a mesei, între general şi doctorul Percival. Nici nu ridică privirea la el când se aşeză. Când sosi şi Claire puţin mai târziu, nu-i rămase decât să se aşeze lângă Townsend, dar începu imediat să discute cu domnul Osborne.

Townsend încercă să audă conversaţia doamnei Sherwood cu generalul, sperând că va putea interveni şi el, dar ea nu spunea decât că se afla la a nouăsprezecea croazieră în jurul lumii şi că de acum cunoştea vasul aproape la fel de bine ca echipajul.

Lui Townsend îi era teamă că planul lui nu se desfăşura deloc bine. Să atace direct? Kate îl sfătuise cu tărie să n-o facă.

— Nu trebuie s-o credem proastă, îl prevenise ea când se despărţiseră la aeroport. Ai răbdare şi o să se ivească şi ocazia.

Se întoarse şi el spre dreapta, când îl auzi pe doctorul Percival întrebând-o pe Claire dacă citise *Recviem pentru o călugăriţă.*

— Nu, răspunse ea, n-am citit-o. E bună?

— A, eu am citit-o, spuse doamna Sherwood şi-ţi pot spune că e departe de marile opere ale autorului.

— Regret să aud asta, doamnă Sherwood, spuse Townsend, puţin prea repede.

— Şi de ce, domnule Townsend? întrebă ea, incapabilă să-şi ascundă surpriza că el cunoştea chiar şi numele autorului.

— Pentru că am privilegiul de a-l publica pe domnul Faulkner.

— Habar n-aveam că eşti editor, spuse doctorul Percival. Ce interesant! Pariez că pe vasul ăsta sunt o mulţime de oameni care ţi-ar putea spune povestiri bune.

— Poate chiar şi la masa noastră, spuse Townsend, ocolind privirea doamnei Sherwood.

— Spitalele sunt surse inepuizabile de povestiri, continuă doctorul Percival. Dacă nu ştiu eu...

— Adevărat, spuse Townsend, care începuse să se distreze. Dar nu e de ajuns să ai o poveste bună. Trebuie să fii capabil s-o pui pe hârtie. Asta cere într-adevăr talent.

— Pentru ce companie lucrezi? întrebă, pe un ton voit neglijent, doamna Sherwood.

Townsend zvârlise momeala şi ea se arunca s-o prindă.

— Schumann & Co., din New York, răspunse el, la fel de nepăsător.

Atunci generalul începu să-i spună lui Townsend câte persoane îl îndemnaseră să-şi scrie memoriile. Apoi începu să le împărtăşească tovarăşilor de masă o mostră din primul capitol.

Townsend nu se miră când văzu că, la cină, doamna Sherwood stătea din nou lângă el. În timp ce savurau somonul afumat, îi explică amănunţit doamnei Percival cum ajungea o carte pe lista de *best-seller*-uri.

— Îmi daţi voie să vă întrerup, domnule Townsend? întrebă repede doamna Sherwood, când se aducea mielul.

— Desigur, doamnă Sherwood, spuse Townsend, întorcându-se spre ea.

— M-ar interesa să ştiu în ce departament lucraţi la Schumann.

— În nici un departament anume, spuse el.

— Nu sunt sigură că înţeleg, spuse doamna Sherwood.

— Păi, vedeţi, eu sunt proprietarul companiei.

— Asta înseamnă că puteţi trece peste hotărârea unui editor? întrebă doamna Sherwood.

— Pot trece peste hotărârea oricui, spuse Townsend.

— Ştiţi..., spuse ea, oprindu-se ca să fie sigură că nimeni altcineva nu le asculta conversaţia; oricum nu conta, pentru că Townsend ştia ce-i va cere. Am trimis un manuscris la Schumann acum câtva timp. Peste trei luni n-am primit decât un bilet de respingere, fără nici o explicaţie.

— Regret, spuse Townsend, făcând o pauză înainte de a continua cu replica bine pregătită: Desigur, e adevărat că multe din manuscrisele pe care le primim nu sunt citite deloc.

— Dar de ce? întrebă ea neîncrezătoare.

— Păi, orice editură mare primeşte cam o sută până la două sute de manuscrise pe săptămână. Nu-şi permite nimeni să angajeze personal suficient ca să le citească pe toate. Aşa că nu trebuie să fiţi prea deprimată.

— Atunci cum reuşeşte un romancier debutant ca mine să atragă atenţia asupra lucrării lui? şopti ea.

— Sfatul meu pentru cei care se confruntă cu problema asta e să-şi găsească un agent bun - cineva care să ştie exact la ce editură să trimită şi chiar ce redactor ar fi interesat de manuscrisul respectiv.

După asta, Townsend începu să-şi mănânce friptura, aşteptând ca doamna Sherwood să-şi ia inima în dinţi. "Las-o pe ea să conducă discuţia", îl avertizase Kate, "ca să nu aibă nici un motiv de suspiciune." Mâncă fără să-şi ridice ochii din farfurie.

— Presupun că nu veţi avea amabilitatea să-mi citiţi manuscrisul şi să-mi oferiţi o opinie profesională, începu ea sfidător.

— Aş fi încântat, spuse Townsend.

Doamna Sherwood zâmbi.

— Trimiteţi-l la biroul meu de la Schumann când ne întoarcem la New York. O să am grijă ca unul din redactorii experimentaţi să-l citească şi să-mi alcătuiască un referat detaliat.

Doamna Sherwood îşi strânse buzele, apoi spuse:

— Dar îl am cu mine la bord. Vedeţi, croaziera mea anuală îmi oferă întotdeauna ocazia să fac unele mici revizuiri.

Townsend ar fi vrut să-i spună că ştia, datorită bucătăresei cumnatului ei. Dar se mulţumi cu:

— Atunci de ce nu treceţi pe la mine să mi-l lăsaţi, ca să citesc măcar primele două capitole şi să-mi dau seama ce stil aveţi?

— Chiar vreţi, domnule Townsend? Ce amabil din partea dumneavoastră! Ştiţi, dragul meu soţ obişnuia să spună că omul nu trebuie să-i creadă pe toţi australienii nişte ocnaşi.

Townsend râse şi Claire se aplecă peste masă:

— Sunteţi domnul Townsend menţionat în articolul ziarului *Ocean Times* din dimineaţa aceasta? întrebă ea.

Townsend păru surprins:

— Habar n-am, spuse el. Nu l-am văzut.

— Scrie despre un anume Richard Armstrong, care lucrează tot în industria editorială.

Niciunul dintre ei nu băgă în seamă reacţia doamnei Sherwood.

— Îl cunosc pe Richard Armstrong, admise Townsend, aşa că e posibil să fiu menţionat în articol.

— A câştigat o medalie de vitejie, îi întrerupse generalul, ăsta-i singurul lucru bun care se spune despre el în articol. Dar nu poţi crede tot ce se scrie în ziare.

— Sunt de acord, spuse Townsend, în timp ce doamna Sherwood se ridica şi părăsea masa fără ca măcar să le spună noapte-bună.

După plecarea ei, generalul începu să-i regaleze pe doctorul Percival şi pe doamna Osborne cu cel de-al doilea capitol al autobiografiei lui. Claire se ridică şi spuse:

— Nu vă opriţi, domnule general, sunt obosită şi mă duc la culcare.

Townsend nu-i aruncă nici o privire. Peste câteva minute, în timp ce bătrânul soldat era evacuat de pe plajă la Dunkirk, se scuză şi el, plecă de la masă şi se întoarse în cabină.

Tocmai ieşise de sub duş când auzi o bătaie în uşă. Zâmbi, îşi puse halatul de prosop din dotarea cabinei şi traversă agale camera. Cel puţin, dacă doamna Sherwood îi dădea manuscrisul acum, avea un pretext s-o întâlnească între patru ochi a doua zi.

— Bună seara, doamnă Sherwood, era pe cale să spună, când o văzu pe Kate în faţa lui, puţin neliniştită. Ea intră repede şi închise uşa.

— Ne-am înţeles să ne întâlnim numai în cazuri de urgenţă, spuse Keith.

— E o urgenţă, spuse Kate, dar nu puteam să risc să-ţi spun la masă.

— Din cauza asta m-ai întrebat despre articol când trebuia să discutăm despre piesa care se joacă pe Broadway?

— Da, răspunse Kate. Nu uita că eu am avut două zile în plus ca s-o cunosc şi tocmai m-a sunat în cabină să mă întrebe dacă eu cred că te ocupi într-adevăr de edituri.

— Şi tu ce i-ai spus? întrebă Keith, dar tocmai atunci se auzi o bătaie în uşă.

El îşi duse un deget la buze şi arătă spre duş. Aşteptă să se tragă perdeaua, apoi deschise uşa.

— Doamnă Sherwood, o întâmpină el, mă bucur că vă văd! Ce mai faceţi?

— Bine, mulţumesc, domnule Townsend. M-am gândit să vă las asta acum, spuse ea întinzându-i un manuscris gros. În caz că nu aveţi altceva de făcut.

— Sunteţi foarte atentă, spuse Keith, luând manuscrisul. Vreţi să ne întâlnim mâine după micul dejun? V-aş comunica primele impresii.

— Într-adevăr, domnule Townsend? Abia aştept să aflu cum o să vi se pară, spuse ea, adăugând după o scurtă şovăire: Sper că nu vă deranjez.

— Să mă deranjaţi? repetă Keith nedumerit.

— Când veneam pe culoar mi s-a părut că aud voci.

— Probabil că m-aţi auzit fredonând sub duş, improviză Keith neconvingător.

— A, aşa se explică, spuse doamna Sherwood. Bun, sper că veţi găsi timp să citiţi în seara asta câteva pagini din *Amanta senatorului.*

— În mod sigur, spuse Keith. Noapte bună, doamnă Sherwood.

— O, spune-mi Margaret.

— Eu sunt Keith, zâmbi el.

— Ştiu. Tocmai am citit articolul despre dumneata şi domnul Armstrong. Deosebit de interesant. Cum poate fi cineva atât de rău?

Keith închise uşa fără nici un comentariu. Se întoarse şi o văzu pe Kate ieşind de sub duş îmbrăcată în halatul geamăn cu al lui. Mergând spre el, cordonul i se desprinse şi reverele se desfăcură puţin:

— O, spune-mi Claire, zise ea, strecurându-i mâna pe după mijloc.

El o trase spre el.

— Cum poţi fi atât de rău? râse ea.

— Uite că pot, spuse el şi se prăbuşiră amândoi pe pat.

— Keith, şopti ea, nu crezi că ar trebui să începi să citeşti manuscrisul?

La doar câteva ore după ce Sharon i se mută din dormitor în birou, Armstrong îşi dădu seama că Sally nu exagerase în legătură cu aptitudinile ei de secretară. Dar era prea mândru pentru a recunoaşte deschis.

Pe la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, avea biroul ticsit de grămezi de scrisori fără răspuns, sau, şi mai rău, de răspunsuri pe care nu le putea semna. După atâţia ani cu Sally, uitase că rareori cheltuia mai mult de câteva minute pe zi verificând-o, înainte de a semna tot ce-i punea ea în faţă. De fapt, singurul document semnat în perioada aceea fu contractul lui Sharon, pe care era limpede că nu şi-l întocmise singură.

În marţea celei de-a treia săptămâni, Armstrong se prezentă la Camera Comunelor să ia prânzul cu ministrul sănătăţii, dar descoperi că era aşteptat abia a doua zi. Se întoarse furios la birou după douăzeci de minute.

— Dar ţi-am spus că azi iei masa cu preşedintele de la Nat West, insistă Sharon. Tocmai a sunat de la Savoy să întrebe unde eşti.

— Unde m-ai trimis, lătră el. La Camera Comunelor.

— Mi se cere să fac totul în locul tău?

— Sally reuşea, spuse Armstrong, abia stăpânindu-şi mânia.

— Dacă aud din nou numele femeii aceleia, jur că te părăsesc.

Armstrong nu mai comentă, ieşi val-vârtej la maşină şi-i ordonă lui Benson să-l ducă la Savoy cât mai repede posibil. Când ajunse la restaurant, Mario îi spuse că oaspetele lui tocmai plecase. Şi când se întoarse la birou i se spuse că Sharon se dusese acasă, acuzând o migrenă uşoară.

Armstrong se aşeză la birou şi formă numărul lui Sally, dar nu-i răspunse nimeni. Continuă s-o sune cel puţin o dată pe zi, dar îi răspunse numai robotul. La sfârşitul săptămânii îi ceru lui Fred să-i achite cecul lunar.

— Dar i-am trimis deja înştiinţarea, îi aminti contabilul-şef.

— Nu comenta, Fred, spuse Armstrong. Plăteşte-i.

În cea de-a cincea săptămână, temporarele începură să se perinde la intervale de câteva zile, unele rămânând doar câteva ore. Dar Sharon fu cea care se nimeri să deschidă plicul de la Sally. Înăuntru era cecul, rupt în două şi un bilet: "Am fost deja plătită cum se cuvine pentru munca din ultima lună."

Când Keith se trezi a doua zi dimineaţa, fu surprins s-o vadă pe Kate deja îmbrăcată, citind manuscrisul doamnei Sherwood. Ea se apleacă şi-l sărută înainte de a-i da primele şapte capitole. El se ridică în capul oaselor, clipi de câteva ori, întoarse prima filă şi citi prima propoziţie: "Când ea ieşi din piscină, umflătura din slipul lui începu să crească". Întoarse capul spre Kate.

— Citeşte mai departe, îl îndemnă ea. E şi mai suculent.

Keith terminase vreo patruzeci de pagini când Kate sări din pat (purta halatul lui) şi se îndreptă spre duş.

— Nu te mai obosi, îi spuse ea. Îţi spun eu mai târziu cum se termină.

Când reapăru, Keith era la jumătatea capitolului al treilea. Lăsă restul paginilor să cadă pe podea.

— Ce crezi? o întrebă.

Ea trase cearceaful de pe el şi-i privi lung trupul gol.

— Judecând după reacţia ta, ori mă mai găseşti încă atrăgătoare, ori am pus mâna pe un *best-seller.*

Cam peste o oră, când Keith se duse la micul dejun, la masă stăteau numai Kate şi doamna Sherwood, adâncite în conversaţie. Când se aşeză şi el, tăcură amândouă.

— Presupun că nu ..., începu doamna Sherwood.

— Ce anume? întrebă Keith cu nevinovăţie.

Kate întoarse capul pentru a-şi ascunde expresia.

— Că aţi răsfoit romanul meu.

— Răsfoit? se miră Townsend. L-am citit din scoarţă în scoarţă. Un lucru e clar, doamnă Sherwood: nimeni de la Schumann nu s-a uitat pe el. Dacă ar fi făcut-o, editura l-ar fi înhăţat imediat.

— O, chiar credeţi că e aşa de bun? spuse doamna Sherwood.

— Cu siguranţă, spuse Townsend. Şi nu pot decât să sper că, în ciuda refuzului nostru iniţial, pripit şi de neiertat, îi veţi permite totuşi editurii Schumann să vă facă o ofertă.

— Bineînţeles, spuse doamna Sherwood cu entuziasm.

— Bun. Totuşi, permiteţi-mi să observ că acesta nu e locul cel mai bun pentru a discuta termenii unui contract.

— Desigur, înţeleg, Keith, spuse ea. De ce nu vii puţin mai târziu în cabina mea? Pe la zece şi jumătate? sugeră ea, după ce se uită la ceas.

— Perfect, încuviinţă Townsend.

Ea-şi împături şervetul şi el se ridică în picioare politicos.

— Ai mai aflat ceva? o întrebă pe Kate când doamna Sherwood nu mai putea să-i audă.

— Nu cine ştie ce, spuse ea, ciugulind dintr-o bucată de pâine prăjită cu stafide. Dar nu cred că a luat de bună afirmaţia ta că i-ai citit tot manuscrisul.

— De ce spui asta? întrebă Townsend.

— Pentru că tocmai mi-a spus că ţi-ai petrecut noaptea trecută cu o femeie.

— Zău? spuse Townsend, iar după o pauză adăugă: Şi ce ţi-a mai spus?

— A comentat amănunţit articolul din *Ocean Times* şi m-a întrebat dacă...

— Bună dimineaţa, Townsend. Bună dimineaţa, scumpă doamnă, spuse generalul ocupându-şi locul. Kate îi zâmbi fermecător şi se ridică.

— Noroc, spuse ea liniştită.

— Mă bucur că am ocazia să schimb o vorbă între patru ochi cu dumneata, Townsend. Vezi, adevărul este că mi-am scris deja primul volum din memorii şi cum se întâmplă să-l am chiar aici, cu mine, mă întrebam dacă n-ai vrea să-l citeşti şi să-mi acorzi o opinie profesională.

Lui Townsend îi trebuiră douăzeci de minute ca să scape de o carte pe care nu voia nici s-o citească, nici s-o publice. Generalul îi răpi aproape tot timpul în care s-ar fi putut pregăti pentru întâlnirea cu doamna Sherwood. Se întoarse în cabină şi mai parcurse o dată în grabă notiţele lui Kate înainte de a se îndrepta spre apartamentul doamnei Sherwood. Ciocăni la uşă imediat după 10,30 şi i se răspunse prompt.

— Îmi plac persoanele punctuale, spuse ea.

Apartamentul Trafalgar se răsfăţa pe două nivele şi avea şi balcon. Doamna Sherwood îşi conduse musafirul până la cele două fotolii confortabile din centrul salonului.

— Doreşti o cafea, Keith? întrebă ea, aşezându-se în faţa lui.

— Nu, mulţumesc, Margaret, tocmai am băut una.

— Desigur, spuse ea. Trecem la afaceri?

— Bineînţeles. Aşa cum ţi-am spus mai devreme, reluă Townsend, editura Schumann va considera un privilegiu să-ţi publice romanul.

— Ce palpitant, spuse doamna Sherwood. Ce mult aş vrea ca scumpul meu soţ să mai fie în viaţă. El îmi spunea întotdeauna că într-o zi voi fi publicată.

— Ţi-am oferi un avans de 100 000 de dolari, continuă Townsend şi zece la sută din vânzări după ce ne acoperim avansul. După ediţia cartonată, încă un tiraj pe hârtie simplă după douăsprezece luni şi prime băneşti în fiecare săptămână în care apari pe lista de *best-seller* din *New York Times*...

— O! chiar crezi că mica mea încercare poate apărea pe lista de *best-seller?*

— Pot să pun rămăşag, spuse Townsend.

— Chiar aşa? vru să se convingă doamna Sherwood.

Townsend o privi îngrijorat, întrebându-se dacă nu cumva mersese prea departe.

— Îţi accept cu bucurie condiţiile, domnule Townsend, spuse ea. Cred că se cuvine să sărbătorim.

Îi turnă un pahar de şampanie dintr-o sticlă pe jumătate goală aflată într-o frapieră de lângă ea.

— Acum, că ne-am înţeles în legătură cu cartea, spuse ea după câteva momente, poate că vei fi destul de amabil să mă sfătuieşti într-o altă problemă.

— Dacă pot, desigur, spuse Townsend, contemplând figura unui amiral cu un singur braţ şi un ochi, care zăcea muribund pe puntea vaporului din tabloul din faţa lui.

— Am fost foarte tulburată de un articol din *Ocean Times*, care mi-a fost semnalat de... d-ra Williams, începu doamna Sherwood. E în legătură cu un domn Richard Armstrong.

— Nu sunt sigur că înţeleg, zise Townsend.

— Să-ţi explic, se lansă ea într-o povestire pe care el o ştia mult mai bine, apoi sfârşi cu cuvintele: Claire spunea că dacă lucrezi în industria publicaţiilor, mi-ai putea recomanda pe altcineva care să vrea să-mi cumpere acţiunile.

— Cât speri să ţi se ofere? întrebă Townsend.

— Douăzeci de milioane de dolari. Am căzut de acord asupra sumei cu fratele meu, Alexander, care i-a şi dat pachetul lui de acţiuni lui Richard Armstrong.

— Când te întâlneşti cu domnul Armstrong? puse Townsend o altă întrebare la care ştia deja răspunsul.

— Mă va vizita la New York, în apartamentul meu, la ora unsprezece dimineaţa.

Townsend continuă să privească tabloul de pe perete, pretinzând că se gândeşte.

— Sunt sigur că voi putea egala oferta, spuse el. Mai ales că suma a fost deja stabilită.

Spera că ea nu-i putea auzi inima bătând nebuneşte. Doamna Sherwood îşi coborî ochii asupra unui catalog de licitaţie al casei Sotheby, pe care i-l trimisese un prieten de la Geneva cu o săptămână înainte.

— Ce noroc să ne întâlnim aşa, spuse ea. O asemenea coincidenţă nu i s-ar ierta unui romancier dacă ar scrie-o în cărţile lui.

Râzând, îşi ridică paharul:

— Noroc.

Townsend nu spuse nimic. După ce bău, ea adăugă:

— Mă voi gândi peste noapte la problema asta şi te voi anunţa care e decizia mea înainte de a coborî de la bord.

— Desigur, spuse Townsend, încercând să-şi ascundă dezamăgirea.

Se ridică şi bătrâna lady îl însoţi la uşă:

— Keith, îţi mulţumesc pentru tot deranjul pe care ţi l-ai asumat din cauza mea.

— Cu plăcere, spuse el şi ea închise uşa.

Townsend se întoarse imediat în cabină şi o găsi pe Kate aşteptându-l.

— Cum a mers? întrebă ea.

— Nu s-a hotărât definitiv, dar cred că aproape am înşfăcat-o, mulţumită articolului pe care i l-ai arătat.

— Şi acţiunile?

— Cum preţul e deja stabilit, nu pare să-i pese cine le cumpără, atâta vreme cât i se publică romanul.

— Dar a cerut timp de gândire, spuse Kate, căzând şi ea pe gânduri, apoi adăugă: De ce nu te-a întrebat amănunte, motivele pentru care vrei să cumperi acţiunile?

Townsend ridică din umeri.

— Încep să mă întreb dacă nu cumva doamna Sherwood era cea care ne aştepta pe noi aici şi nu noi o căutam.

— Nu fi prostuţă, spuse Townsend. Trebuie să hotărască ce e mai important, să-şi vadă cartea publicată sau să se înţeleagă cu Alexander, care a sfătuit-o să-i vândă lui Armstrong. Şi dacă are de ales, avem un avantaj.

— Care? întrebă Kate.

— Datorită lui Sally, ştim exact câte scrisori de refuz a primit din partea editurilor în ultimii douăzeci de ani. Şi după ce am citit cartea, nici nu-mi imaginez pe vreunul care ar putea să-i dea vreo speranţă.

— Dar Armstrong trebuie să ştie şi el asta. Crezi că nu se va oferi să-i publice cartea?

— N-are cum să fie sigură, zise Townsend.

— Poate că are. Oricum, e mult mai deşteaptă decât scontam noi. Există vreun telefon la bord?

— Da, cel de pe puntea principală. Am încercat să-l sun pe Tom Spencer la New York să înceapă să amendeze contractul, dar mi s-a spus că nu pot folosi telefonul decât în cazuri de urgenţă.

— Şi cine decide când e o urgenţă? întrebă Kate.

— Telefonistul spune că unicul arbitru e căpitanul.

— Atunci nu putem face nimic până nu ajungem la New York.

Doamna Sherwood întârzie la prânz şi se aşeză pe scaunul de lângă general. Păru mulţumită să asculte o dezvoltare amplă a capitolului trei din memoriile acestuia şi nu mai aduse deloc vorba despre cartea ei. După masă dispăru în cabina ei.

Când se adunară pentru cină, văzură că doamna Sherwood fusese invitată să ia loc la masa căpitanului.

După o noapte nedormită, Keith şi Kate veniră devreme la micul dejun, sperând să-i afle decizia. Dar cum minutele treceau şi doamna Sherwood nu mai apărea, fu clar că rămânea să mănânce în apartament.

— Poate că n-a reuşit să-şi termine bagajele, sugeră veşnic îndatoritorul doctor Percival.

Kate nu părea prea convinsă.

Keith se duse în cabină şi-şi făcu valiza, apoi i se alătură lui Kate pe punte, pe când se îndreptau spre golful Hudson.

— Am sentimentul că de data asta am pierdut, zise Kate, pe când vaporul depăşea Statuia Libertăţii.

— Cred că s-ar putea să ai dreptate. Nu m-ar deranja prea mult dacă n-ar fi la mijloc gheara lui Armstrong.

— A devenit atât de important să-l învingi?

— Da. Trebuie să înţelegi că...

— Bună dimineaţa, domnule Townsend, se auzi din spatele lor.

Keith se răsuci şi o văzu pe doamna Sherwood apropiindu-se. Spera că n-o văzuse pe Kate, care se strecurase în mulţimea pasagerilor.

— Bună dimineaţa, doamnă Sherwood, răspunse el.

— După ce m-am gândit mult, spuse ea, am ajuns la o decizie.

Keith îşi ţinu respiraţia.

— Dacă ai amândouă contractele gata de semnat mâine dimineaţă la ora zece, atunci, ca să folosim expresia aceea vulgară americană, "facem târgul".

Keith îi surâse strălucitor.

— Totuşi, continuă ea, dacă romanul meu nu e publicat până într-un an de la semnarea contractului, vei plăti o penalizare de un milion de dolari. Şi dacă nu apare în *New York Times* pe lista de *best-seller*, mai ai de plătit încă un milion.

— Dar...

— N-ai spus, când te-am întrebat dacă voi ajunge pe lista de *best-seller*, că eşti gata să pariezi pe asta, domnule Townsend ? Am de gând să-ţi dau ocazia de a ţine rămăşagul.

— Dar..., repetă Keith.

— Te aştept acasă la mine mâine dimineaţă la zece, domnule Townsend. Avocatul meu mi-a confirmat că va fi acolo. Dacă nu apari, voi semna contractul cu domnul Armstrong la ora unsprezece.

După o pauză, ea îl privi deschis pe Keith şi spuse:

— Am impresia că şi el va fi dornic să-mi publice romanul.

Şi fără alte vorbe, porni spre rampa pasagerilor. Kate i se alătură şi priviră pe lângă balustradă coborârea ei. Când păşi pe chei, două Rolls-Royce-uri negre înaintară şi din primul sări un şofer ca să-i deschidă uşa din spate. Al doilea aştepta să-i ridice bagajul.

— Cum de a reuşit să vorbească de aici cu avocatul? se întrebă Keith. Să-l întrebe despre romanul ei, asta nu poate fi considerată o urgenţă.

Chiar înainte de a urca în maşină, doamna Sherwood ridică privirea şi-i făcu semn cu mâna cuiva. Amândoi se întoarseră spre punte.

Căpitanul saluta cu mâna la chipiu.

26

Daily Mail

10 iunie, 1967

Sfârşitul războiului de şase zile: Nasser abandonează

Armstrong verifică de două ori orarul avioanelor de New York. Apoi căută adresa doamnei Sherwood în cartea de telefon a Manhattan-ului şi dădu chiar şi un telefon la hotelul Pierre, ca să se asigure că i se rezervase apartamentul prezidenţial. La întâlnirea asta nu-şi putea permite să întârzie, cu atât mai mult să ajungă în ziua sau la adresa nepotrivită.

Transferase deja cele 20 de milioane de dolari la banca Manhattan, schiţase declaraţia pentru presă împreună cu consilierul lui pentru relaţii publice şi-i spusese lui Peter Wakeham să pregătească membrii consiliului de administraţie pentru un anunţ special.

Alexander Sherwood îl sunase ieri să-i spună că-i telefonase cumnatei lui înainte ca aceasta să plece în croaziera ei anuală. Ea confirmase cifra de 20 de milioane şi-l aştepta pe Armstrong în apartamentul ei la ora unsprezece, a doua zi după ce se întorcea. Când el şi Sharon coborâră din avion, Armstrong era sigur că în douăzeci şi patru de ore va deveni proprietarul unui ziar naţional al cărui tiraj era întrecut doar de *Daily Citizen*.

Aterizară la Idlewild cu câteva ore înainte ca vasul *Regina Elisabeth* să arunce ancora în preajma docului 90. După ce se înregistră la Pierre, Armstrong făcu o plimbare până pe strada 63, ca să se asigure din nou de adresa doamnei Sherwood. Pentru 10 dolari, portarul îi confirmă că stăpâna casei era aşteptată după-amiază.

Seara, la cină, el şi Sharon abia dacă schimbară câteva cuvinte. Începu să se întrebe de ce se mai obosise s-o aducă acolo. Era în pat cu mult înainte ca el să intre în baie şi când ieşise, ea dormea.

Urcându-se în pat, încercă să se gândească dacă mai este posibil să intervină ceva neplăcut între clipa de atunci şi ora unsprezece de a doua zi.

— Cred că a ştiut tot timpul ce urmărim, spuse Kate privind cum Rolls-ul doamnei Sherwood ieşea din port.

— Nu se poate, zise Townsend. Dar chiar dacă a ştiut, tot a acceptat termenii mei.

— Nu cumva erau termenii ei? întrebă Kate liniştită.

— Ce vrei să spui?

— Doar că a mers cam prea uşor după gustul meu. Nu uita, ea nu e o Sherwood. A fost doar destul de deşteaptă să se mărite cu unul.

— Ai devenit prea suspicioasă, zise Townsend. Încearcă să nu uiţi, ea nu e Richard Armstrong.

— O să mă conving numai după ce o să văd semnătura ei pe amândouă contractele.

— Pe amândouă?

— N-o să se despartă de treimea ei din *Globe* decât dacă e sigură că-i vei publica romanul.

— Nu cred c-o să am probleme s-o conving de asta, spuse Townsend. Să nu uităm că e disperată - a fost respinsă de cincisprezece ori înainte de a da peste mine.

— Sau înainte de a prevedea venirea ta?

Townsend privi cum o limuzină lungă şi neagră trăgea lângă puntea de debarcare. Un bărbat înalt şi îndesat, cu o claie de păr negru învălmăşit pe cap, sări din spate şi-şi ridică ochii spre pasagerii de pe punte.

— Tocmai a sosit Tom Spencer, zise Townsend, apoi se întoarse spre Kate: nu-ţi mai face griji. Până te-ntorci la Sydney, voi fi proprietarul a 33,3 la sută din ziarul *Globe*. Şi fără tine n-aş fi reuşit. Sună-mă când aterizezi şi te voi pune la curent.

Apoi o luă în braţe şi o sărută înainte de a se întoarce fiecare în cabina lui.

Îşi înşfăcă valiza şi sacoşele şi se grăbi spre chei. Avocatul lui new-yorkez făcea tururi în jurul maşinii - cu o viteză care amintea de tinereţea lui de maratonist, despre care îi povestise o dată lui Townsend.

— Avem douăzeci şi patru de ore la dispoziţie, îi spuse Townsend când îşi strânseră mâinile.

— Deci doamna Sherwood a convenit cu planul nostru? întrebă avocatul, îndemnându-şi clientul să ia loc în limuzină.

— Da, dar vrea două contracte, spuse Townsend urcându-se, şi nici unul nu e ceea ce te-am rugat să întocmeşti când am plecat din Sydney.

Tom scoase din servietă o agendă galbenă şi şi-o puse pe genunchi. Îşi dăduse seama de mult că acest client nu se complăcea în conversaţii inutile. Începu să-şi ia notiţe după ceea ce-i spunea Townsend şi, spre încheierea povestirii, în gânduri i se furişă o undă de admiraţie pentru bătrâna doamnă. Apoi puse şi el mai multe întrebări şi nici nu-şi dădură seama când maşina se opri la intrarea hotelului Carlyle.

Townsend sări jos şi trecu prin uşile batante în holul hotelului, unde-i aşteptau asociaţii lui Tom.

— De ce nu te cazezi? îi sugeră Tom. Între timp, îi informez pe colegii mei şi când eşti gata vino în camera Versailles de la etajul trei.

După ce completă un formular, Townsend luă cheia de la camera care i se rezerva în mod obişnuit şi urcă să-şi despacheteze lucrurile înainte de a lua liftul din nou până la etajul trei. Când intră în camera Versailles, îl găsi pe Tom plimbându-se prin faţa unei mese lungi şi punându-şi la curent cei doi colegi cu detaliile afacerii. Townsend ocupă şi el un loc la capătul îndepărtat al mesei. Tom se opri şi ceru să i se repete cererile doamnei Sherwood.

După ce avocatul se plimbă de sute de ori prin cameră şi se consumară tăvi după tăvi de sandvişuri proaspete şi litri de cafea, schiţaseră amândouă contractele.

Când camerista veni după ora şase să lase draperiile, Tom se aşeză pentru prima oară la masă şi citi cu atenţie documentele. După ultima pagină, se ridică:

— Asta-i tot ce putem face deocamdată, Keith. Ar fi bine s-o luăm spre birou şi să pregătim forma oficială. Îţi sugerez să ne întâlnim mâine la opt să revedem contractul.

— Ar trebui să mă gândesc la ceva anume până atunci? întrebă Townsend.

— Da, răspunse Tom. Eşti sigur că trebuie să lăsăm afară cele două clauze din contractul pentru carte care o nelinişteau atât de mult pe Kate?

— Absolut. După trei zile cu doamna Sherwood, te asigur că nu ştie nimic despre activitatea editorială.

— Kate n-a gândit aşa, ridică Tom din umeri.

— Kate era superprudentă, spuse Townsend. Nu mă poate împiedica nimeni să tipăresc 100 000 de exemplare din afurisita aia de carte şi să le pun pe toate în depozitul din New Jersey.

— Nu, spuse Tom, dar dacă romanul nu ajunge pe lista de *best-seller* din *New York Times*?

— Citeşte clauza relevantă, domnule avocat. Nu se menţionează nici o limită de timp. Altceva?

— Da. Va trebui să ai două ordine de plată separate pentru întâlnirea de mâine. Nu vreau să risc cecuri cu doamna Sherwood - asta i-ar da o scuză să nu semneze înţelegerea finală. De un lucru poţi fi sigur: când Armstrong o să apară la unsprezece, o să aibă în mână poliţa de 20 de milioane.

Townsend încuviinţă din cap:

— Am transferat banii din Sydney la Banca Manhattan în ziua în care am întocmit contractul iniţial. Luăm amândouă ordinele de plată mâine dimineaţă.

— Bun. Atunci noi plecăm.

Când se întoarse în cameră, Townsend se prăbuşi epuizat pe pat şi adormi imediat. Nu se sculă decât a doua zi la cinci dimineaţa şi fu surprins să descopere că era complet îmbrăcat. Primul lui gând se îndreptă spre Kate şi se întrebă pe unde era.

Se dezbrăcă şi stătu un timp sub duşul cald înainte de a comanda micul dejun. Aşteptând să i se aducă în cameră, se uită la ştirile matinale. Ştirea cea mai fierbinte era victoria zdrobitoare a Israelului în Războiul de şase zile, cu toate că nimeni nu părea să ştie unde era Nasser. Programul *Astăzi* oferea un interviu cu un purtător de cuvând al NASA despre şansele Americii de a trimite un om pe lună înaintea ruşilor. Meteorologul promitea un aer rece în New York. La micul dejun citi *New York Times*, apoi Star şi-şi dădu seama exact ce schimbări ar face la ambele ziare dacă ar fi el proprietarul. Încercă să uite că Fiscul îl sâcâia tot timpul cu întrebări despre imperiul lui american în continuă expansiune, amintindu-i regulamentul dur care li se aplica proprietarilor străini.

— Există o soluţie simplă la problema asta, îi spusese Tom în diverse împrejurări.

— Niciodată, replicase el ferm.

Dar dacă acesta ar fi fost singurul mod în care putea prelua ziarul *New York Star?*

— Niciodată, repetase el, dar fără atâta convingere.

În ora următoare revăzu buletinele de ştiri şi reciti ziarele. La şapte şi jumătate ştia tot ce se întâmpla în lume, de la Cairo la New York şi chiar în spaţiul cosmic. La opt fără zece luă liftul până la parter, unde-i găsi pe cei doi avocaţi mai tineri aşteptându-l. Păreau că poartă aceleaşi costume, cămăşi şi cravate din ziua precedentă, dar reuşiseră să găsească timp să se bărbierească. Nu întrebă unde era Tom: ştia că făcea ture prin hol şi avea să li se alăture după ce parcurgea câţiva kilometri.

— Bună dimineaţa, Keith, spuse Tom, strângându-i mâna. Am observat o masă retrasă în sala de cafea.

După trei cafele negre şi o cafea cu lapte, Tom îşi deschise servieta, scoase afară două documente şi le prezentă clientului lui.

— Dacă e de acord să le semneze, spuse el, vei avea 33,3 la sută din *Globe* - plus drepturi de publicare a *Amantei senatorului.*

Townsend fu familiarizat cu documentele, clauză cu clauză, şi începu să realizeze de ce stătuseră cu toţii la birou peste noapte.

— Trebuie să iei cele două ordine de plată de la banca Manhattan şi apoi să fim la uşa doamnei Sherwood la zece fără cinci, fiindcă avem nevoie de fiecare minut din ora aia ca s-o facem să semneze înainte de a apărea Armstrong.

Şi Armstrong începu să citească ziarele de dimineaţă imediat după ce-i fură lăsate la uşa camerei. Întorcând paginile din *New York Times*, văzu şi el imediat ce schimbări ar fi făcut dacă ar fi fost proprietarul ziarului. Termină *Times* şi se apucă de *Star,* dar atenţia nu-i fu reţinută prea mult. Aruncă ziarele, dădu drumul la televizor şi începu să schimbe canalele. Alese un film vechi, alb-negru, cu Alan Ladd şi renunţă la un interviu cu un astronaut.

Când intră în baie, lăsă televizorul mergând, fără să se gândească nici o clipă că zgomotul ar putea-o trezi pe Sharon.

La şapte era îmbrăcat şi tot mai agitat cu fiecare minut care trecea. Trecu la programul *Bună dimineaţa, America,* şi-l văzu pe primar explicând cum avea de gând să împace sindicatul pompierilor, care cerea majorarea salariilor.

— Dă-le un şut unde-i doare! strigă el spre ecran.

Până la urmă stinse televizorul, după ce află ce vreme frumoasă avea să fie în Malibu. Luă puful de pudră al lui Sharon de pe toaletă şi-şi tamponă fruntea, apoi îl băgă în buzunar. La 7,30 mâncă în cameră, fără să se obosească să comande şi pentru Sharon. Ea dormea încă dusă când plecă, la opt şi jumătate, la întâlnirea cu avocatul.

Russell Critchley îl aştepta în restaurant. Înainte de a se aşeza, Armstrong începu să comande al doilea mic dejun. Avocatul extrase din servietă un document voluminos şi începu să i-l explice. În timp ce Critchley sorbea din cafea, Armstrong devoră o omletă din trei ouă şi patru napolitane îmbrăcate în zahăr ars.

— Nu prevăd nici o problemă importantă, spuse Critchley. Virtual, e acelaşi document pe care cumnatul ei l-a semnat la Geneva - deşi, bineînţeles, ea n-a cerut nici o altă plată suplimentară în afara înţelegerii.

— Şi n-are de ales decât să accepte cele 20 de milioane dacă vrea să respecte testamentul lui Sir George Sherwood.

— Corect, spuse avocatul.

Mai discutară despre alt dosar, apoi Critchley spuse:

— Se pare că au semnat toţi trei o înţelegere în care se specifică în legătură cu acţiunile moştenite că dacă le vor vinde vreodată, trebuie ca măcar două din părţi să fie de acord cu preţul. După cum ştii, Alexander şi Margaret s-au fixat deja la 20 de milioane de dolari.

— De ce ar respecta înţelegerea?

— Pentru că altfel n-ar fi moştenit nimic, conform testamentului lui Sir George. E evident că el n-a vrut ca ei trei să înceapă o gâlceavă pentru preţ.

— Şi se mai aplică şi regula celor două treimi? întrebă Armstrong, luând încă o napolitană.

— Da, clauza în chestiune e limpede, spuse Critchley, dând paginile unui alt document. O am aici.

Şi începu să citească:

"Dacă o persoană sau companie ajunge de drept să se înregistreze ca proprietar a cel puţin 66,66 la sută din acţiunile emise, acea persoană sau companie are opţiunea de a achiziţiona restul acţiunilor emise la un preţ pe acţiune egal cu preţul mediu pe acţiune plătit de acea persoană sau companie pentru acţiunile pe care le posedă deja".

— Avocaţi afurisiţi, mârâi Armstrong. Ce naiba înseamnă asta?

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, dacă eşti deja în posesia a două treimi din stoc, proprietarul treimii rămase - în cazul ăsta, Sir Walter Sherwood - n-are de ales decât să-ţi vândă acţiunile lui la exact acelaşi preţ.

— Deci aş putea avea 100 la sută înainte ca Townsend să ştie măcar că *Globe* e pe piaţă.

Critchley zâmbi, îşi scoase ochelarii lui cu lentile semicirculare şi remarcă:

— Foarte grijuliu Alexander Sherwood că ţi-a atras atenţia asupra acestui fapt când v-aţi întâlnit la Geneva.

— Nu uita că m-a costat un milion de franci, îi reaminti Armstrong.

— Cred că se vor dovedi cheltuiţi cu folos, spuse Critchley. Atâta vreme cât poţi emite un ordin de plată de 20 de milioane de dolari pentru doamna Sherwood...

— Am aranjat să-l iau de la banca New Amsterdam la ora zece.

— Atunci, din moment ce ai deja acţiunile lui Alexander, vei fi îndreptăţit să cumperi la acelaşi preţ treimea lui Sir Walter şi el nu va putea face nimic ca să te împiedice.

Critchley se uită la ceas şi în vreme ce Armstrong îşi mai comanda napolitane, îi permise chelnerului să-i toarne a doua cafea.

* * *

La 9,55 punct, limuzina lui Townsend trase în faţa unei clădiri frumoase, din piatră cafenie, de pe Strada 63. Coborî pe trotuar şi se îndreptă spre uşă, cu cei trei avocaţi urmându-l la un pas. Portarul aştepta musafiri pentru doamna Sherwood. Când Townsend îi spuse numele, nu rosti decât:

— Ultimul etaj, şi arătă spre lift.

Când uşile liftului se deschiseră, îi întâmpină o cameristă. Când doamna Sherwood apăru pe coridor, un ceas mare de perete anunţă ora zece. Purta ceea ce mama lui Townsend ar fi descris ca o rochie de cocktail şi păru puţin surprinsă văzând patru bărbaţi. Townsend îi prezentă pe avocaţi şi doamna Sherwood îi conduse pe toţi în sufragerie.

Trecând pe sub un candelabru magnific, de-a lungul unui coridor presărat cu mobilă stil Ludovic al XIV-lea şi decorat cu picturi impresioniste, Townsend îşi dădu seama cum fuseseră cheltuite de-a lungul anilor profiturile aduse de *Globe*. În sufragerie fură întâmpinaţi de un distins domn în vârstă, cu păr bogat şi cărunt, ochelari cu ramă de baga şi un costum negru la două rânduri.

Tom îl recunoscu imediat pe cel mai vechi reprezentant al firmei Burlingham, Healy & Yablon şi începu să bănuie că misiunea nu avea să-i fie prea uşoară. Îşi strânseră călduros mâinile, apoi Tom li-l prezentă pe Yablon clientului şi asociaţilor lui.

După ce se aşezară şi camerista aduse ceaiul, Tom scoase cele două contracte din servietă şi i le înmână lui Yablon. Conştient de scurgerea timpului, începu să-i detalieze celuilalt avocat documentul cu maximă repeziciune. Bătrânul îi puse o serie de întrebări. Lui Townsend i se păru că avocatul lui se descurcase satisfăcător, pentru că, după ce ajunseră la ultima pagină, domnul Yablon se întoarse spre clienta lui şi spuse:

— Doamnă Sherwood, vă sfătuiesc să semnaţi cele două documente dacă ordinele de plată sunt emise.

Townsend se uită la ceas. Ora 10,43. Zâmbi când Tom deschise servieta şi scoase ordinele de plată. Înainte de a le putea arăta, doamna Sherwood se întoarse spre avocatul ei.

— Contractul pentru carte stipulează că dacă Schumann nu tipăreşte 100 000 de exemplare în termen de un an, vor avea de plătit o penalizare de 1 milion de dolari?

— Da, spuse Yablon.

— Şi că dacă romanul nu ajunge pe lista de *best-seller* din *New York Times* vor mai da un milion?

Townsend zâmbi, ştiind că în contract nu era nici o clauză în legătură cu distribuţia cărţii şi nici o menţiune a limitei de timp pentru apariţia romanului pe lista de *best-seller*. Atâta vreme cât tipărea 100 000 de copii, ceea ce putea face la oricare dintre presele lui americane, tot exerciţiul nu urma să-l coste decât în jur de 40 000 de dolari.

— Este acoperită şi condiţia aceasta, spuse domnul Yablon.

Tom încercă să-şi ascundă uluirea. Cum putuse un om cu experienţa lui Yablon să nu observe două omisiuni atât de izbitoare? Townsend avusese dreptate – păreau că au înghiţit găluşca.

— Şi domnul Townsend e capabil să ne asigure ordine de plată pentru toate sumele? întrebă doamna Sherwood.

Tom îi împinse cele două foi lui Yablon, care i le trecu clientei lui fără ca măcar să le privească.

Townsend se aştepta ca doamna Sherwood să zâmbească. Ea se încruntă.

— Nu aşa ne-am înţeles, spuse ea.

— Ba cred că da, spuse Townsend, care luase ordinele de la casierul principal al Băncii Manhattan şi le controlase cu grijă în dimineaţa aceea.

— Asta, ridică ea poliţa de 20 de milioane, e bună. Dar asta nu e ceea ce am cerut.

Townsend păru încurcat:

— Dar ai fost de acord cu avansul de 100 000 de dolari pentru roman, spuse el, simţind că i se usucă gura.

— E corect, suse doamna Sherwood cu fermitate. Dar eu am înţeles că voi primi un cec de două milioane o sută de mii de dolari.

— Dar cele 2 milioane urmau să fie plătite mai târziu şi numai dacă nu reuşeam să îndeplinim condiţiile stipulate în contractul de publicare, spuse Townsend.

— Nu sunt dispusă să-mi asum acest risc, domnule Townsend, spuse ea, privindu-l în ochi.

— Nu înţeleg, spuse el.

— Atunci hai să-ţi explic. Mă aştept să-i verşi 2 milioane domnului Yablon într-un cont temporar. El va fi singurul arbitru care va decide cui i se cuvin banii după douăsprezece luni.

După o pauză, adăugă:

— Vezi, cumnatul meu, Alexander, a obţinut un profit de un milion de franci elveţieni sub forma unui ou Faberge şi nu s-a obosit să mă informeze. Prin urmare, intenţionez să obţin şi eu cu romanul meu un profit de peste 2 milioane de dolari, fără să mă obosesc să-l informez.

Townsend rămase cu gura căscată. Domnul Yablon se lăsă pe spătarul scaunului şi Tom îşi dădu seama că nu doar ei lucraseră toată noaptea.

— Dacă încrederea clientului dvs că-şi va putea respecta angajamentele se dovedeşte fondată, îi voi returna banii după douăsprezece luni, cu dobândă, spuse domnul Yablon.

— Pe de altă parte, spuse doamna Sherwood, fără să se uite la Townsend, în cazul în care clientul dvs n-ar avea intenţia reală de a promova romanul meu pentru a deveni un *best-seller...*

— Dar nu aşa ne-am înţeles noi doi ieri, spuse Townsend, uitându-se direct la doamna Sherwood.

Ea îl privi dulce peste masă şi obrajii nu i se colorară când zise:

— Îmi pare rău, domnule Townsend, am minţit.

— Dar mi-aţi lăsat clientul să facă rost de 2 milioane de dolari în doar 11 minute spuse Tom, uitându-se la ceasul bătrânesc de pe perete.

— Vă dau douăsprezece minute, zise domnul Yablon. Am impresia că ceasul ăsta o ia puţin înainte. Dar să nu ne ciorovăim pentru un minut. Sunt sigur că doamna Sherwood vă va permite să folosiţi unul din telefoanele ei.

— Sigur, spuse doamna Sherwood. Vedeţi, răposatul meu soţ obişnuia să spună: "Dacă nu poţi plăti azi, de ce te-ar crede cineva că poţi să plăteşti mâine?"

— Dar ai poliţa de 20 de milioane şi încă una de 100.000 de dolari, spuse Townsend. Nu e o dovadă suficientă?

— Şi peste zece minute voi avea şi poliţa domnului Armstrong pentru aceeaşi sumă şi bănuiesc că şi el va fi bucuros să-mi publice cartea, în ciuda articolului atât de bine ticluit de Claire - sau ar trebui să-i spun Kate?

Townsend rămase tăcut preţ de o jumătate de minut. Se gândi să-i spună că întrecuse măsura, dar uitându-se la ceas, se răzgândi. Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre telefonul de pe o măsuţă laterală, controlă numărul în agendă, formă şapte cifre şi după ceea ce i se păru a fi o aşteptare interminabilă, ceru să i se dea casierul-şef. Încă un ţăcănit şi la capătul liniei vorbi o secretară.

— Aici Keith Townsend. Doresc să vorbesc urgent cu casierul-şef.

— Mi-e teamă că acum e prins într-o şedinţă, domnule Townsend. A lăsat instrucţiuni să nu fie deranjat în ora următoare.

— Bun, atunci mă poţi ajuta dumneata. Trebuie să transfer 2 milioane de dolari în contul unui client în opt minute; altfel, afacerea pe care domnul casier şi cu mine am discutat-o de dimineaţă se anulează.

Urmă un moment de pauză, apoi secretara spuse:

— Îl scot din şedinţă, domnule Townsend.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Townsend, care auzea în ceafă bătăile ceasului bătrânesc.

Tom se aplecă peste masă şi-i şopti ceva domnului Yablon, care dădu din cap, îşi luă stiloul şi începu să scrie. În tăcerea care urmă, Townsend auzea scrâşnetul peniţei avocatului pe hârtie.

— Aici Andy Harman, spuse o voce la celălalt capăt al firului.

Casierul-şef ascultă atent explicaţiile lui Townsend, apoi protestă:

— Dar nu mai sunt decât şase minute, domnule Townsend. Totuşi, unde ar trebui depuşi banii?

Townsend se întoarse spre avocat. Domnul Yablon tocmai termina de scris, rupse foaia din carnet şi i-o dădu lui Tom, care i-o întinse clientului lui.

Townsend citi instrucţiunile lui Yablon şi-i dădu casierului-şef numărul contului.

— Nu vă pot promite nimic, domnule Townsend, dar vă sun imediat ce rezolv ceva. La ce număr vă găsesc?

Townsend citi numărul imprimat pe telefon şi puse jos receptorul.

Se întoarse încet la masă şi se prăbuşi în scaun, simţindu-se sărac lipit. Spera că doamna Sherwood n-o să-i ceară să plătească şi telefonul.

În jurul mesei nu vorbi nimeni în timp ce secundele se grăbeau spre ora fixă. Privirile lui Townsend se dezlipeau rareori de pe ceas. Începu să-i devină familiar clinchetul cu care mecanismul vechi anunţa trecerea unui minut. Fiecare clipă trecută îi zdruncina tot mai mult încrederea. Nu-i spusese lui Tom că în ziua precedentă transferase exat douăzeci de milioane o sută de mii de dolari din contul lui din Sydney la banca Manhattan din New York. Şi cum acum la Sydney mai erau două minute până la ora două noaptea, casierul-şef nu avea cum să verifice dacă era solvabil pentru încă două milioane.

Încă un clinchet. Fiecare începuse să-i sune în urechi ca o bombă. Apoi apelul strident al telefonului îi făcu pe toţi să tresară. Townsend se repezi să răspundă.

— Sunt portarul de jos, domnule. O puteţi înştiinţa pe doamna Sherwood că domnul Armstrong a sosit împreună cu alt domn şi au intrat în lift.

Fruntea lui Townsend se îmbrobonă de sudoare când îşi dădu seama că Armstrong îl bătuse din nou. Se întoarse încet la masă pe când camerista ieşea pe coridor să-l întâmpine pe invitatul de la ora unsprezece. Ceasul bătrânesc bătu una, două, trei, apoi telefonul sună din nou. Townsend se grăbi să-l apuce ştiind că era ultima lui şansă.

Dar era pentru domnul Yablon. Townsend îi întinse receptorul avocatului doamnei Sherwood. Când Yablon începu să vorbească, Townsend începu să-şi rotească ochii prin apartament. Oare nu mai era încă o ieşire? Doar n-aveau să-l pună faţă în faţă cu Armstrong.

Domnul Yablon puse jos receptorul şi se întoarse spre doamna Sherwood.

— Era banca mea, spuse el. Îmi confirmă că cele 2 milioane de dolari au fost depuse în contul meu temporar. Aşa cum ţi-am mai spus, Margaret, cred că ceasul ăsta al tău o ia înainte.

Doamna Sherwood semnă imediat cele două contracte, apoi le dezvălui lui Townsend şi lui Tom o informaţie legată de testamentul lui Sir George Sherwood care-i luă pe amândoi prin surprindere. Tom adună hârtiile de pe masă şi se ridică.

— După mine, domnilor, spuse doamna Sherwood şi-i conduse pe toţi prin bucătărie, spre scara de incendiu.

— La revedere, domnule Townsend, îi spuse ea pe când el încăleca pervazul.

— La revedere, doamnă Sherwood, se înclină el uşor.

— Apropo, adăugă ea.

— Da? se întoarse Townsend neliniştit.

— Să ştii că chiar ar trebui să te însori cu fata aceea - oricum ar chema-o.

— Regret foarte mult, spunea domnul Yablon când doamna Sherwood se întoarse în sufragerie, dar clienta mea i-a vândut deja acţiunile ei din ziarul *Globe* domnului Keith Townsend, pe care am înţeles că-l cunoaşteţi.

Lui Armstrong nu-i venea să creadă că auzea aşa ceva. Se întoarse furios spre avocatul lui.

— Pentru 20 de milioane de dolari? îl întrebă calm Russel Critchley pe avocatul mai bătrân.

— Da, replică Yablon, exact pentru suma cu care clientul dvs. a convenit cu cumnatul doamnei la începutul lunii.

— Dar Alexander m-a asigurat săptămâna trecută că doamna Sherwood fusese de acord să-mi vândă mie acţiunile din *Globe*, spuse Armstrong. Am venit special la New York...

— Nu zborul dumitale la New York m-a influenţat, domnule Armstrong, ci cel făcut până la Geneva, articulă ferm bătrâna doamnă.

Armstrong o privi ţintă, apoi se întoarse şi intră în liftul din care tocmai ieşise. Pe când cobora cu avocatul, înjură de mai multe ori, apoi întrebă:

— Cum dracu' a reuşit?

— Nu pot decât să presupun că s-a întâlnit cu doamna Sherwood în timpul croazierei ei.

— Dar cum de a aflat că eu încercam să preiau ziarul?

— Am sentimentul că n-o să găsiţi răspunsul pe malul ăsta al Atlanticului, spuse Critchley. Dar nu e totul pierdut.

— Ce dracu' spui acolo?

— Aveţi deja o treime din acţiuni.

— Şi Townsend are, spuse Armstrong.

— Aşa este. Dar dacă aţi pune mâna pe stocul lui Sir Walter Sherwood, aţi fi în posesia a două treimi din companie şi lui Townsend nu-i va mai rămâne decât să vă vândă partea lui - cu o pierdere considerabilă.

Armstrong îi aruncă o privire avocatului şi pe chipul încruntat îi apăru o urmă de zâmbet.

— Şi cum Alexander Sherwood ne sprijină, jocul de abia a început.

27

The Globe

1 iunie, 1967

Vrem decizia!

Mă puteţi înscrie pentru următorul zbor de Londra? mârâi Armstrong când i se făcu legătura cu agenţia de voiaj a hotelului.

— Desigur, domnule, i se răspunse.

A doua convorbire o avu cu biroul lui din Londra, unde Pamela - ultima secretară - îi confirmă că Sir Walter Sherwood acceptase să se întâlnească cu el a doua zi la ora zece. Dar nu-i spuse de rezerva cu care fusese întâmpinată cererea ei.

— Trebuie să vorbesc şi cu Alexander Sherwood la Paris. Şi vezi ca Reg să fie la aeroport şi Stephen Hallet în biroul meu când mă întorc. Totul trebuie aranjat înainte să ajungă Townsend la Londra.

Peste câteva minute, când Sharon intră în apartament cu o mulţime de sacoşe, fu surprinsă să vadă că Dick împacheta deja.

— Plecăm undeva? întrebă ea.

— Plecăm imediat, spuse el scurt. Fă-ţi bagajul cât achit eu hotelul.

Un hamal duse sacoşele lui Armstrong la limuzina care aştepta, în timp ce el luă biletele de avion de la agenţie şi achită nota de la recepţie. Se uită la ceas – avea exact atâta timp cât să prindă avionul care îl ducea la Londra. Atâta vreme cât Townsend nu ştia de regula celor două treimi, tot ar fi putut sfârşi ca unic proprietar al companiei. Şi chiar dacă Townsend aflase, Alexander Sherwood îi va pleda cauza în faţa lui Sir Walter.

Când Sharon se urcă şi ea în limuzină, Armstrong îi comandă şoferului să-i ducă la aeroport.

— Dar sacoşele mele n-au fost aduse din cameră, spuse Sharon.

— O să le trimită mai târziu. Nu pot să-mi permit să pierd zborul ăsta.

Sharon nu mai spuse nici o vorbă tot timpul drumului până la aeroport. Armstrong pipăia biletele în buzunarul interior al hainei, ca să fie sigur că nu le uitase. Se dădură jos din maşină şi Armstrong ceru să li se asigure transportul bagajelor la Londra, apoi intră cu Sharon la punctul de control. Li se făcu semn să se ducă repede la poarta de ieşire, unde o stewardesă conducea deja pasagerii la avion.

— Fiţi liniştit, domnule, spuse ea. Mai sunt două minute până la decolare.

Armstrong scoase biletele din buzunar şi-i dădu unul lui Sharon. După ce i se controlă biletul, se grăbi să se urce în avion.

Sharon întinse şi biletul ei. Stewardesa îl controlă, apoi spuse:

— Biletul dvs. nu e pentru zborul acesta, doamnă.

— Cum adică? spuse Sharon. Am rezervare la clasa întâi împreună cu dl Armstrong. Sunt asistenta lui personală.

— Sunt convinsă, doamnă, dar din păcate, biletul ăsta e la clasa economică, pentru zborul de seară cu Pan Am. Mi-e teamă că veţi avea cam mult de aşteptat.

— De unde suni? întrebă el.

— De pe aeroportul Kingsford-Smith, răspunse ea.

— Atunci poţi să te întorci şi să-ţi iei bilet la acelaşi avion.

— De ce? A căzut afacerea?

— Nu, a semnat - dar la un preţ mai mare. A apărut o problemă legată de romanul doamnei Sherwood şi am impresia că eşti singura persoană care o poate rezolva.

— N-aş putea dormi o noapte, Keith? Aş ajunge poimâine la New York.

— Nu se poate, replică el. Mai trebuie să facem ceva înainte de a ne apuca de lucru şi n-am decât o dupăamiază la dispoziţie.

— Ce să facem? întrebă Kate.

— Să ne căsătorim, zise Keith.

La capătul celălalt al firului urmă o tăcere lungă, apoi Kate spuse:

— Keith Townsend, cred că eşti cel mai lipsit de romantism bărbat lăsat de Dumnezeu pe faţa pământului!

— Asta înseamnă "da"? întrebă el.

Dar telefonul se închisese deja. Puse jos receptorul şi se uită la Tom Spencer.

— Ţi-a acceptat condiţiile? întrebă avocatul zâmbind larg.

— Nu pot fi absolut sigur, zise Townsend. Dar vreau să continuăm aranjamentele aşa cum am stabilit.

— Bun, atunci să iau legătura cu primăria.

— Şi asigură-te să fii liber mâine după-amiază.

— De ce? întrebă Tom.

— Păi, domnule avocat, avem nevoie de un martor.

Sir Walter Sherwood înjurase de multe ori în ziua aceea, cu mult peste media lui lunară.

Primul şir de invective îi izbucnise de pe buze după ce-i închisese telefonul fratelui lui. Alexander îl sunase de la Paris înainte de micul dejun să-i spună că-i vânduse acţiunile lui la *Globe* lui Richard Armstrong, pentru 20 de milioane de dolari, şi-i recomanda lui Walter să facă acelaşi lucru.

Dar tot ce auzise Sir Walter despre Armstrong îl convinsese că acesta era ultimul om de pe pământ care s-ar fi cuvenit să controleze un ziar la fel de englezesc ca friptura de viţel sau budinca de Yorkshire.

După un prânz bun la clubul Turf se mai calmase, dar fusese cât pe aci să facă un atac de cord când cumnata lui îl sunase de la New York să spună că-şi vânduse şi ea acţiunile, dar nu lui Armstrong, ci lui Keith Townsend, un om despre care Sir Walter credea că le strică reputaţia celor din colonii. N-avea să uite niciodată că fusese nevoit să rămână o săptămână la Sydney şi să îndure opiniile zilnice din *Sydney Chronicle* cu privire la "aşa-zisa regină a Australiei." Se mutase cu cititul la *Continent,* doar ca să descopere că acolo se milita ca Australia să devină republică.

Ultima convorbire a zilei fu cea cu contabilul lui, chiar înainte de a se aşeza la cină cu soţia. Lui Sir Walter nu trebuia să i se reamintească scăderea continuă în ultimul an a vânzărilor ziarului *Globe* şi nici că ar fi fost înţelept să accepte oferta de 20 de milioane de dolari de la oricare dintre tabere. Şi nu în ultimul rând pentru că, aşa cum i se spuse cu cruzime: "Amândoi v-au încolţit, astfel că e bine să puneţi mâna pe bani cât mai repede."

— Dar cu care ofertant ar trebui să închei afacerea? întrebă el patetic. Amândoi mi se par la fel de răi.

— Nu sunt calificat să vă sfătuiesc în această chestiune, spuse contabilul. Poate că ar trebui să vă opriţi asupra celui care vă displace cel mai puţin.

A doua zi dimineaţa, Sir Walter sosi la birou neobişnuit de devreme şi-şi puse secretara să-i aducă dosarele celor doi interesaţi. Ea îi spuse că-i fuseseră aduse amândouă de câte un mesager, la distanţă de o oră. Începu să le răsfoiască şi-şi dădu repede seama că fiecare dosar trebuia să fi fost întocmit de adversarul celui prezentat. Continuă să blesteme, dar, cu trecerea zilelor, contabilul, avocatul şi soţia lui îl presau să accepte soluţia cea mai uşoară de rezolvare a situaţiei proaste a ziarului.

În cele din urmă acceptă inevitabilul şi decise că atâta vreme cât putea rămâne încă patru ani ca preşedinte al consiliului - adică până la a şaptezecea aniversare - se putea obişnui să trăiască alături de Armstrong sau Townsend. Simţea că pentru prietenii lui de la club ar fi fost important ca el să rămână preşedinte.

În dimineaţa următoare, îşi puse secretara să-i invite pe cei doi rivali să ia prânzul cu el la club în două zile separate şi le promise amândurora că le va face cunoscută decizia lui într-o săptămână.

Totuşi, după ce-i cunoscu pe amândoi, încă nu se putea hotărî pe care-l place cel mai mult – sau cel mai puţin. Admira faptul că Armstrong câştigase o medalie de vitejie luptând pentru ţara lui adoptivă, dar nu se putea împăca deloc cu faptul că acest posibil proprietar al ziarului nu ştia să ţină cuţitul şi furculiţa la masă. Dimpotrivă, îi plăcea ideea să-i vândă acţiunile unui absolvent al Oxfordului, dar i se făcea rău când îşi amintea părerile lui Townsend despre monarhie. Cel puţin, amândoi îl asiguraseră că va rămâne preşedinte. Dar la capătul săptămânii nu reuşise încă să ajungă la o decizie.

Începu să asculte sfaturi de la toţi membrii clubului, inclusiv de la barman, dar tot nu reuşea să se hotărască. Numai când bancherul lui îi spuse că poziţia lirei se întărea faţă de a dolarului din cauza tulburărilor din Vietnam ajunse în sfârşit să ia o decizie.

Ce caraghios e felul cum un singur cuvânt atrage după el un şuvoi de gânduri disparate şi le preface în acţiune, reflecta Sir Walter. Închizând telefonul după convorbirea cu bancherul, îşi dădu seama că trebuia să păstreze secretul până în ultima clipă, chiar şi faţă de redactorul-şef al ziarului *Globe*.

Vineri după-amiaza, Armstrong plecă la Paris cu Julie, o fată din departamentul de publicitate şi-i lăsă instrucţiuni Pamelei să nu ia legătura cu el decât în caz de urgenţă. Repetă de mai multe ori cuvântul "urgenţă".

Townsend luase avionul spre New York cu o zi înainte, pentru că aflase că un deţinător major de acţiuni la *New York Star* ar fi în sfârşit dispus să vândă. Îi spuse lui Heather că nu urma să revină în Anglia decât peste vreo două săptămâni.

Secretul lui Sir Walter răsuflă vineri seara. Prima persoană din tabăra lui Armstrong care află vestea sună la biroul patronului şi i se dădu numărul de acasă al secretarei. Când Pamela află ce plănuia Sir Walter, nu avu nici o îndoială că era vorba de o urgenţă şi telefonă imediat la hotelul George V. Directorul o informă că domnul Armstrong şi "însoţitoarea" lui se mutaseră de la hotel după ce dăduseră la bar peste un grup de politicieni laburişti veniţi să asiste la o conferinţă NATO. Pamela îşi petrecu restul serii telefonând sistematic la toate hotelurile de lux din Paris, dar abia după miezul nopţii reuşi în sfârşit să-l depisteze pe Armstrong.

Portarul de noapte îi spuse emfatic că domnul Armstrong lăsase vorbă să nu fie deranjat sub nici un motiv. Amintindu-şi vârsta fetei care era cu el, simţea că n-ar fi obţinut nici un bacşiş dacă nesocotea ordinul. Pamela nu mai dormi în noaptea aceea şi sună din nou la şapte dimineaţa. Dar cum directorul nu răspundea sâmbăta la telefon decât după ora nouă, primi aceeaşi replică îngheţată.

Prima persoană care-i spuse lui Townsend ce se petrecea fu Chris Slater, adjunctul redactorului de rubrică de la *Globe*, care se gândi că merita să-şi bată capul cu o convorbire peste ocean dacă acest lucru avea să-i asigure viitorul la ziar. Dar fu nevoit să telefoneze de mai multe ori până dădu peste Townsend, care juca squash la clubul Racquets din New York, cu Tom Spencer, pe 1 000 de dolari jocul.

Townsend tocmai servea, cu un avans de patru puncte în setul final, când un băiat bătu la uşă şi întrebă dacă domnul Townsend accepta o convorbire telefonică urgentă. Încercând să nu-şi piardă concentrarea, Townsend întrebă:

— Cu cine?

Cum numele Chris Slater nu-i spunea nimic, zise:

— Spune-i că-l sun eu mai târziu.

Dar înainte de a servi, adăugă:

— Nu ţi-a spus de unde sună?

— Nu, domnule, spuse mesagerul. N-a spus decât că lucrează la *Globe*.

Townsend frământa mingea în mână, cântărind alternativele. Avea un avans de 2 000 de dolari asupra unui om pe care nu-l mai învinsese de luni de zile şi ştia că dacă părăsea terenul, Tom avea să pretindă să-i cedeze meciul.

Se mai uită zece secunde la zidul din faţă, până când Tom spuse ascuţit:

— Serveşte!

— Asta mă sfătuieşti, avocate?

— Da, spuse Tom. Joacă sau renunţă. Alegerea îţi aparţine.

Townsend aruncă mingea şi alergă după mesager. Îl ajunse tocmai când acesta voia să închidă telefonul:

— Sper să ai ceva bun, domnule Slater, începu el, pentru că m-ai costat deja 2 000 de dolari.

Ascultă neîncrezător ce-i spunea Slater: Sir Walter Sherwood avea să scrie un articol în numărul viitor al ziarului, invitând cititorii să voteze cu cel pe care-l doreau proprietar al lui *Globe*.

— Vor fi publicate pe câte o pagină întreagă caracterizările celor doi candidaţi, continuă Slater să explice şi pe ultima pagină va fi un buletin de vot.

Apoi îi citi ultimele fraze din editorialul propus pentru a doua zi:

> Cititorii loiali ai lui *Globe* nu
> trebuie să se teamă pentru
> viitorul celui mai iubit ziar
> din regat. Amândoi candidaţii
> au fost de acord ca Sir Walter
> Sherwood să rămână în
> fruntea consiliului de
> administraţie, garantând
> continuitatea care a
> reprezentat o marcă a
> succesului timp de aproape un
> secol. Aşa că trimiteţi-ne votul
> dumneavoastră şi rezultatul
> va fi anunţat sâmbăta următoare.

Townsend îi mulţumi lui Slater şi-l asigură că nu-l va uita dacă va prelua ziarul. Puse telefonul jos, întrebându-se unde era Armstrong.

Nu se mai întoarse la squash, ci-l sună imediat pe Ned Brewer, şeful biroului lui din Londra. Îl informă asupra situaţiei şi-i spuse ce dorea să facă în noaptea aceea, încheind cu promisiunea că-l va contacta după ce aterizează la Londra.

— Între timp, Ned, spuse el, asigură-te să ai măcar 20 000 de lire bani lichizi când ajung eu la birou.

Închise telefonul, îşi luă portofelul de la poartă, apoi ieşi pe bulevardul cinci şi făcu semn unui taxi:

— La aeroport, spuse el. Ai 100 de dolari dacă ajungem la timp să prind primul avion de Londra.

Ar fi trebuit să spună: "dacă ajungem vii." Pe când taxiul şerpuia prin trafic, Townsend îşi aminti deodată că Tom îl aştepta pe teren şi că trebuia să cineze cu Kate în seara aceea pentru ca ea să-l pună la curent cu progresele distribuţiei la *Amanta senatorului.* În fiecare zi, Townsend îi mulţumea unui Dumnezeu în care nu credea pentru că ea acceptase să ia imediat înapoi avionul, de la Sydney. Simţea că fusese norocos să găsească singura persoană care-i putea tolera stilul de viaţă şi-l acceptase cu mult înainte de a se căsători. Kate nu-l făcuse nici măcar o dată să se simtă vinovat de orele petrecute la birou, de faptul că întârzia sau uneori nici nu mai venea la o întâlnire. Spera că Tom avea să-i telefoneze să-i spună că dispăruse.

— Nu, n-am idee unde, parcă-l auzea spunând.

A doua zi dimineaţa, când ateriză la Londra, şoferul taxiului nu găsi de cuviinţă să-l întrebe de ce era în trening şi cu o rachetă de squash în mână.

Ajunse la biroul lui din Londra după patruzeci de minute şi luă frâiele operaţiunii din mâinile lui Ned Brewer. La ora zece, toţi angajaţii fuseseră trimişi în oraş. La prânz, pe o rază de douăzeci de mile în jurul Hyde Park-ului nu mai puteai găsi nici un exemplar din *Globe*, orice preţ ai fi oferit. Seara la nouă, Townsend era în posesia a 126 212 exemplare din ziar.

Armstrong se întoarse la Londra sâmbătă după-amiaza. De dimineaţă stătuse la Paris, lătrând ordine telefonice angajaţilor lui englezi. Duminică dimineaţa, la ora nouă, datorită unor eforturi remarcabile în zona West Riding, pusese mâna pe 79 107 exemplare din *Globe*.

Îşi petrecu duminica sunând în redacţiile ziarelor lui regionale şi ordonând să se scrie articole care să-i convingă pe cititori să cumpere *Globe* şi să-l voteze pe Armstrong. Luni dimineaţa vorbi despre el la televiziune şi-şi făcu toată publicitatea posibilă. Dar producătorii îi acordară şi lui Townsend acelaşi spaţiu de emisie în ziua următoare.

Joi, angajaţii lui Townsend erau obosiţi de atâtea semnături; ai lui Armstrong, bolnavi de atâta lipit la plicuri. Vineri după-masă, amândoi sunau din minut în minut la *Globe*, încercând să afle cum mergea numărătoarea. Dar cum Sir Walter chemase personal de la Societatea de Reformă Electorală să numere şi aceştia erau interesaţi mai mult de corectitudine decât de viteză, nici redactorul-şef nu află rezultatul decât cu puţin înainte de miezul nopţii.

"Cangurul învinge Cehul" anunţa editorialul din ziarul de sâmbătă. Urma apoi informaţia că votarea îl desemnase câştigător pe Colonial, cu 232 712 voturi, în faţa celor 229 847 voturi ale Emigrantului.

Luni dimineaţa, la ora nouă, avocatul lui Townsend sosi la birourile ziarului *Globe* cu o poliţă de 20 de milioane de dolari. Oricât ar fi protestat Armstrong şi oricâte citaţii trimise, nu-l putu opri pe Sir Walter să-i vândă acţiunile lui Townsend în aceeaşi după amiază.

La prima şedinţă a noului consiliu, Townsend propuse ca Sir Walter să rămână preşedinte, cu un salariu de 100 000 de lire pe an. Bătrânul zâmbi şi ţinu un discurs măgulitor, felicitând cititorii că făcuseră alegerea corectă.

Townsend nu mai vorbi decât la "Alte probleme", când sugeră ca toţi angajaţii ziarului să iasă automat la pensie la vârsta de şaizeci de ani. Sir Walter susţinu moţiunea, căci era nerăbdător să ajungă la club, la masa festivă.

Abia când se urcă în pat în seara aceea, Sir Walter înţelese, din explicaţiile soţiei lui, semnificaţia acestei ultime rezoluţii.

EDIŢIA A CINCEA

CITIZEN contra *GLOBE*

28

The Citizen

15 aprilie, 1968

Ministrul demisionează

— O sută de mii de exemplare din *Amanta senatorului* au fost tipărite şi aşteaptă inspecţia doamnei Sherwood în depozitul din New Jersey, spuse Kate, uitându-se la tavan.

— E un început bun, spuse Townsend. Dar n-o să-mi dea înapoi nici un cent până nu le văd în magazine.

— După ce avocatul ei o să verifice numerele şi facturile, n-o să aibă de ales şi va trebui să ne returneze un milion de dolari. Noi ne-am îndeplinit partea de contract în termen de douăsprezece luni.

— Şi cât m-a costat până acum toată demonstraţia asta?

— Cu tipărit şi cu transport cu tot, în jur de 30 000 de dolari, spuse Kate. Tot restul e făcut din resursele noastre sau poate fi scutit de taxe.

— Eşti o fată deşteaptă. Dar ce şanse am să-mi recuperez şi cel de-al doilea milion? Cu tot timpul pe care l-ai cheltuit rescriind afurisita de carte, tot nu văd cum poate ajunge pe o listă de *best-seller*.

— Nu sunt sigură, zise Kate. Toată lumea ştie că numai unsprezece librării îşi raportează săptămânal vânzările în *New York Times.* Dacă aş găsi lista magazinelor, aş avea o şansă reală să-ţi recuperez milionul.

— Dar clienţii n-or să cumpere cărţile.

— Ba cred că-i putem îndemna s-o facă.

— Şi cum propui să facem asta?

— Întâi, vom lansa cartea într-o lună slabă - ianuarie sau februarie - şi o vom distribui numai librăriilor care raportează la *New York Times.*

— Totuşi, oamenii n-or să cumpere.

— Dacă cerem magazinului numai cincizeci de cenţi pe exemplar şi punem pe copertă un preţ de 3 dolari 50, librarii vor fi cointeresaţi să câştige 700 la sută.

— Da, dar dacă romanul e ilizibil...

— În prima săptămână n-o să conteze, zise Kate. Dacă magazinele au de profitat, o să pună cartea în vitrină, în standuri, chiar în rafturile de *best-seller*-uri. Cercetările mele arată că dacă vindem zece mii de exemplare în prima săptămână, atingem poziţia a cincisprezecea de pe lista de *best-seller*-uri.

— Bănuiesc că asta ne oferă ceva şanse, spuse Townsend.

— Şi pot să le sporesc. În săptămâna publicării, ne putem folosi reţeaua de publicaţii ca să ne asigurăm că romanul primeşte recenzii favorabile şi putem încerca să retipărim articolul meu despre "Uimitoarea doamnă Sherwood" în toate ziarele care or să-l accepte.

— Dacă asta o să-mi aducă un milion de dolari, o să apară în toate, spuse Townsend. Dar şansele abia sunt cu o idee mai mari decât cincizeci la sută.

— Dacă mai facem un pas, câştigăm sigur.

— Cum? Să cumpăr *New York Times?*

— Nici chiar aşa, zâmbi Kate. Recomand ca în prima săptămână de la publicare angajaţii noştri să cumpere 5 000 de exemplare din carte.

— Cinci mii? Aruncăm banii pe fereastră.

— Nu neapărat, spuse Kate. Le mai vindem o dată magazinelor cu 15 cenţi bucata şi contra sumei de 15.000 de dolari ai virtual garantată o săptămână pe lista de *best-seller*. Şi domnul Yablon va trebui să-ţi înapoieze cel de-al doilea milion.

— S-ar putea să reuşim, o luă Townsend în braţe.

— Dar numai dacă tu faci rost de lista librăriilor care raportează la *New York Times*.

— Eşti o fată deşteaptă, spuse el, trăgând-o mai aproape.

Kate zâmbi.

— Am aflat în sfârşit ce te excită.

— Stephen Hallet pe linia unu şi Ray Atkins, ministrul industriilor, pe linia doi, spuse Pamela.

— Vorbesc întâi cu Atkins. Spune-i lui Stephen că-l sun eu.

Armstrong aşteptă să audă ţăcănitul ultimei lui jucării, care-l asigura că discuţia avea să fie înregistrată.

— Bună dimineaţa, domnule ministru, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

— E o problemă personală, Dick. N-am putea să ne întâlnim?

— Desigur, replică Armstrong. Luăm masa la Savoy săptămâna viitoare?

Şi-şi răsfoi agenda să vadă ce putea anula.

— Mi-e teamă că e urgent, Dick. Şi aş prefera să nu ne vedem într-un loc atât de frecventat.

Armstrong îşi verifică întâlnirile din ziua aceea.

— Bun, atunci veniţi la mine azi să luăm prânzul într-o cameră retrasă. Trebuie să mă întâlnesc cu Don Sharpe, dar îl pot amâna dacă e ceva urgent.

— Eşti foarte amabil, Dick. Pe la unu?

— E bine. Vă va aştepta cineva la intrare şi vă va conduce la mine.

Armstrong închise telefonul şi zâmbi. Ştia exact motivul pentru care voia să-l vadă ministrul industriilor. La urma urmei, el era de ani de zile un suporter loial al partidului laburist - donase anual o mie de lire fiecărui membru-cheie din Camera Comunelor. Această mică investiţie îi asigura prieteni în parlament, dintre care mulţi ajungeau miniştri şi astfel avea intrarea liberă oricând în clădirea guvernului. Dacă ar fi vrut să exercite acelaşi tip de influenţă în America, l-ar fi costat un milion de dolari pe an.

Gândurile îi fură întrerupte de apelul telefonului. Era Stephen Hallet.

— Scuză-mă că te-am amânat, Stephen, dar era tânărul Ray Atkins pe cealaltă linie. Zice că vrea să mă vadă urgent. Cred că ne putem închipui amândoi despre ce e vorba.

— Credeam că decizia pentru *Citizen* e aşteptată abia luna viitoare, cel mai devreme.

— Poate vor să anunţe ceva public înainte să înceapă speculaţiile. Nu uita că Atkins a fost ministrul care a făcut referate la oferta lui Townsend pentru *Citizen*. Nu cred că Partidul Laburist ar fi încântat să controleze Townsend *Citizen* aşa cum controlează *Globe*.

— Comisia de Monopoluri şi Fuziuni hotărăşte, Dick, nu ministrul.

— Tot nu văd de ce l-ar lăsa pe Townsend să controleze jumătate din strada presei. În orice caz, *Citizen* e singurul ziar care a sprijinit constant Partidul Laburist de-a lungul anilor, în vreme ce celelalte au fost fiţuici ale conservatorilor.

— Totuşi, comisia trebuie să fie echitabilă.

— Aşa cum a fost Townsend cu Wilson şi Heath? *Globe* a devenit caietul de omagii pentru Teddy. Dacă Townsend pune mâna şi pe *Citizen*, mişcarea laburistă n-o să mai aibă nici un cuvânt în ţara asta.

— Noi o ştim, spuse Stephen, dar comisia nu e făcută numai din socialişti.

— Cu atât mai rău, spuse Armstrong. Dacă obţin eu ziarul *Citizen*, Townsend o să afle pentru prima oară în viaţa lui ce înseamnă o competiţie adevărată.

— Nu pe mine trebuie să mă convingi, Dick. Eu îţi doresc succes cu ministrul. Dar nu de-asta te-am sunat.

— De câte ori telefonezi, Stephen, e o problemă. Care e de data asta?

— Tocmai am primit o scrisoare lungă de la avocatul lui Sharon Levitt, care te ameninţă cu o citaţie.

— Dar am semnat o înţelegere cu ea acum câteva luni. Nu mai e cazul să aştepte nici un penny de la mine.

— Ştiu, Dick. Dar de data asta îţi fac un proces de paternitate. Se pare că Sharon a născut un fiu şi pretinde că tu eşti tatăl.

— Ar putea fi al oricui, după cum o ştiu eu pe târfa asta ordinară... începu Armstrong.

— Posibil, spuse Stephen. Dar nu cu semnul acela pe piele, sub omoplat. Şi nu uita că în comisia de monopol sunt patru femei şi soţia lui Townsend e însărcinată.

— Când s-a născut bastardul? întrebă Armstrong, dând înapoi paginile agendei.

— Pe 4 ianuarie.

— Stai aşa, spuse Armstrong.

Rămase cu privirea aţintită asupra datei din agendă, aflate cu nouă luni înainte de data aceea.

— Blestemata asta a plănuit totul dinainte, tună el, căci în agendă scria "Alexander Sherwood: Paris". Şi pretindea că vrea să fie asistenta mea personală. Ştia că o să se aleagă cu două plăţi. Ce-mi recomanzi?

— Avocaţii ei ştiu ce bătălie dai pentru *Citizen* şi că nu-i nevoie decât să dea un telefon la *Globe*...

— N-ar îndrăzni, ridică Armstrong vocea.

— Poate că nu, răspunse calm Stephen. Dar ar putea. Îţi recomand să mă laşi pe mine să rezolv cât de bine pot.

— Dacă zici tu, spuse calm Armstrong. Dar avertizează-i că dacă scapă o singură vorbă despre afacerea asta, nu le mai plătesc nimic.

— Voi face tot ce pot, spuse Stephen. Dar din păcate a învăţat ceva de la tine.

— Ce anume? întrebă Dick.

— Că nu rentează să-ţi iei un avocat ieftin. Te sun imediat după ce ne înţelegem asupra termenilor.

— Fă-o, spuse Armstrong şi trânti telefonul. Pamela! mugi el spre uşă. Fă-mi legătura cu Don Sharpe.

Când redactorul de la postul *London Evening* fu pe firul lui, Armstrong îi explică:

— S-a întâmplat ceva. Sunt nevoit să anulez întâlnirea noastră de la prânz.

Şi închise înainte ca Don Sharpe să-i poată răspunde ceva.

Armstrong decisese de mult că omul acesta trebuia înlocuit şi luase chiar legătura cu cel pe care-l voia în locul lui, dar telefonul ministrului îi amânase cu câteva zile punerea în practică a deciziei.

Nu-şi făcea prea mari griji că Sharon ar fi putut pălăvrăgi. Avea dosarele tuturor redactorilor-şefi de pe strada presei şi pe ale patronilor lor şi un birou întreg care se documenta în legătură cu Townsend. Gândurile i se întoarseră la Ray Atkins.

După ce rezolvă cu Pamela corespondenţa de dimineaţă, o puse să-i aducă ghidul parlamentar. Voia să-şi reamintească punctele importante din cariera lui Atkins, numele soţiei şi copiilor lui, ministerele pe care le condusese, chiar şi hobby-urile lui.

Toată lumea accepta că Ray Atkins era unul dintre cei mai străluciţi politicieni din generaţia lui. Faptul fusese confirmat şi de poziţia lui foarte apropiată de Harold Wilson. După alegerile generale din 1966, Atkins deveni ministru de stat la Departamentul de Comerţ şi Industrii. Se considera că dacă laburiştii aveau să câştige alegerile viitoare - improbabil, după opinia lui Armstrong - Atkins avea un loc asigurat în cabinet. Unul sau doi politicieni chiar vorbeau despre el ca despre viitorul lider al partidului.

Deoarece Atkins candidase ca reprezentant al unei provincii de nord acoperite de unul din ziarele locale ale lui Armstrong, cei doi deveniseră cu timpul mai mult decât cunoscuţi şi adesea luau masa împreună după conferinţele partidului. Când Atkins devenise ministru al industriilor, cu responsabilităţi în domeniul preluărilor de companii, Armstrong îl cultivase şi mai asiduu, sperând că va înclina balanţa în favoarea lui când se va vorbi despre preluarea ziarului *Citizen*.

După ce Townsend cumpărase ziarul *Globe* de la Sir Walter Sherwood, cifra de vânzări continuase să scadă. Townsend intenţionase să-l dea afară pe redactorul-şef, dar îşi amână planurile când, peste câteva luni, proprietarul lui *Citizen* muri şi văduva lui anunţă că va vinde ziarul.

Townsend îşi petrecu mai multe zile convingând consiliul de administraţie că trebuia să înainteze o ofertă pentru *Citizen* – o ofertă despre care se scrise în *Financial Times* că era "un preţ prea mare" – chiar dacă *Citizen* se lăuda cu cel mai bun tiraj din Marea Britanie.

După ce fură prezentate toate ofertele, a lui se dovedi de departe cea mai ridicată. Clasele conservatoare protestară imediat prin organul lor de presă, *Guardian*. Valuri de cerneală curseră pentru a dezaproba planul lui Townsend de a pune mâna pe cele mai citite cotidiene din ţară. Într-un rar acces de solidaritate, ziarul *Times* tipări un editorial în care se tuna şi se fulgera împotriva străinilor care vor să preia instituţii naţionale, exercitând astfel o influenţă puternică asupra modului britanic de viaţă. În dimineaţa următoare, pe biroul redactorului-şef poposiră mai multe scrisori, atrăgând atenţia că şi proprietarul lui *Times* era un canadian. Dar nici una dintre ele nu fu publicată.

Când Armstrong anunţă că egalează oferta lui Townsend şi fu de acord să-l păstreze ca preşedinte al consiliului pe Sir Paul Maitland, fostul ambasador la Washington, guvernului nu-i mai rămase decât să lase chestiunea pe seama Comisiei de Monopoluri şi Fuziuni. Townsend spumegă auzind acest "nimic mai mult decât un complot socialist", dar nu fu compătimit prea tare de cei care urmăriseră timp de un an în *Globe* declinul standardelor jurnalistice. Nici pe Armstrong nu-l favorizau prea mulţi. În ultima lună, apăru în multe ziare clişeul că "trebuie să alegi răul cel mai mic din două".

Dar de data asta, Armstrong era convins că-l prinsese pe Townsend în cursă şi că premiul cel mare de pe strada presei avea să-i revină lui. Abia aştepta ca Ray Atkins să vină la el la masă şi să-i confirme vestea în mod oficial.

Atkins veni la compania Armstrong cu puţin timp înainte de ora unu. Proprietarul discuta la telefon în ruseşte când Pamela îl invită pe ministru înăuntru. Armstrong puse imediat telefonul jos şi se ridică să-şi întâmpine oaspetele. Şi nu putu să nu remarce când îi strânse mâna lui Atkins că acesta avea palma umedă.

— Ce beţi? întrebă el.

— Un whisky mic cu multă apă, răspunse Atkins.

Armstrong îi dădu ministrului paharul, apoi îl conduse în camera alăturată. Aprinse o lumină inutilă, dând astfel drumul la un aparat de înregistrare. Atkins zâmbi uşurat când văzu că pe masa lungă erau aşezate numai două tacâmuri. Armstrong îi făcu semn să ia loc.

— Mulţumesc, Dick, spuse el nervos. Foarte amabil din partea ta să mă primeşti atât de repede.

— Pentru puţin, Ray, spuse Armstrong, aşezându-se în capul mesei. Plăcerea e a mea. Sunt încântat să întâlnesc un om care luptă neobosit pentru cauza noastră. Pentru viitorul senin, adăugă el ridicându-şi paharul.

Observă că mâna ministrului tremura puţin pe pahar.

— Faci multe pentru partidul nostru, Dick, spuse el.

— Eşti amabil, Ray.

În timpul primelor două feluri discutară şansele partidului laburist de a câştiga alegerile viitoare şi recunoscură amândoi că nu erau prea mari.

— Deşi sondajele de opinie ne arată ceva mai bine, spuse Atkins, n-ai decât să urmăreşti rezultatele alegerilor locale, ca să-ţi dai seama ce se întâmplă cu adevărat.

— Sunt de acord, spuse Dick. Numai un prost se poate lua după sondaje. Deşi mi se pare că Wilson răspunde întotdeauna mai bine decât Ted Heath la întrebările din Cameră.

— Aşa e, dar numai o parte mică din parlamentari văd asta. Dacă s-ar transmite mai mult la televiziune, toţi oamenii ar vedea că Harold are altă clasă.

— Nu cred să se întâmple asta cât trăim noi, spuse Dick.

Atkins dădu din cap, apoi căzu într-o tăcere adâncă. Când se strânseră farfuriile mari, Dick îi spuse majordomului să-i lase singuri. Umplu paharul de vin al ministrului, dar Atkins abia-l atinse; părea că se întreabă cum să abordeze un subiect stânjenitor. Când majordomul închise uşa, Atkins trase aer în piept.

— E cam jenant pentru mine, începu el ezitant.

— Simte-te liber să spui orice doreşti, Ray. Orice-ar fi, nu va trece de pereţii acestei camere. Nu uita că suntem în aceeaşi echipă.

— Mulţumesc, Dick, răspunse ministrul. Am ştiut eu că la tine trebuia să vin cu mica mea problemă.

Continuă să se joace cu paharul şi nu mai zise nimic un timp. Apoi izbucni.

— *Evening Post* s-a amestecat în viaţa mea particulară, Dick, şi nu mai suport.

— Îmi pare rău, spuse Armstrong, care-şi imaginase că vor discuta despre cu totul altceva. Ce ţi-au făcut de te-au tulburat aşa?

— Mă amenință.

— Te amenință? spuse Armstrong, părând supărat. În ce fel?

— Ei, poate că "amenință" e prea tare. Dar unul dintre reporterii tăi îmi dă tot timpul telefon la birou și acasă în week-end-uri, uneori de două-trei ori pe zi.

— Crede-mă, Ray, nu știam nimic despre asta, spuse Armstrong. Vorbesc cu Don Sharpe după ce pleci. Te asigur că n-o să te mai deranjeze.

— Mulțumesc, Dick, spuse ministrul, luând în sfârșit o înghițitură de vin. Dar nu convorbirile vreau eu să înceteze, ci povestea de care se leagă.

— N-ar ajuta să-mi spui despre ce e vorba, Ray?

Ministrul ținea capul plecat și trecu un timp destul de lung până și-l ridică:

— S-a întâmplat demult, începu el. Atât de demult, încât până acum câteva zile aproape că reușisem să uit totul.

Armstrong tăcu, umplând din nou paharul musafirului.

— S-a întâmplat după ce fusesem ales în consiliul orășenesc din Bradford. Am cunoscut-o pe secretara directorului administrativ.

— Erai însurat cu Jenny atunci? întrebă Armstrong.

— Nu, cu Jenny m-am cunoscut peste vreo doi ani, chiar după ce am fost desemnat candidat pentru Bradford West.

— Atunci care-i problema? zise Armstrong. Chiar și Partidul Laburist îți dă voie să ai prietene înainte de a te însura, adăugă el, încercând s-o ia în glumă.

— Nu și dacă rămân însărcinate, spuse ministrul. Iar religia lor interzice avortul.

— Înțeleg, spuse Armstrong încet. Jenny știe ceva despre asta? întrebă el după o pauză.

— Nu, nimic. Nu i-am spus nici ei, nici nimănui altcuiva. E fata unui doctor - un afurisit de Tory, aşa că familia ei nu m-a plăcut niciodată. Dacă povestea asta iese la suprafaţă va trebui să audă şi reproşuri de genul: "Nu ţi-am spus noi?"

— Atunci fata e cea care face presiuni?

— Nu, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Rahila a fost extraordinară, deşi părinţii ei mă plac la fel de mult ca socrii. Îi plătesc întreţinerea completă, bineînţeles.

— Bineînţeles. Dar dacă nici ea nu-ţi face greutăţi, atunci ce probleme ai? Nici un ziar n-ar îndrăzni să tipărească ceva fără confirmarea ei.

— Ştiu. Dar, din nefericire, fratele ei a băut cam mult într-o seară şi a început să dea din gură într-un local public. Nu şi-a dat seama că la bar era un ziarist debutant de la *Evening Post,* care abia aştepta să-i pice o ştire. Fratele a negat totul a doua zi, dar ziaristul s-a apucat să scormonească, ticălosul. Dacă istoria se află, va trebui să demisionez. Şi Dumnezeu ştie ce se va întâmpla cu mine şi Jenny.

— Lasă, Ray, că nu s-a ajuns până acolo şi de un lucru poţi fi sigur: n-o să se scrie nimic în nici unul din ziarele mele. Îţi dau cuvântul meu. Cum pleci, îl sun pe Sharpe şi-l lămuresc. N-o să mai fii contactat pe subiectul ăsta.

— Mulţumesc, spuse Atkins. E o mare uşurare pentru mine. Acum trebuie să mă rog ca ziaristul acela să nu se ducă în altă parte.

— Cum îl cheamă? întrebă Armstrong.

— John Cummins.

Armstrong mâzgăli numele pe un carnet de lângă el:

— O să am grijă să i se ofere domnului Cummins o slujbă la un ziar din nord, destul de îndepărtat de Bradford. Asta o să-l mai răcorească puţin.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, spuse ministrul.

— Sunt sigur că vei găsi un mod, spuse Armstrong, ridicându-se de pe scaun fără să-i mai ofere cafea.

Îl conduse pe Atkins până la ieşire. Nervozitatea ministrului fusese înlocuită de o siguranţă de sine volubilă, asociată adesea cu meseria de politician. Trecând prin biroul lui Armstrong, văzu colecţia completă a publicaţiei sportive *Wisden*.

— Nu te ştiam fan al cricketului, Dick, spuse el.

— Ba sunt, zise Armstrong. Am iubit jocul ăsta de la o vârstă fragedă.

— Cu cine ţii? întrebă Atkins.

— Cu Oxford, răspunse Armstrong când ajunseră la lift.

— Atkins îi strânse călduros mâna:

— Mulţumesc din nou, Dick. Mulţumesc foarte mult.

După ce uşile liftului se închiseră, Armstrong se întoarse în biroul lui.

— Vreau să-l văd imediat pe Don Sharpe, spuse el trecând pe lângă Pamela.

Redactorul-şef al lui *Evening Post* apăru în biroul patronului peste câteva minute, ţinând în braţe un dosar gros şi aşteptă ca Armstrong să termine o conversaţie telefonică într-o limbă necunoscută.

— Aţi cerut să mă vedeţi, îi spuse lui Armstrong când acesta termină.

— Da. Tocmai am luat masa cu Ray Atkins. Mi-a spus că *Post* îl hărţuieşte.

— Da, am pe cineva care a găsit o poveste. Încercăm de mai multe zile să luăm legătura cu Atkins. Credem că ministrul are un copil din flori, un băiat pe nume Vengi.

— Dar asta s-a întâmplat înainte de a se căsători.

— Adevărat, spuse redactorul. Dar...

— Nu văd cum poate fi descrisă ca o chestiune de interes public.

Don Sharpe păru oarecum surprins de sensibilitatea neobişnuită a patronului, dar ştia că decizia cu privire la *Citizen* trebuia să se dea în următoarele săptămâni.

— Eşti de acord sau nu? întrebă Armstrong.

— În condiţii normale, aş fi, replică Sharpe. Dar în cazul ăsta, femeia şi-a pierdut slujba, a fost abandonată de familie şi trăieşte într-un apartament cu un singur dormitor, în circumscripţia ministrului. Pe de altă parte, el e transportat cu un Jaguar şi are o a doua casă în sudul Franţei.

— Dar îi plăteşte întreţinerea completă.

— Nu totdeauna la timp, spuse redactorul. Şi poate fi privită ca o chestiune de interes public dacă ţinem seama că atunci când era subsecretar de stat în departamentul de servicii sociale, Atkins a răspuns de alocaţiile copiilor cu un părinte.

— E irelevant şi o ştii şi tu.

— Mai e ceva care i-ar putea interesa pe cititorii noştri.

— Ce anume?

— Ea e musulmană. Născând un copil în afara căsătoriei, nu mai are nici o speranţă să se mărite. La ei, chestiunile astea sunt mai strict reglementate decât la biserica anglicană.

Redactorul-şef scoase din dosarul lui o fotografie şi o puse pe biroul lui Armstrong. Acesta aruncă o privire chipului atrăgător al mamei asiatice cu băieţelul în braţe. Asemănarea copilului cu tatăl lui era uşor de remarcat.

— De unde ştiai că despre asta voiam să discut cu tine? îl privi Armstrong pe Sharpe.

— Am bănuit că n-aţi anulat întâlnirea noastră doar ca să discutaţi cu Atkins şansele de a fi reales.

— Nu fi sarcastic cu mine, îl repezi Armstrong. Lasă baltă imediat ancheta asta. Dacă văd vreodată orice aluzie la ea în oricare din ziarele mele, nu-i nevoie să te mai prezinţi la birou a doua zi.

— Dar... , spuse redactorul-şef.

— Şi poţi să laşi dosarul la mine.

— Poftim?

Armstrong îl fulgeră cu privirea şi celălalt aşeză umil dosarul pe birou. Apoi se întoarse şi plecă fără nici-un cuvânt.

Armstrong înjură. Dacă-l dădea acum afară pe Sharpe, acesta avea să treacă strada la *Globe* cu toată povestea. Luase o decizie care-l costa oricum o grămadă de bani. Ridică receptorul.

— Pamela, dă-mi-l pe domnul Atkins de la Departamentul de Comerţ şi Industrie.

Atkins veni la telefon puţin mai târziu.

— E o linie publică? întrebă Armstrong, ştiind că funcţionarii ascultau adesea convorbirile ministrului, pentru a îndeplini eventualele angajamente verbale ale acestuia.

— Nu, e linia mea personală, îl asigură Atkins.

— Am vorbit cu redactorul în cauză, spuse Armstrong şi te asigur că domnul Cummins nu te va mai deranja. De asemenea, l-am avertizat că dacă incidentul apare menţionat în vreunul din ziarele mele, poate să înceapă să-şi caute altă slujbă.

— Mulţumesc, spuse ministrul.

— Şi dacă te interesează, Ray, am pe biroul meu dosarul lui Cummins cu privire la chestiune şi o să-l dau la tăiat imediat. Crede-mă, n-o să mai auzi o vorbă despre asta.

— Eşti un prieten bun, Dick. Şi probabil mi-ai salvat cariera.

— A meritat, spuse Armstrong. Nu uita, dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Când puse jos receptorul, Pamela băgă capul pe uşă:

— Cât vorbeaţi cu ministrul, Stephen a sunat din nou. Vă fac legătura?

— Da. Şi după aceea o să-ţi dau ceva de făcut.

Pamela dădu din cap şi ieşi. După o clipă, unul din telefoanele de pe birou sună şi Armstrong răspunse.

— Ce e, Stephen?

— Nu e nimic. Am avut o discuţie lungă cu avocaţii lui Sharon Levitt şi am ajuns la nişte propuneri preliminare. Avem, bineînţeles, nevoie de acordul părţilor.

— Pune-mă în temă, zise Armstrong.

— Se pare că Sharon are un prieten în Italia şi...

Armstrong ascultă concentrat cum decurseseră negocierile şi începu să zâmbească înainte ca avocatul lui să termine.

— Pare foarte satisfăcător, spuse el.

— Da. Cum a mers întâlnirea cu ministrul?

— Bine. Are şi el o problemă care seamănă cu a mea, dar nu te are şi pe tine ca să i-o rezolve.

— Trebuie să înţeleg ceva?

— Nu, răspunse Armstrong.

Puse jos receptorul şi-şi chemă secretara.

— Pamela, când baţi la maşină conversaţia care a avut loc azi în biroul ăsta vreau să pui o copie în dosarul de aici, spuse el, arătând foile lăsate de Don Sharpe pe birou.

— Şi cu dosarul ce fac?

— Încuie-l în safeul mare. Te anunţ eu dacă mai am nevoie de el.

Când redactorul-şef de la *London Evening Post* ceru o audienţă între patru ochi, fu primit imediat de Keith Townsend. Pe strada presei se ştia bine că orice membru al personalului lui Armstrong avea uşa deschisă la Townsend dacă aducea o informaţie interesantă despre şef. Totuşi, nu treceau prea mulţi strada pentru că ştiau că, odată prinşi de Armstrong, erau daţi afară şi nici un ziar de-al lui nu-i mai angaja.

Trecuse ceva timp de când Townsend nu mai fusese contactat de un membru al ierarhiei superioare ca Don Sharpe. Bănuia că domnul Sharpe ştia deja că zilele îi sunt numărate şi nu mai avea nimic de pierdut. Dar, ca toţi ceilalţi, insistase ca întâlnirea să aibă loc pe teren neutru.

Townsend rezerva pentru asemenea ocazii apartamentul Fitzalan de la hotelul Howard, pentru că nu era departe de strada presei şi era totuşi ferit de iscodelile ziariştilor. Era suficient ca Heather să dea un telefon la recepţie şi toate aranjamentele se făceau cu multă discreţie.

Sharpe îi povesti amănunţit lui Townsend conversaţia pe care o avusese în ziua precedentă cu Armstrong după masa acestuia cu Ray Atkins. Apoi aşteptă o reacţie.

— Ray Atkins, spuse Townsend.

— Da, ministrul industriilor.

— Omul care va lua decizia cu privire la acordarea titlului de proprietar al lui *Citizen*.

— Exact. De-asta m-am gândit că v-ar interesa să aflaţi imediat, spuse Sharpe.

— Armstrong a păstrat dosarul?

— Da, dar nu-mi vor trebui decât două zile ca să-l refac. Dacă începeţi povestea în *Globe*, la prima pagină, sunt sigur că membrii Comisiei pentru Monopoluri şi Fuziuni nu vor mai lua în consideraţie oferta lui Armstrong.

— Poate, spuse Townsend. După ce refaci documentaţia, trimite-mi-o direct. Scrie iniţialele mele, K.R.T., în colţul de jos din stânga al ambalajului. Aşa te asigur că nu-l voi deschide decât eu.

— Daţi-mi o săptămână, cel mult două, îi ceru Sharpe.

— Dacă voi deveni proprietarul lui *Citizen*, promise Townsend, ai o slujbă garantată la ziar, dacă o vrei, bineînţeles.

Sharpe era pe punctul să-l întrebe la ce slujbă se gândea, când Townsend adăugă:

— Mai rămâi în hotel zece minute.

Ieşi în stradă, salutat de portar cu mâna la pălărie. Se urcă în maşină pentru a se întoarce la birou, sigur că *Citizen* va fi al lui.

Un hamal tânăr, care-i văzuse pe cei doi intrând pe rând şi ieşind pe rând, aşteptă ca şeful lui să ia o pauză şi se duse să dea un telefon.

După zece zile, în biroul lui Townsend ajunseră două plicuri cu literele "K.R.T." imprimate apăsat pe colţurile din stânga jos. Heather i le lăsă nedesfăcute pe birou.

Primul era de la un fost angajat la *New York Times*, care-i furniza lista completă a librăriilor care-şi raportau vânzările pentru lista de *best-seller*. Meritase să plătească informaţia cu 2 000 de dolari. Townsend puse lista deoparte şi deschise cel de-al doilea plic. Conţinea o mulţime de date culese de Don Sharpe cu privire la activităţile extraprofesionale ale ministrului industriilor.

După o oră, Townsend era sigur nu numai de faptul că-şi va recupera cel de-al doilea milion de la doamna Sherwood, dar şi de cel că Armstrong va regreta că păstrase secretul ministrului. Îi spuse lui Heather la telefon că trebuia să trimită un plic recomandat la New York. Ea luă unul dintre plicuri şi Townsend îl chemă la el pe redactorul-şef de la *Globe*.

— După ce apuci să citeşti asta, îi împinse el plicul peste birou, o să ştii care va fi editorialul de mâine.

— Am deja un editorial, spuse redactorul-şef. Avem dovezi că Marilyn Monroe trăieşte.

— Poate să mai aştepte o zi, spuse Townsend. Mâine dăm încercarea ministrului industriilor de a înăbuşi zvonurile întemeiate despre un copil nelegitim. Ai grijă să am macheta primei pagini până la ora cinci.

După câteva minute, Armstrong primi un telefon de la Ray Atkins.

— Cu ce te pot ajuta, Ray? întrebă el, apăsând butonul de înregistrare.

— De data asta e rândul meu să te ajut, Dick, spuse Atkins. Tocmai am primit de la Comisia de Monopoluri un raport cu recomandările lor pentru numirea la *Citizen*.

Era rândul lui Armstrong să-şi simtă palmele umede.

— Mă sfătuiesc să te aleg pe tine. Te-am sunat ca să-ţi spun că intenţionez să le urmez sfatul.

— E o veste minunată, spuse Armstrong, ridicându-se în picioare. Îţi mulţumesc.

— Sunt încântat că te-am putut anunţa chiar eu, spuse Atkins. Atâta vreme cât ai cecul de 78 de milioane de lire sterline, *Citizen* e al tău.

Armstrong râse.

— Când se face ştirea oficială?

— Recomandarea comisiei va fi comunicată cabinetului ministerial azi la ora unsprezece şi nu-mi imaginez cine i-ar putea aduce vreo obiecţie, spuse ministrul. Eu voi face o declaraţie în Cameră azi la 3.30, aşa că ţi-aş fi obligat dacă nu pomeneşti nimic până atunci. Doar n-o să-i dăm comisiei motive să se răzgândească, nu?

— Nu scot nici un cuvânt, Ray, îţi promit. După o pauză, adăugă:

— Şi vreau să ştii că dacă pot face ceva pentru tine în viitor, nu trebuie decât să mi-o ceri.

Privind încă o dată titlul, Townsend zâmbi:

MISTERUL COPILULUI DIN FLORI MUSULMAN AL MINISTRULUI

Apoi citi primul paragraf propus, făcând câteva mici schimbări:

> Aseară, Ray Atkins, ministrul industriilor, a refuzat să comenteze când a fost întrebat dacă este tatăl micuţului Vengi Patel (vezi foto), în vârstă de şapte ani, care trăieşte cu mama lui într-o locuinţă sordidă din circumscripţia ministrului. Mama lui Vengi, d-ra Rahila Patel, în vârstă de treizeci şi trei de ani...

— Ce e, Heather? ridică el ochii spre secretara care intrase în cameră.

— Redactorul politic te caută din galeria presei de la Camera Comunelor. Se pare că s-a dat o declaraţie pentru *Citizen*.

— Dar mie mi s-a spus că nu se anunţă nimic luna asta, apucă Townsend receptorul.

Pe măsură ce i se citea declaraţia lui Ray Atkins, chipul îi deveni tot mai posomorât.

— Acum nu mai merită să introducem editorialul acela, spuse redactorul politic.

— Hai să-l ţinem, spuse Townsend. Mă mai gândesc până diseară.

Şi-şi aruncă privirea pe fereastră, mohorât. Declaraţia lui Atkins îi dădea lui Armstrong controlul asupra singurului cotidian britanic cu tiraj mai mare decât *Globe*. Din clipa aceea, el şi Armstrong se băteau pentru aceiaşi cititori şi Townsend se întrebă dacă aveau să supravieţuiască amândoi.

În decurs de o oră de la audierea declaraţiei în Camera Comunelor, Armstrong îl sunase pe Alistair McAlvoy, redactorul-şef de la *Citizen* şi-l chemase la sediul lui. De asemenea, aranjase să cineze seara cu Sir Paul Maitland, preşedintele consiliului de administraţie al ziarului.

Alistair McAlvoy era de zece ani redactor-şef al lui *Citizen*. Când i se comunică decizia ministrului îşi avertiză colegii că nici unul dintre ei, inclusiv el, nu mai putea fi sigur de slujba lui. Dar când Armstrong îl luă de după umeri şi-i spuse că era cel mai bun redactor-şef din presa ţării, începu să creadă că totuşi, slujba lui era asigurată. După ce atmosfera se mai relaxă, Armstrong îl avertiză că erau pe punctul de a începe cu *Globe* o bătălie crâncenă, poate chiar de a doua zi dimineaţa.

— Ştiu, spuse McAlvoy, aşa că ar fi bine să mă întorc la birou. Vă sun când aflu ce editorial are *Globe*, ca să vedem dacă-l putem contra cu ceva.

McAlvoy părăsi sediul lui Armstrong în timp ce Pamela intra la şeful ei cu o sticlă de şampanie.

— De unde e?

— De la Ray Atkins, spuse Pamela.

— Desfă-o, spuse Armstrong.

Tocmai când desfăcea sticla, sună telefonul. Pamela ridică receptorul şi ascultă:

— E hamalul de la hotelul Howard, zice că nu poate să stea mult, ca să nu fie prins. Şi, acoperind cu mâna receptorul:

— V-a căutat şi acum zece zile, dar l-am amânat. În legătură cu Keith Townsend.

Armstrong apucă telefonul. Când hamalul îi spuse cu cine se întâlnise Townsend în apartamentul Fitzalan, ştiu imediat ce avea să apară pe prima pagină a rivalului *Globe*. Iar băiatul nu voia decât 50 de lire pentru informaţia lui.

Puse jos receptorul şi începu să emită ordine înainte ca Pamela să-i umple paharul:

— Şi după ce-l văd pe Sharpe, dă-mi-l la telefon pe McAlvoy.

Când Don Sharpe intră în clădire, i se spuse că era chemat la patron. Se duse în biroul lui Armstrong, unde nu auzi decât cuvintele "Eşti concediat." Se întoarse şi văzu doi membri din corpul de pază, care aşteptau să-l escorteze până la ieşire.

— Dă-mi-l pe McAlvoy.

Apoi, când i se făcu legătura, zise scurt:

— Alistair, ştiu ce apare în *Globe* pe prima pagină de mâine şi pot să le pun capac.

Apoi închise şi o puse pe Pamela să-i aducă dosarul Atkins. Sorbi din şampanie. Era de soi.

În dimineaţa următoare, editorialul din *Globe* anunţa în exclusivitate despre "Secretul copilului din flori, musulman, al ministrului." Urmau trei pagini bogat ilustrate cu un interviu cu fratele d-rei Patel, semnat "Don Sharpe, reporter principal."

Townsend fu încântat până văzu prima pagină din *Citizen*:

MINISTRUL CU COPIL DIN FLORI DEZVĂLUIE TOT ZIARULUI *CITIZEN*

Urmau cinci pagini ilustrate şi extrase din interviul acordat de ministru anonimului corespondent pentru afaceri politice al ziarului.

În seara aceea, *London Evening Post* relata că primul ministru anunţase că accepta, cu un regret considerabil, demisia domnului Ray Atkins, membru al cabinetului.

29

The Citizen

21 august, 1978

Noul glob nu e prea populat[1]

După ce trecu de vamă, Townsend ieşi din aeroport şi-l găsi pe Sam aşteptându-l. În călătoria de douăzeci şi cinci de minute prin Sydney, Sam îşi puse şeful la curent cu ce se mai întâmplase prin Australia. Nu-i mai lăsă nici o îndoială cu privire la propria lui opinie despre primul ministru, Malcom Frazer – că era demodat şi rupt de realitate – şi despre Opera din Sydney – o risipă inutilă şi deja demodată. Dar îi dădu şi o informaţie nouă.

— De unde ai aflat asta, Sam?

— Mi-a zis şoferul preşedintelui.

— Şi tu ce i-ai spus în schimb?

— Numai că vii de la Londra într-o scurtă vizită, răspunse Sam, parcând în faţa cartierului general al corporaţiei Global.

---

[1] Joc de cuvinte între numele ziarului *Globe* şi cuvântul englezesc "globe" = glob pământesc.

Townsend împinse uşa turnantă şi intră în clădire urmărit de multe priviri. Liftul îl duse la ultimul etaj şi-l chemă pe redactorul-şef înainte ca Heather să apuce să-i ureze bun venit.

Townsend străbătea biroul în lung şi în lat, aşteptându-l pe redactor. Din când în când privea pe geam clădirea operei pe care, la fel ca Sam, toate ziarele lui (cu excepţia Continentului) se grăbiseră s-o condamne. La numai o jumătate de milă mai încolo se arcuia podul care fusese fala oraşului până de curând. Deşi i se dublase populaţia, Sydneyul i se părea astăzi extrem de mic în comparaţie cu cel din ziua când preluase *Chronicle*. I se părea că se uită la un oraş de jucărie.

— Bine ai venit, Keith, spuse Bruce Kelly, intrând pe uşa deschisă.

Townsend se răsuci să-l întâmpine pe primul redactor-şef numit de el:

— Îmi pare bine că am venit, Bruce, spuse el, strângându-i mâna. A trecut prea mult.

Se întrebă dacă şi el îmbătrânise tot atât de mult ca omul supraponderal şi cu început de chelie din faţa lui.

— Ce mai face Kate?

— Urăşte Londra şi stă mai mult prin New York, dar sper să vină la mine săptămâna viitoare. Pe aici ce se mai întâmplă?

— Păi, poate ai văzut din rapoartele noastre săptămânale că vânzările au urcat puţin anul ăsta, publicitatea e mai mare şi profiturile au un nivel record. Aşa că poate a venit timpul să ies la pensie.

— Exact din cauza asta am venit, să stau de vorbă cu tine, spuse Townsend.

Lui Bruce îi pieri sângele din obraji:

— Vorbeşti serios, şefule?

— N-am fost niciodată mai serios, spuse Townsend, privindu-şi prietenul. Am nevoie de tine la Londra.

— Pentru ce? întrebă Bruce. *Globe* nu e genul de ziar pentru care să fiu potrivit. E mult prea tradiţional şi englezesc.

— Exact de-asta pierd cititori în fiecare săptămână. Întâi, pentru că are mulţi cititori bătrâni care mor. Dacă trebuie să mă confrunt cu Armstrong, am nevoie de tine pe scaunul redactorului-şef. Tot ziarul trebuie refăcut. În primul rând, trebuie să scurtăm ştirile.

Bruce îşi privi şeful neîncrezător:

— Sindicatele n-o să accepte.

— Am eu planuri pentru ele, zise Townsend.

"CEL MAI BINE VÂNDUT COTIDIAN BRITANIC"

Armstrong era mândru de banda care însoţea titlul ziarului *Citizen*. Dar, deşi vânzările se menţinuseră, începea să simtă că Alistair McAlvoy, cel mai experimentat redactor-şef de pe strada presei, nu era chiar omul potrivit pentru a-i îndeplini strategia pe termen lung.

Îl nedumerea faptul că Townsend zburase la Sydney. Nu-i venea să creadă că lăsa tirajul lui *Globe* să scadă fără să accepte lupta. *Citizen* se vindea de două ori mai bine decât *Globe* şi Armstrong nu ezita să le amintească foarte des cititorilor că era proprietarul celui mai bine cotat ziar. Firma Armstrong Communications declarase în anul precedent un profit de şaptesprezece milioane de lire şi toată lumea ştia că executivul îşi îndrepta acum atenţia spre vest pentru următoarea achiziţie mare.

I se spusese de zeci de ori de către oameni avizaţi că Townsend cumpăra acţiuni la *New York Times*. Dar aceşti cunoscători nu ştiau că şi el făcea exact acelaşi lucru. Avocatul lui new-yorkez, Russel Critchley, îl avertizase că dacă intră în posesia a peste 5 la sută din acţiuni, trebuia, după regulile Comisiei de Schimburi şi Asigurări, să declare public dacă avea intenţia să preia publicaţia sau nu.

În prezent, deţinea 4 1/2 la sută din stocul *Star* şi bănuia că Townsend ocupa aproximativ aceeaşi poziţie. Dar deocamdată fiecare se mulţumea să stea şi să aştepte ca celălalt să facă o mişcare. Armstrong ştia că Townsend controla mai multe publicaţii americane decât el, cu toate că şi el achiziţionase recent grupul Milwaukee, compus din unsprezece ziare. Amândoi ştiau că *New York Times* nu va fi niciodată de vânzare, aşa că premiul cel mare ar fi fost să preia controlul tabloidului *Star*.

În timp ce Townsend plănuia la Sydney cum să lanseze noul *Globe*, Armstrong luă avionul spre Manhattan, ca să-şi înceapă asaltul la *New York Star*.

— Dar Bruce Kelly nu ştia nimic despre asta, spuse Townsend, în timp ce Sam îl ducea de la aeroportul Tullamarine în Melbourne.

— Cred şi eu, spuse Sam. Doar nu l-a văzut niciodată pe şoferul preşedintelui.

— Şi vrei să zici că un şofer ştie ceva despre care nu s-a aflat nimic în lumea presei?

— Nu. Ştie şi adjunctul preşedintelui, fiindcă discută cu şeful lui în maşină.

— Şi şoferul ţi-a zis că se întrunesc în dimineaţa asta, la zece?

— Exact, şefu. Chiar acum îl duce pe preşedinte la întrunire.

— Şi preţul e 12 dolari acţiunea?

— Aşa au stabilit preşedintele şi adjunctul lui în maşină, spuse Sam, intrând în centrul oraşului.

Townsend nu ştia ce putea să mai întrebe fără să se facă de râs.

— Bănuiesc că nu vrei să pariem? întrebă când maşina coti pe strada Flinders.

Sam chibzui puţin, apoi acceptă.

— Ba da, şefule. Pentru mine, o sută de dolari ar merge.

— Nu aşa, spuse Townsend. Salariul tău pe o lună sau ne întoarcem imediat la aeroport.

Sam trecu pe roşu şi evită la timp ciocnirea cu un tramvai.

— E-n regulă, spuse el după un timp. Dar numai dacă acceptă şi Arthur.

— Da'cine dracu'mai e şi Arthur?

— Şoferul preşedintelui.

— Tu şi Arthur aţi intrat în joc, spuse Townsend, în timp ce maşina parca în faţa birourilor *Curierului.*

— Cât vreţi să aştept? întrebă Sam.

— Cât să-ţi pierzi leafa pe o lună, răspunse Townsend, trântind uşa maşinii.

Apoi îşi ridică ochii spre clădirea unde tatăl lui îşi începuse cariera de ziarist în anii '20, unde el însuşi lucrase ca reporter în timpul şcolii, la ziarul pe care mama lui i-l vânduse rivalului lor fără ca măcar să-i spună. Vedea fereastra biroului unde lucrase tatăl lui. Oare *Curierul* era într-adevăr de vânzare, fără ca niciunul dintre profesioniştii lui s-o ştie? Verificase preţul acţiunilor în dimineaţa aceea: 8,40 dolari. Putea să rişte totul pe mâna şoferului? Îi părea rău că nu era Kate acolo, să-i ceară şi ei părerea. Datorită ei, *Amanta senatorului* de Margaret Sherwood se aflase două săptămâni pe lista de *best-seller* din *New York Times* şi cel de-al doilea milion îi fusese înapoiat în întregime. Spre surprinderea lor, cartea avusese câteva recenzii favorabile şi în presa din afara imperiului lui Townsend. Keith citise amuzat o scrisoare în care doamna Sherwood îl întreba dacă nu voia să facă un contract pentru o trilogie scrisă de ea.

Intră pe uşa dublă, trecu pe sub ceas şi pătrunse în hol. Se opri o clipă în faţa unui bust din bronz al tatălui lui, amintindu-şi cum se întindea să-i atingă părul când era copil. Se simţea din ce în ce mai nervos.

Se urcă în primul lift care veni. Ceilalţi pasageri tăcură recunoscându-l. Apăsă pe buton; nu mai intrase în clădire de treizeci de ani, dar ştia unde era sala de consiliu – la câţiva metri după biroul tatălui lui.

Uşile se deschiseră la diverse etaje, apoi se închiseră şi rămase singur în lift. La etajul direcţiunii păşi cu prudenţă în coridor, privind în amândouă părţile. Nu văzu pe nimeni. O luă la dreapta spre sala de consiliu, încetinindu-şi paşii când trecu pe lângă fostul birou al tatălui său. Apoi se opri lângă uşa sălii.

Era pe cale de-a se întoarce şi de a ieşi afară să-i spună lui Sam vreo două despre el şi prietenul lui Arthur, când îşi aduse aminte de pariu. Dacă n-ar fi fost atât de ahtiat să câştige orice rămăşag n-ar fi bătut la uşă şi n-ar fi intrat fără să aştepte vreun răspuns.

Şaisprezece perechi de ochi se aţintiră asupra lui. Aşteptă ca preşedintele să-l întrebe ce naiba căuta acolo, dar nu vorbi nimeni. Parcă i-ar fi anticipat sosirea.

— Domnule preşedinte, începu el, sunt dornic să vă ofer 12 dolari pe acţiune pentru stocul dumneavoastră din *Courier.* Deoarece plec la Londra în seara asta, acceptaţi imediat sau îmi retrag oferta.

Sam stătea în maşină, aşteptându-şi şeful. După trei ore, îi telefonă lui Arthur să-i spună să-şi investească salariul în acţiuni la *Melbourne Courier* înainte ca membrii consiliului să facă un anunţ oficial.

*

* *

În dimineaţa următoare, când ajunse la Londra, Townsend anunţă în presă că Bruce Kelly avea să preia ziarul *Globe*, care urma să să transforme în tabloid. Numai o mână de cunoscători îşi dădură seama ce semnificaţie avea anunţul. În următoarele zile, în câteva ziare naţionale apărură articole despre Bruce Kelly. În toate se scria că fusese timp de douăzeci şi cinci de ani redactor-şef la *Sydney Chronicle,* că era divorţat şi avea doi copii mari şi deşi se credea că Keith Townsend nu are nici un prieten apropiat, Bruce putea fi încadrat în definiţie. *Citizen* jubilă pe ascuns când nu i se acordă permisul de muncă şi sugeră că să conduci *Globe* nu putea fi numită "muncă". În afară de cele de mai sus, nu se mai cunoşteau multe informaţii despre cel mai recent emigrant australian. *Citizen* îşi informa constant cititorii că, de fapt, Kelly era un antreprenor venit să îngroape un ziar mort de mult. Şi continua să le amintească vânzările de 3 la 1 în favoarea lui *Citizen.* Cifra reală era 2,3 la 1, dar Townsend se obişnuise cu exagerările lui Armstrong în materie de statistici. Agăţă tăbliţa cu numele pe uşa biroului lui Bruce, aşteptându-i sosirea.

De cum ateriză la Londra, înainte să-şi caute casă, Bruce începu să agaţe ziarişti formaţi pentru ştiri scurte. Cei mai mulţi nu păreau afectaţi de avertismentele din *Citizen* că *Globe* era pe ducă şi Townsend avea să-şi ridice în cap sindicatele dacă transforma ziarul în tabloid. Prima întâlnire a lui Bruce fu cu Kevin Rushcliffe, despre a cărui reputaţie în funcţia de redactor-şef adjunct al ziarului *Peuple* se auziseră multe.

În prima zi când Rushcliffe fu lăsat singur să conducă ziarul iar Bruce îşi luă liber, primiră o citaţie de la avocaţii domnului Mick Jagger. Rushcliffe dădu din umeri:

— Era un subiect prea bun ca să-l mai verificăm.

După ce plătiră daune serioase şi tipăriră scuzele, avocaţii fură instruiţi să verifice mai bine munca domnului Rushcliffe pe viitor.

Câţiva ziarişti experimentaţi se alăturară colectivului editorial. Când fură întrebaţi de ce-şi părăsiseră slujbele sigure ca să vină la *Globe*, spuseră că nu-şi făceau griji, pentru că li se oferiseră contracte pe trei ani.

În primele săptămâni de după venirea lui Kelly, vânzările continuară să alunece în jos.

Redactorului-şef i-ar fi plăcut să poată discuta situaţia cu şeful lui, dar Townsend părea prins în negocieri interminabile cu sindicatele tipografilor.

În ziua lansării sub formă de tabloid a lui *Globe*, Bruce dădu o petrecere la sediu pentru ca toţi să asiste la ieşirea ziarului de sub tipar. Fu dezamăgit că mulţi politicieni şi celebrităţi invitate nu veniră. Mai târziu află că se duseseră la petrecerea dată de Armstrong pentru a şaptezeci şi cincea aniversare a lui *Citizen*. Un fost angajat de la *Citizen* le spuse că de fapt ziarul apărea doar de şaptezeci şi doi de ani.

— Păi, să-i aducem aminte lui Armstrong, peste trei ani , spuse Townsend.

La câteva minute după miezul nopţii, când petrecerea se apropia de sfârşit, un curier intră în biroul redactorului-şef să-l anunţe că presele nu mai mergeau. Townsend şi Bruce fugiră în tipografie şi văzură că muncitorii plecaseră deja acasă. Îşi suflecară mânecile şi se apucară să încerce cu disperare să pornească maşinile, până când văzură că, efectiv, o cheie din trusa de scule fusese aruncată în mecanism. A doua zi nu apărură decât 131 000 de exemplare şi nu fură difuzate mai departe de Birmingham, pentru că mecanicii de locomotivă îşi sprijiniră colegii din sindicatul tipografilor.

"NOUL *GLOB* NU E PREA POPULAT" anunţa a doua zi editorialul din *Citizen*. Ziarul îşi consacra în întregime pagina a cincea convingerii cititorilor că vechiul *Globe* trebuia restaurat. Doar "emigrantul ilegal" - aşa îl numeau ei pe Bruce - promisese cifre de vânzare record şi acum le atinsese: *Citizen* îl întrecea acum pe *Globe* cu treizeci la unu. Da, treizeci la unu!

Pe pagina următoare, *Citizen* oferea cititorilor posibilitatea de a paria, cu o cotă de 100 la 1, că *Globe* nu va mai supravieţui nici şase luni. Townsend scrise imediat un cec de 1 000 de lire sterline şi i-l trimise lui Armstrong la birou, dar nu primi nici o confirmare. Oricum, cu un telefon dat de Bruce la Asociaţia Presei, se asigură că întâmplarea avea să fie relatată de toate ziarele.

A doua zi, Armstrong anunţa pe prima pagină din *Citizen* că încasase cecul lui Townsend de 1 000 de lire şi, deoarece *Globe* n-avea să mai supravieţuiască încă şase luni, avea să doneze 50 000 de lire fondului de binefacere al presei şi restul de 50 000 pentru o acţiune de caritate, la alegerea domnului Townsend. Spre sfârşitul săptămânii, Townsend primise peste o sută de scrisori de la fundaţii de caritate care-i explicau de ce trebuia să le doneze lor suma.

În următoarele săptămâni, *Globe* depăşi rareori un tiraj de 300 000 de exemplare şi Armstrong nu pregetă să le reamintească mereu acest fapt cititorilor lui. Cu trecerea lunilor, Townsend începu să se împace cu gândul de a ceda la pretenţiile sindicatelor. Dar ştia că n-ar fi realizat prea mult atâta vreme cât laburiştii erau la putere.

30

The Globe

4 mai, 1979

Maggie victorioasă!

Townsend lăsă televizorul din birou deschis toată noaptea, ca să audă când se comunicau rezultatele alegerilor din toată țara. După ce fu sigur că Margaret Thatcher avea să se mute în locuința primului ministru, scrise grăbit un editorial în care-i asigura pe cititori că pentru Marea Britanie începea o epocă măreață. Și-l termină cu cuvintele "Legați-vă centurile de siguranță."

Pe când se împleticea cu Bruce afară din clădirea redacției, la ora patru dimineața, Townsend îi spuse în loc de la revedere:

— Știi ce-'nseamnă asta, nu-i așa?

În după amiaza următoare, Townsend aranjă o întâlnire la hotelul Howard cu Eric Harrison, secretarul general al sindicatului tipografilor. După terminarea întâlnirii, recepționerul bătu la ușă și-i ceru să-i acorde o întrevedere particulară.

Îi spuse lui Townsend că-l auzise pe subordonatul lui vorbind la telefon când venea din pauză. Townsend nu mai avu nevoie să întrebe cu cine discutase omul.

— Îl dau afară imediat, spuse recepţionerul. Puteţi fi sigur că nu se va mai întâmpla.

— Nu, nu, spuse Townsend. Lasă-l acolo unde e. N-o să mă mai pot întâlni aici cu oameni despre care nu vreau ca Armstrong să ştie, dar în schimb mă voi întâlni cu cei de care vreau să afle şi el.

La şedinţa lunară a consiliului de administraţie al firmei Armstrong Communications, directorul de finanţe raportă că estima că *Globe* pierdea încă în jur de 100 000 de lire pe săptămână. Oricât de adânci ar fi fost buzunarele lui Townsend, o asemenea scurgere de capital avea să i le golească în curând.

Armstrong zâmbi, dar nu spuse nimic ascultând cererea lui Sir Paul Maitland de a informa consiliul despre ultima lui călătorie în America. Armstrong îi puse la curent cu progresele lui din New York şi le spuse că intenţiona în curând să treacă din nou Atlanticul, deoarece firma era în poziţie de a licita pentru *New York Star.*

Sir Paul îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu amploarea unei asemenea achiziţii şi-i ceru să nu întreprindă nimic fără aprobarea consiliului. Armstrong îl asigură că nici nu avusese intenţia.

La "Alte probleme", Peter Wakeham îi atrase atenţia că un articol din *Financial Times* dezvăluia că Townsend cumpărase de curând un grup de depozite mari de pe Insula Câinilor şi că, în fiecare noapte, un convoi de camioane fără însemnele firmei transporta acolo mărfuri.

— Are cineva idee ce duce acolo? întrebă Sir Paul, scrutându-i pe toţi.

— Ştim că Townsend şi-a luat o companie de camioane după ce a preluat *Globe*, răspunse Armstrong. Poate că se diversifică pentru că ziarele îi merg prost.

Unii membri ai consiliului râseră, dar nu şi Sir Paul:

— Asta nu explică de ce Townsend a pus o pază atât de numeroasă în jurul locului, spuse el. Gărzi, câini, porţi cu curent electric, sârmă ghimpată pe ziduri; pune la cale ceva.

Armstrong dădu din umeri părând plictisit, aşa că Sir Paul fu nevoit să declare şedinţa încheiată.

După trei zile, Armstrong află că Townsend se întâlnise la hotelul Howard cu trei conducători de sindicat tipografic, care refuzau să accepte ore suplimentare de lucru. Armstrong presupuse că negociau mărirea salariilor şi îmbunătăţirea condiţiilor pentru ca oamenii să accepte să vină la lucru.

În luna următoare zbură spre America, încrezător în oportunitatea unei oferte de preluare a ziarului *New York Star* acum, când Townsend se lupta cu greutăţile la Londra.

Când Townsend organiză o întâlnire cu toţi salariaţii de la *Globe*, aceştia crezură că proprietarul ajunsese în sfârşit la o înţelegere cu sindicatele tipografice şi-i aduna doar ca să le spună că o scosese la capăt.

În după-amiaza aceea, la ora patru, în redacţie se adunară peste şapte sute de ziarişti. Când îi văzură pe Keith Townsend şi Bruce Kelly, tăcură cu toţii şi-i lăsară să înainteze până în centrul sălii, unde Townsend se urcă pe o masă. De acolo îi privi pe oamenii care urmau să-i hotărască soarta.

— În ultimele luni, începu el liniştit, eu şi Bruce Kelly am construit un plan care ne poate, cred, schimba vieţile tuturor şi poate schimba faţa presei din ţara asta. Ziarele nu vor mai supravieţui în viitor dacă vor fi conduse ca până acum. Cineva trebuie s-o spună şi acela sunt eu. E timpul să începem de acum. De duminică de la miezul nopţii intenţionez să-mi transfer tipografia şi toate operaţiunile pe Insula Câinilor.

Se auzi cum toţi căscară gurile.

— Recent, am ajuns la o înţelegere cu Eric Harrison, secretarul general al Alianţei Tipografilor, care ne va da şansa să scăpăm odată pentru totdeauna de teroarea grevelor.

Unii începură să aplaude, alţii păreau şovăitori, iar câţiva arătau de-a dreptul supăraţi.

Proprietarul continuă să le explice logistica unei schimbări atât de profunde:

— Difuzarea va fi asigurată de camioanele companiei mele, pentru ca în viitor să nu ne mai izbim de atitudinea mecanicilor de locomotivă. Nu pot să sper decât că mă veţi sprijini cu toţii în această aventură. Aveţi întrebări?

Mâinile ţâşniră imediat în aer. Townsend arătă spre un om aşezat chiar în faţa lui.

— Vă aşteptaţi ca sindicatele să organizeze pichete în faţa noii clădiri? Dacă da, ce măsuri aţi luat?

— Răspunsul la prima întrebare este da, zise Townsend. În ce priveşte cea de-a doua întrebare, poliţia m-a sfătuit să nu divulg nici una din măsurile luate. Dar vă pot asigura că toată operaţiunea este aprobată de primul ministru.

În cameră se auziră murmure. Townsend se întoarse spre o altă mână ridicată:

— Pentru cei dintre noi care nu doresc să se realizeze acest plan nebunesc acordaţi compensaţii?

Era o întrebare pe care Townsend o dorise.

— Vă sfătuim să vă citiţi cu atenţie contractele de muncă, răspunse el. O să vedeţi acolo ce compensaţie primiţi dacă voi fi nevoit să închid redacţia.

Toţi începură să discute cu aprindere.

— Ne ameninţaţi? întrebă acelaşi ziarist.

Townsend se răsuci spre el şi spuse tăios:

— Nu. Dar dacă nu mă sprijiniţi, sunteţi cei care ameninţă traiul tuturor salariaţilor de la *Globe*.

În aer ţâşni o pădure de mâini. Townsend arătă spre o femeie din spate.

— Câte alte sindicate au fost de acord să vă sprijine?

— Nici unul, răspunse el. De fapt, mă aştept ca toate celelalte să intre în grevă imediat după această întâlnire.

Arătă spre altcineva şi continuă încă o oră să răspundă la întrebări. Când coborî de pe masă, era limpede că ziariştii ezitau dacă să-i urmeze planul sau să se alăture celorlalte sindicate şi să opteze pentru o grevă generală.

În aceeaşi seară, Bruce îi spuse că Sindicatul Naţional al Ziariştilor îşi anunţase public intenţia de a-i reuni a doua zi la ora zece pe toţi angajaţii lui Townsend, urmând apoi să decidă cum vor răspunde solicitării lui. După o oră, Townsend făcu şi el o declaraţie de presă.

În noaptea aceea, Townsend nu dormi, ştiind că intrase într-un joc dur, care i-ar fi putut îngenunchea imperiul clădit de-a lungul anilor. Singura veste bună pe care o primise în luna aceea fusese că fiul lui cel mic, Graham, care era la New York cu Kate, spusese primul lui cuvânt şi acesta nu fusese "ziar". Deşi fusese de faţă la naşterea copilului, se urcase în avion după numai trei ore. Uneori se întreba ce rost avea să alerge atât.

În dimineaţa următoare se duse la birou şi aşteptă singur rezultatul întâlnirii ziariştilor. Dacă hotărau să declare grevă, era înfrânt.

După declaraţia de presă în care-şi prezenta planurile, preţul acţiunilor la Global Corporation scăzuse peste noapte cu patru pence, în timp ce cel al acţiunilor de la Armstrong Communications, beneficiarul evident al situaţiei, crescuseră cu două pence.

La câteva minute după ora unu, Bruce ţâşni pe uşa lui fără să mai bată.

— Te-au susţinut, spuse el.

Townsend ridică privirea, simţind că începe să-i vină inima la loc.

— Dar a fost pe muchie de cuţit. Au votat 343 la 301 să mutăm sediul. Cred că până la urmă ameninţarea ta că vei închide redacţia i-a convins pe cei mai mulţi.

Peste câteva minute, Townsend formă un număr şi o anunţă pe doamna prim-ministru că avea să urmeze o confruntare sângeroasă, care putea dura câteva săptămâni. Doamna Thatcher îi promise tot sprijinul. Cu trecerea zilelor, se dovedi repede că nu exagerase: ziariştii şi tipografii intrau şi ieşeau din clădire însoţiţi de poliţişti înarmaţi; Townsend şi Bruce Kelly erau păziţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru după ce primiseră nişte anonime care-i ameninţau cu moartea.

Dar aceasta nu se dovedi a fi singura lor problemă. Deşi sediul de pe Insula Câinilor era indiscutabil cel mai modern din lume, unii ziarişti se plângeau de viaţa pe care erau siliţi s-o îndure, cu înjurături şi pietre aruncate în ferestrele lor de sute de sindicalişti care aşteptau în afara fortăreţei lui Townsend.

Şi ziariştii mai aveau şi alte plângeri. Odată intraţi în incintă, nu prea le păsa de facilităţile tehnice şi de computerele care le înlocuiseră vechile maşini de scris şi nici de faptul că accesul cu alcool la locul de muncă era interzis. Poate că le-ar fi fost mai uşor dacă n-ar fi fost atât de departe de cârciumioarele lor de pe strada presei.

În prima lună după mutarea pe Insula Câinilor, şaizeci şi trei de ziarişti demisionaseră şi vânzările lui *Globe* continuară să scadă cu fiecare săptămână. Pichetele erau tot mai violente şi directorul financiar îl avertiză pe Townsend că în curând vor rămâne fără resurse. Şi continua să-l întrebe:

— Merită să dai faliment ca să-ţi dovedeşti dreptatea?

Armstrong urmărea cu încântare totul de pe celălalt mal al Atlanticului. *Citizen* îşi urca vânzările şi preţul acţiunilor lui creştea. Dar ştia că dacă Townsend reuşea să se împotrivească valului, avea să fie nevoit să se întoarcă la Londra şi să declanşeze la ziarul lui o operaţiune similară.

Nimeni nu putea anticipa întâmplările următoare.

31

The Sun

4 mai, 1982

Te-am prins!

Într-o noapte de vineri, în luna aprilie a anului 1982, în timp ce englezii dormeau liniştiţi, insulele Falkland fură invadate de trupe argentiniene. Doamna Thatcher întruni parlamentul sâmbăta, pentru prima oară după patruzeci de ani, şi Camera votă să fie trimisă o forţă militară care să reintre fără întârziere în posesia insulelor.

Alistair McAlvoy îl sună pe Armstrong la New York şi-l convinse că *Citizen* trebuia să susţină atitudinea Partidului Laburist - că un răspuns în forţă nu era o soluţie şi problema trebuia rezolvată de Naţiunile Unite. Armstrong nu se lăsă convins până când McAlvoy nu adăugă:

— Aventura asta iresponsabilă o s-o ducă pe Thatcher la prăbuşire. Crede-mă, laburiştii vor reveni la putere în câteva săptămâni.

Pe de altă parte, Townsend n-avea nici un dubiu că trebuia s-o sprijine pe doamna Thatcher şi să fluture steagul birtanic în *Globe*. Titlul ediţiei de luni era "Argy Bargy" şi editorialul era însoţit de o caricatură a generalului argentinian Galtieri, înfăţişat ca un pirat. Când trupele se îndreptară din Portsmouth spre Atlanticul de Sud, vânzările lui *Globe* se ridicară la 300 000 de exemplare. În primele zile de hărţuială, până şi prinţul Andrew era lăudat pentru "bravura şi eroismul" cu care îşi pilota avionul. Când submarinul britanic *HMS Cuceritorul* scufundă *General Belgrano* pe 2 mai, *Globe* publică "ŢINTIT!" şi vânzările crescură din nou. În timp ce trupele britanice reintrau în posesia portului Stanley, *Globe* avea un tiraj de 500 000, în timp ce vânzările lui *Citizen* scăzuseră uşor pentru prima dată de când Armstrong devenise proprietar. Când Peter Wakeham îl sună să-i spună ultimele cifre, Armstrong sări în primul avion de Londra.

Pe când soldaţii victorioşi se întorceau acasă, *Globe* se vindea în peste un milion de exemplare, în timp ce vânzările lui *Citizen* scăzuseră sub patru milioane, pentru prima dată după douăzeci şi cinci de ani. Când flota intră în Portsmouth, *Globe* lansă o colectă de fonduri pentru văduvele ostaşilor care se sacrificaseră cu eroism pentru ţara lor. Zi după zi, Bruce Kelly publica fapte glorioase de pe câmpul de luptă şi fotografii ale văduvelor cu copiii lor – care citeau cu toţii *Globe*.

După ce se ţinu serviciul comemorativ pentru cei căzuţi, la catedrala Sf. Paul, Armstrong convocă un consiliu de război la etajul nouă al clădirii. Directorul lui de difuzare îi reaminti inutil că cele mai multe progrese ale lui *Globe* fuseseră făcute în paguba lui *Citizen*. Alistair McAlvoy continua să-l sfătuiască să nu intre în panică.

Globe era doar o fiţuică; *Citizen* rămânea un ziar serios şi radical, cu o reputaţie colosală.

— Ar fi o prostie să ne coborâm stindardul ca să concurăm cu un parvenit al cărui ziar nu e demn nici să fie folosit ca hârtie de ambalaj la o tejghea respectabilă, spunea el. Vi-l puteţi imagina pe *Citizen* intrând într-o competiţie ca la Bingo? Asta-i o altă idee vulgară de-a lui Kevin Rushcliffe.

Armstrong îşi notă numele lui Rushcliffe. Jocul Bingo urcase tirajul lui *Globe* cu încă 100 000 de exemplare pe zi şi nu vedea de ce nu l-ar fi folosit şi *Citizen*. Dar mai ştia că echipa pe care McAlvoy şi-o consolidase timp de zece ani era trup şi suflet alături de redactorul-şef.

— Uitaţi-vă la primul editorial de azi al lui *Globe*, încercă Armstrong să le dovedească dreptatea lui. De ce nu obţinem şi noi subiecte din astea?

— Pentru că Freddie Vedeta n-ar intra în *Citizen* nici la pagina unsprezece, zise McAlvoy. Şi oricum, cui îi pasă de obiceiurile lui alimentare? Ni se aduc poveşti din astea în fiecare zi, dar avem grijă să nu primim şi un pumn de citaţii pentru calomnii o dată cu ele.

McAlvoy şi echipa redacţională fură siguri după întâlnire că-l convinseseră pe patron să nu ducă ziarul pe panta lui *Globe*. Dar siguranţa lor nu ţinu decât până ajunseră ultimele cifre de la difuzare pe biroul lui Armstrong. Fără să consulte pe nimeni, patronul luă telefonul şi-şi fixă o întâlnire cu Kevin Ruschliffe, directorul adjunct al lui *Globe*.

Rushcliffe intră la *Armstrong Communications* în aceeaşi după-amiază. Între el şi Alistair McAlvoy era o deosebire evidentă. I se adresă lui Dick de la prima întâlnire de parcă ar fi fost prieteni vechi şi vorbea în rafale scurte de sunete, pe care proprietarul încă nu le înţelegea. Rushcliffe nu-i lăsă nici o îndoială cu privire la schimbările pe care le-ar aduce la *Citizen* dacă ar fi numit redactor-şef.

— Editorialele sunt prea lăbărţate, zise el. Arată-le ce simţi în două propoziţii. Fără cuvinte mai lungi de trei silabe şi fără propoziţii de peste zece cuvinte. Nu încerca niciodată să influenţezi cititorii. Asigură-te că spui ceea ce ei vor să audă.

Armstrong, neobişnuit de docil, îi explică tânărului că avea să înceapă ca adjunct, "pentru că McAlvoy mai are încă şapte luni de contract".

Auzind ce salariu solicita Rushcliffe, Armstrong fu cât pe aci să renunţe la angajarea lui. Şi n-ar fi cedat atât de uşor dacă ar fi cunoscut termenii contractului de la *Globe* al lui Rushcliffe şi faptul că Bruce Kelly nu intenţiona să i-l reînnoiască la sfârşitul anului. După trei zile, îi trimise lui McAlvoy înştiinţarea că-l numise pe Kevin Rushcliffe adjunctul lui.

McAlvoy se gândi să protesteze că i se băgase pe gât adjunctul de la *Globe*, dar soţia lui îi aminti că mai avea doar şapte luni până la pensionarea cu toate drepturile şi că nu era cazul să-şi sacrifice slujba pe altarul principiilor. Ajungând a doua zi la birou, McAlvoy îl ignoră pur şi simplu pe adjunctul lui şi ideea acestuia pentru prima pagină.

Când *Globe* puse fotografia unui nud în pagina a treia şi vându două milioane de exemplare, McAlvoy declară la şedinţa de dimineaţă: "Numai peste cadavrul meu". Şi nimeni nu îndrăzni să-i spună că doi sau trei dintre reporterii lui cei mai buni părăsiseră *Citizen* pentru *Globe* şi doar Kevin Rushcliffe schimbase tabăra în direcţia opusă.

Armstrong îşi petrecea zilele pregătindu-se pentru marea preluare din New York şi-şi călca pe inimă acceptând opinia lui McAlvoy, în parte şi pentru că nu voia să-şi concedieze cel mai experimentat ziarist cu câteva săptămâni înaintea alegerilor generale.

Când Margaret Thatcher îşi reluă locul în Camera Comunelor cu o majoritate de 144 voturi, *Globe* declară victoria a lui şi proclamă căderea sigură a rivalului *Citizen*.

În săptămâna următoare, când Armstrong se întoarse la Londra pentru şedinţa lunară, Sir Paul puse problema scăderii tirajului ziarului.

— În timp ce la *Globe* creşte în fiecare lună, exclamă Peter Wakeham de la capătul celălalt al mesei.

— Ce să facem? întrebă preşedintele.

— Am alcătuit deja nişte planuri, spuse Armstrong.

— Şi nouă nu ni se vor dezvălui aceste planuri? întrebă Sir Paul.

— Voi informa pe larg consiliul în şedinţa următoare, răspunse Armstrong.

Sir Paul nu păru satisfăcut, dar nu comentă.

A doua zi, Armstrong trimise după McAlvoy fără să se obosească să anunţe pe nimeni din consiliu. Când redactorul-şef al lui *Citizen* intră în biroul proprietarului, Armstrong nu se ridică să-l întâmpine şi nici nu-i sugeră să ia loc.

— Sunt sigur că ţi-a dat prin minte de ce te-am chemat, spuse el.

— Nu, Dick, n-am nici cea mai mică idee, replică inocent McAlvoy.

— Tocmai am văzut cifrele contabilităţii pe luna trecută. Dacă mai continuăm tot aşa, la sfârşitul anului *Globe* o să aibă tiraj mai mare ca noi.

— Şi vei fi în continuare proprietarul unui adevărat ziar naţional, în timp ce Townsend o să tipărească tot o fiţuică.

— S-ar putea să fie aşa. Dar eu am un consiliu şi acţionari de care trebuie să ţin seama.

McAlvoy nu-şi amintea ca Armstrong să mai fi pomenit în trecut de consiliu şi acţionari. Era pe cale să spună că acesta era ultimul refugiu al unui patron. Apoi îşi aminti de avocatul lui şi de cele încă cinci luni de contract; ar fi fost lipsit de înţelepciune să-l provoace pe Armstrong.

— Bănuiesc că ai văzut titlul lui *Globe* de azi-dimineaţă, luă Armstrong în mână ziarul rival.

— Da, bineînţeles, spuse McAlvoy, aruncând o privire literelor îngroşate: "Vedetă pop într-un scandal cu droguri."

— Şi noi am dat "Beneficii pentru asistentele medicale".

— Cititorii noştri le iubesc pe asistentele medicale, spuse McAlvoy.

— Le-or fi iubind ei, spuse Armstrong răsfoind ziarul, dar, în caz că n-ai observat, *Globe* dă aceeaşi poveste la pagina şapte. Pentru mine e clar, chiar dacă pentru tine nu e, că majoritatea cititorilor noştri sunt interesaţi mai mult de vedete pop şi scandaluri cu droguri decât de asistentele medicale.

— Vedeta pop despre care e vorba, ripostă McAlvoy, n-a intrat niciodată în Topul 100 şi fuma o ţigară cu marijuana acasă la el. Dacă ar fi fost cunoscut, *Globe* i-ar fi menţionat numele în titlu. Am şi eu un dulap plin de mizerii de-astea, dar nu-i insult pe cititorii noştri publicându-le.

— Poate că ar fi timpul s-o faci, spuse Armstrong, ridicând tonul cu fiecare cuvânt. Hai să-l atacăm pe *Globe* pe terenul lui. Dacă am fi făcut-o mai demult, poate n-aş căuta acum alt redactor-şef!

Pentru moment, McAlvoy înlemni.

— Din izbucnirea asta trebuie să înţeleg că sunt concediat? întrebă el în cele din urmă.

— În sfârşit, ai priceput, zise Armstrong. Da, eşti concediat. Numele noului redactor-şef va fi anunţat luni. Ai grijă să-ţi eliberezi biroul în seara asta.

— Pot să presupun că după zece ani de muncă la conducerea ziarului voi fi pensionat cu toate drepturile?

— Nu vei primi decât atât cât ţi se cuvine, ţipă Armstrong. Şi acum ieşi afară.

Îl fulgeră pe McAlvoy cu privirea, aşteptându-se să audă una din tiradele care-l făcuse faimos, dar redactorul concediat se întoarse pur şi simplu şi ieşi, închizând încet uşa în urma lui.

Armstrong intră în camera alăturată, se şterse cu un prosop şi-şi schimbă cămaşa. Îşi puse una de aceeaşi culoare, ca să nu se observe că transpirase.

Reîntorcându-se în biroul lui, McAlvoy îi adună pe câţiva colegi mai apropiaţi şi le aduse la cunoştinţă decizia patronului şi ce plănuia să facă. Apoi conduse pentru ultima oară şedinţa de redacţie. Aruncă o privire pe lista de subiecte propuse pentru prima pagină.

— Pun un semn la reuniunea de mâine, Alistair, spuse o voce.

McAlvoy se uită la comentatorul lui politic:

— Ce-ai de gând, Campbell?

— Un consilier laburist din Lambeth a intrat în greva foamei ca să protesteze faţă de nedreptatea politicii interne a guvernului. E femeie, de culoare, şi nu e angajată.

— Mi se pare bine, spuse McAlvoy. Mai are cineva propuneri pentru editorial?

Nu vorbi nimeni şi el îşi roti ochii prin încăpere, până întâlni privirea lui Kevin Rushcliffe, căruia nu-i adresase nici un cuvânt de peste o lună.

— Tu ce crezi, Kevin?

Redactorul-şef adjunct clipi repede, nevenindu-i să creadă că şeful îl băga în seamă.

— Păi, am un fir cu viaţa secretarului de stat de la externe în particular, dar n-am destule elemente ca să susţin povestea.

— Ce-ar fi să arunci vreo trei sute de cuvinte pe subiect şi apoi să-i lăsăm pe avocaţi să decidă dacă-l publicăm sau nu?

Ziariştii mai vechi începură să se foiască în scaune.

— Dar povestea aia cu arhitectul? îl întrebă McAlvoy.

— Mi-aţi tăiat-o, spuse Rushcliffe, părând surprins.

— Mi s-a părut cam anostă. Nu poţi s-o mai condimentezi puţin?

— Dacă asta vreţi, spuse Rushcliffe, din ce în ce mai mirat.

McAlvoy nu bea nimic până nu citea ziarul de la cap la coadă, aşa că unii începură să se întrebe dacă nu cumva era bolnav.

— Bun, atunci e stabilit. Kevin ia primul titlu şi Campbell pe-al doilea.

După o pauză, adăugă:

— În seara asta îmi duc nevasta să-l vadă pe Pavarotti, aşa că las ziarul în mâinile lui Kevin. Te descurci? se întoarse el spre adjunctul lui.

— Bineînţeles, spuse Rushcliffe, încântat că era în sfârşit tratat ca un egal.

— Atunci am stabilit, spuse McAlvoy. Haideţi să ne vedem fiecare de treburile noastre.

Ziariştii începură să iasă din birou şuşotind, iar Rushcliffe veni la McAlvoy şi-i mulţumi.

— N-ai pentru ce, spuse redactorul-şef. Ştii, Kevin, asta ar putea fi şansa ta cea mare. Sunt sigur că ai aflat că m-am întâlnit azi cu patronul şi mi-a spus că i-ar plăcea ca ziarul să-l provoace pe *Globe* pe terenul lui. Aşa că atunci când va citi mâine *Citizen*, va vedea ce poţi. Să ştii că eu nu sunt bătut în cuie pe scaunul ăsta.

— O să mă străduiesc, promise Rushcliffe înainte de a pleca.

Dacă ar mai fi rămas o clipă, şi-ar fi putut ajuta şeful să elibereze biroul.

Mai târziu, redactorul-şef ieşi încet din clădire, oprindu-se să stea de vorbă cu fiecare membru al personalului cu care se întâlnea. Le spuse tuturor cât de mult îşi doreau el şi soţia lui să-l vadă pe Pavarotti şi când îl întrebară cine avea să scoată ziarul în seara aceea, le spuse, chiar şi portarului. Îşi verifică ceasul după al portarului înainte de a se îndrepta spre cea mai apropiată staţie de metrou; renunţase la maşina companiei.

Kevin Rushcliffe încercă să se concentreze să-şi scrie articolul, dar era permanent deranjat de oameni care voiau să le aprobe articolele. Giră mai multe pagini pe care n-avea vreme să le citească atent. Când îşi dădu în sfârşit editorialul, tipografia se plângea că întârzie şi se bucură că reuşiră să scoată ziarul la ora unsprezece.

După două ore, Armstrong ridică receptorul telefonului de pe noptieră şi auzi prima pagină de la Stephen Hallet.

— De ce dracu'n-ai oprit ziarul? strigă el.

— Nu l-am văzut decât după ce a ajuns pe străzi, răspunse Stephen. Când a ieşit şi al doilea tiraj, aveam un editorial cu o consilieră din Lambeth care face greva foamei. E negresă şi...

— Mă doare în cot ce culoare are, ţipă Armstrong. Ce dracu'-şi închipuie McAlvoy?

— Nu McAlvoy a scos ziarul aseară.

— Dar cine, pentru numele lui Dumnezeu?

— Kevin Rushcliffe, răspunse avocatul.

Armstrong nu mai dormi în noaptea aceea. Şi nici pe strada presei nu se dormi, toţi încercau cu frenezie să-l contacteze pe secretarul de la externe sau pe actriţa despre care era vorba în articol. Şi toţi reuşiră să se convingă de faptul că bietul om nici măcar n-o cunoscuse pe actriţa în cauză.

A doua zi, subiectul îi acaparase pe toţi într-atât, încât puţini observară un articolaş de la pagina şapte, intitulat "Cărămizi fără mortar", care reclama că unul din renumiţii arhitecţi britanici proiecta case şubrede pentru primărie. Primiseră de la avocatul arhitectului o scrisoare elegantă, subliniind că Sir Angus nu proiectase în viaţa lui o primărie. Avocatul trimitea şi textul de scuze care trebuia să apară a doua zi în ziar, la pagina întâi şi sugera şi suma care trebuia donată fundaţiei de caritate preferate de arhitect.

Pe pagina de divertisment, un restaurant de frunte era acuzat că intoxică un client pe zi şi era numită o companie de turism care-şi dusese clienţii în Spania şi nu le asigurase hotel. Pe pagina de sport se spunea că managerul echipei de fotbal ar fi zis...

McAlvoy le spuse tuturor care-i telefonaseră acasă că fusese concediat de Armstrong în ziua precedentă şi-şi eliberase biroul imediat. Părăsise sediul la 4,19, lăsându-l în locul lui pe redactorul-şef adjunct.

— Îl cheamă Rushcliffe, cu "e" la coadă, adăugă el cu solicitudine.

Toţi membrii personalului confirmară versiunea lui McAlvoy.

Stephen Hallet îl sună pe Armstrong de cinci ori în ziua aceea, recomandându-i să-l lase să rezolve repede citaţiile care ajungeau una după alta.

Globe dădu la pagina a doua un articol despre regretabila îndepărtare a lui McAlvoy după zece ani de serviciu. Îl descrise ca pe decanul redactorilor-şefi de pe strada presei, un profesionist căruia i se va simţi cu siguranţă lipsa.

* * *

Când *Globe* vându pentru prima oară trei milioane de exemplare, Townsend dădu o petrecere ca să sărbătorească evenimentul. De data asta, cei mai mulţi politicieni şi oameni celebri fură prezenţi – cu toate că Armstrong celebră în acelaşi timp a optzecea aniversare a lui *Citizen*.

— Măcar de data asta n-a mai socotit greşit anii, spuse Townsend.

— Fiindcă veni vorba, zise Bruce, când pot să mă întorc şi eu în Australia? Nu ştiu dacă ai observat, dar n-am mai fost acasă de cinci ani.

— Nu pleci acasă până când de pe *Citizen* nu dispare banda cu "cel mai bine vândut cotidian britanic", replică Townsend.

Bruce Kelly nu putu lua avionul de Sydney decât peste cincisprezece luni, când se raportă că vânzările lui *Globe* fuseseră în medie de 3 612 000, faţă de 3 610 000 la *Citizen*. A doua zi, *Globe* flutura un editorial cu titlul "DAŢI-L JOS" , ilustrat cu o fotografie a lui Armstrong, greoi ca un elefant, în şort de boxer.

Când *Citizen* nu vru să renunţe la banda cu care se mândrea, *Globe* îi informă pe "cei mai chibzuiţi cititori" că proprietarul lui *Citizen* nu-şi onorase datoria de 100 000 de lire în urma pariului pierdut şi că era "nu numai rău de pagubă, dar şi lipsit de cuvânt".

A doua zi, Armstrong îl dădu pe Townsend în judecată pentru calomnie. Până şi în *Times* evenimentul fu comentat, cu concluzia că "Numai avocaţii vor beneficia".

Cazul ajunse optsprezece luni mai târziu la înaltul tribunal şi se judecă trei săptămâni, comentat frecvent pe primele pagini ale tuturor ziarelor, cu excepţia lui *Independent*. Domnul Michael Beloff de la comisia de inspecţie argumentă că cifrele îi dădeau câştig de cauză lui *Globe*. Domnul Anthony Grabinar din aceeaşi comisie sublinie că cifrele expuse nu includeau vânzările *Citizen*-ului scoţian, care ridicau confortabil ziarul numit deasupra lui *Globe*.

Juriul se retrase timp de cinci ore pentru a cântări verdictul şi votă cu zece la doi în favoarea lui Armstrong. Când judecătorul întrebă ce daune să se plătească, vorbitorul se ridică şi spuse fără ezitare:

— Douăsprezece pence, domnule, preţul unui exemplar din *Citizen*.

Judecătorul spuse că, în acest caz, ambele părţi trebuiau să-şi plătească cheltuielile de judecată, de câte un milion de lire fiecare. Avocaţii îşi plecară capetele şi începură să-şi strângă hârtiile.

A doua zi, *Financial Times* prezicea că lupta dintre cei doi baroni ai presei nu se va încheia decât cu prăbuşirea definitivă a unuia dintre ei. Totuşi, se amintea că procesul sporise tirajele ambelor ziare, *Globe* ajungând pentru prima oară să vândă patru milioane de exemplare.

A doua zi, acţiunile ambelor companii îşi crescuseră cota cu 1 penny.

În timp ce Armstrong citea relatările amănunţite ale procesului în diverse ziare, Townsend se concentra asupra unui articol din *New York Times*, trimis prin fax de Tom Spencer.

Deşi nu auzise niciodată de Lloyd Summers, sau de galeria de artă al cărei contract de închiriere expira, ajungând la ultimul rând al faxului înţelese de ce Tom scrisese sus, cu litere de tipar: ÎN ATENŢIA IMEDIATĂ.

După ce reciti textul, Townsend o puse pe Heather să-i facă legătura cu Tom, apoi să-i rezerve un bilet de avion pentru New York.

Tom nu fu surprins că clientul lui îl sună de cum primi faxul. Doar încerca de peste un deceniu să pună mâna pe un pachet mai substanţial de acţiuni la *New York Star*..

Townsend ascultă concentrat relatarea lui Tom despre domnul Lloyd Summers şi motivele pentru care căuta un nou sediu pentru galeria de artă. După ce-şi epuiză întrebările, îşi instrui avocatul să-i aranjeze cât mai curând posibil o întâlnire cu Summers.

— Mâine vin la New York, adăugă el.

— Nu-i nevoie să faci tot drumul, Keith. Pot să te reprezint eu în faţa domnului Summers.

— Nu, răspunse Townsend. Cu *Star* e o treabă personală. Vreau să finalizez chiar eu afacerea asta.

— Keith, îţi dai seama că, dacă reuşeşti, va trebui să devii cetăţean american?

— Aşa cum ţi-am mai spus, Tom, n-o s-o fac niciodată.

Lăsă telefonul şi-şi însemnă ceva pe carnet. După ce chibzui cât putea să ofere, o întrebă pe Heather la ce oră avea avionul. Dacă Armstrong nu urca la bord odată cu el, putea încheia afacerea cu Summers înainte ca oricine altcineva să realizeze că închirierea unei galerii de artă din So Ho putea constitui cheia pentru obţinerea ziarului *New York Star*.

— Pun pariu că Townsend ia primul avion de New York, spuse Armstrong, după ce Russell Critchley îi termină de citit articolul.

— Atunci poate că ar fi bine să-l iei şi tu, spuse avocatul lui new-yorkez.

— Nici gând, spuse Armstrong. De ce să-i dezvălui ticălosului că ştiu tot atât de mult ca el? Nu, şansa mea e să acţionez înainte să aterizeze el. Aranjează cât mai repede o întâlnire cu Summers.

— Mă îndoiesc că galeria se deschide înainte de ora zece.

— Atunci să fii în faţa uşii la zece fără cinci.

— Ce libertate am?

— Dă-i orice vrea, spuse Armstrong. Oferă-te chiar să-i cumperi o galerie nouă. ~~Dar~~ mai ales nu-l lăsa pe Townsend să ajungă la el. Dacă Summers ne sprijină, o să avem uşă deschisă la maică-sa.

— Bine, spuse Critchley căutându-şi şosetele. Ar fi bine să mă pun în mişcare.

— Ai grijă să fii la galerie înainte să se deschidă, spuse Armstrong şi, după o pauză, adăugă: Şi dacă avocatul lui Townsend ajunge acolo înaintea ta, calcă-l cu maşina.

Critchley ar fi râs, dar nu era foarte sigur că clientul lui glumise.

Tom aştepta la vamă.

— N-am veşti bune, Keith, spuse el, după ce-şi strânseră mâinile.

— Cum adică? întrebă Townsend pornind spre ieşire. Armstrong nu putea ajunge la New York înaintea mea, sunt sigur că era la biroul lui când a decolat avionul.

— Poate să fie şi acum la birou, zise Tom, dar Russell Critchley, avocatul lui new-yorkez, s-a întâlnit cu Summers mai de dimineaţă.

Townsend se opri în mijlocul străzii, ignorând scrâşnetul frânelor şi sunetul strident al claxoanelor.

— Au făcut un pact?

— Habar n-am, spuse Tom. Dar când am intrat în birou, am găsit un mesaj de la secretara lui Summers, în care ni se anula programarea.

— La naiba. Hai direct la galerie, spuse Townsend, trecând în sfârşit pe partea cealaltă a străzii. Nu se poate să fi semnat deja un contract. La naiba, fir'ar să fie, repetă el. Trebuia să te las să-l vezi tu.

— A fost de acord să-ţi vândă pachetul lui de 5 la sută din acţiunile *New York Star* dacă-i dai bani pentru o galerie nouă, spuse Critchley.

— Şi cât o să mă coste? întrebă Armstrong, lăsând furculiţa din mână.

— N-a găsit încă locaţia potrivită, dar crede că în jur de trei milioane.

— Cât?

— O să ai, bineînţeles, concesiunea clădirii...

— Bineînţeles.

— ... şi cum galeria e înregistrată ca fundaţie non-profit, sunt câteva avantaje pentru impozite.

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere lungă, apoi Armstrong întrebă:

— Şi cum a rămas?

— Când mi-a amintit a treia oară că are întâlnire cu Townsend în dimineaţa asta, am spus da, urmând să facem contractul.

— Ai semnat ceva?

— Nu. I-am explicat că eşti pe drum şi nu am autoritatea s-o fac.

— Bun. Deci mai avem puţin timp să...

— Mă îndoiesc, spuse Russell. Summers ştie prea bine că te are la mână.

— Exact pe ăştia care cred că mă au la mână îmi place cel mai mult să-i storc, răspunse Armstrong.

32

Wall Street Journal

12 septembrie, 1986

Stocurile New York ajung la nivel record: 86,61 puncte

— Doamnelor şi domnilor, începu Armstrong, am convocat această conferinţă de presă pentru a anunţa că am informat Comisia de Schimburi şi Asigurări în această dimineaţă că intenţionez să fac o ofertă serioasă pentru preluarea ziarului *New York Star*. Sunt încântat să vă dezvălui că o acţionară importantă a ziarului, doamna Nancy Summers, şi-a vândut stocul firmei Armstrong Communications la preţul de 4,10 dolari acţiunea.

Deşi unii ziarişti îşi notau fiecare cuvânt al lui Armstrong, ştirea era vehiculată în presă de o săptămână. Cei mai mulţi nu scriau nimic, aşteptând noutăţile adevărate.

— Dar astăzi vă anunţ cu deosebită mândrie, continuă Armstrong, că domnul lloyd Summers, fiul doamnei Summers şi directorul fundaţiei care-i poartă numele, şi-a încredinţat şi el cele cinci procente din companie cauzei mele. În concluzie, nu veţi fi surprinşi să aflaţi că doresc să investesc în continuare în remarcabila fundaţie Summers, care promovează artişti tineri, fără şanse de a expune într-o galerie importantă. Aşa cum probabil mulţi dintre dumneavoastră ştiţi, m-am implicat în artă toată viaţa şi i-am sprijinit îndeosebi pe tinerii artişti.

Nici unul din cei prezenţi nu-şi amintea ca Armstrong să fi participat vreodată la un eveniment artistic, darmite să-l mai fi şi sprijinit! Aşa că cele mai multe pixuri rămaseră în aşteptare.

— Cu sprijinul doamnei Summers, deţin în prezent un procent de 19 la sută din acţiuni şi sper ca în viitorul apropiat să devin principalul acţionar şi să preiau preşedinţia ziarului la viitoarea întrunire a consiliului.

Armstrong îşi luă privirea de la declaraţia de presă întocmită de Russell Critchley şi le zâmbi tuturor:

— Acum vă voi răspunde bucuros la întrebări.

Lui Russel i se păru că Dick se descurcă bine la primele întrebări, dar apoi el arătă spre o femeie aşezată în rândul trei.

— Janet Brewer, *Washington Post.* Domnule Armstrong, îmi puteţi spune ce credeţi despre comunicatul de presă dat în dimineaţa aceasta de Keith Townsend?

— Nu citesc niciodată comunicatele de presă ale domnului Townsend, spuse Armstrong. Sunt cam la fel de corecte ca şi ziarele lui.

— Atunci lăsaţi-mă să vă lămuresc, spuse ea, uitându-se pe o foaie de hârtie. Se pare că dl. Townsend are susţinerea bancherilor J.P. Grenville, care şi-au dat 11 la sută din stocul lor pentru a-i sprijini oferta de a prelua

Star. Cu acţiunile pe care le posedă deja, deţine peste 15 la sută.

Armstrong o privi în ochi:

— Ca preşedinte al lui *Star*, îl voi întâmpina pe domnul Townsend la întrunirea generală de luna viitoare - ca pe un acţionar minoritar.

De data asta, pixurile îi scriseră fiecare cuvânt.

Armstrong citi comunicatul de presă al lui Townsend în proaspăt achiziţionatul lui apartament de la etajul treizeci şi şapte al clădirii Trump Tower. Chicoti când dădu peste paragraful care lăuda fundaţia Summers.

— Prea târziu, vorbi el singur. Alea 5 la sută îmi aparţin.

Îşi instrui imediat agenţii de bursă să cumpere toate acţiunile *Star* care ieşeau pe piaţă, indiferent la ce preţ. Preţul urcă fulgerător, pentru că şi Townsend dăduse aceleaşi instrucţiuni. Unii analişti specialişti în finanţe sugerară că amândoi plăteau cu mult peste valoarea reală, datorită "unei animozităţi personale purternice".

În următoarele patru săptămâni, Armstrong şi Townsend, însoţiţi de câte o trupă de avocaţi şi contabili, îşi petrecură toate orele de veghe în avioane, trenuri şi maşini, străbătând America şi încercând să convingă bănci şi instituţii, trusturi şi chiar câte o văduvă bogată să-i sprijine în bătălia de a prelua *Star*.

Preşedintele ziarului, Cornelius J. Adams IV, anunţă că-i va ceda frânele puterii oricui poseda controlul asupra a 51 la sută din acţiuni. Cu numai două săptămâni înainte de marea întrunire de la *Star*, ziariştii finanţişti nu ştiau încă cine avea cea mai mare parte din acţiunile companiei. Townsend anunţă că avea 46 la sută, în timp ce Armstrong pretindea că deţine controlul asupra a 41 la sută. În concluzie, analiştii hotărâră că oricare din cei doi reuşea să captureze cele 10 la sută deţinute de corporaţia Applebaum devenea câştigător.

Vic Applebaum era decis să-şi savureze din plin minutele de glorie şi declară că voia să-i cunoască pe amândoi pretendenţii înainte de a lua o hotărâre. Alese marţea dinaintea întâlnirii pentru a decide pe cine avea să sprijine.

Cei doi avocaţi rivali se întâlniră pe teren neutru şi fură de acord ca Armstrong să fie lăsat să-l vadă primul pe Applebaum, ceea ce, îşi asigură Tom Spencer clientul, era o eroare tactică. Townsend fu de acord până când Armstrong ieşi din clădire strângând titlul de proprietate asupra celor 10 la sută din acţiuni.

— Cum a reuşit? întrebă Townsend neîncrezător.

Tom nu ştiu răspunsul până a doua zi dimineaţa, când citi *New York Times*. Corespondentul de presă îi informa pe cititori de la prima pagină că Armstrong nu stătuse prea mult să-i explice domnului Applebaum cum ar conduce el *Star*. În schimb, insistase să-i vorbească în idiş despre familia lui pierdută în Holocaust şi despre faptul că nu-şi putuse reveni complet după această tragedie. Îşi sfârşi discursul spunând că cel mai măreţ moment din viaţa lui fusese acela când prim-ministrul Israelului îl numise ambasador neoficial al ţării în U.R.S.S., cu misiunea specială de a-i ajuta pe evreii ruşi care doreau să emigreze în Israel. Se părea că în momentul acela Applebaum izbucnise în lacrimi, îi dăduse pachetul de acţiuni şi refuzase să-l mai vadă pe Townsend.

Armstrong anunţă că, deoarece controla 51 la sută din companie, era noul proprietar al *New York Star. Wall Street Journal* prezise că întrunirea generală nu va fi decât o ceremonie de încoronare. Dar, într-o notă, Keith Townsend era sfătuit să nu fie prea deprimat că pierduse ziarul în faţa marelui lui rival. Din cauza creşterii excesive a preţului acţiunilor, se putea aştepta la un profit de peste 20 de milioane de dolari .

Rubrica de arte din *New York Times* îşi anunţa cititorii despre vernisajul expoziţiei de artă de avangardă, care urma să aibă loc joi, la fundaţia Summers. În articol se adăuga că ar fi fost interesant dacă veneau şi cei doi baroni ai presei care se arătaseră atât de preocupaţi de activitatea fundaţiei.

Tom Spencer îl sfătui pe Townsend să treacă şi el pe acolo câteva minute, deoarece Armstrong avea să fie prezent în mod sigur şi nu ştii niciodată ce-ţi mai pică în asemenea situaţii.

La câteva clipe după ce sosi, lui Townsend îi păru rău că acceptase să vină la expoziţie. Dădu ocol sălii o dată şi aruncă priviri scurte picturilor pe care le putea califica fără excepţie, cu o expresie a lui Kate, "gunoi pretenţios". Se hotărî să plece cât mai repede. Tocmai depistase un traseu spre ieşire când Summers bătu în microfon şi ceru linişte. Apoi directorul începu să spună "câteva cuvinte". Townsend se uită la ceas. Când ridică privirea, îl văzu pe Armstrong lângă Summers, strângând în mână un catalog şi zâmbind radios asistenţei.

Summers începu să spună că-i părea rău că mama lui nu putea participa, din cauza unei boli vechi, şi continuă lăudând cu iscusinţă calităţile artiştilor care expuneau. După douăzeci de minute, declară cât de încântat era că noul preşedinte al companiei *New York Star* reuşise să găsească timp să asiste la "una dintre micile noastre serate".

Urmă un ropot de aplauze însoţit de clinchetul paharelor de vin şi Armstrong zâmbi larg. Townsend presupuse că Summers terminase discursul şi se întoarse să plece, dar directorul adăugă: "Din păcate, aceasta e ultima expoziţie organizată aici. Aşa cum ştiţi deja, contractul nostru expiră în decembrie.

Audienţa suspină în cor, dar Summers ridică mâna:

— Nu vă fie teamă, prieteni. După o lungă căutare, am convingerea că am găsit clădirea potrivită pentru a găzdui fundaţia. Sper să ne întâlnim cu toţii acolo la viitoarea expoziţie.

— Cu toate că vreo câteva persoane de aici ştiu de ce a fost aleasă tocmai acea clădire, murmură cineva în sotto voce în spatele lui Townsend. Se întoarse şi văzu o femeie zveltă, de vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul arămiu tuns scurt, îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă cu model floral. Mica etichetă de pe bluza ei îi spunea că era directoarea adjunctă, Angela Humphries.

— Şi ar fi un început minunat, continuă Summers, dacă prima expoziţie din clădirea noastră nouă ar fi deschisă de viitorul preşedinte al companiei *Star*, care şi-a declarat cu atâta generozitate sprijinul pentru fundaţia noastră.

Armstrong zâmbi radios şi dădu din cap.

— Nu, dacă are bun-simţ, n-o să vină, spuse femeia din spatele lui Townsend. El făcu un pas în spate şi ajunse lângă d-ra Angela Humphries, care sorbea dintr-un pahar de şampanie spaniolă.

— Vă mulţumesc, prieteni dragi, spunea Summers. Şi acum, vă invit să vă bucuraţi de expoziţie.

Urmă o nouă rundă de aplauze, apoi Armstrong strânse mâna directorului cu căldură. Summers începu să-l prezinte oaspeţilor mai importanţi.

Townsend se întoarse spre Angela Humphries. Ea îşi terminase băutura şi el luă o sticlă de şampanie spaniolă de pe o măsuţă şi-i umplu repede paharul.

— Mulţumesc, spuse ea, privindu-l pentru prima oară. După cum vezi, sunt Angela Humphries. Cine eşti?

— Nu sunt din oraş, şovăi el. Mă aflu la New York într-o călătorie de afaceri.

Angela sorbi din pahar şi întrebă:

— Ce fel de călătorie?

— Mă ocup de transporturi. Mai ales avioane. Dar am şi vreo două mine de cărbuni.

— Mulţi din ăştia de aici ar trebui uitaţi într-o mină de cărbuni, spuse Angela, arătând cu mâna liberă spre tablouri.

— Sunt de acord, zise Townsend.

— Atunci de ce ai venit aici?

— Eram singur la New York şi am citit în *Times* despre expoziţie, spuse el.

— Şi ce fel de artă îţi place? întrebă ea.

Townsend evită să-i spună numele pictorilor care împodobeau pereţii casei de la Darling Point şi-i spuse în schimb autorii de tablouri pe care le colecţiona Kate de mai mulţi ani.

— Ăştia chiar ştiu să picteze, spuse Angela. Dacă-i admiri, ştiu mai multe expoziţii pentru care merită să sacrifici o seară.

— E bine când ştii unde să te duci, dar când eşti străin şi pe cont propriu...

— Eşti căsătorit? îşi ridică ea sprâncenele.

— Nu, răspunse el, sperând să fie crezut. Tu?

— Divorţată, spuse ea. M-am căsătorit cu un artist care era convins că numai Bellini îl întrecea în talent.

— Şi de fapt, cât de bun era?

— A fost respins la expoziţia asta, spuse ea. Cred că ţi-am dat un indiciu.

Townsend râse. Oamenii începuseră să se scurgă spre ieşire şi Armstrong şi Summers erau acum foarte aproape. Townsend îi turnă Angelei un alt pahar de şampanie şi deodată se găsi în faţa lui Armstrong. Cei doi se priviră o clipă în ochi, apoi Summers îl luă pe Armstrong de braţ şi-l trase repede spre centrul încăperii.

— Vezi că n-a vrut să mă prezinte noului director, spuse Angela fără chef.

Townsend nu se obosi să-i explice că mai degrabă Summers dorise să evite ciocnirea dintre el şi Armstrong.

— Mă bucur că te-am cunoscut, domnule...

— Ai planuri pentru cină?

— Nu, spuse ea după o scurtă ezitare. N-am nici un plan, dar mâine trebuie să mă scol devreme.

— Şi eu, spuse Townsend. Hai să luăm ceva în gură.

— O.K. Stai să-mi iau haina şi vin imediat.

Pe când ea se îndrepta spre garderobă, Townsend aruncă o privire prin cameră. Armstrong, cu Summers în trenă, era înconjurat acum de o suită de admiratori. Nu era nevoie să se apropie ca să ştie că Armstrong le vorbea despre planurile lui minunate pentru viitorul fundaţiei.

După o clipă, Angela se întoarse purtând un palton care-i ajungea până aproape de glezne.

— Unde-ai vrea să mâncăm? o întrebă Townsend, urcând scările care dădeau în stradă.

— Joi seara, toate restaurantele decente de pe aici sunt ocupate, spuse Angela. Unde stai?

— La Carlyle.

— N-am mâncat niciodată acolo. Ar putea fi frumos, spuse ea, în timp ce el îi ţinea deschisă uşa. Trotuarul era atât de alunecos, încât aproape că trebui s-o ţină ca să nu cadă.

Şoferul BMW-ului care-l aştepta pe domnul Townsend fu surprins când îl văzu oprind un taxi şi mai surprins văzând-o pe femeia cu care era. N-ar fi crezut că era genul domnului Townsend. Întoarse cheia în contact şi urmări taxiul; cei doi coborâră pe Madison şi dispărură pe uşa turnantă a hotelului.

Townsend o conduse pe Angela direct la restaurantul de la etajul unu, sperând că maître d'hotel nu-şi va aminti numele lui.

— Bună seara, domnule, spuse el. Aţi rezervat o masă?

— Nu, spuse Townsend, dar locuiesc în hotel.

Ospătarul-şef se încruntă:

— Îmi pare rău, domnule, dar nu vă pot aşeza decât peste jumătate de oră. Desigur, dacă doriţi, puteţi comanda în cameră.

— Nu, aşteptăm la bar, spuse Townsend.

— Am o întâlnire mâine dimineaţă devreme, spuse Angela. Şi nu-mi pot permite să întârzii.

— Să mergem să căutăm alt restaurant?

— Mă mulţumesc să mănânc în cameră la tine, dar pe la unsprezece trebuie să plec.

— Îmi convine, spuse Townsend. Mâncăm în camera mea, se întoarse el spre ospătarul-şef.

Acesta se înclină uşor:

— Trimit imediat pe cineva. Ce număr are camera, domnule?

— 712, spuse Townsend.

O conduse pe Angela afară din restaurant şi, trecând pe lângă o cameră, îl auziră cântând pe Bobby Schultz.

— Ăsta chiar că are talent, spuse Angela...

Townsend dădu din cap şi zâmbi. Se urcară în lift cu un grup de persoane şi se dădură jos la etajul şapte. Ea îi zâmbi cu nervozitate. El ar fi vrut să-i poată spune că nu trupul ei îl interesa.

Introduse cartela în uşă şi o lăsă pe Angela să intre. Fu uşurat văzând că sticla de şampanie stătea nedesfăcută pe masă. Ea-şi scoase paltonul şi-l puse pe scaunul cel mai apropiat, iar el desfăcu poleiala aurie, apoi scoase dopul şampaniei şi umplu două pahare până la buză.

— N-ar trebui să beau prea mult, spuse ea. Am băut destul la galerie.

Townsend îşi ridică paharul şi chiar atunci se auzi o bătaie în uşă. Apăru un chelner, cu un meniu tipărit.

— Pentru mine, calcan de Dover cu salată verde ar fi minunat, spuse Angela, fără să se uite la meniu.

— Dezosat sau nu, doamnă?

— Dezosat, vă rog.

— Aduceţi două porţii, spuse Townsend.

Apoi alese două sticle de vin franţuzesc, ignorând preferatul lui, un chardonnay australian.

După ce se aşezară, Angela începu să-i vorbească despre artiştii care expuneau la New York şi entuziasmul şi competenţa ei aproape îl făcură pe Townsend să uite de ce o invitase la cină.

Aşteptând mâncarea, el îndreptă încet conversaţia spre munca ei de la galerie. Era de acord cu judecata ei despre expoziţia din seara aceea şi o întrebă de ce ea nu protestase, în calitatea ei de director adjunct.

— O funcţie fără nici o putere, oftă ea, iar Townsend îi umplu din nou paharul.

— Deci Summers ia toate deciziile?

— Absolut. Eu n-aş risipi banii fundaţiei pe frecţiile astea pseudo-intelectuale. Există atâtea talente, dar cineva trebuie să-şi dea osteneala să le caute.

— Expoziţia a fost bine aranjată, spuse Townsend, ca s-o zgândărească.

— Bine aranjată? repetă ea neîncrezătoare. Eu nu discut aranjamentul, ramele şi lumina. Eu mă refeream la picturi. În orice caz, un singur lucru din galeria aia ar fi trebuit atârnat pe pereţi.

Se auzi o bătaie la uşă şi Townsend deschise, lăsându-l pe chelner să intre cu măsuţa pe rotile. El aşeză totul pe masa din centrul camerei şi le spuse că peştele era cald într-un cuptor de sub tavă. Townsend semnă cecul şi-i dădu un bacşiş de zece dolari.

— Să vin mai târziu să strâng, domnule, întrebă omul politicos, dar primi o uşoară şi fermă clătinare din cap.

Când se aşeză pe scaun, Angela se juca deja cu salata. Desfăcu vinul şi umplu două pahare.

— Şi crezi că Summers a cheltuit pentru expoziţie mai mult decât era nevoie? întrebă el.

— Mai mult decât era nevoie? se minună Angela, gustând din vin. Aruncă aiurea peste un milion din banii fundaţiei în fiecare an. Şi noi nu avem cum să-i justificăm decât prin câteva petreceri la care el se laudă cât poate.

— Dar cum reuşeşte să obţină un milion anual? întrebă Townsend, pretinzând că degustă salata.

— Păi, să luăm expoziţia din seara asta. A costat fundaţia un sfert de milion pentru început. Apoi e contul de cheltuieli, care e depăşit numai de cel al milionarilor.

— Dar cum se descurcă? întrebă Townsend, umplându-i la loc paharul.

Spera să nu observe că el abia-l atinsese pe al lui.

— Fiindcă nu-l controlează nimeni, spuse Angela. Fundaţia e a mamei lui, care ţine puşculiţa - cel puţin până la viitoarea întrunire anuală.

— Doamna Summers? o îndemnă Townsend.

— N-are nici un amestec, spuse Angela.

— Atunci de ce nu ia nişte măsuri?

— Cum ar putea? Biata femeie e ţintuită la pat de doi ani şi singura persoană care o vizitează zilnic e nimeni altul decât devotatul ei fiu.

— Am sentimentul că asta s-ar putea schimba dacă intervine Armstrong.

— De ce spui asta? Îl cunoşti?

— Nu, spuse repede Townsend, încercând să-şi repare greşeala. Dar din tot ce-am citit despre el, am impresia că nu-i agreează pe pierde-vară.

— Nu pot decât să sper că ai dreptate, spuse Angela, turnându-şi încă un pahar de vin, pentru că astfel aş avea şansa să-i arăt câte lucruri pot face pentru fundaţie.

— Poate de aceea Summers nu l-a scăpat din ochi pe Armstrong toată seara.

— Nici măcar nu mi l-a prezentat, zise Angela, sunt sigură că ai observat. Lloyd n-o să renunţe la stilul lui de viaţă fără luptă, asta e clar.

Îşi înfipse furculiţa într-o bucată de peşte şi continuă:

— Şi dacă reuşeşte să-l convingă pe Armstrong să semneze actul de concesiune până la viitoarea întrunire generală, îşi va atinge scopul. Vinul ăsta e într-adevăr excepţional, spuse ea, punându-şi jos paharul gol.

Townsend i-l umplu din nou şi începu să desfacă şi sticla a doua.

— Încerci să mă îmbeţi? întrebă ea râzând.

— Nici nu mi-a trecut prin minte, ripostă Townsend.

Se ridică, luă două farfurii din micul cuptor şi le aşeză pe masă.

— Spune-mi, legă el firul discuţiei, ai vrea să te muţi?

— Să mă mut? întrebă ea, punându-şi nişte maioneză pe marginea farfuriei.

— În noul sediu, zise Townsend. Se pare că Lloyd a găsit clădirea perfectă.

— Perfectă? repetă ea. Ar trebui să fie perfectă, costă 3 milioane.Dar pentru cine?

— Totuşi, insistă Townsend, el a explicat că trebuie să vă mutaţi, n-aveţi de ales.

— Nu, consiliul n-a prea avut de ales pentru că el le-a spus că nu există alternativă.

— Dar concesionarea clădirii se apropia de sfârşit, nu-i aşa, zise Townsend.

— În discursul lui a uitat să spună că proprietarul clădirii ar reînnoi bucuros contractul pe încă zece ani, fără să mărească chiria, spuse Angela, luându-şi paharul. N-ar trebui să mai beau, dar după poşirca de la galerie, asta e o trataţie adevărată.

— De ce n-a făcut-o? întrebă Townsend.

— Să facă ce?

— Să reînnoiască actul de concesionare.

— Fiindcă a găsit altă clădire care se întâmplă să aibă şi un apartament mansardat, spuse ea, punând paharul pe masă şi apucându-se din nou de peşte.

— Dar are dreptul să locuiască la sediu, zise Townsend. La urma urmei, el e directorul.

— Da, dar n-are dreptul să închirieze apartamentul cu contract separat, ca să nu-l mai poată scoate de acolo decât plătindu-i compensaţie. A plănuit totul.

Începea să amestece cuvintele.

— De unde ştii toate astea?

— Am avut odată un iubit comun, spuse ea cu tristeţe.

Townsend îi umplu repede paharul.

— Şi unde-i clădirea asta?

— De ce eşti aşa ahtiat să ştii cât mai mult despre noul sediu? întrebă ea, părând suspicioasă pentru prima dată.

— Aş vrea să te caut când mai vin la New York, răspunse el fără să clipească.

Angela îşi puse lângă farfurie cuţitul şi furculiţa, îşi împinse scaunul în spate şi zise:

— N-ai cumva nişte coniac? Doar unul mic, să mă încălzesc înainte de a da piept cu viscolul de afară.

— Sigur am, spuse Townsend.

Se duse la frigider, scoase patru sticle miniaturale cu mostre de coniac şi le turnă pe toate într-o cupă mare.

— Nu bei cu mine? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc. Eu nu mi-am terminat vinul, spuse el, luându-şi paharul aproape neatins. Şi eu nu trebuie să dau piept cu viscolul. Spune-mi, cum ai ajuns director-adjunct?

— După ce cinci adjuncţi şi-au dat demisia în patru ani, cred că am fost singura care a solicitat postul.

— Sunt surprins că are nevoie de un adjunct.

— E obligat să aibă, sorbi ea din coniac. Scrie în statut.

— Dar trebuie să fii calificată dacă ai fost numită, continuă el.

— Am studiat istoria artei la Yale şi mi-am dat diploma cu perioada renascentistă, la Academia din Veneţia.

— După Caravaggio, Luini şi Michelangelo, grupul din seara asta e o scădere, spuse Townsend.

— Nu m-ar deranja, dar sunt director adjunct de aproape doi ani şi nu mi s-a permis să realizez nici o manifestare. Dacă mi s-ar da şansa, aş putea monta o expoziţie cu care fundaţia s-ar mândri, la numai o zecime din costul ei.

Şi mai sorbi din coniac.

— Dacă îţi displace atât de mult, sunt surprins că mai stai, zise Townsend.

— N-o să mai stau mult. Dacă nu-l pot convinge pe Armstrong să schimbe politica galeriei, îmi voi da demisia. Însă după cum îl ducea Lloyd de lanţ, cred că nici nu va mai fi prin preajmă la viitoarea expoziţie.

Făcu o pauză, apoi mai luă o gură de coniac.

— Nu i-am spus de asta nici mamei, recunoscu ea. Dar uneori e mai uşor să stai de vorbă cu străinii. Nu eşti din lumea artei, nu-i aşa?

— Nu. Ţi-am spus, mă ocup de transporturi şi minerit.

— Şi ce faci de fapt? Conduci maşina sau sapi? îl privi ea peste pahar. Adică vreau să spun...

— Da? o încurajă Townsend.

— Adică... ce transporţi şi unde?

Îşi luă paharul, şovăi, apoi alunecă uşor din scaun pe covor, bolborosind ceva despre combustibilele din Roma

Renaşterii. În câteva secunde se încolăcise şi sforăia ca o pisică mulţumită. Townsend o ridică încet şi o duse în dormitor. Trase pătura şi o puse în pat, apoi o acoperi. Trebuia s-o admire pentru cât rezistase: probabil nu cântărea mai mult de cincizeci de kilograme.

Se întoarse în sufragerie, închizând uşa dormitorului şi se apucă să caute statutul companiei *New York Star*. După ce găsi cărţulia cu coperţi roşii pe fundul geamantanului, se aşeză pe canapea şi începu să citească. Aţipi abia la pagina patruzeci şi şapte.

Armstrong nu găsi o scuză destul de bună pentru a refuza invitaţia lui Summers la cină, după expoziţie. Era uşurat că avocatul lui nu plecase acasă.

— Vii cu noi, nu-i aşa, Russell? îi spuse el imperios, mai mult comandând decât invitând.

Armstrong tocmai reuşise să-i comunice în particular lui Russell impresia lui despre expoziţie, pe care i-o ascunsese lui Summers. Încercase să evite o întâlnire din clipa în care Summers îi spusese că găsise sediul ideal pentru fundaţie. Dar Russell îl avertizase că Summers devenea nerăbdător şi chiar ameninţător:

— Nu uitaţi că am o alternativă.

Armstrong trebui să recunoască de la început că Summers îi dusese la un restaurant excepţional, dar se obişnuise deja cu gusturile lui extravagante de când îl frecventa. După ce se strânse felul principal, Summers începu să repete cât de important era să semneze cât mai repede luarea în concesiune a noii clădiri, pentru ca fundaţia să aibă o casă.

— Doar a fost clar din prima zi, Dick, că te voi ajuta dându-ţi acţiunile dacă achiziţionezi un sediu nou pentru fundaţie.

— Asta şi intenţionez să fac, spuse Armstrong cu fermitate.

— Dar înainte de întrunirea generală anuală, îşi încrucişă Summers privirile cu ale lui peste masă. Îţi sugerez să întocmim imediat contractul, pentru ca luni să fie gata de semnat.

Summers goli paharul de coniac şi continuă:

— Pentru că ştiu pe cineva care ar fi fericit să semneze dacă n-o faci tu.

— Nu, îl întocmim imediat, spuse Armstrong.

— Bun. Atunci mâine dimineaţă îţi arăt sediul.

— Mâine dimineaţă? spuse Armstrong. Cred c-o să reuşesc să mă strecor.

— Atunci, la ora nouă? întrebă Summers când li se aducea cafeaua decofeinizată.

Armstrong îşi goli ceaşca dintr-o înghiţitură:

— Ora nouă, confirmă el, apoi ceru nota.

Achită extravaganţa lui Summers, aruncă şervetul şi se ridică de la masă. Directorul fundaţiei şi Russell îl urmară în linişte până la limuzină.

— Ne vedem mâine dimineaţă la nouă, îi spuse Summers când Armstrong se urcă în maşină.

— Bineînţeles, bombăni Armstrong fără să se mai uite înapoi.

Pe drumul spre hotel, îi ceru lui Russell să-i găsească răspuns la trei întrebări. Avocatul luă un mic carnet cu scoarţe de piele şi-l deschise, scriind ce-i spunea Armstrong:

— Unu, cine controlează fundaţia? Doi, cât din profiturile lui *Star* i se alocă anual? Şi trei, am vreo obligaţie legală să cheltuiesc trei milioane pe clădirea asta nouă cu care mă bate la cap? Vreau răspunsurile mâine dimineaţă.

Limuzina opri la o mică distanţă de hotel şi Armstrong se despărţi de avocat şi coborî să facă o plimbare. Îşi luă un *New York Star* din colţul străzii 61 cu Madison şi zâmbi când văzu pe prima pagină fotografia lui uriaşă cu explicaţia "Preşedinte" dedesubt. Nu-i plăcu însă că şi poza lui Townsend era pe aceeaşi pagină, deşi mai mică şi mai jos, cu explicaţia: "Un profit de 20 de milioane dolari?"

Armstrong îşi puse ziarul sub braţ, intră în hotel şi-i spuse liftierului:

— Cui îi pasă de 20 de milioane când poate fi proprietarul lui *Star*?

— Poftim, domnule? întrebă nedumerit băiatul.

— Ce-ai prefera să ai, îl întrebă Armstrong, ziarul *New York Star* sau 20 de milioane de dolari?

Liftierul îşi ridică privirea spre uriaşul acela care nu părea deloc beat şi spuse cu speranţă:

— 20 de milioane, domnule.

*
* *

A doua zi dimineaţa, Townsend se sculă cu gâtul înţepenit. Se ridică de pe canapea şi se întinse şi văzu pe jos statutul lui *New York Star*. Şi atunci îşi aminti.

Străbătu camera şi deschise cu grijă uşa dormitorului. Angela dormea dusă. Închise încet uşa şi sună la room service. Comandă micul dejun şi cinci ziare şi ceru să fie strânsă cina din seara precedentă.

Uşa dormitorului se deschise a doua oară în dimineaţa aceea şi Angela se strecură pe ea şi-l găsi pe Townsend sorbindu-şi cafeaua şi citind *Wall Street Journal*. Ea îi puse aceeaşi întrebare pe care i-o adresase la galerie:

— Cine eşti?

El îi dădu acelaşi răspuns şi ea zâmbi.

— Să-ţi comand ceva la micul dejun?

— Nu, mulţumesc, dar poţi să-mi torni o cafea neagră. Mă întorc imediat.

Uşa dormitorului se închise şi nu se mai deschise douăzeci de minute.Când se aşeză pe scaun în faţa lui Townsend, Angela părea foarte nervoasă. El îi turnă cafeaua şi ea nu încercă să vorbească până nu luă mai multe înghiţituri mari.

— Am făcut vreo prostie aseară? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu, zâmbi Townsend.

— Să ştii că niciodată...

— N-ai de ce să-ţi faci griji, o asigură el. Ai adormit şi te-am băgat în pat. Complet îmbrăcată, adăugă după o scurtă pauză.

— Ce uşurare, spuse ea, apoi îşi privi ceasul. Vai de mine, atât e sau mi l-am pus eu pe dos la mână?

— E opt şi douăzeci, zise Townsend.

— Trebuie să iau imediat un taxi. Am întâlnire la nouă cu preşedintele, în So Ho şi trebuie să-i fac o impresie bună. Dacă refuză să cumpere clădirea, înseamnă că am o şansă.

— Nu te obosi să chemi taxiul, spuse Townsend. Şoferul meu o să te ducă unde vrei. Îl găseşti parcat în faţă, e un BMW alb.

— Mulţumesc, spuse ea. Eşti foarte generos.

Apoi îşi goli repede ceaşca:

— Aseară a fost o cină grozavă şi ai fost foarte atent, spuse ea, ridicându-se de pe scaun. Acum trebuie să plec, dacă vreau să ajung înaintea domnului Armstrong.

— Bineînţeles.

Townsend se ridică şi o ajută să-şi pună haina. La uşă, ea se întoarse din nou spre el:

— Nu cumva, dacă n-am făcut altă prostie, am spus ceva ce-aş putea regreta?

— Nu, nu cred. Ai vorbit doar despre munca ta la fundaţie, spuse el, deschizându-i uşa.

— Ai fost amabil că m-ai ascultat. Sper să ne mai întâlnim.

— Am sentimentul că sigur ne vom mai întâlni.

Ea se întinse şi-l sărută pe obraz.

— Apropo, îi spuse, nu mi-ai zis cum te cheamă.

— Keith Townsend.

— Of, la naiba, exclamă ea, şi uşa i se închise în faţă.

Ajungând în dimineaţa aceea în faţa clădirii de la numărul 147 de pe Broadway, Armstrong fu întâmpinat de Lloyd Summers care stătea pe trepte lângă o femeie slabă, cu aspect intelectual, care era ori foarte obosită, ori doar plictisită.

— Bună dimineaţa, domnule Armstrong, îi spuse Summers.

— Bună dimineaţa, îi dădu el mâna, străduindu-se să zâmbească.

— Doamna Angela Humphries, adjuncta mea. Poate v-aţi întâlnit aseară, la expoziţie.

Armstrong îşi amintea chipul ei, dar nu credea că-i fusese prezentată. Dădu scurt din cap.

— Specialitatea Angelei e Renaşterea, spuse Summers, deschizând uşa.

— Ce interesant, spuse Armstrong sec.

— Hai să vă arăt, spuse directorul când intrară într-o sală mare.

Armstrong băgă mâna în buzunar şi apăsă pe un buton.

— Ce pereţi minunaţi pentru expus, se entuziasmă directorul.

Armstrong încerca să pară fascinat de o clădire pe care nu avea absolut nici o intenţie s-o cumpere. Dar ştia că nu-şi putea declara dezinteresul până luni, când avea nevoie de procentul de acţiuni al lui Summers pentru a fi numit preşedinte la *Star*. Aşa că reuşea să puncteze discursul directorului cu câte un "Minunat", "Perfect" şi "Ideal", "Sunt de acord" şi chiar "Ce noroc să găseşti clădirea asta".

Când Summers îl luă de braţ şi vru să coboare înapoi la parter, Armstrong arătă nişte scări pe care nu urcaseră.

— Acolo ce e? întrebă el suspicios.

— Doar un pod, răspunse Summers repede. Ar putea fi util pentru depozitare, dar nu mai mult.

Angela nu spuse nimic; încerca să-şi amintească dacă-i pomenise lui Townsend de mansardă.

Când ajunseră înapoi la parter, Armstrong de abia aştepta să scape. Ieşind pe trotuar, Summers concluzionă:

— Acum înţelegi, domnule preşedinte, de ce consider locul acesta ideal pentru desfăşurarea activităţii fundaţiei în secolul următor.

— Este foarte limpede, spuse Armstrong. Cu totul ideal.

Când văzu cine-l aştepta în spatele limuzinei, zâmbi uşurat:

— O să mă ocup de hârtii imediat ce ajung la birou.

— Eu sunt la galerie toată ziua, spuse Summers.

— Atunci îţi trimit documentele la semnat după amiază.

— Astăzi, oricând, spuse Summers, întinzându-i mâna.

Armstrong dădu mâna cu el şi, fără să se mai obosească s-o salute pe Angela, se urcă în maşină. Acolo îl aştepta Russell, cu pixul şi carnetul în mână.

— Ai răspunsurile? întrebă el, înainte ca şoferul să pornească maşina.

Şi se întoarse să-i facă semn cu mâna lui Summers.

— Da, răspunse Russell, consultându-şi carnetul. În primul rând, fundaţia e condusă de doamna Summers, care l-a numit pe fiul ei director acum şase ani. În al doilea rând, anul trecut au cheltuit puţin peste un milion de dolari din profiturile lui *Star*.

Armstrong se ţinu de braţul banchetei:

— Cum, lua-i-ar naiba, au reuşit să ia atât?

— Păi, pentru început, Summers are un salariu de 150 000 de dolari pe an. Dar şi mai interesant, a reuşit să întocmească note de cheltuieli în jur de 240 000 dolari anual - în ultimii patru ani, spuse Russell, uitându-se pe notiţe.

Armstrong simţi că-i creşte pulsul.

— Cum face, domnule? întrebă el, pe când treceau de un BMW alb pe care ar fi jurat că-l mai văzuse. Se întoarse să se uite înapoi.

— Bănuiesc că mama lui nu-i pune prea multe întrebări.

— Ce?

— Bănuiesc că mama lui nu-i pune prea multe întrebări, repetă Russell.

— Dar consiliul? Doar au datoria să fie vigilenţi. Ca să nu mai vorbesc de acţionari.

— Cineva a ridicat problema la întrunirea generală de anul trecut, dar preşedintele i-a asigurat - citez - "cititorii lui *Star* aprobă cu tot sufletul ca ziarul să fie implicat în promovarea culturii din marele nostru oraş", zise Russell.

— Promovarea a ce?

— A culturii, repetă Russell.

— Şi clădirea? arătă Armstrong cu mâna în spate.

— Nici o direcţiune viitoare nu are obligaţia de a achiziţiona o altă clădire când expiră concesionarea celei vechi - asta se întâmplă pe cincisprezece decembrie.

Armstrong zâmbi pentru prima oară nesilit în dimineaţa aceea.

— Deşi trebuie să te avertizez, spuse Russell, că Summers va încerca în mod sigur să se convingă înainte de întrunirea de luni că ai cumpărat clădirea. Altfel îşi poate retrage cele 5 la sută în orice moment.

— Trimite-i două copii ale unui contract pregătite de semnat. Asta o să-l ţină liniştit până luni.

Russell nu părea prea convins.

Când BMW-ul se întoarse la Carlyle, Townsend aştepta afară. Se urcă lângă şofer şi întrebă:

— Unde-ai lăsat-o pe fată?

— So Ho, Broadway, răspunse şoferul.

— Acolo merg şi eu, spuse Townsend.

Alăturându-se traficului de pe Bulevardul cinci, şoferul era în continuare mirat de ce putuse găsi domnul Townsend la fata aceea. Probabil că era un aspect pe care nu-l dezlegase. Poate era o moştenitoare.

Când BMW-ul înaintă pe Broadway, lui Townsend nu-i scăpă o limuzină lungă, parcată în faţa unei clădiri pe al cărei parter era agăţată inscripţia "De vânzare".

— Parchează pe partea asta, la vreo cincizeci de metri de locul unde ai lăsat-o pe doamna azi dimineaţă.

Şoferul trase frâna de mână, iar Townsend aruncă o privire peste umăr:

— Poţi să citeşti numerele de telefon de pe pancartă?

— Sunt două numere diferite, domnule.

— Am nevoie de amândouă, zise Townsend.

Şoferul îi citi numerele şi Townsend le scrise pe dosul unei bancnote de cinci dolari. Apoi formă primul număr la telefonul din maşină.

— Bună dimineaţa, se auzi, suntem Wood, Knight & Levy. Cu ce vă putem ajuta?

Townsend spuse că-l interesa clădirea de la numărul 147 de pe Broadway.

— Vă fac legătura la birouri, domnule.

Se auzi un clic, apoi a doua voce repetă:

— Cu ce vă putem ajuta?

Townsend îşi spuse din nou dorinţa şi i se făcu legătura cu a treia persoană.

— Numărul 147 de pe Broadway? Da, mi-e teamă că deja avem în vedere un cumpărător, domnule. Am fost instruiţi să redactăm o concesionare care se va semna luni. Totuşi, mai avem şi alte proprietăţi, în aceeaşi arie.

Townsend apăsă butonul "FINAL" fără să mai spună nimic. New York-ul era un oraş unde dovezile de bădărănie nu surprindeau pe nimeni. Formă imediat cel de-al doilea număr. În timp ce aştepta să i se facă legătura, atenţia îi fu atrasă de un taxi care parca în afara clădirii. Un bărbat de vârstă mijlocie, înalt şi îmbrăcat elegant, sări din taxi şi se îndreptă spre limuzina cea lungă. Schimbă câteva cuvinte cu şoferul, apoi se urcă în spate. Pe fir se auzi vocea agentului imobiliar:

— Dacă vă interesează numărul 147, trebuie să vă mişcaţi repede, pentru că cealaltă firmă are deja o persoană aproape de a încheia târgul şi totul e cât se poate de adevărat. De fapt, chiar acum inspectează clădirea, aşa că nu vă pot duce s-o vedeţi înainte de ora zece.

— La zece e foarte bine, spuse Townsend. Ne vedem în faţa clădirii.

Şi închise telefonul. Nu mai avu de aşteptat decât câteva minute până când Armstrong, Summers şi Angela ieşiră în stradă. După o discuţie scurtă şi o strângere de mână, Armstrong urcă în limuzină şi nu păru deloc surprins că cineva îl aştepta pe bancheta din spate. Summers făcu entuziast cu mâna până când maşina se pierdu din vedere. Angela stătea fără chef puţin mai în spate. Townsend se aplecă în timp ce limuzina îi depăşea, apoi îl văzu pe Summers făcând semn unui taxi. Se urcă împreună cu Angela şi o luară în direcţia opusă celei a limuzinei.

După ce taxiul dădu colţul, Townsend coborî din maşină şi trecu strada, pentru a examina exteriorul clădirii. După ce mai merse puţin în josul străzii, observă că mai exista o clădire similară de vânzare, la mică distanţă de prima. Scrise şi numărul acesteia pe dosul bancnotei de cinci dolari, apoi se întoarse la maşină.

După încă un telefon, descoperi că numărul 171 costa 2,5 milioane de dolari. Summers nu numai că obţinea un apartament, dar mai scotea pe deasupra şi un profit frumuşel.

Şoferul bătu în geamul interior, arătându-i numărul 147. Townsend ridică ochii şi văzu un tânăr urcând treptele. Lăsă telefonul şi se duse la el.

După ce inspectă în amănunt cele cinci etaje îi dădu dreptate Angelei că 3 milioane erau un preţ perfect - pentru o singură persoană. Când ieşiră pe trotuar, îl întrebă pe agent ce depunere minimă ar fi acceptat în contul clădirii.

— Zece la sută, nereturnabil, răspunse el.

— Cu obişnuitele treizeci de zile pentru completare?

— Da, domnule, spuse agentul.

— Bun. Atunci întocmeşte contractul imediat, îi zise Townsend, întinzându-i cartea de vizită. Şi trimite-mi-l la Carlyle.

— Da, domnule, repetă agentul. O să mă asigur să-l aveţi după amiază.

Townsend extrase din portofel o bancnotă de o sută de dolari şi o ţinu astfel ca tânărul să vadă ce preşedinte era imprimat pe ea:

— Şi vreau ca celălalt agent care încearcă să vândă proprietatea să ştie că eu voi depune banii luni dimineaţa, la prima oră.

Tânărul băgă suta de dolari în buzunar şi dădu din cap.

Ajungând în camera de hotel, Townsend îl sună imediat pe Tom la birou:

— Ce planuri ai pentru weekend?

— O rundă de golf, puţin grădinărit, zise Tom. Şi speram să-l petrec şi pe ăla micu'la liceu. Dar după tonul întrebării tale, Keith, am sentimentul că n-o să mai iau trenul de Greenwich.

— Ai dreptate, Tom. Dacă vreau să fiu proprietarul lui *New York Star*, avem de muncit până luni dimineaţa.

— Eu ce voi face?

— Verifici un contract de concesionare înainte de a-l semna eu. Pe urmă vreau să închei o afacere cu singura persoană care ne poate îndeplini planurile.

Când puse în sfârşit telefonul jos, Townsend se lăsă pe spătarul scaunului şi contemplă cărticica roşie care-l ţinuse treaz noaptea trecută. După un timp, o luă şi o deschise la pagina 47.

Şi pentru prima oară în viaţă, fu recunoscător pentru educaţia de la Oxford.

33

New York Times

11 octombrie, 1986

Războiul stelelor[1]

Armstrong semnă contractul de concesionare, apoi i-l dădu lui Russell, ca să semneze ca martor.

Lloyd Summers strălucea de fericire de când sosise acolo şi fu cât pe ce să sară de pe scaun când îl văzu pe Russell semnând pe contractul clădirii nr, 147 de pe Broadway. Îi întinse mâna lui Armstrong:

— Îţi mulţumesc, domnule preşedinte. Aştept cu nerăbdare să mai colaborăm şi în viitor.

— Şi eu, spuse Armstrong, strângându-i mâna.

Summers se înclină adânc în faţa lui Armstrong şi-i făcu şi lui Russell o plecăciune uşoară. Înainte de a ieşi din cameră, luă contractul şi poliţa de 300 000 de dolari.

— Nu veţi regreta, zise el de la uşă.

— Mi-e teamă că s-ar putea să regreţi, Dick, comentă Russell după ce se închise uşa. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

---

[1] În limba engleză, titlul capitolului conţine cuvântul "star" = "stea", care apare şi în numele ziarului *New York Star.*

— N-am prea avut de ales după ce am descoperit ce punea la cale Townsend.

— Aşa că s-au dus pe copcă trei milioane, spuse avocatul.

— Trei sute de mii, îl corectă Armstrong.

— Nu înţeleg.

— Oi fi făcut eu depunerea iniţială, dar n-am nici cea mai mică intenţie să cumpăr blestemata de clădire.

— Dar dacă nu completezi suma în treizeci de zile, o să te citeze la tribunal.

— Mă îndoiesc, spuse Armstrong.

— Cum de poţi fi sigur?

— Deoarece peste vreo două săptămâni o să-l suni pe avocatul lui şi o să-i spui cu câtă revoltă am reacţionat aflând că Summers şi-a semnat contract separat pentru un apartament mansardat, spunându-mi mie că e doar un pod.

— Dar o să fie aproape imposibil de dovedit.

Armstrong scoase o casetă mică din buzunarul interior şi i-o întinse lui Russell:

— O să fie mai uşor decât îţi închipui.

— Dar asta poate n-o să fie admisă ca probă, zise Russell, luând caseta.

— Atunci ai putea doar să întrebi ce s-ar fi întâmplat cu cei 600 000 de dolari pe care agenţii i-ar fi plătit lui Summers pe lângă preţul cerut iniţial.

— O să nege pur şi simplu, mai ales că n-ai îndeplinit contractul.

După o scurtă pauză, Armstrong se relansă:

— În cazuri din astea, poţi apela întotdeauna la ultimele resurse.

Deschise un sertar al biroului şi scoase un model de pagină pentru *Star*, cu primul titlu: "Lloyd Summers condamnat pentru fraudă" .

— O să-ţi mai trimită o citaţie.

— Nu după ce citeşte şi paginile din interior.

— Dar până o să ajungă cazul pe rol, frauda o să fie poveste veche.

— Atâta vreme cât voi fi proprietarul lui *Star*, n-o s-o las să se învechească.

— Cât o să dureze? întrebă Townsend.

— Bănuiesc că în jur de douăzeci de minute, răspunse Tom.

— Şi de la câţi ai adunat semnături?

— Peste două sute.

— O să ajungă?

— Atâta am reuşit aşa de repede, aşa că să sperăm.

— Oamenii ştiu ce aşteptăm de la ei?

— Sigur că da. I-am pus să repete aseară de mai multe ori. Dar totuşi vreau să le vorbeşti şi tu înainte de întrunire.

— Dar protagonista şi-a repetat rolul? întrebă Townsend.

— Nu era nevoie, zise Tom. O bătea gândul să-l joace mai demult.

— A fost de acord cu condiţiile mele?

— Nici măcar nu s-a târguit.

— Dar concesiunea? Ceva surprize?

— Nu, a fost exact aşa cum ai spus.

Townsend se ridică şi privi pe fereastră copacii din Central Park.

— Propui tu moţiunea?

— Nu, l-am rugat pe Andrew Fraser s-o facă. Eu voi sta pe lângă tine.

— De ce l-ai ales pe Fraser?

— E partenerul cel mai vârstnic, aşa că preşedintele va înţelege cât suntem de serioşi.

Townsend se răsuci spre avocat, căutându-i privirea:

— Ce se mai poate întâmpla?

Când Armstrong ieşi din birourile firmei Keating, Gould & Critchley, însoţit de partenerul principal, se trezi în faţa unei armate de operatori, fotografi şi ziarişti, care sperau cu toţii să li se răspundă la aceeaşi întrebare.

— Domnule Armstrong, când veţi fi preşedinte al *Star*, ce schimbări intenţionaţi să faceţi?

— De ce să schimb o instituţie valoroasă? răspunse el. Oricum, adăugă străbătând coridorul lung, eu nu sunt genul de proprietar care se amestecă în rutina organizatorică a ziarului. Întrebaţi-i pe redactorii mei.

Unul sau doi dintre ziariştii care-l vânau întrebaseră deja, dar, până să deschidă ei gura, Armstrong era la adăpost în limuzină.

— Hiene blestemate, spuse el, în timp ce maşina pornea spre hotelul Plaza, unde se ţinea întrunirea anuală generală a proprietarilor de la *Star*. Nu-i poţi controla nici măcar pe ziariştii care-ţi aparţin.

Russell nu comentă. Când intrară pe Bulevardul Cinci, Armstrong începu să-şi privească tot mai des ceasul. Semafoarele păreau că se înroşesc numai în faţa lor. Sau nu observi astfel de lucruri decât când te grăbeşti? Armstrong se uită cum locuitorii Manhattanului străbăteau trotuarul aglomerat. Stopul se făcu verde şi-şi atinse buzunarul de la piept, unde avea textul cuvântării.

Citise undeva că Margaret Thatcher nu dădea voie nimănui să-i ducă textele, pentru că ideea de a se trezi în faţa unei săli pline fără o cuvântare scrisă îi producea groază. Era prima oară când o înţelegea.

Armstrong şi avocatul mai schimbau din când în când replici nervoase, în timp ce maşina înainta prin Manhattan. Armstrong îşi tamponă fruntea cu un puf de pudră. Russell privea absent pe geam.

— Ce s-ar mai putea întâmpla? întrebă Armstrong pentru a zecea oară.

— Nimic, repetă Russell, bătând cu palma în servieta de pe genunchi. Am acţiuni şi adeziuni pentru 51 la sută din stoc şi ştim că Townsend nu are decât 46 la sută. Nu se mai poate întâmpla nimic. Relaxează-te.

Pe treptele hotelului Plaza, limuzina fu întâmpinată de o mare de ziarişti, operatori şi fotografi. Russell îi aruncă o privire clientului lui, care, în ciuda protestelor sale, părea că se bucură de fiecare moment de celebritate. Când Armstrong se dădu jos din maşină, directorul de la Plaza se dădu cu un pas înapoi, salutându-l ca pe un şef de stat. Apoi, el îi luă pe cei doi bărbaţi cu el, conducându-i în Sala Lincoln. Armstrong nu reuşi să-i observe pe Keith Townsend şi pe avocatul lui prestigios ieşind din lift în clipa când grupul lor intra.

Townsend sosise la Plaza de o oră şi neobservat de director, cercetase sala de întruniri apoi intrase în apartamentul unde Tom adunase o echipă de actori şomeri. El le expuse rolul pe care trebuia să-l joace şi motivele pentru care trebuia să semneze atâtea formulare de transfer.

Townsend şi Tom Spencer coborâră în hol după patruzeci de minute şi porniră agale spre sala de întruniri. După modestia cu care mergeau, puteau fi luaţi drept doi funcţionari din suita lui Armstrong.

— Dacă nu vine? întrebă Townsend.

— Atunci, mulţi oameni şi-au cheltuit degeaba banii şi timpul, răspunse Tom.

Townsend fu surprins să vadă cât de aglomerată era sala; crezuse că cele cinci sute de scaune aduse de organizatori se vor dovedi mai mult decât suficiente. Greşise - erau deja persoane care stăteau în picioare. O panglică roşie întinsă cam la o treime din sală îi împiedica pe spectatori să se aşeze în primele douăzeci de rânduri. Presa, angajaţii ziarului şi curioşii se îngrămădeau în spate.

Townsend şi avocatul lui merseră încet pe culoarul dintre rânduri, în blitz-urile aparatelor de fotografiat, până ajunseră la panglica roşie. Acolo fură rugaţi să facă dovada că erau acţionari ai companiei. O doamnă eficientă urmări cu degetul o listă lungă de nume, aşternută pe mai multe pagini. Făcu două "v" -uri mici cu creionul, le zâmbi şi desfăcu panglica.

Primul lucru pe care-l observă Townsend fu atenţia de care se bucura Armstrong. El şi anturajul lui păreau că ocupă primele două rânduri. Tom îi zări primul şi-l atinse pe Townsend pe cot:

— Departe la stânga, cam pe rândul zece.

Townsend scoase un oftat sonor când ochii i se fixară pe Lloyd Summers şi adjuncta lui, aşezaţi unul lângă altul.

Tom îl conduse pe Townsend în direcţia opusă şi ocupară locuri mai în spate. În timp ce Townsend privea nervos în jur, Tom îi făcu semn unui bărbat care venea printre rânduri. Andrew Fraser, numărul unu al firmei de avocaţi unde lucra Tom, se strecură pe un scaun, la două rânduri în spatele lui Armstrong.

Townsend îşi îndreptă atenţia spre scenă, unde-i recunoscu pe unii directori cu care se întâlnise în ultimele şase săptămâni, strânşi în jurul unei mese lungi, acoperită cu o faţă de masă din postav verde cu literele "*New York Star*" tipărite cu roşu pe ea. Armstrong le promisese multora dintre ei că vor rămâne în consiliu dacă el devine preşedinte. Dar nu-l crezuse niciunul.

Ceasul de pe peretele din spate indica ora douăsprezece fără cinci. Townsend aruncă o privire peste umăr şi observă că sala era ticsită. Îi şopti ceva lui Tom, care se uită şi el în spate, se încruntă şi zise:

— Dacă nu vor fi lăsaţi să intre din cauza aglomeraţiei, o să rezolv eu personal.

Townsend se întoarse din nou spre scenă şi-i văzu pe membrii consiliului luând loc la masa cea lungă. Ultimul se aşeză preşedintele, Cornelius J. Adams IV. În clipa când fu şi el pe scaun, camerele de filmat se întoarseră de la primele rânduri ale auditoriului la scenă. Zumzetul glasurilor scăzu în intensitate şi când ceasul anunţă ora fixă, preşedintele bătu cu ciocănelul de mai multe ori, cerând linişte.

— Bună ziua, doamnelor şi domnilor, începu el. Mă numesc Cornelius Adams şi sunt preşedintele consiliului de administraţie al companiei *New York Star.* Cel puţin pentru încă nişte minute de acum încolo, adăugă el după o scurtă pauză.

Privi în direcţia lui Armstrong şi râse discret după această frază, pe care Townsend o bănuia bine repetată.

— Aceasta, declară el, este întrunirea anuală generală a celui mai mare ziar din America.

Afirmaţia fu primită cu aplauze entuziaste de majoritatea celor aşezaţi în faţa panglicii roşii şi cu tăcere indiferentă de cei din spate.

— Principalul nostru scop de astăzi, continuă discursul, este să numim noul preşedinte, care va duce ziarul spre secolul viitor. Aşa cum sunt sigur că ştiţi cu toţii, o ofertă de preluare a ziarului vine din partea domnului Richard Armstrong de la *Armstrong Communications* şi o contraofertă a fost lansată de domnul Keith Townsend, de la *Global Corp.* Prima mea îndatorire din această după-amiază e să vă explic procedura prin care se asigură un transfer uşor al puterii. Sunt împuternicit să confirm că amândouă companiile interesate mi-au prezentat dovezi că sunt îndreptăţite să preia controlul asupra *Star.* Inspectorii noştri au verificat temeinic cele două oferte şi au găsit totul în ordine. Rapoartele arată, spuse el, privind însemnările de pe masă, că domnul Richard Armstrong deţine 51 la sută din stocul de acţiuni al companiei, în timp ce domnul Keith Townsend controlează 46 la sută. Trei la sută din acţionari nu şi-au făcut preferinţa cunoscută.

Ca acţionar majoritar, domnul Armstrong este prin urmare îndreptăţit să fie preşedinte, deci nu-mi mai rămâne decât să-i cedez locul meu - dacă nu cumva, ca în ceremonia maritală, are cineva motive serioase să se opună acestei numiri.

Zâmbi auditoriului, ca un preot oficiant la o nuntă, şi rămase tăcut câteva clipe.

O femeie din rândul trei se ridică imediat:

— Amândoi ofertanţii sunt străini, spuse ea. Ce pot întreprinde dacă nu-l doresc pe nici unul dintre ei preşedinte?

Era o întrebare pe care secretara lui Adams o anticipase şi avea un răspuns pregătit.

— Nu puteţi face nimic, doamnă, replică imediat preşedintele. Deoarece nici acţionarii britanici sau australieni nu au puterea de a-i înlătura pe preşedinţii americani ai consiliilor lor, încheie el, satisfăcut că răspunsese eficient şi politicos.

Acţionara însă era evident nemulţumită. Se întoarse cu spatele şi părăsi sala, urmată de un fotograf şi de un operator de la CNN.

Urmară mai multe întrebări de acelaşi tip, pe care le prevăzuse şi Russell:

— Sunt acţionarii care-şi exercită drepturile, îi explicase el lui Armstrong.

Pe măsură ce întrebările primeau răspunsuri, Townsend se uita tot mai neliniştit spre uşă. Acolo se înghesuiau tot mai mulţi spectatori şi, văzându-şi clientul atât de nervos, Tom se ridică şi se duse să schimbe o vorbă cu portarul. Pe când preşedintele era satisfăcut că răspunsese la toate întrebările din public, Tom se întorsese la loc:

— Nu-ţi face griji, Keith, spuse el. Totul e sub control.

— Dar Andrew când...

— Ai răbdare, zise Tom, când preşedintele anunţa: "Dacă nu mai sunt întrebări, îmi revine plăcuta îndatorire de a-l invita pe domnul Richard... "

Şi-ar fi completat fraza dacă Andrew Fraser nu s-ar fi ridicat în picioare, făcând semn că vrea să vorbească.

Cornelius J. Adams se încruntă, dar dădu din cap când văzu cine era.

— Domnule preşedinte, începu Fraser, în timp ce în sală se auziră murmure.

— Da? zise Adams, incapabil să-şi ascundă iritarea.

Townsend se uită din nou spre intrare şi văzu un şir de oameni făcându-şi drum spre rândurile acţionarilor.

Când ajunseră la panglica roşie, doamna cea eficientă le căută numele pe listă şi-i lăsă să treacă, unul câte unul.

— Doresc să vă aduc în atenţie regula 7B din statutul companiei, continuă colegul lui Tom.

În cameră începu să se discute. Niciunul sau aproape niciunul dintre cei prezenţi nu citiseră statutul companiei şi cu atât mai mult nu ştiau la ce se referă regula 7B. Preşedintele se aplecă pentru ca secretara să-i şoptească la ureche cuvintele pe care le citise la pagina patruzeci şi şapte a cărţii cu coperţi roşii, rareori consultată. Avea să urmeze o întrebare pe care n-o anticipase.

Townsend îşi dădea seama după agitaţia din primul rând că omul pe care-l văzuse urcându-se să aştepte în limuzină, în faţa clădirii de la nr. 147 de pe Broadway, încerca să-i explice lui Armstrong semnificaţia regulii 7B.

Andrew Fraser aşteptă ca frenezia din jur să se mai potolească, îngăduindu-le astfel şi celor care intrau să-şi ocupe locurile pe rândurile acţionarilor.

Preşedintele bătu cu ciocănelul de mai multe ori până se făcu linişte şi apoi informă publicul că "Regula 7B îi dă dreptul oricărui acţionar participant la întrunirea anuală generală - citea direct din cărticica roşie - să propună un candidat pentru orice post din cadrul companiei."

— La regula asta vă referiţi, domnule? întrebă el, privindu-l pe Andrew Fraser.

— Da, răspunse ferm vârstnicul avocat.

Secretara îl trase de mânecă pe preşedinte. Adams se aplecă din nou şi ascultă. Andrew Fraser rămase în picioare. După câteva clipe, preşedintele se îndreptă şi-l privi:

— Desigur, domnule, sunteţi conştient că nu puteţi propune un candidat pentru postul de preşedinte decât cu un preaviz de treizeci de zile. Regula 7B, subpunctul a, adăugă el cu un soi de satisfacţie.

— Sunt conştient de asta, domnule, spuse Fraser. Nu pentru postul de preşedinte doresc să propun un candidat.

Vacarmul izbucni în sală. Adams trebui să bată cu ciocănelul pentru ca Fraser să poată continua.

— Doresc să propun un candidat pentru postul de director al fundaţiei Summers.

Townsend nu-şi lua ochii de la Lloyd Summers, care se albi la faţă. Îl privea pe Andrew Fraser, tamponându-şi fruntea cu o batistă de mătase roşie.

— Dar avem deja un director excelent în persoana domnului Summers, spuse preşedintele. Sau doriţi să vi se confirme poziţia dumnealui? Dacă e aşa, vă asigur că domnul Armstrong intenţionează să...

— Nu, domnule. Propun ca dl. Summers să fie înlocuit de doamna Angela Humphries, actualul director adjunct.

Preşedintele se aplecă şi încercă să afle de la secretară dacă moţiunea era corectă. Tom Spencer se ridică în picioare ca să se asigure că toţi recruţii lui erau în siguranţă în faţa panglicii roşii. Townsend văzu că toate locurile erau ocupate şi câţiva mai stăteau în picioare şi pe margini.

După ce i se spuse că totul era în ordine, preşedintele întrebă:

— Mai sprijină cineva moţiunea?

Spre mirarea lui, se ridicară mai multe mâini. Alese o femeie din rândul cinci:

— Îmi puteţi spune, vă rog, numele, pentru procesul verbal?

— Doamna Roscoe, spuse ea.

Secretara companiei întoarse altă pagină din cărticica roşie şi i-o întinse preşedintelui.

— Am datoria de a vă informa că va avea loc o votare, conform regulii 7B, citi acesta. Veţi primi buletine de vot şi veţi marca o cruce în căsuţele însemnate, exprimându-vă în favoarea sau împotriva moţiunii de a-l înlocui pe dl. Lloyd Summers, directorul fundaţiei Summers, cu doamna Angela Humphries.

Făcu o pauză şi-şi ridică ochii:

— Vreau să vă spun că dorinţa consiliului este să se voteze împotriva acestei moţiuni, deoarece credem că trustul a fost slujit cum se cuvine de actualul director, dl. Summers, şi că el ar trebui să-şi păstreze funcţia.

Summers se uită nervos la Adams, dar păru să se liniştească văzându-i pe ceilalţi membri ai consiliului încuviinţând cuvintele preşedintelui.

Asistenţii începură să împartă buletinele de vot. Armstrong însemnă caseta pe care scria: CONTRA. Townsend puse PENTRU şi vârî hârtiuţa în cutia care li se aduse.

Votarea continuă şi unii începuseră să se plictisească. Lloyd Summers se afundase în scaunul lui, ştergându-şi din când în când fruntea cu batista de mătase roşie. Angela Humphries nu se uită nici măcar o dată la el.

Russell îşi sfătui clientul să fie calm şi să folosească timpul pentru a-şi repeta discursul de acceptare. Era convins că moţiunea va fi respinsă, după exprimarea atât de tranşantă a poziţiei consiliului.

— Dar n-ar trebui să discuţi puţin cu doamna Humphries, pentru orice eventualitate? şopti Armstrong.

— Cred că n-ar fi deloc înţelept în condiţiile actuale, zise Russell, mai ales că lângă ea stă cine stă.

Armstrong se uită în direcţia aceea şi se încruntă. Doar Townsend n-a reuşit...

În timp ce numărătoarea continua în culise, Lloyd Summers se întoarse supărat spre adjuncta lui şi-i puse o întrebare. Ea îl privi şi-i zâmbi drăgălaş.

— Doamnelor şi domnilor, spuse Cornelius Adams, ridicându-se din nou de pe scaun. Vă rog să vă reluaţi locurile, pentru că numărătoarea s-a încheiat.

Cei care pălăvrăgiseră în picioare se aşezară, aşteptând rezultatul votului. Secretara îi aduse preşedintelui o foaie de hârtie împăturită. El o deschise şi, imparţial, nu exprimă nici o reacţie la vederea rezultatului.

— În favoarea moţiunii, 317, declară el cu importanţă.

Townsend trase aer în piept:

— E destul? îl întrebă el pe Tom, încercând să calculeze câţi oameni se aflau în faţa panglicii roşii.

— Aflăm imediat, spuse calm Tom.

— Împotrivă, 286 voturi. Prin urmare, moţiunea se acceptă cu o majoritate de treizeci şi unu de voturi. Şi doamna Angela Humphries urmează să fie noul director al fundaţiei, adăugă el după o mică pauză.

Publicul murmură cu mirare şi apoi urmă gălăgia, de parcă fiecare ar fi vrut să-şi exprime părerea.

— Mai aproape decât mă aşteptam, strigă Townsend.

— Dar ai câştigat, asta contează, răspunse Tom.

— Încă nu, spuse Townsend, privind-o fix pe Angela.

Spectatorii se întorceau în toate părţile încercând s-o descopere pe doamna Humphries; cei mai mulţi nici nu auziseră de ea.

Pe scenă, preşedintele îşi consulta din nou secretara, care-i citea din cărticica roşie. În cele din urmă, el dădu din cap, se întoarse spre public şi bătu cu ciocănelul. Aşteptând ca adunarea să se potolească, îl întrebă pe Fraser:

— Aveţi intenţia să propuneţi încă o moţiune, domnule Fraser?

Nu încerca să-şi ascundă sarcasmul din voce.

— Nu, domnule, dar doresc să ştiu pe cine va sprijini noua directoare cu stocul de 5 la sută din acţiunile companiei, deoarece asta va afecta identitatea noului preşedinte.

Pentru a doua oară, lumea începu să vorbească şi să se foiască, încercând s-o descopere pe noua directoare. Domnul Fraser se aşeză şi Angela se ridică de parcă s-ar fi aflat la celălalt capăt al unui balansoar.

Preşedintele i se adresă:

— Doamnă Humphries, spuse el, deoarece acum controlaţi 5 la sută din acţiunile companiei, e de datoria mea să vă întreb pe cine veţi sprijini ca preşedinte.

Lloyd Summers continuă să-şi şteargă fruntea, dar nu se putu uita la Angela. Ea părea remarcabil de calmă. Aşteptă să se facă linişte deplină.

— Domnule preşedinte, nu veţi fi surprins să aflaţi că doresc să-l sprijin pe cel care va reprezenta cel mai bine interesele fundaţiei.

Armstrong se ridică şi-i făcu semn cu mâna, dar reflectoarele o împiedicau să-l vadă. Preşedintele păru că se relaxează.

— Procentele noastre sunt în favoarea - făcu o mică pauză, savurând momentul - domnului Keith Townsend.

Cei din sală rămaseră cu gura căscată. Preşedintele rămase fără grai pentru prima dată. Lăsă ciocănelul să-i scape, holbându-se la Angela. După o clipă, îşi reveni şi începu să cheme sala la ordine. Când putu fi auzit zise:

— Doamnă Humphries, sunteţi conştientă de consecinţele schimbării poziţiei fundaţiei în ultimul moment?

— Absolut, domnule preşedinte, replică ea cu fermitate.

Avocaţii lui Armstrong erau deja în picioare, protestând. Preşedintele bătea cu ciocănelul în talger. Apoi anunţă că, deoarece în momentul acela domnul Keith Townsend deţinea 51 la sută din acţiuni faţă de 46 la sută ale domnului Armstrong, nu-i rămânea decât să-l declare pe domnul Keith Townsend noul preşedinte al companiei *New York Star*.

Cele două sute de acţionari veniţi în ultimul moment se ridicară în picioare conform scenariului şi-l ovaţionară pe Townsend, care-şi făcea loc spre scenă. Armstrong ieşi val-vârtej din sală, lăsându-i pe avocaţi să continue protestele.

Townsend începu prin a da mâna cu toţi membrii consiliului, în frunte cu Cornelius Adams, cu toate că ei nu păreau prea bucuroşi să-l vadă.

Apoi îşi ocupă locul de vorbitor şi îşi coborî ochii spre mulţimea gălăgioasă.

— Domnule preşedinte, spuse el, doamnelor şi domnilor, şi bătu în microfon, daţi-mi voie să încep prin a mulţumi domnului Adams şi consiliului lui *Star* pentru serviciile şi conducerea inspirată a companiei timp de atâţia ani şi să le doresc tuturor succese în activitatea pe care vor alege s-o desfăşoare în viitor.

Tom fu bucuros că Townsend nu putea vedea expresiile celor aşezaţi în spatele lui.

— Daţi-mi voie să asigur acţionarii lui *Star* că voi face tot ce-mi stă în putere pentru a menţine tradiţia glorioasă a ziarului. Aveţi cuvântul meu că nu mă voi amesteca niciodată în integritatea redacţională, decât reamintind fiecărui ziarist cuvintele marelui redactor-şef de la *Manchester Guardian,* C.P. Scott, care mi-au marcat viaţa profesională: "Comentariul e liber, dar faptul e sfânt."

Actorii se ridicară din nou şi începură să aplaude. Când zgomotul se diminuă, Townsend încheie:

— Aştept să ne revedem peste un an.

Bătu cu ciocănelul şi declară întrunirea închisă.

Mai multe persoane din primul rând se ridicară să protesteze, dar cei două sute îşi continuară rolul, îndreptându-se spre ieşire şi vorbind tare între ei. În câteva minute, sala era goală, cu excepţia unui mănunchi de protestatari aflaţi în faţa unei scene părăsite.

Townsend ieşi şi primul lucru fu să-l întrebe pe Tom:

— Ai refăcut contractul pentru vechea clădire a fundaţiei?

— Da, e la birou. Nu trebuie decât să-l semnezi.

— Şi nu creşte chiria?

— Nu, e fixă pentru următorii zece ani, spuse Tom. Aşa cum m-a asigurat doamna Humphries.

— Şi contractul ei?

— Tot pentru zece ani, cu o treime din salariul lui Lloyd Summers.

Când ieşeau din clădire, Townsend se întoarse spre avocat:

— Aşadar, nu-mi rămâne decât să hotărăsc dacă semnez sau nu.

— Dar am făcut deja o înţelegere verbală cu ea, spuse Tom.

Townsend îi surâse avocatului şi se îndreptară spre maşină, asaltaţi de ziarişti.

— E rândul meu să te întreb ceva, spuse Tom când se strecurară în BMW.

— Dă-i drumul.

— Acum, că s-a terminat, aş vrea să ştiu cum de ţi-a venit în minte lovitura asta de maestru.

— E o idee de acum patruzeci de ani.

— Nu prea înţeleg, spuse nedumerit avocatul.

— Nici n-ai cum, tovarăşe Tom, doar nu erai membru al clubului laburiştilor de la Oxford când am ratat să devin preşedinte doar pentru că nu citisem statutul.

34

The Sun

12 iunie, 1987

Maggie a treia: partidul Tory învinge cu 110 locuri

Când Armstrong năvăli pe coridor, nesuportând umilinţa de a asista la discursul de acceptare al lui Townsend, prea puţini ziarişti se gândiră să-l urmeze. Dar doi domni care veniseră tocmai de la Chicago o făcură. Instrucţiunile clienţilor le fuseseră clare:

— Făceţi-i oferta oricăruia dintre ei care nu este ales preşedinte.

Armstrong aştepta singur pe trotuar; îşi trimisese unul dintre avocaţii lui scump plătiţi să-i găsească limuzina. Directorul hotelului nu mai apăru.

— Unde-i blestemata de maşină? strigă Armstrong, cu ochii la un BMW alb parcat vis-a-vis.

— Vine acum, răspunse Russell, ajungând lângă el.

— Cum a aranjat voturile? întrebă Armstrong.

— Probabil că în ultimele douăzeci şi patru de ore a împărţit acţiuni la cât mai multe persoane.

— Dar cum de li s-a permis să asiste la întrunire?

— N-au avut decât să-i prezinte persoanei care controla actul de identitate şi certificatul de acţionar. Câte o sută de acţiuni la, să zicem, două sute de persoane, ar fi fost suficient. Puteau să cumpere de la orice agent din Wall Street sau să le primească de la Townsend chiar de dimineaţă.

— E legal?

— Să spunem că încape în litera legii, spuse Russell. I-am putea contesta legalitatea de procedură la tribunal. Ar dura vreo doi ani şi nu se ştie în ce parte ar înclina judecătorul. Dar sfatul meu este să-ţi vinzi acţiunile şi să te mulţumeşti cu profitul.

— Exact sfatul la care mă aşteptam, spuse Armstrong. Nu-l voi urma. O să cer trei locuri în consiliul de administraţie şi o să-l hărţuiesc pe afurisitul ăsta câte zile mai are.

Doi bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în haine negre, lungi, aşteptau la o distanţă de câţiva metri. Armstrong presupuse că făceau parte din echipa lui Critchley.

— Ăia doi cât mă mai costă? vru el să afle.

Russell le aruncă o privire:

— E prima oară când îi văd, spuse.

Odată cu vorbele lui, unul din cei doi înaintă şi întrebă:

— Domnul Armstrong?

Armstrong era pe cale să răspundă, dar Russell înaintă:

— Sunt Russell Critchley, avocatul din New York al domnului Armstrong. Vă pot fi de folos cu ceva?

— Cel mai înalt zâmbi:

— Bună ziua, domnule Critchley. Sunt Earl Withers de la Spender, Dickson & Withers din Chicago. Cred că am avut plăcerea să colaborăm în trecut cu firma dumitale.

— De multe ori, zâmbi şi Russell, mai destins.

— Daţi-i drumul, zise Armstrong.

Cel mai scund dădu uşor din cap:

— Firma noastră are onoarea de a reprezenta grupul Chicago News şi eu şi colegul meu dorim să discutăm o propunere de afaceri.

— De ce nu mă căutaţi mâine la birou? spuse Russell, fiindcă limuzina tocmai parcase lângă ei.

— Ce propunere de afaceri? întrebă Armstrong, când şoferul sări să-i deschidă uşa din spate.

— Am fost investiţi cu autoritatea de a-ţi oferi ocazia să achiziţionezi *New York Tribune.*

— Aşa cum vă spuneam... , încercă din nou Russell.

— Ne vedem peste un sfert de oră în apartamentul meu din blocul Trump Tower, zise Armstrong urcându-se în maşină.

Withers încuviinţă şi Russell se grăbi să-şi ocupe locul lângă clientul lui. Închise uşa, apăsă un buton şi nu spuse nimic până când nu se ridică geamul între ei şi şofer.

— Dick, sub nici o formă nu-ţi recomand... , începu el.

— De ce nu? întrebă Armstrong.

— E simplu, zise Russell. Toată lumea ştie că *Tribune* are o datorie de 200 de milioane şi pierde peste un milion pe săptămână. Fără să mai menţionez că e implicată într-o dispută intratabilă cu sindicatele. Îţi jur, Dick, nimeni nu-i capabil să întoarcă roata la ziarul ăla.

— Townsend a reuşit cu *Globe*, zise Armstrong. Şi pe cheltuiala mea.

— Aceea era o situaţie complet diferită, spuse Russell, începând să sune disperat.

— Şi pariez c-o va face şi cu *Star*.

— De pe o poziţie mult mai solidă. Din cauza asta ţi-am recomandat să lansezi o ofertă de preluare.

— Şi am dat greş, spuse Armstrong. Aşa că nu văd de ce nu le-am acorda măcar o audienţă.

Limuzina trase în faţa blocului Trump Tower. Cei doi avocaţi din Chicago îi aşteptau acolo.

— Cum au reuşit? întrebă Armstrong, deschizând portiera.

— Bănuiesc că au venit pe jos, zise Russell.

— Urmaţi-mă, le spuse Armstrong şi porni spre lift.

Nu mai rostiră nici un cuvânt până când nu ajunseră în apartamentul de la ultimul etaj. Armstrong nu le spuse să-şi scoată hainele, nu le oferi scaune şi nici cafea.

— Avocatul meu îmi spune că ziarul vostru e falimentar şi că e lipsit de înţelepciune să stau de vorbă cu voi.

— S-ar putea ca ceea ce v-a spus domnul Critchley să fie corect. Cu toate acestea, *Tribune* rămâne singurul concurent al lui *New York Star*, spuse Withers, care acţiona ca un purtător de cuvânt. Şi, cu toate problemele curente, are încă o circulaţie pe scară mai largă decât *Star*.

— Când ajunge pe străzi, zise Russell.

Withers dădu din cap, dar nu spuse nimic, sperând că i se vor pune şi alte întrebări.

— E adevărat că aveţi o datorie de 200 de milioane de dolari? atacă din nou Armstrong.

— Două sute şapte milioane, mai precis, spuse Withers.

— Şi că pierdeţi peste un milion pe săptămână?

— Un milion trei sute de mii, cu aproximaţie.

— Şi sindicatele vă au la mână.

— În Chicago s-ar spune că ne-au înghesuit în colţ, domnule Armstrong. Dar exact de aceea clienţii mei s-au gândit să vă abordeze, deoarece noi nu avem prea multă experienţă cu sindicatele.

Russell spera că Armstrong îşi dădea seama că dacă votul s-ar fi sfârşit altfel, avocaţii aceştia i-ar fi făcut exact aceeaşi ofertă lui Townsend. Îl privi cu atenţie şi începu să-i fie teamă că se lăsa sedus de cei doi călători de la Chicago.

— Dar de ce-aş fi eu capabil să fac ceva ce voi aţi ratat în mod lamentabil? întrebă Armstrong, privind pe fereastră priveliştea din Manhattan.

— Din păcate, relaţia pe termen lung a clientului meu cu sindicatele a fost subminată şi faptul că are o publicaţie la Chicago şi şi-a stabilit cartierul general acolo nu ne e de mare ajutor. Trebuie să adaug că numai o personalitate poate rezolva lucrurile. Cineva care va sta în faţa sindicatelor cu tăria cu care a stat domnul Townsend în Anglia.

Russell pândea reacţia lui Armstrong. Nu-i venea să creadă că clientul lui va fi prostit de asemenea linguşeli. Probabil că avea să-i arunce afară.

— Şi dacă nu cumpăr, ce alternativă aveţi? întrebă Armstrong.

Russell se aplecă, îşi luă capul în mâini şi oftă audibil.

— Nu ne rămâne decât să închidem redacţia şi să-l lăsăm pe Townsend să deţină supremaţia în oraşul ăsta.

Armstrong nu zise nimic, dar continuă să se uite la cei doi străini, care nu-şi scoseseră încă hainele.

— Cât sperați să luați?

— Aşteptăm oferte, spuse Withers.

— Cred şi eu, zise Armstrong.

Russell îşi dori să le facă o ofertă pe care s-o poată refuza.

— Bun, spuse Armstrong, evitând privirea neîncrezătoare a avocatului lui. Uite oferta mea: vă iau ziarul de pe cap pentru douăzeci şi cinci de cenţi, preţul unui exemplar.

Râse tare şi avocaţii din Chicago zâmbiră pentru prima oară, iar capul lui Russell se plecă şi mai jos.

— Dar o să vă luaţi şi datoria de 207 de milioane de dolari. Şi o perioadă veţi suporta şi costurile zilnice, până fac organizarea.

Se întoarse spre Russell:

— Oferă-le prietenilor mei ceva de băut cât timp cântăresc oferta mea.

Armstrong se întreba doar dacă vor avea tupeul să se târguiască. Dar nu ştia că domnul Withers primise instrucţiuni să vândă ziarul pe un dolar. Acesta avea să-i raporteze clientului că pierduse şaptezeci şi cinci de cenţi la afacere.

— Ne vom întoarce la Chicago pentru discutarea ofertei, spuse Withers.

După ce avocaţii plecară, Russell îşi petrecu restul după-amiezii încercând să-l convingă pe Armstrong ce greşeală ar fi fost să ia *Tribune,* indiferent în ce condiţii. Plecă de la Trump Tower după ora şase, dar rămase stabilit că dacă Withers îi va telefona de la Chicago, Armstrong va spune că nu mai e interesat.

A doua zi dimineaţa, când Withers sună să anunţe că clienţii lui acceptau oferta, Armstrong spuse că se mai gândea.

— De ce nu vizitaţi sediul înainte de a vă angaja? sugeră Withers.

Armstrong nu vedea nimic rău într-o vizită şi i se părea chiar că după aceea va putea refuza mai uşor. Russell îi sugeră să vină cu el şi după ce vor vedea clădirea, să telefoneze la Chicago şi să spună că clientul lui se retrăgea.

Când ajunseră după amiaza la *New York Tribune,* Armstrong rămase pe trotuar, fascinat de zgârie-nori-ul în stil art deco. Fu o dragoste la prima vedere. Când intră în hol şi văzu globul uriaş, cu distanţele marcate până la toate capitalele lumii, inclusiv Londra, Moscova şi Ierusalim, îşi întări oferta. Uniunea se consumă în ovaţiile sutelor de membri ai personalului care-l aşteptau. Oricât încercă mâna lui dreaptă să-l împiedice de la pasul fatal, se izbi de o hotărâre neclintită.

După şase săptămâni, Armstrong deveni proprietarul lui *New York Tribune.* Editorialul din aceeaşi după-amiază îi anunţa pe cititori că "DICK IA HĂŢURILE!"

Townsend află prima oară că Armstrong oferise 25 de cenţi pentru *Tribune* de la televizor, tocmai când voia să intre în baie să facă un duş. Se opri să-l privească pe rivalul lui la emisiunea "Azi", stând într-un fotoliu cu o şapcă roşie de baseball cu sigla *"N.Y Tribune"* pe ea.

— Intenţionez să menţin pe străzi cel mai mare ziar al New York-ului, îi spunea el realizatorului Barbara Walters, oricât m-ar costa pe mine personal.

— *Star* e deja pe străzi, spuse Townsend, de parcă Armstrong ar fi fost în cameră.

— Şi să-i menţin activi pe cei mai buni ziarişti din America.

— Lucrează deja la *Star.*

— Şi poate, dacă am noroc, să obţin şi un mic profit, chicoti Armstrong.

— Va trebui să ai foarte mult noroc, zise Townsend. Întreabă-l cum intenţionează să trateze cu sindicatele, o privi el pe Barbara Walters.

— Dar problema suprasaturării cu personal nu ţine pe loc *Tribune* de mai mulţi ani?

Townsend lăsă duşul să curgă degeaba, aşteptând răspunsul.

— Aşa au stat lucrurile în trecut, Barbara, spuse Armstrong. Dar am fost extrem de clar faţă de toate sindicatele implicate: dacă nu-mi acceptă propunerile de reducere a forţei de muncă, n-o să-mi rămână decât să închid ziarul definitiv.

— Cât timp le dai? întrebă Townsend.

— Şi cât de mult mai doriţi să pierdeţi peste un milion de dolari pe lună până vă veţi pune în practică ameninţarea?

Ochii lui Townsend nu se dezlipeau de ecran.

— Le-am spus-o cât se poate de clar liderilor de sindicat, spuse Armstrong cu fermitate. Cel mult şase săptămâni.

— Atunci, noroc, domnule Armstrong, zise Barbara Walters. Aştept să vă iau un nou interviu peste şase săptămâni.

— Accept cu bucurie invitaţia, Barbara, spuse Armstrong, atingându-şi cozorocul şepcii de baseball.

Townsend stinse televizorul, îşi aruncă halatul şi intră sub duş.

Din clipa aceea, nu mai trebuia să angajeze pe nimeni ca să afle ce punea la cale Armstrong. Investind zilnic un sfert de dolar, avea să fie informat citind pagina întâi din *Tribune*. Woody Allen sugerase că Armstrong n-ar fi renunţat la prima pagină decât dacă s-ar fi prăbuşit un avion în cartierul Queens - şi avionul ar fi trebuit să fie Concorde.

Townsend avea şi el problemele lui cu sindicatele. Când cele de la *Star* intrară în grevă, *Tribune* îşi dublă circulaţia peste noapte. Armstrong începu să apară pe toate canalele de televiziune care-l primeau, spunându-le New-Yorkezilor că "dacă ştii să negociezi cu sindicatele, grevele nu mai sunt necesare". Liderii sindicatelor simţiră imediat că lui Armstrong îi plăcea să se vadă pe prima pagină a ziarului şi să apară regulat la televiziune şi că ar fi detestat să fie nevoit să renunţe la *Tribune* şi să admită că a pierdut.

Când rezolvă conflictul cu sindicatele, *Star* nu mai apăruse timp de peste două luni şi pierduse mai multe milioane de dolari. Townsend cheltui o mare parte din timpul lui ca să readucă circulaţia la cifrele anterioare. Pe de altă parte, cifrele de la *Tribune* nu erau săltate de editorialele pompoase care-l preamăreau pe Armstrong: "Dick dă lovitura", "Dick ţine cu yankeii" şi altele asemănătoare. În curând, soldaţii se întoarseră din Golf şi municipalitatea organiză parada eroilor pe Bulevardul Cinci. Pe prima pagină a lui *Tribune* apăru o poză a lui Armstrong între generalul Schwarzkopf şi maiorul Dinkins; întâlnirea era comentată în detaliu în articol şi medalia de vitejie a lui Armstrong era menţionată pe patru pagini diferite ale ziarului.

Odată cu trecerea săptămânilor, Townsend căută zadarnic în paginile *Tribunei* vreun semn că Armstrong ar fi rezolvat conflictul cu sindicatul tipografilor. Când

Barbara Walters îl invită după şase săptămâni la emisiunea *Azi,* secretara pentru presă a lui Armstrong îi spuse că i-ar fi făcut plăcere să participe, dar trebuia să asiste la şedinţa de consiliu din Londra.

Motivul era adevărat - dar numai pentru că Peter Wakeham îl sunase să-l avertizeze că Sir Paul era pe picior de război şi ceruse să ştie cât mai intenţiona Armstrong să păstreze *New York Tribune* în condiţiile în care pierdeau în continuare peste un milion pe săptămână.

— Dar cine-şi imaginează el că l-a lăsat să fie preşedinte de consiliu? întrebă Armstrong.

— Sunt de acord că-ţi datorează totul, zise Peter. Dar am vrut să auzi şi tu ce le spune tuturor.

— În cazul acesta ar fi cazul să vin acasă şi să-i explic lui Sir Paul câteva adevăruri domestice, nu-i aşa?

Limuzina parcă în dimineaţa aceea în faţa tribunalului din Manhattan, cu câteva minute înainte de ora 10,30. Townsend, însoţit de avocatul lui, coborî din maşină şi urcă repede treptele tribunalului.

Tom Spencer fusese în clădire cu o zi înainte ca să rezolve toate formalităţile legale, aşa că îşi conduse cu siguranţă clientul prin labirintul de coridoare. După ce intrară în sală, se înghesuiră pe una din băncile aglomerate şi aşteptară cu răbdare. Camera era ticsită de oameni care discutau în diferite limbi. Ei stăteau tăcuţi între doi cubanezi şi Townsend se întreba dacă nu se pripise. Tom îi repetase că era singura posibilitate de a-şi extinde imperiul, dar ştia că toţi compatrioţii lui i-ar fi dispreţuit motivele. Şi nu le putea spune că nici o formalitate juridică nu l-ar fi învăţat să se simtă altfel decât australian.

După douăzeci de minute, un judecător cu robă neagră intră în sală şi toată lumea se ridică în picioare. După ce se aşeză, un ofiţer pentru emigrări înaintă şi spuse:

— Domnule judecător, vă cer permisiunea de a vă prezenta o sută şaptezeci şi doi de emigranţi care vor să devină cetăţeni americani.

— Au îndeplinit cu toţii procedurile aşa cum sunt cerute de lege? întrebă judecătorul.

— Da, domnule judecător, răspunse ofiţerul.

— Atunci puteţi rosti jurământul de credinţă.

Townsend repetă la unison cu ceilalţi 171 de aspiranţi americani cuvintele jurământului, pe care le citise prima dată în maşină, în drum spre tribunal.

"Declar sub jurământ că renunţ complet şi definitiv la orice formă de credinţă şi fidelitate faţă de orice prinţ, conducător, suveran sau stat străin, al cărui supus sau cetăţean am fost până astăzi; declar că voi sprijini şi apăra Constituţia şi legile Statelor Unite ale Americii împotriva oricărui duşman, din afară sau dinăuntru; că voi purta credinţă şi voi fi devotat ţării; că voi îndeplini serviciul militar în armata Statelor Unite, aşa cum prevede legea; că voi îndeplini sarcini de importanţă naţională sub conducerea civilă, dacă o vor cere interesele statului; şi că îmi asum liber aceste obligaţii, fără nici o rezervă mentală sau tendinţă de evaziune. Aşa să-mi ajute Dumnezeu."

Judecătorul le zâmbi chipurilor luminate:

— Daţi-mi voie să vă felicit în calitatea dumneavoastră de cetăţeni americani cu drepturi depline, zise el.

Când bătăile ceasului anunţară unsprezece, Sir Paul Maitland tuşi uşor şi sugeră că poate venise timpul să se facă ordine în şedinţă.

— Aş vrea să încep urându-i directorului nostru executiv bun venit la Londra, spuse el, aruncând o privire la dreapta.

În jurul mesei se auziră murmure de întâmpinare.

— Dar ar fi o scăpare din partea mea să nu recunosc că încerc o mică nelinişte cauzată de rapoartele care ne vin de la New York.

Murmurele se repetară, puţin mai tare.

— Când, fără să ceri aprobarea, ai achiziţionat *New York Tribune* cu douăzeci şi cinci de cenţi, consiliul te-a susţinut, Dick, continuă Sir Paul. Totuşi, am vrea să ne spui cât mai eşti dispus să tolerezi pierderi apropiate de un milion şi jumătate de dolari pe săptămână. Pentru că, în prezent, privi el cifrele din faţa lui, profiturile grupului din Londra acoperă exact pierderile din New York. Peste câteva săptămâni ne vom afla în faţa acţionarilor la întrunirea anuală generală şi nu sunt sigur că vor mai aproba să-i îndrumăm în aceste condiţii, tot mai grave. După cum ştiţi cu toţii, preţul acţiunilor noastre a scăzut în ultima lună de la 3,10 la 2,70 lire.

Sir Paul se lăsă pe spătarul scaunului şi întoarse capul spre Armstrong, arătând că era dornic să-i audă explicaţiile.

Armstrong îşi roti ochii în jurul mesei de consiliu, conştient că aproape toţi îi datorau poziţia lor acolo.

— Domnule preşedinte, începu el, sunt în măsură să aduc la cunoştinţa consiliului faptul că negocierile cu sindicatele din New York, care, ca să recunosc, m-au ţinut treaz multe nopţi, se apropie de deznodământ.

Se opri. Pe feţele câtorva membri ai consiliului apăruse un zâmbet palid.

Şapte sute douăzeci de membri ai sindicatului tipografilor au acceptat deja pensionarea mai devreme sau micşorarea salariului. Voi anunţa asta oficial după întoarcerea la New York.

— Dar, spuse Sir Paul, referindu-se la un articol pe care-l scosese din servietă, *Wall Street Journal* estimează că trebuie să reducem forţa de muncă în jur de o mie cinci sute, două mii de oameni.

— Ce ştiu ăia, care stau bine mersi în birouaşele lor cu aer condiţionat? zise Armstrong. Am convingerea că voi fi încheiat negocierile la următoarea şedinţă de consiliu.

Tranşa a doua de concedieri şi reduceri va urma peste câteva săptămâni.

— Şi câte săptămâni crezi că vor mai trece până vom vedea beneficiile acestor negocieri?

Armstrong şovăi:

— Şase, cel mult opt săptămâni, domnule preşedinte. Dar, evident, voi face tot ce pot ca să urgentez procesul.

— Şi cât o să mai coste compania toată această perioadă? întrebă sir Paul, privind o foaie dactilografiată.

Armstrong văzuse cum îşi însemna întrebările puse, una câte una.

— N-am o cifră exactă la îndemână, domnule preşedinte, răspunse Armstrong.

— Pentru satisfacerea acestei adunări, îşi ridică sir Paul ochii de la notiţe, m-aş mulţumi cu o cifră "panoramică."

Atmosfera din încăpere se detensionă prin câteva zâmbete.

— Două sute, spre două sute treizeci de milioane, spuse Armstrong, conştient că avocaţii din New York prevăzuseră o cifră mai apropiată de trei sute de milioane.

Participanţii la şedinţă nu exprimară nici o opinie, unii doar îşi însemnară cifrele.

— Poate v-a scăpat din vedere, domnule preşedinte, adăugă Armstrong, că *New York Tribune* îşi are sediul într-o clădire evaluată la 150 de milioane dolari.

— Atâta vreme cât înăuntru se produce ziarul, spuse Sir Paul, întorcând paginile unui dosar furnizat de o firmă de avocaţi din Chicago, numită Spender, Dickson & Withers. Dar dacă se închide, sunt informat că nu valorează mai mult de cincizeci de milioane.

— Nu suntem în situaţia de a închide, spuse Armstrong, aşa cum veţi constata în curând.

— Sper să ai dreptate, zise liniştit Sir Paul.

Armstrong tăcu în timp ce consiliul discuta restul problemelor de pe agendă. Se întreba de ce era tratat atât de rău în ţara lui, în timp ce în Statele Unite era aclamat ca un erou. Gândurile îi reveniră în prezent şi-l auzi pe secretarul Eric Chapman spunând: "... şi în contul acesta avem un surplus satisfăcător, domnule preşedinte."

— Aşa e şi firesc, spuse Sir Paul. Poate eşti atât de amabil să ne prezinţi cifrele, domnule Chapman.

Secretarul se aplecă şi începu să întoarcă încet paginile unui registru de modă veche, legat în piele.

— Fondul de pensii, începu el, e finanţat, după cum se ştie, din contribuţiile societăţilor pe acţiuni. Angajaţii plătesc 4 la sută din salariile lor pentru fond şi conducerea depune o contribuţie egală. An de an, le plătim pensionarilor noştri aproximativ 34 de milioane de lire şi primim de la actualii angajaţi 51 de milioane. Graţie în parte unui bun program de investiţii al bancherilor noştri, balanţa contului arată un plus de peste 631 de milioane de lire, în vreme ce cererea de acoperire a pensiilor este în jur de 400 de milioane.

— Foarte satisfăcător, toarse Sir Paul.

Armstrong asculta atent.

— Totuşi, trebuie să informez consiliul, adăugă Chapman, că am consultat specialişti şi deşi acest surplus ar putea părea mare, el este o rezervă mai mult decât necesară în condiţiile creşterii duratei medii de viaţă.

— Am reţinut, spuse Sir Paul. Alte probleme?

Nu vorbi nimeni şi directorii începură să-şi bage pixurile în buzunare, să-şi închidă carnetele şi să-şi desfacă servietele.

— Bun, spuse Sir Paul. Atunci declar şedinţa încheiată şi ne putem duce cu toţii la masă.

În clipa în care intrară în sala de mese, Armstrong le-o luă înainte la toţi, atacând primul fel înainte ca toţi să se aşeze. Când Eric Chapman intră în cameră, îi făcu semn să vină lângă el, în dreapta. Peter Wakeham stătea în stânga lui. Sir Paul găsi un loc liber pe partea dreaptă, cam pe la jumătatea mesei.

Armstrong îl lăsă pe secretarul companiei să sporovăie despre handicapul lui la golf, starea guvernului şi economie. Nu-i prea păsa de opiniile lui, dar când Chapman începu să vorbească despre fondul de pensii, îl ascultă cu toată atenţia.

— Ca să fim drepţi, admise Chapman, ţie trebuie să-ţi mulţumim, Dick. Tu ai descoperit mina asta de aur. Desigur, în realitate, nu chiar a noastră, dar un surplus cade totdeauna bine în balanţa de conturi, ca să nu mai vorbim de inspecţiile care trebuie făcute înainte de întrunirea generală.

După ce i se puseră pe farfurie cinci felii de friptură de viţel, Armstrong şi le stropi cu sos şi se întoarse spre Peter Wakeham, care-i rămăsese acelaşi slujitor devotat din zilele de la Berlin.

— De ce nu vii cu mine la New York să stai câteva zile, Peter? sugeră el, în timp ce chelneriţa îi umplea farfuria de cartofi. Vei putea să vezi cum mă lupt cu sindicatele - şi mai ales ce am reuşit deja să fac. Aşa, dacă nu reuşesc să ajung la următoarea şedinţă de consiliu, ai putea să mă reprezinţi.

— Dacă aşa doreşti, spuse Peter, căruia-i surâdea ideea unei călătorii la New York, dar ar fi preferat totuşi ca Dick să fie prezent la următoarea şedinţă.

— Ia zborul Concorde de luni, zise Armstrong. Am o întâlnire cu Sean O'Reilly, unul din cei mai importanţi lideri sindicali de la ziar şi mi-ar plăcea să fii de faţă.

După prânz, Armstrong reveni la birou, unde găsi un munte de corespondenţă. Nici măcar nu încercă să-l clintească. Puse mâna pe telefon şi ceru contabilitatea. Când i se răspunse, zise:

— Fred, îmi dai un carnet de cecuri? Stau în Anglia doar câteva ore şi...

— Nu e Fred, domnule, i se răspunse. Sunt Mark Tenby.

— Mi-l dai, te rog, pe Fred?

— Fred s-a pensionat acum trei luni, răspunse contabilul-şef. Sir Paul m-a numit în locul lui.

Armstrong era gata să întrebe: "Cu ce autoritate?", dar se răzgândi:

— Bine, zise. Ai putea să-mi trimiţi imediat un carnet de cecuri? Plec peste două ore în State.

— Desigur, domnule Armstrong. Personal sau al companiei?

— Din contul de pensii, spuse el fără inflexiuni în voce. Voi face vreo două investiţii pentru companie în America.

Urmă o tăcere mai lungă decât se aşteptase Armstrong.

— Da, domnule, spuse într-un târziu contabilul-şef. Desigur, veţi avea nevoie de semnătura unui al doilea director pentru fondul acesta, aşa cum presupun că ştiţi, domnule Armstrong. Şi am datoria să vă anunţ că e împotriva regulilor companiei să investim bani din fondul de pensii în altă companie ai cărei acţionari majoritari suntem.

— N-am nevoie de lecţii despre regulile companiei de la tine, tinere, ţipă Armstrong şi trânti telefonul. Paştele mă-sii, adăugă el cu glas tare. Cine crede el că-i plăteşte leafa?

După ce-i sosi cecul, Armstrong abandonă orice pretenţie de a vedea corespondenţa şi se strecură afară din cameră, fără ca măcar să-şi ia la revedere de la Pamela. Luă liftul spre acoperiş şi-i ceru pilotului elicopterului personal să-l ducă la Heathrow. În drum spre aeroport, privi Londra fără nici un pic din afecţiunea pe care o simţea acum pentru New York.

Ajunse la Heathrow după douăzeci de minute şi porni repede spre sala de protocol. În timp ce aştepta să urce la bord, câţiva americani veniră să-i strângă mâna şi să-i mulţumească pentru tot ce făcea pentru cetăţenii din New York. Zâmbi, imaginându-şi unde ar fi ajuns dacă vasul pe care emigrase ar fi acostat la Ellis Island în loc de Liverpool.

Poate că azi ar fi fost la Casa Albă.

Se anunţă zborul şi-şi ocupă locul în rândurile din faţă. După ce li se servi pasagerilor o gustare proastă, Armstrong dormi cu pauze timp de două ore. Cu cât se apropiau mai mult de coasta de est a Statelor Unite, cu atât devenea mai încrezător în succesul viitor. De acum într-un an, *Tribune* nu numai că va întrece vânzările lui *Star*, dar va scoate şi un profit pe care chiar şi Sir Paul Maitland va trebui să admită că-l obţinuse de unul singur. Şi cum se prevedea că laburiştii vor reveni la putere, ascensiunea lui era nestăvilită. Mâzgăli pe meniu "Sir Richard Armstrong" şi apoi tăie cu o linie şi scrise dedesubt "preaonoratul Lord Armstrong de Headley".

Când roţile atinseră pista de la Kennedy se simţea din nou tânăr şi abia aştepta să ajungă la birou. Trecând cu paşi mari de vamă, vedea oameni arătându-l şi auzea şoapte: "Uite, e Dick Armstrong". Unii chiar îi făcură cu mâna. Se prefăcu distrat, dar zâmbetul îi rămăsese întipărit pe faţă. Limuzina îl aştepta în sectorul VIP şi fu dus repede spre Manhattan. Se lăsă pe spate şi deschise televizorul, schimbând canalele până când o figură familiară îi captă deodată atenţia.

— Pentru mine a sosit timpul să mă retrag şi să mă concentrez asupra fundaţiei, spunea Henry Sinclair, preşedintele imperiului Multi Media, cel mai mare din lume în domeniul presei. Armstrong se întreba la ce preţ ar fi fost dispus Sinclair să vândă, când maşina se opri în faţa sediului *Tribunei*.

Armstrong se ridică de pe banchetă şi reuşi să coboare pe trotuar. După ce împinse uşile batante, toţi cei de pe hol începură să-l aplaude până ajunse la lift. Le zâmbi de parcă ar fi fost obişnuit cu asemenea tratament. Un activist sindical privi cum se închid uşile ascensorului, întrebându-se dacă proprietarul avea să afle vreodată că oamenii lui au fost instruiţi să-l aplaude oricând şi oriunde apărea.

— Trataţi-l ca pe preşedinte şi o să înceapă să se creadă preşedinte, spusese O'Reilly la adunare. Şi aplaudaţi-l până i se termină banii.

La fiecare etaj la care se oprea liftul, aplauzele reîncepeau. Când ajunse la etajul douăzeci şi unu, îşi găsi secretara aşteptându-l.

— Bine aţi venit, îl întâmpină ea.

— Să ştii că da, zise el, păşind afară. Asta e casa mea. Îmi pare rău că nu m-am născut în America. Astăzi aş fi fost preşedintele ei.

— Domnul Critchley a sosit de câteva minute şi vă aşteaptă, spuse secretara.

— Bine, zise Armstrong, intrând cu paşi mari în biroul lui, cea mai mare încăpere din clădire. Mă bucur să te văd, Russell, îi spuse avocatului, care se ridicase să-l întâmpine. Mi-ai rezolvat problema cu sindicatele?

— Mi-e teamă că nu, Dick, spuse Russell în timp ce-şi strângeau mâinile. Din partea asta n-am nici o veste bună. Va trebui s-o luăm de la capăt.

— Ce vrei să spui? întrebă Armstrong.

— Cât ai fost plecat, sindicatele au respins reducerea cu 230 de milioane pe care ai propus-o. Acum cer 370 de milioane de dolari.

Armstrong se prăbuşi pe scaun:

— Nu pot să plec nici o zi şi tu laşi totul să-ţi scape din mână! zbieră el.

Se uită la uşă şi o văzu pe secretară intrând şi punându-i pe birou ultimul număr din *Tribune*. Pe prima pagină, editorialul îi ura cu majuscule: "BINE AI VENIT ACASĂ, DICK!"

35

New York Tribune

4 februarie, 1991

Sub comanda căpitanului Dick

— Armstrong a făcut o ofertă de 2 miliarde de dolari pentru Multi Media, spuse Townsend.

— Ce? Asta-mi aduce aminte de politicienii care declară război ca să-şi rezolve problemele de politică internă, spuse Tom.

— Posibil. Dar s-ar putea ca, la fel ca politicienii, să reuşească să-şi rezolve problemele cu adevărat.

— Mă îndoiesc. După bilanţul pe care-l are, o să ajungă la dezastru dacă mai dă încă 2 miliarde.

— Multi Media valorează mult mai mult de 2 miliarde, zise Townsend. Are paisprezece ziare, din statul Maine până în Mexic, nouă canale de televiziune şi TV News, cea mai bine vândută revistă din lume. Numai asta a avut anul trecut un plus de peste un miliard şi profiturile companiei au depăşit 100 de milioane de dolari. E un munte de bani gheaţă.

— Pentru care Sinclair speră să i se dea Everestul, spuse Tom. Nu văd cum speră Armstrong să obţină un profit, mai ales că trebuie să se împrumute serios ca să facă rost de 2 miliarde.

— Păi, e simplu: va avea la dispoziţie bani gheaţă, spuse Townsend. Multi Media şi-a dezvoltat autonomia ani de zile. Pentru început, eu aş vinde nişte sucursale care nu mai aduc profit şi le-aş întări pe cele care ar trebui să producă mai mult. Dar eforturile mi le-aş concentra pe construirea departamentului de presă, care n-a fost exploatat cum trebuie până acum, cu toate profiturile obţinute de la ziare şi reviste.

— Dar acum ai destule griji, nu te mai poţi implica în altă preluare, spuse Tom. Tocmai ai rezolvat greva de la *New York Star*, şi nu uita că banca a recomandat o perioadă de consolidare.

— Ştii ce cred eu despre bancheri, zise Townsend. *Globe*, *Star* şi toate companiile mele australiene lucrează în profit şi s-ar putea să nu mai am a doua oară o ocazie ca asta. Tu poţi să înţelegi asta, Tom, mai bine decât banca.

Tom tăcu o vreme; îi admira lui Townsend spiritul întreprinzător, dar Multi Media depăşea tot ce înfăptuiseră ei până atunci. Şi oricât ar fi încercat să potrivească cifrele, socotelile erau prea încărcate.

— Nu văd decât un singur mod de acţiune, spuse el în cele din urmă.

— Care? întrebă Townsend.

— Să-i oferim acţiuni preferenţiale - stocul nostru pentru al lui.

— Dar asta ar fi o preluare inversă. N-ar accepta niciodată, mai ales că Armstrong i-a oferit deja 2 miliarde în bani gheaţă.

— Dacă a făcut-o, Dumnezeu ştie de unde o să ia atâţia bani, spuse Tom. Ce-ar fi să vorbesc cu avocaţii lor şi să aflu dacă într-adevăr Armstrong le-a oferit bani gheaţă?

— Nu, nu e abordarea potrivită. Nu uita că Sinclair e singurul proprietar al companiei, aşa că e mai de bun simţ să vorbim direct cu el. Armstrong aşa ar proceda.

— Dar nu e deloc stilul tău.

— Îmi dau seama de asta. Dar în ultima vreme n-am mai avut ocazia să discut cu persoane care au proprietatea asupra unei întregi companii.

— Ce ştii despre Sinclair? ridică Tom din umeri.

— Are şaptezeci de ani, zise Townsend, şi de aceea se retrage din afaceri. În timpul vieţii a pus bazele celei mai profitabile companii particulare de mijloace de informare din lume. Când prietenul lui, Nixon, era preşedinte, a fost ambasador în Anglia şi posedă una dintre cele mai valoroase colecţii de pictură impresionistă. Mai e şi preşedintele unei fundaţii caritabile profilate pe educaţie şi găseşte cumva timp să joace şi golf.

— Bun. Şi Sinclair ce-ţi imaginezi că ştie despre tine?

— Că sunt de origine australiană, am cea de-a doua companie de presă din lume, îmi place Nolan mai mult decât Renoir şi nu joc golf.

— Şi cum intenţionezi să-l abordezi?

— Fără aiureli, îl sun şi-i fac o ofertă. Cel puţin, aşa n-o să mă frământ ani de zile întrebându-mă dacă n-am ratat ocazia.

Îl privi pe Tom, dar avocatul nu comentă. Townsend ridică receptorul telefonului.

— Heather, fă-mi legătura cu sediul Multi Media din Colorado.

— Chiar crezi că Armstrong a oferit 2 miliarde de dolari? întrebă Tom.

— Da, răspunse Townsend după ce reflectă puţin.

— Dar unde o să găsească atâţia bani?

— Acolo unde a găsit ca să astupe gura sindicatelor, bănuiesc.

— Şi tu cât intenţionezi să oferi?

Telefonul sună şi Townsend nu mai apucă să răspundă.

— Sunteţi Multi Media? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse o voce cu accent din sud.

— Numele meu e Keith Townsend. Aş dori să vorbesc cu domnul Sinclair.

— Ambasadorul vă cunoaşte, domnule?

— Sper că da, zise Townsend. Altfel am sunat degeaba.

— Vă fac legătura cu biroul.

Townsend îi făcu semn avocatului să asculte la celălalt receptor.Tom îl ridică.

— Biroul ambasadorului Sinclair, se auzi o voce.

— Sunt Keith Townsend. Speram să pot vorbi direct cu domnul Sinclair.

— Ambasadorul e la ferma lui, domnule Townsend şi ştiu că urmează să ajungă la club peste douăzeci de minute pentru exerciţiul de golf. O să încerc să-l prind înainte de a pleca.

Tom acoperi receptorul cu mâna:

— Spune-i "domnule ambasador", zise el liniştit. E clar că toţi i se adresează aşa.

Townsend dădu din cap, tocmai când o nouă voce se auzi pe fir:

— Bună dimineaţa, domnule Townsend. Aici Henry Sinclair. Cu ce vă pot ajuta?

— Bună dimineaţa, domnule ambasador, spuse Townsend, încercând să rămână calm. Doream să schimb două vorbe cu dumneavoastră personal, ca să nu mai pierdem vremea cu avocaţii.

— Vremea şi cheltuielile inutile, completă Sinclair. Şi despre ce doreaţi să vorbim, domnule Townsend?

Lui Townsend îi păru rău că nu se sfătuise mai mult cu Tom asupra tacticii.

— Doresc să fac o ofertă pentru Multi Media, spuse el şi mi s-a părut potrivit să vorbesc direct cu dumneavoastră.

— Apreciez asta, domnule Townsend, spuse Sinclair. Dar amintiţi-vă că domnul Armstrong, pe care cred că-l cunoaşteţi, mi-a făcut deja o ofertă pe care am refuzat-o.

— Sunt înştiinţat de ea, domnule ambasador, spuse Townsend, întrebându-se cât oferise Armstrong în realitate.

Făcu o scurtă pauză, evitând privirea lui Tom.

— Ar fi prea mult dacă v-aş întreba la ce sumă vă gândeaţi? continuă discuţia Sinclair.

Când Townsend răspunse, Tom fu cât pe ce să scape jos receptorul.

— Şi cum puteţi obţine atât? întrebă Sinclair.

— În bani gheaţă, răspunse Townsend, fără să aibă habar cum îi va obţine.

— Dacă reuşiţi să strângeţi atâţia bani în treizeci de zile, batem palma, domnule Townsend, spuse Sinclair. În cazul acesta, poate ar fi bine ca avocaţii dvs. să ia legătura cu ai mei.

— Cum se numesc avocaţii... ?

— Iertaţi-mă dacă scurtez conversaţia, domnule Townsend, dar peste zece minute am o lecţie şi profesorul mă taxează cu ora.

— Desigur, domnule ambasador, spuse Townsend, uşurat că Sinclair nu-i putea vedea uluiala de pe chip.

Lăsă jos receptorul şi se uită la Tom.

— Ştii ce-ai făcut, Keith?

— Cea mai mare afacere din viaţa mea, replică Townsend.

— Cu trei miliarde de dolari, s-ar putea să fie şi ultima, spuse Tom.

— O să închid afurisitul ăsta de ziar, strigă Armstrong, bătând cu pumnul în birou.

Russell Critchley, care stătea la un pas în spatele clientului lui, simţi că vorbele ar fi avut mai multă greutate dacă Sean O'Reilly nu le-ar fi auzit în fiecare zi a ultimelor trei luni.

— V-ar costa şi mai mult dacă aţi face-o, răspunse cu blândeţe O'Reilly.

— Ce vrei să spui cu asta? bubui Armstrong.

— Doar că atunci când veţi scoate ziarul la vânzare, s-ar putea să nu mai rămână nimic de vândut.

— Mă ameninţi?

— Cred că aţi putea interpreta şi aşa.

Armstrong se ridică de pe scaun, îşi propti palmele de birou şi se apleca până când ajunse la un centimetru în faţa liderului sindical; dar O'Reilly nu clipi.

— Te aştepţi să mai plătesc 320 de milioane de dolari când numai aseară am găsit pe listele de pontaj optsprezece persoane care s-au retras din companie de peste zece ani?

— Ştiu, spuse O'Reilly. S-au ataşat atât de mult de serviciu, încât mai vin pe aici.

Se străduia să-şi păstreze o expresie serioasă.

— Cred şi eu, strigă Armstrong, doar iau 500 de dolari pe noapte.

— De aceea vă ofer un mod de ieşire, spuse O'Reilly.

Armstrong se uită la foile cu situaţia forţei de muncă şi se strâmbă.

— Dar ce-i cu Bugs Bunny, Jimmy Carter şi celelalte patruzeci şi opt de personalităţi care au semnat ieri pentru schimbul de noapte? Şi pun pariu că n-au muncit decât ca să-şi mestece în cafea între două mâini la poker. Vrei să-i includ pe toţi, cu George Bush şi cu cine o mai fi, pe lista de suplimentări?

— Da. Pe George Bush îl ajutăm în felul acesta pentru campanie.

Armstrong se uită disperat la Russell şi la Peter, dar, din diverse motive, nici unul din ei nu vorbi. Se întoarse din nou spre O'Reilly.

— Te anunţ mai târziu ce decizie iau, ţipă el. Acum ieşi afară.

— Speraţi ca ziarul să mai ajungă pe străzi în seara asta? întrebă cu nevinovăţie O'Reilly.

— Asta-i altă ameninţare? întrebă Armstrong.

— Sigur, zise O'Reilly. Pentru că dacă speraţi, trebuie să vă hotărâţi înainte să vină schimbul de ora cinci. Pentru oamenii mei nu e o problemă să fie plătiţi pentru lucru sau pentru stat degeaba.

— Ieşi afară! zbieră din nou Armstrong.

— Cum spuneţi, domnule Armstrong. Sunteţi şeful.

Liderul îl salută pe Russell şi plecă. După ce uşa se închise în urma lui, Armstrong se răsuci spre Peter:

— Acum vezi cu ce mă lupt. Ce mai vor de la mine? Vorbea încă pe un ton ridicat.

— Vor să închizi ziarul, spuse calm Russell, aşa cum ar fi trebuit să faci din prima zi a celei de-a şaptea săptămâni. Atunci ar fi făcut târgul la un preţ mult mai mic.

— Dacă mă luam după sfatul tău, nu mai aveam ziar.

— Şi dormeam cu toţii liniştiţi.

— Dacă vrei să dormi liniştit, zise Armstrong, n-ai decât. O să le dau ce vor. Pe termen scurt, e singura ieşire. Până la urmă îi dovedim noi pe ei, e sigur. O'Reilly e pe punctul să cedeze. Peter, sunt sigur că-mi dai dreptate.

Peter Wakeham nu spuse nimic decât când Armstrong se întoarse spre el şi atunci dădu din cap cu putere.

— Dar de unde o să mai găseşti încă 320 de milioane de dolari? întrebă Russell.

— Asta-i treaba mea, zise Armstrong.

— E şi a mea. Am nevoie de bani imediat cum semnează O'Reilly înţelegerea, altfel o să pornească greva tocmai când trebuie să tipărim numărul următor.

— O să ai banii, zise Armstrong.

— Dick, încă nu e prea târziu... , încercă Russell.

— Aranjăm acum, strigă Armstrong.

Russell dădu din cap şovăitor şi ieşi din încăpere, iar Armstrong luă telefonul şi formă numărul direct cu biroul redactorului-şef.

— Barney, am veşti bune, tună el. Am convins sindicatele să-mi accepte termenii. Vreau la prima pagină un editorial despre victoria bunului simţ şi un titlu despre cum am reuşit ceva ce n-a mai izbândit nimeni până acum.

— Sigur, dacă asta vrei, şefule. Vrei să tipărim detalii despre acordul cu sindicatele?

— Nu, nu te preocupa de asta. Sunt termeni complicaţi, nu i-ar înţelege nici cititorii lui *Wall Street Journal.* Oricum, nu trebuie să punem sindicatele într-o lumină proastă, adăugă înainte de a închide telefonul.

— Bravo, Dick, spuse Peter. Nu mă îndoiam că până la urmă vei câştiga.

— Cu un preţ, spuse Armstrong, deschizând sertarul de sus al biroului.

— Nu chiar, Dick. O'Reilly a căzut când l-ai ameninţat că vei închide ziarul. Ai fost strălucit.

— Peter, am nevoie să-mi semnezi vreo două cecuri, spuse Armstrong, deoarece eşti singurul director aflat în acest moment la New York.

— Desigur, spuse Peter. Încântat să te servesc.

Armstrong puse pe birou carnetul de cecuri pentru fondul de pensii şi deschise la prima pagină.

— Când te întorci la Londra? întrebă, făcându-i semn lui Peter să se aşeze pe scaunul lui.

— Mâine, cu zborul Concorde, răspunse Peter zâmbind.

— Atunci va trebui să-i explici lui Sir Paul de ce nu pot participa la şedinţa de consiliu de miercuri, cu tot regretul. Spune-i doar că am reglementat problemele cu sindicatele în termeni excelenţi şi că în raportul de luna viitoare vom fi deja în măsură să arătăm creşteri de capital.

Şi-şi puse mâna pe umărul lui Peter.

— Cu plăcere, Dick, spuse acesta. Câte cecuri din astea trebuie semnate?

— Dacă tot eşti aici, fă-le pe toate.

— Tot carnetul? spuse Peter, foindu-se stânjenit în scaun.

— Da, spuse Armstrong, dându-i stiloul lui. O să fie în siguranţă la mine. Doar nu pot fi încasate decât dacă le contrasemnez.

Peter desfăcu nervos capacul stiloului şi şovăi până simţi degetele lui Armstrong strângându-i-se în jurul umărului.

— Postul de preşedinte adjunct expiră peste câteva săptămâni, nu-i aşa? spuse Armstrong.

Peter semnă primele trei cecuri.

— Şi Paul Maitland n-o să stea acolo la nesfârşit. O să-i ia cineva locul şi lui.

Peter continuă să semneze.

EDIŢIA FINALĂ

Dublu sau chit

36

Daily Express

8 februarie, 1991

Cabinetul scapă de bomba IRA explodată în grădina primului-ministru

"Au muşcat mai mult decât pot mesteca" era titlul articolului din *Financial Times.* Sir Paul Maitland, aşezat lângă foc în casa lui din Epson şi Tom Spencer, în trenul de New York, citiră amândoi articolul a doua oară, deşi îi interesa numai o parte din el.

> Baronii presei, Keith Townsend şi Richard Armstrong par să fi făcut greşeala clasică de a împrumuta cu mult peste limita veniturilor lor. Amândoi ar putea deveni în viitor două cazuri demne de studiat de către studenţii de la Colegiul de Afaceri de la Harvard.
>
> Analiştii au fost de acord că iniţial se părea că Armstrong a dat lovitura achiziţionând *New York Tribune* la preţul de numai 25 de

cenţi. Lovitura s-ar fi transformat în triumf dacă Armstrong îşi punea în practică ameninţarea de a închide ziarul după şase săptămâni, în absenţa unei înţelegeri cu sindicatele. Dar n-a făcut-o şi şi-a plătit greşeala semnând un contract atât de avantajos pentru sindicalişti, încât aceştia nu-i mai spun "căpitanul Dick", ci "moş Crăciun".

În ciuda acestei reglementări, ziarul continuă să piardă peste un milion de dolari pe săptămână, deşi se crede că o nouă etapă de reduceri şi pensionări premature este iminentă.

Deoarece ratele dobânzilor continuă să crească şi moda reducerii preţului ziarelor persistă, nu mai poate trece mult până când profiturile obţinute din afacerile britanice ale lui Armstrong nu vor mai putea acoperi pierderile achiziţiei lui americane.

Domnul Armstrong nu i-a informat încă pe acţionarii săi cum intenţionează să finanţeze cel de-al doilea acord cu sindicatul tipografilor din New York, soldat cu suma de 320 de milioane de dolari. Singura lui declaraţie pe acest subiect apare în coloanele *Tribunei:* "Acum, după ce s-a rezolvat şi a doua etapă de reduceri, nu văd nici un motiv pentru care fluxul de capital la *Tribune* să rămână negativ."

Cartierul afacerilor se arată sceptic faţă de această afirmaţie; ieri acţiunile companiei

> Armstrong Communications au mai scăzut cu încă nouă pence, până la 2,42 lire sterline.
>
> Greşeala lui Keith Townsend...

În clipa aceea sună telefonul şi Sir Paul lăsă ziarul din mână, se ridică de pe scaun şi se duse la birou să răspundă. Auzind vocea lui Eric Chapman, îl rugă să aştepte până închidea uşa. Lucrul nu era tocmai necesar, deoarece la ora aceea nu mai era nimeni în casă. De când ai fost patru ani ambasador la Beijing nu te mai poţi dezbăra de anumite obiceiuri.

— Cred că ar trebui să ne vedem imediat, spuse Chapman.

— E vorba de articolul din *Financial Times?* întrebă Sir Paul.

— Nu, potenţial e vorba de ceva mult mai periculos. N-aş vrea să spun prea multe la telefon.

— Cred că înţeleg, spuse Sir Paul. Să-l chem şi pe Peter Wakeham?

— Dacă vreţi ca întâlnirea să rămână confidenţială, nu.

— Ai dreptate, spuse Sir Paul. Unde ne întâlnim?

— Aş putea să conduc până la Epson chiar acum. Ne vedem într-o oră.

Tom Spencer trecu repede peste prima parte a articolului, în timp ce trenul gonea spre New York. Nu se concentră decât când ajunse la noul paragraf:

> Greşeala lui Keith Townsend a fost să-şi dorească ceva atât de tare, încât a uitat să respecte nişte reguli elementare.

Orice băiat de şcoală ştie că dacă vrei să schimbi nişte nasturi vechi pe un pachet de gumă de mestecat nedesfăcut trebuie să stai fără să clipeşti şi să-l aştepţi pe celălalt să facă prima ofertă. Dar se pare că Townsend era atât de hotărât să aibă Multi Media, încât nu numai că a clipit, dar a şi făcut o ofertă de 3 miliarde de dolari, fără să-l întrebe pe Henry Sinclair ce preţ aştepta să primească pentru companie. Apoi şi-a complicat problemele, angajându-se să plătească întreaga sumă în bani gheaţă.

Aşa cum sîndicatul tipografilor din New York îl numeşte pe domnul Armstrong "Moş Crăciun", şi domnul Sinclair poate crede că anul acesta, Crăciunul a venit mai devreme, mai ales că fusese pe cale să încheie târgul cu Armstrong la un preţ de 2 miliarde de dolari, socotit şi acesta prea ridicat, după ultimele analize.

După ce a căzut de acord asupra termenilor, domnului Townsend i-a fost greu să facă rost de atâţia bani în cele treizeci de zile stipulate în contractul verbal cu domnul Sinclair. Şi după ce a reuşit să împrumute suma necesară, a contractat împrumuturile cu nişte dobânzi atât de mari, încât returnarea banilor ar putea da lovitura finală companiei Global International. Toată viaţa, domnul Townsend a fost un jucător. Cu această afacere, a dovedit că e capabil să rişte totul pe un singur zar.

Ieri, aşa cum arată rapoartele, acţiunile Global au mai scăzut cu opt pence, ajungând la 3,19 lire sterline.

Dincolo de celelalte probleme pe care le vor avea de înfruntat cei doi baroni ai presei, amândoi vor fi puternic afectaţi de creşterea preţului hârtiei şi de slăbiciunea dolarului în raport cu lira. Dacă toate aceste tendinţe se vor accentua, chiar şi ei vor rămâne cu vistieriile goale.

Acum, viitorul ambelor companii e în mâna bancherilor, care se pot întreba – precum creditorii unei ţări din lumea a treia – dacă-şi vor mai obţine dobânzile, ca să nu mai vorbim de returnările pe termen lung ale datoriilor. Alternativa lor este să-şi micşoreze pierderile iniţiind cea mai mare vânzare cu toba din istorie. Ironia este că dacă o singură bancă rupe veriga din lanţul de împrumuturi, tot edificiul se prăbuşeşte.

Aşa cum am fost informaţi ieri de un om din interior, dacă vreunul din cei doi magnaţi ar dori să i se onoreze acum un cec personal, băncile ar sări în sus.

•

Tom fu prima persoană care coborî din tren la gara Grand Central. Intră în prima cabină telefonică şi formă numărul lui Townsend. Heather îi dădu imediat legătura şi, de data aceasta, Townsend ascultă cu atenţie sfaturile avocatului lui.

După ce termină de citit articolul, Armstrong luă telefonul şi-i dădu instrucţiuni secretarei să spună că e plecat dacă-l va căuta Sir Paul Maitland din Londra. Nici nu puse receptorul când telefonul sună.

— Domnule Armstrong, vă caută operatorul-şef de la Banca New Amsterdam. Spune că are nevoie să vorbească urgent cu dumneavoastră.

— Atunci dă-mi-l, zise Armstrong.

— Piaţa e inundată de cereri de vânzare a acţiunilor la Armstrong Communications, spuse operatorul. Preţul unei acţiuni a scăzut la 2,31 dolari şi mă întrebam dacă aveţi instrucţiuni.

— Cumpăraţi, spuse Armstrong fără nici o ezitare.

Omul şovăi:

— Trebuie să vă aduc în atenţie că de câte ori preţul acţiunilor scade cu un cent, pierdeţi încă 700 000 de dolari, spuse el, controlând numărul acţiunilor rulate în dimineaţa aceea.

— Nu-mi pasă cât costă, zise Armstrong. E o necesitate pe termen scurt. După ce piaţa se restabileşte, poţi relansa acţiunile şi recuperezi treptat pierderile.

— Dar dacă totuşi cad...

— Cumpăraţi înainte, spuse Armstrong. La un moment dat, piaţa trebuie să se întoarcă.

Trânti telefonul şi dădu cu ochii de fotografia lui pe pagină din *Financial Times.* Nu era deloc măgulitoare.

În clipa în care termină de citit articolul, Townsend urmă sfatul lui Tom şi-şi sună bancherii înainte de a-l suna ei pe el. David Grenville, directorul executiv, îi confirmă că preţul acţiunilor Global scăzuse din nou în dimineaţa aceea. I se părea că ar fi fost o idee bună să se vadă în ziua aceea şi Townsend îşi introduse în program o întâlnire la ora două.

— Ar fi bine să-ţi aduci şi avocatul,-adăugă Grenville ameninţător.

Townsend o puse pe Heather să-i anuleze programul de după-amiază. Îşi petrecu restul dimineţii informându-se asupra unui seminar pe care compania urma să-l ţină peste o lună. Henry Kissinger şi Sir James Goldsmith fuseseră deja de acord să susţină câte o prelegere. Ideea lui Townsend fusese ca toţi directorii din toată lumea ai companiei să se întâlnească în Honolulu şi să discute dezvoltarea corporaţiei în ultimii zece ani, locul pe care urma să-l ocupe Multi Media în structura de ansamblu şi modul cum puteau beneficia de pe urma acestei achiziţii. Oare şi seminarul acesta avea să fie anulat? se întreba el. Sau se va dovedi a fi o slujbă funerară?

Fuseseră douăzeci şi şapte de zile frenetice în care strânsese banii necesari pentru a achiziţiona Multi Media şi mai ales fuseseră nopţile nedormite, când se întreba dacă nu făcuse o greşeală dezastruoasă. Acum, se părea că cele mai mari temeri îi fuseseră confirmate de articolul din *Financial Times.* Ar fi trebuit să prelungească termenul sau să-l asculte de la început pe Tom.

Şoferul conduse maşina pe Wall Street şi opri la ora două în faţa birourilor lui J.P. Grenville. Coborând pe trotuar, Townsend îşi aminti cât de nervos fusese când fusese convocat în biroul directorului şcolii, în urmă cu aproape cincizeci de ani. Uşa masivă din sticlă fu deschisă de un portar cu o haină lungă, albastră. Văzându-l, omul îşi atinse marginea caschetei. Dar câtă vreme îl va mai saluta? se întrebă Townsend.

Dădu şi el din cap şi se îndreptă spre recepţie, unde

David Grenville era adâncit într-o conversaţie cu Tom Spencer. Când îl văzură, amândoi se întoarseră şi-i zâmbiră. Era evident că nu se aşteptaseră să întârzie la această întâlnire.

— Mă bucur să te văd, Keith, spuse Grenville în timp ce-şi dădeau mâna. Mulţumesc pentru promptitudine.

Townsend zâmbi. Nu-şi amintea ca directorul şcolii să-i fi vorbit vreodată aşa. Tom îşi puse braţul pe după umerii clientului lui când se îndreptară spre lift.

— Ce face Kate? întrebă Grenville. Ultima oară când am văzut-o, tipărea un roman.

— A avut succes şi acum vrea să tipărească unul scris chiar de ea, spuse Townsend. Dacă nu-mi ies afacerile, s-ar putea să ajung să trăiesc din drepturile ei de autor.

Însoţitorii lui nu-i comentară în nici un fel umorul de condamnat.

Uşile liftului glisară în lături la etajul cincisprezece şi intrară cu toţii în biroul directorului executiv. Grenville îi aşeză pe nişte scaune confortabile şi deschise un dosar burduşit.

— Daţi-mi voie să încep mulţumindu-vă că aţi venit atât de repede, spuse el.

Townsend şi avocatul lui dădură din cap, deşi ştiau că nu prea avuseseră de ales. Grenville se întoarse spre Townsend.

— Am avut privilegiul să-ţi reprezentăm compania de peste un sfert de secol şi mi-ar părea rău ca relaţia noastră să se încheie.

Lui Townsend i se uscă gura, dar nu încercă să-l întrerupă.

— Dar ar fi o prostie din partea noastră să subestimăm gravitatea situaţiei în care ne aflăm. După un studiu de suprafaţă, ni se pare că împrumuturile tale ar depăşi bunurile, existând posibilitatea de a fi insolvabil. Dacă ne doreşti în continuare investitorii tăi, Keith, vom rămâne, cu condiţia să ne garantezi o cooperare deplină pentru rezolvarea situaţiei curente.

— Ce înseamnă "cooperare deplină"? întrebă Tom.

— Vom începe prin a ataşa companiei o echipă financiară condusă de unul dintre cei mai respectabili inspectori ai noştri, căruia i se va da autoritatea completă - şi subliniez, completă - de a investiga orice aspect al afacerilor voastre care ar putea, în opinia noastră, să afecteze supravieţuirea companiei.

— Şi după ce se termină investigaţiile? ridică Townsend din sprâncene.

— Inspectorul vă va face câteva recomandări pe care ne aşteptăm să le urmaţi întocmai.

— Când îl pot cunoaşte? întrebă Townsend.

— E o doamnă, răspunse directorul executiv. Imediat, deoarece d-ra Beresford e în biroul ei de jos, aşteptând să vă întâlnească.

— Atunci hai să-i dăm drumul, spuse Townsend.

— Mai întâi, trebuie să ştiu dacă sunteţi de acord cu termenii noştri.

— Cred că poţi presupune că deja clientul meu s-a hotărât, spuse Tom.

— Bun, atunci vă voi duce jos s-o cunoaşteţi pe E.B., care vă va informa cu privire la etapa următoare.

Grenville se ridică de la birou şi-i conduse pe cei doi pe scări până la etajul paisprezece şi, ajungând la uşa biroului d-rei Beresford, se opri şi bătu aproape respectuos.

— Intră, se auzi o voce de femeie.

Directorul executiv deschise uşa şi-i conduse într-o încăpere mare, cu mobile comode şi cu vedere la strada bursei. Atmosfera din birou sugera o persoană eficientă, ordonată şi tranşantă.

Din spatele biroului se ridică să-i întâmpine o femeie căreia Townsend i-ar fi dat patruzeci, poate patruzeci şi cinci de ani. Era aproape la fel de înaltă ca Townsend, cu părul negru, tuns îngrijit şi o faţă austeră, aproape ascunsă de o pereche de ochelari destul de mari. Purta un compleu bleumarin, croit elegant şi o bluză crem.

— Bună ziua, îi întinse ea mâna. Sunt Elisabeth Beresford.

— Keith Townsend, îi scutură el mâna. Şi consilierul meu juridic, Tom Spencer.

— Vă las să stabiliţi, spuse David Grenville. Dar să treci pe la mine înainte de a pleca, Keith. Dacă mai ai chef, adăugă după o pauză.

— Mulţumesc, spuse Townsend.

Grenville ieşi, închizând uşa fără zgomot.

— Vă rog să luaţi loc, le indică d-ra Beresford două fotolii din faţa biroului ei.

Townsend dădu cu ochii de teancul de peste zece dosare aşezate pe biroul ei.

— Doreşte cineva cafea? întrebă ea.

— Nu, mulţumesc, spuse Townsend, disperat că nu mai începea odată. Tom clătină şi el din cap.

— Eu sunt doctor de firme, spuse d-ra Beresford, şi datoria mea, domnule Townsend, e să scap compania Global Corp de la o moarte prematură.

Se lăsă pe spate şi-şi atinse vârfurile degetelor de la cele două mâini, continuând:

— Ca orice doctor care diagnostichează o tumoare, trebuie să-mi dau seama mai întâi dacă e benignă sau malignă. Trebuie să vă spun de la început că asemenea operaţiuni mi-au reuşit cu succes în unu din patru cazuri. De asemenea, trebuie să adaug că aceasta e cea mai dificilă însărcinare din cariera mea.

— Vă mulţumesc, d-ră Beresford, spuse Townsend. Mă simt foarte reconfortat.

Ea nu reacţionă în nici un fel, se aplecă doar şi deschise unul din dosarele de pe biroul ei.

— Deşi de dimineaţă v-am studiat câteva ore bilanţurile şi echipa mea excelentă de finanţişti a făcut cercetări suplimentare, încă nu sunt în poziţia de a judeca dacă evaluarea din *Financial Times* a companiei dumneavoastră este corectă, domnule Townsend. Ziarul acesta s-a mulţumit cu presupunerea dictată de experienţă că obligaţiile dumneavoastră vă depăşesc proprietăţile. Treaba mea e să specific mult mai mult lucrurile. Problemele mele s-au complicat prin mai multe influenţe exterioare. În primul rând, parcurgându-vă dosarul, oricine vede cu claritate că suferiţi de o maladie comună oamenilor îmbogăţiţi prin forţe proprii - când încheiaţi o afacere, sunteţi fascinat de perspectivele ei îndepărtate şi nu rareori îi lăsaţi pe alţii să se frământe pentru a le transforma în realitate.

Tom încercă să nu zâmbească.

— În al doilea rând, se pare că aţi comis eroarea clasică numită atât de năstruşnic de japonezi "principiul lui Arhimede" - şi anume, ultima afacere pe care o încheiaţi depăşeşte adesea suma tuturor afacerilor anterioare luate împreună. Mai exact, aţi împrumutat 3 miliarde de dolari de la un număr de bănci şi instituţii, cu scopul de a prelua Multi Media, fără să analizaţi dacă restul grupului poate produce capitalul care să susţină un asemenea împrumut.

Făcu o pauză şi-şi împreună din nou vârfurile degetelor:

— Îmi vine greu să cred că aţi beneficiat de un sfat profesionist în această afacere.

— Sfatul l-am primit, spuse Townsend. Domnul Spencer a încercat să mă convingă să renunţ.

Îi aruncă o privire avocatului, care stătea impasibil.

— Înţeleg, spuse d-ra Beresford. Dacă dau greş, jucătorul fără scrupule din dvs. va fi cauza prăbuşirii. Citind azi-noapte şi azi-dimineaţă aceste dosare, am ajuns la concluzia că singurul motiv datorită căruia aţi supravieţuit până acum a fost că, de-a lungul anilor, aţi câştigat puţin mai mult decât aţi pierdut, iar bancherii dvs., - deşi nu sunt distraţi sau nepricepuţi - nu şi-au pierdut încrederea în dvs.

— O să-mi daţi şi veşti bune? interveni Townsend.

Ignorând întreruperea, ea continuă:

— Prima mea responsabilitate va fi să vă pieptăn cu multă atenţie registrele, să vă studiez toate companiile şi angajamentele - indiferent de amploare, ţara unde se află sau moneda în care se tratează - şi să încerc să înţeleg ceva din ansamblu. Dacă după această operaţiune ajung la concluzia că Global Corp este încă solvabilă în termeni juridici, voi trece la etapa a doua, care va implica desigur vânzarea unora dintre cele mai solide proprietăţi ale companiei, de care probabil că sunteţi ataşat şi sentimental.

Townsend nici nu voia să se gândească mai departe. Stătea acolo, ascultând diagnosticul pus la rece.

— Chiar dacă şi acest proces e îndeplinit satisfăcător, vom avea un plan de contingenţă: eliberarea unui comunicat de presă în care să explicăm de ce Global Corp se autolichidează. Dacă se va dovedi necesar, voi transmite imediat acest comunicat agenţiei Reuters.

Townsend înghiţi în sec.

— Dar dacă nu se va dovedi necesar şi vom coopera în continuare, va urma etapa a treia. Aceasta îmi impune să vizitez toate băncile şi instituţiile financiare faţă de care aveţi obligaţii şi să încerc să-i conving să vă mai acorde puţin timp pentru a plăti împrumuturile. Deşi trebuie să spun că, dacă aş fi în poziţia lor, nu vi l-aş acorda.

Se opri o clipă, apoi se aplecă şi deschise alt dosar.

— Se pare, spuse ea, citind de pe un bilet scris de mână, că va trebui să vizitez treizeci şi şapte de bănci şi unsprezece alte instituţii financiare cu baze în patru continente. Cu cele mai multe am luat legătura de dimineaţă. Sper că am fost în stare să-i conving să ne dea destul timp ca s-o scoatem la capăt.

Mâinile ei tăiară aerul de deasupra dosarelor:

— Dacă, printr-un miracol, vom duce la capăt primele trei etape, îndatorirea mea - cea mai dificilă dintre toate - va fi să conving aceleaşi bănci şi instituţii să acorde sprijin financiar pentru asigurarea supravieţuirii companiei pe termen lung. Nu voi putea îndeplini acest punct dacă nu le dovedesc, cu cifre rezistente la orice inspecţie, că împrumuturile lor sunt garantate de proprietăţi solide şi de un flux pozitiv de capital. Nu cred că veţi fi surprinşi că eu însămi am nevoie să mă conving de acest lucru. Şi să nu vă imaginaţi nici o clipă că, dacă veţi avea norocul de a atinge etapa a patra, vă puteţi relaxa. Dimpotrivă, atunci veţi fi informat în detaliu de desfăşurarea etapei a cincea.

Townsend simţi că un pârâiaş de sudoare i se scurgea pe lângă nas.

— *Financial Times* a fost corect într-o singură privinţă, continuă ea. Dacă una din bănci se încumetă să fie afurisită, atunci, citez, "tot edificiul se prăbuşeşte". Dacă se va întâmpla asta, voi transfera cazul unui coleg de-al meu de la etajul de dedesubt, specializat în lichidări. În concluzie, domnule Townsend, dacă doriţi să evitaţi falimentul, vă sfătuiesc nu numai să cooperaţi total cu mine, dar şi să-mi daţi asigurarea că, din clipa în care părăsiţi acest birou, nu veţi semna nici un cec şi nu veţi transfera bani dintr-un cont în altul, decât dacă aceştia vă sunt necesari pentru cheltuieli zilnice. Şi nici în acest caz nu pot depăşi 2 000 de dolari fără să mi se raporteze.

Îşi ridică ochii, aşteptând reacţia.

— Două mii de dolari? repetă Townsend.

— Da, spuse ea. Mă veţi găsi oricând, la orice oră, şi nu va trebui să aşteptaţi deciziile mele mai mult de o oră. Dacă totuşi nu puteţi subscrie la aceste condiţii, atunci nu doresc să vă mai reprezint şi asta include banca, a cărei reputaţie, nu mai e nevoie s-o spun, e de asemenea pusă în joc. Sper că m-am exprimat limpede, domnule Townsend.

— Cu totul, spuse Townsend, care se simţea de parcă ar fi boxat zece runde cu un boxer de categorie grea.

Elizabeth Beresford se lăsă pe spătarul scaunului:

— Desigur, puteţi consulta avocatul, spuse ea. Sau puteţi apela la unul dintre consilierii noştri.

— Nu va fi necesar, spuse Townsend. Dacă avocatul meu n-ar fi fost de acord cu evaluarea, ar fi spus-o de mult până acum.

Tom îşi îngădui un zâmbet.

— Voi respecta întrutotul recomandările dumitale.

Îi aruncă o privire lui Tom, care dădu din cap.

— Bine, spuse d-ra Beresford. Poate aţi fi bun să începeţi prin a-mi da cărţile de credit.

După trei ore, Townsend se ridică de pe scaun, dădu mâna cu Elizabeth Beresford şi o lăsă la dosarele ei, complet epuizat. Tom se duse la el la birou şi Townsend îşi găsi drumul până la directorul executiv. Tocmai voia să bată, când uşa se deschise şi David Grenville apăru în faţa lui cu un pahar mare de whisky în mână.

— Am sentimentul că aveai nevoie de ăsta, spuse el, întinzându-i-l. Dar mai întâi, spune-mi, ai supravieţuit la prima repriză cu E.B.?

— Nu sunt sigur, zise el. Dar am ore în fiecare după-amiază de la trei la şase în următoarele două săptămâni, cu tot cu weekend-uri. Şi mi-a luat cărţile de credit, luă un gât de whisky.

— E semn bun, spuse Grenville. Înseamnă că n-a renunţat. Uneori, E.B. trimite dosarele mai jos cu un etaj imediat după sfârşitul întrevederii.

— Şi eu trebuie să mă simt recunoscător? întrebă Townsend, golindu-şi whiskyul.

— Nu, doar uşurat temporar, îi turnă Grenville al doilea pahar. Te mai simţi în stare să participi diseară la serata bancherilor?

— Speram să pot veni, zise Townsend. Dar ea – şi arătă spre podea – mi-a dat atâtea teme pentru acasă, încât...

— Cred că ar fi înţelept să-ţi faci apariţia în seara asta, Keith. În circumstanţele astea, absenţa ta ar fi sigur interpretată greşit.

— Poate că-i adevărat. Dar ea n-o să mă trimită acasă înainte de aperitive?

— Mă îndoiesc, fiindcă te-am aşezat în dreapta ei. Face parte din strategia mea de a convinge lumea bancară că te sprijinim sută la sută.

— La naiba! Cum e ea în societate?

După ce se gândi puţin, directorul admise:

— Trebuie să recunosc că E.B. nu prea se pricepe grozav la conversaţia de salon.

37

Daily Mail

2 iulie, 1991

Charles şi Diana: "Cauză de îngrijorare"

— Vă caută din Elveţia pe linia unu, domnule Armstrong, spuse secretara temporară, al cărei nume nu-l mai ţinea minte. Un domn Jacques Lacroix. Mai am şi o convorbire cu Londra pe linia doi.

— Cine sună de la Londra? întrebă Armstrong.

— Un domn Peter Wakeham.

— Roagă-l să aştepte şi dă-mi Elveţia.

— Tu eşti, Dick?

— Da, Jacques. Ce mai faci, bătrâne? bubui Armstrong.

— Sunt puţin îngrijorat, Dick, se auzi răspunsul de la Geneva.

— De ce? întrebă Armstrong. Am depus săptămâna trecută un cec de 50 de milioane de dolari la sucursala voastră new-yorkeză. Am şi chitanţă.

— Nu contest că ai depus un cec, spuse Lacroix. Te-am sunat să-ţi spun că ni s-a returnat azi la bancă, însoţit de ştampila "Referiţi-vă la depunător."

— Trebuie să fie o greşeală, zise Armstrong. Ştiu că în contul respectiv există o depunere mai mult decât necesară pentru a acoperi suma.

— S-ar putea ca acesta să fie cazul, dar, cu toate astea, cineva refuză să ne elibereze din fondurile acelea şi ne-a specificat limpede că în viitor nu vor mai fi onorate nici un fel de cecuri din contul acela.

— Îi sun imediat, spuse Armstrong, şi te chem după aceea.

— Ţi-aş fi recunoscător, spuse Lacroix.

Armstrong încheie convorbirea şi observă clipirea beculeţului de pe telefon. Îşi aminti că Wakeham aştepta încă pe linia doi, luă receptorul şi zise:

— Peter, ce dracu'se-'ntâmplă acolo?

— Nici eu nu prea ştiu, recunoscu Peter. Nu-ţi pot spune decât că Paul Maitland şi Eric Chapman mi-au făcut o vizită aseară târziu şi m-au întrebat dacă am semnat vreun cec pentru contul de pensii. Le-am spus exact ce mi-ai spus tu, dar am impresia că Maitland a dat ordin să se oprească toate cecurile semnate de mine.

— Cine dracu' se cred? se răţoi Armstrong. E compania mea şi procedez cum cred de cuviinţă.

— Sir Paul spune că a încercat să te contacteze săptămâna trecută, dar n-ai răspuns la nici un apel. La întrunirea de săptămâna trecută a comitetului financiar a spus că dacă nu apari nici la şedinţa de consiliu de luna viitoare, nu-i mai rămâne decât să-şi dea demisia.

— Să şi-o dea - cui îi pasă? După ce pleacă, pot numi preşedinte pe cine vreau eu.

— Sigur că da, zise Peter. Dar cred că te-ar interesa să ştii că am aflat de la secretara lui că pregăteşte cu atenţie un comunicat de presă care să-i însoţească demisia.

— Şi ce dacă? spuse Armstrong. N-o să-l ia nimeni în seamă.

— Nu sunt aşa de sigur, zise Peter.

— De ce spui asta?

— După ce secretara a plecat, m-am învârtit pe acolo şi am reuşit să arunc o privire pe declaraţie.

— Şi ce zice?

— Printre altele, că va cere Bursei să ne suspende acţiunile până la terminarea unei anchete serioase.

— N-are autoritatea să facă asta! strigă Armstrong. Ar fi sancţionat de consiliu.

— Cred că plănuieşte să solicite această autoritate la viitoarea şedinţă de consiliu, spuse Peter.

— Atunci spune-i să nu se îndoiască de prezenţa mea la şedinţa aia, tună Armstrong, şi singurul comunicat de presă o să fie dat de mine şi o să explice de ce Sir Paul Maitland trebuie înlocuit din funcţia de preşedinte al consiliului.

— Poate că ar fi bine să-i spui tu asta, spuse încet Peter. Eu o să-l înştiinţez doar că vei veni la şedinţă.

— Spune-i cum îţi place, dar să nu cumva să dea vreo declaraţie de presă înainte de întoarcerea mea, la sfârşitul lunii.

— Voi face tot ce pot, Dick, dar...

Peter nu mai continuă, pentru că auzi tonul la celălalt capăt al firului.

Armstrong încercă să-şi adune gândurile. Sir Paul putea să mai aştepte. Prima lui prioritate era să facă rost de 50 de milioane de undeva, înainte ca Jacques Lacroix să-l dea de gol la toată lumea. În ciuda eforturilor lui, *Tribune* lucra în continuare în pierdere. Scurgerea de capital a companiei era dezastruoasă chiar şi după al doilea contract cu sindicatele. Scosese deja 300 de milioane de lire din fondul de pensii, fără ştirea consiliului, pentru a-şi da jos din spinare sindicatele şi a menţine cât de cât preţul la bursă, cumpărând acţiuni la propria lui companie. Dar dacă nu reuşea să-i plătească pe elveţieni în zilele următoare, stocul avea să se reverse din nou pe piaţă cu o forţă pe care nu mai găsea resurse s-o stăvilească.

Aruncă o privire la ceasul internaţional de pe perete, ca să vadă ce oră era la Moscova. Puţin trecut de ora şase. Dar bănuia că omul cu care voia să vorbească era încă la birou. O puse pe secretară să-i dea legătura cu Moscova.

Nimeni nu fusese mai încântat decât Armstrong când mareşalul Tulpanov fusese numit la conducerea KGB-ului. De atunci, fusese de mai multe ori la Moscova şi primise câteva contracte mari cu Europa de Est. Dar, de curând, descoperise că Tulpanov nu mai era chiar atât de disponibil.

Aşteptând convorbirea, Armstrong simţi cum transpiră. Se întâlnise de mai multe ori cu Mihail Gorbaciov, care păruse receptiv la ideile lui. Dar, apoi, Boris Elţin preluase puterea. Tulpanov i-l prezentase pe Elţin, dar Armstrong avusese impresia, după întâlnire, că nu i se acordase destulă importanţă.

Aşteptând, răsfoi paginile Filofaxului, căutând nume care l-ar fi putut ajuta în dilema prezentă. Tocmai ajunsese la C. – Sally Carr –, când sună telefonul. Îl ridică şi o voce îl întrebă în ruseşte cine dorea să discute cu mareşalul Tulpanov.

— Lubji, sectorul Londra, răspunse el.

Urmă un clinchet şi apoi auzi vocea familiară a şefului KGB-ului:

— Cu ce te pot ajuta Lubji?

— Am nevoie de puţin ajutor, Serghei, începu Armstrong.

— În ce formă te aştepţi să-l primeşti? întrebă Tulpanov rezervat, după o pauză calculată.

— Am nevoie de un împrumut de 50 de milioane de dolari pe termen scurt. Îţi garantez că-i vei primi înapoi într-o lună.

— Dar, tovarăşe, zise rusul, deţii deja 7 milioane de dolari din banii noştri. Mai mulţi comanditari mi-au spus că n-au primit încă drepturile de autor pentru publicarea celei mai recente cărţi.

Armstrong simţi că i se usucă gura:

— Ştiu, Serghei, ştiu, pledă el. Dar am nevoie de puţin timp şi-ţi voi înapoia toţi banii odată.

— Nu sunt sigur că pot să risc, spuse Tulpanov, după o altă tăcere lungă. Cred că britanicii au un proverb despre aruncatul banilor buni după cei răi. Şi ar fi înţelept să-ţi aminteşti, Lubji, că *Financial Times* se citeşte şi la Moscova, nu numai la Londra sau New York. Cred că voi aştepta ca cele şapte milioane să mi se depună în conturile respective înainte de a-ţi mai împrumuta altele. M-ai înţeles?

— Da, răspunse încet Armstrong.

— Bun. Îţi dau termen până la sfârşitul lunii să-ţi îndeplineşti obligaţiile. Apoi mi-e teamă că va trebui să recurgem la o abordare mai puţin subtilă. Cred că ţi-am subliniat, Lubji, cu mulţi ani în urmă, că într-un anumit moment va trebui să decizi de partea cui eşti. Ţi-am reamintit asta pentru că acum, ca să folosesc o altă expresie englezească, mi se pare că joci cu extremele contra mijlocului.

— Nu eşti drept, protestă Armstrong. Sunt de partea voastră, Serghei, aşa cum am fost întotdeauna.

— Te ascult, Lubji, dar dacă banii noştri nu sunt plătiţi până la sfârşitul lunii, nu-mi va mai sta în putere să te ajut. Şi după o prietenie atât de lungă, ar fi mare păcat. Sunt sigur că-ţi dai seama în ce situaţie mă pui.

Armstrong auzi receptorul celuilalt închizându-se. Fruntea i se acoperi de sudoare; se simţea îngreţoşat. Lăsă telefonul, scoase un puf de pudră din buzunar şi începu să-şi tamponeze fruntea şi obrajii. Încercă să se concentreze şi peste câteva clipe luă din nou telefonul:

— Dă-mi-l pe primul ministru al Israelului.

— E în Manhattan? întrebă secretara.

— La naiba, sunt singura persoană din clădirea asta care poate duce la capăt o însărcinare simplă?

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

— Lasă, sun eu, ţipă Armstrong.

Căută în agendă şi formă numărul. Aşteptând legătura, răsfoi paginile în continuare. Ajunsese la H. - Julius Hahn - , când vocea de la capătul firului zise "Biroul primului-ministru".

— Aici Dick Armstrong. Trebuie să vorbesc urgent cu primul-ministru.

— Să văd dacă-l pot deranja, domnule.

Alt ţăcănit, altă aşteptare, câteva pagini întoarse, până la litera L. - Sharon Levitt.

— Tu eşti, Dick? întrebă primul-ministru, Shamir.

— Da, Yitzhak.

— Ce mai faci, prietene?

— Bine, zise Armstrong, dar tu?

— Şi eu bine, mulţumesc. Problemele obişnuite, bineînţeles, dar mă bucur cel puţin de sănătate. Charlotte ce mai face?

— Bine, spuse Armstrong, care nici nu-şi mai amintea când o văzuse ultima dată. E la Oxford, are grijă de nepoţi.

— Câţi ai? întrebă Shamir.

Armstrong stătu puţin pe gânduri:

— Trei, răspunse şi fu cât pe aci să adauge "sau patru?".

— Norocosule. Şi tot le mai porţi de grijă evreilor din New York?

— Ca întotdeauna; te poţi baza pe mine, răspunse Armstrong.

— Ştiu, prietene, spuse primul-ministru. Acum spune-mi, ce pot face pentru tine?

— E o chestiune personală, Yitzhak şi speram că mă vei putea sfătui.

— Voi face tot ce pot pentru tine; Israelul îţi e dator pentru ce-ai făcut pentru poporul nostru. Spune-mi cu ce te pot ajuta, prietene.

— E o cerere simplă, începu Armstrong. Am nevoie de un împrumut de 50 de milioane de dolari pe termen scurt, cel mult o lună. M-ai putea ajuta?

La capătul celălalt al firului se lăsă o tăcere lungă, apoi prim-ministrul spuse:

— Guvernul nu se implică în împrumuturi, dar, desigur, aş putea vorbi cu preşedintele băncii Leumi, dacă te-ar ajuta.

Armstrong nu-i spuse primului-ministru că avea deja un împrumut de 20 de milioane de dolari la Leumi şi că, după prelungirea termenelor, banca îi comunicase că nu-l va mai credita.

— E o idee bună, Yitzhak. Dar nu te deranja, iau eu legătura cu ei, încercă el să pară optimist.

— Apropo, Dick, spuse primul-ministru, fiindcă tot am vorbit, în legătură cu cealaltă cerere a ta...

— Da? simţi el că-i revin speranţele.

— Fără să fim morbizi, Knesset-ul a fost de acord săptămâna trecută să ţi se acorde loc de îngropăciune pe Muntele Măslinilor, un privilegiu dat numai evreilor care au adus mari servicii statului Israel. Felicitările mele. Să ştii că nici primul-ministru nu poate fi sigur de o asemenea onoare, râse el. Să ajungi acolo cât mai târziu.

— Să sperăm că ai dreptate, spuse Armstrong.

— Te voi vedea cu Charlotte la Londra la banchetul Guildhall, luna viitoare?

— Abia aştept să ne revedem, spuse Armstrong. Ne vedem atunci. Dar să nu te mai reţin, domnule prim-ministru.

Armstrong puse jos receptorul, cu cămaşa udă de sudoare pe el. Se ridică greu din scaun, îşi scoase haina şi începu să-şi descheie nasturii cămăşii, pornind spre baie. Închise uşa, se şterse cu prosopul şi-şi puse a treia cămaşă curată din ziua aceea.

Se întoarse la birou şi continuă să răsfoiască agenda de telefon până ajunse la litera S. - Arno Schultz. Luă telefonul şi o puse pe secretară să-i facă legătura cu avocatul lui.

— Ce număr are? întrebă ea.

După o izbucnire de furie, trânti receptorul şi apoi îi telefonă singur lui Russell. Fără să se gândească, întoarse mai multe pagini ale agendei până auzi vocea avocatului.

— Am 50 de milioane de dolari ascunse pe undeva prin lume? întrebă el.

— De ce ai nevoie de ele? întrebă Russell.

— Mă ameninţă elveţienii.

— Credeam că ai aranjat cu ei săptămâna trecută.

— Şi eu.

— Ce s-a întâmplat cu sursa inepuizabilă de fonduri?

— A secat.

— Înţeleg. Cât spuneai?

— Cincizeci de milioane.

— Păi, există un mod sigur de a căpăta suma asta.

— Cum? întrebă Armstrong, încercând să nu pară disperat.

Russell şovăi:

— Îţi poţi vinde procentul de acţiuni la *New York Star.*

— Dar cine mi-ar da atâţia bani în timp atât de scurt?

— Keith Townsend.

Russell îşi depărtă receptorul de ureche, aşteptând cuvântul "Niciodată" bubuind la capătul firului. Dar nu se întâmplă nimic, aşa că îndrăzni să continue:

— Bănuiala mea e că va fi de acord să plătească peste preţul pieţei, pentru că ar avea controlul garantat asupra companiei.

Russell îşi depărtă din nou receptorul, aşteptând o tiradă. Dar Armstrong nu zise decât:

— De ce nu discuţi cu avocaţii lui?

— Nu sunt sigur că ar fi abordarea cea mai bună, spuse Russell. Dacă le-aş telefona din senin, Townsend ar şti că eşti în criză de bani.

— Nu-i adevărat! ţipă Armstrong.

— Nici nu sugeram aşa ceva, spuse Russell. Vii diseară la cina bancherilor de la Four Seasons?

— Cina bancherilor? Ce-i asta?

— Reuniunea anuală a jucătorilor principali din lumea finanţelor şi a invitaţilor lor. Ştiu că ai fost invitat, pentru că am citit în *Tribune* că vei sta între guvernator şi primar.

Armstrong controlă pe foaia bătută la maşină cu programul din ziua aceea.

— Ai dreptate, ar trebui să merg. Şi ce dacă?

— Am impresia că va veni şi Townsend, doar ca să-şi anunţe intenţia de a rămâne pe poziţii, chiar şi după articolul nefericit din *Financial Times*.

— Presupun că se aplică şi la mine, spuse Armstrong, neobişnuit de docil.

— Ar fi ocazia ideală de a aduce subiectul în discuţie ca să-i vezi reacţia.

— Stai un pic, Russell, spuse Armstrong, pentru că începuse să sune celălalt telefon.

— Ce vrei? mugi el la secretară atât de tare, încât Russell se întrebă dacă nu i se adresase lui.

— Îmi pare rău că vă întrerup, domnule Armstrong, dar a sunat din nou domnul din Elveţia.

— Spune-i că-l sun când termin

— Insistă să aştepte, domnule. Vă fac legătura?

—Te sun eu imediat, Russell, spuse Armstrong, schimbând telefoanele.

Îşi privi agenda care era acum deschisă la litera T.:

— Jacques, cred că am găsit o rezolvare la mica noastră problemă.

38

New York Star

20 august, 1991

Primarul îi declară şefului poliţiei: "Dulapul e gol"

Lui Townsend îi era odioasă ideea de a-şi vinde acţiunile de la *Star,* şi pe deasupra şi lui Armstrong, dintre toţi oamenii. Îşi controlă în oglindă nodul cravatei şi înjură cu glas tare. Ştia că probabil calea asupra căreia insistase Elizabeth Beresford în dimineaţa aceea era singura lui şansă de supravieţuire.

Poate că Armstrong nu venea la cină; aşa ar mai fi putut-o păcăli câteva zile. Cum ar fi putut înţelege E.B. că *Star* era în sufletul lui pe locul doi după *Melbourne Courier?* Se cutremură la gândul că ea nu-i spusese încă ce posesiuni australiene trebuia să vândă.

Townsend răscoli pe fundul unui sertar şi reuşi să găsească o cămaşă nouă. O îmbrăcă. Fir'ar să fie! Nasturele de la gât i se rupsese când îl încheiase şi Kate venea de la Sydney abia peste o săptămână. Îşi strânse nodul cravatei, sperând să rezolve problema. Se uită în oglindă. Se vedea. Şi mai rău, gulerul hainei lui de seară lucea puternic, făcându-l să semene cu un şef de orchestră de restaurant din anii '50. Kate îi spunea de ani de zile să-şi ia una nouă şi ar fi fost bine s-o asculte. Apoi îşi aminti că nu mai avea cărţi de credit.

În seara aceea, când coborî la maşină, Townsend observă pentru prima dată că şoferul lui purta un costum mai elegant decât oricare din garderoba lui. Limuzina porni încet spre Four Seasons, iar Townsend, aşezat pe bancheta din spate, începu să se gândească în ce fel să aducă vorba de vânzarea acţiunilor de îndată ce va fi între patru ochi cu Dick Armstrong.

Un lucru bun la haina de seară la două rânduri, bine croită - se gândi Armstrong - era că ascundea cât se îngrăşase în ultima vreme. În seara aceea îşi petrecuse mai mult de două ore cu vopsitul părului şi manichiura. Privindu-se în oglindă, fu sigur că puţini din bancherii din seara aceea ar fi ghicit că se apropia de şaptezeci de ani.

Russell îi telefonase înainte de a pleca de la birou ca să-i spună că valoarea acţiunilor lui la *Star* depăşea şaizeci de milioane de dolari şi că era sigur că Townsend va plăti şi un supliment dacă putea cumpăra tot stocul deodată.

Pentru moment, avea nevoie doar de cincizeci şi şapte de milioane. Asta avea să aranjeze cu elveţienii, cu ruşii şi chiar cu sir Paul.

Când limuzina opri în faţa lui Four Seasons, un tânăr în sacou roşu sări să-i deschidă uşa. Văzând cine cobora din maşină, îşi atinse şapca:

— Bună seara, domnule Armstrong.

— Bună seara, răspunse Armstrong, întinzându-i o hârtie de zece dolari. Cel puţin, un om avea să-l mai creadă multi-milionar şi în seara aceea.

Urcă scara impunătoare până în sala de mese, urmând şirul celorlalţi oaspeţi. Unii îi zâmbiră, alţii îl arătară cu degetul. Se întreba ce-şi şopteau unii altora. Îi preziceau prăbuşirea sau vorbeau despre geniul lui? Le întoarse zâmbetele la toţi.

Russell îl aştepta în capul scărilor. Mergând unul lângă altul, avocatul îi şopti:

— Townsend e deja aici. E la masa paisprezece, invitat de J.P. Grenville.

Armstrong dădu din cap, ştiind că J.P. Grenville fusese timp de douăzeci şi cinci de ani bancherul de investiţii al lui Townsend. Intrând în sala de mese, Armstrong îşi aprinse un trabuc Havana şi începu să-şi croiască drum printre mesele rotunde, oprindu-se să strângă câte o mână şi, din când în când, să discute cu persoane în poziţia de a împrumuta sume mari de bani.

Townsend stătea în picioare lângă masa paisprezece şi-l urmărea pe Armstrong înaintând încet către masa principală. Apoi îl văzu aşezându-se între guvernatorul Cuomo şi primarul Dinkins. Le zâmbea tuturor celor care priveau în direcţia lui, de parcă privirea i s-ar fi adresat numai lui.

— În seara asta s-ar putea să ai ocazia cea mai bună, spuse Elizabeth Beresford, care se uita şi ea la masa principală.

Townsend dădu din cap:

— S-ar putea să nu fie atât de uşor să vorbesc între patru ochi cu el.

— Dacă ai fi vrut să cumperi acţiunile lui, ai fi găsit imediat o cale.

De ce avea femeia aceea dreptate întotdeauna?

Maestrul de ceremonii ceru linişte în repetate rânduri pentru ca un rabin să poată citi rugăciunea. Peste jumătate din persoanele din încăpere îşi acoperiră capul cu tichia rituală şi printre ele şi Armstrong. Townsend nu-l văzuse niciodată făcând gestul acesta la Londra.

Când musafirii se aşezară, un grup de chelneri începu să servească supa. Lui Townsend nu-i trebui mult să descopere că David Grenville avusese dreptate în privinţa conversaţiei lui E.B.; aceasta epuiza toate subiectele înainte de terminarea primului fel. După ce li se luară farfuriile, se întoarse spre el şi, pe un ton coborât, începu să-i pună întrebări despre proprietăţile lui din Australia. Îi răspunse cât de exact putu, conştient că fiecare scăpare avea să fie reţinută şi folosită împotriva lui. Fără să ţină cont de faptul că participau la o seară socială, ea îl întrebă apoi cum voia să-l abordeze pe Armstrong ca să-i propună cumpărarea acţiunilor lui la *Star.*

Nu scăpă de interogatoriul lui E.B. decât temporar - şi răspunsurile lui fuseseră deja notate pe dosul a două meniuri - când un chelner veni să le mai toarne vin. Se întoarse imediat spre Carol Grenville, soţia preşedintelui băncii, care stătea în stânga lui. Carol nu-l întreba decât: "Ce face Kate şi copiii?" şi "Ai văzut noua montare la *Băieţi şi păpuşi?*".

— Ai văzut noua montare la *Băieţi şi păpuşi,* Dick? întrebă guvernatorul.

— Din păcate, nu, Mario, răspunse Armstrong. Tot încercând să conduc cele mai bine vândute ziare din

Londra şi New York n-am mai găsit timp pentru teatru. Şi chiar mă mir că tu ai găsit, acum, în preajma alegerilor.

—Nu uita, Dick, că şi alegătorii se duc la teatru, spuse guvernatorul. Şi dacă stai în rândul cinci din stal, te văd dintr-odată trei mii de oameni. Şi sunt încântaţi întotdeauna să descopere că ai aceleaşi gusturi ca ei.

— N-aş fi bun de politician, râse Armstrong, ridicând mâna. Îmi mai puneţi puţin? îi şopti el apoi chelnerului care apăruse lângă el.

— Desigur, domnule, spuse omul, deşi putea jura că tocmai îi pusese domnului Armstrong a doua porţie.

Armstrong îi aruncă o privire lui David Dinkins şi observă că acesta abia ciugulea din mâncare - un obicei pe care-l aveau mulţi vorbitori atunci când trebuiau să-şi ţină discursul după masă. Primarul îşi recitea textul bătut la maşină, făcând corecturi cu pixul.

Armstrong nu încercă să-l întrerupă şi-l văzu refuzând crema de zahăr ars. Îi sugeră chelnerului s-o lase totuşi pe masă, în caz că primarul se răzgândea. Pe când Dinkins îşi termina de revăzut discursul, Armstrong îi devora desertul. Şi fu încântat să vadă platoul de fursecuri care li se aduse odată cu ceştile de cafea.

În timpul discursurilor care urmară, Townsend deveni absent. Încercă să nu se scufunde în problemele lui, dar îşi dădu seama, în timp ce-l aplauda pe preşedintele Asociaţiei Bancherilor, că abia dacă-şi mai amintea fragmente din ce zisese acela.

— Excelente discursuri, nu-i aşa? spuse David Grenville. Nu ştiu dacă anul acesta la New York va mai beneficia vreun auditoriu de vorbitori atât de distinşi.

— Cred că ai dreptate, spuse Townsend.

Nu se gândea decât la timpul pe care trebuia să-l mai îndure acolo înainte ca E.B. să-i dea voie să se ducă acasă. Uitându-se la ea, o văzu cu privirea aţintită asupra mesei principale.

— Keith, se auzi o voce din spatele lui şi, întorcându-se, primi îmbrăţişarea de urs care-l făcuse faimos pe primarul din New York. Townsend acceptă că trebuia să existe şi dezavantaje dacă erai proprietarul lui *Star.*

— Bună seara, domnule primar, spuse el. Mă bucur să vă revăd. Daţi-mi voie să vă felicit pentru discursul excelent.

— Mulţumesc, Keith, dar nu de-asta am venit la tine, îl împunse primarul cu degetul în piept. Am sentimentul că ziarul tău are ceva cu mine. O fi redactorul-şef irlandez, dar întreabă-l de unde se aşteaptă să măresc salariile poliţiştilor când bugetul pe anul ăsta e deja terminat? Vrea să măresc iar impozitele sau să duc oraşul la faliment?

Townsend i-ar fi recomandat s-o angajeze pe E.B. ca să-i rezolve problema cu poliţia, dar se rezumă doar la a-i spune lui Dinkins că va sta a doua zi de vorbă cu redactorul-şef. Dar avu grijă să sublinieze că nu stătea în politica lui să se amestece în conţinutul editorial.

E.B. ridică o sprânceană, semn că-i studiase dosarul cu mare atenţie.

— Îţi sunt recunoscător, Keith, spuse primarul. Eram sigur că dacă afli ce am de gând să fac îţi vei da seama în ce situaţie sunt, deşi probabil că nu poţi înţelege cum e să nu-ţi poţi plăti datoriile la sfârşitul lunii. A, dar uite un om cu care mă înţeleg de minune, ridică primarul vocea, privind peste umăr.

Townsend şi E.B. se întoarseră să vadă la cine se referea şi văzură că-l arăta pe Richard Armstrong.

—Presupun că sunteţi prieteni, spuse el, luându-le braţul la amândoi.

Şi unul dintre ei ar fi fost nevoit să răspundă dacă Dinkins nu şi-ar fi continuat turul de popularitate. Elizabeth se retrase cu discreţie la o distanţă de unde putea să audă tot ce se rostea între ei.

— Ce mai faci, Dick? întrebă Townsend, căruia nu-i păsa deloc de bunăstarea lui Armstrong.

— Mai bine ca oricând, răspunse Armstrong, pufăind din trabuc în direcţia lui Elizabeth.

— Cred că e o uşurare că în sfârşit ai rezolvat cu sindicatele.

— N-am avut de ales, spuse Armstrong. Dacă nu se învoiau cu termenii mei aş fi închis ziarul.

Russell se apropie încet până ajunse în spatele lor.

— Ar fi costat ceva, zise Townsend.

— Îmi puteam permite costul, replică Armstrong. Mai ales acum, când ziarul lucrează în profit. Sper să realizezi şi tu asta cu Multi Media.

Şi trase adânc din trabuc.

— Cu Multi Media n-am avut probleme nici o zi, spuse Townsend. Cu tot capitalul generat de companie, singura grijă e să am destul personal care să mânuiască banii.

— Trebuie să recunosc că ai avut ceva bărbăţie să arunci 3 miliarde pe meştereala aia de cowboy. Eu nu i-am oferit lui Henry Sinclair decât un miliard jumate, şi asta după ce contabilii mei i-au inspectat registrele la milimetru.

În alte împrejurări, Townsend i-ar fi reamintit lui Armstrong că, în urmă cu un an, îi spusese la o cină oferită de primar că i-ar fi dat lui Sinclair 2 miliarde şi jumătate, cu toate că nu-l lăsase să vadă registrele. Dar ştiind-o pe E.B. în spate, tăcu.

Armstrong mai trase o dată din trabuc înainte de a servi replica bine învăţată:

— Mai ai timp să urmăreşti şi interesele mele la *Star?*

— Le am sub ochi, răspunse Townsend. Şi deşi nu are tirajul lui *Tribune*, cred că ţi-ar conveni să schimbi dobânzile pe profiturile lui Star.

— La anul pe vremea asta, spuse Armstrong, te asigur că *Tribune* va avea profituri şi acţiuni cu dobânzi duble faţă de *Star.*

De data aceasta fu rândul lui Russell să se mire.

— Hai să ne comparăm însemnările la cina de anul viitor, spuse Townsend. Până atunci, situaţia o să se clarifice.

— Atâta vreme cât controlez 100 la sută din *Tribune* şi 46 la sută din *Star,* eu câştig oricum, spuse Armstrong.

Elizabeth se încruntă.

— De fapt, Multi Media face trei miliarde de dolari, continuă Armstrong şi de aici deduc că acţiunile mele la *Star* valorează cel puţin o sută de milioane.

— În cazul acesta, spuse Townsend, puţin prea repede, ale mele valorează peste o sută de milioane.

— Poate că a venit timpul ca unul dintre noi să cumpere stocul celuilalt, spuse Armstrong.

Amândoi tăcură. Russell şi Elizabeth se priviră în treacăt.

— La ce te gândeai? întrebă Townsend în cele din urmă.

Russell se uită la clientul lui, nesigur de reacţia acestuia. La o asemenea întrebare nu aveau răspunsul pregătit.

— Mi-aş sacrifica cele 46 la sută din *Star* pentru... să zicem, o sută de milioane.

Elizabeth se întrebă ce ar fi răspuns Townsend dacă ea n-ar fi fost acolo.

— Nu mă interesează, spuse el. Dar să-ţi spun altceva. Dacă spui că acţiunile tale valorează o sută de milioane, le-aş da pe ale mele la exact acelaşi preţ. N-ai putea primi o ofertă mai bună.

Trei persoane aşteptau reacţia lui Armstrong, încercând să nu clipească. Armstrong mai trase o dată cu sete din trabuc, apoi se aplecă şi strivi chiştocul în crema de zahăr ars a lui Elizabeth.

— Nu, spuse el în cele din urmă, aprinzând un nou trabuc şi pufăind din el un timp. Prefer să aştept să-ţi scoţi stocul pe piaţă, fiindcă atunci îl voi cumpăra la o treime din preţ.. Aşa aş controla amândouă tabloidele din oraş şi nu-i greu să ghiceşti pe care l-aş închide primul.

Râse şi se întoarse pentru prima oară spre avocatul lui:

— Hai, Russell, e timpul să mergem.

Townsend rămase în picioare, reuşind cu greu să se controleze.

— Anunţă-mă dacă te răzgândeşti, spuse tare Armstrong, îndreptându-se spre ieşire.

Când fu sigur că nu mai putea fi auzit, se întoarse spre avocatul lui:

— Ăsta e aşa de strâmtorat, că încerca să-mi vândă mie acţiunile lui.

— Cam aşa părea, spuse Russell. Trebuie să mărturisesc că nu am anticipat un asemenea scenariu.

— Acum ce şanse mai am să-mi vând stocul de la *Star?*

— Nu prea mari, spuse Russell. După discuţia asta, se va afla în curând că şi el vrea să vândă. Şi toţi cumpărătorii vor crede că fiecare încearcă să urce prea mult preţul înainte de a o face celălalt.

— Şi dacă mi le scot pe piaţa liberă, cât crezi că iau?

— Dacă le plasezi pe toate odată, se va presupune că le abandonezi şi ai fi norocos dacă ai lua 20 de milioane. O vânzare bună se face între un vânzător rezervat şi un cumpărător dornic. Deocamdată, aici avem doar doi vânzători disperaţi.

— Ce alternativă am? întrebă Armstrong, pe când se apropiau de limuzină.

— Nu ne-a mai lăsat nici o alternativă, spunea E.B. Trebuie să găsesc o terţă persoană interesată să-ţi cumpere stocul de la *Star,* de preferat înainte ca Armstrong să fie forţat să renunţe la al lui.

— De ce să alegem calea asta? întrebă Townsend.

— Pentru că am sentimentul că dl. Armstrong e în încurcătură mai mare decât dumneata.

— De ce spui asta?

— Nu l-am scăpat deloc din ochi şi primul lucru pe care l-a făcut după ce s-au terminat discursurile a fost să vină la masa noastră.

— Ce dovedeşte asta?

—Că avea un obiectv unic, replică E.B. Să-ţi vândă dumitale acţiunile lui de la *Star.*

Pe chipul lui Townsend apăru un zâmbet:

— Şi de ce nu le cumpărăm? sugeră el. Dacă aş pune mâna pe proprietatea asta, aş putea...

— Nici prin gând să nu-ţi treacă una ca asta, domnule Townsend.

39

Financial Times

1 noiembrie, 1991

Acţiuni în presă în cădere liberă

Când Townsend urcă în avionul de Honolulu, Elizabeth Beresford era deja la jumătatea Atlanticului. În ultimele trei săptămâni trecuse prin cea mai dură examinare din viaţa lui şi, ca la orice examinare, urma să mai aştepte un timp rezultatul.

E.B. întrebase, sondase şi investigase în legătură cu fiecare aspect al fiecărei tranzacţii în care se implicase vreodată. Ştia acum despre el mai multe decât mama, soţia, copiii lui şi poliţia financiară, luate laolaltă. De fapt, Townsend se întreba dacă era ceva ce ea *nu* ştia - poate ce făcea el demult cu fiica directorului în pavilionul şcolii. Şi precis că dacă ar fi plătit ceva pentru tranzacţia aceea, ea i-ar fi cerut să i-o descrie amănunţit.

În fiecare seară ajungea acasă epuizat şi revedea ultima poziţie în care se afla, discutând cu Kate.

— De un singur lucru sunt sigur, repeta el adesea. Şansele mele de supravieţuire stau acum doar în mâna acestei femei.

Trecuseră de etapa întâia: E.B. acceptase că, din punct de vedere tehnic, compania era solvabilă. Apoi ea îşi îndreptă atenţia asupra dispoziţiei bunurilor. Când îi spuse lui Townsend că doamna Summers voia să-şi recumpere acţiunile la *New York Star,* acesta se învoi, cu inima îndoită. Dar, cel puţin, E.B. îi permise să-şi menţină controlul la *Melbourne Courier* şi *Adelaide Gazette.* Totuşi, fu pus să vândă *Perth Sunday Monitor* şi *Continent,* pentru a putea păstra *Sydney Chronicle.* De asemenea, trebui să renunţe la procentul lui dintr-un canal de televiziune australian şi la toate ramificaţiile neprofitabile ale companiei *Multi Media,* pentru a continua să editeze *TV News.*

La capătul celei de-a treia săptămâni, se simţea dezbrăcat în faţa ei. Şi totul din cauza unui telefon. Se întreba cât aveau să-l mai urmărească cele două replici:

"Ar fi prea mult să vă întreb la ce cifră vă gândiţi, domnule Townsend?

"Nu, domnule ambasador. Trei miliarde de dolari."

E.B. nu trebuia să-i reamintească de planul de contingenţă care putea fi aplicat înaintea etapei a treia.

Ori de câte ori rescriseră comunicatul de presă, concluzia era întotdeauna aceeaşi: Global Corp se lansa în autolichidare. Townsend nu-şi amintea să mai fi petrecut ore atât de neplăcute în viaţă. Parcă vedea titlul mare din *Citizen:* "Townsend dă faliment".

După ce căzură de acord asupra formulării comunicatului de presă, E.B. fu gata pentru etapa următoare. Îl întrebă pe Townsend ce bănci credea că ar fi simpatizat cu el. El îi dădu şase nume, apoi mai adăugă cinci bănci cu care compania era în relaţii amicale datorită colaborării îndelungate. În schimb, o avertiză că nu tratase cu celelalte decât când încercase să adune cele trei miliarde pentru preluarea Multi Media. Şi una dintre acestea îşi ceruse deja ultimativ banii înapoi.

— Atunci, pe asta va trebui s-o lăsăm la sfârşit, spuse E.B.

Începu prin a-l suna pe funcţionarul superior de împrumuturi al băncii cu cea mai largă linie de credit şi a-i explica în detaliu la ce rigori îl supusese pe Townsend. El fu impresionat şi fu de acord să-i sprijine planul – dar numai dacă şi toate celelalte bănci implicate acceptau fondul de salvare. Celelalte cinci bănci se lăsară convinse mai greu, dar, după ce reuşi cu ele, E.B. începu să contacteze restul băncilor, una câte una, informându-le întotdeauna la zi de lista instituţiilor care-i sprijiniseră propunerile. La Londra, fixase întâlniri cu reprezentanţi ai băncilor Barclays, Midland, Montagu şi Rotschilds. Intenţiona să călătorească apoi la Paris, unde urma să meargă la Credit Lyonnais, apoi avea bilete rezervate pentru Frankfurt, Bonn şi Zurich, pe măsură ce încerca să unească toate verigile lanţului financiar.

Îi promisese lui Townsend că avea să-i telefoneze imediat dacă avea succes la Londra. Dar dacă rata într-un singur punct, avea să ia direct avionul de Honolulu pentru a-i informa pe participanţii la seminar că Global nu mai avea nici un viitor, iar ei trebuiau să-şi caute slujbe noi.

E.B. plecă în seara aceea la Londra, înarmată cu o servietă plină de dosare, un carnet de bilete de avion şi o listă de numere de telefon care-i permiteau să ia legătura cu Townsend la orice oră din zi şi din noapte. În următoarele patru zile avea de gând să viziteze toate băncile şi instituţiile financiare care urmau să decidă soarta companiei Global. Townsend ştia că dacă dădea greş o singură dată, ea n-ar fi ezitat să se întoarcă la New York şi să-i trimită dosarele la etajul treisprezece. Singura concesie pe care i-o acorda era să-i dea o oră înainte de a elibera comunicatul de presă.

— Cel puţin, dacă eşti în Honolulu, n-o să-ţi stea toţi ziariştii pe prag, îi spusese ea înainte de a pleca spre Europa.

Townsend îi zâmbise cu tristeţe:

— Dacă dai comunicatul ăla, nu mai contează unde sunt. Tot mă vor găsi.

Avionul lui Townsend ateriză în Honolulu la asfinţitul soarelui. Fu aşteptat la aeroport şi condus direct la hotel. Când se înscrise la recepţie, i se dădu un mesaj laconic: "Toate trei băncile din Londra au fost de acord cu susţinerea. Plec la Paris, E.B."

Îşi despachetă, făcu un duş şi luă cina cu directorii din consiliu. Veniseră din toate colţurile lumii pentru ceea ce iniţial se înfăţişase ca un schimb de idei despre dezvoltarea companiei în următorii zece ani. Acum, ar fi fost mai potrivit să discute despre cum se vor dezmembra în zece zile.

Toţi mesenii îşi dădeau silinţa să pară veseli, deşi toţi fuseseră convocaţi măcar o dată în biroul lui E.B. în ultimele săptămâni. Şi toţi, după ce plecaseră, renunţaseră la orice gânduri de expansiune. Cel mai optimist cuvânt ieşit de pe buzele lui E.B. de-a lungul acelor săptămâni de analize fusese "consolidare". Ea le ceruse secretarului companiei şi preşedintelui financiar să pregătească un plan de suspendare a acţiunilor companiei şi de înscriere pentru autolichidare. Tuturor le era greu să mimeze că sunt destinşi.

După masă, Townsend se duse la culcare şi petrecu o altă noapte nedormită, care nu putea fi atribuită schimbării de fus orar. Auzi mesajul băgându-i-se pe sub uşă în jur de ora trei dimineaţa. Sări din pat şi-l desfăcu nervos. "Francezii s-au învoit cu dificultate. Plec la Frankfurt, E.B."

La ora şapte, Bruce Kelly urcă în apartamentul lui să ia micul dejun. Bruce revenise de curând la Londra pentru a conduce *Global TV* şi începu să-i explice lui Townsend ce problemă era să-i convingă pe scepticii de englezi să cumpere cele o sută de mii de antene prin satelit, depozitate în prezent în Watford. Ultima idee care-i venise fusese să le ofere gratis cititorilor lui *Globe*. Townsend dădea din cap printre înghiţituri de ceai. Nu pomeniră nici unul de subiectul care-i apăsa.

După micul dejun coborâră în sala de mese şi Townsend stătu de vorbă cu directorii lui din toată lumea. După ce făcuse ocolul sălii, ajunse la concluzia că ori erau cu toţii foarte buni actori, ori habar n-aveau cât de precară era situaţia. Spera să fie al doilea motiv.

Prelegerea de deschidere din dimineaţa aceea fu ţinută de Henry Kissinger, despre semnificaţia internaţională a centurii Pacificului. Townsend stătea în primul rând, dorindu-şi ca tatăl lui să fie acolo şi să-l audă pe fostul secretar de stat vorbind despre posibilităţi pe care nimeni nu le-ar fi conceput în urmă cu zece ani şi despre ocazii pentru care credea compania Global o jucătoare puternică. Gândurile lui Townsend zburară la mama lui, trecută de nouăzeci de ani şi la cuvintele ei când se întorsese el de la studii în urmă cu patru decenii: "Am avut întotdeauna oroare de datorii, în orice formă." Îşi amintea perfect tonul vocii ei de atunci.

În timpul zilei, Townsend trecu prin cât mai multe săli de seminar, părăsindu-le cu termeni ca "angajare", "viziune" şi "expansiune" răsunându-i în urechi. În seara aceea, înainte de a se urca în pat, i se înmână ultima misivă de la E.B.: "Frankfurt şi Bonn au fost de acord, în termeni aspri. Plec la Zurich. Telefonez imediat ce aflu decizia." Urmă o altă noapte nedormită, în aşteptarea telefonului.

Iniţial, Townsend sugerase ca E.B. să vină de la Zurich direct în Honolulu, pentru a-l informa personal. Dar ei nu i se păruse o idee bună.

— La urma urmei, îi reamintise, nu stă în etica slujbei mele să stau de vorbă cu delegaţii despre activitatea mea.

— Poate că o să creadă că eşti amanta mea, spuse Townsend.

Ea nu râse.

În cea de-a treia zi, după prânz, fu rândul lui Sir James Goldsmith să conferenţieze. După ce fură reglate luminile, Townsend se uită nervos la ceas, întrebându-se când va suna E.B.

Sir James urcă pe podium în aplauzele entuziaste ale participanţilor. Îşi puse discursul pe tribună, privi spre public până la ultimul rând şi începu: "Îmi face plăcere să mă adresez unui grup de angajaţi ai acestei companii de succes mondial." Townsend urmări opiniile lui Sir James despre viitorul Comunităţii Europene şi de ce acceptase să candideze pentru Parlamentul European.

— Ca membru ales, voi avea ocazia să ...

— Scuzaţi-mă, domnule.

Townsend ridică ochii şi-l văzu pe directorul hotelului.

— Vă caută la telefon de la Zurich. Doamna spune că e urgent.

Townsend dădu din cap şi-l urmă repede afară din sală.

— Vorbiţi din biroul meu?

— Nu. Daţi-mi legătura în cameră.

— Desigur, domnule, spuse directorul, în timp ce Townsend se îndrepta spre liftul cel mai apropiat.

Pe coridor, trecu pe lângă unul din secretarii lui, care se întrebă de ce şeful părăsea sala înainte de a-i mulţumi lui Sir James pentru discurs.

Când Townsend intră în cameră, telefonul suna deja. Se îndreptă cu paşi mari spre telefon, bucuros că ea nu-l putea vedea atât de nervos.

— Keith Townsend, spuse el.

— Banca din Zürich sprijină planul.

— Slavă Domnului.

— Dar au pus condiţii. Cer dobândă cu trei la sută mai mare decât baza pe toată perioada de zece ani. Asta ar mai costa Global încă 17,5 milioane de dolari.

— Şi ce le-ai răspuns?

— Le-am acceptat termenii. Au avut isteţimea de a afla că sunt printre ultimii pe care îi abordăm, aşa că n-am avut multe argumente pentru negocieri.

— Şi-acum, care sunt şansele mele de supravieţuire? o întrebă el după ce trase adânc aer în piept.

— Tot cincizeci la sută, spuse ea. Nu paria pe nimic.

— N-aş avea cu ce bani, spuse Townsend. Ai uitat că mi-ai luat cărţile de credit?

E.B. nu răspunse.

— Ce pot să fac acum?

— Nu le lăsa nici o îndoială în seara asta, în discursul de închidere, că eşti preşedintele celei mai glorioase companii de presă din lume şi nici n-ai auzit de autolichidare.

— Şi când voi şti cum stau exact lucrurile?

— Cred că mâine, spuse E.B. Te sun imediat după întrevederea cu Austin Pierson.

Şi legătura se întrerupse.

Armstrong fu întâmpinat de Reg la aeroport şi acesta îl conduse în Londra, prin zloată. Îl supărase întotdeauna faptul că autorităţile aviaţiei civile nu-l lăsau să zboare cu elicopterul personal deasupra oraşului, în orele nopţii. Ajungând la Armstrong House, luă liftul până la ultimul etaj, îşi sculă bucătarul şi-i comandă masa. Făcu un duş lung şi fierbinte şi după treizeci de minute apăru la masă în halat, fumând un trabuc.

Încă înainte de a se aşeza îşi umplu gura de caviar, apoi, mestecând, îşi puse servieta pe masă şi scoase din ea o singură foaie de hârtie. Începu s-o studieze între îmbucături de caviar şi pahare de şampanie; era agenda întrunirii de a doua zi.

După câteva minute, împinse lista într-o parte, sigur că dacă reuşea să treacă de punctul unu, avea răspunsuri convingătoare pentru toate celelalte întrebări ale lui Sir Paul. Se împletici spre dormitor şi se întinse cu un maldăr de perne sub cap. Deschise televizorul trecând de pe un canal pe altul şi sperând să găsească un program care să-l distragă. În cele din urmă adormi uitându-se la un film vechi cu Stan şi Bran.

Townsend îşi luă cuvântarea de pe o masă laterală şi ieşi pe uşă, traversând coridorul până la lift. La parter, îşi croi încet drum spre sala de conferinţe. Încă dinainte de a intra auzi flecăreala liniştită a delegaţilor în aşteptare. Când păşi în sală, o mie de directori tăcură şi se ridicară în picioare. Se îndreptă spre tribună şi de acolo îşi privi spectatorii, un grup dintre cei mai talentaţi oameni din lumea presei; unii dintre ei îl slujeau de peste treizeci de ani.

— Doamnelor şi domnilor, daţi-mi voie să încep prin a vă spune că Global întruneşte cele mai bune condiţii pentru a intra în secolul douăzeci şi unu. Controlăm patruzeci şi una de staţii de radio şi televiziune, 137 de ziare şi 249 de reviste. Şi desigur, recent, tezaurul nostru s-a îmbogăţit cu o bijuterie: *TV News,* cea mai bine vândută revistă din lume. Cu un asemenea dosar, Global a devenit cel mai puternic imperiu comunicaţional din lume. Îndatorirea noastră e să rămânem lideri mondiali şi văd în faţa mea o echipă de oameni devotaţi companiei, care vor păstra Global în primul rând. În decada următoare...

Townsend vorbi timp de patruzeci de minute despre viitorul companiei şi rolurile pe care le vor juca fiecare în acest viitor, încheind hotărât: "A fost un an record pentru Global. Anul viitor, haideţi să ne uimim criticii prezentându-ne şi mai bine."

Cu toţii se ridicară şi-l ovaţionară. Dar când aplauzele se stinseră, nu putu să nu-şi amintească de întâlnirea care urma să aibă loc la Cleveland în dimineaţa următoare, la care avea să se răspundă la o singură întrebare şi nu aveau să se audă aplauze. Îşi luă la revedere de la directorii care plecau, încercând să pară relaxat.

Spera că la întoarcerea lor nu-şi vor găsi colegii de la ziarele rivale aşteptând să-i întrebe de ce compania pornise la autolichidare. Şi totul pentru că un bancher din Ohio zisese: "Nu, domnule Townsend, vă cer cele cincizeci de milioane până la închiderea pieţei în seara asta. Altfel nu-mi mai rămâne decât să las chestiunea în seama departamentului juridic."

De îndată ce putu pleca, Townsend ajunse în apartamentul lui şi-şi făcu bagajul. Şoferul îl duse la aeroport la timp pentru decolarea avionului. Oare mâine avea să ia un bilet la clasa economic? Nu era conştient de felul cum îl epuizase conferinţa, dar organismul îi cedă şi, la câteva clipe după ce-şi puse centura de siguranţă, adormi dus.

Armstrong plănuise să se scoale devreme ca să aibă timp să distrugă mai multe hârtii din safeul lui, dar fu trezit de bătăile lui Big Ben, asociate cu semnalul ştirilor televizate de la ora şapte. Blestemă fusele orare, trecându-şi cu greu picioarele peste marginea patului.

Se îmbrăcă şi intră în sufragerie, unde micul dejun era pregătit: şuncă şi cârnaţi, budincă de cacao şi patru ouă ochiuri, pe care le mistui cu mai multe ceşti aburinde de cafea neagră.

La 7,35, luă liftul spre etajul unsprezece. Coborî, aprinse luminile, trecu de biroul secretarei şi formă codul de intrare în biroul lui. Lumina verde o înlocui pe cea roşie şi uşa se deschise.

Ignoră teancul de corespondenţă gata să cadă de pe birou şi se îndreptă direct spre safeul din colţ. Înainte de a deschide uşa grea, trebui să mai formeze un cifru lung şi complicat.

Primul dosar pe care-l scoase se intitula "Liechtenstein". Se duse la tăietor şi-l făcu fărâme, pagină cu pagină; aceeaşi soartă o avu dosarul "Rusia (contracte de publicare)" şi era la jumătatea distrugerii "Teritoriilor de distribuţie", când o voce din spatele lui ameninţă:

— Ce dracu' faci acolo?

Armstrong se întoarse şi fu orbit de lanterna unui paznic.

— Ieşi afară, tâmpitule! ţipă el. Şi închide uşa după tine!

— Îmi pare rău, domnule, spuse paznicul. Nu ştiam că sunteţi în clădire. După ce se închise uşa, Armstrong continuă să-şi facă fărâme documentele, până o auzi pe secretară venind. Ea bătu în uşă cu vioiciune:

— Bună dimineaţa, domnule Armstrong. Sunt Pamela. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, strigă el peste zgomotul aparatului de tăiat hârtii. Ies eu imediat.

Dar mai trecură încă douăzeci şi cinci de minute până deschise uşa:

— Cât mai am până la şedinţa de consiliu? întrebă.

— Puţin peste treizeci de minute, răspunse secretara.

— Spune-i domnului Wakeham să vină imediat la mine.

— Domnul vicepreşedinte nu vine astăzi, spuse Pamela.

— Nu? De ce? zbieră Armstrong.

— Cred că a prins gripa care bântuie pe aici. Şi-a trimis deja scuzele la secretara companiei.

Armstrong se duse la birou, căută numărul lui Peter şi-l formă. După mai multe apeluri, îi răspunse o voce de femeie.

— Peter e acolo? tună el.

— Da, dar în pat. S-a simţit destul de rău şi doctorul i-a spus să se odihnească zilele astea.

— Scoteţi-l din pat.

Urmă o pauză lungă, apoi o voce slăbită întrebă:

— Tu eşti, Dick?

— Da, răspunse Armstrong. De ce dracu' lipseşti de la o şedinţă de consiliu de importanţa asta?

— Îmi pare rău, Dick, dar am o gripă urâtă şi doctorul mi-a recomandat câteva zile de odihnă.

— Nu dau doi bani pe ce ţi-a recomandat doctorul, spuse Armstrong. Vreau să fii la şedinţa asta. Am nevoie de tot sprijinul din lume.

— Bine, dacă e atât de important, spuse Peter.

— Sigur că e, spuse Armstrong. Aşa că vino aici repede.

Apoi se aşeză la birou, ascultând din celelalte încăperi zumzetul de glasuri, semn că sediul se trezea la viaţă. Se uită la ceas: mai erau numai zece minute până la începerea şedinţei. Dar nici un director nu intrase să-i spună câteva cuvinte sau să-l asigure de sprijinul lui pentru propunerile pe care dorea să le aprobe consiliul. Poate că nici nu ştiau că se întorsese.

Pamela intră tulburată în biroul lui şi-i întinse un dosar informativ asupra punctelor care aveau să se discute la şedinţă. Aşa cum citise şi în seara precedentă, punctul unu era "Fondul de pensii". Dar, cercetând dosarul, nu găsi nici o informaţie despre asta – primele note erau ataşate la punctul doi: scăderea tirajului la *Citizen* după ce *Globe* îşi scăzuse preţul unui exemplar cu 10 pence.

Armstrong continuă să citească dosarul, până când

Pamela se întoarse şi-i spuse că era ora zece fără două minute. Se ridică de pe scaun, îşi vârî dosarul sub braţ şi ieşi cu paşi hotărâţi din birou. Mergând spre sala de consiliu, fu salutat de mai mulţi angajaţi. Le răspunse şi le zâmbi tuturor, deşi pe unii nu-şi mai amintea cum îi chema.

Apropiindu-se de uşa deschisă, îi auzi pe directori vorbind cu glas scăzut. Dar când intră, se lăsă o tăcere nefirească, de parcă prezenţa lui i-ar fi amuţit.

Când avionul se pregătea să aterizeze pe aeroportul Kennedy, Townsend fu trezit de stewardesă.

— Vă caută o d-ră Beresford de la Cleveland. Spune că veţi accepta convorbirea.

— Tocmai am terminat discuţia cu Pierson, spuse E.B. A durat o oră, dar încă nu s-a hotărât.

— Nu s-a hotărât?

— Nu. Înainte de a lua o decizie finală, trebuie să se consulte şi cu comitetul financiar al băncii.

— Dar acum, când celelalte bănci au acceptat, n-o să poată Pierson...

— Ba da şi încă foarte bine. Încearcă să-ţi aminteşti că e preşedintele unei bănci mici din Ohio. Nu-l interesează ce s-au înţeles celelalte bănci. Şi, după toată presa proastă pe care ai avut-o în ultimele săptămâni, nu-l mai interesează decât un lucru.

— Care?

— Să-şi acopere spatele.

— Dar nu-şı dă seama că celelalte bănci îl vor renega dacă nu se raliază planului general?

— Ba da, dar când i-am spus asta, a dat din umeri şi a zis: "În cazul ăsta, îmi asum riscul."

Townsend blestemă.

— Dar mi-a promis ceva, spuse E.B.

— Ce anume?

— Mă sună de îndată ce comitetul ia o decizie.

— Ce grozav. Şi eu ce mă fac dacă votează împotrivă?

— Dai declaraţia de presă, cum am convenit, spuse ea.

Townsend simţi că i se face rău.

După douăzeci de minute, ţâşnea afară din aeroport. Limuzina îl aştepta afară şi sări în ea înainte ca şoferul să apuce să-i deschidă uşa. Primul lucru pe care-l făcu fu să sune la apartamentul lui din Manhattan. Kate aşteptase probabil lângă telefon, pentru că răspunse imediat.

— Ai aflat ceva de la Cleveland? întrebă ea.

— Da. E.B. s-a întâlnit cu Pierson, dar el încă nu s-a hotărât, răspunse Townsend din maşina care şerpuia prin traficul de pe Bulevardul Queen's.

— Ce şanse crezi că avem să extindă împrumuturile?

— Am întrebat-o şi eu ieri pe E.B. şi mi-a spus că juma'-juma'.

— Îmi doresc să ieşim din starea asta nenorocită.

— Vom ieşi în curând.

— Când afli ceva, sună-mă imediat, indiferent de rezultat.

— Bineînţeles, spuse el şi închise.

Al doilea număr format de Townsend fu cel al lui Tom Spencer. Încă nu aflase nimic nici avocatul.

— Dar nici nu m-aş aştepta să aflu ceva înaintea ta, spuse el. Nu e stilul lui E.B.

— După ce aflu ce-a hotărât Pierson, ar fi bine să ne întâlnim ca să vedem ce e de făcut.

— Sigur, spuse Tom. Sună-mă cum afli ceva şi vin imediat.

Şoferul coti pe Madison şi apoi pe o alee laterală, parcând în faţa sediului companiei. Şi fu surprins când domnul Townsend se aplecă şi-i mulţumi, pentru prima oară în douăzeci de ani. Şi când deschise uşa şi şeful îi spuse "La revedere", fu de-a dreptul şocat.

Preşedintele lui Global International intră grăbit în clădire. Intră în primul lift şi deşi holul era plin de angajaţi, nu i se alătură nici unul, în afară de liftierul care sări înăuntru şi apăsă ultimul buton. Uşile se închiseră şi liftul porni în viteză spre etajul patruzeci şi şapte.

Când uşile se deschiseră din nou, Townsend păşi pe mocheta groasă de la etajul conducerii şi fu întâmpinat de zâmbetul recepţionerei. Ea vru să-l şi salute, dar se răzgândi când îi văzu expresia posomorâtă.

Townsend merse rapid, fără să piardă ritmul, până când uşile de sticlă ale biroului lui i se deschiseră în faţă. Trecu de biroul secretarei şi intră la el, adresându-i un singur cuvânt:

— Mesaje?

*

40

Globe

5 noiembrie, 1991

În căutarea unui magnat dispărut

— Bună dimineața, domnilor, spuse Armstrong tare şi voios, dar i se răspunse doar cu murmure.

Sir Paul Maitland dădu uşor din cap când Armstrong ocupă locul de lângă el. Armstrong îşi roti privirile în jurul mesei. Doar scaunul vicepreşedintelui era gol.

— Deoarece e prezentă toată lumea, cu excepția domnului Wakeham, care şi-a prezentat scuzele secretarei, sugerez să începem şedința, spuse Sir Paul, privindu-şi ceasul. Acceptați cu toții corectitudinea raportului prezentat la ultima şedință de consiliu?

Cu toții dădură din cap, cu excepția lui Armstrong.

— Bun. Atunci, primul punct de pe agendă e cel discutat în detaliu la ultima întrunire a comitetului financiar, spuse Sir Paul, şi anume situația prezentă a fondului de pensii. În ocazia respectivă, dl. Wakeham s-a străduit să ne ofere explicații cât mai complete după călătoria de afaceri la New York, dar mi-e teamă că unele întrebări nu şi-au aflat răspunsul. Am ajuns la concluzia că numai directorul nostru executiv ne putea pune propriu-zis la curent cu ceea ce se petrece efectiv la New York. Sunt uşurat că se află acum cu noi şi ar trebui să încep prin...

— Nu, poate eu sunt cel care ar trebui să înceapă, îl întrerupse Armstrong, oferindu-vă o explicaţie pentru că n-am participat la şedinţa de consiliu de luna trecută.

Sir Paul îşi strânse buzele, îşi încrucişă braţele şi-şi aţinti privirea asupra scaunului neocupat din cealaltă parte a mesei.

— Am rămas la biroul meu din New York, domnilor, continuă Armstrong, pentru că eram singura persoană cu care sindicatele tipografilor voiau să negocieze - aşa cum, desigur, Peter Wakeham v-a confirmat. Din aceste negocieri, nu numai că am obţinut un rezultat descris de unii comentatori ca "miraculos" (Sir Paul aruncă o privire la articolul de fond apărut cu o săptămână înainte în *Tribune*, unde apărea într-adevăr cuvântul "miracol"), dar sunt de asemenea în măsură să-i confirm consiliului şi altceva, ce dl. Wakeham a fost rugat să-i transmită, şi anume că *Tribune* şi-a schimbat în sfârşit balanţa şi în ultima lună a adus contribuţii pozitive la contul de profituri.

Armstrong făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

— Şi lucrul acesta se întâmplă pentru prima oară de când am preluat noi ziarul.

Mai mulţi membri ai consiliului păreau incapabili să-l privească, iar cei care o făcură nu erau aprobatori.

— Poate că aş merita mulţumiri pentru această realizare monumentală, spuse Armstrong, şi nu critică permanentă din partea unui preşedinte a cărui idee despre un spirit întreprinzător e să hrăneşti raţele din heleşteul Epsom.

Sir Paul arăta gata să protesteze, dar Armstrong ridică o mână în aer:

Preşedintele se îndreptă, cu mâinile încleştate de braţele scaunului, privind fix înainte.

— În privinţa fondului de pensii, continuă Armstrong, secretara companiei poate confirma că deţinem în acest cont un surplus considerabil, din care am folosit puţin - în mod legitim - pentru investiţii în Statele Unite. De asemenea, consiliul ar putea fi interesat să afle că recent m-am implicat în negocieri confidenţiale cu Keith Townsend, pentru preluarea ziarului *New York Star*.

Cei mai mulţi dintre directori părură uluiţi de acest anunţ şi, de data aceasta, toţi îl căutară cu privirile:

— Nu e nici un secret, continuă Armstrong, că Townsend este în mari încurcături financiare după preluarea riscantă a companiei Multi Media, pentru care a plătit trei miliarde de dolari. Consiliul îşi aminteşte că nu mai devreme de anul trecut am recomandat să nu oferim mai mult de un miliard şi jumătate pentru respectiva companie şi la o privire retrospectivă se dovedeşte că am judecat corect. Acum pot extrage avantaje din eroarea dezastruoasă a lui Townsend şi îi pot prelua acţiunile din *Star,* ofertă care n-ar fi fost posibilă acum şase luni.

Reuşise să capteze atenţia tuturor.

— Această lovitură va face *Armstrong Communications* cea mai redutabilă prezenţă în presa din estul Americii.

Armstrong făcu o pauză de efect.

— Şi ne va asigura un bilanţ mai bun decât cel obţinut cu profiturile din presa britanică.

Unul sau două chipuri se înviorară, dar nu şi cel al preşedintelui.

— Să înţelegem că această tranzacţie cu Townsend s-a finalizat? întrebă el încet.

— E în stadiile finale, domnule preşedinte, răspunse Armstrong. Dar nici nu mă gândeam să întreprind o preluare atât de importantă fără să cer mai întâi aprobarea consiliului.

— Mai exact, ce înseamnă "stadiile finale"? întrebă din nou Sir Paul.

— Townsend s-a întâlnit cu mine pe un teren neutru, neoficial, în prezenţa consilierilor noştri legali. Am convenit cifra acceptabilă pentru ambele părţi, aşa că acum a rămas în seama avocaţilor să întocmească un contract pentru semnare.

— Dar nu avem nimic în scris?

— Încă nu, spuse Armstrong. Dar sunt convins că voi putea livra documentaţia necesară la timp pentru a putea fi studiată şi aprobată la viitoarea întrunire de consiliu.

— Înţeleg, spuse sec Sir Paul, deschizând dosarul din faţa lui. Cu toate acestea, cred că acum ne putem întoarce la primul punct de pe agendă, şi anume situaţia prezentă a fondului de pensii.

Revăzându-şi însemnările, adăugă:

— Din care recent s-au extras patru sute ...

— Şi vă pot asigura că banii au fost bine investiţi, nu-l lăsă Armstrong să-şi termine fraza.

— În ce anume, pot să întreb?

— Nu am detaliile precise în momentul acesta, spuse

Armstrong. Dar le-am cerut contabililor noştri din New York să întocmească un raport clar şi amănunţit pentru ca membrii consiliului să fie în măsură să evalueze situaţia înainte de viitoarea întrunire.

— Ce interesant, spuse Sir Paul. Când am vorbit aseară cu departamentul contabil din New York nici nu ştiau despre ce e vorba.

— Aceasta din cauză că am ales o echipă restrânsă pentru această sarcină şi au fost instruiţi să nu dezvăluie nici un detaliu, pentru a nu periclita unele tranzacţii mai delicate în care sunt implicat. Prin urmare, nu pot...

— La naiba, spuse Sir Paul, pe un ton din ce în ce mai ridicat. Eu sunt preşedintele acestei companii şi am dreptul să fiu informat de orice schimbări majore care i-ar putea afecta viitorul.

— Nu şi dacă asta-mi periclitează şansele de a încheia o tranzacţie importantă.

— Eu nu sunt o cârpă, spuse Sir Paul, întorcându-se pentru prima oară cu faţa la Armstrong.

— Nici nu sugerez că sunteţi, domnule preşedinte, dar sunt momente când trebuie luate decizii importante şi dumneavoastră aţi plecat la culcare.

— M-aş trezi fără supărare, spuse Sir Paul, uitându-se direct la Armstrong, aşa cum nu m-am supărat azi-noapte, când dl. Jacques Lacroix de la Geneva m-a trezit să-mi comunice că dacă împrumutul de 50 de milioane de dolari contractat cu banca lui nu va fi plătit până în seara asta la închidere, vor fi obligaţi să apeleze la avocaţi.

Mai mulţi directori îşi plecară capetele.

— Banii ăia vor fi trimişi până diseară, spuse Armstrong, fără să clipească. De asta puteţi fi siguri.

— Şi de unde propui să-i obţinem de data asta? întrebă Sir Paul. Pentru că am dat dispoziţii clare să nu se mai retragă nimic din fondul de pensii atâta vreme cât sunt eu preşedinte. Avocaţii noştri m-au avertizat că dacă s-ar fi încasat un cec de 50 de milioane de dolari, fiecare membru al acestui consiliu ar fi apt de urmărire penală.

— A fost o eroare comisă de un funcţionar inferior de la contabilitate, spuse Armstrong, care a depus cecul unde nu trebuia. A fost concediat imediat.

— Dar dl. Lacroix m-a informat că ai adus cecul personal şi are o chitanţă semnată ca dovadă.

— Chiar credeţi că îmi petrec vremea la New York depunând singur cecurile? spuse Armstrong, aţintindu-şi privirea asupra lui Sir Paul.

— Să fiu sincer, n-am idee ce faci când eşti la New York - dar trebuie să spun că explicaţia de luna trecută a lui Peter Wakeham, pentru faptul că sume din fondul de pensii au fost depuse la băncile New Amsterdam şi Manhattan, pur şi simplu nu e credibilă.

— Ce sugeraţi? ţipă Armstrong.

— Domnule Armstrong, ştim amândoi că banca Manhattan reprezintă sindicatele tipografilor din New York şi banca N.A. a avut instrucţiuni de a cumpăra în ultima lună acţiuni de-ale noastre în valoare de peste 70 milioane de dolari - şi asta în ciuda faptului că Mark Tenby, contabilul nostru şef, a subliniat, când ţi-a dat carnetul de cecuri din fondul de pensii, că achiziţionarea de acţiuni la propria companie este fapt penal.

— N-a spus aşa ceva, strigă Armstrong.

— E un alt exemplu de eroare funcţionărească, i-o întoarse Sir Paul, care poate fi rezolvată, desigur, prin concedierea contabilului-şef?

— Sunteţi tendenţios, spuse Armstrong. Banca ar fi putut achiziţiona acţiunile acelea pentru oricare alt client.

— Din păcate, nu, spuse Sir Paul, deschizând un alt dosar. Agentul principal mi-a confirmat că i-ai dat instrucţiuni clare, să "proptească" - în cuvintele dumitale - preţul acţiunilor, pentru că nu-ţi poţi permite să le laşi să cadă. Când ţi s-au explicat implicaţiile unei asemenea acţiuni, se pare că i-ai spus (Sir Paul îşi consultă notiţele): "Nu-mi pasă cât costă."

— Cuvântul lui împotriva cuvântului meu, spuse Armstrong. Dacă agentul mai repetă minciunile astea, îl citez pentru calomnie. În ambele ţări, adăugă el după o pauză.

— S-ar putea să nu fie un pas înţelept, spuse Sir Paul, pentru că toate convorbirile cu banca sunt înregistrate şi catalogate şi am cerut să mi se trimită o transcriere a discuţiei.

— Mă acuzi de minciună? ţipă Armstrong.

— Dacă aş face-o, întrebă preşedintele, m-ai da în judecată pentru calomnie?

Armstrong rămase pentru o clipă buimăcit.

— Văd că nu ai nici o intenţie să-mi răspunzi de bună credinţă la întrebări, continuă Sir Paul. Prin urmare, nu-mi rămâne decât să demisionez din funcţia de preşedinte al consiliului.

— Nu, nu, se auziră câteva voci înfundate.

Armstrong realiză că şarjase cu nesăbuinţă. Dacă Sir Paul demisiona, în câteva zile avea să afle toată lumea cât de precară era situaţia financiară a companiei.

— Sper că veţi putea rămâne preşedinte până la întrunirea anuală din aprilie, spuse el încet, ca să putem, cel puţin, să realizăm un transfer expeditiv de putere.

— Mi-e teamă că s-a mers deja prea departe, spuse Sir Paul.

— Vă aşteptaţi să vă implor? spuse Armstrong, ridicându-se de pe scaun.

— Nu, domnule, eşti incapabil de asta, aşa cum eşti incapabil să spui adevărul.

Cei doi bărbaţi se priviră în ochi, apoi Sir Paul se întoarse şi părăsi camera, lăsându-şi toate dosarele pe masă.

Armstrong se aşeză din nou, dar un timp nu fu în stare să vorbească, privind chipurile celor de la masă.

— Dacă mai doreşte cineva să plece, spuse el în cele din urmă, poate s-o facă acum.

Hârtiile foşniră şi scaunele scârţâiră; cu toţii îşi priveau mâinile, dar nu se ridică nimeni.

— Bun, spuse Armstrong. Acum, haideţi să judecăm cu maturitate şi să ne dăm seama că Sir Paul s-a grăbit să tragă concluzii fără să cunoască realitatea situaţiei.

Nu toţi cei de la masă păreau convinşi. Eric Chapman rămase cu capul plecat.

— Punctul doi, spuse ferm Armstrong.

Directorului de difuzare îi trebui destul timp pentru a explica de ce tirajul lui *Citizen* scăzuse atât de mult în ultima lună, lucru care avea să aibă consecinţe negative asupra publicităţii.

— Deoarece *Globe* a scăzut preţul cu 10 pence, sugerez consiliului să facem acelaşi lucru.

— Dacă facem asta, spuse Chapman, ne vom micşora din nou veniturile.

— Aşa este .., începu directorul de difuzare.

— Trebuie să ne păstrăm nervii, spuse Armstrong, şi să vedem cine mişcă primul. Bănuiala mea e că Townsend o s-o şteargă de aici într-o lună şi noi vom culege rămăşiţele.

Câţiva directori dădură din cap, dar cei mai mulţi erau în consiliu de destulă vreme pentru a-şi aminti ce se întâmplase ultima dată când Armstrong vorbise despre acelaşi scenariu.

Mai dură o oră până discutară şi celelalte puncte de pe agendă şi apăru clar că nimeni nu dorea să-l mai înfrunte făţiş pe directorul executiv. Când Armstrong întrebă ce probleme mai erau, nu se auzi nimic.

— Vă mulţumesc, domnilor, spuse el.

Se ridică, luă dosarele lui Sir Paul şi ieşi repede din încăpere. Mergând cu paşi mari pe coridor, îl văzu pe Peter Wakeham alergând cu sufletul la gură. Armstrong îi zâmbi şi vicepreşedintele se întoarse şi i se alătură. Îl prinse pe Armstrong tocmai când intra în lift.

— Dacă ajungeai puţin mai devreme, Peter, spuse el privindu-l, te-aş fi făcut preşedinte.

Şi-i zâmbi larg lui Wakeham până se închiseră uşile liftului.

Apăsă butonul şi coborî la ieşirea pe acoperiş, unde-l găsi pe pilotul elicopterului fumând o ţigară rezemat de balustradă.

— Heathrow, lătră el, fără să-i pese de permisul de liberă trecere de la controlul traficului aerian.

Pilotul îşi strivi repede ţigara şi fugi spre elicopter. Zburând pe deasupra centrului Londrei, Armstrong începu să-şi deruleze în minte succesiunea evenimentelor care aveau să urmeze dacă cele 50 de milioane de dolari nu se materializau în mod miraculos de undeva.

După cincisprezece minute, elicopterul ateriză pe pista separată şi el se dădu jos şi porni încet spre avionul lui particular.

Un alt pilot, prezent la ordin, îl salută în capul scării.

— Nisa, spuse Armstrong, înainte de a se aşeza.

Pilotul dispăru în cabină, bănuind că "domnul căpitan Dick" îşi lua câteva zile de odihnă pe iahtul lui din Monte Carlo.

Avionul decolă şi porni spre sud. În timpul celor două ore de zbor, Armstrong avu o singură convorbire, cu Jacques Lacroix din Geneva. Dar oricât ar fi pledat, primi acelaşi răspuns: "Domnule Armstrong, dacă nu plătiţi cele 50 de milioane de dolari până la ora închiderii băncii, nu ne rămâne decât să plasăm chestiunea în mâinile justiţiei."

41

New York Star

6 noiembrie, 1991

Pleosc!

— Preşedintele Statelor Unite, pe linia unu, spuse Heather şi un domn Austin Pierson, din Cleveland, Ohio, pe linia doi. Unde-ţi dau legătura?

Townsend îi spuse lui Heather cu cine voia să vorbească, ridică receptorul şi auzi o voce necunoscută.

— Bună dimineaţa, domnule Pierson, ce bine că aţi sunat.

Şi Townsend ascultă concentrat.

— Da, domnule Pierson, spuse el în cele din urmă. Desigur. Vă înţeleg foarte bine. Sunt sigur că, în împrejurări similare, aş fi luat aceeaşi decizie.

Şi Townsend ascultă atent motivele pentru care Pierson luase decizia respectivă.

— Vă înţeleg dilema şi apreciez că m-aţi sunat personal. Sper doar că nu veţi regreta, spuse el după o pauză. La revedere, domnule Pierson.

Puse jos receptorul şi-şi luă capul în mâini. Se simţea deodată foarte calm.

Auzind strigătul, Heather se opri din lucru şi alergă spre uşa biroului lui Townsend. Îl găsi ţopăind şi strigând: "A fost de acord! A zis da!".

— Asta înseamnă că pot să-ţi comand în sfârşit altă haină de seară? întrebă Heather.

— Şi şase dacă vrei, spuse el luând-o în braţe. Dar mai întâi trebuie să-mi iei înapoi cărţile de credit.

Heather râse şi începură să ţopăie amândoi.

Nu observară nici unul când în cameră intră Elizabeth Beresford.

— Să presupunem că aceasta e o rămăşiţă de dans ritual practicat la Antipozi? întrebă E.B. Sau există o explicaţie mai simplă, legată de o decizie a unui bancher din vestul Americii?

Ei se opriră în acelaşi timp.

— E un dans de adorare, spuse Townsend. Şi idolul eşti dumneata.

— Sunt flatată, spuse E.B. cu un zâmbet calm. Heather, aş putea discuta între patru ochi cu domnul Townsend?

— Desigur, spuse Heather, care îşi puse la loc pantofii şi ieşi fără zgomot din cameră.

Townsend îşi trecu mâna prin păr şi reveni pe scaunul lui. Apoi încercă să-şi adune gândurile.

— Vreau să mă asculţi cu mare atenţie, Keith, începu E.B. Ai avut un noroc incredibil. Ai fost la un pas de a pierde totul.

— Îmi dau seama, spuse încet Townsend.

— Vreau să-mi promiţi că nu vei mai face nici o ofertă fără să consulţi întâi banca - adică pe mine.

— Îţi jur solemn.

— Bun. Pentru că ai la dispoziţie 10 ani pentru a consolida *Global* şi a o face una dintre cele mai solide şi respectate instituţii din domeniu. Nu uita, asta a fost etapa a cincea a înţelegerii noastre iniţiale.

— Cum să uit? spuse Keith. Şi-ţi voi fi veşnic recunoscător, Elisabeth, m-ai salvat şi pe mine şi compania.

— A fost o plăcere, spuse E.B., dar datoria mea nu se va încheia decât atunci când voi auzi compania dumitale descrisă, chiar şi de detractori, ca o investiţie sigură.

El dădu solemn din cap şi ea-şi deschise servieta, scoase un teanc de cărţi de credit şi i le dădu.

— Mulţumesc, spuse el.

Pe buzele ei trecu o umbră de zâmbet. Se ridică de pe scaun şi-i întinse mâna. Townsend i-o strânse.

— Sper să ne revedem în curând, spuse el, conducând-o la uşă.

— Eu nu, spuse E.B. N-aş vrea să mai trec a doua oară prin asemenea frecuş.

Când ajunseră în biroul lui Heather, E.B. se întoarse cu faţa spre el. O clipă, Townsend se gândi s-o sărute pe obraz, dar se răzgândi. E.B. dădu mâna cu Heather la fel de formal, îi aruncă o privire lui Townsend şi plecă fără să mai spună nimic.

— O doamnă şi jumătate, spuse Townsend, privind uşa închisă.

— Cu siguranţă, spuse Heather visătoare. Chiar m-a învăţat câteva lucruri despre tine.

Townsend era pe cale s-o întrebe ce anume, când Heather întrebă:

— Sun la Casa Albă?

— Da, imediat. Uitasem complet. Şi când termin, dă-mi-o pe Kate.

Elisabeth aştepta unul dintre cele şase lifturi. Se grăbea să ajungă la bancă şi să-şi încuie biroul – nu mai fusese acasă în weekend de o lună şi-i promisese soţului ei că va ajunge la timp ca s-o vadă pe fiica lor jucând într-o piesă la şcoală. Când un lift ajunse la etajul superior, apăsă butonul, intră şi porni spre parter. Nu reuşi să vadă cine sărise din celălalt lift şi se repezise spre biroul lui Townsend.

La etajul patruzeci şi unu, trei tineri i se alăturară lui E.B. în lift şi-şi continuară discuţia animată, de parcă ea n-ar fi fost acolo. Când unul dintre ei menţionă numele lui Armstrong, începu să fie mai atentă. Nu-i venea să-şi creadă urechilor. Cu fiecare persoană care intra în lift, mai afla câte un fragment de informaţie.

Tom intră cu sufletul la gură în biroul lui Heather.

— E înăuntru? întrebă el.

— Da, domnule Spencer. Tocmai a vorbit cu preşedintele. Puteţi intra.

Tom intră tocmai când Townsend termina de format un număr la telefonul particular.

— Ai auzit? gâfâi el.

— Da, spuse Townsend, ridicând privirea. O sun pe Kate să-i spun şi ei că Pierson extinde termenul împrumutului.

— Sunt încântat. Dar asta e istorie, spuse Tom, prăbuşindu-se pe scaunul de pe care se ridicase E.B.

— Ce vrei să spui? Am aflat abia de câteva minute.

— Aici Kate Townsend, se auzi din telefon.

— Ai auzit de Armstrong?

— Armstrong? Nu, ce mai pune la cale? întrebă Townsend, ignorând telefonul.

— Nu, repetă Kate. E cineva acolo?

— S-a sinucis, spuse Tom.

— Tu eşti, Keith? întrebă Kate.

— Ce-a făcut? spuse Townsend, lăsând receptorul să cadă în furcă.

— Se pare că l-au căutat pe mare mai multe ore şi pescarii tocmai i-au scos trupul în largul coastei Sardiniei.

— Armstrong e mort?

Townsend se răsuci cu scaun cu tot, privind pe geam, pe deasupra Bulevardului Cinci.

— Şi când te gândeşti că mama i-a supravieţuit, zise el în cele din urmă.

Tom îl privi nedumerit.

— Nu-mi vine să cred că a fost sinucidere, spuse Townsend.

— De ce? întrebă Tom.

— Nu e stilul lui. Blestematul ăsta a crezut întotdeauna că poate supravieţui oricărei lovituri.

— Orice-ar fi fost, Londra vuieşte, spuse Tom. Se pare că râul nesfârşit de capital al lui Armstrong venea din fondul de pensii al companiei, pe care-l folosea ca să-şi cumpere propriile acţiuni şi ca să plătească sindicatele din New York.

— Fondul de pensii al companiei? Despre ce e vorba? întrebă Townsend.

— Se pare că Armstrong a descoperit că în fond erau mai mulţi bani gheaţă decât necesarul legal şi a început să-i stoarcă încet, câte un milion-două odată, până când preşedintele lui a aflat şi şi-a dat demisia.

Townsend luă telefonul şi formă un interior.

— Ce faci? întrebă Tom.

— Şşş, îşi puse Townsend un deget pe buze. Auzind o voce la celălalt capăt al firului, întrebă:

— Contabilitatea?

— Da, domnule, spuse cineva care-i recunoscuse imediat accentul australian. Aici Hank Turner, contabilul-şef adjunct.

— Exact de tine aveam nevoie, Hank. Spune-mi, *Global* are un cont separat pentru fondul de pensii?

— Bineînţeles, domnule.

— Şi cât avem depus în prezent în contul ăsta? întrebă el.

Aşteptă răspunsul şi contabilul-şef adjunct i-l dădu pe când liftul pe care E.B. îl luase înapoi urcase abia până la etajul nouă.

— La ora nouă azi-dimineaţă, contul prezenta depuneri de 723 milioane de dolari, domnule, fu informat Townsend.

— Şi cât avem obligaţia legală să menţinem în cont permanent?

— Puţin peste 400 milioane de dolari, domnule, răspunse contabilul. Datorită politicii ingenioase de investiţii aplicate de managerul fondului, am reuşit să o luăm cu mult înaintea inflaţiei.

— Aşadar avem un surplus de peste 300 de milioane de dolari faţă de obligaţiile noastre statutare?

— Este corect, domnule, dar litera legii spune că trebuie oricând... Townsend întrerupse legătura şi-şi privi avocatul, care se holba la el neîncrezător.

E.B. coborî din lift.

— Sper că nu te gândeşti la ce cred eu că te gândeşti, spuse Tom, când E.B. intra în biroul lui Heather.

— Trebuie să-l văd urgent pe domnul Townsend, spuse ea.

— Nu-mi spuneţi că Pierson s-a răzgândit, zise Heather.

— Nu, nu în legătură cu Pierson. E vorba de Richard Armstrong.

— Armstrong?

— A fost găsit mort, înecat. Primele relatări indică sinuciderea.

— Doamne fereşte! Intraţi imediat, doamnă. Acum e Tom Spencer la el.

E.B. se îndreptă spre uşa lui Townsend. Când năvălise înăuntru, Tom o lăsase deschisă, aşa că E.B. putea auzi înainte de a intra că în birou se purta o discuţie. Auzind expresia "fond de pensii", încremeni şi ascultă uluită conversaţia dintre Townsend şi avocatul lui.

— Ascultă-mă, Tom, spunea Townsend. Ideea mea se îndreaptă spre limitele legii.

— Sper că mă vei lăsa pe mine să judec asta, spuse Tom.

— Să presupunem că astăzi, mai târziu, se suspendă toate tranzacţiile cu acţiuni la *Armstrong Communications.*

— E o presupunere corectă, încuviinţă Tom.

— Aşa că, în stadiul ăsta, n-ar avea rost să încerc să pun mâna pe stocul lor. Deocamdată, ştim că Armstrong seca fondul de pensii, aşa că acţiunile vor reveni pe piaţă la un preţ foarte scăzut.

— Tot nu văd la ce ţi-ar folosi, spuse Tom.

— La aceea că eu, ca un cruciat îmbrăcat în armura dreptăţii, voi merge şi voi salva ziua financiară.

— Şi cum propui să faci asta?

— Fuzionând cele două companii pur şi simplu.

— Dar n-o să fie niciodată de acord. Pentru început, garanţii fondului de pensii al lui *Citizen* nu vor mai risca...

— S-ar putea s-o facă, atunci când vor vedea că surplusul nostru depăşeşte pierderile lor. S-ar rezolva convenabil două probleme în acelaşi timp. Mai întâi, guvernul britanic n-ar trebui să apeleze la fondul special de rezervă.

— Şi în al doilea rând? se arătă Tom şi mai sceptic.

— Pensionarii vor dormi liniştiţi, ştiind că nu vor avea de înfruntat sărăcia în zilele care le-au mai rămas.

— Dar comisia de monopoluri şi fuziuni n-o să fie de acord să-ţi cedeze proprietatea asupra celor mai mari tabloide din Anglia, spuse Tom.

— Poate că nu, spuse Townsend, dar n-o să obiecteze să preiau toate publicaţiile regionale ale lui Armstrong - care ar fi trebuit să fie ale mele de la început.

— S-ar putea, zise Tom, dar acţionarii...

—... nu le-ar păsa de cele 46 la sută de procente ale lui Armstrong la *New York Star.*

— E cam târziu să te mai preocupe asta, spuse Tom. Ai pierdut deja controlul asupra ziarului acesta.

— Nu, nu încă, spuse Townsend. Abia lunea viitoare se semnează documentaţia completă.

— Dar *New York Tribune*? întrebă Tom. O fi murit Armstrong, dar tu i-ai moştenit toate problemele. Orice ar fi declarat el, ziarul ăla pierde în continuare un milion pe săptămână.

— Dar aş face ce-ar fi trebuit să facă Armstrong, aş închide ziarul, spuse Townsend.

În felul acesta, aş crea în oraşul ăsta un monopol de nezdruncinat.

— Dar chiar dacă ai încolţi guvernul britanic şi comisia de monopol şi fuziune, ce te face să crezi că *Armstrong Communications* s-ar potrivi micului tău plan?

— Nu numai că le-aş umple la loc fondul de pensii, dar aş lăsa conducerea să controleze în continuare ziarul *Citizen*. Şi n-am încălca legea, pentru că surplusul nostru e mai mult decât suficient pentru acoperirea lipsurilor lor.

— Eu cred c-o să se încingă o luptă crâncenă pentru a te împiedica, spuse Tom.

— Nu şi dacă *Globe* le va aminti în fiecare dimineaţă celor 35 000 de pensionari ai lui *Citizen* că problema lor are o soluţie simplă.

— Dar asta presupune să aprobe şi parlamentul, spuse Tom. Gândeşte-te la laburiştii aceia care te detestă mai mult decât pe Armstrong.

— O să mă asigur să primească toţi saci de scrisori de la alegătorii din circumscripţia lor, reamintindu-le că dacă vor să fie votaţi...

Ridicând privirea, Keith o văzu pe E.B. în prag. Ea îl măsura din ochi la fel ca în prima zi când se cunoscuseră.

— Domnule Townsend, spuse ea, acum mai puţin de cincisprezece minute, eu şi dumneata am ajuns la o înţelegere, pe care ai promis solemn că o vei respecta. Sau memoria dumitale nu funcţionează pentru o asemenea perioadă?

Obrajii lui Keith se colorară uşor, apoi pe buze îi apăru un zâmbet:

— Îmi pare rău, E.B., spuse el. Am minţit.

Un roman magnific, plin de acțiune, asemenea lui CAIN și ABEL.

Richard Armstrong, fiul unui țăran analfabet jinduiește după avere și statut social.

Keith Townsend, vlăstarul unei familii bogate și respectate descoperă că poți fi puternic și în anonimat.

Totuși, ei au o trăsătură comună: amândoi sunt jucători pătimași, gata să riște totul în bătălia pentru controlul celui mai mare imperiu de presă din lume.

Doar unul din ei învinge.
SUSPANS!!

"Comentariul e liber dar faptul e sfînt!"

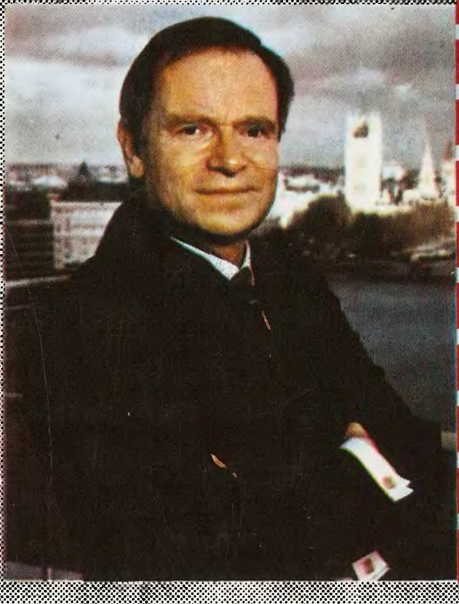

ISBN 973-9139-80-9
13700 + 274 = 13974